

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK OF DANVERS

BONE ISLAND

TALES OF WEEPING HOLLOW

nicole fiorina

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KEMİK ADASI

OceanofPDF.com

DANVERS KİTABI

OceanofPDF.com

NICOLE FIORINA

n i c o l e f i o r i n a

OceanofPDF.com

KEMİK ADASI
DANVERS KİTABI

AĞLAYAN KOVUK HİKAYELERİ

Telif Hakkı © 2023 Nicole Fiorina
tarafından Orijinal Yayın Tarihi: 23 Mart
2023

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ya da "esinlenerek" kullanılmıştır.

Bu kitabın tamamı ve bazı bölümleri Nicole Fiorina'ya aittir.

Kemik Adası: Danvers Kitabı Telif Hakkı 2023 Nicole Fiorina. Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bu metnin hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz ve ya bu sisteme sokulamaz. Bu kitabın yayıncının izni olmaksızın internet üzerinden veya başka herhangi bir yolla taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Parasal kazanç olmaksızın telif hakkı ihlali de dahil olmak üzere cezai telif hakkı ihlali, FBI tarafından soruşturulur ve 5 yıla kadar federal hapis ve 250.000 dolar para cezası ile cezalandırılabilir.

Yazan: Nicole Fiorina
Çizimler: Surovi Bain
Kapak Tasarımı: Okay Creations
Frederick Kroner'in Harita İllüstrasyonları; Stardust Books

n i c o l e f i o r i n a

OceanofPDF.com

NICOLE FIORINA TARAFINDAN DA

BENİMLE KAL ÜÇLEMESİ

Gittiğimde Bile

Benimle Kal Şimdi Aç

Gözlerini

AĞLAYAN KOVUK HİKAYELERİ

Hollow Heathens

Kemik Adası

HENDRIX KARDEŞLER TY &

KATE

Ya Olsaydı? Bir Roman

LINC & LO

Going Going Gone: Bir Roman

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Nicole'den Mektup'u

Okumadan Önce

Kurucu Aileler

Kâfir ve Siren

Giriş I Giriş II Giriş

III

Lanetin Kırıldığı Gecedan Sonra

Önsöz

I. KIYI

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

II. KÜÇÜK

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

KUTSAL ANLAR

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

GEMİ KAZAZEDESİ RUHLAR

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

CIRCE ADASI'NA YELKEN AÇMAK

Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
SAKARIN SIRLARI
Bölüm 30

III. DERİNLİK

Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
PARAMPARÇA FISILTILAR
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
SİREN VE SAFİR
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
DENİZE ELVERİŞLİ ÖLÜM
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
KATLEDİLMİŞ KALPLER
Bölüm 59 Bölüm
60
WISTORAGIC

Şiir Sonsöz Teşekkür
Ayrıca Nicole Fiorina Yazar
Hakkında

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

OKUMADAN ÖNCE

Kemik Adası: Danvers'in Kitabı, Ağlayan Oyuk Masalları Koleksiyonu'nun ikinci kitabıdır. Bu kitap tek başına okunabilir, ancak en iyi okuma deneyimi için kitapların yayınlandıkları sırayla okunması tavsiye edilir. Hollow Heathens: Blackwell'in Kitabı bu koleksiyondaki ilk kitaptır. [Eğer henüz Hollow Heathens'i okumadıysanız, buraya tıklayarak okumaya başlayabilirsiniz.](#)

Lütfen sorumlu bir şekilde
okuyun.

Tüm içerik uyarılarını görüntülemek
için şu adresi ziyaret edin:
nicolefiorina.com/contentwarnings

Bu hikaye aile içi şiddet içermektedir. Lütfen, duygusal, sözlü veya fiziksel olsun, bir ilişkide her türlü istismarın, istismar eden hangi cinsiyet olursa olsun, *asla kabul* edilemez olduğunu bilin.

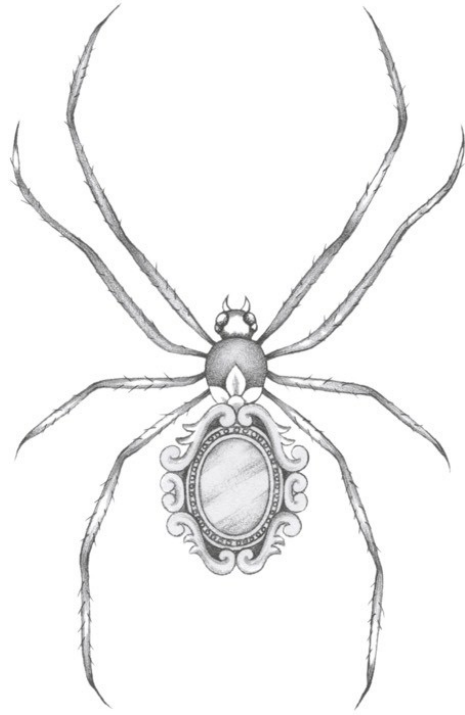
Ulusal Aile İçi Şiddet Yardım Hattı
800 - 799 - 7233

Bone Island'dan ilham alan müzikler Spotify'da mevcut:

<https://spoti.fi/3LncVKE>

Teşekkürler ve Ağlayan Kovuk'a tekrar hoş geldiniz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"YAŞAMI ÖLÜMDEN AYIRAN SINIRLAR EN İYİ İHTİMALLE GÖLGELİ VE BELİRSİZDİR. BİRİNİN NEREDE BİTTİĞİNİ VE DİĞERİNİN NEREDE BAŞLADIĞINI KİM SÖYLEYEBİLİR?"

-EDGAR ALLAN POE

OceanofPDF.com

*SONSUZA KADAR
MUTLULUĞUMUZ*

*BU HİKAYE TANIŞAN AŞIKLARA ADANMIŞTIR.
TRAJİK BİR SON. İŞTE SİZE HAK ETTİĞİNİZ SONSUZA DEK MUTLU BİR SON.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BENİM SADIK, TUTKULU OKUYUCUMA
MART 2021 - OCAK 2023

Bir şarkı çaldığında olur. Bilirsiniz, musallat olan portallar gibi olanlar. İlk vuruşta aniden yeniden ergen oluruz, kalbimiz kırılmıştır, ihanete uğramışızdır, hiçbir şey düzelmeyecekmiş gibi hissederiz. Ya da *yine ergenizdir*, yarın umurumuzda olmadığı için hata yapan aptallar olduğumuzu biliriz ve bu hatalar en iyi hikayelere dönüşür. Hepsi o tek şarkıya kazınmıştır.

Neden bahsettiğimi biliyorsunuz. Bize artık aramızda olmayan birini hatırlatan ve aniden gülümsemesi zihnimize kazınan ve tek görebildiğimiz o şarkılar, sanki yeniden ölmüşler gibi yeniden dirilen acı. İçimizi parçalayan ama bize onları hatırlattığı için yine de tekrar tekrar çaldığımız tek zehirli şarkı. Çünkü bu şarkı açıkken, sanki onlar oradaymış gibi hiss ediyoruz. Ve birlikte olmasak bile birlikteyiz.

Benim için Queen'in *Under Pressure*'ı ve işte böyle soyuluyorum.

Sonra bize bütün bir sezonu veren şarkılar var.

On altı yaşımdan beri Chicago'yu ziyaret ettiğim her yaz olduğu gibi. İlk aşkım beni her zaman sanki birbirimizi son gördüğümüzden bu yana bir yıl daha geçmemiş gibi öperdi. Beni her zaman sanki başka kimse yokmuş gibi öperdi çünkü *onlar sadece acıyı dindirmek için geçiciydi ve biz sonsuza kadar öyleydik*. Bir keresinde beni gece yarısını geçe kırmızı Honda'sıyla I-290'da gezintiye çıkarmıştı, ikimiz şehrin ışıklarına doğru yarışıyoruz. *Pretty Ricky* çalıyordu, camlar açıldı ve ben onun lacivert kapüşonuna sarılmıştım. Birkaç saniyede bir, kahverengi gözler benimkilere döndüğünde gösterge panelinin ışıklarını yansıtıyordu, ikimiz de gözlerimizi birbirimizden alamıyorduk. Tıpkı ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız gibi. Çünkü asla yeterli zamanımız olmadı. *Başaracağız*, söz vermiştik. Ve *Your Body* çaldığında, tekrar ayrılmak zorunda kalmadan önceki gece teyzemin evinin önüne park ettiği kırmızı Honda'sında ikimizin ağladığını, sarıldığımızı ve bırakmak istemediğimizi hatırlıyorum. Bu şarkı her çaldığında, tüm kalbimle ona bağlı olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

binlerce kilometre ötede yaşayan bir çocuğa olan aşkımız ve bunu nasıl başaramadığımız.

Ya da lise son sınıftaki erkek arkadaşımın geçirdiğim sezon gibi bir sezon - enayi olduğum çocuk, beni kıran çocuk, beni hiçbir zaman gerçekten sevmeyen çocuk. *Desperado*'nun sesi açıldı, böylece ailesi bizi duymuyordu, kilitli yatak odasında, asla çarşaf giymeyen bir yatağın üstünde öpüşüyorduk. Ve Usher'ın *Burn* şarkısı, kalbimi defalarca kırdıktan sonra (lanet bir aptal gibi) onu okula bıraktığım sabahlarda Sunfire'ımın hoparlörlerinden pompalanırdı. Ona beni nasıl mahvettiğini söyleyecek kadar cesur olmadığım bu şarkının sesi sonuna kadar açılırdı. Ve bu şarkılar her çaldığında, en savunmasız olduğum bir zamanda istismar edilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Bir de on dokuz yaşındayken bir *gün seninle evleneceğim* diye yemin ettiğim adamla geçirdiğim o yaz vardı. Beyaz Grand Am'in basından Akon'un *I Wanna Love You* şarkısı yükseliyor, güneşten kızarmış tenimize kum yapışıyor, saçlarım yanaklarıma yapışıyor, Temmuz rüzgârı sahilde araba sürerken bayat, sıcak bir nefes gibi geliyordu. Çoğu zaman yumuşak kuma saplanır, yabancıların bizi çıkarmasını beklerdik. Ama siyah bikinimin içinde beklerken dans ettim. Ve o beni kimse izlemediğinde öptü. Her öpücük tuzluydu. Her öpücük sahile gizlice soktuğumuz alkol tadındaydı. Her öpücük her şeyi hisseden bir kız için çok tehlikeli ve aşk hakkında hiçbir şey bilmeyen bir çocuk için çok tutkuluydu. Eğlenceli ve bağımlıydık ve birbirimiz olmadan bir gün bile geçiremiyorduk. O zamanlar ikimiz de bir gün evleneceğimize inanmıyorduk. Ve şimdi *Akon* her çıktığında, en iyi arkadaşımın aşık olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Çocuklardan önce, ölüm bizden çalmadan önce, birlikte mücadele ettiğimiz zorluklardan önce. Kaygısız, sorumsuz ve çılgın olduğumuz zamanları.

Yeterince güçlüyse, anların evrendeki her şey üzerinde duygusal bir iz bırakabileceğine, bir şarkıya, bir kokuya, rüzgarın bir fırçasına yapışabileceğine inanıyorum. Ve bir şarkı gibi, bir kitap da bir yazarın hayatındaki bu bölümlerin zaman kapsülü haline gelir. Bazıları doğrudan bizim yansımamız olan karakterler, bilinçaltında kendimizi kaptırdığımız diğerleri, farklı olmasını dilediğimiz durumlardan sahneler, içimizden süzülen ve karakterlerimizin kanı haline gelen ham titanik duygular, iliklerine gömülü korkularımız, umutsuzluğumuz, gözyaşlarımız.

Bu kitabın yazıldığı dönemde olduğum kızıdan ve onun bana yaptıklarından korkuyorum. Karşılığında, kalbimi karakterlerimin içine boşalttım, onları

Sadece bir kelime daha yazabilirsem, tüm kalp kırıklıklarının, pişmanlıkların ve güvensizliklerin ortadan kalkacağını umarak, çok ağır olan her şeyden kurtuldum.

Umutsuzlukta korkunç bir sızı vardır. Hayali bir ıstırap. Benim için bu, bir ekrandaki kelimeler zinciriyle geldi ve bu hikaye beni toz olana kadar emdi, sonra da parçalara ayırdı. Bu yüzden, şimdiye kadar yazdığım her kitap gibi, bu kitap da evrene vurduğum nostaljik damgalarımın biri. Bana asla benim olamayacak bir şeyi çok istemenin derin acısını hatırlatacak bir şarkı. En azından bu seferlik.

Bone Island'ın her gündeme gelişinde duyacağım acıya şimdiden hazırım. Ve doğrusu, bu ve bu hikayeden korkuyor olmanın basit gerçeği, bu kadar uzun sürdüğüne inanmamın nedeni.

Bu kitabı bitirebilmemin bir yolu, onu o belirli kişi için dünyaya getirme ihtiyacıydı. Diğer yol ise NF Çetesi, sürekli, tutkulu, bağışlayıcı okuyucularım ve onların bu kitabı tutarak elimi tutmaları, sayfayı her çevirişimde benimle zaman geçirmeleri, benimle bir randevuya çıkmaları, ikimizin etrafı terk ederek birlikte kaçmamız düşüncesi idi.

Ne de olsa bu işte hep beraberdik. Kilometrelerce uzakta olsak bile.

Sonunda *başardık* diyebiliyoruz.

Elimi tutmadan önce bir kahve alın ve bizim için yarattığım küçük maceraya hazırlanın. Yavaş bölümler olacak: çiseleyen bir yağmur, sessiz bir kar yağışı. Bunlar kasıtlı. Ayrıca öfkeli dalgalar, hançer dolu boğazlar ve kan dolu sayfalar da olacak. Hatta öyle bir an gelecek ki ne demek istediğimi anlamayacaksınız, ama söz veriyorum sonunda her şey anlam kazanacak

... *ya da* belki ikinci kez. Ve umarım Bone Island'da ya da Weeping Hollow'da bir yerlerde sizi güldürebilirim çünkü kahkaha olmadan aşk olmaz.

Sonunda buraya geldiğimize göre, sana son bir sorum var. Benimle çıkmaya hazır mısın?

OceanofPDF.com

SEVGİLİ KARADENİZ'İME,

Seninle buluşmak için kaleden gizlice çıktığımda hava tamamen kararmıştı.

O yırtık siyah kotu ve yeni arkadaşının botlarını giydin, ormandan gelen kar yağışı hala yivlerindeydi. Yeni kıyafetlerin içinde beceriksizce hareket ediyordun çünkü hala kendini yaratıyordun, tıpkı çizimlerinden biri gibi.

Cam şişelerden vanilyalı kola içtik ve gecenin ne kadar hızlı değiştiğini anlatan bir şarkıyı tekrar tekrar dinledik. Gençler gibi eğlenen iki yetişkin, kıştan saklanmak ve etrafımızda parçalanmış kasabadan kendimizi uzaklaştırmak için gizlice Fransız öpücüğü. Birbirimize dokunma şeklimiz eşit derecede cezalandırıcı ve sanatsaldı, birbirimizin teninde birlikte olabileceğimiz bir dünya çiziyorduk.

Bir süre rol yaptık. Bir süreliğine, sadık olabileceğin ve uğruna savaşabileceğin türden bir kadındım ve sen kayıp, yasaklı Kâfir değildin.

Seni görmeyeli günler oldu. Uzun zaman önce karar verdim ve bu benim son mektubum. Sen gelmeden önce uğruna çok çalıştığım her şey, sanki birlikte geçirdiğimiz zaman hiç yaşanmamış gibi devam edecek.

Beni durdurmaya zahmet etmeyin. Daha önce de söylediğim gibi, aramızdaki sarsıntı sadece katliama yol açacak.

Ama bir zamanlar evlenmek istediğim adamın göğsüne bıçağı saplarken, rol yaptığımız tüm o aptal geceleri, Bone Adası'nda geçirdiğimiz zamanı, vanilyalı kolayı, aptal şarkımızı ve seni düşüneceğim.

*Evet, benim sevgili
Karadeniz'im. Seni
düşüneceğim.
xx, a*

OceanofPDF.com

WELCOME TO MAINE'S

WEeping HOLLOW

— ESTABLISHED 1803 —

NICOLE FIORINA BOOKS

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

KURUCU AİLELER

NORSE WOODS CADILAR MECLİSİ BAŞ RAHIP CLARENCE GOODY

DANVERS

Toprak Akımı Elementi:
Stone Danvers
Foster Danvers (merhum) & Clarice Woolf Danvers'in (merhum) oğlu

BLACKWELL

Ruh unsuru
Güncel: Julian Jai Blackwell
Jolie Blackwell'in kardeşi; Javino Blackwell (merhum) & Agatha Blackwell'in oğlu; ataları:
Horace Blackwell & Bellamy Blackwell.

WILDES

Ateş Elementi
Güncel: Phoenix Loki Wildes
Wren Wildes'in kardeşi; Hayden Wildes (merhum) & Amelia Ander Wildes'in oğlu; ataları:
Kyden Wildes

GOODY

Hava Elementi: - Köken: Njord
Akıntr: Zephyr Blue Goody
Winnifred Goody'nin kardeşi; Clarence Goody & Beatrix Ricci Goody'nin oğlu (merhum)

CEMAAT

Su Elementi: - Köken: AEgir
Güncel: Beckham Brooks Parish
Earl Parish ve kimliği bilinmeyen bir flatlander'in oğlu (merhum)

KUTSAL DENİZ MECLİSİ BAŞRAHIP AUGUSTINE PRUITT

PRUITT

Güncel: Kane Kos Pruitt

Koraline Pruitt'in kardeşi; Augustine Pruitt & Ginevra DeLuca Pruitt'in oğlu (merhum)

CANTINI

Güncel: Cyrus Olen Cantini

Camora, Kaser ve Cillian Cantini'nin kardeşi; Darnell Cantini ve Viola Conti Cantini'nin oğlu;
ataları: Matteo Cantini

SULLIVAN

Current: Ivy Amaya Sullivan

Adora Oria Sullivan: kabul edilmeyi

bekliyor Fable Hazel Sullivan: kabul

edilmeyi bekliyor

Ronan Sullivan & Marcelline O'Connor Sullivan'ın Kızları

AĞLAYAN KOVUK TARIKATI

KUTSAL DENİZ'DEN

Augustine Pruitt

Viola Cantini

NORSE ORMANI'NDAN

Clarence Goody

Agatha Blackwell

FLATLANDERS'DAN

Mina Mae Lavenza

OceanofPDF.com

KÂFİR VE SİREN

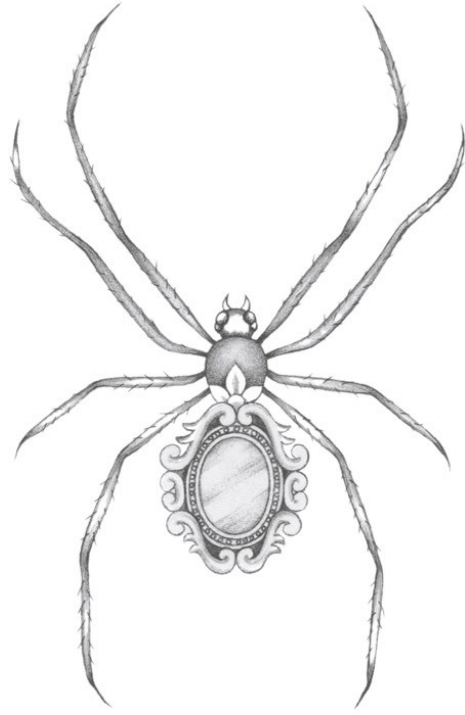
OKYANUSTA DOĞDU,
KALBI HEYECAN VERİCİ BİR DENİZ,
KIRIK AŞIKLARIN GÖZYAŞLARI,
SERBEST BIRAKILMAK İÇİN YALVARIYOR.

GÖZLERİNDE ZÜMRÜTLERLE,
ZİHNİNDE KESKİN BİR BIÇAK,
KÖTÜ BİR GÜZELLİĞİ VARDI,
ÇÜNKÜ KAYIP ÇOCUK KÖRDÜ.

ÖYLE TATLI BİR KEDERLE ŞARKI SÖYLEDİ Kİ,
SANA SESLENDİ,
ONU DERİNLERE SÜRÜKLÜYOR,
YILDIZLARIN AYDINLATTIĞI
DENİZLERDE SOĞUK BİR ÖPÜCÜK.

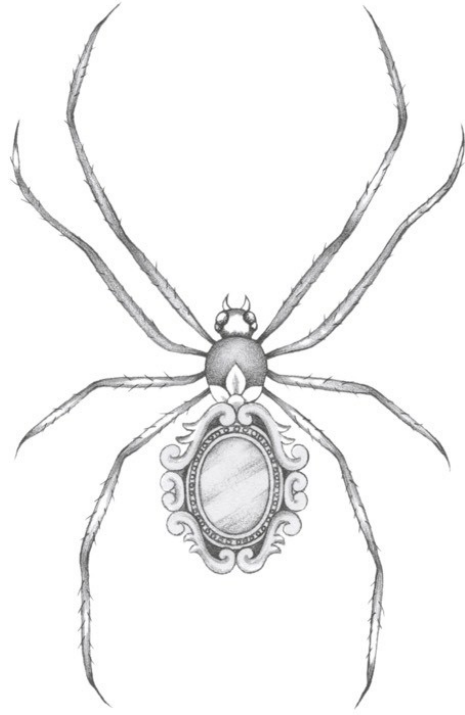
YAPILAN AŞK YASAKTI,
MELANKOLİNİN BAĞINI ÇÖZDÜ
ÇIRPINAN SULARIN ALTINDA,
SANKİ SERBEST BIRAKILMIŞLAR GIBI.

BİR KAÇIŞ İÇİN CAN ATİYORDU,
BULUNMAK İÇİN CAN ATİYORDU,
İKİ SESSİZ KALP SUSAMIŞ, İKİSİ DE
BOĞULANA KADAR.

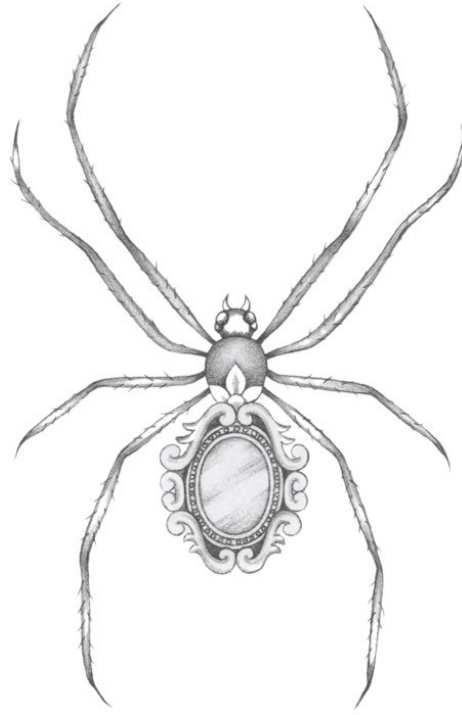
SENİ İZLİYORDUM.

OceanofPDF.com

BİR SÜREDİR YOKTUN...
YA DA BELKİ DE HİÇ GİTMEDİN.

OceanofPDF.com

BU DOĞRU. GİDEMEZSİN, DEĞİL Mİ?

Seni Kasaba Meydanı'nda gizlenirken ve kasaba halkını izlerken gördüğümü hatırlıyorum. Komşularımı izliyordun. Hepimizi izliyordun ve muhtemelen kimsenin *seni* izlemesini beklemiyordun.

Ama ben seni fark ediyorum. Seni *her zaman* fark ediyorum.

Fallon'un Weeping Hollow'a dönmesiyle aynı zamanda geldin. İşleri gerçekten sarstı, değil mi?

Utangaç olma, gölgelerden çık. Sana sarılmama izin ver. Uzun zaman oldu.

Adımınıza dikkat edin. Gus Hobb'un kaldırımındaki o çukuru haftalar önce onarması gerekiyordu. Kutsal Deniz'in baş rahibi ve belediye başkanı vekili Augustine Pruitt, bu iğrenç gaz torbasını ayak işlerine bakar hale getirdi. Birkaç ay önceki fırtınada bir ağaç dalı Gus'ın bakkal dükkânının camından içeri girmiş ve onu borç içinde bırakmıştı. Bakkal dükkânını geri almanın tek yolu Augustine için çalışmaktı. Orada burada ufak tefek işler. Gus'ı gördünüz.

biliyorum. O, *dünyanın kendisine karşı komplo* kurduğuna lanet eden, topallayan huysuz bir moruk.

Bardağın yarısını boş tuttuğunuzda böyle olur. Olumsuz bir zihniyetle sarhoş olduğunuzda herkes sizi ele geçirmeye çalışır. Ve Gus Hobb her zaman köşeleri keser ve bir sadaka arar. Hayatı kestirme yollardan yaşadığınızda, Gus'a olduğu gibi size de yetişecektir, ama o asla öğrenmez. Tavsiyemi dinleyin. Para kolay ve hızlı olduğunda, uzun sürmez.

Buyurun, içeri gelin.

İçeride olmak güzel, değil mi? Kış geldi, neredeyse Aralık ayındayız ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Kurucular Günü, Kasaba Meydanı'ndaki yıllık ateşin yakılması ve Cantini Malikanesi'ndeki yıllık balo ile yakında başlıyor. Bu doğru. Kurucular Günü'ne sadece haftalar kaldı ve neler hazırladığımızı görmemiz için sabırsızlanıyorum!

Dışarısı soğuk. Kar dönmeden kapıyı kapatacağım. Seni daha önce dükkanda görmemiştım.

Garip ve Sıradışı Kitabevi'ne hoş geldiniz!

Ve bu yerin adının sizi korkutmasına izin vermeyin. Tuhaf ve olağandışı burada normdur ve bir süre kalmanızı istiyoruz. Bu kasaba size izin verdiği sürece.

Ateşi yakıp bir fincan kahve hazırlayacağım. Devam et ve rahatına bak. Şöminenin önündeki kanepa gayet iyi. Giydiğin o şey yılın bu zamanında soğukla mücadele edemez. Fazladan bir battaniye alın. Hemen şurada.

Yerinizde olsam, Oh My Stars Boutique'e gider ve kar durduğunda tekrar başladığında giymek üzere kendinize daha sıcak bir şeyler alırdım. Adora Sullivan'ın tasarım konusunda bir gözü var. Size özel bir şey yapacak ve onun kıyafetlerini başka hiçbir yerde bulamayacaksınız. Onun Weeping Hollow'un en iyi saklanan sırrı olduğunu söyleyebilirim, ancak gördüğünüz gibi, tüm Weeping Hollow kasabası olduğunda her şey en iyi saklanan sırdır.

Bizi nasıl buldun? İçeri nasıl girdiniz?

Burada durum farklı. Aralık neredeyse bizimle, ki bu bir fark yaratmamalı. Flatland sakinleri sanki sonbahar hiç gitmemiş gibi etrafta dolaşüyor olmalı, ama Weeping Hollow şiddetli bir kışın içinde kaybolmuş bir hayalet kasaba. Sanki bir kar küresine hapsolmuşuz gibi.

Oh, bu bana hatırlattı. Kahvende şeker sever misin?

Tabii ki istiyorsun. Seninki gibi tatlı bir yüzü olan herkes şeker ister.

Lokantadaki Mina Mae'nin "*Şekerli kahve ister misiniz?*" diye sorması beni hep güldürür. Bakın ne diyeceğim, bu kasabada kalan tek iyi şey o kadının hotcakeleri. Onları her seferinde tam zamanında yapar. Kabarık, tereyağına batırılmış ve kenarları çıtır çıtır. Bu kadar lezzetli krepler yapabildiği için onun bir cadı olduğunu düşünürsünüz ama Mina Mae sadece bir düz dünyalı ve çok iyi bir aşçı.

Dürüst olmak gerekirse, şurup yıllar içinde değişti. İyi yönde mi kötü yönde mi? Kimse bunu kabul etmez. Ben bile. Pencerenin hemen dışında, çardağın yanındaki bankta oturan, marshmallow paltoları ve kabarık kulaklıklarıyla dedikodu yapan üçlü, size bir Kâfirle anlaşma yaptığını söyleyecektir. Weeping Hollow'un iyilik perisi Pruitt'in akçaağaç şurubunu kullanmayı bıraktı ve şimdi sıcak keklerimizin üzerine Goody Farms döküyoruz. Yargılayıcı bakışlar ve laf atmalar arasında bu konuda sürekli fısıldaşıyorlar ama Mina inkar ediyor, inkar ediyor, *inkar* ediyor. Bazıları işi lokantayı boykot etmeye kadar götürdü. Ancak onları Mina Mae's'de kapüşonlarının altına saklanıp kreplerini yerken görebilirsiniz çünkü kimse onlara karşı koyamaz.

Mina Mae iyi bir tane.

Hoşuna gitti, değil mi? Şimdi izle. Bu müzik kutusu senin ruhundan daha eski. Yıllar boyunca topladığım pek çok şey var, ama elinizdeki kesinlikle özel bir şey. Circe adında bir cadıya aitti. Kur ve kulağına götür. İyi dinle.

Duydun mu?

Böyle ürkütücü ama hipnotize edici bir ses.

Yine de dikkatli olun. Çok uzun süre dinlersen, etrafındaki her şey kaybolur ve sen de içinde kaybolursun. En iyisi, onu bir kenara koyayım. Zaten satılık değil.

Bu kitap mı? Satılık da değil.

Eğer bilmek istiyorsan, buraya gel de sana anlatayım. Biraz daha yaklaş.

Daha yakın ...

Bu kitap, Yasak Kız'ın Lanetini bozmak için tüm cevapları barındırıyor. Bana gözlerinizi devirmeyin, size öyle olduğunu söylüyorum. Kitabı defalarca okudum.

Sayfaların arasına gizlenmiş ipuçları var ama ben asla çözemedim.

Bakın! Şurada, pencereden bakınca Şehir Meydanı'nın karşısında.

Memur Stoker her sabah dokuzdan öğlene kadar o lanet Belediye Binası merdivenlerinde duruyor. Polis karakolu günlük kalabalığı idare etmek için çok küçük ve kalabalık her geçen gün daha da artıyor. Memur Stoker buradan bakıldığında omuzlarının üzerinde iyi bir kafa taşıyan saygın bir adam gibi görünüyor, ancak diğerleri size aksini söyleyecektir. *Çapadaki H* ya da krematoryumdaki bir mezar soyguncusu kadar işe yaramaz biri.

Hayır, Carrie Driscoll artık burada değil ama içimden bir ses Kutsal Deniz'e yakın olan gizemli sarışına ne olduğunu zaten bildiğinizi söylüyor. Ne yazık. O da River Harrison gibi kasabadan kaybolan genç ve güzel bir kadındı.

Buraya gel de sana bir sır vereyim.

İçi boş bir Kâfir, cesetlerini yakmadan hemen önce ikisini de öldürdü ve küllerini bu kasabaya saçtı. İstemiyorsan bana inanmak zorunda değilsin ama kendin de öğrenebilirsin. Zamanda geriye gidip başka bir masala, başka bir hikayeye gitmeniz gerekecek. Ama sizi uyarmalıyım, burada zaman biraz aldattıcıdır.

Zamandan bahsetmişken, kimse fark etmiyor ama Kioni Ali - biliyorsunuz, etkinlikler sırasında büyükannesinin servet çadırında resim satan genç sanatçı- binaların kenarlarına grafiti yapan kişi. Bir keresinde nalbur dükkanının tuğla duvarına beyaz bir güve resmi çizmiş ve Jeremy Clayton bunu yeni bir kat beyaz boyayla kapatmıştı. Jeremy, kızı Beth Clayton'ı Eylül ayında kaybeden hırdavat dükkanı sahibi. Çok geçmeden de tatlı Beth öldü. Herkes bu güvelerin ölüm getirdiğini bilir ve eğer ben daha iyi bilmiyor olsaydım, Kioni onu uyarmaya çalışırdı.

Kısa bir süre sonra geri döndü ve hatırlayamadığım bir alıntıyla siyah balonlardan oluşan bir buket boyadı. İçinde hiç özen kalmadığı için o zaman yeniden boyamaya zahmet etmedi.

Resim bugün hâlâ orada duruyor. Fırsat bulduğunuzda hırdavatçıya uğrayın ve kendiniz bir göz atın. Ve siz sormadan söyleyeyim, Kioni olduğunu biliyorum. Onun böyle şeyler yaptığını görüyorum. Buradaki her şeyi görüyorum.

Ah! The Daily Hollow'un son sayısını soruyorsunuz. İşler değişti, öyle değil mi?

Kâfirlerin laneti bozulduktan sonra, Kurucular Günü dışındaki tüm gece sosyal toplantılarını iptal ettiler. Sesli müzik, iyi vakit geçirme ve Mina Mae'nin Zehirli Elma Şarabı sokakları doldurmadan

Kasabalıların ölmesi dışında konuşacak başka bir şey yok. Elbette, son birkaç ayda birçok insan öldü, normalden daha fazla, ama bu farklı.

Günlerimiz kısaldı, gecelerimiz uzadı. Bu bildiğiniz kış hüznü saatleri de değil. Bu başka bir şey.

Öğleden sonra üç sularında güneş battıktan sonra sokaklar terk edilir ve Kasaba Meydanı ıssızlaşır. Kepenkler kapalı, kapılar kilitli, bu da kasaba sakinlerini güvende tutmak için pek bir şey yapmıyor. Yine de dışarıda tek başına kalmaktan iyidir. Gece olmadan önce içeri giremeyen herkes kendi başının çaresine bakmak zorunda kalır ve kimse geride kalmak istemez.

Bundan onlarca yıl sonra, memleketimizde yaşanan bu olay, gelecek nesillerin görmesi için tarih kitaplarına yazılacak.

Panik, Kâfir Julian Blackwell'in İçi Boş Kâfirlerin Lanetini bozduğu gün başladı. Aynı lanet onların yüzlerini nesilden nesile saklı tutuyordu çünkü eğer altında yatanı görseydiniz, sadece en büyük korkunuzu görürdünüz ve kalbiniz dururdu.

Neredeyse Fallon'u ve kendisini de öldürüyordu. Bazıları Fallon'u uçurumdan ittiğini ve Fallon'un da onu kendisiyle birlikte aşağı çektiğini söylüyor. Bazıları da Fallon'un peşinden atladığını söylüyor ama sen ve ben biliyoruz ki Kâfir, Ay Kızı için ölürdü. O gün ikimiz de kayalıklardaydık. En azından ben seni orada gördüğümü sanıyorum, ama şimdi biraz farklı görünüyorsun. Saçını mı kestirdin?

Her neyse, komplo teorileri hakkında ne derler bilirsiniz. Sadece onlara inanırsan doğrudurlar. Ve Julian Fallon'u hayata döndürerek laneti bozdu, bu kasabayı ayın kalp atışıyla yeniden başlattı.

Bunca zamandır bunu mu bekliyordun? Lanetin bozulup bozulmadığını bilmek istiyordun. Tek yapman gereken sormaktı.

Lanet bozuldu, ama o Kâfirleri maskesiz dolaşırken yakalayamazsınız. Onları etrafta dolaşırken göremezsiniz. Tarikat dışında kimse onları görmedi. O gün kapalı bir toplantı yaptılar ve sadece Tarikat, dört Hollow Heathen -Zephyr kayıptı- ve Fallon oradaydı.

Ben de toplantıdaydım ama kimse beni izlerken görmedi. Ve bunu size söylememeliyim ama Julian Blackwell sanki bir şey saklıymış gibi davranıyordu. Sanki birini koruyormuş gibi.

Zaten birden fazla arzuyu biliyorsunuz, her zaman binalar arasında geziniyor ve sanki bir kitabın sayfalarıymışız gibi kasabalıları gözetliyorsunuz. Eğer ben

tüm cevapları, sana söylemezdim. Ve sen de sessiz kalmalısın. Sırlar burada para gibidir. Ne kadar çok bilersen, o kadar zenginsindir. Cebinizdekileri açıklarsanız, işe yaramaz hale gelirsiniz ve güvenilmez sayılırsınız. Ağzınızı kapalı tutmak sizi güvende tutar. Konuşursanız, size kaçık bile diyebilirler ve kimse size inanmaz. Bak Çılgın Jasper'a ne oldu.

Yine de, itiraf etmeliyim ki. Birkaç aydır buradasın. Hoşuna gitse de gitmese de bizden birisin.

Augustine'in Julian Blackwell'e, laneti bozarsa suçlarının affedileceğini söylediğini aktaracağım. Augustine yüzündeki güvensizliği gizleyemiyordu. Kimse bunu yapabileceğine inanmıyordu. Ama her şeye rağmen Julian laneti bozdu.

Ondan sonra Augustine'in Julian'a özgürlüğünü vermekten başka çaresi kalmadı. Tarikat asla sözünden dönemez.

Bu doğru. Julian laneti bozarak, Wicker Man'den kurtuldu. Kimsenin yapamadığını başardı. Yine de onu bu konuda övünürken göremezsiniz, özellikle de o zamandan beri olanlardan sonra.

Kâfirler saklanıyor.

Fallon Morgan da Benny'nin soyadını alarak Fallon Grimaldi adını kullanıyor. Hâlâ St. Christopher's Cenaze Evi'nde çalışıyor.

Akademiden yeni mezun olmuş genç ve azimli bir gazeteci olan Geneva, Bram Bulvarı ile Main'in kesiştiği noktada Fallon'u köşeye sıkıştırarak ona birkaç hafta önce uçurumda meydana gelen olayı sordu. Fallon ağzını sıkı tuttu. The Daily Hollow'da yayınlanan makaleye göre Fallon, resmi olarak kabul edilmemiş olsa da Norse Woods Cadılar Meclisi'ni tamamen destekliyor.

Eğer Fallon da annesi gibiyse, o da yalnız bir kurt olacaktır.

Lanet bozulduğundan beri, geceyi atlatıp The Bean'e ulaşmayı başaran cesur ve erken kalkanlar dokuz buçukta Wicked Death Wish'in doruklarındadır. Fallon'ı cenaze arabasını Ana Cadde'de bir aşağı bir yukarı sürerken, gecenin korkutucu saatlerinden sonra hayatını kaybeden insanları toplarken yakalarlar.

Eğer lanetin sonuçsuz kalacağını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Her zaman bir sonuç, bir denge vardır.

Kâfirlerin yüzlerinde yaşayan Gölgeler bir yere gitmek zorundaydı ve ay kızı haftalardır onların ölümcül izlerini takip etmekle meşguldü.

Gölgeler nedir diye mi soruyorsun?

Günlerin kısaldığından, gecelerin uzadığından ve kasabalıların geceleri kapılarını kilitlediğinden, kasabayı saran ölümden bahsettiğimi hatırlıyor musunuz? Sadece altı saatlik gün ışığında, on sekiz korkunç saati Gölgelerle savaşıyor geçiriyoruz - Kâfirlerin yüzlerini terk ettikten sonra gizli kıyı kasabamıza salınan beş ruh benzeri silüet. Bazıları karartma gecelerine ve son zamanlarda yaşadığımız zaman karmaşasına onların neden olduğunu söylüyor.

Laneti bozmanın cadıları bir araya getireceğini düşünürken hepimiz yanılmışız. Kasaba her zamankinden daha fazla bölünmüş durumda. Hollow Heathens'in lanetini kırmak sadece bir başlangıçtı.

Henüz Gölgelerle karşılaşmadığınız için şanslısınız. Kimse ilk karşılaşmasını atlatamaz ve Gölgeler'in çaresizliği sadece bu kasabaya yayılır ve leke sürer.

Onları öldüremezsin de.

Bu Gölgeler artık bir yüzün içine hapsolmuş değil.

Güvende olduğunuzu düşündüğünüz o an gelene kadar karanlıkta beklerler. Dönen siyah bir yırtıcı gibi sizi avlarlar, siz artık gözlerinizi açık tutamayana kadar sizi takip ederler. Ve bir kez gözlerinizi kapattığınızda, dünya unutulur. Sadece karanlık. Gözlerinizi kapattığınızda, yalnız olmasanız bile yapayalnızsınızdır. Bu, dostum, ister rüya ister kabus olsun, saldırdıkları zamandır.

Şimdilik tek bildiğimiz bu.

Benden al, aptal olma. İki gözün açık uyu.

Kasabanın daha önce korku içinde yaşadığını düşünüyorsanız, hiçbir şey görmemişsiniz demektir.

He

nüz *Ah*, şuna bakar mısın? Kar tam zamanında durdu.

. Geri dönmeden önce acele etmelisiniz, ama ön kapıyı kullanmayın. Git. Arkadaki siyah kapıdan, iki kitaplığın arasından. Birbirimizi tekrar göreceğimize söz veriyorum. Bu arada, aramızdaki bu konuşmayı küçük bir sır olarak saklayalım.

Benim adım mı?

Oh, adımı biliyorsun, sevgilim. Daha önce de duymuştun. Ben Freddy in the Mourning.

OceanofPDF.com

LANETİN BOZULDUĞU GECEDEN SONRA

AĞLAYAN HOLLOW
KASABASI 4 KASIM 2020
GECESİ NORSE ORMANI

GECE OLMASI GEREKENDEN DAHA HIZLI YAKLAŞIYORDU VE UZUN, SSKA
AĞAÇ

Ağaç gövdeleri esneyen gri gökyüzünün altında rüzgârda gıcırdıyordu. Julian Blackwell ormanın ortasına yaklaşmış, iki gümüş gözünü yukarı dikmiş, güneşin imkânsız bir hızla batışını izliyordu. Az önceki fırtına dinmiş, ardında ay ışığında çiseleyen bir yağmur bırakmıştı.

Julian kararan gökyüzünün altında durmuş, yağmuru selamlıyordu.

Dişleri çatırdatan damlalar yanaklarından aşağı süzüldü. Her biri onu ürpertiyor, geçmişini hatırlatıyor ve günahları için bir af diliyordu. Yaptığı ve geri alamayacağı şeyler, ama yine de bağışlanma.

O gün, hayal bile edilemeyi başarmıştı. *İçi Boş*

Kâfirlerin Lanetini bozmuştu.

Ve onun yanında Fallon elini tuttu.

İlk kez, gününü aşık olduğu Kâfirin yüzüne hayranlıkla bakarak geçirmişti. Saçlarındaki gece yarısı rengi, saf gümüş gözleri, güçlü elmacık kemikleri, düzgün burnu, kaşlarının arasındaki kırıksıklık. Ama yaklaşan geceyle birlikte gülümsemeler kısa sürdü.

"Bir şeyler oluyor," diye fısıldadı, aynı önsezili gökyüzüne bakarak. Julian cevap verme gereği duymadı ama kırıksıklıkları derinleşerek Fallon'un endişesinin artmasına neden oldu.

Yüzyıllardır peşlerini bırakmayan laneti ancak o sabah kırabilmişlerdi. Görünüşe göre, bu lanetin tadını çıkarma şansları olmamıştı.

İyi haberden önce etraflarında başka bir şey, uğursuz bir şey oluyordu.

Sonra ağaçların dallarından bir çığlık yükseldi ve dikkatlerini çekti.

Julian Fallon'a panik içinde baktı, sonra elini çekiştirerek ormana doğru uzaklaştı.

Kasım ayının soğuğu, gecenin rüzgârı yanlarından hızla geçerken yüzlerine vuruyordu.

Julian ve Fallon ormanın kıyısında aniden durdular.

Her ikisi de yerde yatan dehşete düşmüş Bayan Edwin'le yüz yüze gelmişlerdi. Beck Parish sadece birkaç metre ötede, arka planda korkudan titreyen bir figür olarak duruyordu. Bayan Edwin'in gözleri sanki bir elektrik akımına kapılmış gibi yuvarlak ve genişti ve yüzünden bir renk tabakası dökülmüştü. Panik onu kollarından ve bacaklarından yakalamıştı. Ayağa kalkamadı, koşamadı. Hiç hareket edemiyordu. Beş karanlık figür etrafını sarmış ve onu çemberlerinin içinde tutuyordu. Uzuvarları kasvetli sıvı duman gibiydi. Uzun, çevik ve keskin, buz gibi esintiyle sallanıyordu.

Bayan Edwin'in çığlıkları yankılandı ve Julian'ı felçli duruşundan kurtardı.

Fallon'u arkasına çekti ve korku görüşlerini ıslatırken, yaşlı kadına yaklaşan garip figürleri izlediler.

"Julian, bir şeyler yap!" Beck diğer taraftan sesinde kararsız duygularla bağırdı. Sulu gözleri Julian ile bakıcısını çevreleyen tehdit arasında gidip geliyordu.

Julian, Beck'in içinde katlanan çaresizliği yakaladı ve bunun kendisini de tüketmesine engel olamadı. Bir an önce bir şeyler yapmazsa sırada Fallon ya da Beck olabilirdi ve bu düşünce aynı çaresizliğin içinden fırlamasına neden oldu.

Julian yumruklarını sıkarak akıllara durgunluk veren bir çığlık attı, tek dizinin üzerine çöktü ve ormanın zeminini yumrukladı. Kulakları yırtan çığlık sürekli devam ederken, zemin altlarında titredi.

Beck ellerini kulaklarına bastırarak öne doğru eğildi, gözlerini sıkıca kapattı.

Julian'ın çığlığı beynini tırmalıyor gibiydi.

Kemiklerini kesen sivri dişler gibi.

Sonra, her şey sessizliğe gömüldüğünde, beş gölge gecenin içinde sis gibi buharlaştı ve geride mürekkep lekeli anılardan başka bir şey bırakmadı.

Bozuk bir çemberin içinde -yapraklar savrulmuş ve geriye sadece toprak kalmıştı- Bayan Edwin bembeyaz bir yüzle ölü olarak yatıyordu.

Beck ona doğru koştu, yerde kayarak yattığı yere geldi ve bedenini kollarının arasına aldı.

Julian geriye doğru tökezledi. Varlığındaki tüm güç tükenmişti.

Norse Woods Cadılar Meclisi'nden başkaları da birer birer ortaya çıktı; aralarında Mr.

Edwin ve Josephine, kızları.

Bay Edwin hüngür hüngür ağlayarak başını salladı. "*Hayır!*"

Fallon iki eliyle ağzını kapatarak donakaldı. Gözyaşları gözlerinde durdu, düşemeyecek kadar şok olmuştu.

Phoenix Wildes geldi ve dizlerinin üzerinde güçsüz bir şekilde duran, kafası karışmış Julian'ın önünde yere yığıldı. Gözlerindeki ifadeyi ölçmek için Julian'ın çenesini tuttu ama kasvetli bir yüz ona bakıyordu.

Julian'ın ifadesi Phoenix'i felç etti. Julian'ın gerçek yüzünü görmeye alışık değildi. Bu onun için hâlâ yeniydi, dördü için de.

"Ne oldu?" Phoenix sordu, umutsuzluk hecelerine işlemişti. Julian sessiz kaldı, hâlâ gördüklerini düşünüyordu.

"Julian!" diye bağırdı, bu kez daha yüksek sesle ve gözlerinde dehşetle.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Julian, gözleri ormanda cevap arıyordu. Avucunun üzerine çöktü, gölgeli figürler hafızasında bir delik açıyordu. "Denedim. Denedim, ama çok geç kaldım," dedi korkusunun dikişleri altında, sonra korku dolu gözlerini Phoenix'e kaldırdı, zihninde bir vahiy oluşuyordu. "Görünüşe göre içimizde hapsolmuş laneti kırdım ve bu süreçte tüm canavarlarımızın dışarı çıkmasına izin verdim."

Norse Woods üyeleri toplanmıştı; Agatha Blackwell de bunlardan biriydi ve kalın örgüsü beline kadar iniyordu. Elini Julian'ın omzuna koydu.

"Her ne olursa geri dönecek," dedi oğluna, yüzünde tüm duyguların görünmesini engellemeye çalışarak. "İçimde bunun sadece bir başlangıç olduğuna dair güçlü bir his var."

Agatha diğer Heathen'a döndü, ilk başta Phoenix'i maskesi olmadan tanıyamadı. Ama Phoenix'in altın gözleri tanıdık bir acıyla parladığında, kalbi eridi.

Bakışları onun köşelerini, dar çenesini, gözlerinin altındaki iki çili ve kaşlarının arasındaki kırıksıklığı izledi. Onu, Phoenix'in annesi öldüğünden beri hep oğlu gibi gördüğü çocuk olarak gördü.

Phoenix ondan uzaklaştı. "Zephyr'i bulmamız gerek. Lanet bozulduğundan beri onu kimse görmedi." Ateş saçan bakışları Norse Ormanı'nın zemininde gezindi. İnsanlar toplanmaya başlamıştı ve ortaya çıkan panik bir dalga etkisi gibi yayılıyordu.

Kâfirler biliyordu. *Tanrım*, biliyorlardı.

Varlıklarının her zerresiyle bunu hissettiler.

Korkunç bir kötülük aralarına sızıyordu ve Heathen'lar o ana kadar kendilerini hiç bu kadar insan gibi hissetmemişlerdi. Bu şeytani gölgelerin içlerinde yaşayan varlıkların ta kendisi olduğunu fark etmeleri uzun sürmemişti.

En karanlık canavar evleri Ağlayan Kovuk'a salınmıştı ve gece onun uyanışıydı.

Agatha, meclisinin İskandinav Ormanı'nın kalbindeki uzun ağaçların altında dağılışını izledi, dallar sanki uzuvları da ağlıyormuş gibi soluyordu.

Agatha kesik ama alçak bir fısıltıyla, "Kendine gel, Julian," dedi. Sesinde de bir titreme vardı. Maskeleyemediği bir titreme. "İkiniz de. Sizler İskandinav ormanlarının dinsizlerisiniz. Kalkın ve ayaklarınızın üzerinde durun."

Julian'ın gözleri Phoenix'e kaydı.

Birlikte, botlarını yere diktiler ve dimdik durdular.

Julian'ın omurgası dikleşti ve gümüşü gözlerini iki yumruğu sıkılı ve kollarında damarlar patlar halde annesine dikti.

Agatha boğazını temizledi. "Julian bunu durduramadı." Uzakta, Edwin ailesi tarafından kuşatılmış ve ölü bakıcısını göğsüne bastıran Beck'e baktı. "Eğer o *şeyler* geri gelirse, bu kasabayı kurtarmak için dört Heathen'ın hepsi gerekecek."

"Beş," diye düzeltti Julian sıkılmış çenesiyle, sonra suçluluk duygusuyla annesine baktı. Onlardan sakladığı kayıp Heathen'ın sırrı derinlere gömülüydü ve ancak lanet bozulduğunda ortaya çıkmaya niyetliydi. Şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman olduğunu düşündü. "Yani, beşimiz birden mi gideceğiz?"

OceanofPDF.com

PROLOGUE

ADORA
ALTI YAŞINDA

DOLUNAY GECESİNDE
THE SULLIVAN COTTAGE
7 OCAKTH, 2004

HUSHED FISILDAR BÜKÜLMÜŞ GIBI KURDELELER VE
KAYMIŞ KARŞISINDA AHŞAP

kır evi boyunca zeminler.

"Tanrı aşkına, konuş benimle," diye yalvardı babam. Sesindeki acıyı daha önce hiç bu kadar derinden duymamıştım ama biz duymayalım diye sesini alçak tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Lütfen sadece konuş benimle Marcy. Bunu yapmak istemiyorum."

Annem tek kelime etmedi.

Ön kapı açıldığında gıcırdadı ve döşeme tahtaları Kutsal Deniz'in ayakları altında inledi. Kulübede en az üç kişi olmalıydılar. Belki dört ya da beş, bilemiyorum.

"Aşağıda ne yapıyorlar?" Fable korkmuştu, doldurulmuş tek boynuzlu atını göğsüne bastırıyordu. Üçümüzün arasında yerde duran gaz lambasının zayıf ışığı onun yumuşak, çilli yanaklarına dokunuyordu. "Annemi alacaklar mı? Annemi almalarını istemiyorum."

"Şşşt... Kimse annemi götürmeyecek. Ağlayan Kovuk'tan ayrılamayız, unuttun mu? Burada hepimiz güvendeyiz," diye fısıldadım parlak bir gülümsemeyle. "Onlar sadece onu daha iyi hissettirmek için buradalar. Eskiden oynadığımız *Karanlıktan Korkuyor* musun oyununu hatırlıyor musun? Hani saklanır ve arardık-"

Fable başını salladı, şimdi iki umutlu göz vardı. "El fenerleriyle!"

"Hepsi bu kadar. Annen eğlenecek, göreceksin. Şimdi sessiz olmaya çalış. Aşağıda ne konuştuklarını duyamıyorum."

Ivy eğildi. "Sen ve senin hikayelerin."

Üçümüz de yatak odamın kapısının diğer tarafında toplandığımız için hava yoğundu ama soğuktu. Çok soğuktu. Annemin ince askılı ve ipeksi kumaşlı güzel kırmızı elbisesini giyiyordum. Sırtımı duvara dayayarak çıplak ayaklarımı elbisenin eteğiyle örtmüştüm. Diğer taraftan kapının altından gelen boğuk seslere yaklaşmak zorundaydım. Ama yine de hiçbir şey seçemiyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kapının koluna uzandım. Pirinç topuz parmaklarımın altında buz gibiydi ve kapıyı açtığımda menteşeler gıcırdadı.

Ivy'nin nefesi kesildi. "Yapma, Adora. Seni duyacaklar," diye fısıldadı cılgınca. "Burası daha güvenli."

"Neler olduğunu bilmem gerek." Yatak odamın kapısını biraz daha açtım, sadece içeri girebilecek kadar. Sonra ayağa kalktım ve dikkatlice merdivenlere doğru yürüdüm.

Ivy arkamdan sürünerek geldi. Bilinmeyene doğru tek başıma yürümeme asla izin vermezdi.

Merdivenlerin tepesindeki tahta parmaklıklar yumruklarımda soğuktu ve başımı aralarına sıkıştırdım.

Bir an için annemin sesini duyduğumu *sandım*, bana *kafanı iğlerin arasına sokarsan sonsuza kadar orada sıkışıp kalacağını* söylüyordu. Ama annemin sesi bir anıdan başka bir şey değildi.

Aşağıda, Bay Pruitt, Bayan Cantini ve babam ön kapının yanında bir çember oluşturmuş, alçak sesle konuşuyorlardı. Baş rahibimiz buradaydı ve bu gece olacakların ciddiyeti tüylerimi diken diken etti. Babam kenara çekilip ortalarında duran genç bir çocuğu gösterdiğinde ürperdim ama yüzünü göremedim. Yüzünü görmek ve kim olduğunu bilmek istiyordum.

Babamın gözleri kıpkırmızıydı, gözyaşları onu defalarca yumruklamış gibi çukurları şişmişti. "Nedenini hiç söylemedi," diye ağladı. "Hiçbir şey yapmadı

daha önce böyle çılgınca."

"Bu hiç de Marcy'ye benzemiyor," diye mırıldandı Bayan Cantini. "Ağlayan Kovuk'un tüm sırları arasında bu açıklayamadığım bir tanesi. Daha fazla zamana ihtiyacım var." Babamın omzuna bir el koydu. "Bunu çözeceğiz Ronan. Sana yemin ederim, bunu çözeceğiz ve bu arada kızlarının güvende olduğundan emin olacağız."

Çocuk sessiz ve saklı kalırken bir süre daha konuştular. Sonra baba başını salladı ve hepsi gözden kayboldu.

Fable fısıltıyla bizim için haykırdı.

Ivy kolumu çimdikledi. "Fable korkuyor. Hadi geri dönelim." "Kim bu çocuk?"

"Bilmiyorum. İyi bakamıyorum. Hadi geri dönelim."

"Hayır." Onun kim olduğunu ve burada ne yaptıklarını bilmem gerekiyordu.

"Adora..." Ivy tüm vücudunu sırtıma yaslayarak kulağıma fısıldadı: "Yapmak üzere oldukları şeyi görmemizi istememelerinin bir nedeni var."

"Eğer çok korkuyorsan, odama geri dön. Ben kalıyorum." Ivy'nin ayak seslerini duydum. Fable'ı rahatlatmak için beni bırakmıştı.

Sessizlik uzayıncaya ve sesler tekrar gelinceye kadar bekledim. Annemin güzel kırmızı elbisesi ayaklarımın dibinde göllenirken merdivenlerin başında beklediğim yavaş saniyeler geçtikçe geçti.

Onlar oturma odasına yerleştikten sonra merdivenlerden aşağı indim. Yavaş, dikkatli. Duyulmadan ve görülmeden.

Merdivenin dibindeki serin gölgeler beni sakladı ve son basamakta durup boynumu bükerek oturma odasını görmeye çalıştım.

Kutsal Deniz'in kadınları annemin etrafında dönüyor, her biri siyah bir mum tutuyor ve daha önce hiç duymadığım bir büyü fısıldıyorlardı.

Annem pencerenin yanındaki sallanan sandalyesinde oturuyor, uzun siyah saçları yüzünü perdeliyordu. Sandalyesinde çok küçük görünüyordu ve ayakları yere neredeyse hiç değmediği halde, gece yarısı okyanusuna bakarken sandalye sallanıyordu. Sert, hızlı ve hayali bir vahşilikle. Kalp atışı gibi bir vuruş. Sandalye o kadar sert sallanıyordu ki döşeme tahtaları altından kalktı.

Babam ağzını kapattı, sonra elini gözlerine götürdü.

Görmek istemiyor, diye düşündüm. Babam da görmek istemiyordu, ben de... Yine de, önümüzde duran korkunç manzaraya rağmen buradan kaçamıyordum. Babam gibi ben de burada kapana kısılmıştım. Babamın aksine, gözlerimi kapatmak için kolumu kaldıramıyordum.

Bay Pruitt babamın yanında durdu ve rahatlatıcı bir şekilde omzunu sıktı.

Ivy gitmişti. Benimkini sıkacak kimsem yoktu.

Parmaklarım hissini yitirene kadar tahta bir mili avucumda tuttum, annemin sandalyesinin yere vuruşunu izledim, sessiz büyüler odayı boyadı. Pencere açıldı, içeri bir rüzgâr doldu ama durmadılar. Annem daha sert sallanıyor, cadılar daha yüksek sesle zikrediyor ve soğuk rüzgâr kulaklarımın dibinde uğulduyordu.

Saniyeler yavaşça geçti, sükûnetle geceye karıştı.

Sonra Kutsal Deniz'in kadınları büyülerini durdurdu ve hepsinin aynı anda bir adım geri atmasına neden oldu, bir güç onları görünmez kukla ipleriyle yakaladı.

Çemberin ortasında annemin önünde duran çocuk başını çevirdi ve bana baktı. Ela gözleri şimşek çakmış gibi parlıyordu ve boğazıma kuru bir yudum takıldı.

Kane Pruitt, diye yankılandı zihnim.

Hakkında fısıltılar olan çocuk. Pruitt'lerin evinde kapana kısılmış olan ve bu geceye kadar dışarı adım atmamış olan çocuk.

Hem nefesimi hem de çılgınlıklarımı susturmak için ağzımı avuçladım. *Ona ne yaptın?* Ona bağırmak istedim. *Anneme ne yaptın?* Ama tüm kelimeler kafamın içinde dondu, korkudan keskin buzdan heykeller inşa etti.

Bana alaycı bir gülümseme fırlattı.

Anneminkinden çok daha çılgın bir tane. Açık ara.

Kane bana sırtını döndü ve evimizi arka kapıdan terk ettiler. Tek kelime etmediler. Tek bir kelime bile.

Bay Pruitt ve Bayan Cantini vedalaştıktan sonra babam bir içki doldurdu ve sallanan koltuğun yanındaki püsküllü dimi şezlonga uzandı.

Bir süre annesine baktı. Taşları bu kez ritmikti. Parke üzerinde yumuşak bir vuruş. Babam kan çanağına dönmüş gözlerle onu izledi. Tek kelime bile konuşmadı. Yorgunluk onu ele geçirene ve horlayarak uyuyana kadar öylece baktı.

Bir süre bekledim ve ortalık sessizleşince gölgelerin arasından çıktım.

İşte o zaman sallanan sandalye durdu.

Annemin başı, boş mavi gözleri beni delip geçene kadar doksan derece döndü ve beni mutlu aile fotoğraflarının arasında duvara yapıştırdı.

Geçmiş yılların hapsedilmiş gülümsemeleri başımın üzerinde salındı. Yıldızlı gümüş yapraklı çerçeveler kulaklarımda fısıltılı bir *vınlama*, *vınlama* oldu, sanki bir

her an düşebilir ve yere çakılabilir.

Annemin genellikle kulaklarının arkasına sıkıştırdığı siyah saçları solgun yanaklarına düşmüştü. *Anneme benzemiyor.* Başımı salladım. *Anneme hiç benzemiyor.*

"Yine benim elbisemi giymişsin," dedi bana daha önce sadece bir kez duyduğum garip bir sesle. Suçlayıcı bir şekilde. Bütün gece ilk kez konuşmuştu.

Parmakları sallanan sandalyenin kollarını kavradı. "Bana gel."

Cevap vermedim. Hareket etmedim, edemezdim. Elbisenin alt kısmı uzundu ve kıvrılmış ayak parmaklarımın üzerine yığılmıştı, beni buraya hapsediyor ve gitmemi de istemiyordu.

Parmaklarımı önümde döndürdüm.

Ama o benim annemdi ve korkmam için hiçbir neden yoktu.

"Gel Adora," dedi yine, bu sefer daha tanıdık bir sesle. "Buraya gel ve sana bir masal anlatayım."

Tedirgin bir adım daha
yaklaştım. Ve bir tane daha.

Horlaması boğazına takılan babamı geçip annemin önünde durdum.

Tam bana bakıyordu. Tereddütsüz bir bakış.

Bir portreye bakmak gibi. Ve resim de ona bakıyor.

Tereddütlü bir el ile öne doğru eğildim ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. Bunu yaptığımda hareket etmedi. İrkilmedi bile. Topuklarımın üzerine çöktüm ve ona baktım - bu sefer gerçekten ona baktım. Şimdi güzel görünüyordu, her zaman tanıdığım annem gibiydi. Koridordaki fotoğraflardan tanıdığım anne. Sabahları şarkı söyleyen ve benimle denizde yüzen anne. Geceleri beni yatağıma yatırıp deniz kızları ve yakışıklı korsanlarla ilgili hikâyeler anlatan annem.

Ama onda farklı bir şeyler vardı.

Gözlerindeki ışık kaybolmuştu.

Onun kucağına süründüm.

"Güneş ışığım, bana bak," diye fısıldadı annem saçlarımı okşarken, tütsünün yanık kokusu -yaprakların notaları ve bozulmuş toprağın ipuçları- hala kulübede süzülüyordu. Döndüm ve annem boynundaki zinciri çıkarıp benim boynuma geçirdi. Takılı olan boş bir antika ayardı.

Annem hep bu kolyeyi takar.

Onun için özeldi ve bana verdi.

Sonra beni kollarıyla sardı ve hikâyeye başlarken birlikte pencereden dışarı baktık. "Bu masal, sana daha önce anlattığım diğer masallardan farklı olarak, bir çocukla başlıyor - adı hâlâ gizemini koruyan kayıp bir çocukla. Ve şu anda, bu masal başlarken, o ağaçların arasında bir yabancı..."

OceanofPDF.com

BÖLÜM I

OceanofPDF.com

KIYI

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

TAŞ

ON ÜÇ YAŞ

CHESAPEAKE ORMANI, MARYLAND
1853 YILININ NISAN AYINDA

BİZ SAKLANIRKEN BEYAZ KUYRUKLU GEYİK BİZDEN SADECE BİRKAÇ METRE
UZAKTA DURUYORDU.

küçük köyün dışında. Bir süre izini sürdük ama Paco hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Benim aksime, ailesini beslemek ve doyurmak pahasına da olsa, bir canlının nefesini kesmek için ihtiyaç duyduğu şeyi bulamamıştı.

Bu ne cesaret ne de yiğitlikti. Beceri yardımcı olsa da hiçbir beceri yeterli olmazdı. Birinin bir şeyi öldürmek için hangi özelliğe sahip olması gerektiğini asla tam olarak belirleyemedim. Belki de annem ve benim gibi açlığı tatmış olmak -yiyeceksiz kalmanın nasıl bir şey olduğunu anlamak için günlerce aç kalmaya alıştırmadan önce- işi kolaylaştırıyordu.

Bahar mevsimiydi. Güneş alçalmıştı ve sabah soğuktu. Nisan ayında nefes almak acı veriyordu ve uzun, soluk soluğa koştuktan sonra havadaki ısırik ciğerlerimi dondurdu. Kanotu çalılarının arkasına çömelmiş, ayı postuna ve kürke bürünmüşken Paco yanımda sessiz kaldı. İzliyor, bekliyor, zehir etrafımızı sarıyordu.

Orman sessizdi.

Sabah hiç ses çıkarmadı. Geyik ses çıkarmadı.

Koşmaktan yorulmuştu ve amaçladığımız şey yorgunluktu. Üç ruh bu alanı işgal etmişti ama ormanda tek bir kıpırtı bile yoktu.

Paco'nun şansı gittikçe azalıyordu. Eğer bir şeyle dönmezsek, babası daha önce birçok kez olduğu gibi hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Paco'nun mücadelesini anlayamadım.

Sadece birkaç yıl önce avcılıkta rahatlık bulmuştum.

Avdan önceki sabahlar, tanrıların bana yardım etmesi için dua ederdim. Ruh'tan beni hayvanla birleştirmesini istemeden önce Toprak Ana ve Gökyüzü Baba'ya adaklar adadım. Her avda bunu içimde hissederdim.

Yıllar geçtikçe ritüelimi basitleştirdim. Maneviyatımı dışarıya göstermeme gerek yoktu; ne yaptığımı biliyordum. İster balık, ister kar ayakkabılı tavşan, sülün ya da kadife sargılı boynuzlu geyik olsun, ben onların bir parçası olduğum kadar onlar da benim bir parçamdı.

Paco'nun yüzü sanki acı çekiyormuş ya da midesi bulanmış gibi sıkıştı. Gözlerini avına diktiği her seferinde bu ifadeyi takınırdı. Terli elindeki bıçağın etrafındaki parmaklarını sıkarken, geyiğin ıslak siyah burnunu parlak yapraklar üzerinde itmesini izlerken sinirler onu kavradı.

Ben beklerken üstteki kar tabakası eridi ve donmuş kar ayakkabılarımın altından kaydı. "Haydi *Paco*," diye fısıldadım yanına, ana dilinde. "*Yap hadi*."

Ben de dahil olmak üzere çoğu çocuk avlanmayı bilirdi. Ancak, on üç yaşındaki diğer çocuklar tavşan ve sincapların izini sürerken, benim gözüm bir günden daha uzun süre bizi besleyebilecek hayvanların üzerindeydi.

Benim için hiçbir zorluk ulaşılamaz değildi. Hassas bir şekilde öldürmek acısız bir ölümü garantileyecekti. Ama ya Paco hayvana hak ettiği huzuru veremezse? Paco bunu doğru yapamazsa, masum yaratık ölüme teslim olmadan önce ne kadar acı çekecekti?

Ona daha önce birçok kez öğretmiş ve nasıl yapıldığını göstermiştim. Yanlış yerdeki tek bir delik, bu nazik memeliye dayanılmaz acılar verebilirdi.

Alnında boncuk boncuk terler biriken Paco ileri doğru bir adım attı ve ayakkabısının altındaki kar çıtırdadı. Geyik bu sesle başını salladı ve Paco dondu kaldı. Sonra geyik dondu.

Sessiz saniyeler geçti ve sonra "*Yapamam*," diye fısıldadı, sanki bu düşünce ona acı veriyormuş gibi.

Bakışlarım tekrar geyiğe kaydı, ağaçların arasından tekrar koşmak üzere olduğunu hissettim. Riske atacak bir saniye daha bulamadan bıçağı

Paco'nun yumruğu.

Oymalı ahşap ucu çıplak avucumda tutarken, bir zamanlar bulunduğu yerin yankıları zihnimde canlandı. Boğazım şişti. Tek bir anı kalana kadar göz kapaklarımın arkasında kalın siyah bir leke yayıldı. *Ruhlu bir kabile geçerken garip yüzlere kazınmış kurt bakışları; gözlerinin avuçlarında tuttukları açlık ve korku.* Etrafımdaki soğuk titredi, kış kulaklarıma hücum etti ve anı parçalanıp dağılmadan önce titredi.

Şimdi. Tek bir kelime beynime çöktü, düşüncelerim dağıldı.

Geyiğin peşine düştüm, baldıran dalları benden ona doğru bir yol açmak için eğilirken gıcırdıyordu.

Geçmiş bana bir nesnenin dokunuşuyla ilk kez geldiğinde, taktığım maskeden farklı bir şeyler olduğunu anladım. Annem bunu düşünmememi, bundan bahsetmememi söylemişti. Bu ne normal ne de bir armağandı, tıpkı Dünya'nın bana yol göstermesi gibi. Tıpkı yüzüme kazınmış karanlık çizgiler gibi.

Hızlı bir deparla nefesim ve kalp atışlarım kulaklarımda çınılıyordu.

İleri atıldım ve kollarımı geyiğin vücuduna doladım. Onu yere yatırmak için gücümü ve hızımı kullandım. Daha önce birçok kez yaptığım gibi burnunu tuttum, başını geriye çektim ve keskin bıçağı kulağının altındaki boşluğa batırarak hayati kan damarlarını kestim ve boğazını ikiye ayırdım.

"*Bedenin bizimkini beslesin, anın ruhumuzu beslesin,*" diye fısıldadım ana dilinde ve geyiği derin bir yumrukla bitirdim. Cansız kahverengi gözleri gri sabah gökyüzüne bakıyordu. "*Nos omnes connexae,*" *Hepimiz birbirimize bağlıyız,* diye fısıldadım, onunla birlikte kollarımda yatarken, göğsüm kabarırken, kanı tenimin üzerinde süzülürken aynı gri sabah gökyüzüne bakıyordum.

Bir hayvanı öldürüp de beni etkilememesini sağlayamazdım. Öldüremezdim ve benden bir parça alamazdı.

Ancak daha sonra, onun etini yedikten sonra kendimi yeniden bütün hissedecektim.

Geyiği köye geri götürürken Paco yanımda yürüdü, hayvanın kalıntılarına saygı gösterileceğini biliyordu. Ruhunun gün doğumu ve gün batımını izleyebilmesi için bir önceki günden kalma bir geyik başının kasıklarında durduğu bir ağacın yanından geçtik. Bu diğer hayvanlara bir mesajdı ve bedenlerini tanrıların onlar için planladıklarına teslim etmeleri gerektiğini hatırlatıyordu.

Paco'nun babası gururlu bir gülümsemeye yaklaştı. "*Oh, çok iyi, Paco.*"

"Bu-" diye başladı Paco, ben sözümü bitirdiğimde, "*Sorunsuz bir şekilde halledildi.*"

Paco'nun şaşkın bakışları benimkilere takıldı, babasından önce konuşmuş olmama şaşırmıştı. Başımı salladım. "*Paco iyi iş çıkardı. Gurur duymalısın.*"

Paco'nun babasına yalan söylemek yanlıştı ama yüzündeki hayal kırıklığını görmeye dayanamazdım.

Geyiğin bedeni omuzlarımdan kayıp yere düştü. Kanlı ellerimin tozunu aldım ve içlerindeki titremeyi fark ettim. Kandan arınmak ve eldivenlerimi tekrar hissetmekten başka bir şey istemiyorlardı.

Annem yanımda belirdi ve ikimiz birlikte nehir kıyısına yürüyüp kanı sertleşmeden cildimden temizledik.

"İçinizde bir mücadele var ama kâğıttan bir kalbiniz var. Bu senin çöküşün olacak," dedi annem bilerek İngilizce olarak, sadece ikimiz varken.

"Kağıt mı?"

Pelerininin kapüşonunu çıkardığında uzun sarı saçları kulağının arkasından kaydı. Bana doğru koştu ve tüm gücüyle göğsümü itti.

Bir adım geri attım ve annem kaşlarını çatı.

"Parçalanma, Stone. Geri adım atma. Benden daha irisin, benden daha güçlüsün ve beni kolayca alt edebilirdin. Geri adım atmanın tek nedeni benim bir kadın olmam." Çenesini sıkılaştırdı, gözlerinde bir azar vardı. "Senin kalbin zayıf. Kağıt."

Tahıl çuvalı daha ağır geldi. "Bir kadın ve annem."

"Bu asla önemli olmamalı. Korumanız gereken tek kişi kendinizsiniz. Kimseye karşı geri adım atamazsın. Bir kadına bile, bana bile." Döndü ve tekrar yürümeye başladı. "Paco'yu korumanın ona hiçbir yararı yok. Sadece ona olanak sağlıyorsun. Onun öğrenmeye ihtiyacı var ve senin de sessiz kalmayı hatırlaman gerekiyor," dedi burnunu havaya kaldırarak. "Görünmez ve yenilmez, hatırladın mı? Taş ol, kâğıt değil. Seni sadece hayal kırıklığına uğratacak insanlarla dolu bir dünyada hayatta kalmanın tek yolu bu."

Ondan uzaklaştım.

"Haklısın," diye itiraf ettim, onaylamayan gözlerinden kaçınarak ama yine de onları hayal ederek. "Bunu bir daha yapmayacağım. Onlarla bir daha konuşmayacağım."

Dereye yaklaştığımızda çömelip avuçlarıma su doldurdum ve ellerimi ovuşturarak kollarıma ve boynuma sıçrattım. Suyun yansımada büyük bir tahıl çuvalı bana bakıyor, başımı üç katı büyüklüğünde gösteriyordu. Yanı başında, annemin yüzünü gölgeleyen bir yoğunluk vardı. Başımı eğdim.

Başım, gerçekliğimin ağırlığı aniden üzerime çöktü. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

"Bu sefer ayrılmamıza daha ne kadar var?"

Tüm seyahatlerimiz boyunca, bir yerde hiç bu kadar zaman geçirmemiştik. Çok geçmeden bir sonraki köye, bir sonraki kabileye geçecektik. Bana kurban olabilecek kişilerle dolu, gelişen bir şehir yerine küçük bir toplulukta ruhlu insanlar aradık.

Annem aşçılık yeteneklerini barınakla takas etmişti, ben de avcılık becerilerimi onların topraklarına kabul edilmek için sunmuştum. Bir süre sonra insanlar başımdaki tahıl çuvalını hep sorguladılar. Neden yüzümü gösteremediğime ve yaz aylarında neden ellerime eldiven taktığıma dair cevaplar istediler. Yine de kalkanlarımı asla çıkarmamam gerektiğini biliyordum.

Soruları, Anne'nin elini zorlamadan önce kaçma zamanının geldiği konusunda uyarıyor ve ondan çuvalın altında dönen korkunç kara uçurumu göstermesini talep ediyorlardı.

Annemin de açıkladığı gibi yüzüm lanetliydi ve kim bakarsa baksın en derin korkularına yenik düşüp ölüyordu. Aynı şekilde, kendimi hiçbir zaman bir yansımda görmemiştim çünkü lanetin beni de ele geçirme ihtimali vardı.

Ölümün yaşam döngüsünün doğal bir parçası olması gerekiyordu. Aksine, neden olduğum ölüm çok acımasız ve hukuksuz bir kaderdi ve yüzümün tek açlığıydı.

"Bu büyükbabanın suçu," demişti bir keresinde, ama bu her zaman bir noktadan önce gelirdi. Konunun sonu. Onun ya da eğer varsa babamın adından hiç söz etmemişti. Elbette, bir babayı ve neye benzediğini hayal ettiğim zamanlar oldu. Onun yüzünü çizdim, eğer onunkini bulabilirsem kendiminkini de bulabileceğimden emindim.

Sadece boş bir yüz bana baktı.

Kalbim katı ya da boş değildi. Orada bir şey vardı.

Daha fazlasını yapabilirim. Sunacak daha çok şeyim var.

Ama daha fazlasının neyi temsil ettiğinden emin değildim.

Annem elini elbisesinin cebine attı ve eldivenlerimi bana uzattı. "Sorular sormaya başladılar. Kış bitmek üzere olduğuna göre artık yola çıkmalıyız. Seyahat etmek bizim için daha kolay olacak."

Ellerimi içeri soktum ve göğsüme çöken hayal kırıklığına rağmen başımı salladım. Paco benim tek arkadaşım olmuştu. Maskemdeki tuhaflığı hiç sorgulamayan bir insan.

Ne yazık ki, hayal kırıklığı benim hatamdı.

Bağlanmaktan daha iyisini biliyordum.

Annem arkadaşlığımızı her zaman onaylamadı ama bu iyi niyetli bir yaklaşımdı. İnsanları benden, beni de diğerlerinden korumak için annemin tek amacı beni iyileştirmektir. Beni hiçbir zaman olduğum gibi, doğurduğu bu yaratık olarak kabul edememişti.

Yüzüm kapalı olduğu sürece iyi huylu kalacaktım.

İki yumruğu ve öfkesi olan bir adamdan daha zararlı değildim.

Neredeyse hiç kimse bana aksini kanıtlamam için bir şans vermemiştir.

Her zaman ve sadece annem ve ben vardık, ama hangi noktada asla sahip olamayacağım şeylerin özlemini çekmeye başlamıştım? On üç yaşında olmak ve bundan daha fazlasının bir parçası olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmek bencillik miydi? Böyle yaşamak, *böyle* olmak ve her şeyin daha fazlasını istemek çok mu yanlıştı? Her gece uykuya dalmadan önce yirmi birinci kitabımdan bölümler okudum.

Örümcekler rüyalarımda beni uyarırdı ve ben de gözlerimi açtığımda beni çevreleyen şimdiki zamana dönerdim. Örümceklerin bana bir şeyleri, içimde baskı yapan büyüklüğü hatırlattığını bilerek uyanık yatardım ve dışarıda birinin beni beklediğine dair güçlü bir his duyardım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

ADORA

YENİ AY SABAHI
THE SULLIVAN COTTAGE
15 KASIM 2020

DENİZ BİR KOLEKSİYONCUYDU.

En eski anım altı yaşımdayken yaşadığımdı. Annem, okyanus tabanına dokunamamasına rağmen beni denizde kucağında taşımıştı. Şiddetli dalgalar tekrar tekrar üzerimize devriliyordu ve başımızı suyun üstünde tutmak bir mücadeleye dönüşmüştü. Ama onun ağladığını hatırlıyorum. Manik bir ağlamaydı bu. Hiçbir şeyin durduramayacağı türden.

O ağlarken okyanusun tuzlu parmaklarını saçlarıma sokup en sevdiğim leylak rengi tokamı kopardığını ona hiç söylememiştim. Ya da denizimin tuzlu parmaklarını boğazıma sokup nefesimi çaldığını.

Sekiz yaşındayken kız kardeşlerim, en iyi arkadaşım Adeline ve benim birbirimize uyan pastel renkli iki tulumumuz vardı. Bir Haziran günü, annem artık konuşamaz hale geldikten sonra, babam annemi derinlerde tutarken biz sığ sularda yüzdük. Annem şiş gözlerle ve gülümsemeden döndü, babam da evlilik yüzüğünü almadan döndü. Bir dalganın onu parmağından kaydırıldığını söylemişti. Bunca zaman sonra okyanus ne annemin gülümsemesini ne de babamın alyansını geri verdi.

On yaşındayken, Adeline öldükten sonraki sabah sahilde uyandım. Başımı dua eden ellerimin üzerine koymuştum ve bir tür

Her şeyi acıtan bir keder. Gelgit bir battaniye gibi üzerime çökmüş ve gözyaşlarımı silmişti.

On dört yaşındayken soğuk bir Ekim gecesi, annem artık yürüyemez hale geldikten sonra, kız kardeşlerim ve ben, babamın balıkçı kulübesindeki dalgaların sürüklediği odunlar ve yıpranmış muşambalarla çadırlar kurduk. Gece boyunca kıyıda kamp yaptık ama sabaha kadar dayanamadık. Gelgit ateşimizi söndürdü ve suları okyanusa geri kayarken, mor parıltılı jöle sandaletlerimi de beraberinde götürdü.

O zamandan beri onları görmedim.

Deniz bir şeyler toplayıcısıydı. Değer verdiğimiz şeyleri alırdı - unuttuğumuz çoğu şeyi - ve ben yine de kendimi ona doğru çekilirken, çağrısına karşı koyamazken, kayıp, vahşi ve değerli şeylerin mezarlığına adım atma ihtiyacı duyarken buldum.

Ayağım taş merdivenin son basamağından kurtuldu ve ellerimi yıpranmış kapının üzerine koyarak keskin kusurların avucumu çizdiğini hissettim. Orada, geniş, süt beyazı ufka baktım, bakışlarım sevgili karadenizime düştü.

Bir tahta parçası derimi deldi ve keskin bir nefes aldım, parmağımda bir kıymık bulmak için elimi ters çevirdim. Derin ve sıkışmış. Çirkin ve kusurlu. Üzerine bastırdım ve hafif yanık biraz tatmin ediciydi, sanki tırnağımı ona her sürttüğümde küçük bir bıçak içimi kesiyormuş gibi.

Benim gibi öfke okyanusunun içinde güzel bir kabuk gibi duran biri için acıdan zevk almak vardı. Bu yüzden yumruğumu kapattım ve kıymığı olabildiğince uzun süre saklamaya karar verdim. Artık ona ihtiyacım kalmayana kadar. Belki de bu sonsuza dek sürebilirdi, tıpkı bir gece gelen ve bir daha gitmeyen bu beklenmedik kış gibi.

Burası farklıydı. Kar taneleri nazik ve hülyalı bir şekilde sürükleniyor, kasabayı bir kara film gibi kasvetli bir sessizliğe bürüyordu. Elimi bıraktım ve ciğerlerim kış soğuğuyla dolana kadar derin bir nefes çektim. Sonra bıraktım ve kapının kilidini açtım, topladığım kıymık işaret parmağıma batıyordu.

Kumsal keskin ve soğuktu; çıplak, gizli tabanlarımla kıyıya yaklaşırken elbisem kumların üzerinde iz bırakıyordu. Serin bir sabah sisi dalgaların üzerinden geçerek kulaklarımda uğulduyor, küçük kum tanelerini yanaklarıma ve gözlerime savuruyordu.

Kıyı şeridinde, bir elimle elbisemin alt kısmını toplayıp kalçama tutturdum ve diğer elimle de içinde mesajımın olduğu cam şişeyi kavradım. Ölümüne hareketsiz durdum, ayaklarımı su çizgisinin hemen gerisinde tutarak denizin gelip beni de almasına cesaret ettim. Gelip bana da değer versin. Gel beni de sev.

Beklenti omurgamı tırmaladı, sonra kot suları geldi, ayak bileklerimin etrafını sardı ve beni kızdırdı. Uyuşmuş ayaklarım battı, ıslak kum ayak parmaklarımdan altından kayıyor ve bensiz geri çekiliyordu, okyanus kıyısını seviyordu ama karşılığında benim için savaştık kadar beni asla sevmiyordu.

Deniz ve ben buraya daha önce gelmiş olsak da, hayal kırıklığı göğsümü doldurmaya devam ediyordu. Her zaman olduğu gibi.

Başımı kaldırdığımda elbisemin alt kısmının gitmesine izin verdim ve çarşaf sularında sürüklendi. Yeni şeffaf ay bir hayaletti, sabah öncesi kül rengi gökyüzüne tutturulmuş şeffaf bir çarşaf. Vakit gelmişti, şişenin mantarını açtım ve mesajı avucumun içine kaydardım.

Tüm kötü düşüncelerim içime işlenmişti.

Mürekkepli mesajlar, kırılan fildişine delinmiş, akıcı bir el yazısıyla ağlıyordu.

Mektubu şişenin içine geri ittim, yeniden kapattım ve sisin içine fırlattım.

Gelgit geri çekildi, çirkin mesajımı köpüklü beyaz parmaklarıyla yakaladı.

Sanki ona susamış gibi, sırrım onun derin sularında sürükleniyordu. Sadece benim korkunç kötülüğümü arzuluyordu. Son dolunaydan sonraki mektup yeterli olmamıştı. Okyanus asla tatmin olmamıştı, her yeni ayı da arzuluyordu. Her sonu ve her yeni başlangıcı.

Denize olan aşkım karşılıksız, zehirli bir aşktı.

O aldı ve aldı, ben verdim ve verdim ve ona olan aşkım devam etti. Ama yine de almayı bırakacağı güne ya da beni tamamen alacağı güne kadar bekledim.

"Adora," diye seslendi Fable'ın şarkı söyleyen sesi, tuzlu esintinin dikişlerini delip geçerek. Boynumdaki zinciri sıkıca kavradım. Yalnız geçirdiğim bu boş anın hafifliği gitmişti. "Her şey yolunda mı?"

Verandanın balkonunda duran küçük kız kardeşimin açık kahverengi saçları yüzünün ve omuzlarının etrafında dalgalanıyordu. Çilli elmacık kemikleri bana şafak yıldızları gibi parlıyordu ama gözlerinin altında bir ağırlık vardı. "İçeri gel. Baban kahvaltı hazırladı."

KUŞLUK VAKTI YAĞAN KAR, TAVANDAN TABANA PENCERELERİ GIDIKLIYORDU. kulübenin arkasından geliyordu. Dikkatle dinlendiğinde, neredeyse kısık olan ses yumuşak bir gümbürtü gibiydi. Ritmik. Güzel bir melodiydi ve Ağlayan Kovuk'a değil bir şarkıya aitti.

Babam sıfırdan krep yapardı. Mutfak adasını, her kavanozu pötikareli bir kapakla kaplı çeşitli reçeller ve jöleler kaplıyordu.

Ivy kahvaltı köşesinde oturmuş, etrafı işlemeli, el dikimi yastıklarla çevriliydi. Tekrar denize açılacakları zaman balıkçılar için halatlara düğümler atıyordu.

Ablam fırtınalı bir geceyi tasvir ediyordu. Siyah saçları dolunay yüzünün ortasından ayrılır ve lacivert kenarları soluk mavi gözlerine vururdu. Ama bu sabah, uykusuz geçen birçok geceden sonra, mutfakta sersemlemiş bir halde oturmuş, parmakları robotik parmaklarla yıpranmış ipler üzerinde çalışıyordu.

Fable'ın yanındaki adada bir tabureye oturdum ve babam bir kavanozu adaya doğru kaydırды. "En sevdiğinden aldım. Fındıklı fıstık ezmesi."

Kavanozu avucumun içine aldım ve Adeline'in yüzü anında zihnimde şekillendi. *"Bu imkânsız," diye mırıldanıyor, ağzından düşen kırıntıları yakalıyor, ama daha çok ih ipaw-ih-ble gibi geliyor. Fıstık ezmesiyle kaplanmış bir tabak kraker aramızda yerde duruyor, bir dakikadan kısa sürede altısını yemek için birbirimize meydan okuyoruz. Gecenin bir yarısı kıkırdıyoruz. On saniye kala ağzımıza iki kraker daha tıkıştırıyoruz. Alarm çaldığında, yüzlerimiz ve parmaklarımız yapış yapış, kahkahalarımız sessizliğe dönüşecek kadar çok gülererek, ağızlarımız açık, tuzlu çamur dışarı kayıyor ve nefes alamadan yanlarımıza düşüyoruz.*

Arkamdaki taş şöminede çıtırdayan ateşin alevi enseme yalayarak beni geri çekti.

Gözlerimi kaldırdım ve fıstık ezmesini jöleyle değiştirirken babamın beni izlediğini fark ettim. "Bayan Cantini'nin kalan her şeyi silip süpürdüğünü sanıyordum," dedim jöleyi krebin üzerine sürerken.

Babam, kollarına un bulaşmış ve elindeki tabaklar birbirine çarparak mutfakta volta atarken, "Viola kesinlikle öyle," demek için acele etti. "Bu sabah erkenden yola çıktım. Gölgele onun tamircisi Tim'i götürdü. Ben de kırık bir korkuluğu tamir etmek için onun mülküne gittim." Babam lavabonun kenarından bir bulaşık havlusu aldı ve bana bakmadan alnını kuruladı. "Tam verandanın merdivenlerinden çıkıyordum ki Bayan Madder beni fark etti. Her zamanki gibi mükemmel zamanlama. Pencerelerini kapatmak zorunda kaldım." Bir inilti. "Beni yanlış anlama, Bayan Madder'ı çok severim ama o kadın beni deli ediyor."

Üçümüz arasında babamıza en çok benzeyen bendim. İkimizin de sarı saçları vardı, gerçi onunki yanlardan kırışmıştı ve gözleri yeşildi. Gülümsediğinde kenarlarında kırışıklıklar belirirdi ama babamın gülümsediği günler çok azdı.

Zaten genç bir cilde sahip olmak anne tarafımdan geliyordu. Annem bir keresinde bunun okyanus yüzünden olduğunu ve sularının bizi sonsuza dek genç ve güzel tutacağını söylemişti.

"Viola kızlarımın sabahları poğaçalarının yanında jöle yemeyi ne kadar sevdiğini bilir. Ve sen, Adora, fıstık ezmesiyle birlikte. En azından bunu yapabiliirdi." Sanki Viola'nın ona söylediklerini prova ediyormuş gibi söylemişti. Onun dudaklarından onun kulaklarına, sonra da bizimkilere. Ama dikkat etselerdi, on iki yılı aşkın süredir fıstık ezmesi yemediğimi bilirlerdi.

Babam saçmalarken, Fable gözlerinde parlayan alçakgönüllülükle bana baktı. Elmacık kemiklerine ve burnunun kenarına sıçrayan çiller, şüpheli bir gülümsemeye karşı koyarken hareket ediyordu. Babamın garip davranışını da fark eden bir gülümsemeydi bu.

Fable'ın bakışlarını mutfakın köşesinde oturan Ivy'ye doğru takip ettim ve bir an için hepimiz birbirimize bilmiş bakışlar attık.

Bazen böyle anlarda bana çocukluğumuzu hatırlatıyor -Annem gitmeden önce beşimiz de bu mutfakta birlikteydik. Hollow Heathens Laneti'nin devam ettiği ve kalıntı gölgelerinin kasabanın sokaklarında dolaşmadığı bir zaman. Panik ve ödenmemiş aidat yığınlarından önceki bir zaman. Kane annemi alıp götürmeden önceki zaman. Bir Kâfir Adeline'i götürmeden önceki zaman.

Babam adanın üzerine eğildi ve ağzına bir çatal dolusu tıktırdı. "Ne?"

Fable, dergilerimden birini adanın ucundan ona doğru yaklaştıırken, "Ah, hiçbir şey," diye şarkı söyledi. Koleksiyonumdan eski bir Aralık 1949 Vogue sayısı. Bir gece öncesinden beri adanın üzerinde duruyordu. Viola'nın elbisesi üzerinde çalışıyordum ve ilhama ihtiyacım vardı.

Babam çatalını bir başka tereyağlı tabakaya sapladı. "Bayan Madder'ın pencerelerindeki odun bitti. Daha fazla almak için kasabaya dönüp bizimkilere başlamak gerekiyor. Tabii eğer odun kaldıysa."

Tahtalar bizi Gölgelerden korumak için orada değildi çünkü Gölgeler hiçbir yerden gelmedi. Sadece ortaya çıktılar. Tahtalar batı tarafındakilerin içeri girip yiyecek ya da para çalmasını engellemek için gerekiyordu. Bazen ikisini de. Pis ellerine geçirebildikleri her şeyi.

"Adora," çatalını bana doğrulttu, "dükkanı bir saat erken kapatabilir misin? Saat birde Pruitt'lerde olmalı ve akşam olmadan eve dönmeliyiz."

"Erken mi kapatıyorsun?" Zaten erken kapatıyordum, öğleden sonra üçte hava kararacaktı. "Hayır. Hala yapılması gereken çok şey var ve neredeyse hiç zaman kalmadı. Erken ayrılmamın imkanı yok."

Kurucular Günü Balosu'na sadece altı hafta vardı ve ben şimdiden geride kalmıştım. Weeping Hollow'daki kadınların çoğu depozitolarını bir yıl önce, son balonun ertesi günü ödemişti ve bu zamana kadar elbiselerini bitirmiş olmamı bekliyorlardı. Kilerleri boş, pencereleri tahtasız, el fenerlerinin pilleri bitmiş olabilir. Ancak yine de yılın en prestijli etkinliği olan balo için bana ödemeleri gereken parayı ödeyeceklerdi. Ve paraya ihtiyacımız vardı. Panik ne olursa olsun, yerine getirmem gereken bir sorumluluğum vardı.

Bu da beni endişelendirdi. Azalan gelirimizle daha ne kadar devam edebilirdik? Babam balık tutamıyordu, rıhtımlar kapalıydı ve tüm kasaba acı çekerken yavaş yavaş birer birer ölüyordu.

Şansımıza, bizi ayakta tutacak Kurucular Günü vardı. İnsanlar hâlâ topu önemsiyordu. Başımıza ne tür bir tehdit gelirse gelsin, insanlar baloyu her zaman önemseyecekti. Ama kasaba baloyu iptal ederse aileme ne olurdu?

Yanımda, Fable yavaşça dergimi karıştırdı, mumlu sayfaların cızırtılı sesi garip gerilimi dolduruyordu.

"Bir yol bul," diye ısrar etti babam. "Kutsal Deniz odasında bir toplantı var. Augustine, Viola, Cyrus ve Kane de orada olacak. Hepimizin katılması gerekiyor."

Fable'in parmakları durakladı. O ve Ivy'nin yüz ifadeleri onları terk etti.

Kane'in adını duyunca içimde bir his uyandı ve taburenin kenarına tutundum. Parmağımdaki kıymık tahtaya sürtündü ve elime bir acı saplandı. Ağrıyı orada ve kalıcı tutmak için parmağımı tabureye bastırdım. Öfkemi bastırmanın ve babamın söylediklerine odaklanmanın bir yoluydu bu. *Bir toplantı. Ah, evet, bir toplantı.*

Bu toplantıdan ilk kez haberimiz oluyordu. Babamın tuhaf davranışlarının sebebi bu olabilir miydi?

"Gölgeler hakkında mı?" Fable dergimde bir sayfa daha çevirerek sordu.

"Başka birini mi aldılar?"

Babam, "Hayır ve biliyorsun ki bu konuda konuşamam" dediğinde başını kaldırıp bakmadı.

o."

Cevabını zaten biliyorduk. Her seferinde aynıydı. Sullivan'ın kulübesinde ortalığı karıştıran diğer her şey gibi konunun ağır doğası nedeniyle söndürüldü. Ateşin üzerine su.

Bayan Edwin'i düşündüm. En son onu *Oh My Stars*'tan çalmakla suçladığım zaman konuşmuştuk. Gölgeler onun canını almadan saatler önce hararetli bir tartışma yaşamıştık ve sonu iyi bitmemişti. Beni yalancılıkla suçlamıştı ve ben de onu, içinde kendisi ve hasta kızıyla birlikte köhne kulübesini yakmakla tehdit etmiştim. Kısa bir süre sonra bir Flatlander Memur Stoker'ı aradı ve o da dükkanımın önüne gelerek Bayan Edwin'i dışarı çıkardı.

Bunları söylemek istememiştim. Bu kelimelerin nereden geldiğini bilmiyordum. *Bu ben değilim*, onlara söylemek istedim. Zalimlik beni tıpkı bir hastalığın beni sürüklediği gibi sürüklemişti ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Ne zaman başladığını bilmiyordum. Yıllar geçtikçe, içimdeki bu kötülük daha da kötüleşti ve eğer mektuplarımı ayda iki kez okyanusa atmazsam, evlerini yakmak harekete geçeceğim bir şey miydi?

"İzle, bu sefer Freddy'yi Gölgeler'in aldığını doğrulayacaklar," dedi Ivy, bir düğümü daha sıkıca çekerken sesi ilgisizdi. "Weeping Hollow, Freddy Yas'ta olmadan işlevini yerine getiremez. Kaybolduğundan beri sanki kimse neler olup bittiğini bilmiyor."

Fable yanımda, üzerinde *Sarışınların Düşüşü ve Çöküşü* yazan bir makaleye dokundu ve belki de ortamı yumuşatmaya çalışarak sırtarak bana yan gözle baktı. Bu konuda iyiydi.

Dergiyi jöle bulaşmış parmaklarından sıyırdım, ama bu buluşmanın haberi hâlâ kafamın içinde dönüp duruyor ve başka bir endişeye yol açıyordu.

Ivy gözlerinin kırıksıklıklarında aynı endişeyle düğüm atmaya devam etti.

SON TABAK DA TEMİZLENDİKTEN SONRA İVY ELLERİNİ LAVABONUN ÜZERİNDE KURULADI.

ve dönüp babamla yüz yüze geldi. Aralarında krep, meyve ve bir bardak portakal suyu bulunan bir kahvaltı tepsi tutuyordu.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bunu annene götürür müsün?" Ivy arkasını dönene kadar gözleri kısa bir süre için buluştu.

Babam hep denerdi. Ivy her zaman yüz çevirirdi.

Kederli gözleri yardım için bana döndü.

Annemin yatak odası koridorun sonunda, merdivenden hemen önce sağ taraftaydı. Bir elimle tepsiyi dengede tutarken diğer elimle de pirinç

topuzu kavradım.

gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım.

Fildişi gölgelikli ve bembeyaz dantel süslemeli sayvanlı bir yatak beni karşıladı. Annem makyajlı bir yatağın içine sıkışmış, gözleri kapalı bir şekilde yatıyor ve yanındaki monitörden sürekli kalp sesi geliyordu. Babam doğal ışığın odaya dolmasını umarak perdeleri geri çekmişti. Ama bu sabah odadaki tek renk griydi, tıpkı annemin ruhu gibi.

"Merhaba anne," diyerek tabağı komodinin üzerine koydum, kahvaltı tepsisini aldım ve her bir bacağına çekerek *You Are My Sunshine*'in melodisini mırıldandım. Annemin her sabah odadan odaya bize söylediği şarkının aynısıydı bu.

Ses tonumda bir çatlak vardı, sesim anılardan dolayı titriyordu.

Ama durmadım, beni duyabilmesini, kâbusun içinde sıkışıp kalmışken rahatlayabilmesini umuyordum.

Annem neredeyse dokuz yıldır tek başına hareket etmemişti. Yürümedi, konuşmadı. Sadece yatak odasının kapısının arkasında yatıyor, uyuyordu. Mavi gözleri hep kapalıydı ama Ivy bana her baktığında aynı nostaljik rengi görüyordum.

Panik ilk başladığında, onu Gölgelerden korumak için yanına uzandım ama Gölgeler onun için hiç gelmedi. Asla da gelmeyeceklerdi. Daha güçlü bir işkence biçimi annemin önüne geçmişti bile.

Yemek için hiç uyanmadığı halde babamın ona kahvaltı hazırlamakta ve odasına yemek götürmekte neden ısrar ettiğini bilmiyordum. Rutinin, kokuların ve ziyaretlerin onu geri getireceğine inanıyordu. Ama bunca zamandan sonra hiçbiri işe yaramadı.

On dört yaşındayken, cadılar meclisinin yaptıklarına rağmen, Dr. Morley ona aşırı bir katatoni teşhisi koydu - o kadar şiddetli bir depresyon ki, onu katatonik bir duruma sokmuştu. Bu sadece bir formaliteydi. Ona göre, onu yaşamaktan, sevmekten, ilgilenmekten, anne ve eş olmaktan alıkoyan tek şey kendisiydi.

Hepsinin söylediği gibi, annem uzun zaman önce pes etmişti. Ivy ondan çok daha önce vazgeçmişti.

Ama ondan asla vazgeçmedim.

"Bugün Kutsal Deniz toplantısı var," dedim, bir kaşık dolusu portakal marmelatını koklayabilsin diye çatlak dudaklarına yaklaştırarak. Yemiyordu çünkü yıllardır hiçbir şey yememişti. Bir şey onu sağlıklı tutacak kadar uzun süre besliyordu. Belki de büyü. "Toplantının ne hakkında olduğunu kimse bilmiyor ama babam gergin görünüyor, bu da hepimizi gerginleştiriyor." Hafifçe güldüm. "Babamın nasıl olduğunu bilirsin."

Marmelatı yere bıraktım ve dudaklarını kaplamak için elbisemin cebinden vanilyalı dudak kremi çıkardım. "Gölgeler hakkında olabilir. Ivy ve Cyrus'un evliliğinin duyurusu olabilir," dedim sesime umut aşılayarak. "Bir Sullivan-Cantini düğünü hayal edebiliyor musun? Kim bilir, belki de haftalar sonra Ivy'nin gelinliğini tasarlıyor olacağım." Omuz silktim. "Her iki durumda da seni haberdar edeceğim."

Annemden asla vazgeçmemiş olsam da her gün gelip onu bu halde görmek bana acı veriyordu. İç ısıtan bir gülümsemesi, bulaşıcı bir kahkahası ve bir zamanlar ardında narin notalar taşıyan müzikal bir sesi olmayan bir beden.

Dr. Morley annemin bizi duyabileceğini, kulaklarının bozuk olmadığını söylemişti. Ancak, dinlemek isteyip istememek onun seçimiydi ve geri dönüp dönmek de onun seçimiydi. Ama Eleanor ziyarete geldiğinde, annemin okyanusun ortasında bir kabusun içinde sıkışıp kaldığını ve benim için çılgılık attığını doğruladı.

Annem bunu kendine yapmadı. Bu onun hatası değildi.

Güçlü olanın o olması gerekiyordu. Şimdi, ben olmak zorundaydım.

Babam yatak odasına girdiğinde annemin başının üstünü öptüm.

Kolunu omzuma doladı ve hayatının aşkına gözleri dolu dolu baktı.

"Baba?" Onu böyle görmekten nefret ediyordum.

"Sadece onu özlüyorum." Bir damla gözyaşını bastırmak için avucunun içini gözüne bastırdı. "O burada ve ben sadece onu özlüyorum, hepsi bu."

"Biliyorum," dedim başımı omzuna yaslayarak. "Annem bir gün geri dönecek. Dönmek zorunda."

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

TAŞ

ON BEŞ YAŞ

ADIRONDACK DAĞLARI, NEW YORK
1855 YILININ YAZ MEVSİMİ

ETRAFIMDA TAVUKLAR VE KOYUNLAR SERBESTÇE DOLAŞIYOR, GIDAKLIYOR VE
MIYAVLIYORLARDI.

Ter ve gübre kokusu, tesadüfen rastladığımız bir sonraki küçük köyün üzerini örtmüştü.

Sıradan bir gündü, başka bir kabileydi ve ben kenarda durmuş, kapalı ellerle balık derisi yüzüyor ve çocukların barikatlarla çevrili bir alanda dövüşmeyi öğrenmelerini izliyordum. Yüzlerini örtmek için tahıl çuvalları giymiyorlardı. Çocuklar birbirlerinde bir aynılık bulmuşlardı ve köyde bir aidiyet duygusuyla hareket ediyorlardı. Bir sürü.

Deriden yapılmış miğferler başlarını süslüyordu, bazıları üç katı büyüklükteydi ve çıplak yumruklarla ve uçlarına keskin taşlar saplanmış tahta sopalarla dövüşüyorlardı. Tozlu hava durulmayı reddediyor, her maç ve geçişte kırırdanıyordu.

Annemin sarı saç telleri, omzumu kendi saç telleriyle dürttüğünde tokasından düştü. "Gözlerini aşağıda tut."

Başka bir balığın kafasını kestim. Güneş tepedeydi ve her bir ter damlasının tahıl çuvalının altındaki saç çizgimden aşağı kaydığını hissediyordum.

"*Yine mi!*" diye bağırdı Bly adında iri yarı bir adam, oğlunu göğsünden iterek.

Chayton yere düştü, başının arkası toprağa çarptı.

Chayton'ın evcil köpeği, kenardan dişlerini göstererek hırladı.

Ağzından salyalar akan ıslak bir havlama.

Etraftaki çocuklar gülüyordu. Bu alıştığım bir sestti.

ıçı

n. Ve Chayton sevgili arkadaşım Paco'ya öyle bir benziyordu ki onu düşündüm. Paco'nun gidişimi fark edip etmediğini merak ettim. Avlanma korkusundan kurtulup kurtulmadığını. Onu da on beş yaşında hayal ettim. Daha uzun ve daha güçlü. Ama sonra Chayton'a yöneltilen alay beni düşüncelerimden kopardı. Bu topraklara. Bu kabileye.

Gözlerim önümdeki sahneye sabitlenmişken, bıçağı tahta bloğa indirdim. Balık kuyruğu ayağımın dibindeki toprakla kaplı zemine düşmeden önce havalandı. Başka bir balık almak için yakındaki bir kovaya uzanırken bakışlarımı ayırmadım.

Bly, Chayton'ın kaburgalarına bastı ve Chayton yüzünü toprağa dönerek boş bir çığlık attı. Sesini senden alan türden.

"*Kalk ayağa, seni korkak!*" Bly onların ana dilinde bağırdı.

Kaslarım sertleşti ve bıçağın tahta sapını yumruğumla kavradım.

Annem fısıltıyla bana bırakmam için yalvardı ama ben daha duramadan kendimi ahşap çitlerin arasında buldum ve aklımda tek bir hedef vardı.

Bly bana döndü, zırh olarak hayvan postu giymişti.

"*Neyin var senin, Wendigo?*"

Canavar. Hakkımda çoktan varsayımlar yapılmıştı.

Benimle ilgili her şey onlardan farklıydı. Boyum, saklı yüzüm, geçmişe açılan iki kapı olan eldivenli ellerim ve birçok kez içimde yaşayan ruhsuz yarattığı yansıttığı söylenen gözlerim.

Bly ifadesizliğini göremese de, göğsümün içinde çarpan öfkeli kalbimi duyamasa da, çuvalın altında metanetimi korudum.

Eldivenlerimi çıkardım ve sopayı yerden aldım. Havaya fırlattım ve sol elimle yakaladım.

Antrenman sopası ağır ve dengesizdi, kollarda kas *geliştirmeyi* amaçlıyordum ki bir anı beni istila etti: *bunaltıcı bir güneşin altında odunları kazık haline getirmek ve ateşin üzerinde asılı duran, ayaklarımı kabartan erimiş demirden bir kap.* Onları bu şekilde inşa ettiğimi hatırlatan bir anı.

Çocuklar etrafımda çember oluşturmuş, burada durarak Bly'a karşı yaptığım yüzüstüğe kahkahalarla gülüyorlardı. Onları zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

ve biri sol kürek kemiğimi ittiğinde bir adım öne çıktım.

"Neden çuvalını çıkarmıyorsun?" diye sordu çocuk.

Bu soru beni felç etti.

Sonra ikinci bir çocuktan sağ omzuma bir itme daha.

"Orada ne saklıyorsun?"

Ve bir başkası. *"Kötü niyetli bir yamyam gibi ruhlarımızla mı besleneceksin?"* diye sordu bir üçüncüsü ve ben ayağımı ileri doğru ittim.

Bu sırada Chayton tekrar ayağa kalkmıştı ama hakaretler ondan bana doğru kaymaya başlamıştı bile. Belki de istediğim buydu. Çitten atlamamın sebebi buydu. Hak etmeyen birinin hedef alındığını görmeye dayanamadığımı için sataşmayı geri almak.

Bir adım daha attım ve Chayton'ın otoriter babasına bakıyordum.

Bly gülümsemesinde bir meydan okumayla başını eğdi. *"Orada öylece duracak mısın?"*

Etrafımı taradım. Bütün çocuklar mizah dolu gözlerini bana dikmişlerdi. Kabilenin yanına aldığı Avrupalı yerleşimci William, ağacın gölgesinde bıçağının keskin tarafıyla bir elmayı soyarken uzaktan beni izliyordu. O bile bu değiş tokuşa tanık olmak için işini bırakmıştı.

Bly sopasının ucunu omzuma sapladı.

"Hadi o zaman!" diye bağırdı.

Hayvani bir hırıltı beni terk etti ve peşinden saldırdım.

Silahlarımız çarpıştı ve Bly ilerlememi engelledi. Ortasına bir tekme attıktan sonra bacağımı havaya savurdum ve ardından sendeleyerek tuğlaya bir darbe daha indirdim. Bly darbeyi engellemek için kalkanını kullandı, birçok adım geri çekildi, göğsünü gerdi ve gözlerini kısıtı.

"Yine!" diye bağırdı, öncekinden daha öfkeliydi.

Sağ adım, salla, üfle. Sol adım, savur, vur. Aramızda gök gürültüsü patladı, toprak beni dövüşte destekledi, nabızları ayaklarıma ve bacaklarıma yayıldı. Bütün çocuklar geri çekildi ve etrafımızda geniş bir daire oluştu.

Bly kabilenin en azılı savaşçısı olarak biliniyordu ve her ilerleyişi karşılamasına rağmen öne geçemiyordu. Savunmada kalmaya devam ederken, kaşlarından terler süzülüyordu. Her sabah avladığım beyaz kuyruklu geyik gibi yoruluyordu.

Bly'yı yere yatırdım ve üzerine oturdum. Bıçağımı boğazına dayadım.

Bazen çuvalın beni ilgi odağı olmaktan hoşlanmayan utangaç bir çocuğa dönüştürdüğünden emindim. Diğer zamanlarda, özellikle de şu anda, zulmü ortadan kaldırma arzumu beni alt ediyordu.

"Yenilgiyi kabul et," dedim ana dillerinde, sopayı öfkeli bir elle kavrayarak. Sesimin keskin ve metalik tınısı ikimizi de şoke etti. Buraya geldiğimden beri ilk kez onlardan biriyle tek kelime konuşmuştum.

Bly'ın geniş ve öfkeli gözlerinin yansımada kendi gözlerimi gördüm.

Gözlerim siyahtı ve içlerinde her soğuk, masalsı gecenin tüm renkleri vardı.

Bly şaşırtıcı kaybını bir kıkırdamayla örtbas etti.

"Concede!" İki heceyi küçümseyerek tekrar İngilizce bağırdım.

Bly sahte bir gülümsemeyle gözlerini kaçırdı, başı yana düştü ve sessiz kabile sözleri kulaklarımla buluştu. "*Pes ediyorum.*"

Üzerinden atladım ve elimdeki sopayı yere, onun yanına fırlattım. Ben yanlarından geçerken kalabalık ortadan ikiye bölündü. Tahıl çuvalı, kulaklarımı ihlal etmek isteyen aşağılayıcı fısıltılarını engellemeye çalıştı ama başaramadı.

"Ne yaptın sen?" Yanından geçerken annem tısladı.

SIRTIMI KULÜBEMİZİN DIŞ DUVARINA DAYAMIŞTIM.

diğer tarafta, annenin çığlıkları gecenin gözünü dürtüyordu. Saatlerce sevişecekti.

Zarfi parmaklarımın arasından geçirirken kızıl ay gökyüzünde bir yaz pusu oluşturdu, yükseklere yerleşti ve zayıf bir aydınlatma sağladı. Bu zarf bana verilen tek hediye olmasına rağmen onu açamadım. Böylece zarfı tekrar belime soktum ve dizimin üzerinde duran eskiz defterime geri döndüm. Başım eğik, tanıdık bir çift göz çizimden bana bakıyordu. Yanmış çizim aleti parmaklarımın arasında hâlâ sıcaktı ve gözleri yukarı kaldırdım, karakalem çizgiler bez kağıdın üzerinde cam gibi pürüzsüzce kayıyordu.

Rutin benim kurtarıcımdı. Sabahları avlanırdım ve geceleri zihnime kazınmış yüzü okur ve çizerdim. Daha önce hiç görmediğim bir yüzdü bu, ama en yalnız gecelerimde beni tuttuğu için kendimi ondan kurtaramıyordum.

Ürkmüş bir bebek boğuk bir çığlık attı. Bakışlarım yolun karşısında oturan ve dolunayın altında emziren bir kadına kaydı.

Bebek annesinin parmağını güçlü bir şekilde kavradı.

Bu çok iyi anladığım tanıdık bir güvendi, ama hangi noktada bebek daha fazlasına ihtiyaç duymaya ya da bildiği her şeyi sorgulamaya başlayacaktı?

Yüksek sesli bir bağırış tüm topraklarda *yankılandı*.

Chayton'ın kulübesinin olduğu yönden gelmişti.

Ayağa kalkarken karalama defterini yuvarladım ve bel kemerimin içine soktum.

Ay ışıǵı, hışımla kulübesine dönen Bly'ın üzerine düştü. Chayton kapının yanında, köpeğini göğsüne bastırarak ahşap kaplamaya yaslanmış oturuyordu. Bu kargaşa kabilenin geri kalanını da harekete geçirdi ve onları geceyi geçirmek üzere kulübelerine gönderdi, kapılar her tarafa kapandı.

Chayton'ın dikkatini çekmek için ısıklık çaldım.

Diğerlerinin fısıltılarına alışık olmama rağmen, Chayton bana hiç olumsuz ilgi göstermemişti. Belki de o farklıydı. Paco'dan beri bir arkadaş edinmemiştim ve içimde annemden başka biriyle bağlantı kurmak için bir açlık vardı.

Chayton'ın hüzünlü gözleri kalktı ve beni buldu.

Ayağa kalkarken yüz ifadesi öfkeye dönüştü. Dikkatlice yaklaştım ve köpeğinin kollarında boynu kırık bir şekilde yattığını gördüm.

Temkinli bir adım daha yaklaştı. "Bunu... Bunu baban mı yaptı?"

Chayton bana sanki insan değilmişim gibi baktı, sanki söylediğim sözler ona yabancıymış gibi. Belki de İngilizce anlamıyordu. Ben onun dilinde tekrar denemeden önce Chayton sevgili hayvanına son bir kez sarıldı ve ağır, ölü hayvanı kollarıma bıraktı.

"*Bu senin hatan,*" dedi bana.

Yanımdan geçerken omzuyla benimkini itti.

Kollarım dolu, şaşkın bir şekilde durdum, kalbim saf kötülükle savaşıyordu. Babası yaptığım şeye o kadar kızmış mıydı ki köpeğin boynunu kırmıştı? Arkama döndüm, Chayton'ın uzaklaşmasını, gecenin içinde kaybolmasını, insanlığın karanlık ve kötü tarafına kapılmış ve alışmış bir çocuk olmasını izledim. *Sadece yardım etmeye çalışıyordum*, Chayton'a geri dönmek istedim ama bu benim hatamdı. Annem haklıydı ve her zaman olduğu gibi eylemlerimin sonuçlarına başkaları katlandı.

Elimi köpeğin yanına koydum. Öleli saatler olmuştu. Tüm vücut sıcaklığı gitmişti ve soğukluğu içime işledi. Hayvan huzur içinde yatmayı hak ediyordu, bu yüzden bir mezar yeri aramak için ormana indim.

Küçük bir açıklığa ulaştıktan sonra diz çöktüm ve köpeği yere yatırdım. Gözlerimi kapattım ve sert siyah kürkünü okşadım.

Chayton için işleri daha da zorlaştırmamış olmayı dileyerek, o günün ayrıntılarını bu ana kadar düşündüm. Keşke annemin önerdiği gibi geride kalsaydım.

Ama doğamda olan bir şeyi nasıl yapmayabilirdim? Bir insan nasıl olur da zulme tanık olur ve onu durdurmak için hiçbir şey yapmaz?

Bu benim onlardan biri olmadığımı hatırlatıyordu. Aynı tanrılara dua etmek ve aynı hayvandan yemek bizi asla birleştirmeyecekti. Kendimi kanıtlamak için ne yapmalıydım ve ne kadar ileri gitmeliydim?

Sürekli mücadele ettiğim savaş, içimde bir şeyleri tetikledi. Öfke ve keder ortaya çıktı, sıcak gözyaşları lanetli yüzümden aşağı kayarak çuvalı bir fırın gibi hissettirdi.

Köpeğin tüylerini okşamaya devam ettim, aklım başımdan gitmişti.

Etrafımdaki hava soğudu. Göğsümdeki kâğıttan şey parçalandı. Rüzgâr dalların arasında hışırdadı ve titreşim ayaklarımın tabanından parmak uçlarıma doğru aktı. Bunu her yerde hissediyordum - içimde patlayan beyaz-sıcak bir enerji.

Sonra köpeğin ciğerleri avucumun altında genişledi, tam bir nefes aldı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Köpeğin kuyruğu bir sallantıyla toprağa çarptı.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve ellerimin üzerine düştüm.

Kurtumsu şeyin ayağa kalkmadan önce başını kaldırmasını izledim. Göz göze geldik.

"Sen ölmüştün," diye fısıldadım gecenin içine. "Bundan eminim."

Kürkünü silkeledi, kulaklarını dikti ve ağaçların arasındaki ormana doğru havalandı.

Sanki hiç ölmemiş gibi ortadan kayboldu.

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

ADORA

WEeping HOLLOW, MAINE
15 KASIM 2020

YÜZÜNÜ DUVARA DÖN," DEDI KANE'IN SESİ KULAĞIMA DOĞRU KAYARAK.
Arkada.

Ellerimi önümdeki duvara koydu, avuçlarını yanlarımda gezdirdi, sonra elbisemin eteğini kalçalarımın üzerine yıgıdı.

"Benimle böyle konuşmandan nefret ettiğimi biliyorsun." Bakışlarımda hançerlerle ona bakmak için geri döndüm, ancak soğuk, zarif bir adamla karşılaştım.

Kane Pruitt sade biriydi, asla dikkat çekmeye ya da insanları etkilemeye çalışmazdı. Onun için her şey doğaldı. Weeping Hollow'daki kızların tutmaya bayılacağı kalın kahve rengi saçları vardı ama birlikte olmayı önemsedığı tek kişi bendim. Çünkü ben onun on beş yıllık arkadaşığıydım ve o duvarlarını başkası için yıkmayı reddediyordu.

Kravatını omzuna attı ve üzerime eğildi, tokasını çıkarırken göğsünü sırtıma bastırdı. Soğuk metal arka tarafımı sıyırdığında kulağıma bir fısıltı geldi. "Bunu yedi yıldır yapıyoruz ve sen hep geri geliyorsun. Bunu sevdiğini biliyorsun."

Daha fazla yanılmış olamazdı. Kalpsiz seks iz bırakmıyordu. Ne kadar derine inersem ineyim, ne kalbe ne de ruha nüfuz ediyordu. Bu da yedi yıl boyunca sayısız orgazm taklidi yapmak demekti.

Şimdiye kadar yaşadığım tek şey kendi yaptıklarımdı.

Kane'in eli kalçalarımın arasına daldı, parmakları seksimde kayarak düşüncelerimi uyuşturdu. "Yedi yıl oldu ve sen hâlâ kupkurusun," diye kestirip attı ve sinirli bir iç çekiş onu terk etti.

Gözlerimi ve yumruklarımı aynı anda sıkarak kapattım. "Beş dakikadan kısa bir süre içinde toplantımız varken beni resmen buraya ittin. Buna ön sevişme denir, Kane." Başımı omuzlarımın arasına düşürdüm ve ayaklarıma baktım. "Yemin ederim, kadın vücudunun nasıl çalıştığını bildiğini sanmıyorum."

"Vücudunun nasıl çalıştığını bilecek kadar uzun süredir içindeyim." Kane'in sırtışının boynumu sıyırdığını hissettim. "Sana şimdi ihtiyacım var, A. Seni götürmek için yarım saatimiz yok."

Gözlerimi devirdim. "Yarım saat sürmez."

"Tamam." İkna olmamış bir şekilde güldü. "Ayrıca, evime bu elbiseyi giyerek gelmeseydin burada olmazdık." Sonra geri çekildi, eline tükürdü ve amımı avuçladı. Gözlerimi kapattım, iki parmağı içime girerken başımı omzuna yasladım.

Uzaklaştı, kalçamı kavradı ve kalın kafasını girişimi dürtmeden önce merkezimde sürükledi. Sonra içime gömülürken rahat bir nefes verdi. Basınçtan nefesimi tuttum ve avucu önümdeki duvarla buluştu.

"Lanet olsun," diye inledi, parmakları etime batıyordu. "Bunu kendime neden yapıyorum?"

"Ne demek istiyorsun?" En nefret ettiğim adamı bedenimin içinde hissederek sordum.

"Yoksunluktan zevk alıyorum." Kendini dışarı sürükledi. "Daha fazla dayanamayana kadar kendimi tutuyorum." Tekrar içine gömüldü. "Çünkü bu her şeyi on kat daha iyi hissettiriyor." Yavaşça dışarı çıktı, sonra sertçe itti. "Neden işkence bana hem acı hem de zevk vermek zorunda?"

*Neden arzuladığımdan daha fazla benzer
olmak zorundayız? Neden aklından geçenleri
paylaşmak zorunda?*

Elbisemin önünü aşağı çekti ve göğsümü avuçladı. Sert bir inleme daha çıkardı. "Kahretsin, beş dakikamız var."

Bakışlarımı küçük odanın sol tarafındaki saate sabitledim ve o beni duvara yaslariken saatin ilerleyişini izledim. Saniye ibresine odaklandım, dünyanın geri kalanı kayboluyor, saatin tik takları içime her pompaladığında kulağıma gelen ağır nefes seslerine eşlik ediyordu.

Bazen gözlerimi kapattığımda Kane'i farklı biri olarak hayal edebiliyordum. Tek amacı beni memnun etmek, bana tapmak olan biri,

içimdeyken beni öpmek istiyor. Nazik bir prensin bir gecede ayaklarını yerden kesmesini boş verin. Bunun yerine, yedi yıl boyunca aynı kişiyle yattıktan sonra gerçekten bilmek istediğim şey, biriyle sevişmenin nasıl bir his olduğuydu. Seksin bundan daha farklı hissettirmesi gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Ama öyle olması gerektiğini biliyordum çünkü içime her dalışında, daha önce hiç yaşamadığım bu duygu için tekrar tekrar acı çekiyordum. Yas tuttuğum ama her zaman reddedildiğim bir duygu.

Odanın yanındaki gizli oda, baş döndürücü ve tahrik edici alaylarımızla dolarken, duvarlar üzerime kapandı ve ciğerlerime bir çığlık doldu. Bir zevk çığlığı değil, bir öfke ve keder çığlığı.

Ama hiç çığlık atmadım.

Orada durdum, gözlerim kayarken gözümü kırpmadan saate baktım.

Kane'in eli omzuma doğru hareket ederek beni bakışlarımdan ayırdı ve ben de şans eseri arkama baktım. Yorgun gözlerini indirmiş, bana arkadan girişini izlemeye odaklanmıştı. Sağ gözünde ve çenesinde soluk bir morluk vardı, alt dudağında da büyük ihtimalle babasının sert yumruğuyla oluşmuş bir kesik vardı. Ancak, yüzünde ne kadar çok morluk olursa olsun ya da Panik yüzünden ne kadar yorgun olursa olsun, Kane iğrenç derecede yakışıklıydı.

Ama bunların hiçbiri benim için önemli değildi. Tüm öfkem Kane'den kaynaklanıyordu.

On altı yaşımdan beri ona yakın olabilmek için her cinsel ilişkide acı çektim. Bu bana bu meclisi ve kasabayı, ailemi ve beni sefalet dolu bir hayata sürükleyen kişiden kurtarma fırsatı verdi.

Sadece iki ay sonra, Ağlayan Kovuk'un *prensini* öldürecektim. Kızıl Tutulma gecesinde, Kane Pruitt ölmüş olacaktı.

Beni her becerdiğinde, eğer hayalini kurduğum erkeği hayal etmiyorsa, boğazını kesmeyi hayal ediyordum. Zihnimde, maket bıçağımın paslanmaz çeliğinin içinde dans eden yansıma görebiliyordum. Belki de değerli hançerimi ya da Kane'in bıçağını kullanırdım. Onu öldürmek için bıçağını kullandığımı fark ederse daha kötü olacağını hayal ettim - eğer bu gerçekleşmeden önce ya da gerçekleşirken çeliğe baş harflerinin kazınmış olduğunu fark ederse. Her iki durumda da, beni son kez becerdikten sonra yanında yatacak, beyaz çarşaflara sızan ılık kanı ve ela gözlerinden süzülen yaşamı izleyecektim. Ve o öldüğünde, annem katatonik büyüünden uyanacak ve içimdeki bu şeytani kısırtı sonunda beni sonsuza dek terk edecekti.

Her şey onu yıllar önce oturma odamda ilk bulduğumda başladı. Kahverengi saçlı çocuk sonbaharın rengiydi ve annemin trajik sonunu, onu geri getirmek için aldığım intikamı ve adaleti bekleyişini temsil ediyordu. Yıllar boyunca ona yakın durdum ve Ağlayan Kovuk'a ilk geldiğinde Fallon da dahil olmak üzere bu planıma engel olan tüm kızları tehdit ettim.

Pruitt'in adamlarının yapabildiği gibi düşüncelerimi manipüle etmeden bana körü körüne güvenmesini sağlayacak kadar yakınlaşmak için tek şansım onunla kalpsiz bir dostluk kurmaktı.

Eğer Kane'in büyüsunü bozmak için annemi bu kasabanın dışına çıkaramıyorsa, o zaman kasabanın içinde özgür bir hayat yaşamak istiyordum. Onun öldüğü ve annemin uyanık olduğu bir hayat. Ve o öldüğünde, başka hiç kimse aynı kaderi paylaşmayacaktı.

Bu kadar çaresiz hale gelmem beni şaşırtmıştı. Geçen yıllar sadece öfkemi körüklüyor, bir adamı öldürme hırsıyla bir hayat sürüyordum. Masumiyetimi çalmasına izin verdiğim adamı. Parçalarımı verdiğim ve içimi boşaltan adamı.

Ve eğer yanlış bir hareket yaparsam, hayatımı da çalabilecek olan kişi.

Kutsal Deniz üyeleri Pruitt Konağı'nın altındaki odaya çekilirken kapının hemen dışında ayak sesleri yankılandı.

"Saat iki," diye araya girdim. "Meclis neden geç kaldığımızı merak edecek."

Kane arkasına yaslandı, bir eliyle elbisemi yukarı kaldırdı, diğeriyle kalçamı tuttu. İticileri yavaşlayana kadar içime girdi, vücudum sarhoş edici bir güç tarafından ele geçirildi.

Bunca yıldan sonra, onun vücut dilini gelgit kadar iyi biliyordum ve tam zamanında çekildi, arka tarafımı doruk noktasıyla kapladı. Alnımı duvara yasladım ve pantolonunu yukarı çekerken tokasının çıkardığı *sesin* duyulması uzun sürmedi.

"Gerçeklik anı." Nefesi parçalanmıştı. "Unutulmayacak bir toplantı olacağına bahse girerim."

Elbisemi kalçalarımın üzerinde tutmaya çalışarak orada kaldım. "Temizlenmek için bir şeye ihtiyacım var," demeye çalıştım öfkemi dışarı vurmadan.

"İyisin. Eve gidene kadar bırak."

Kaşlarımı kaldırarak arkama baktım. "Ve elbisemi lekeledi?"

"Sakin ol," dedi kravatını ve kollarını düzelterek. "Butiğin sahibi olan terziyi beceriyorum. Sana bir tane daha diktireceğim."

"Kane, ben ciddiylim."

Bana nazik bir bakış attı ve söylediği şeylere rağmen bana karşı yumuşak bir noktası olduğunu gösterdi. Boynundaki kravatı gevşetti ve

çeki.

yakasından çıkarıp bana uzattı. "İşin bittiğinde at gitsin."

KUTSAL DENİZ CADILAR MECLİSİ ATALARIMIN

1803'te geldi, ancak Pruitt konağının altındaki oda sadece on üçümüzü rahatça alabilecek büyüklükteydi. Tüm üyeler değil ama her orijinal aileden birkaç kişi. Başlangıçta Pruitt, Cantini, Sullivan ve Morgan'dan oluşan dört aile vardı. Ancak bildiğimiz kadarıyla Fallon son Morgan'dı ve görünüşe göre Norse Woods'u seçmişti.

Sadece üç ailenin kalmasıyla Augustine Pruitt, eski baş rahibimiz ve Fallon'un babası Tobias Morgan'ın yirmi dört yıl önce görünmez kalkanı terk etmesinin ardından baş rahip oldu. Ve sık sık o ve Fallon kalsaydı meclisin bugün nasıl olacağını merak ederdim.

Soğuk, nemli hava ve salonda uğuldayan beklenti, herkes yerini aldığı anda yerini düzlüğe bıraktı.

Babam karşı tarafta, kitap raflarının yanında oturuyordu, üzerinde diğer adamlarla uyumlu lacivert ceketi vardı: ön cebinde Trinity Kelt düğümü işlenmişti.

Kız kardeşlerimin arasına oturdum. Ivy sağımda, Fable solumdaydı.

Kışın soğuğuna rağmen, benim gibi kız kardeşlerim de paltolarının altında yere değen askılı elbiseler giyerlerdi. Bu elbiseler pamuk, keten ve kenevirden, doğrudan topraktan toplanan kumaşlardan üretilmişti. Bileklerimizi saran bilezikler, kaprisli ruhlarımızın zıt tonlarını ortaya çıkarırdı. Her hareket ettiğimizde kahkahayı andıran bir ses çıkarırlardı; denizdeki çocukluğumuzun şarkısı.

Bu ses bana annemin daha fazla gülemeden önceki halini hatırlattı ve aklıma deniz camlarının renklerini getirdi; onları kıyı şeridinden toplayıp bir kavanoza attığımız zamanları.

Denizkızı gözyaşlarıyla dolu bir kavanoz, demişti bir keresinde.

Bayan Murphy, "Lütfen, bu kadar yeter," diye bağırarak beni anılarımdan çaldı. "Sana yalvarıyorum, Augustine. Lütfen kızıma bunu yapma!"

Bayan Murphy'nin otuz iki yaşındaki kızı Lena, gırtlaktan gelen bir çığlıkla avuçlarını kulaklarına vurduğunda zincirler birbirine çarptı. Çığlık odanın içindeki duvarları sarstı ve küçük gevşek kayalar yere düşüp parçalandı.

Dişlerimi sıkarak Kane'e sessizce yalvarmak için Ivy'nin etrafına baktım.

Babasının büyülu darbeleri Lena'nın kafasını parçaladığında gözlerini bir boşluk kapladı.

Acı verici olduğunu hayal ettim, kafatasına batan sivri çiviler ya da beyinden başlayıp omurgadan aşağı inen ve her damarı tarayan bir elektrik çarpması gibi.

Bir sonraki çığlık geldiğinde irkildim, protesto etmek için ayağa kalkmaya hazırdım. Ivy fark etti ve beni sabit tutmak için bileğimden yakaladı.

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Biri bunu durdurmalı. Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

"Evet, yapabilirsin ve yapacaksın," diye fısıldadı Ivy. "Yoksa sıradaki sen olursun."

Viola Cantini masanın kenarını tuttu ve üzerine eğildi. "Kendinize hâkim olun Bayan Murphy, yoksa odadan çıkarılacaksınız," diye azarladı, ses tonundan otorite sızıyordu. "Lena büyüsunü pervasızca kullanmadan önce sonuçlarını anlamıştı ve şimdi bu yüzden bir can daha alındı."

Bayan Murphy çaresizlik içinde, "Sadece kocasını Gölgeleler'den kurtarmaya çalışıyordu," diye haykırdı. "Sadece onu kurtarmaya çalışıyordu. Kimseye zarar vermek istememişti. Kocasını ve şimdi de büyükannesini kaybetmek yeterli bir ceza değil mi?"

Lena dizlerinin üzerine çöktü, bir çığlık daha göğsümüzü titretti.

Fable başını eğdi ve elimi tuttu. Sanki üzüntüsünün benden başka gidecek yeri kalmamış gibi elimi sıktı.

Kulağına fısıldadım, "Bu senin meclisin olacak, Fable. İzlemeli ve gözlerini başka tarafa çevirmemelisin. Onun bu acıyı tek başına çekmesine izin verme."

Fable çenesini kaldırdı ve tereddütle işkenceye baktı.

"Bu bizim geleceğimiz," dedim, bu sefer daha çok kendime. Ama sonra, tüm çabalarımın rağmen, gözlerim Fable'ın yanındaki ortak cam duvarın arkasında dönen siyah bahara takıldı.

Siyah sular beni içine çekti ve tünel görüşüyle kaynağa konsantre oldum, sanki gözlerimi kısacık bir kaçışı sağlamak için kullanıyordum.

Baharı, yanardöner mavi bir renk olduğu zamanlardaki haliyle hatırladım.

Bir zamanlar, penceresiz odaya spot ışıkları gönderdi ve benimle konuştu. Rengi ne olursa olsun, odaya her geldiğimde çağrısından kaçamadım. Bir serçenin gökyüzüne ait olduğu gibi suya ait olduğuma inandım.

Babam bir keresinde okyanusta doğduğumu söylemiş ve deri yerine pullarımın ya da uzuvlarım yerine yüzgeçlerimin olmamasına şaşırmişti. Küçükken, her iki ayağımda da iki parmağım birbirine yapışık olduğu için denizkızı olarak doğmuş olabileceğimi düşünürdüm. Yine de kendimi denizle bir buldum ve her zaman onun tuzlu, şekilsiz kollarını aradım. Benimle alay ettiği hayranlığı, dipsiz sevgisini. Soğuk ve camgöbeği, ipeksi ve güçlü. Ama hiçbir şey onun için yeterli değildi.

Ancak bu bahar artık büyüleyici bir mavi tonda dönmüyordu.

Camın diğer tarafında kalan tek şey siyah, bulanık sulardı.

Unutulmaz etkileri bir zamanlar olduğu gibi değildi.

Artık farklı kalp tellerine dokunuyor, farklı bir hikâye anlatıyordu. Tüm dikkatimi tüketen ve beni transa sokan bir hikaye.

Geri çekilemeyince acı göğsümü deldi ve kendimi bana ait olmayan bir kederle baş başa buldum. Lena için de olmayan bir keder. Bu acıyı en derinlerimde hissediyordum.

Ivy saçlarımı omzumdan kaldırdı, mavi gözleri benimle öyle bir konuştu ki dikkatimi odanın önüne, Kane ve Cyrus'un Baş Rahibimizin önünde durduğu yere yönelttim.

Lena götürülmüştü. Cezasının büyük gösterisi ve sihrimizi kullanırsak neler olacağının bir örneği sona ermişti. Hücreye götürülecek, sonra da Ağlayan Kovuk'un sınırında yanacağı Hasır Adam'a götürülecekti.

"Adora," diye kulağımı dürttü Ivy.

Augustine, baş rahibimiz, adımı söylemiş olmalı. Odanın ön tarafından beni inceliyor, gecikmeyi kırıp ortaya çıkmamı istiyordu. Mide bulandırıcı bir şekilde hareketsiz duruyordu, düşünceleri rahattı ve gözlerini aldatıcı bir şekilde rahatlatıcı kırılganlıklar çevreliyordu.

Cyrus başını salladı, ona katılması, yanında durması için sessiz bir davetti bu.

Augustine neden benim adımı söyledi? Gergin olduğum pek görülmemişti ama yine de ensemden bir önsezi dolaşıyordu.

Augustine sabırsızlıkla, "Öne çık, Adora," dedi.

Babam koridorun sonundan gözlerinde hem gurur hem de suçluluk duygusuyla beni izledi. Kutsal Deniz'in oğullarına katıldığım da onun bu karışık bakışı kafamı karıştırdı.

Cyrus, Cantini ailesinin ilk çocuğuydu ve Ivy'nin aşık olduğu adamdı. Kadife bir gece kadar siyah saçları ve okyanus rengindeki gözleriyle benden daha uzun boyluydu. Belki de bu yüzden onun yanında dururken kendimi tamamen güvende hissediyordum. Adeline'in ölümünden beri en iyi arkadaşım olmuştu,

Denize sarıldığım gibi ona da sarıldım. Ama okyanus gibi onun da mavi gözlerinin rengi ruh haline göre değişiyordu.

Kyros'un yedi deniz gibi yedi gölgesi vardı ve bu onun lanetiydi.

Cantini hattı, yalan söylerken, azginken, ezilmişken ya da çaresizken her duygunuzu bilme yeteneğine sahipti. Buna hiper-duyusal derdi ve karşılığında gözleri doğrudan ruhlarına açılan bir pencereydi. Ama gölgeyi çözmek için onu iyi tanımak gerekirdi.

Şu anda gözleri kobalt mavisiydi. Cyrus gergindi.

Boynumdaki zincirde asılı duran boş ayarı kavradım ve Cyrus rahatlatıcı bir tavırla diğer elimi tuttu. Herkes gibi biz de yüzümüzü öne döndük ve burada bulunma nedenlerimizi beklemeye başladık.

Gözlerimi kapadım ve Augustine'in bana inisiyasyona başlama zamanımın geldiğini söylediğini hayal ettim. Birkaç ay içinde büyüm tamamen yükselecekti.

Daha geçen yıl Ivy'nin bir yanında Cyrus, diğer yanında Kane'le birlikte tam da bu noktada durduğunu dün gibi hatırlıyordum. Ancak bu kez Ağlayan Kovuk Gölgelemin saldırısı altındaydı ve rakip meclisimiz İskandinav Ormanı'ndaki Kovuk Dindarları artık lanetli değildi. Belki de kabul törenime erken başlamak Kutsal Deniz'in evimizin karşı karşıya olduğu tehlikelere teslim olmadığını gösterecekti.

Daha önce, Dinsizler lanetlendiğinde, meclisim kasabayı güvende, dengede ve düzende tutmak için en iyi seçenek ve tek araçtı. Norse Woods Cadılar Meclisi ölüyor olsa da, lanetin bozulmasıyla dengenin onların lehine dönme ihtimali vardı. Bu durum odada yoğun bir gerilim yarattı ve lanetin bozulmasından bu yana Kutsal Denizler'in aklında bu konu vardı.

Dürüst olmak gerekirse, Augustine adımı söyleyene kadar bugünün kabul törenimin açıklanacağı gün olmasını beklemiyordum. On altı yıldır bu günü bekliyordum. *Bir adım daha yaklaştım*, diye düşündüm. Eğer o an geldiyse, bir dakika daha bekleyemezdim.

Heyecanımı dizginliyordum, her geçen saniye beklentim içime akıyordu. Cyrus'un başparmağı benimkine dokundu ve kolyemi daha sıkı kavrayıp metal ucunu okşadım. Kıymıktan kaynaklanan acının bir zerresi içimi titretti ve kendimi rahatlamış buldum.

"Adora," diye başladı Augustine, gözlerimi açtım ve her şeyi bilen bir gülümsemeye karşı koydum. "Son olaylarla birlikte, bu süreçte birlik içinde olduğumuzu ve birlikte daha güçlü olduğumuzu ifade etmeliyiz. Nişanınızın Kurucular Günü Balosu'nda ilan edilmesine karar verildi. Size bir

Ocak ayında kış düğününüz olacak ve nişanlınız Şubat ayında kabul töreninize öncülük edecek."

Nişan mı? Düğün mü? Ocak mı?

Kızıl Ay Tutulması Ocak ayında.

Bu her zaman evlilik öncesi bir kabul töreni olmuştur. Yüz yılı aşkın bir süredir, bir kadının yirmi üç yaşına geldiğinde ne gibi sihirlerle sahip olacağını görmek her zaman âdet olmuştur. Hiçbir Kutsal Deniz erkeği işe yaramaz bir gemiye sonsuza kadar bağlanmak istemezdi.

Bakışlarım Kane'e kaydı, onu öldürmeden önce onunla evlenmeyi hiç beklemiyordum. Kendini beğenmiş sırtışı tüm varlığımı ürpertti ama asla beni kandıracak ya da fikrimi değiştirecek kadar güçlü olmayacaktı. Ocak ayında hangisinin önce geleceği önemli değildi, düğün mü yoksa güneş tutulması mı? Her iki durumda da Kane Pruitt ölecekti.

Augustine boğazını temizleyerek dikkatimizi çekti.

"Cyrus Cantini ile evleneceksin," diye bitirdi.

Zihnim durakladı.

Oda durakladı.

Tam bir şok onu uyuşturdu.

Bu beş kelime kemiklerimden çıkan ve boğazımı sıkıca saran dallar gibi hissettirdi. Ivy arkamdan nefes nefese kaldı ve ben de dönüp ona baktım. Kemik beyazı bir el, yaşaran gözlerinin altındaki ağzını kavradı. Hissedilir kalp kırıklığı tüm odayı sarmıştı.

Cyrus bana döndü, tepkimi değerlendirirken gözleri her saniye daha da kararıyordu. "Adora," dedi ama başka bir şey söylemedi. Sadece *Adora*. Çünkü bunun olacağını biliyordu ve ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Ama plan bu değildi.

"Plan bu değildi," dedim bu kez yüksek sesle, kolyemi daha sıkı kavrayarak ve buna bir anlam vermeye çalışarak. Nefes borumu temizlemek için yutkundum ve gözlerimi Augustine'e diktim. "Eğer planın Cyrus'a bir eş bulmaksa, o zaman Ivy'nin burada duruyor olması gerekirdi. Ben değil. O zaten inisiyasyon sürecinden geçti ve onunla birlikte bu anı bekliyordu."

Bu sonucun üzerimdeki etkisini gizleyerek dik durdum ve gözlerimi geleceğimi bir yumruk gibi elinde tutan Augustine'e diktim. Tehditler ve talepler zihnimde patladı ve boğazımda yandı. Söylemek istediğim onca şey vardı ama hiçbirisi bir fark yaratmayacaktı. Kutsal Deniz odasında bana emredilen buydu ve reddetmem bunu ortadan kaldırmayacaktı.

Bunu anlamıştım ama yine de- "Cyrus'la evlenmeyi reddediyorum," dedim yavaşça, tereddütsüz. Cyrus'un eli başını eğip burnunun kenarını sıkarken benimkini bıraktı.

"Adora!" Babam arkamdan beni çağırdı. Döndüğümde gözlerinde itaat isteyen bir ifadeyle ayağa fırladığını gördüm. Yanakları utançla parlıyordu.

Kane'in pazusunu tuttum. "Bir şey söyle," diye fısıldayarak yalvardım ona. Kane önce bana sonra da babasına baktı.

Ağzı açıldı ama bir şey çıkmadı. *Omuz silkti.*

Tekrar Augustine'e dönmeden önce başımı sallayarak ona baktım.

"Neden Kane'le evlenemiyorum? Fallon'la olan planın işe yaramadığı ve şimdi *oğlunu* benden daha güçlü biri için sakladığın için mi? Ivy, belki?" Sesimin umutsuz çıkması artık umurumda değildi. Ivy'nin ilk çocuk olduğu ve biz Sullivan kızları arasında en güçlüsü olduğu düşünülürse, varsayımlarım o kadar da saçma değildi.

Ama bunun olmasına izin veremezdim ve bunu kardeşime yapamazdım. Bir planım vardı. On altı yaşımdan beri ödüksüz, kalpsiz seksin acısını çekmiştim. Kane'e bekâretimi çoktan vermiş ve bana güvenmesi için aklıma, kalbime ve bedenime sahip olduğuna onu inandırmıştım. Yıllarca kendimi cinayetle dolu bir hayat yaşamaya hazırlamıştım.

"Suçlamaların çok saçma Adora." Augustine sıkılmış bir ifadeyle bana baktı ve babamın mahcubiyeti sırtımdan yayıldı.

"Öyle mi? Çünkü ne olursa olsun, istediğim bu değil." İçimde bir endişe ormanı yeşerdi, gıcırıyor, inliyor, büyüyor ve keskin dallarını göğsüme ve ciğerlerime saplıyordu. "Beni Cyrus'la evlenmeye zorlarsan, bunu zorlaştıırım," diye söz verdim, sözlerimin dudaklarımdan çıkar çıkmaz aptalca olduğunu biliyordum. Ama bunları söylerken bile, durduğum yerden Ivy'nin son umut alevinin sıcaklığını hissettim. Onun için denemek zorundaydım. "Biliyorsun, odanın geri kalanı gibi ben de Kane için daha uygunum."

"İstesen de istemesen de bu senin geleceğin," dedi Augustine tehditlerimi susturarak. "İstediyini yap, ama sana hatırlatayım, düşmanlığının acısını sadece sen ve Cyrus hissedeceksiniz. Yüzünde bir gülümsemeyle itaat etsen iyi olur."

O anda tüm umutlar kayboldu. Odayı bir soğukluk kapladı.

Planları netleştğinde bakışlarım Augustine ve Viola arasında gidip geldi.

Augustine bir noktada fikrini değiştirdi ve Pruitt ailesini en g aile olarak tutmak için Ivy'yi oğluna saklıyordu. Ama aynı zamanda Augustine, meclise ve kasabamıza huzur verirken iktidarda kalmak istiyordu.

Gerçekten harikaydı.

Augustine, Kane ve Ivy'nin evliliğini o gün ilan etseydi, bu Kane'i Baş Rahip unvanını babasından almaya bir adım daha yaklaştıracaktı ve Augustine iktidarı bırakmaya hazır değildi.

Baş rahibimize göre, Cyrus ve ben birlikte onun tek seeneğiydik.

Her şey anlamlıydı.

Göğsüme toprak dolmuş gibi hissediyordum, seçeneklerimi ve bir çıkış yolu düşünme yeteneğimi boğuyordu. Augustine bizi kovmadan önce döndüm ve nefesimi tutarak odadan ıktım.

Kız kardeşimin aşık olduğu adamla nasıl evlenebilirdim ve bu aramıza girmezdi? Daha da kötüsü, başka biriyle szlenmiş olsaydım Kızıl Tutulma gecesinde Kane'i öldürme şansım nasıl olurdu? Artık baş başa kalmamız için hiçbir neden kalmazdı. Tüm fırsatlar beni yakalanmaya götürecekti. On altı uzun yıl bekledikten sonra, sadece iki ay kalmıştı ve zaman tükenmişti.

Ben soğukta koşarken gökyüzü kararıyordu. Her rüzgâr fısıldayan bir uyarı gibiydi. Yakında gökyüzü gölgelerle kaplı geceye gmlecekti.

Ayaklarım kuma değene ve kara deniz ayaklarımı dondurana kadar koştum.

"Beni yine hayal kırıklığına uğrattın," diye bağırdım yaklaşan geceye, göğsüm kabarıyor, göğsümdeki kemikler parçalanıyor, sanki vefasız bir sevgiliymiş gibi Öfkemle denizin suratına tokat atıyordum. Ve belki de yleydi.

Yanıt gelmedi. Hiç olmadı.

Sağıma soluma döndüm, kollarımı iki yanıma kaldırdım. "Beni duyuyor musun? Beni dinliyor musun?" Rüzgâr dalgaların üzerinde yuvarlanıyor, beni seslendiğim denizden uzaklaştırıyordu.

Gözlerimde yaşlar birikirken baldırlarım akıntıyı iterek tekrar ileri doğru yürüdüm. Dşmelerini engellemek için yumruklarımı sıkıca sıktım. Tırnaklarım avuç ilerimi delene kadar sıktım, gözyaşlarımı kirpiklerimin üzerinde öylece durmaya zorladım.

"Sana kendimden çok şey verdim ve sen yine de beni hayal kırıklığına uğrattın," diye bağırdım. "Bu onu kurtarmak için tek şansımdı ve şimdi sonsuza kadar sıkışıp kaldı!"

KULÜBEMİN VERANDASININ BASAMAKLARINI TIRMANIRKEN GICIRDIYORDU.
Acele et.

"Oh, güzel! Adora! Zahmet olmazsa babana pencereinden düşen tahtayı tamir etmesini söyler misin? Bir tanesi gevşemiş, görüyorsun, ve..." Yandaki Bayan Madder'dı. Üzerinde iğrenç yeşil bir eşarp ve rahmetli kocasının uzun, siyah, kabarık ceketini vardı. Yarı açık kapı aralığında durmuş, alçalan güneşten saklanıyordu.

"Eğer çok zahmet olmayacaksa," diye tekrarladı sert bir sesle. "Korkarım birkaç ay önce Hobb's Grocery'de olduğu gibi bir ağaç dalı doğrudan içeri girecek. Hatırlıyor musun?"

Vakit neredeyse gelmişti.

Güneş batıyordu ve ben onun penceresini umursayacak durumda değildim.

Ve neden tüm gecelerin bu gecesinde beni heyecanlandırmak zorundaydı? Derin bir nefes aldım ve parmağımın ucuyla gözümün kenarına bir nokta koydum. "Babam sizin için her şeyi emrinize amade yapamaz Bayan Madder. Gece olmak üzere. İçeri girmelisiniz, sabah meşgul değilse uğramasını söylerim."

"Oh, yarın iyi değil, görüyorsun-" "Ne yazık ki, yapmak zorunda kalacak."

"İşte bu yüzden-"

"Bayan Madder, lütfen!" Onu durdurarak bağırdım. "Üç kızı ve hasta bir karısı var. Onu rahat bırakın!"

Onu orada bıraktım ve ön kapıyı iterek merdivenlerden yukarı çıktım, sıcak ve rahatlatıcı bir banyo benim tek net ve hoş düşüncemdi.

Böyle anlarda suya dalma ihtiyacı bir sonraki nefesime duyduğum ihtiyaçla eşleşiyordu. Yeni gerçekliğimi yıkamanın tek yolu buydu.

Pençe ayaklı küveti çevreleyen sedir duvarları kaplayan mumları yakmadan önce ferforje musluğu açtım. Su eşiğe ulaştığında elbisem üzerimden kaydı ve içine girdim.

Su tenimi pembeleştirdi ve buhar nefes almamı sağladı. Porselenden aşağı kaydım, başım suyun altında, sessizlik beni kucaklayana kadar battım.

Nefesimi göğsümde tutarken ilk düşündüğüm şey Cyrus'un aklından neler geçiyor olabileceğiydi. Odadan o kadar hızlı çıkmıştım ki, durup ona verilen karar hakkında ne hissettiğini sormayı bile düşünmemiştim.

Sonra düşüncelerim Ivy'ye ve onun tüm hayatının saniyeler içinde nasıl parçalandığına kaydı. Bu ona ne yapabilirdi?

Suyun altında gözlerimi sıkıca kapattım ve uzun bir aradan sonra ciğerlerim karıncalandı ve diyaframım kasıldı, nefes almam için yalvardı. Bu bana havaya ihtiyacım olduğunu ve suda yaşamadığımı hatırlattı. Başka biri olsa bu acı verici dürtüye yenik düşerdi ama ben dayandım. Bu his ne zaman başlasa, başaramayacağımı hissettim. Su beni öldürecekmiş gibi. Ama her seferinde onunla savaştım, ciğerlerimi güçlendirdim, kendimi güçlendirdim. Deniz için yeterince iyi olduğumun kanıtı.

Anladığım kadarıyla bu konuda başka seçeneğim yoktu. Dayanmak zorundaydım çünkü dayanmanın diğer tarafında artık acımıyordu.

Dakikalar geçmişti. Kaç dakika olduğunu bilmiyordum. Saymayı unutmuştum ve vücuduma odaklanmış, söyleyeceklerini dinliyordum. Kalp atışlarım yavaşladı ve sızdıran musluk ritmik bir şekilde damladı, *damladı*.

Kendimle bağlantımın koptuğunu hissettim, zihnim beni daha önce hiç gitmediğim bir yere götürürken içimi bir sakinlik kapladı. Bana ait olamayacak anılara.

İlk gördüğüm şey yüzüydü ve meydanın karşısından bana her baktığında saçlarının güneşten öpülmüş alnına nasıl yansıdığıydı. Bu anı, solmuş bir eğlence gibiydi ve nabzımın hızlanmasına neden oldu.

Ondan görüntüler vardı. Hiç tanışmadığım ama bir şekilde tanıdığım bir adam.

Çarpıcı gözleri benimle geçirdiği her saniyeden faydalanarak midemi bulandırdı. Çok fazla şarap içtikten sonra hissettiğim gibi değil, ama sanki şarap şiddetli, öngörülemeyen bir fırtınada seyreden bir gemiymiş gibi. Hareket hastalığı belki de.

Güneş rengarenk asılı deniz camlarından yansırken rüzgar rüzgar çanlarını gıdıklıyordu. Pazarın etrafında dans eden mavimsi yeşil yıldızlar gönderdi, beni kör etti ve onu kaçırdı.

Vücudum öne doğru sarsıldı. *Nereye gitmişti?*

Ne olduğunu anlayamadan başım yüzeyden ayrıldı.

Nefes nefese kaldım, küvetteki su omuzlarıma çarparak sallanıyordu.

Gözlerimi açtığımda, bir alevin yumuşak kehribar rengi ışıltısı Ivy'nin asık suratını aydınlatıyordu. Gölgesi arkasındaki sedir duvarda titriyordu.

"Neredeyse on üç dakika." Küvetin yanındaki tahta sandalyede otururken sesi alçak ve kısıktı, elinde bir bardak pinot noir sallanıyordu

parmak uçları. "Gittikçe daha iyi oluyorsun. Neredeyse benim kadar iyisin. Şubat'ta neler yapabileceğini bir düşünsene."

Omuzlarım beni istila eden anıyla sarsıldı. Saklamak için küvete doğru kaydım ve başımı çapraz kollarımın üzerine koydum. Pencereden dışarı ve ilerideki karanlığa baktım.

Buradan, korumasız teknelerin rıhtımlara çarparak sallandığı bitmemiş limanı görebiliyordum. Nefes alışverişim sakinleşti ve deniz fenerinin ışıkları Ağlayan Kovuk'un etrafında tekrar dönmeye başladı.

"Her şeyi çözdüğümü sanıyordum," dedim onun yoğun bakışlarını üzerimde hissederek. Gözlerimi kapattım. Söyleyebileceğim hiçbir şey bunu ortadan kaldıramaz ya da işleri yoluna koyamazdı. Belki de gözlerimi daha fazla sıkarsam, bizim için farklı bir gelecek yaratabilirdim. Onun benimle değil, Cyrus'la birlikte olduğu bir gelecek. "Bunu asla istemedim. Bunu biliyor olmalısın. Kane olması gerekiyordu. Her zaman Kane olmasını istedim."

Ivy'nin kirpikleri dalgalandı ve minik, çevik bileğini çevirirken kadehinde pinot noir dönmeye başladı. Gözleri bir kez daha üzerime düştüğünde, güvensizlik güzelliğini bozdu. "Sen ve Cyrus her zaman yakın oldunuz..."

Beni suçladı. Bilmem gerekirdi. "Sence bunu ben mi istedim?"

"Siz ikiniz sürekli birlikteyken, eminim birilerinin aklına bu fikir gelmiştir. Aynada kendine bir bak." Çenesini kaldırdı ve arkasındaki duvarda asılı duran eski Fransız aynasında yansımamı yakaladım. "Adora, sen mükemmelliğin vücut bulmuş halisin ve her zaman güzel şeylere ilgi duymuşsundur. Hiç Cyrus kadar güzel bir adam gördün mü? Mükemmel bir çift oluşturan iki mükemmel insan. Onların gözünde siz ikiniz birbirinize aitsiniz."

O mükemmelliği gördü, ben ise tamamen farklı bir şey gördüm.

Aynadaki kızın görüntüsüne daha fazla dayanamadım ve gözlerimi ayırdım. "Cyrus sadece bir arkadaş, tıpkı senin ve Maverick'in arkadaş olduğunuz gibi. Hepimizin arkadaş olduğu gibi, Ivy. Bunu sana asla yapmam."

"Kendine bir şey söylemeye devam edersen, sonunda doğru olduğuna inanırsın," diye söze başladı, sandalyeden kalkarak, "ama bu yine de gerçekleri değiştirmez. Onu seviyorum ve sen sevdiğim tek erkeği benden aldın."

Parmaklarımı küvetin kenarına doladım. "Evlenmeyeceğim-"

"Evleneceksin çünkü Augustine ö y l e emretti. Olan oldu ve En kötüsü de gidememem. Tüm hayatımı seni koruyarak geçirdim, ve şimdi hayatının geri kalanını biriyle geçirmeni izlemek zorundayım.

tüm düşüncelerimi işgal ediyor." Derin bir nefes alırken gözlerinde içini dolduran derin acıyı gördüm. "Benim için başka kimse yok, Adora. Bu noktada tek yapmam gereken, sebep olduğun bu acıyla yaşamak mı yoksa nişanlıyla sevişmeye devam ederek bu acıyı dindirmek mi olduğuna karar vermek."

Ivy bardağında kalanı küvete döktü. Çıkarken de buharı yanında götürdü.

Cantini'nin şarap mahzeninden gelen koyu kırmızı pinot noir banyo suyunda dönüyor, tehdit etrafımda kanıyordu.

Öfke omurgama
tırmandı. Her zaman
öyleydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

TAŞ

ON BEŞ YAŞ

KIZIL TUTULMA GECESİ
ADIRONDACK DAĞLARI, NEW YORK
1855 YAZI

YÜZÜM KAPALIYKEN BİLE İÇİMDE BİR ARZU OLMASI BENİ ŞAŞIRTTI.

Duygularımı gizlemek, tuhaflığımı saklamak ve yapabileceğim her şeyi elimin tersiyle itmek için içimde bir arzu vardı. Uzun zaman sonra bu arzu benim bir parçam haline gelmişti, tıpkı tahıl çuvalının olduğu gibi, onsuz yaşayamayacağım bir organ gibi. Beni insan olarak tutan tek şeydi.

Chayton'ın hayvanı bir daha geri dönmedi. Köpeğin ölümden dirildiğini kimseye söylememiştim. Chayton ya da bir başkası ne yaptığımı öğrenirse, kesinlikle benim doğaüstü bir şey olduğumu düşüneceklerdi. Hayatımı almak için bir neden, ya da belki de annemin böyle bir şey doğurduğu için.

Tuhaf olayın üzerinden tam bir ay döngüsü geçmişti ve maskemdeki parodi daha da kötüleşmişti. Birlikte kaldığım diğer kabilelere kıyasla buradaki insanlar oldukça farklıydı.

Burada yerleşimcilerle pazarlık ediyor, toprak ve silah değiş tokuşu yapıyor, tanrıları hafife alıyor ve güneşe tapacaklarına söz vermelerine rağmen bir adamı yüceltiyorlardı. Annemde bir değişiklik fark ettim ve geceleri İngilizler gelip giderken beni rutin olarak kulübeden nasıl *kovduğunu* gördüm. Bu kabile

Parçalanıyor, soluyor ve dağılıyordu ve planım onu buradan götürmek ve ayrılmak zorlaşmadan önce gün doğumunda ayrılmaktı.

Alev alev yanan bir ateşin yanına oturmuş, beni hep rahatsız eden aynı yüzü çiziyordum. Bana tanıdık gelen dolgun, genç dudaklar. Yakınlaştığım kedi gözleri. Her boş alan, hiç dokunmadığım ama bir şekilde tanıdığım narin çene hatları, kirpikler ve elmacık kemikleriyle doluydu - zihnimde ve sadece zihnimde yaşayan bir kızın koleksiyonu.

Kendimi sık sık ayrıntılara takılmış, çizimimi aşırı eleştirirken bulurdum çünkü yüzü kaç kez çizersen çizeyim, bir şeyler eksikti.

Bir çil. Bir çukur. Bir kırıksıklık.

Yüzü bir canavara yakışmayacak kadar mükemmeldi.

İngiliz yerleşimcinin kulübemden çıkmasını beklerken etrafımda yaşlı adamlar tahta pipolardan tütün içiyordu. Annem bir keresinde, güneşi utandırmaktan korktuğu için gecenin bunun için olduğunu söylemişti. İnsan gündüz sevişirse, *seni güneşin ışığından daha çok seviyorum* izlenimi verirdi ve güneşin her şeyden önce gelmesi gerekiyordu. Ancak bu kabilede Şef Etu ve kardeşi Bly tanrı olarak saygı görüyordu.

Chayton'dan bizimle gelmesini istemeyi düşünmüştüm. O gecedan beri benimle konuşmamıştı ama izin verirse ona diğer şeylerin yanı sıra avlanmayı, okumayı ve başka dilleri konuşmayı öğretebilirdim. Kendini korumayı öğrenene kadar onu zalim babasından koruyabilirdim. Karşılığında, benim kardeşim olabilirdi.

Bu fikri anneme açmıştım ama o karşı çıkmıştı.

"Bir çocuk kabilesiyle birlikte kalır," demişti.

"O zaman ben de ait olacağım bir kabile bulmalıyım."

"Sen bir kabileye ait değilsin, oğlum. Sen ağaçlara aitsin. Sen toprağa aitsin. Başka bir şeye ihtiyacın yok."

Alevler ayak bileklerimi yaladı ve ateşin üzerine uzansam nasıl hissedeceğimi merak ettim. Eğer beni is haline gelene kadar yaksaydı ve toprağa karışsaydım - ait olduğumu söylediği yere. Bir canavar için ebedi bir cennet gibi görünüyordu. Kırık ruhlar için sopa ve taşlardan yapılmış bir tabut, elementlerin beni almasına izin vermek. *Küller küllere, tozlar tozlara.*

İlk kez ortadan kaybolmayı düşündüm.

Belki de umudun doğduğu yer burasıydı, tüm gerçek nedenler ortadan kalktığında devam etmek için hayali bir neden.

Elimde kalan tek şey çizdiğim yüz ve fısıltı gibi sıçrayan bacaklarıyla bana *dayanmamı* ve *zamanın neredeyse geldiğini* söyleyen örümceklerdi. Bacağımı geri çektim ve ayak bileği kemiğimde ağ şeklinde bir yanık kabardı.

Birkaç dakika sonra uzaklardan gelen bir çığlık yaprakların üzerinde süzüldü, sallanan dalları aştı ve etrafımı saran geceyi bıçakladı. Başımı sese doğru eğdim, başka kimsenin duymamasına şaşırmadım. Çoğu geceyi geçirmek için kulübelerindeydi. Geri kalanlar ise dünyanın onlara ne anlatmaya çalıştığından habersizdi.

Sesin geldiği kulübeye doğru yürüdüm, arazinin uzak tarafındaki mokasenlerimin altında yapraklar çıtırdıyordu. Gece esen yaz rüzgârı, oymalı bir pencereden sarkan kumaş perdeyi karıştırıyordu. İçeri bakarken kulaklarım kalbimin nabzıyla doldu.

Tek bir fitilden çıkan alev William'ın yüzünde parlıyordu.

Genç ve enerjik bir kadını toprakla kaplı zemine yatırmıştı. Her iki bileği de adamın bir eliyle bağlıydı, diğer avucu ise kadının ağzına kuvvetle bastırılmıştı. Giysileri yırtılmış, kir tenini boyamıştı. Adam kendisini zorla kadının üzerine atarken gözyaşları korkmuş gözlerinden aşağı süzülüyor ve yanaklarını kesiyordu.

William onun bacaklarını kendi bacaklarıyla açmayı başardı ve erkekliği kadının içinde kaybolana kadar kalçalarını ileri doğru salladı.

Acımasız bir anda birbirlerine bağlandılar.

İki kişi, hakkında sadece okuduğum bir eyleme katıldı.

Sikişmeye hiç tanık olmamıştım. Karşılaştığım kabilelerin çoğunda kimsenin bu eylemden bahsetmesine izin verilmezdi. Bize erkeklerin dürtülerine yenik düştüğü, erkeklerin ise onları kontrol ettiği söylenirdi. Bu ana kadar ben de onları kontrol edebiliyordum.

İlgisizlikten değil. Zihnime kazınan bir çift gözü her çizdiğimde bunun nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Ama geçtiğim her yüzde, çizimlerimdeki kadını asla bulamamıştım. Konuşmak için her şeyi riske atmaya degecek kadını.

Ama özlem, önümde canlanan sahne ve içimde kıvranan şehvet dolu iştah, sikimin daha önce olmadığı şekilde canlanmasını sağladı. Testislerimin sıkılaştığını, erkekliğimin sertleştiğini, pantolonuma sürtündüğünü hissetmek için aşağıya bakmama gerek yoktu. Birine bağlanma arzusunu da.

William kızın kollarındaki tüm renk solana kadar onu tuttu. Sonra kendini tekrar kızın içine soktu. Kendi içimde olduğumu hayal ettim.

Çizimimdeki bilinmeyen kız, sıcak ve bağılı. Canavar ve başyapıtı. Birbirini içeri almak için yarılmış iki insan.

Elim pantolonumun içine kayd ve sikimi kavradım, sıkıca sıktım ve çekiştirdim. İçimdeki her şey ağırlaşmıştı, sanki sıcak ve rahatlatıcı bir kucağın içinde sıırılsıklam olmuşum.

Kız durması için defalarca bağırdı ama William'ın yüzünde acayip bir sırıtış belirdi. Belki de her şey böyle oluyordu, diye düşündüm. Yine de her zaman biri için zevkli ama diğeri için acı verici miydi? Çoğu kadının her zaman çekingen olmasına ve rastgele davranışlarda bulunmamasına şaşmamalı. Bu yüzden erkekler de kontrolü öğrenmeliydi.

Genç kadının göğüsleri sarsıntıdan yırtılmış giysilerinden dışarı fırlamıştı. William bir tanesini yakaladı ve başım yıldızlı gökyüzüne bakmak için geriye düştü.

Bir vızıltı omurgama vurdu, sıcak parmaklarını etrafına sardı. Vücudum kasıldı, bir demir kavrama sarsıntısı daha, sonra sıcak meni avucumu doldurdu. Bu his kısa sürdü ama huzur ve mutluluk hissettim. Sadece bir an için.

Omuzlarım çöktü. Tüm vücudum eridi.

William'ın sert bakışları pencerenin aralığını kesti ve gözlerimiz kilitlendi. Altına eğildim ve sırtımı hogona dayadım.

İzlememeliydim. Bu hareket çok mahremdi, sadece tanrılar içindi.

Nefesim keskin ve yüksek çıktı.

Sonra bir kapı çarparak dış duvarları salladı.

Saniyeler sonra William önümde durmuş, aşağıya bakıyordu.

"Burada neyimiz var?" Sert sözleri gecenin içinde yankılandı. "Kendini erkek mi sanıyorsun? Kendini bir kadına katlanacak ve onu becerecek kadar cesur mu sanıyorsun? Öğreneceksin!" Üzerime doğru yükseldi, tükürüğü yanağımda uçuşurken ileri fırladı ve kolumu avucunun içine aldı. Beni yerden kaldırdı ama ben ondan uzaklaştım ve tökezleyerek geri çekildim.

"Bundan kaçamazsın," diye öfkelenildi. Haklıydı. Kaçacak ve saklanacak hiçbir yer yoktu. Direnirsem, Şef Etu'nun yeminli müttefikine itaatsizlik ederek durumu benim için daha da kötüleştirecektim. William'ın kahkahası içimi ürpertinceye kadar birbirimize baktık. "Seni Şef Etu'ya götüreceğim. Geçiş Ayininin vakti geldi."

Kelimeler boğazıma yapıştı ama hiçbir şey çıkmadı.

Konuşma, tek kelime etme, diye hatırlattı annem içimden, William'ı arazide ateşe doğru takip ederken kafamın içinde bir ilahiydi bu.

Kargaşa kabile üyelerini hoganlarından çıkardı. Ateşten çıkan alevler şüpheli yüz ifadelerinde bir parıltı yaratırken teker teker toplandılar.

Şef Etu kalabalığı yararak ilerledi, Bly da hemen arkasından onu takip etti.

"William?" diye seslendi ama Şef'in kara gözleri benim üzerimdeydi. Gevezelikler ve sessiz sözler araziye yayıldı ve Şef Etu onları susturmak için avucunu kaldırdı.

Annem terli vücuduna bir bez sararak kulübemizden çıktı. "Stone!" diye bağırdı. "Ne oldu? Şef Etu, lütfen! Oğluma ne yapıyorsun?"

"Bunca zamandır varsayımlarımız doğruymuş. Aranızda yaşayan bir canavar var!" William bağırdı ve her gün birlikte yürüdüğüm insanlar birbirlerine bakiştılar. "İğrenç, sefil bir wendigo. Kadınlarınız konusunda ona güvenemezsiniz. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Daha birkaç dakika önce Dezba ile birlikte."

Kabile üyelerinin nefesi kesildi.

"Kızım mı?" Bly ana dilinde bağırdı, çenesi titriyordu.

Çatık kaşlı yüzler, gözlerinde mızraklar ve oklarla bana döndü. Yaptığım şeyin lanetleyici olduğunu söylüyorlardı.

Sünnet olarak geçiş törenimi birçok kez hayal etmiştim. Bir erkek olmak ve bir kabilenin parçası olmak her zaman arzuladığım bir şeydi. Acı verici olacağını biliyordum, benden önce başka çocukların erkekliğe adım attığı birçok sünnete şahit olmuşum ama bu şekilde yapılmaması gerekiyordu.

Korku içime fırladı. Yere baktım. Tek yapabildiğim buydu.

Olaylar dizisi çok hızlı gelişti. Ayaklarımdan yakalandım ve tahıl çuvalının kalın ipi boynuma dolanarak bir ağaca asıldı. Çuvalım etimi keserken orada asılı kaldım, nefes alamıyordum. Ayakkabılarımdan parmakları ölü yaprakları sıyrıyor, hava almak için sicimi tırmalarken zemin bulmaya çalışıyordu.

Bly deri kılıfından bir bıçak çıkardı.

Annesinin keskin çığlığı dallarda yankılandı.

Hançeri ateşin üzerinde gezdirdiğinde sıcak alevler hançerden yansıyor. Pantolonum çekilerek indirildi ve ayak bileklerimin etrafına keten yığıldı. Sonra keskin hançeri önümde salladı ve vücudumun korkuyla donmasına neden oldu. A

Serin yaz esintisi tenimi titretti ama soğukta ölümüne hareketsiz kaldım.

Anında oldu. Hızlıca. Elinin bir hareketi, etimde bir kesik. Kalçalarımı keserken bacaklarımın iç kısmına sıcak kan sıçradı.

Yanık yoğun ve felç ediciydi.

Beni devasa bir alev gibi sardı.

Beni tekrar tekrar kesti ve boynumdaki sicimin beni daha hızlı öldürmesi için dua ettim ama öldürmedi.

Acının şokunun beni uyuşturması için dua ettim ama olmadı. Kalçalarımınla işi bittiğinde sikime geçti ve ben her şeyi hissettim. Ruhumu kesen bir yanma. Ağlamamak için kendimi zor tuttum, dişlerimle alt dudacağımı deldim.

Ciğerlerimde nefes yokken ağlamamı tutmak kolaydı.

Hava yok.

Her şey elimden alınmıştı.

Sıcak, yoğun kan ağzımda birikti ve boynumdan aşağı damladı.

Sıcak, yoğun kan uyluklarımdan aşağı kaydı. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Her yerim ağlıyordu.

İlk defa ağladığımı hatırlıyorum. Gözyaşlarımdan akmasına izin verdim çünkü kimse onları maskemin altından göremezdi. Acı dayanılmazdı ama yine de onları asla göremeyeceklerini anlıyordum. Ben hiçbir şeyi hak etmiyor olabilirdim ama sadece Güneş ve Ay benim çektiğim acıya layıktı.

Annem dehşet içinde çığlık attı.

Hiç sesimi çıkarmadım. Ne Bly'ı, ne William'ı, ne de Şef Etu'yu ıstırabımın hastalıklı tatminiyle kutsadım.

William'ın kahkahası gıcırıyor, yankılanıyor ve bir sonraki dilim geldiğinde sonsuza dek devam ediyordu. Acıdan solmama neden olan bir dilim ve eğer ayakta olsaydım, ondan tökezleyerek uzaklaşırdım. Ama asılı kalmıştım.

Mücadele ettim. Başka seçeneğim yoktu. Gözlerimi açmaya ve vicdanımı uyanık kalmaya zorladım çünkü eğer soluklaşırsam, bu yeterince güçlü olmadığım anlamına gelirdi.

William böğürdü. Yüksek sesle ve dolu dolu bir kahkaha. "Stone, adı ses çıkarmayan bir canavar." Onu duydum ama ses boğuktu, acının arkasından geliyordu. Yeryüzü dönüyor, beni hayal kırıklığına uğratiyordu.

Alaylar başladı, sonra "*Dizlerinin üstüne çök, Wendigo.*"

Bir bıçak tek hamlede ipi kesip boynumu ısırdı. Ağaştan kurtulmuştum.

Yere yığılırken bacaklarım büküldü, dizlerim toprağa çarptı.

Ayaklarının dibinde diz çökmüş, nefes nefese kalmıştım. Hiçbir zaman yeterli görünmeyen kuru bir nefes. Oksijen, boğuk boğazımın duvarlarını tırmalıyor, tereddütle aşağıya iniyordu.

Annemin çılgınlığını duydum. Çok uzaklardan, başka bir zamandan, unutulmuş bir yerden, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı bir yerden geliyorlardı. Onu duydum ama ona bakamadım. Benim için duyduğu utançla karışık dehşetle yüzleşemedim.

"Sizi korumak için burada olmayan bir güneşe mi dua ediyorsunuz?" Bly gecenin içine doğru bağırdı. *"Yoksa bana mı dua ediyorsun?"*

"Yeter!" Şef Etu kardeşine onaylamayan bir bakış fırlattı ama ben içime dolan öfke, eziyet ve aşağılanma yüzünden değiştiğimi hissetmeye başlamıştım bile.

Anladığım kadarıyla bunu hissettim. Onların bir parçası olmak için o kadar çaresiz miydim ki, güce duydukları susuzluk gözümü kör etmişti?

Başımı eğdim ve bacaklarımın arasında asılı duran çirkin şeye baktım. Kanla parçalanmış et. Görüşüm karardı, acı beni dalga dalga içine aldı. Yaz mevsimiydi ama ben donuyordum. Sonrasında tüm vücudum titremeye başladı.

Bly kapalı çenemi tuttu ve başımı kaldırdı.

Gözlerinin içine baktım. Derinlerine baktım.

"Bana dua et!" dedi.

Bir ağız dolusu kan yuttum. "Asla."

Tahıl çuvalını yumrukladı, benim bir parçam haline gelen o şeyi, onsuz yaşayamayacağım bir organ gibi, atan kalbim gibi. Ve kalbim gittiğinde, olduğumu iddia ettikleri canavardan başka bir şey değildim.

Yukarıda, mavi kanlı ay nadir görülen bir tutulmadan geçerek gökyüzünü kıpkırmızı bir parıltıyla aydınlattı, sanki gecenin de bir damarı patlamış ve kanıyordu.

Yumruğu tahıl çuvalımla doluyken derin bir nefes aldım ve gece gökyüzünde asılı duran tutulmuş aya baktım. Zihnimin yarattığı yüzü düşündüm, rahatlık için çaresizce, kurgusal şeyimin beni tutması için. Dizlerimin üzerine çöktüm, gözümü ondan ayırmadım, sadece ikimiz, tek arkadaşım ve ben kalana kadar dünyanın geri kalanını dışarıda bıraktım ve kendi kendime düşündüm, o da beni görebiliyor muydu?

Gitmime izin verme, diye fısıldadı

zihnim. Sonra çuvalı yırttı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

ADORA

THE SULLIVAN COTTAGE
15 KASIM 2020

YÜZSÜZ BİR AY GÖKYÜZÜNDE ASILI DURUYORDU.

Farklı bir dünyaya bakan, ulaşamayan, kollarını başka bir yerde, olması gereken yerde rahatlatan soluk gümüş bir halkadan başka bir şey değildi. Ayı bu şekilde birçok kez görmüş olmama rağmen, bu gece bir şekilde, bir kapı gibi kalbimi açtı, kemiklerimin arasında nefes aldı ve ruhuma musallat oldu.

Sırtı bana dönükken, yeni ay yıldızlar tarafından korunuyordu. Bazıları kararıyor ve ölüyordu - bir gece yarısı mezarlığı. Diğerleri parlak ve canlı-parçalanmış bir sanat eseri.

Gözlerimi ayıramadım.

"Adora," diye seslendi Ivy. "Pencereyi kapat."

İrkildim, sersemliğimden kurtuldum ve pencereyi kapatıp buz gibi sonsuzluk hissi veren rüzgârı dışarıda bıraktım. Vakit gelmişti.

Ivy bana kızgın olsa da, çatı katında Fable ile onun arasına sıkışmış yatarken bana şarkı söylemeye başladı. Annem gibi onun sesi de huzursuz zihnime merhem oluyordu ve her gece söylediği şarkılar gecenin bir yarısı uyurgezer olmamı engelliyordu.

Yaktığımız adaçayı havada süzülüyor, antika mobilyaların üzerinde siyah mumlar titriyor, yastık ve battaniye yığınının etrafında siyah tuz dönüyordu. Gölgele geldiğinden beri bu ritüeli her gece yapıyorduk.

bizi güvende tutamazdı. Gölgeleler fethedilemezdi ama yeni gece rutinimizde bir tür rahatlık bulduk. Bu bize umut verdi.

Ivy ve Fable uyuduktan sonra, korku gözlerimi kapatmama asla izin vermedi. Ama gözlerim açıkken bile, gece vakti hala alaycı yüzlele bürünebiliyordu; küçümseyen gülümsemeler, alaycı gözlele ve tavan arasının karanlık köşelerinden parıldayan keskin dişlele. Gümüş zincirimi göğsüme bastırdım ve parçalanmış parmağımla metal tırnağını ovuşturdım, bakışlarım babama kilitlendi.

Elinde dev bir büyüteçle pencere kenarındaki masada oturmuş, cam bir likör şişesinin içine sığacak bir yelkenli gemi inşa ediyordu. Ne zaman bir çığlık pencereden içeri girse, babamın parmaklarının titremesine neden olurdu. Gözlerimi sıkarak kapatmak istedim ama asla yapamadım. Her çığlık beni göğsümden vuruyordu.

Onları kurtarmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

İçimi bir tür bencillik kapladı, ailemi seçmedikleri için Gölgelele'se sessizce teşekkür ettim. Şimdiye kadar güvende tutulmuşlardı ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum.

Ve ilk kez Gölgelele'in beni alıp bu evlilikten kurtarmasını diledim. Böylece Ivy'nin beni hâlâ bir kız kardeşin sevmesi gerektiği gibi sevdiğini bilerek ölebilirdim. Planım suya düştüğüne göre, en kolay çıkış yolu bu gibi görünüyordu. Babam komşulara *"Gölgelele onu aldı," derdi.*

"Düğününden hemen önce mi? Ne utanç verici," derlerdi.

Zavallı kız kardeşim, diye düşünürdü Ivy. Genç yaşta öldü ve son nefesine kadar Cyrus'la evlenmeyi reddetti. Bunu şimdiye kadar neden göremedim?

İçimi burkan bir sarsıntı beni yatağımdan kaldırmadan hemen önce dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Yatakta tamamen doğrudum. Duyduğunuz anda asla unutamayacağınız bir ses olduğunu anladığınız türden bir cınlama sesiydi bu. Sessizliğin peşini bırakmayan bir ses.

Babam ve ben panikle birbirimize baktık.

Ses sanki yan odadan geliyor gibiydi. "O da neydi?"

"Emin değilim," diye fısıldadı ama ses tonuna güvenmedim. Üzücüydü. Bilmek.

Sonra bir yaygara daha geldi. Yan kapıdan geliyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, kalbim göğsümdede hızla çarpıyordu. "Bu Bayan Madder." Bayan Madder'ın verandasının basamaklarında -onu bıraktığım yerde- duran görüntüsü.

aklıma girdi. "Ona yardım etmeliyiz baba. O yapayalnız."

Babamın yüzündeki ifade beni durdurdu. Çenesi sıkıca tutulmuştu ve *hareket etme* diyen geniş gözlerle çenesini esnetti. Sonra yavaşça başını salladı.

Bir çığlık daha tavan arasının duvarlarını deldi ve yanımızdan geçti. Ayağa fırladım ve tavan arası kapısına doğru koştum.

Çığlığın batı yakasından gelen insanlar yüzünden mi yoksa Gölgeleer yüzünden mi olduğunu bilmiyordum. Bilmiyordum ama ona ulaşmalıydım. Eğer batı yakasından gelen umutsuz ve tehlikeli insanlarsa ve birkaç saat önce kaba davrandığım ve korkunç şeyler söylediğim için öldüyse, hepsi benim suçum olacaktı.

Elim kapı koluna dokunamadan Ivy'nin kolları etrafıma dolandı ve beni geri çekti. Babam bir kalkan gibi önümde kayarak kapıyı kapattı, kollarını uzatmıştı ve uzun, ince gövdesi çelik bir direk kadar sağlamdı.

"Bırakın beni!" Ivy'nin kollarını pençeleyerek onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Bayan Madder'ın rüyasında kilitli kaldığını hayal ettim. Zihnimde ilk duyduğum ses, bedeni yataktan düşüp komodine çarptıktan sonra başucu lambasının yere çarpmasıydı. Onun bilinçsiz silüetini çevreleyen beş uzun, siyah hayalet hayal ettim.

Bayan Madder'ın çığlığı sekti. Onu görünmez bir kısıkaca aldıklarını ve ruhuna gömdüğü korkuları görmeye zorladıklarını hayal etmişim. Belki de kuşlardan, onların siyah mürekkepli kanat çırpışlarından, kulaklarına çarpan rüzgârın sesinden korkuyordu. Ya da belki de birilerinin evine zorla girmesi korkusuydu, mesela batı yakasının sopalar ve bıçaklarla gelip onu sallanan tahta bir sandalyeye bağlaması gibi. Sonra onu anlamsızca dövdüklerini hayal ettim. *Geride tanık bırakmayın*, derdi içlerinden biri. *Ölüler konuşamaz*. Ve son darbeyle tahta sandalyenin bir bacağının ikiye ayrıldığını ve Bayan Madder'ın yere düştüğünü hayal ettim. Bir daha asla konuşamayana kadar tekmelediler ve sopalarını tekrar tekrar kullandılar.

Tüm bunları düşünmek bedenimi babama doğru savurdu ama Ivy beni geri çekti. "Yapabileceğin hiçbir şey yok Adora, dur!" Ivy vücudu benimkine yapışmış halde çığlık attı. O ağlarken gözyaşları umutsuz bir yağmur gibi omuzlarıma aktı.

Bayan Madder'ın korkunç çığlıkları kulaklarımızı tırmalıyor ve kaosa karışyordu.

Fable odanın köşesinde çömelmiş, ellerini kulaklarına götürmüş ve gözlerini kapatmıştı.

Ivy'nin ellerini çözmeye çalıştım ama o çok daha güçlüydü.

"Bırakın ona ulaşayım!"

"Hayır, bunu yapmana izin veremem." Sesi zayıftı ve beni göğsüne daha sıkı bastırdı. Geriye doğru tekme attım, topuğum dizine çarptı ama Ivy boyun eğmedi. "Biliyorum Adora. Onu kurtarmak istediğini biliyorum ama yapabileceğimiz bir şey yok."

Babam kapıdan ayrılmadı. Ellerini indirmede. Fable'ın gözleri açılmadı.

Ivy gitmeme izin vermedi. Bırakmazdı.

Bağırdım, kavga ettim ama gitmeme izin vermedi.

Dördümüz bütün bunları yaptık ve bu durum, Bayan Hughes'a kadar böyle devam etti.

Madder çılgılık atmayı kesti.

Ve her şey sessizleştğinde, ben de sessizleştim.

Ama öfke içimde kükreyerek gözyaşlarımı çekiyordu, ta ki kendimi onları uzak tutmak için yumruklarımı sıkarken bulana kadar. Tırnaklarım yara kabuklarını yardı ve avuçlarımın içi kanla ıslandı ama sıkmaya devam ettim. Gözyaşlarım kirpiklerime yapıştı. Hiç düşmediler. Mücevherli hayaletler gibi orada asılı kaldılar.

"Çok üzgünüm kızlar," diye mırıldandı babam, arkamdan gelip başımın arkasını okşayarak. "Böyle olmak zorunda olduğu için üzgünüm. Heathen'lar o lanet olası laneti asla bozmamalıydı."

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

TAŞ

ON SEKİZ YAŞ

STOCKBRIDGE, MASSACHUSETTS
1858 YILI

ŞİKAYET ETMEK YA DA ANNEMİN HAYATINI ZORLAŞTIRMAK İÇİN HİÇBİR SEBEP
YA DA GEREK YOKTU.

zaten olduğundan daha fazla sorun çıkaracaktı. Lanetli doğan bir oğlu hak etmemişti. Bu nedenle, Adirondack Dağları'ndan kaçtığımız gün onun bana sadık olduğu gibi ben de ona sadık kalmaya karar vermiştim.

Bly maskemi çıkardıktan sonra annem yüzümden kurtulmuştu. Lanetimin neler yapabileceğini çok iyi biliyordu ve onu öldürmeye fırsat bulamadan kurtuldu. Diğerlerine gelince, veda hediyem ölü bedenlerle dolu bir mezarlıktı. Gazabımı hak etmeyen Chayton da buna dahildi.

Olduğu gibi, bir kabilenin yok edilmesi olmuştu.

Bir yığın iri göz, beyazlamış yüzler ve kaskatı uzuvlar.

Üç yıl geçti ve o zamandan beri eskisi gibi değildim.

Gece gündüz, sürekli bir insan seli etrafımı sarıyor, asla yalnız kalmama izin vermiyor ve aynı zamanda bana ne kadar yalnız olduğumu hatırlatıyordu. Bir zamanlar yalnız ve yalnızlık arasında bir fark olduğunu okumuştum, ama bir şekilde varlığım bu kelimeleri bir araya getirebiliyordu. İnsanlar yanımdan geçerken başlarını çeviriyor, gözlerini kaçırıyor ve çenelerini kapatıyorlardı. Beni sadece görmezden gelmiyorlar, aynı zamanda benden kaçıyorlardı.

Bazıları beni hiç görmedi.

Annem haklıydı. Onlara ihtiyacım yoktu. Kimseye ihtiyacım yoktu.

Ancak böyle günlerde, dışlanma dayanılmaz hale geldiğinde, yalnız kalmak istedim. Gerçekten yalnız.

Yaz ortası günlerinde, fırtınaları izlemek için göle gelmekten keyif alırdım. Çizimlerim bir yana, bu bir eğlenceydi. Elli yedinci ve elli sekizinci kitaplarımı gölgeli bir ağacın altına bırakır ve yağmurun kalaylı gökyüzünü bir tiyatrodaki perdelerin geri çekilmesi gibi parçalamasını beklerdim. Yeryüzü, gök gürültüsü ve yağmurun bir senfoni gibi müzikal performans sergilediği bir sahneydi.

Kondüktör bendim ve şu anda yağmur neredeyse yağmak üzereydi.

Eldivenlerimi, keten gömleğimi, pantolonumu ve başımdaki çuvalı çıkardım. Çıplak ve yansımamdan dikkatle kaçınarak serinletici ve uzak suya daldım.

Yüzeyin üzerinde süzülürken göl tenimde buz gibiydi. Soğuk yağmur tenime, yüzüme, dudaklarıma iniyordu ve ben gözlerimi kapatıp onları parmaklarım olarak hayal ediyordum. Narin, taparcasına ve her yerde, bir kadın tarafından dokunulmanın böyle hissettirmesi gerektiğine inanıyordum.

Böylece, çizimlerimdeki kişiyi -göz kapaklarımdan arkasına çizilmiş yüzünü- hayal ederek, yağmurun suyu delen ve beni kucağına çeken sürükleyici sesiyle süzıldüm. Vücuduma yayılan bir sıcaklık başımı döndürüyor ve beni anın içinde tutuyordu.

Kendime, parçalanmış etime, en çirkin yanıma dokunmak istiyordum ama eldivenlerim olmadan bu beni sadece üç yıl önceki anıma geri götürecekti. Eldivenlerle bile, bana tekrarlayan kâbusum haline gelen o geceyi hatırlatan şeyden zevk alamıyordum.

Yine de bu kadarı yeterliydi, yoksunluğum ve hayal gücüm beni onun yanında sarmal halinde tutuyordu. Yağmur. Su. Müzik.

Bir anda ormandan bir kargaşa geldi.

İrkildim, kendi içime döndüm, yüzeyin altına battım, bir gram zevk hissettiğim için ani bir utanç beni tüketti. Parmaklarım suyun üzerinde kıpırdandı, çuvalı almak için yüzmeye başlamak üzereydim. Ama durakladım, yağmur tabakasının son bir canlandırıcı öpücükle yüzümü süpürmesine izin verdim.

"NE OLDU?" ETRAFIMIZDA TOPLANMIŞ BİR AVUÇ KADINA SORDUM

Kabin. Ama hepsi baktı. Her zaman baktılar. Mevsimler sonra onların da benim diğerlerini bıraktığım kaderi paylaştıklarını hayal ettim. Belki beni de dize getirmeye çalışırlarsa.

Biri ana dilinde *"Annen öbür dünyaya göçtü"* diye ağladı ve sanki içimdeki her şey soğumuş gibi hissettim.

Annem bir süredir hastaydı ve kabile ateşini düşürmek için elinden geleni yapmıştı ama ben bencilce onu yüzmesi için yalnız bırakmışım. Tek istediğim biraz huzur bulmaktı. *Burada olmalıydım.*

Görüşüm bulanıklaşmıştı, kapı aralığını itip yatağının yanına düştüğümde gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Hayır!" Annemin elini tutarak boğazım düğümlenerek yalvardım. "Sen ölümden daha güçlüsün."

"Bedeni ölmüş olabilir ama ruhu seninle," diye dikkatle onayladı Hopi, benden uzak durarak. Yine de kahverengi gözleri hala rahatlık ve huzur yayıyordu ama hiçbir şey bu acıyı dindiremezdi.

Annem olmadan nasıl devam edebilirdim? O benim her şeyimdi.

"Hayır, bundan nefret ediyorum," dedim dişlerimi sıkarak ve annemi kollarımın arasına aldım. Küçük kulübeden çıktım, ayakları bir taraftan, başı diğer taraftan sallanıyordu. Neredeyse hiç ağırlığında değildi. Bir kucak dolusu kemik ve et.

Ben yanlarından geçip ormana doğru ilerlerken kalabalık dağıldı.

Başını kaldırıp göğsüme yasladığımda çok daha genç olduğum zamanlardan bir anı geldi aklıma. Belki de on yaşımdaydım. Geçmiş dokunarak görmekten farklıydı. Bu anı içimden başka hiçbir yerde yaşamıyordu.

GECE OLDU VE BEN SON BİRKAÇ SAATIMI ÇAMURLU BİR ARAZIDE GEZİNEREK GEÇİRDİM.

Baltimore sokaklarında annemi hiç görmeden.

Bir bankta oturup eskiz defterime bir şeyler çizerken, kolalı kombinezonlar giymiş kadınlar, başında bir çuval olan çocukla beni işaret ediyor. Düğmeli paltolar giymiş, silindir şapkalı adamlar yanımdan geçerken bana bakıyorlar.

Yolun karşısında, bir evin içinde, oğlunu taşıyan bir baba penceredeki mumu söndürüyor ve bu göğsümde bir yanmaya neden oluyor. Sonra bir landau takırdayarak geçiyor, tekerlekleri çamur püskürtüyor ve beni kalp ağrısından kurtarıyor. Şimdi çamurla kaplı olan çizimime bakıyorum.

"İşte bu yüzden bir yazı masası ve bir kapıyı tercih ediyorum," dedi bir ses.

Ne yapacağımı bilemez bir halde çizimime bakarak donup kalıyorum. "Oturabilir miyim?"

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, ona bakmam için beni zorluyor.

Ben bir şey söylemeyince adam oturuyor ve dizlerinin üzerine bir kitap koyuyor. "Senin tuhaflığın onları cezbetmişken, neden insan tuhaf olanla alay etmek zorunda?"

Ona baktığımda genç bir adam olduğunu görüyorum. Tüvit şapkasının altında, koyu kenarlı kirpiklerin arasına yerleşmiş pişmiş ekmek renginde açık kahverengi gözleri var.

"Ressam mısın?" diye soruyor, bakışları eskiz defterime düşüyor. Hiçbir şey söyleyemiyorum. Hareket edemiyorum. "Bir bakabilir miyim?" Ve ben onu durduramadan eskiz defterimi eline aldı ve sayfaları çevirmeye başladı. "Çok tatlı," diyor karalama defterini yatay bir şekilde çevirerek. "Adı ne?"

"Onda yok," diyorum. "Tabii ki var."

"Ama... Onu tanımıyorum."

"Yine de senin yetenekli elin onun ruhunu tuvale döküyor." Eskiz defterimi kapatıp bana geri verdi. "Çalışmalarını benimle paylaştığın için cesursun. Doğrusu ben de kendime ait bir şeyden ayrılmakta zorlanıyorum. Ancak, bunun artık bana ait olmadığını da hissediyorum." Elini ceketinin cebine daldırıyor ve bir zarf çıkarıyor. Bir an için tereddüt ediyor, dirseklerini dizlerine koyuyor ve zarfı elinde evirip çeviriyor. "Geride bıraktığımız parçalarımız şu anda herkes tarafından takdir edilmeyebilir ama ölümsüz olmayı hak ediyorlar, ister çizimler, hikayeler, bilgelik, aşk olsun..." gözleri tekrar bana dönüyor "... çünkü bir gün zamanı gelecek."

Zarfa bakarken ismimi söylüyor. "Yazar mısınız?" "Evet, öyleyim, diğer pek çok şeyin yanı sıra." İçini çekti, arkasına yaslandı bankta. "Kitaplar söz konusu olduğunda, insanlar artık kendileri için hissetmek ya da düşünmek istemiyor gibi görünüyor. Sayfalar kısalıyor, dikkat süreleri azalıyor. Yavaşlamak zorunda kalmadan eğlenmek istiyorlar. Eserlerimizi şimdilik bu kişilere bırakıyoruz. Yine de başka seçeneğimiz var mı? Biz sanatçıyız; kafamızın içinde bir lanet gibi tükürülmesi gereken bir gürültüyle yaşıyoruz" diyor ve çenesini öne doğru kaldırıyor. "Sokağın karşısındaki adamı görüyor musun?"

Yaşlı bir adam kaldırımında tökezliyordu. Seyirciler alay etti ve adam kendini korumak için gaz lambası direğine yaslandı.

düşüyor.

"Sabaha çıkamayacak sarhoş bir aptala benziyor. Ama alkolün, deliliğin ve bir zaman yolcusu olduğuna inanmasının altında, bu dünyanın onlarca yıl boyunca hayran kalacağı parlak bir şair var."

Kitaptan gevşek bir kağıt çıkardı. "Bunu birkaç gün içinde New York Daily Tribune'de yayınlanması için editörüme teslim ediyorum. Aşktan daha büyük bir aşktan esinlenerek yazdığı bir şiir, biri bir mezarda yatıyor ve diğeri onun yanında uyuyor. Ölüm bile onları ayıramaz. Böyle bir aşkı hayal edebiliyor musun?" diye soruyor, bakışları tekrar bana kayıyor ve ben başımı sallıyorum. Kıkırdıyor, şiiri katlayıp ceketinin cebine sokuyor. "Sanırım haklısın. İlhamını nereden aldığını ben de bilmiyorum. Aşk, üçümüz gibi kağıt üzerinde çok daha yakışıklı ve çekici olan yaratıcılar için umutsuz bir şey."

"Yüzü olan herkesin yakışıklı olduğuna inanıyorum."

Genç adam tekrar kıkırdar. "Bunu söylediğini hatırlayacağım."

Zarfa her zamankinden daha sıkı sarılıyor. Bu his ona tanıdık geliyor.

Be

n. "Artık görebilir miyim?"

"Okumayı biliyor musun?" diye soruyor bana. Başımı sallıyorum.

"Bu zarf çok özel ve onu sana vermek istiyorum... ama önce,"

"Bu kitabı okumayı öğreneceğine dair bana söz vermelisin ve bitirdiğinde doksan dokuz tane daha okumalısın," diyor parmağını kaldırarak. "Yüzüncü romanını okuduktan sonra, bu zarfın içindekini okuyabilirsin." Sonunda yapıştığı zarfı bırakıyor. Eldivenli ellerimde ağırlaşıyor ve gözlerinin içine bakıyorum. "Benim bir sevgilim var ve bazen sanki yüzyıllardır ayrıymışız gibi geliyor. Ama bizi ayıran ne olursa olsun, onu hala hissedebiliyorum ve çizdiğin bu kızın da senin hissettiğin biri olduğuna inanıyorum."

Hiç kimsenin benim hissettiğim şeyleri söylediğini bilmiyordum. Kalbim göğsümde dört nala atıyor ve rüzgârın zarfı çalmadığından emin olmak için parmaklarımı birbirine kenetliyorum. Daha önce hiç kimse bana bir şey vermemişti. "Teşekkür ederim."

"Bu gece konuşma şerefine nail olduğum beyefendinin adını söyleyebilir misiniz?"

Beyefendi dedi ve gözlerimi yaşarttı. Göremediği için rahatladım. "Stone. İşte bu, sadece Stone. Senin adın ne?"

Gülümsemesinin yanında bir gamze var. Bana bir kitap ve bir zarf veren bu adamı her zaman hatırlayabilmek için yüz hatlarını çizmeye kararlı bir şekilde onu zihnimde diğerleriyle birlikte katalogluyorum.

"Beni Ambrose olarak hatırla," diyor.

"Stone!" Annemin seslendiğini duyuyorum.

Ambrose ayağa kalkar. "Anlaşmamızı unutma ve sana verdiğim şeye iyi bak. Ona son derece önem ver."

"Okuyacağım," diye söz veriyorum. "Ve içeri bakmadan önce yüz kitap okuyacağım."

Ambrose başını sallar, sonra Anne yolun karşısına geçerken uzaklaşır. "Oh, Stone. Dışarıda ne işin var senin?"

Onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ederek adamın uzaklaşmasını izliyorum. "Stone, lütfen. Bana kızma. Seni terk etmek istememiştim."

Uzun zamandır yalnızdım," diyor ve adam köşeyi döndüğünde beni sersemliğimden kurtarıyor.

Ona kızmak istemiyorum ama öfkem hala burada.

Annem önümde çömeliyor ve yanına bir sepet koyuyor.

"Sana ne verdi?"

Kitaba bakıyorum ve görmemesi için zarfı arkamdaki bel kemerime saklıyorum. Annem kitabı kucığımdan almaya çalışıyor ve kalbim onunla ne yapabileceği korkusuyla çarpıyor. Kitabı ondan kapıyorum çünkü o benim.

Annemin omuzları düşer. "Bana sonsuza kadar kızgın kalamazsın." Yapabilirim ve bu çok basit, bu yüzden başka tarafa bakıyorum.

"Ben de tam sana geliyordum. Bu akşam için akçaağaç şuruplu zencefilli kurabiye getirdim," diyor ve en sevdiğim kurabiye olmasına rağmen başımı sallıyorum. Beni bütün bir gün ve gece boyunca burada yalnız bıraktığı için ona kızgıyım. Eğer nasıl hissettiğimi, başımı nasıl çevirdiğimi, hareketsizliğimi, sessizliğimi görürse bir daha bu küçük odada yalnız kalmayacağım.

"Ama çok seveceksin," diye mırıldanarak sepeti yaklaştırıyor. "İnatçı olma Stone." Hâlâ hareket etmiyorum ve annem iç geçiriyor. "Bir dahaki sefere seni getirmeyi düşüneceğime söz verirsem" -bunun üzerine ona bakıyorum ve gözlerini kısıyor- "Düşüneceğim" diye tekrarlıyor, "o zaman en azından beni affedecek misin?"

Kitabı ve eskiz defterini bankın üzerine bırakıp ona sarılmak için ayağa kalkıyorum ama omuzlarımdan tutup beni belli bir mesafede geri çekiyor. Sonra bileklerimi tutuyor ve kollarımı güvenli bir yere, yanlarıma sabitliyor. Düşünmüyordum ve bir dürtüye tepki verdim. Ve bu nedenle, ben sakinleşene kadar böyle kaldık. Duygularım yok olana kadar.

Annem gülümsüyor. "Sanırım okumayı öğrenmenin zamanı geldi."

"BANA GERİ DÖNECEKSİN," DEDİM ALÇAK SESLE, İÇİMDE ÖFKE DOLANIYORDU. I

Bunu daha önce de yapmıştım ve *lanet* olsun, yine yapardım. Onu geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Mavi ay ışığının altından silüetler geçiyordu. Fırtına gökyüzünü aydınlatırken kabile üyeleri ormanda beni takip ediyordu, meraklı adımları gök gürültüsü sesleri arasındaydı.

Onlarla yüzleşmek için döndüm ve öne doğru irkildim. "Bizi rahat bırakın!"

Donup kaldılar ve ben de bir uyarı olarak onlara doğru bir adım daha attım. Ne yapmak üzere olduğumu göremiyorlardı.

"Geri dön!"

Kabile, fırtınanın dumanını boğduğu, uzakta bir ateşin söndüğü köye doğru koşuşturdu.

Bir açıklığa ulaştığımda, Annemi ormanın zeminine yatırdım. Fırtınanın azgın kaosu içinde ölümcül bir dinginlikle yatışı büyüleyici görünüyordu. Acı yok, endişe yok, beni yalnız bırakmaktan memnun görünüyordu.

Eldivenlerimi çıkarırken ihanet içimi parçaladı.

Tenime çarpan kayalar gibi hissettiren, buz tutmuş yağmura baktım, sonra iki avucumu göğsüne bastırdım.

Yıldırım yakındaki bir ağaca çarparak onu ikiye böldü.

Yanımdaki bir dal yere düştü ama bu beni durdurmadı. Çenem çaresizlikle sıkıldı ve göğsüne doğru pompaladım.

Onunla birlikte gök gürültüsü patladı, içimi sarsan ve kemiklerime doğru fırlayan sağır edici bir gumbürtü.

İkinci bir pompa ve ağzıma kayarken gözyaşlarımın tuzunun tadını aldım.

Ağaçlar çılgılık attı, dallar savruldu ve beyaz-sıcak enerji geri döndü, bu sefer içgüdüsel ve kanın tadına bakmak istiyordu.

Son bir kez daha pompaladım ve annem nefes nefese k a l a r a k sırtını elime yasladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

ADORA

WEeping hollow, MAINE
16 KASIM 2020

SESSİZLİK GÜRÜLTÜLÜYDÜ, GÜNEŞ DOĞANA KADAR SANİYELER GERİ SAYIYORDU.
Gül.

Sabah olduğunda, yeni bir başlangıç yoktu. Gün ışığı yayılmıştı ama Bayan Madder hâlâ ölüydü. Deniz yükselmişti ama Lena hâlâ büyü kullandığı için yeraltı tünellerindeki hücrelerinde hapsedilmiş, infazı için hazır bekliyordu. Karanlık azaldı ama Gölgele henüz fethedilmemişti. Ve yepyeni bir gün olmasına rağmen hâlâ nişanlıydım. Son yirmi dört saat içinde olanlar arasında sadece bir tanesinde fark yaratabilirdim.

Bir cadı bir yasayı çiğnemekten suçlu bulunduğunda, Tarikat onları hücreye hapsederdi. Orada aç bırakılır ve tünellere musallat olan öfkeli ruhlara terk edilirdi. Bu hayaletler mahkumu son gününe kadar bir hafta boyunca uyanık tutar, cadı tünelden Ağlayan Kovuk'un en yüksek tepesine doğru yürümeye zorlanırdı. Cesetleri orada Hasır Adam'ın içine atılırdı. Ateşle ölüm kasabamızı çevreleyen büyüü bağli ve dengede tutuyordu. Hem bir kurban hem de bir ceza.

Ama öbür dünya Lena'yı almadan önce hücreye gizlice girmeye kararlıydım. Meclisinden kimsenin yanında olmadığına inanarak ölemezdi.

Ama bunun için hava kararmadan hemen öncesine kadar beklemesi gerekecekti.

Yorganın altından kayarak çıktım ve tavan arası kapısı açılırken gıcırdadı. Arkamda ailem mışıl mışıl uyuyordu. Geçirdiğimiz geceden sonra hiçbir şey onları uyandıramazdı.

O gün, özel bir çekmecedен kıyafetler seçtim; en alttaki çekmece böyle kötü günler için saklanan çirkin kıyafetlerle doluydu. İçinde, sayamayacağım kadar çok yıkanmış, yıpranmış kotlar ve tişörtler ve normalde giymeyeceğim sweatshirtler düzgünce katlanmış halde duruyordu. Fazla yıkanmış kotu ve soluk mavi bir Weeping Hollow sweatshirt'ü seçtim.

Yakında kulübemiz meraklı, endişeli komşular, Memur Stoker ve St. Christopher Cenaze Evi'nden gelenler tarafından kuşatılacaktı. Jonah Bayan Madder'ı evden çıkarmadan önce, görmemeyi dileyerek oradan ayrıldım ve çığlıkları zihnimde yankılanırken Kasaba Meydanı'na doğru yürüdüm.

Kaldırımlar boştu, lamba direkleri sönmüştü ve kasaba ürkütücü bir sessizlikle boğulmuştu. Sessiz gökyüzü, telaşın öptüğü etler ve her sert nefeste bir fısıltı. Kasvetli mevsim bizi kendine yakın tutuyor, Ağlayan Kovuk'un ürpertici sırrına sahip olmak için yanıp tutuşuyordu. Tek amacı, bizi kaçma şansı olmayan üzücü bir cam kar küresinin içinde kilitli tutmaktı.

Bir zamanlar çocukların kürekle kovalara doldurup kasada tarttığı kuruşlu şekerlerle dolu fiçilerin ve bir zamanlar uzun atlıkarıncalarda dönen kartpostalların bulunduğu Tuck's General Store'un önünde, kaldırımda orta parmağa benzeyen çatlağın yanından geçtim. Johnny Blackwell'in Blackwell Eczacısı'nın önündeki küçük el izinin bu kasabaya damgasını vurması gibi o da hep oradaydı. Ve çardakların yıpranmış ahşaplarına, birbirlerine aşık olan gençlerin baş harfleri kazınmıştı.

Bazılarının inandığı gibi Kane, Kane ve Adora için hiçbir zaman bir K+A oymamıştı.

Kane, Kane ve Adeline için bir K+A tasarlamıştı.

Bunun gibi başka işaretler de kasabanın dört bir yanına dağılmıştı ve ben bunlarda bir tür rahatlık buluyordum. Büyü bariyerinin dışındaki hiçbir şey ve hiç kimse bir çatlak ya da el izinin duygusal bağını anlayamazdı. Gölgelere ve kışa rağmen, bu şeyler bu kasabayı olduğu şey yapıyordu. Hiçbir şey Weeping Hollow'un yaralarını yok edemezdi.

El çantam göğsümde asılı olduğu halde Garip ve Sıradışı Kitabevi'ne girdim ve Milo Andrews'un bana arkasını döndüğünü gördüm. Yanından sıvıştım ve ondan kaçmak için kitapçının arka tarafına doğru ilerledim.

Koridorda yürürken raflarda deri ciltli kitaplar sıralanıyor, tozlu dükkânda çikolata ve Weeping Hollow'daki en iyi kahvenin kokusu yayılıyordu. Burada kahve zengin, kremsi ve ev gibiydi. The Bean'in kahvesi taklitti. Ama başkaları bilseydi burası dolup taşardı.

Milo'nun kafası aramızdaki rafın boşluğundan fırladı, birdenbire ortaya çıktı ve beni neredeyse korkuttu.

Kıvrık kestane rengi saçlarını bir gazeteci şapkası örtüyordu. Kulaklarından kulaklık kabloları sarkıyor ve başı sadece kendisinin duyabildiği bir ritme göre sallanıyordu.

Bir kitabı rafa kaydırıldı. "Başka bir eski Vogue sayısı bulmakta zorlanıyorum. Biraz daha zamana ihtiyacım var."

Dudaklarımı sıkıca çektim. "Bu yüzden burada değilim." Saklayacak bir şeyim yokmuş gibi konuşmaya çalıştım ama ikimiz de neden arada sırada kitapçada gizlendiğimi biliyorduk ve Milo'nun eski Vogue satıcım olması tek neden değildi.

Milo kulaklıklarının bir tarafını çıkardı ve siyah gözlüklerinin arkasındaki bal rengi gözleri bana baktı. Başka bir roman almak için yakındaki bir kitap arabasına uzanmak üzere eğildi. "Biliyorsun, bir noktada bırakman gerekecek."

Bazen benim hakkımda çok şey biliyordu. Gözlerimin arkasına saklanmaya çalışmaktan gözlerim parladı ve onları tekrar ona ve annem hakkındaki istenmeyen tavsiyesine yerleştirmeden önce kırptım.

"Nasıl oldu da burada işe girdin? Dışarıda haber yapıyor olman ya da en iyi olduğun işi yapıyor olman gerekmiyor mu?" Ölüm ilanlarında Bayan Maddar'ın siyah beyaz bir resmini hayal ettim.

Siyah ve beyaz, renkli kadının hakkını vermiyor gibiydi.

"Ölüm hakkında yazılar yazmaktan yoruldum. Bir molaya ihtiyacım vardı."

Gülüşüm boştu. "Bütün kitaplarla birlikte buraya saklan Milo. Bittiğinde gelip seni alacağım."

Kaşlarını kaldırarak aramızdaki rafa bir kitap daha yerleştirdi.

Normalde sözlerimdeki ısırlıklara alışkındı. Bu şekilde iletişim kurardık. Ama ben gergindim ve o bunu anlayabiliyordu.

"Bilmiyorsan söyleyeyim, Bayan Maddar dün gece öldü ve Lena da bir hafta içinde idam edilecek. İnsanlar acı çekiyor ve sen artık umursamak istemiyorsun ve tüm bunları görmezden gelip hayal dünyanda yaşamayı tercih ediyorsun."

"Bu adil değil," dedi. "Ben önemsiyorum. Herkesin umurunda. Kendimi size açıklamam gerekmiyor ama bazılarımız ancak bu kadarını kaldırabilir."

Akıl sağlığımız bozulur ve karanlığa gömölürüz." Bakışlarını başka yöne çevirdi ve raftaki başka bir kitabı kaydırmaya başladı. "Ayrıca, bak ne oldu. Lena büyüsünü kullandı ve kazara büyükannesini öldürdü. Augustine bizi bu konuda uyarmaya çalışıyordu. Büyü karşıtı yasayı uygulamak düzeni korumanın tek yolu. Kanunsuz bir kasabada yaşayamayız. Cadılar başıboş dolaşırsa, buranın nasıl bir yer olacağını hayal edin. İkinci olarak, burada kimseyi öldürmüyorum, bu yüzden acısını benden çıkarmayın."

"Lena iyi bir insan."

"Biliyorum. Onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım. İçinde bulunulması imkansız bir durum ama hepimiz karar verme özgürlüğüne sahibiz, ancak her seçimin bir sonucu var."

Milo haklıydı ama bu duymak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Yine de böyle olmak zorunda değil. Bazı şeylerin değişmesi gerekiyor."

Saniyeler ciddi bir sessizlik içinde geçti ve sonra, "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum," dedi ve dikkatini başka bir kitabı rafa yerleştirmeye verdi. "Kurucular Günü'nün bu kasabayı ayağa kaldıracğını umuyorum. En azından bir günlüğüne."

Kurucular Günü Balosu. Nişanın ilan edileceği gece. Her yeni hatırlatmayla birlikte bedenimden bir parça daha kopuyordu. "Evet, çünkü bu insanların ihtiyacı olan şey bu..." *Görücü usulü bir evlilik ve sahte bir umut. Onlara mutluluklarının bağlı olduğu başka bir şey verelim. Ya da dikkatlerini şu anda bir hücrede sıkışmış, idamını bekleyen bir kadından uzaklaştıralım.*

Milo, "Eğer doğru hatırlıyorsam, Kurucular Günü Balosu yılın en sevdiğin etkinliğiydi," diye ekledi. Aramıza bir kitap daha girdi. "Dükânında saklanıp elbise yapıyor olman ya da *en iyi yaptığın şeyi* yapıyor olman gerekmiyor mu?" Yüzünde kayıtsız bir gülümseme belirdi.

"İşinin başına dön Milo." Parmağımı rafın üzerinde gezdirdim, toz topladım ve rafın aramızdaki cebine üfledim. "Hazır başlamışken burayı da temizle."

Milo güldü ve başını salladı. "Her zaman bir zevk, Adora."

Sırt çantamı omzuma sıkıştırarak oradan uzaklaştım ve Nadir Kitaplar ve Özel Koleksiyonlar olarak işaretlenmiş alana yöneldim.

Annemin kitabını yıllar önce bağışlamıştım.

Kane ruhunu lekeledikten sonra yazdığı bir hikayeydi. Yavaş yavaş soluklaşırken yıllar geçti ve katatoni onu süresiz olarak almadan önce bu hikayeyi çıkarmak için o yılları kullandı. Arada sırada, bu hikayeyi yazdığından emin olmak için uğrardım.

güvendeydi. Onu görmek ve dokunmak beni, akşam yemeğinden sonra ve uyumadan önce kız kardeşlerime ve bana anlattığı masallara geri götürdü. Ruhunun bedenini terk ettiğine ve kendini sayfaların arasına gömdüğüne ikna olmuşum. Kitabını evde istemememin sebebi buydu. *Annem bizi yok ettikten sonra Ivy'nin de yok edebileceği başka bir şeydi.* Kitap için doğru olanı yapmak zorunda hissediyordum. Bu onun yazdığı tek kitaptı. Ama uzun akçaagaç rafa yaklaştığımda, olması gereken yerde boş bir alan vardı.

"Gitmiş," diye onayladı Milo. Kitaplığa yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Ne demek gitti? Satılık değildi. Nereye gitti?" Bu dükkanın onu güvende tutması gerekiyordu.

Endişe içimde yavaşça ilerlemeye başladı ve savaşmak için yumruklarımı sıktım.

o.

Tırnaklarım avuçlarımdaki hilal şeklindeki kabukları açtı ve kalp atışlarımın hızlanması.

"Buraya gelen tek Sullivan kız sen değilsin, biliyorsun."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Fable?"

Meclis evimize geldiğinde Fable sadece dört yaşındaydı ama bir anne fikrini özlüyordu ve her zaman onun hakkında sorular soruyordu.

Milo kıkırdadı. "Öyle sanırsın ama hayır. Ivy yaptı. Daha dün buradaydı, burnumuzun dibinden aldı." İç çekti. "Anlaşma anlaşmadır. Fitz bu konuda başımın etini yedi. O kitap kasabanın tarihinin bir parçası. Kız kardeşinle konuşmalı ve ben kovulmadan önce kitabı geri getirmesi gerektiğini söylemelisin." Sonra da çekip gitti.

Yumruklarım gevşedi ve ılık bir kan damlası avucumun içini kapladı ve bileğime doğru kaydı. Ivy kitabı bağışladığımı öğrenmiş olmalıydı. Beni takip etmiş, dikkatsiz olduğum bir anda vitrinden beni görmüş olabilirdi. Ama neden bu konuda benimle yüzleşmemişti? Kitabı çaldığını asla öğrenmeyeceğimi mi düşünmüştü?

Bir saat sonra, kulübenin neredeyse her santimini aradıktan sonra Ivy'nin yatak odasında volta atıyordum. Yatağının ayakucunda bir sandık duruyordu ve dizlerimin üzerine çöküp içini karıştırmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" Ivy arkasından sordu.

Onun varlığı beni durdurmadı ve yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Onu sen çaldın. Sen olduğunu biliyorum." Eşyaları sandıktan çıkarıp yere atmaya devam ettim.

Ivy omuzlarımdan tutup beni geriye doğru çekti, tam o sırada parmaklarım kayıp kitabı yakaladı.

"Sana inanamıyorum," diyerek ondan uzaklaştım ve annemin kitabını aramızda tuttum. "Bununla ne yapıyorsun? Yakmayı mı planlıyordun? Sayfalarını mı yırtacaktın? O sonsuza dek gitmeden önce ne kadarını mahvedeceksin?"

Ivy öne atılarak kitabı elimden almaya çalıştı. Geri çekildim, öfkem boğazımda ve kulaklarımdaydı.

"Adora, ver onu bana." Ivy'nin alnındaki mavi damar patladı ve tekrar üzerime atılarak beni yere düşürdü. "Annem çoktan gitti, Adora. Gitti. Bizi terk etti. *Seni terk etti!*"

"Hayır." Onu ittim ama saçımdan tutup beni geriye doğru çekti.

Bir çılgılık attım ve saçından bir avuç aldım.

Fiziksel şiddet. İşler bu noktaya gelmişti. Panik bizi iki histerik yetişkine dönüştürmüştü; yerde yuvarlanıyor, parmaklarımız birbirimizin saçlarında, pençelerimiz birbirimizin giysilerini parçalıyordu. Kanımızda delilik olan çocuklar gibi davranıyorduk.

Sanırım ikimiz de kırım noktamıza ulaştık ve uykusuzluk bizi deliliğe sürüklüyordu.

Ivy dört ayak üzerinde üzerime çıktı ve ahşap zemini tokatladı. "Ondan vazgeçmelisin. O kadar insan varken, senin ziyaretini önemseydiğine gerçekten inanıyor musun? Sonra da kitabını Şehir Meydanı'nda saklama cüretini gösterdin. Annemin sözleri okunmayı hak etmiyor." Ivy zorlukla nefes aldı, sonra tekrar kitabı elimden almaya çalıştı. "Bırak onu. Geri gelmeyecek."

"Üzgünsün," dedim, ayağımın topuğunu kullanarak onu uzakta tutmaya çalışarak. "Cyrus yüzünden üzgünsün ve acısını benden çıkarıyorsun."

Sonunda Ivy beni bıraktı. İkimiz de nefes almaya çalıştık. Sonra saniyeler geçti ve o güçsüzleşti, üzerimden kayarak yere sırt üstü yuvarlandı.

Omurgam penceresinin altındaki duvara çarpana kadar geriye doğru süründüm ve soğuk bir hava akımı çerçeveden kayarak göğsümde bir kesik oluşturdu.

Ona ters ters baktım, nefesim kesik kesik çıkıyordu. "Umarım Gölge'dir çünkü eğer değilse, Cyrus'la aranızdaki bu şey her neyse seni delirtiyor."

"Sakın buna cüret etme. Cyrus ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Güldüm, sinirlerim tepeme çıkmıştı. "Az önce bir kitap yüzünden bana saldırdın."

Elleriyle yüzünü kapadı ve ağlamaya başladı. "Denedim," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından. "Çok denedim ama nafile. İyi olan her şeyi mahvetmelisin çünkü bir parçan tıpkı annem gibi."

"Çok mu uğraştın?" Sesim boğazımda düğümleniyor, yanaklarım yanıyordu. "Her gün, bu ailenin ilerlemesini sağlamak zorunda olan benim. Her gün, onun geride bıraktığı tüm parçaları toplamak zorunda olan benim. Para gelsin diye kışımı yırtıyorum çünkü Augustine babamı tekneye göndermekten çok korkuyor." Kitabı yanıma çarptım ve bir toz bulutu patladı. "Fable'ın resimleri bizi beslemiyor. Çamaşır yıkıyor, yemek pişiriyor ve yerleri süpürüyorsun ama bunların hiçbirisi masrafları karşılamıyor. Her gün parmaklarım kopana kadar elbise dikiyorum, bizi ayakta tutuyorum ve yine de *her gün* anneme bakmanın bir yolunu buluyorum çünkü ondan vazgeçemiyoruz. Ve *her şeyi mahveden* ben miyim? Yazıklar olsun bana, Ivy. Vazgeçmeye hazır olmadığım için bana yazıklar olsun." İçimden öfkeli bir kahkaha daha yükseldi. "Ya o yatakta sen, Fable ya da ben olsaydım? Unutma, yıllar önce cadılar meclisinin ona ne yaptığını gördüm. Sen yapmadın. Yapamazdın!"

Ivy bana baktı, bakışları alev alev yanıyordu. Sanki gözlerindeki okyanuslar yanıyordu. "Eğer bizden biri olsaydı durum farklı olurdu, bunu sen de biliyorsun."

"Gerçekten mi? Nasıl yani?"

"Çünkü siz ikiniz uğruna savaşmaya değersiniz," diye fısıldadı. Sonra sesi giderek eğildi. "O gitti ve bu en iyisi. Bize veda etmek için bu işe yaramaz kitabı bıraktı çünkü... Annem bizi terk edeceğini biliyordu ve şimdi gitti." Durakladı ve kendimi tırnaklarımı kitaba geçirirken buldum. "O seçimini yaptı. Sana veda edemez." Kitabı işaret etti. "Bu şekilde değil. Lanet bir kitapta olmaz."

Kıymığımı zonklayarak nefes almamı kolaylaştırdı. "Annemin ne zaman, nerede ve nasıl veda edeceğine sen karar veremezsin. Bu onun kararı, senin değil." Aklıma hemen Lena ve onun da vedalaşma tercihinin nasıl elinden alınabileceği geldi. "Sen bu zamanı ondan nefret ederek geçirmeyi seçtin diye ben de bunu yapmak istemiyorum. Senin için o gitti. Ama benim için o aşağıda, yaşıyor ve nefes alıyor."

Ivy ayağa kalktı ve bana baktı. "Sana ne yaptığını neden göremiyorsun? Bilinci yerinde bile değil ve hâlâ sana hastalıklı bir şekilde tutunuyor. Çoktan ölmeli."

Sonra gözleri kocaman açıldı, şok onu bir kalp atışı boyunca felç etti.

Gerçeği sanki kendi yüzüne yumruk atmış gibi görünüyordu.
Ivy'nin gözünden bir damla daha yaş geldi ve hemen sildi. "Kitabı okudun mu ki?"

"Ne?"

"Beni duydun."

Derin bir nefes aldım. "Hayır, hiç okumadım."

Daha önce okumaya hiç cesaret edememiştim.

Ivy'nin gülümsemesi zayıftı. "O zaman sende kalsın. Kitabı oku, umurumda değil. Belki o zaman o kitabı veda etmek için yazıp yazmadığını tartışmaya açabiliriz. Çünkü kim bilir, kendi çarpık yöntemiyle yazmış olabilir. Tabii geri kalanımızın zaten bildiği gerçeği öğrenmekten daha da korkmuyorsan." Bir adım uzaklaştı ama arkasını döndüğünde nefesinin altından kuşkulu bir kahkaha yükseldi. "Biliyorsun, Augustine, meclis, hepsi bize bir iyilik yaptı. Artık sorun o değil."

Tamamen yanılıyordu, ama sonra gitmişti.

Gidişini izlerken göğsüm kabardı, saniyeler önce durduğu boş alana baktım, sözleri zeminin çatlaklarına gömüldü, sesi kapı çerçevesine sızdı, durduğu alanı boyamakla ne kadar yanılmıştı, büyük olasılıkla asla kaybolmayacak bir anıyı işaretledi. Yankılandı. Ve o mekândan her geçişimde, söylediklerini hatırlıyordum. Daha da önemlisi, bana hissettirdiklerini. Annemizin kalpsiz, duyarsız bir kölesiymişim gibi.

Kendimi sakinleştirdikten sonra koridoru geçip yatak odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Şifonyerimi dikkatlice sürükleyerek dışarı çıkardım ve mücevher kutumun içinde asılı duran mücevherler cam muhafazaya *çarparak tıngırdadı*. Küçük bir kızken duvara kazıdığım gizli kapının önünde çömeldim.

Annemin kitabını diğer hazinelerimin yanına gömdüm.

Çok sevdiğim Karadeniz gibi ben de bir koleksiyoncuydum.

Dergiler, deniz camı, deniz kabukları, hançerim. Ve Kane'den çaldığım ve saklamak zorunda kaldığım büyü kitabı. Kapalı yatak odamın kapısına baktım, sonra büyücüyü yavaşça kucağıma kaydırdım. Annemi kurtaracak büyü bir kez daha bana bakana kadar sayfaları çevirdim. Yıllarca bu büyü üzerinde çalışmış, onu ezberlemiştim.

Londra, İngiltere
Nisan 1586

Birini derin bir uykudan uyandırın:
Kanlı bir tutulma gökyüzünü doldurmalı,
Dolunay gecesinin cadı saatinde. Ölümün
öpücüğündeki kanı topla,
Uyuyan kişinin dudaklarına sürün.
Aşağıdaki büyüüyü söyleyin:
Uyan, uyan, sana yalvarıyorum
Sevgi dolu bir yere, acı dolu bir
diyara. Diğer taraftan, bana geri dön.

Kızıl Tutulma sadece iki yüzyılda bir gerçekleşiyordu ve 2021 yılı onun geri dönüş yılıydı. Yirmi sekiz Ocak'ta, kanlı tutulma 165 yıl sonra ilk kez gökyüzünü dolduracaktı.

Bu benim tek şansımdı. Başka bir şansım olmayacaktı.
Kane'in ölmesine sadece iki ay kalmıştı ve annemi geri getirebilirdim.
Düğün tarihini ayın yirmi sekizinden sonraya ertelemenin bir yolunu bulmalıydım.

O GÜNÜN İLERLEYEN SAATLERİNDE, DENİZ FENERİNİN YAYILAN IŞINI BENİ YAKALADI.

Lena'yı ziyaret etmek için tünellere giderken Ağlayan Kovuk boyunca ilerliyordum. Işın, arnavut kaldırımlı patıkaya hızlı bir nova ışığı yayıyor, rüzgâr her adımda uğulduyordu. Kimse beni fark etmesin diye pelerinimin kapüşonunu başımın üzerine çektim.

Gölgeler gün ışığını ele geçirmeden önce sadece bir saatim kalmıştı. Çabuk olmalıydım.

Tüneller boştu. Botlarım yankılanıyordu ve fenerimden gelen titrek bir ışık hücreye giden yolu aydınlatıyordu.

Bir sıçan ciyaklayarak taş duvar boyunca tırıs tırıs ilerledi.

Ürpererek, gözden kaybolana kadar gözlerimi ondan ayırmadım ve bedenime sımsıkı sarıldım.

Ruh'un gölgeleri iki yanımda sıçrayıp kıvrıldı ve ben yaklaştıkça sesler sürüklenip kabardı. Önce yumuşaktı, sonra ince bir çığlığa dönüştü. Belime sıkıştırdığım maket bıçağıma uzandığımda avuçlarım terlemişti. Her ihtimale karşı yanımda getirmiştım, akşam karanlığına yakın tünellerde beni neyin beklediğini bilmiyordum.

DönüŖe ulaştığımda köŖenin arkasına saklandım ve sesin nereden geldiğini görmek için önce etrafı kolaçan ettim. Lena hücrenin duvarına yaslanmış, yanağını taşa dayamış yatıyordu. Kir, ölü yapraklar ve dallar saçlarına dolanmıştı ve gözyaşları lekeli yüzüne bulaşmıştı.

Ona doğru koşarken taştaki çatlaklardan su birikintilerine sıçrayan su damlacıkları adımlarımla eşleşti.

"Lena," dedim soluk soluğa, feneri yere bırakıp parmaklıklara tutundum. Etim çelikle buluşur buluşmaz avuçlarım cızırdadı ve onları geri çektim.

Lena sesimi duyunca başını kaldırdı.

Gözlerinde karanlık bir boşluk kıvrıldı.

"Patlıcangillerle kaplanmışlar," diye fısıldadı bitkin bir halde.

Ağlayan Kovuk Cadıları için zehirli olan tek bitki.

Avuçlarıma baktım. "Nightshade Ağlayan Kovuk'a nasıl geri döndü?"

Lena yere daha da çöktü, omuzları çökmüştü, sanki onu bir arada tutan tek şey omurgasıydı. Yenilmiş ama esprili bir ifadeyle başını kaldırdı. "Ah, Adora, bilmediğin o kadar çok şey var ki."

Önce solumdaki, sonra sağumdaki tünele baktım. "Korumalarınız nerede?"

"Neredeyse akşam olmak üzere. Hâlâ vakit varken gitseniz iyi olur," dedi Lena, ellerini yumruk yaparken tırnakları yeri kazıyordu.

Augustine'in ona yaptıklarından sonra acı çekiyor olmalıydı. Boynunun yanlarından kulaklarına doğru inen kurumuş kanı açıklayacak kadar acı. Ama gözlerindeki boşluğu doldurmaya yetecek kadar değil. Yarısı çoktan ölmüştü.

"Hayır, seni bırakmıyorum."

"Buraya düşeceğim kimin aklına gelirdi?" Başını yan tarafı duvara dayanana kadar eğdi. "Büyükanne hayır dedim ama Jeremy'yi kurtarmak için bana yardım etmekte ısrar etti. O çok zayıftı, Adora. şimdi ikisini de kaybettim."

Başımı salladım, onun büyükannesi gibi yapacağımı biliyordum. Wicker Man'de yanmak anlamına gelse bile. "Bunu hak etmiyorsun. Bunların hiçbirini. Yasaların değişmesi gerekiyor. Bu doğru değil."

"Sanki bu konuda yapabileceğimiz bir şey varmış gibi."

O anda ona Kane'i öldürmeyi planladığımı söylemek istedim. Augustine'in tek oğlu öldüyse, belki de sırada Cyrus vardı.

baş rahip. Pruitt soyu sona erecekti. Kane'i öldürmek hayal ettiğimden daha fazlasını düzeltebilirdi.

"Ölümünün büyü kullanmanın son cezası olması için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye söz verdim.

Lena dönüp duvara baktı ve tutarsızca bir şeyler mırıldandı. Sanki söylediklerim saçmaydı. Ölümü biraz daha kolaylaştırmak için içi boş sözler.

Ama sözlerimin bir ağırlığı vardı. Koca bir kasabanın ağırlığı.

"Lena, buraya gel," diye yalvardım ama hareket etmedi. Öne doğru eğildim, zehirli parmaklıkları kavradım ve acı veren iğneyi ısırdım. "Lütfen buraya gel."

Lena benden on yaş büyüktü ama yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yapacağı gibi yavaşça dört ayak üzerinde emekleyerek aramızda parmaklıklar olacak şekilde önümde oturdu.

İşte o zaman elbisesinin altından kalçasının iç kısmına doğru kayan bir kan izi fark ettim. Gözlerimde yaşlarla ona baktım ve parmaklıkları sıkıca kavradım. "Bunu sana Augustine mi yaptı?"

Hücrede oturmasına daha dört gün vardı. Nöbet tutacak bir gardiyan olmadan bu süre boyunca daha nelere katlanacaktı?

Lena cevap vermedi. Gerçekler ortaya dökülemeyecek kadar korkunçtu. "Ne yapabilirim ki? Bana ne yapacağımı söyle ki yardım edebileyim."

Lena bana bakarken gözlerinde ölümün girdapları vardı.

Boş son kullanma tarihi.

Son.

"Sadece ölmek istiyorum," diye fısıldadı.

Bunu onun için yapabilirdim, böylece daha fazla acı çekmesine gerek kalmazdı. Onun için tek bir çıkış yolu vardı ve ben yardım edebilirdim.

Onu kendime çekmek için uzandım. Gece gölgesi kolumdaki eti cızırdattı ve bununla savaştırmak için sıkılmış dişlerimin arasından bir nefes çektim.

"Her şeyi unutturacağım," diye söz verdim ona, narin elini avuçlarımdan içine alarak. Koyu halkalar boş mavi gözlerini süslüyordu. "Bir gece daha acı çekmeyeceksin."

Uzun bir süre birbirimize baktık, aramızda bir bilmişlik geçti. Gözlerimden yaşlar boşanmak için yalvardı ama gözümü kırpmadım. Bir kez bile. Gözlerimi kırpmadan, güçlü bir şekilde ona baktım. Buna rağmen maket bıçağıma uzanırken parmaklarım titriyordu. Etini keserken titrememi durduramadım. Ön kolunun ortasından bileğine kadar derin, sivri bir kesik.

Lena'nın yüzü buruştu, gözleri kocaman açılmıştı ve ıstırap onu tüketiyordu.

"Bir zamanlar," diye fısıldadım, "Portside Pearl'de bir garson çalışıyordu. Geç olmuştu, herkes gitmişti ve o gece temizlik yapmak zorunda kalmıştı." Lena inledi ama ben devam ettim, "İşte o zaman Jeremy on sekizinci yaş gününde o çift kapıdan içeri girdi."

Aynı kesik izini diğer kolu boyunca da tekrarladım.

Lena bir çığlık attı. Göğsümü parçaladı ve kalbimi delip geçti ama hikâyeye devam ederek onu en mutlu olabileceği zamana geri götürdüm. "Kutlama içkisi içmek istediğini söyledi. Bar çoktan kapanmıştı ama o yine de kaldı." Gülümsemeye zorlamaya çalıştım. "*Seni tanımalıyım*," dedi, saatin ne kadar geç olduğunu ya da ne kadar ayık olduğunu hiç umursamadan.

Maket bıçağı titreyen ellerimden yere düştüğünde *tingirdadı* ve ben de onu orada bıraktım.

"Çünkü oraya hiç atış yapmaya gitmedi, değil mi?"

Kollarından kan pompalanıyordu.

Aramızdaki toprak çatlaklarında akıntılar gibi akıyordu.

"Ve doğum günü bile değildi."

Ağlaması yumuşadı.

"O sadece seninle olmak istedi."

Gece gölgesi tenimizi yakarken ona sımsıkı sarıldım. Gitmesine izin veremezdim. Henüz bırakamazdım.

"Buradayım," diye fısıldadım, ellerinin arkasını öptüm, gözlerindeki son yaşam kırıntısının da akıp gitmesini izleyecek kadar uzun süre yanında kaldım. "Ben buradayım."

AYAKLARIM KASABA MEYDANI'NDA YERE DEĞDİĞİNDE YÜZÜMÜ SILDIM.

Yapışkan kanı dudaklarımda kuruyordu ve kırıntılar kulübeye giden patikaya düşene kadar onları ovdum.

İçimdeki değişimi şimdiden hissedebiliyordum.

Tünellerden önceki kız değildim. Hayır, öldürülmem beni değiştirdi.

Kane Pruitt'in her zaman ilkim olduğunu hayal etmişim, çünkü o benim her şeyim için ilkimdi. Cadılar meclisimden sevgili bir arkadaşım olacağını hiç düşünmemiştim.

Kötülüğün her zaman içimde kök saldığına, kemiklerimi kötü otların sardığına ve ruhumu ölümcül kara dikenlerin boğduğuna inandım. Bazıları bunu onun için yaptığımı düşünebilirdi ama hepsi doğru değildi. Bir parçam, patlamayı bekleyen istenmeyen bir ruh gibi kalan hasta ve küçük

arpık bir parça

tatlı ruhumun tutsaklığından, nasıl olacağını bilmek istedim. Ve bu ziyaretçi bir süredir uyanmak için bekliyordu.

Midem alt üst oldu ve kulübeye giden yolun yarısında durup komşu çalılıklara kustum. Sanki diğer yanım yaptığım şeyden nefret ediyordu. Nasıl böyle devam edebilirdim?

Eve döndüğümde Fable, Ivy ve babam çoktan üst kata çıkmış, gece için hazırlık yapıyorlardı. Mutfağın sallanan kapısını iterken eski döşeme tahtaları ayaklarımın altında inliyordu.

Duvara oyulmuş şömineden arta kalan sıcak közler parlıyor, bana zayıf bir aydınlatma sunuyordu. Çay sürahisini bulmak için mutfağa bakındım ama bir şey dikkatimi çekti. Adımlarımın ortasında durdum.

Annemin kitabı mutfak adasından bana doğru bağılıyor, terk edildiği yeri yakıyordu. Ama onu orada bırakan ben değildim. Kitabı yatak odamda bıraktığımı çok net hatırlıyordum. Duvarın içinde.

Mutfakta başka kimse yoktu. Tek başıyım.

Kitabı elime aldım ve göğsüme yakın tuttum.

Ben merdivenlerden çıkarken ev tam bir sessizliğe gömüldü.

"İşte buradasın," dedi Ivy, ben tavan arasına ulaştıktan sonra esneyerek. Bendeki değişikliği onun da görüp görmediğini merak ederek durakladım. Lena'nın ölümü tenime dövme olarak mı işlenmişti? Gözlerimin rengi kıpkırmızı mıydı? Sonunda bir katil olduğumu ve şeytan içeri girip keskin pençeleriyle beni şekillendirmeden önce hep olmam gereken iyi kalpli kız kardeş olmadığımı görmüş olabilir miydi? "Senin için endişelendim. Beş dakika daha geçseydi seni aramaya çıkacaktım."

Diğer ikisi çoktan yarı uykuya dalmıştı.

"Ben buradayım. Önümüzdeki uzun gece için hazırım."

"Daha önce olanlar için özür dilerim," diye devam etti, sesi yorgun, gözleri uykulu yarım ay gibiydi. "Artık ne yapacağımı bilemiyorum. Çok şey değişti ve ben bunların hiçbirini düzeltemiyorum."

"Biliyorum," dedim. Sonra Ivy gözlerini kapattı.

Kucağımda annemin kitabıyla pencerenin yanına oturdum. Lambanın ışığında gümüş folyo parlıyordu. Ve kitabı açtım.

*"Hiçbir siren, dinleyicinin kulağını, dinleyen kulağın
sirenin ruhunu büyülediği kadar büyülememiştir."*

-Henry Taylor

KİTABI KAPATTIM VE GÖĞSÜME YAKIN TUTTUM.

Hazır
değildim.
Henüz hazır
değildim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

TAŞ

YAŞ YIRMI DÖRT

PORTSMOUTH, NEW HAMPSHIRE
1864 YILI

ORMANI, AĞAÇLARI, DAĞLARI VE KABİLE KÜLTÜRÜNÜ ÖZLEDİM.
hayatımın on sekiz yılına hükmetti. Ben sadece çam ve temiz dağ havası
isterken keskin bir balık kokusu beni boğdu.

Şafak sökmeden önce uçümüz *Deniz Büyücüsü* adlı bir gemiye
binecektik. Bu gemi beni annemin lanetimin kırılabileceğini söylediği
kasabaya götürecekti. Bana ne olacağı artık umurumda değildi ama Annem
yıllar geçtikçe daha da acımasızlaşmıştı.

Yaşadığımız küçük bodrum katında dolaşır, gecenin her saatinde
yabancı bir dilde bir şeyler anlatırdı. Tuhaf davranışlar onu ele geçirmişti.
Garip rüyalar da görüyordu. Bir noktada, kulaklarına uğursuz şeyler
fısıldandığından emindi.

Celia'nın ona öğrettiği kara büyü bir tür delilik getirmişti. Sanki aramıza
giren kendi ruhu olan bir şeymiş gibi. Yoksa bu delilik onu ölümden
döndürdüğüm için mi ortaya çıkmıştı?

Altı yıl önce, annem öldükten sonra, onu hayata geri getirdiğimi itiraf
ettim. O korkunç gecede bizi yukarıdan izlediğini hatırladığından beri bana
fazla seçenek bırakmamıştı.

Onun dirilişinden kısa bir süre sonra, son kabilemizi geride bırakmış ve bir süreliğine kendi başımıza sürüklenmiştik. Kışın sadece biz varken zor oluyordu ama biz çok daha kötülerini çekmiştik.

Bir yıl sonra, annemin yolu kendine Celia diyen kadınla kesişti. Seyrelmiş gri saçları, aldatıcı derecede yumuşak kahverengi gözleri ve kırıışık bir yüzü olan güdük, yaşlı bir kadındı.

Ona güvenmiyordum.

Ona güvenmeme nedenlerimi asla belirleyemedim ama annem büyü yapan bu kadının yanında kendini son derece rahat hissediyordu. Annemin ona bağlandığı bir cazibesi vardı. Anneme defalarca, onun da bana hatırlattığı gibi, birbirimizden başka kimseye ihtiyacımız olmadığını ve kendi başımıza daha iyi olacağımızı hatırlatmıştım.

Annem Celia'ya güvenmeme nedenimin, benim sahip olmadığım birine sahip olduğu için onu kıskanmam olduğunu düşündü. İkiyüzlülüğü beni sadece sersemletip susturmuştu. Dahası, haklı da olabilirdi, bu yüzden Celia'yla ilgili güvensizliklerimden bir daha hiç bahsetmedim.

Durumumuzu ve lanetimi öğrendikten sonra Celia anneme bizi Weeping Hollow kasabasına götürebileceğine söz verdi. Çok geçmeden üçümüz doğuya doğru yola çıktık ve sahildeki balıkçı limanlarına ulaştık.

Cadının New Hampshire'dan kaçmak ve hayaletli kasabayı bulmak için kendi nedeni vardı, ama bu benim hakkında hiçbir şey bilmediğim bir nedendi.

"Önemli değil," demişti annem bir keresinde. *"Ağlayan Kovuk'a ulaşabildiğimiz sürece her şey yoluna girecek."*

Celia sayesinde annemin gözlerinde bir umut ateşi parladı. Tüm taşların yerine oturduğundan emindi ve yakında lanetinden kurtulup normal bir hayat yaşayacağıma inanıyordu. Ama ne pahasına? Sahile ulaşmak için ne kadar yol kat etmiş olursak olalım, bu düşünce aklımdan hiç çıkmadı. Annemi ilk kez gözlerinde böyle bir umutla görüyordum. Yaşadığı onca şeyden sonra ben kim oluyordum da bu umudu yok edecektim?

Kabilelerin yaşadığı yerden kilometrelerce uzakta durarak balık kasalarını boşalttım ve kulaklarımıza emirler bağırlırken diğer işçilerle birlikte onları işaretli kutulara attım.

İşçiler benimle hiç konuşmazdı. Yanlarında çalıştığımız İngiliz yerleşimcilerden farklı olsalar da ben herkesten farklıydım. Çuvalın içindeki iğrenç şey.

Küçük liman iki gemi inşa merkezinin arasına sıkışmıştı. Yaklaşan gemiler kornalarını çalıyor, trenlerden gıcırtilar ve düdük sesleri geliyordu.

Arkamızdaki demiryolunda ilerlerken on dakikalık aralıklarla geçip gidiyorlardı.

Alabalık, somon ve levrek masamın üzerine boşaltıldı. Ellerimi eldivenle kapatıp hızlıca eledim, ayırdım, attım ve tarttım. Hayatım sıkıcı bir rutine dönüşmüştü ama okyanus esintisi her açıdan yanımdan geçerken hareket etmeye devam ettim. Kaptanın ücreti ucuz değildi ve annemin yola çıkmadan önce son paraya ihtiyacı vardı.

Eve doğru yürürken cebimdeki puro kutusunu sıkıca kavradım ve puro kutusunun içinde rulo haline getirilmiş zarf vardı. Doksan dokuzuncu kitabımı yeni bitirdiğim için onu hep yanımda taşırdım.

Ambrose'un bana bu gizemli zarfı hediye etmesinin üzerinden on dört yıl geçmişti. Bu noktada zarfın içine bakmayı istemekten çok gizem fikrine bağlanmıştım.

Kaldığımız yere döndüğümde, küçük bodrum katı yağ lambası dışında karanlıktı. Zeminde zayıf bir ışık saçıyor, köşeye itilmiş şiltelerin üzerine düşüyordu.

Annem ve Celia küçük ahşap bir masada oturuyorlardı, aralarında bir mum eriyordu. Celia'yı tanıdığım birkaç yıl boyunca benimle doğrudan konuşmamak için elinden geleni yapmıştı.

Tulumumu boşalttım ve paraları görmeleri için ahşap masanın üzerine saçtım. "Sonuncusu da burada," diye güvence verdim.

Celia burnunu seğirterek üst dudağını sanki kokluyormuş gibi yukarı kaldırdı, bu onun sık sık yaptığı bir tikti. Sonra paranın yarısını aldı. Paraları ipli bir kesenin içine bıraktığında paralar birbirine çarptı. Keseyi beyaz elbisesinin cebine soktu, iyi bir önlem için kalçasına birkaç kez vurdu.

"Gece yarısından bir saat sonra yola çıkacağız. Gemi sabah dörtte kalkıyor." Kalan paraları anneme uzattı. "Kalkışımız için."

"Peki ya Stone?" Annem sordu. Bakışlarım onların arasında gezindi.

Celia bir kez daha burnunu seğirterek bana bakmayı reddetti. Tıpkı diğer herkes gibi. "Her şey planlandığı gibi gidecek Bayan Clarice. Merak etmeyin."

Sözleri güven verici olmalıydı ama Annemin yorgun gözlerinde bir tedirginlik belirdi. Laneti bozmanın tek yolunun, sadece kâbuslarında bahsettiği bir kasabaya gitmek olduğunu biliyordu. Daha önce

uyandığında kasabanın adını söylüyordu, sanki her seferinde *Ağlayan Kovuk* ona pahalıya mal oldu.

Onun ve Celia için yorulmadan çalışmışım. Yarından sonra annem kalan yıllarını benim için bir gün daha endişelenmeden geçirebilirdi. Kök salabilir ve bir aile kurabilirdi. Yaşayacak uzun yılları olan güzel bir kadındı. Ama annem bu planı sona erdirmek isterse, kızgınlık göstermezdim. Onun isteği üzerine, onu kendimden kurtarabilir, çekip gidebilir ve bir daha asla geri dönmeyebilirdim.

Celia önüme bir tabak ve içecek koydu.

Aldırmadım ve annemin elini tutmak için uzandım. "Gitmek zorunda değiliz. Burada kalma seçeneğiniz var."

Annem ilk kez bana bakamadı. Nazik eli eldivenlerimden kaydı ve kucığına düştü. "Yemeğini ye ve biraz dinlen. Yarın uzun bir gün olacak."

Çuvalla örtülü başımı indirdim ve sandalyemde arkama yaslanarak dikkatimi odanın köşesine, bir örümceğin karanlık bir dehlizde ağını ördüğü yere çevirdim.

Neredeyse on sekiz saat çalıştıktan sonra gözlerimi açık tutmak bir savaştı. Eldivenlerimi çıkardım ve fincanı elime aldım, ağdan ve sakladığı şekillerden büyülenmişim.

Maskemin altına sıkıştırdığım vıcık vıcık çavdar kamışıyla içkimi yudumladım.

İçki dudaklarımda çimen benzeri bir kalıntı bıraktı... ve başka bir şey.

Tadı dilimde acıydı ve içime yerleştiğinde göğsümde hayal bile edemeyeceğim bir acı hissettim. Fincan parmaklarımın arasından kaydı, üzerinde ne bir parıltı, ne bir solukluk, ne de bir anı vardı; kalbimi ve ciğerlerimi tuttum, nefes alamıyordum.

Ciğerlerimdeki tüm hava çekilmişti. Sesim gitmişti.

İçim sanki parçalara ayrılıp ateşe veriliyormuş gibi hissediyordum.

Kafam karışmıştı, gözlerimi açtım ve bakışlarım yardım için anneme yöneldi. Ama onun kederli gözleri başka tarafa döndü.

Anlamadım ve oda döndükçe döndü.

Elimi yaklaştırdım, anneme uzanmaya çalıştım ama o sandalyesinde geri çekildi.

Kolum masadan kaydı ve düşüyordum. İ ç i m d e k i her kas, sanki omurgam demir bir yumruk tarafından sıkılıyormuş gibi kasıldı.

Sonra büyük bir *gürültüyle* yere yığıldım.

Buz içime tırmanıp bacaklarıma ve kollarıma saldırırken sırtım doğal olmayan açılarla eğilip büküldü. O kadar soğuktu ki ateş gibi hissediyordum.

Vücudum spazmlardan kaskatı kesilirken rahatlamak için seslenmeye çalıştım ama benden ses çıkmadı. Gözlerimden yaş akmadı. Çığlıklarım kafamın içinde yankılandı ve kafatasımdan sekti.

Daha önce de hipotermi yaşamıştım ama bana aşama aşama, yavaş yavaş gelmişti. Hiçbir uyarı yoktu, başıma gelen şeyin bir adı yoktu.

Celia annem ağlarken onu kollarının arasına aldı.

Bir an fincandan su içiyordum ve bir an sonra öleceğimden emindim. Annem de herkesin her zaman yaptığı gibi bana sırtını dönüyordu.

Tek yapabildiğim ağa bakmak ve ruhumu kesen donmaya teslim olmaktı. Ama gözlerim kapanmadan önce, büyüleyici ağın içinde mükemmel bir daire olduğunu fark ettim.

Ölümün kıyısına geldiğimi gösteren bir işaret.

BÖLÜM II

OceanofPDF.com

KÜÇÜK

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

ADORA

17 KASIM 2020
KIZIL AY TUTULMASINA 72 GÜN KALDI

RÜZGARIN ÇOK SOĞUK OLDUĞU GÜNLER VARDI.

Böyle günler her zaman en acımasız geceleri takip eder. Beni sarsan ve bir anlığına kendimi annemin tesellisine ihtiyaç duyan küçük bir kız gibi hissetmeme neden olan türden zalim geceler. Bu acının azalması ve gücümün geri gelmesi uzun sürmedi ama bu acı beni terk etmedi. Tam olarak değil. Hüzünlü, kara bir bulut gibi içimde dolaşıyordu.

Bir kadını öldürdüm. Yakında Augustine hücreye dönecek ve Lena'yı kanlar içindeki yatağında bilekleri kesilmiş, huzurlu bir uykuda bulacaktı.

Ona verdiğim sözü tutmanın ve annemi kurtarmanın tek yolu Kane'i öldürmektir ve Cyrus yoluna çıkan bir şey haline gelmişti. Eğer Cyrus ya da bir başkası beni çabalarım sırasında yakalarsa, beni Wicker Man'e götüreceklerdi. Ama bu riski almaya hazırdım. Kane'in ölümüne çok şey bağlıydı. Eğer bu ani olay yüzünden plana devam edemezsem, o zaman hayatımın büyük bir kısmını boşa harcamış olurum.

Çatı katındaki merdivenlerden ikinci kata indim ve yatak odama daldım. Penceresimin dışında gün ışığı okyanusu taçlandırıyor.

Dondurucu soğuklarla savaşmak için kat kat giyindim. Eski montum, pamuklu bir kazak ve bir atlet. Kulübenin kapısından çıkıp taş merdivenlerden aşağı inerken adımlarım sessizdi.

Gökyüzü gri, deniz siyah ve kumsal beyazdı. Bu süre zarfındaki tek ses dalgaların çarpması, uçurumun kenarından gelen rüzgârın ıslığı ve bir martının uzaklardan gelen çığlığıydı. Uzakta, Bone Adası'ndaki deniz fenerinin ışıkları bir sis örtüsünü yarıyor, ufuk kasvetli bir yağlı boya tablo gibi bulanıklaşıyordu.

Weeping Hollow'un doğu ucu boyunca uzanan karla kaplı kumsal boyunca yürürken, kıyı şeridinin yaklaşık otuz metre aşağısında, kısmen kayaların arasına sıkışmış garip bir nesne sığ sulara sallanıyordu.

Yaklaştıkça daha da büyüdü; yaklaşık yedi fit uzunluğunda, üç ila dört fit genişliğinde, çamur ve midyelerle kaplı, etrafını saran gelgitle birlikte yüzen enkazdan oluşan tabut şeklinde bir kutuydu.

Etrafa bir göz attım, yakınlarda başka kimse yoktu.

Temkinli adımlarla yaklaştım, her adımımın altında kırık camlar çıtırdıyor, bacaklarıma su sıçırıyor, botlarıma içine dökülüyor ve bileklerimi ıslatıyordu.

Kara çamur değil, kutuyu örten örümceklerdi.

Yüzlerce siyah örümcek.

İçim burkuldu, omuzlarım gerildi. Dalgaların sürüklediği odunları toplamak için sağıma doğru eğilirken, gözümün önünden ayrılmasından korkarak bakışlarımı kutuda tuttum.

Kutunun üstünü kazıyarak örümcekleri ürküttüğümde büyük sopa elimde ağırlaştı. Hepsi, evleri rahatsız edilen karıncalar gibi kaçıştılar ve altlarındaki cam muhafazayı ortaya çıkardılar.

Çizmelerime su dolunca daha iyi görebilmek için eğildim, sonra da içinde ne olduğunu görmek için avucumu kirden kirlenmiş camın üzerinde gezdirdim.

Çuvaldaki iki deliğin arkasında buzlu kirpiklerle kapatılmış bir çift göz vardı.

Bu bir tabut. Kalbim göğsümü yumruklayarak geriye düşerken dalgaların karaya attığı odun elimden kaydı. Uzaklara baktım, sonra hâlâ orada olduğundan ve zihnimin bana oyun oynamadığından emin olmak için tabuta tekrar baktım. Sabah sisinin bana oyun oynamadığından emin olmak için.

Tabut hâlâ oradaydı ve ben ona bakarken yanımdan bir kış esintisi geçti.

Bir dalga daha geldi, tabutu yukarı itti ve bir adamın bedeni cam muhafazadan içeri girdiğinde yan yattı. Uzuvarı kayanın üzerine yayılmış ve örtülü başı suya batmıştı.

Her kimse kımıldamadı.

Kaçmalıyım. Birine söylemeliyim.

Yapmam gereken her şey zihnimde çalkalanıyordu ama bedenim beni dinlemiyordu. Ayaklarım ters yöne koşmadı.

Onun yerine kendimi bu yabancıya giderken buldum.

Bana bunu yaptıranın ne olduğunu bilmiyordum ama öldüğünden emin olmalıydım.

Elini tuttum, bileği parmaklarımın arasında soğuk ve ağırdı.

Gözlerimi kapattım, nabız bekledim.

Sonra işte oradaydı. Zayıf, aralıklı bir *güm... güm*.

"Yaşıyorsun." Sert fısıltım vücudumun geri kalanını harekete geçirdi.

Kollarımı onunkilerin altından geçirdim ve tüm gücümü kullanarak dönüp onu sudan çıkardım. Deniz ikimizi de kıyıya doğru iterken, gelen her dalga çekmem için bana kaldıraç sağladı. Omurgam karla kaplı kuma çarptığında, tüm ağırlığıyla üzerime düştü.

Başındaki çuvalı çıkardım ve okyanusa attım. Çuvalın altında büyüleyici bir yüzün narin hatları vardı.

Sonra yabancı mavi dudaklarından su öksürdü, ağzının kenarlarından deniz dökülüyordu.

Nefes aldı, parmakları bacağıma dolandı. Nefes aldı, bana tutundu.

Nefes aldı, kollarıma gömüldü. Nefes aldı.

Baş döndürücü bir rahatlama içimi doldururken eridim, başını göğsüme yakın tuttum ve ani garip duyguyla savaşmak için gözlerimi sıkarak kapattım. Parmakları gevşedi, tutuşu gevşedi ve gözlerimi tekrar açtım.

Bilinci yerinde değildi. Ama nefes

alıyordu. Boylu boyunca aşağıya baktım.

Örümcekler botlarımıza ve bacaklarımıza tırmanıyordu.

Başka bir dalga geldiğinde çılgınca tekmeleyerek onları çıkarmaya çalıştım. Bu sefer çok daha büyüktü.

Yirmi iki yıllık bekleyişimde dalga her zamankinden daha güçlüydü, ayak bileklerime dolanıyor, adamı yakalıyor, beni yakalıyor, ikimizi de akıntısına çekmeye çalışıyordu. Çaresiz dalga geçip örümcekleri de beraberinde götürüp toplayana kadar kayaya yapıştım ve onun bedenini kendime yakın tuttum.

Deniz, onu kurtardığım donmuş su dünyasından titreyerek ayrılmamıza neden oldu. Teni buz gibi soğuktu ve alışılmadık kıyafetleri

ayaz. Keten pantolon ve taze kanla lekelenmiş bir gömlek giymişti.

Onu hafifçe ters çevirdim ve kaburgalarının altına sıkışmış büyük, sivri bir cam parçası gördüm. Korkunç bir nefes aldım ve ne yapacağımı bilemeden etrafıma bakındım.

Arkamızda uçurumun kıvrımına saklanmış bir mağara vardı.

Onu sırt üstü yatırdım, ayağa kalktım ve bileklerinden tutarak çekmeye çalıştım.

İki yüz kiloya yakın olmalıydı ve bu benim tüm gücümü aldı. Karlı kumsal bana bataklık gibi geliyordu ve arkama her baktığımda daha gidecek çok yol olduğunu görüyordum. Topuklarımı kuma gömdüm, nefesimi içime çektim ve çekiş gücü kazanıp arkamda sürüklenme izleri bırakana kadar çekiştirdim.

Mağaraya girdiğimde kollarım güçsüz ve ağırdı ama yine de onu ıslak giysilerinden iç çamaşırlarına kadar kurtarmayı başardım. Hiçbir şeyi anlamlandıracak ya da adamın tehlikeli olup olmadığını düşünecek zaman yoktu. Kanlı etinden cam çıkıntıları vardı ve eğer hiçbir şey yapmazsam ölebilirdi.

Eğer yardım için koşarsam, Tarikat onu götürür.

Onu sadece öldürmek için kurtarırlardı.

Yanında diz çöktüğümde, kan kulaklarımda sıcak ve hızlı bir şekilde çarpıyor, onu tanımadığı insanlar tarafından çevrelendiğini ve onu Wicker Man'in içine ittiklerini hayal ediyordum. Korkunç gaz ve yanmış odun kokusunu alabiliyordum ve ateş ayaklarına değmeden hemen önce bana çaresiz bir bakış atıyordu. Soğuk kalbim kanayana kadar içimi tırmalayan bir bakış. *Neden bana yardım etmedin?* diye fısıldardı. Ve ben ne diyeceğimi bilemezdim çünkü gerçek artık bana bir anlam ifade etmiyordu.

Çünkü bana söyleneni yapıyordum.

Çarpıcı yüz hatları bakışlarımı yakaladı ve alt dudağım titredi. Tarikat'ın onu alıp öldürme düşüncesi içimde dehşet uyandırdı. Daha önce hiç hissetmediğim farklı bir dehşet.

Sonunda deniz bana karşılığında bir şey vermişti.

Onu korumak zorundaydım. Onun tek şansıydım, bu yüzden kimseye söyleyemezdim.

Yan tarafındaki camın açısını inceledim, malzeme almak için kulübeye dönecek zaman olmadığını biliyordum. Camı çekip çıkarabilirdim ama yarayı kapatacak bir şey olmadan kan kaybından ölecekti. Onu iyileştirmenin tek yolu büyü yapmaktı.

Annem bir keresinde bana suyun ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu ve insan vücudunun en az yüzde altmışının sudan oluştuğunu söylemişti. Bu tür bir suya hiç erişmemiştim.

Onu kurtarmak için ne kadar büyü yapmam gerektiğini ve bunun içimde olup olmadığını bilmiyordum. Yükseleceğim yirmi üçüncü doğum gününe daha birkaç ay vardı ama onu iyileştirebilsem bile bu büyü yasaktı. Ve Lena'nın cezası gözümün önüne geldi.

Eğer büyü kullanırsam ve Augustine bunu öğrenirse, annemi kurtarmaya fırsat bulamadan beynimi yakıp kül eder miydi? Bu yabancı risk almaya değer miydi?

Taş gibi soğuk yüzünü, buzul mavisini dudaklarını inceledim, içimden bir ses *evet*, buna değer diyordu. Lena'ya yaptıklarımdan sonra onun da gitmesine izin veremezdim. Ona yardım etmeliydim ya da en azından denemeliydim.

"Tamam, tamam," diye mırıldandım, paltomdan sıyrıldım. Elimi kesmemek için kollardan birini elime doladım, camı kavradım ve testere dişli parçayı çekerken gözlerimi kısıtım.

Kan fışkırırken yabancı baygın yatıyordu. Aceleyle bardağı bir kenara fırlattım ve yarasına bastırdım. İçimde derinlerde gömülü olan gücü çağırırken, ılık, yoğun kan ellerimin altından ve parmaklarımla arasından kaydı.

Mağaranın dışında, okyanusun dalgaları sığ kayalara çarpıyordu ve denizin düşüncelerimi şekillendirmesine ve bana rehberlik etmesine izin vererek büyülendim. Onun tuzlu suyunu dudaklarımda tattım ve içimden bir şarkı çıkıp dilimden yuvarlanana kadar onu içime çektim. Kapalı gözlerimi daha da sıktım, vücudunun içten dışa doğru onarıldığını hayal ettim.

Şarkım beni çevreledi.

Başım dönüyordu. Kollarım uyuştı.

Ama gözlerimi açmadım ya da aramızdaki bağı bırakmadım.

Ta ki vücudum beni terk edene ve tek gördüğüm şey siyah olana kadar.

HER ŞEY BİR ANDA OLMADI.

Önce kulağıma çarpan bir kalbin sesi geldi, sonra bir göğsün yanağıma doğru yavaşça yükseldiğini hissettim. Son olarak, tuzlu suyun tadı ağzımın ve dilimin içini kapladı, dış etlerim sanki bir ağız dolusu okyanus suyu yutmuşum gibi uyuştı. Gözlerimi kırpıştırarak tekrar açmam bir an aldı. Açtığımda kendimi soğuk ve nemli bir mağarada buldum, kar taneleri açıklığın hemen dışında çakırkeyif balerinler gibi sıçrayıp dönüyordu.

Sonra aklım tek bir düşünceye takıldı. *Yabancı*.

Ve her şey geri geldi.

Kendimi göğsünden kaldırdım, yarası içeriden onarılmıştı. Yaradan hâlâ kan sızıyordu ama ağır değildi ve onu öldürecek kadar da değildi. Rahatlamış bir nefes aldım.

"Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum," diye itiraf ettim sanki beni duyabiliyormuş gibi. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Eğer Tarikat büyümü açıkta, bir yabancı üzerinde kullandığımı öğrenirse idam edilebilirdim ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Olağanüstü bir şey yapmıştım ve bunu kimseye söyleyemezdin. Kız kardeşlerime bile.

Adam baygın yatıyordu ve nabızı çok hızlı atıyordu. Etrafıma bakındım. "Hemen döneceğim."

Kulübeye dönmek sadece birkaç dakika sürdü ve içeri girdikten sonra dolaptan bir battaniye ve babamın çekmecesinden kıyafetler çıkardım. Su, ilaç ve kibrit aldım. Ev sessizdi, herkes hâlâ uyuyordu ve sabaha geri dönmenden önce tüm gerekli eşyaları hızlıca bir sepete doldurdum.

Ufuk, yarışan zihnimin yanında yatıştırıcı bir safir ve fildişi örtüsüydü. Bunun ne kadar çılgınca olduğunu düşünürken ayaklarım kumda mağaraya doğru ilerliyordu. Hayatım boyunca tanıdığım bir adamın ölümünü planlamak için on yıldan fazla zaman harcamıştım, sadece bir yabancıyı, hiç tanımadığım birini kurtarmak için.

Ona ulaştığımda dizlerim onun yanındaki kuma çarptı.

Alkol dökerken düşüncelerimi uzak tutmaya çalıştım. *Ne yapıyorsun Adora?* Yarayı ilaçla kaplarken zihnim tekrarlardı. Ama bir şey beni buraya, ona bakmaya, durmaya zorluyordu.

Gövdesine sıkıca bir bandaj sararken kalbim *benim diye haykırdı. Deniz onu bana verdi.*

Gözlerimin yüzünün keskin kenarlarında ve yarasında gidip gelmesine engel olamıyordum. Dudakları hâlâ soluk maviydi ve teni hâlâ dokunulamayacak kadar soğuktu. Sanki kış onu kollarıyla sarmış gibi donmuştu. Sıcaklığa ihtiyacı vardı, ben de ateş yakmak için bir kibrit çaktım.

Bunu düşünmek için bir saniyemi bile ayırmamam ve kıyafetlerimi çıkarıp vücut ısıımızı içimize hapsetmek için ağır kürk battaniyeyi etrafımıza çekmem garipti. Onu güçlü tarafına yatırıp ısınması için bedenlerimizi birbirine bastırduğimde gözleri hâlâ kapalıydı. Uzun boyluydum, iki metre

Sekiz yaşındaydı ama çok daha uzundu ama yine de bana ihtiyacı olduğunu söyleyecek şekilde bedenime sarılmıştı. Zararsızdı, acı çekiyordu ve bana ihtiyacı vardı.

Kollarımda titriyordu, ben de başını boynuma doğru eğdim ve sırtını ovarak solgun tenine renk getirmeye çalıştım.

Ve işte oradaydık, ateşin önünde birbirine sarılmış iki beden.

Böyle yatarken bir saat geçti, benim için yaptığım kozaya sarılmıştık. Biz.

Garip soğuk dudakları boynuma çarptı ve saçlarının buz gibi uçları boynumu çizdi.

Yanak. Tüyler ürpertici nefesi uzun, eşit vuruşlarla çıkana kadar böyle kaldık.

Dışarıda kar, beyaz kıyıya pıt pıt vuruyordu.

Tereddütlü bir düşüş, sanki gökyüzü bırakmaya hazır değilmiş gibi.

"Sorun yok," diye fısıldadım rahatlatıcı bir şekilde. Bu sesin benden gelmesi tuhaftı. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce bir kadını öldürmüş biri için anaçtı. Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırdım. "İyi olacaksın," dedim tekrar, ellerim sırtında gezinirken yüzüne hayranlıkla baktım.

Şimdilik hayattaydı.

O, adı her neyse, yaşayacaktı.

Ve bir süre sonra ateş küçük mağarayı ısıttı.

Buz tutmuş beyaz saçlarını alnından çekip aldım, adını ve nereden geldiğini hayal ettim. William ya da Foster, muhtemelen Atlantik'in diğer yakasından gemiye atlayıp yeni bir başlangıç için Amerika'ya gelen bir ressam. Paris'ten, belki de -eğer hikâyeler doğruysa. *Daha fazlasını* arayan bir gezgin.

Okyanus, saçlarının uçlarından, yüzünün ve boynunun kenarlarından aşağı damlıyordu. Gözlerim onun yollarını takip etti.

Trajik siyah kirpikleri, kurt beyazı saçları ve narin mavi dudaklarıyla okunmamış bir hikâyeydi. Kışın ufuk çizgisiydi.

Benimkiyle birlikte aldığı her güçlü nefeste göğsünün nasıl genişlediğini ve çöktüğünü hayranlıkla izlerken, ateşin alevleri üzerimizde sıcak bir nefesti. Sanki benim her nefesim onunkini cesaretlendiriyordu. Yine de vücudu titremeyi bırakmamıştı ve parmakları bir yastığa tutunur gibi bana tutunuyordu.

Acı vericiydi. Bir bakıma, ikimiz için de.

Bir süre geçtikten sonra soğuk terler dökmeye başladı.

Damlacıklar onun sıkı ve soluk teninde boncuklar oluşturdu ve göğsüne bastırdığım çıplak göğüslerimden aşağı kaydı. Bir erkek için fazla hassas

dudakları vardı ve onları parmak uçlarımla altında hissetmek istiyordum.
Tabii ki hissetmedim. Çıplak yatarken

yabancı bir adamla birlikte olmamın tek nedeni onu kurtarmaktı, kendimi buna ikna etmiştim. Ama ona dokunma ihtiyacı tamamen farklı nedenlerden kaynaklanıyordu ve bu bir şekilde dürüstlüğün ihlali, bana ait olmayan bir şeyi almak gibi hissettiriyordu.

Bu endişeli düşünceler beni kıyafetlerimin içine geri itti. Daha sonra, o ateşin yanındaki battaniyenin altında uyurken yanına döndüm, mağaranın açıklığından sahile düşen karı izledim ve uyanmasını bekledim.

Bu yabancınn gözlerini açması ve içinde karanlığın tutuşması ihtimali vardı. Buraya bizi Kasaba Meydanı'ndaki ağaçlara süs gibi asmak için gelmiş bir cadı avcısı olma ihtimali de aklımdan geçti.

Bu düşünce beni tedirgin etti ve silüetinde bir sorun belirtisi olup olmadığını görmek için ona baktım.

Yoktu.

Manzarası, yeni bir hikâyenin ortaya çıkmasını bekleyen boş bir sayfaydı. Bu adam bir maceraydı. Muhtemelen tehlikeli bir macera.

Bununla birlikte, omurgamdan aşağıya bir heyecan dalgası yayıldı.

Her iki durumda da gece yaklaşıyordu ve emin olmak için burada kalamazdım. Hava kararmadan kulübeye dönmezsem, Ivy kuralları çiğneyecek ve sokağa çıkma yasağından sonra beni aramak için evden ayrılacaktı.

Yanına su şişeleri bıraktım ve battaniyeyi sıkıca üzerine çektim.

Geceyi atlatmak ona bağlıydı.

Ve bu gece Gölgele'ın seçeceği kişinin o olup olmayacağını merak ettim.

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

ADORA

18 KASIM 2020
KIZIL TUTULMAYA 71 GÜN KALDI

İÇİMDE BİR SIR YAŞIYORDU.

Ne Fable ne de Ivy bunu yüz ifademde, yürüyüşümde görebiliyor ya da eve döndüğümde sesimde duyabiliyordu. Yine de onlar bakmadığında dudaklarım hafif bir gülümsemeyle karıncalanıyordu.

Hiç kendime ait bir şeyim olmamıştı. Ivy kasanın arkasında otururken, dikiş makinesinden çıkan her dikiş, kumaşın içinde benim sırrımdan bir boncuk bırakıyordu.

Yaşadığımız tartışma Ivy'nin dükkâna gelip envantere yardım etmesine neden olmuş olmalı ki elbiseler konusunda ilerleyebildim.

İki kız kardeşim de her zaman yarı zamanlı çalışmıştı ama Panik başladığından beri onlara ödeme yapamıyordum. Babam işsizdi ve her kuruşunu ev idaresine ayırıyordu.

Ve Ivy, Cyrus ve benimle ilgili haberlerden beri eskisi gibi değildi. Zihnim bir mağarada saklanan yabancıyla meşgulken, yine de bu kadar kısa sürede ne kadar içine kapandığını fark ettim. Bu beklenen bir şeydi, emindim. Kane'i öldürmeyi ve annemin büyüsunü bozmayı hayatımın amacı haline getirmiştım ve Ivy aşık olmuştu.

Arzularımız tersine dönseydi, bir erkek beni onun onu sevdiği gibi sevebilir miydi diye merak ettim. Sadece beni arzulamak, beni arzulamak ya da

Günlerce benimle ilgili fanteziler kuracaksın ama beni gerçekten seveceksin.

Dükkân sessizdi, hiç müşteri gelmemişti.

Ivy ofisimin kapısında belirdi.

"Duymadıysanız diye söylüyorum, otopsi sonuçları geldi," dedi. "Bayan Madder'ın ölümünün diğerleriyle uyumlu olduğunu söylüyorlar." Birkaç garip saniye daha geçti, sonra, "Ben çıkıyorum. Envanter tamamlandı ve bu gece herkese göz kulak olmak benim görevim. Gece çökmeden önce birkaç saat uyumaya çalışmak istiyorum."

Ayağımı pedaldan çektim ve iğneyi kaldırmak için dikiş makinesinin etrafına uzandım. Bayan Cantini'nin elbisesinin üst yarısı kucağıma düştü ve onu önümde tutarak müstakbel kayıinvalidemin onu giydiğini hayal ettim. Gülümsemem soldu.

"Ben bittim," dedim ona, ama sanki bunu kendime de söylüyormuşum gibi hissettim. Uğruna çok çalıştığım her şey elimden kayıp gidiyordu.

İçimde gizlenen kötülükle işim bitmişti.

Gölgelerin memleketimdeki insanları öldürmesinden

bıktım. Annem için savaşırken yalnız olmaktan bıktım.

Bu evlilik daha başlamadan bitti.

Cyrus'u sevdiğim doğrudu, ama bir kadının kocasını sevmesi gerektiği gibi değil, Ivy'nin Cyrus'u sevdiği gibi değil.

Ayrıca, Ivy'den sonra Cyrus beni nasıl sevebilir ki?

Bir zamanlar intikam dolu bir hayattan daha fazlasını istemiştim ama Kane o gece hepsini elimden aldı, kalbimi buza çevirdi ve aşk hırsıma asla dolaşacak bir yer vermedi. Öfkenin yanında, sakladığım sır gibi fantezilerim de içimde kıpırdanıyordu ve Tarikat'ın beni Cyrus'la evlenmeye zorlamasıyla sanki bir parçam da ölmüştü. Hayallerim gökyüzündeki kalelerden başka bir şey değildi.

"Kasabanın dışında ne yaşadığını düşünüyorsun?" Ivy aniden sordu. Gözlerinin içine bakmak için başımı kaldırdım. Gözlerini aramak için.

Zamanı gelmiş gibi görünüyordu.

Eğer Ivy Cyrus'la birlikte olamayacaksa, burada olmayı hiç istemiyordu.

Devam etti, "Sizce dışarısı gerçekten nasıl bir yer? Augustine'in söylediği kadar korkunç olabilir mi?"

Bu tartışmaları daha önce de yapmıştık. Büyürken, geceleri el fenerleriyle kalelerin içine sıkıştığımızda, kız kardeşlerim, Adeline ve ben New York'un hareketli gece hayatı, Paris'in damak tadı ve Karayipler'in farklı tonları hakkında okumuştuk. Hikayeler uydururduk.

Erkeklerin bir cadı meclisini manipüle etmediği ya da bir kadının bedenini büyü veya güç için kullanmadığı bir yerde yaşamak. Kısa bir süre için hayal gücümüz tutkuluydu ve bize yaşamının ve aşkın nasıl hissettirmesi gerektiğine dair bir fikir veriyordu, ancak aynı zamanda bizi daha derinden kesiyor ve hayal kırıklığına karşı savunmasız bırakıyordu. Sonra büyüdük.

"Cyrus'suz bir gelecek düşüncesine katlanamadığını biliyorum ama bu kaçabileceğin bir şey de değil. Buradan ayrılamayız. Ayrıca Ağlayan Kovuk bizim evimiz. Bize ihtiyacı olan iyi insanlar var." Sonraki sözlerimdeki samimiyeti hissedebilmesi için ona doğru eğildim. "Eğer acının üzerine titersen, asla iyileşmez."

"Bunu erkek arkadaşım ile evlenecek olan söylüyor," diye mırıldandı.

Bundan nefret ettim. "Hâlâ durdurmaya çalışıyorum. Henüz umudumuzu kaybetmeyelim."

O GITTİKTEN SONRA, MAĞARAYA DÖNMEK İÇİN HIZLICA ÇALIŞTIM, AMA yeterince hızlı değildi. Yabancı uzun bir gece daha beklemek zorunda kalacaktı ve onu tekrar görene kadar düşünebildiğim tek şeyin o olacağından emindim.

Doğudan sert rüzgârlar esmeye başladı. Bir kolumdan sarkan yiyeceklerle, Bayan Cantini'nin fermuarlı elbisesi diğer kolumun üzerine katlanmış bir giysi torbasının içindeyken, dükkânın kapısını arkamdan kapatmak için rüzgâra karşı mücadele ettim.

Kasaba Meydanı eskiden canlı ve şenlikli bir havaya sahipti ama kasabanın renkleri sadece iki hafta içinde solmuştu. Bahçeyi ve çardağı kar kaplamıştı. Gri tonları gökyüzünde bir mezarlık gibi geziniyordu. Sıcacık havanın yerini sıkıcı bir hava almıştı ve yorgun düzlük sakinleri ellerinde pankartlarla "*Dinsizleri kovun!*" diye bağıırıyordu.

Sadece altı saatlik bir gün ışığı varken, kasaba halkı sanki bir fark yaratacakmış gibi bu süreyi böyle geçirmeyi tercih etti. Sanki ormandan çıkan Dinsizler Gölgelemin yok olmasını sağlayacakmış gibi.

Kâfirler işe yaramaz yaratıklardı.

Diğer kasabalılar da bu saatte dükkânlarını kapatıyorlardı. Mina Mae dükkânı kilitlerken sokağın karşısından bana cesaret verici bir gülümseme gönderdi. Kollarını çılgınca havada sallayarak "*Güneşi bulmalıyız!*" diye bağırarak Çılgın Jasper'a rastladım.

Genellikle lokantanın arkasındaki ara sokakta uyuyan kıllı suratlı evsiz adam Ocean, omzuna astığı büyük bir bez çantayla Belediye Binasına doğru aceleyle ilerledi. Gün bitmeden içeri girebilmek için yanımdan hızla geçti.

Bir çift siyah boncuk göz beni yakalayıp etrafımda döndürdüğünde, kapüşonu yukarı ve başımın üzerine çektim, rüzgârdan eğildim ve arnavut kaldırımını boyunca ilerlemeye devam ettim.

"Eleanor!" ama duvar dibindeki medyum dükkânının sahibi olan yaşlı kadın yürümeye devam etti.

Bir yandan yiyeceklerle ve elbiseyle uğraşırken bir yandan da bizi izleyen biri olup olmadığını anlamak için etrafımıza bakıyordum.

"Eleanor," dedim tekrar, ceketini tutarken.

Yüzünü bana döndü ve aramızda şiddetli bir rüzgâr esti.

"Lütfen," diye yalvardım. "Bir ayı aşkın süredir onu görmeye gelmedin. Bilmem gerek." Nefes nefese kalmıştım ve gökyüzüne baktım. "Hâlâ zaman var. Lütfen, uzun sürmez."

Eleanor bakışlarını bana dikmeden önce bir o yana bir bu yana baktı.

"Hiçbir şey değişmeyecek, Adora. Her seferinde aynı şey olacak." Onu aldı

ceketini kavrayışından geri çekti ve eğildi. "Büyü bozulana kadar annen kendi iç cehennemine hapsolmuş durumda."

Sonra gitti, iki bina arasında yürüdü ve ara sokakta gözden kayboldu.

ELEANOR'UN SESİ BENİ SEASIDE CADDESİ'NİN KENARINDAKİ EVE KADAR TAKIP ETTİ.

Oraya vardığımda babam yandaki merdivenin en üst basamağında dengede duruyor, Bayan Madder'ın penceresinin üzerindeki gevşek tahtaya bir çivi çakıyordu.

O gitmişti ama babam gitmesine izin veremezdi.

"Baba," diye bağırdım, rüzgâr hızlanmıştı ve sesimi taşıyordu. "Ne yapıyorsun? İçeri gir. Her an hava kararabilir." Rüzgâr babamın cevabını taşıdı. Başımı salladım, ön kapıyı iterek açtım ve acımasız bir rüzgâr beni arkamdan vurdu.

Kapıyı kapattıktan sonra kulübenin içi sıcacıktı. Hanımefendiyi astım. Cantini'nin elbisesini girişteki dolaba koydu ve annemin yatak odasına girdi.

Karanlıktı ve gün ışığından geriye neredeyse hiç ışık kalmamıştı. Monitördeki sabit kalp atışları beni rahatlatmalıydı ama asla rahatlatmadı. Yatağa yaklaştım ve elimi alnına koydum, saçlarını geriye doğru ittim, Eleanor'un gördüklerini söylemiyordum.

"Adora!" diye bağırtıyor, ama tek gördüğüm mavi. Derin mavi, okyanus, kabarcıklar ve dalgalar. Aynı cehennem kaydı, dönüyor ve dönüyor. Su sıçratıyor ve her yüzeye çıktığında kara yok.

görünürde. Batan bir gemideki fare gibi, çılgınca daireler çizerek yüzüyor, tutunacak bir şey bulmak için çaresizce çırpınıyor. "Adora!" ama kendini daha fazla tutamıyor, bu yüzden bir kez daha boğuluyor ve her şey sessizleşiyor, aşağıya, aşağıya batıyor. Ta ki uyanıp kendini okyanusun ortasında, görünürde hiçbir kara parçası yokken bulana kadar. Eleanor diyor ki. 'İşte annen burada. Derinlerde.'"

Adora, Adora, Adora, Eleanor'un sesi beynimde yankılandı ve ben tüm duygularımı yutarak içimdeki güç kaynağını dışarı çıkardım. Onun için güçlü olmak, ilerlemek için.

"İyi geceler anne," diye fısıldadım, sonra alnından öptüm.

Uykusunu izlemek için bir saniye daha çaldım, gözlerinin kapaklarının altından hızla kaydığını gördüm. Dışarı çıkarken, kapıyı arkamdan nazikçe kapatana kadar nefesimi tuttum. Sonra bıraktım.

Koridordaki duvarlara dizilmiş raflarda, uçlarında mantarları olan ve ahşap gemileri içine hapseden düzinelerce cam şişe sergileniyordu. Mutfğa ulaştığımda taş ocakta bir ateş titriyordu.

Fable sobanın önünde durmuş derin düşüncelere dalmış, buz gibi pencereden dışarı, deniz fenerine bakıyordu.

Poşetleri adanın üzerine bıraktım. "Çay mı yapıyorsun?"

Fable sıçradı, sonra yüzünü bana döndü. Her zamanki altın rengi teni pembe bir renk almıştı ve ocağı kapattı. "Ivy'nin kafeine ihtiyacı olacağını düşündüm," dedi esneyerek, sonra gözlerinin altındaki torbalarla tezgâha yaslandı.

"Bana yorgun olduğunu söyleme. Bütün gece horladın." Fable'ın gözleri büyüdü.

"Horlamadım."

"Evet, kesinlikle öyle. Sesin kambur balina gibiydi," dedim gülerek, babam arka kapıdan girerken çantaları boşaltıyordum. Paltosunu silkti ve omuzlarındaki karlar eridi.

"Yalanlar." Şok olmuş gülümsemesini silemedi. "Ben horlamam."

"Horluyorsun," diye onayladı babam. "Bebekliğinden beri horluyorsun. Ayrıca salyaların da akıyor." Kahvaltı köşesine oturdu, yorgunluktan arkasına yaslandı ve gözlerinde bir umut ışıltısıyla bana baktı. "Bugün hiç satış yaptın mı?"

Güveç yapmak için aldığım malzemeleri boşalttım. "Şu anda dükkânı açık tutmak bize getirdiğimizden daha pahalıya mal oluyor. Herkes Kasaba Meydanı'nda protesto yapmakla meşgul."

Fable'ın kaşları birbirine kenetlenmişti. "Hâlâ mı?"

"Bayan Madder'ın başına gelenlerden sonra insanlar daha da öfkeleniyor. Çaresizler. Cevap istiyorlar," dedi babam. "Onları suçlamıyorum."

Fable başını geriye attı. "Bunun olması Kâfirlerin suçu değil."

Adaya doğru eğildim, avuçlarım kenarı kavradı. "Fable, sakın buna cüret etme," diye fısıldadım, daha yüksek sesle konuşursam sesimin titreyeceğinden korkuyordum. "Adeline burada değilken bunu söylemeye cüret etme."

Suçluluk duygusu gözlerini doldurdu ve onları aşağıya doğru çevirdi.

Adayı bıraktım, avuçlarım ve kıymığım zonkluyordu. "Son beş yılda kaç kişi kayboldu? Ve bu sadece son beş yıl. Bir de on yıl öncesine baktığımızı düşünün. Yirmi yıl." Hiçbir şey söylemedi. "Bunlar bizim arkadaşlarımız, ailemiz, meclisimiz, kendilerini bile koruyamayan Flatlandlılar... Adeline ve River, bunlar sizin de arkadaşlarınızdı. Ve River'ı neredeyse üç haftadır kimse görmedi. Kasabanın sessiz kalmasından ve Heathen'ların bir lanetin arkasına saklanıp sorumluluk almamasından bıktım usandım."

"Ama lanetin artık bozulduğunu söylüyorlar," diye fısıldadı.

"Aynen öyle," dedim ona bakarak. "Gölgeler, lanetleri bozulana kadar *gelmediler*. Ve şimdi lanet bozulduğu için, yüzlerindeki o şeyler kasabamızda kudurmuş gibi dolaşıyor, bizi öldürüyor. Kâfirler istediklerini aldılar, sonra da bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bıraktılar. Bu ne zaman sona erecek?"

Başı ileri geri sallanırken Fable'ın gözleri mutfakta gezindi. "Onlar da en az senin ve benim kadar kurban." Şaşkınlıkla ona baktım, bunu nasıl olup da anlayamadığını anlayamıyordum. "Bildiğimiz kadarıyla bunu anlamaya çalışıyor olabilirler. Norse Ormanı'nda ne yaptıklarını bilmiyorsun."

Babam parmağını havaya kaldırdı. "Kimse bilmiyor, mesele de bu zaten!"

"Lanetlerinin kırıldığından emin miyiz?" Fable sordu. Lanetin bozulmasının üzerinden iki hafta geçmişti ve kimse bir şey görmemişti. Kafir.

"Benim en iyi kalpli şekerim," diye içini çekti babam, "Augustine Julian Blackwell'in yüzünü gördü. Lanet sadece kırılmadı, serbest bırakıldı." Ve aramıza kasvetli bir hava yerleşti.

Kâfirlerin yüzlerinin neye benzediğini hep merak etmişizdir. Onların çirkin şeyler gibi göründüklerini hayal ederdim çünkü yüzleriyle birini öldürebilecek herhangi bir yaratığın biraz bile çekici olduğunu düşünemezdim.

Kâfirler öldürdü. Sebepsiz yere. Vicdan azabı duymadan. Bizi ayıran şey buydu. Benim *kötülüğümün* tadı onlarınkinden farklıydı.

Sanki bir önemi varmış gibi. Kâfirlerin gitmesini istemeyenler onların bir parçası olmak istiyor, kadınlar ayaklarına kapanıyor ve hiçbir kısıtlama olmadan bir gece geçirmeyi teklif ediyorlardı. Onların bilinmezliği, sırf meraktan dolayı onlarla birlikte olmak için yanıp tutuşan bazı düzlük sakinlerinin ilgisini çekiyordu ama Kâfirler bu fıkre asla yanaşmadı. Ben de bunu hiç anlayamadım. Sanki yarakları herkes için fazla üstündü. Kutsal Deniz'in saygın bir kadını bir Kâfirin yanına yaklaşmazdı. Lanetli ya da değil.

Benim gürültülü ve zehirli zihnim dışında, akşam yemeği sessizlik içinde yenildi.

Ivy uykusundan uyandıktan sonra geri kalanımız tavan arasına uzandık.

Kıyıda gelen yabancı tüm düşüncelerimi tüketti. Yaşıyor muydu? Zamanında geri dönebilecek miydim? Kimdi ve oraya nasıl gelmişti? Nereden gelmişti? Düşüncelerimi geri itmeye çalıştım, ancak mağarada uyurken, çok savunmasız ve huzurlu ama hayatı için mücadele ederkenki görüntüleri, ne kadar derine gömmeye çalışsam da zihnimin ön tarafında parladı.

Ivy odanın karanlık köşesinde mum ışığı altında sessizce oturmuş çay içiyordu. Deniz fenerinin ışıkları yanından geçerken bakışları pencereden dışarı kaydı ve yuvarlak gözlerini hüznü kapladı.

Gözlerimi zorla kapatana kadar onu izledim, ay bu unutulmaz saatlerde gecenin güneşi oldu. Uyku, denizin bana teslim ettiği yabancıyla ilgili düşüncelerimden kaçmak için tek sığınağımdı.

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

ADORA

19 KASIM 2020
KIZIL AY TUTULMASINA 70 GÜN KALDI

GÜNEŞSİZ BİR GÜN DAHA GEÇTİ.

Gün ışıĒı, gökyüzünde patlayan kül demekti. Alçaktan sarkan kalın hüzünlü bulutlar, küçümseyen sis ve alaycı düzlükler. Bazen kar, bazen yağmur. Uykulu bir siyah beyaz film.

Elbisemin altı kumda sürükleniyor, bileziğimin takıları bileğimde şingirdiyor ve Kasım ayının şiddetli sıcaklığı burnumun ucunu uyuşturuyordu; tüm bunlar olurken mağaraya doğru tempolu bir yürüyüş sürdürüyordum.

Köşeyi döndüğümde mağara boştu.

Geriye kalan tek şey ölü bir ateşten geriye kalan kömürleşmiş odunlardı.

Soğuk rüzgârlar saçlarımı da alıp yüzüme doğru savururken, bakışlarım acımasız ufku taradı. Eğer yabancı mağarada değilse, bu sadece hâlâ hayatta olduğu ve iki geceyi de atlattığı anlamına gelebilirdi. Ve gitmişti.

O zaman neden göğsümde bir sızı hissettim?

Kışlık montumu sıkıca üzerime çektim ve uçuruma yaslandım, yokluğunun yarattığı hayal kırıklığının içime işlemesine engel olamadım. O gitmişti ve ben... keyifsizdim. Cesaretim kırılmıştı. Bir yabancı söz konusu olduğunda içinde *kalp* geçen bir kelimeyi düşünmek benim için dehşet vericiydi ama yine de cesaretim kırılmıştı.

Okyanusun yüzeyinden bir tutam beyaz saç koptuğunda, anlamlandırmaya çalışarak ufka baktım.

Bu oydu ve sırlıslıkla saçlarını sallayarak vahşi bir kurdun yaptığı gibi etrafa su püskürtüyordu. Daha önce hiç görmemiştim, sadece hikâyelerde okumuştum ama onun yaptığı gibi hayal etmişim. Kendi halinde, evcilleşmemiş.

Sırtımı uçuruma dayamıştım, kalbim göğsüme çarpıyordu, parmaklarını saçlarından geçirip yüzüne indirmesini izliyordum. Sıcaklık otuzların altında olmalıydı ve adamın ya insan olmadığı ya da deli olduğu sonucuna vardım.

Yumruğum ceketimin cebindeki hançerimin sapını sıkıca kavradı ve kıymıgım ahşaba battı, rahatlatıcı bir sızı parmağımda zonkladı. Bu sefer hazırlıklı gelmişim.

Sonra gezgin avuçlarını suyun üzerine koyarak okyanusun dalgalarıyla flört etti. Biraz çocuksu, biraz da özgürce ellerini dalgaların üzerinde gezdirdi. Tam olarak sıçratmıyordu ama suyun parmaklarını arıyordu. Buz gibi, şekilsiz ipeğin parmaklarımın arasından süzüldüğünü hayal ettim ve omurgamda bir ürperti belirdi, nefesim titreyerek dışarı çıktı. Dudaklarımdan buzlu bulutlar dökülürken diğer elimle kolyemi kavradım, şekil alıp kayboldular.

Beni görmemişti, burada durduğumu bilmiyordu ve böyle doğal, konuşulmamış bir anda beni ona bakarken yakalama düşüncesi kendimi davetsiz misafir gibi hissetmeme neden oldu. Ama gözlerim, yaklaştıkça ve akıntıya karşı yürüdükçe oyulmuş göğsünden ve zayıf gövdesinden uzaklaşamadı.

Sudan çıktığında kalçalarının etrafındaki girintiler kesildi ve bir avucunu solgun göğsünün ve karnının hatlarında gezdirdi.

Soğuğa rağmen yanaklarım kızardı. Gözlerimi indirdim ve bakmanın yanlış olduğunu bilerek hareketlerini izledim. Onu gördüğümde vücudumda bir vızıltı dans etti. Sırrım, vahşi ve nazik, okyanusumdaydı.

Bakışlarım tekrar yüzüne yöneldiğinde, gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Ben.

Başımı çevirmeye çalıştım ama bakışları beni olduğum yere mıhladı. Bir rüzgar karıştırdı
Gözlerini gözlerime dikmiş dururken saçlarımı okşadı ve kulaklarımda uğuldadı.

Şok yüz ifadesini bozdu.

Bana sanki zihninin bir eseriymişim gibi baktı. Ve beni silmek istercesine avucunu yüzünden aşağıya ve saçlarının arasından geriye doğru gezdirdi.

Birkaç saniye daha durduğumuz yerde kaldık.

Sonra bana doğru yürüdü, görünmez ipliği ilk koparan oydu, iç çamaşırları kesilmiş belinden sarkıyordu. Yüz ifadesi sertti, bir kalkandı ve bir adrenalin patlaması beni uçurumdan çekip aramızda boşluk yarattı ama artık çok geçti. O buradaydı, vücudu beni çevreliyordu ve kendimi soğuk, siyah gözlere bakarken buldum. Nefesimi kesmeyi başaran gözlere. Ölümcül itüzümü gibi.

Damlacıklar etinden aşağı yağdı. Vücudundaki kaslar esnedi. Dudakları seğirdi. Ama tek kelime etmedi. Yüzümü inceledi, gözleri iki damla mürekkep gibiydi, içlerinde karışıklık vardı, kabaran göğsüme doğru süzüldü ve tekrar yukarı sıçradı.

Dudaklarım görünmez prangalarla tutulmuş gibi hissediyordum ama cebimdeki hançeri tutmaya devam ettim, pişmanlık verici bir hareket yaparsa ona saplamaya hazırdım. Bir şey söylemek istiyordum, *herhangi bir* şey ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyordu. Neden konuşmadığımı bilmiyordum. Hayatımda hiç bir an, bir erkek tarafından felç edilmemiştim. Yine de tepemde duruyordu ve okyanusun dalgalarından damlayan taze tuzun kokusunu alabiliyordum.

Kendi nefes alışımı duydum. Kalbimin kulaklarımda attığını duydum.

Cam gözlerindeki yansıamamı gördüm. İfademdeki çatlağı. Yavaş yavaş çözülüyordum ama o kayıtsız kalmaya devam etti.

Sonra gözlerini benimkilerden ayırdı ve mağaraya doğru adım attı. Omurgam yumuşadı. Omuzlarım çözüldü.

Onun elinden kurtulup buraya gelme amacım olan kararlı kadına dönüştüm.

"Gittiğini sanıyordum," diye fısıldadım, arkasını döndüğünde tekrar gözlerinin içine bakmaya çalıştım.

Yolcu kaşlarını birbirine bastırarak daha da yaklaştı.

Gözlerinin sıkılarak kapanması ve sonra tekrar açılması tuhaftı. Geniş, hızla kırpışan, neredeyse odaklanamıyormuş gibi. Bir tarafa doğru eğilmeye başladı ve bir şeylerin fena halde ters gittiğini anladım. Ayağı tökezledi ve kendini sabitlemek için bir avucunu başımın yanındaki uçuruma bıraktı.

Uzun, mükemmel heykelin yıkılmak üzere olduğunu düşündüm. Cam gibi paramparça mı olacaktı yoksa mezarlık tozuna mı dönüşecekti?

Vücudu onu bırakmadan önce hançeri bıraktım ve onu dik tutmak için bir kolumu ıslak gövdesine doladım. "Yaralandın. Uzanman gerek."

Adam buz gibiydi ve bana karşı ağırlığını hissettiriyordu. Ellerimin değdiği her yerin farkında olarak onu mağaranın içine ve sırt üstü yatması için yere doğru yönlendirdim.

Boğazında hafif iniltiiler çınlıyordu ve gözleri uzun siyah kirpiklerinin ardında ağırlaşmış, sarkmıştı. Vücudu titriyordu, nihayet Kasım okyanusunun ürpertici etkilerini hissediyordu.

Başını kucağıma çektim ve avucumu alnına bastırdım. Onunla ilgili diğer her şey gibi alnı da dokunulamayacak kadar soğuktu. Ölüm gibi.

"Donuyorsun," dedim, parmaklarımı boynundaki atardamara bastırarak nabzın hâlâ orada olduğundan emin oldum çünkü onunla ilgili her şey doğal görünmüyordu.

Daha önce kış mevsiminde okyanusa girmiştim ve her gözeneğıme paslı çiviler saplanmış gibi hissetmişim. Ama vücudunda buz gibi kan dolaşırken bile düzenli nefes alıyordu.

Parmağımanın ucuna hafif bir vuruş çarptı ve başımı salladım.

"Nasıl bu kadar üşüyorsun?" Yarasına bir bakış attım.

Yarayı içeriden iyileştirmeyi başarmıştım ve yarık hâlâ açık ve kanıyor olsa da enfeksiyon kapmamıştı.

Rahatlamış bir nefes aldım. "Bu çok fazla, çok hızlı. Vücudun iyileşene kadar dinlenmelisin," dedim başı kucağımdayken.

Bana baktı, ıslak saçları elbisemi ıslatıyordu ve soğuk su kalçalarımın arasından kayıyordu. Ulaşabildiğı her şeye tutunurken boğazından bir inilti yükseldi, parmakları elbisemin etrafında sıkıca kıvrıldı, omuzları uyluklarımın arasındaki boşluğı doğru kıvrıldı. Donuyordu ve acı içindeydi, sıcaklık ve rahatlama arıyordu.

Sepete uzandım, parmaklarımı kıvrarak sapına tutundum, sonra da yaklaştırdım. Paketlediğim havlu hâlâ içindeydi ve yaranın etrafına dikkat ederek saçlarını, kollarını ve göğsünü kurulamak için kullandım. Daha sonra havluyu kenara attım ve battaniyeyi üzerine çektim.

Acı dolu sesleri kalbimi tırmaladı ve onu rahatlatmak için elimi uzattım. Bir anlığına parmaklarım saç çizgisine yaklaştı. Kendimden verdiğim her parça, geri alınamayacak bir parçaydı. Bunu biliyordum... ama yine de derin bir uykuya dalana kadar parmaklarımı kalın, beyaz saçlarının arasından geçirdim.

ERTESİ GÜN MAĞARAYA GERİ DÖNDÜM.

Uyuyordu. Kalkmadığı ya da sepetin içine bakmadığı belliydi çünkü babamın giysileri hâlâ düzgünce katlanmıştı. Köşeden kıpırdamamıştı ve battaniye hâlâ onu bıraktığım yerde üzerine sarılıydı.

Ateşi yaktım ve çantamdan annemin kitabını çıkardım.

"Bir şey getirdim," dedim ona, gözleri kapalı olmasına rağmen. Yanına oturdum. "Henüz okuyamadım. Ama düşünüyordum da, madem buradasın, bunu birlikte yapabiliriz, böylece tek başıma yapmak zorunda kalmam."

Gün ışığı gri bir tabakayı yararak mağaranın ağzını aydınlatırken saatlerce ona annemin kitabından sayfalar okudum. Sadece yabancı ve ben. Bir esintiye kapılan taneler önce tembelce hareket ediyor, sonra ateşin üzerindeki korlar gibi savruluyordu.

Okumayı her bıraktığımda gözleri açılır ve beni arardı. Bakışlarımız birbirine bağlanır ve tutunurdu. Benimle hiç konuşmadı. Tek kelime etmedi ama varlığım onu rahatlatmış olmalıydı çünkü gözleri beni bulduktan sonra tekrar kapanırdı. Her seferinde, o derin bir uykuya dalana kadar okumaya devam ettim. Gözleri kapaklarının altında titreşmeye başladığında, umarım rahatlatıcı rüyalar görüyordur, avuç içimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim.

Gece yaklaştığında, vedalaşmak için yaklaştım.

"Yarına kadar," diye fısıldadım, parmaklarımın tersiyle elmacık kemiğini sıyırdım.

ERTESİ GÜN KENDİMİ GRI GÖKYÜZÜNÜN ALTINDA ONA DOĞRU KOŞARKEN BULDUM.

Mağaradaki sırrım. Her zaman onu bıraktığım yerdeydi.

Mağaradaki tek ışık alevlerden, tek karanlık ise alevlerin içeriye düşürdüğü gölgelerden geliyordu. Acıdan uyandığında kısık bir inilti duydu.

Bana baktı ve bir dizi sert saniye boyunca birbirimize baktık. Bunu sık sık yaptığımızı fark ettim ve bu her zaman ikimizi de rahatlatmıştı. Aramızdaki bu sessiz bağ, biriktirmek istediğim bir kalıntıydı.

Dizim koluna değene kadar yaklaştım ve tırnaklarımla başını okşadım. "Özür dilerim. O kadar acelem vardı ki bugün kitabı unuttum."

Onu teselli edecek hiçbir şey kalmayınca şarkı söylemeye başladım. Bunu bana neyin yaptırdığını bilmiyordum. Hiçbir zaman rahatlatıcı bir tip olmamıştım ama acıdan gözleri her sıkıştığında, sanki kalbimi sıkıştırıyormuş gibi hissediyordum.

İniltisi azalmaya başladı, ben de şarkıya devam ettim; küçüklüğümünden beri duymadığım bir şarkı. Bir ölümlüye aşık olan bir siren hakkında bir hikaye.

Hüzünlü bir şarkıydı, mutlu sonla bitmeyen bir şarkı. Neden aklıma geldiğini bilmiyordum ama adam bu şarkıyla rahatlamış görünüyordu. Tıpkı benim bir zamanlar olduğum gibi.

Şarkı bittiğinde, eli parmak uçları bacağımın yan tarafına değene kadar yaklaştı. Sanki beni arıyordu ve hala burada olduğumdan emin olmak istiyordu.

Eli hareket ettiğinde nefesim göğsümde tutuldu, parmakları uzandı ve uyluğumun üzerinde yayıldı. İçimden bir şey çıkarır gibi sıktı ve yüzü tenimin sıcaklığına kıvrılana kadar beni kendine çekti.

Nefesimi bıraktım ve şarkıya yeniden başladım.

DÖRDÜNCÜ GÜN, SAKLI GÜNEŞ, SU SEVİYESİNDEKİ DÜŞÜŞÜ YUMUŞATMAMIŞTI.

Bu yüzden çorba ısıttım ve belki yiyecek gücü vardır diye bir termos içinde geri götürdüm. Bu kez, eğer uyanırsa, adı ve neden Atlantik'te bir tabutta yattığı gibi cevapları almaya kararlıyım.

Saf bir kadın olmadığımı düşünmek isterdim. Onunla geçirdiğim zamanı öğrendiklerinde kız kardeşlerimin benim hakkımda ne düşüneceklerini biliyordum. *Birkaç gün içinde, seninle konuşmamış olan bu yabancı adama bağlanmıştın bile.* Ve belki de bu doğrudur. Ama duymak istemediğim ya da kabul etmediğim şeyler söylerse ne olacaktı?

Mağaraya doğru attığım her küçük adımda, hançerimin ucu kalçama batıyor ve bana onu kurtarmış olsam da, onunla bu sözsüz bağı kurmuş olsam da, gerekirse onu öldürmeye karşı çıkamayacağımı hatırlatıyordu.

Weeping Hollow'un büyüleri sınırlarından sadece az sayıda yabancı geçmişti. Bay Pruitt bizi cadı avcılarına karşı uyarmıştı; kasabanın dış dünyadan gizli kalmasının nedeni bize duydukları nefretti. Atalarımızın iki yüz yıldan daha uzun bir süre önce buraya gelerek kaçmalarının nedeni de buydu. Kasabanın güvenliği her şeyden önce gelmeliydi.

Annemin kitabını yanımda getirmiştim ve yüksek sesle okumaya başladım. Diğer günlerde olduğu gibi, adam sesimle rahatlamıştı. Ve yarım saat ağır ağır yanan bir ateşle geçtikten sonra dudaklarından acı dolu bir nefes döküldü. Kitabı kapattım ve gözlerini açarken yakalamak için boynumu uzattım.

Bir an için bana iki asfalt parçası gibi olan ve hiçbir özü olmayan gözleriyle baktı. Ve onları saklamak isteyen ağır kapüşonlu göz kapaklarıyla.

Gözlerini kırıştırdı ve kendi kendine mırıldanarak fısıldadı.

Sesi dumanlı ama boğuktu. Sanki kafasının dışında yüksek sesle bir şey söylemek istememiş gibiydi. Ama ne dediğini anlayamadım. Söylediğinin bir büyü m , bir soru mu, yoksa kendi adı mı olduğunu anlayamadım.

Ve onu tekrar duymak istedim. "Affedersiniz?"

Gözleri kısıldı ve sanki benimle konuşup konuşmama konusunda karar vermekte zorlanıyormuş gibi başını  ne eğdi. İstemiyor gibiydi ama başka seçeneği olmadığını da biliyordu.

"Ouroboros," diye tekrarladı, tekrar bana bakarak. Bu sefer sesi daha sertti ve kulaklarımı doldurdu.

Onun sesi beni dizlerimin üzerine  kt rd  ve kitabı bırakıp termosu aldım. Onu duyduğum, sonunda onunla konuştuğum için heyecanlıydım ve bu anın kaybolmasına izin veremezdim.

"Yemek yemelisin. Sana orba getirdim. Et suyu sana iyi gelecektir. Oturmayı deneyebilir misin?"

Adam yan tarafını tuttu ve sırtını yerden kaldırmak için çabaladı. Ona yardım etmek için elimi uzattım ama omzunu benden uzağa kıvırdı ve sırtı mağara duvarına değene kadar ilerledi.

"Tamam," dedim, avuçlarımı yukarı kaldırdım ve ona alan açmak için geri çekildim. "Yardıma ihtiyacın yok. Anladım."

Başını duvara yasladı, bakışlarını üzerimden ayırmadı, kalın kirpiklerinin arasından sanki ona zarar verecekmişim gibi beni izledi.

"Ouroboros," dedim, onun bu kelimeden anladığı anlamın benimkiyle aynı olup olmadığını merak ederek. "Ne anlama geliyor?"

Cevap alabilmek için onu konuşturmam gerekiyordu, bu yüzden bacaklarımın üzerine oturdum ve sabrettim. Termosun kapağını açarken bakışlarım onunla ellerim arasında gidip geliyordu. Güvensizlik ikimize de işlemişti.

Adam başını duvardan kaldırdı ve kesintisiz gözlerini bana dikti. Açık sözlü, zeki bir bakış. Yanında, tembel bir parmak ucuyla kuma bir daire çizdi.

Tekrar tekrar izledi.

Yaşam, ölüm ve yeniden doğuş döngüsü.

Sonra kayaya yaslandı ve siyah, kadife gözleriyle beni inceledi. "Yine de bunun bir son mu yoksa bir başlangıç mı olduğunu söyleyemem."

Sesimi bulmaya çalışarak yutkundum. "Nereden geliyorsun?"

Yabancı cevap vermedi ama sabit bakışları devam etti.

Önce geri çekildim ve çenemi göğsüme indirdim, termosu iki elimle sıkıca tuttuğumu fark ettim. Gözlerimi bir kez daha onunkilere diktim ve çorbanın buharı aramızda yükseldi. Et suyuna batırılmış sebzelerin kokusu havadaki tuzu bastırıyordu.

Tekrar denedim. "Buraya nasıl geldiğini biliyor musun?" Ama o sadece bana baktı.

Beni tutuklayan derin bir bakış.

Boğazımı temizledim. "Peki, o zaman, adını hatırlıyor musun?"

İlk başta tereddüt etti.

Sonra, "Taş," dedi. Ve bunu söylerken ağzının nasıl zorlukla hareket ettiğini izledim. Mavi dudaklarını açık bıraktı ve ben de gözlerimle dudaklarının şeklini izledim. Talepkâr ama cömert.

"Taş," diye tekrarlardım, sadece adının dişlerimin arasından akıp gittiğini değil, aynı zamanda kemiklerimi ürperttiğini de hissettim. Onu içinde bulduğum koşullar düşünüldüğünde bu isim benim için uygun ve yeniydi, tıpkı onun gibi.

Stone başını yana eğdi, gözleri benimkilere takıldı. "Senin adın ne?" Sesi merak doluydu ve bana sanki dünyanın en ilginç insanıymışım gibi bakıyordu. Sanki benden önce başka bir insan görmemiş gibiydi.

Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Acaba ben de denizime aynı şekilde mi bakıyordum?

Çenem kapandı. Stone'a adımı söylersem ve bir başkası tarafından bulunursa, bu bana karşı kullanılabilirdi. Bir silah, bir tehdit. Durumun kontrolünü elimde tutmalıydım. Onun değil.

"Al." Ona çorbayı uzattım. "Dün akşam yemeği için yaptım. Çok iyi bir aşçı değilimdir ama herkes kalan yemeklerin ertesi gün daha lezzetli olduğunu söyler."

Stone termosu doğru bir hamle yapmadı. Sadece baktı.

"Halsizsin. Bir şeyler yemelisin," diye ısrar ettim.

Termosa uzandı ve koklamak için burnuna götürdü. Tuhaf ve hayvansı bir hareketti.

"Zehirli değil," diyerek masum bir gülümsemeyle onu temin ettim.

Sanki bana inanmıyormuş gibi tek bir kelime havada asılı kaldı. Sonra gözleri kısıldı, ateş solgun göğsünde bir sır bırakırken saç çizgisi boyunca ter noktalar halinde belirdi. Termosu kucağıma iterken kasları gerildi. "Kendi yemeğimi kendim getirmekten daha fazlasını yapabilirim."

Çorba kenarından taştı ve elbisemi lekeledi.

Annem konuşmayı bıraktığında diktiğim bir şey. Onun düşüşünü engellemek için tasarlamış ve yaratmışım.

Kavurucu sıvı tenimi yaktı, içeriği ateş gibi parmaklarımı, elimi ve bileğimi yedi. Tüm duyguların canlanmasını önlemek için yumruklarımı sıktım.

Stone beni dikkatle izledi. Ben de sanki beni etkilememiş gibi parmaklarımı uzattım. Kapağı tekrar vidaladım, öfke içimde kendine bir yol buldu ve acı veren yanıkların dikkatini dağıttı.

Tek yaptığım onu kurtarmaktı -bir yabancıyı- ki bu da sihrimi kullanarak çok büyük bir riskti. Keşke onun için neler yaptığımı bilseydi.

Öfkelendim. "Her şeyden sonra bana güvenmiyorsun."

Stone geri çekilerek aramızda daha fazla boşluk bıraktı. "Kötülük çoğu zaman sadece görmeyi umabileceğim şeylerle sarmalanmıştır. Sonunda, senin gibi biri benim gibi birinin başına gelmez." Gözleri sabitleşti. "Kimseye güvenemem, en çok da sana."

Onu hayal ettiğim her şey zihnimi terk etti ve geriye Augustine Pruitt'in bizi koruduğu cadı düşmanı canavarın düşüncesi kaldı. Kasabamızı içinde bizimle birlikte yakıp kül etmek isteyen katil bir casus.

Elimi çabuk tutarak cebimden hançeri çıkardım ve bıçağı boynuna dayadım.

Stone irkilmedi ve dudaklarımız sadece birkaç santim aralıktaydı, iki düşman aynı nefesi paylaşıyordu.

"Kimsin sen?" Dişlerimin arasından sordum.

Cevap vermedi. Bıçağın keskin kenarı ıslanmış boynunu sıyırdı ve Stone yutkunduğunda boğazındaki elma sallanmaya başladı. Kabzayı daha sıkı tuttum, gözlerim yarıklara dönüştü. "Weeping Hollow'u nasıl buldun?"

Stone başını duvardan kaldırdı ve bıçak boynunu kesti.

"Söyle bana," dedi buz gibi nefesi dudaklarıma çarparak. "Kendini savunacak durumda olmayan bir adamın boğazına bıçak dayamak sana kendini iyi hissettiriyor mu?"

Güçlü mü?"

Boğazıma dokuz inçlik çiviler batmış gibi hissediyordum. Tırmalayıcı, kuru ve yutması zor.

Söyleyecek mantıklı bir şey bulamadım. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Etrafımızdaki hava inceldi ve boynunu bir adak gibi uzattı, korkmadan beni test ediyordu.

Augustine onu hücreye attığı anda Lena zaten ölmüştü. Bu farklıydı. Ve o benimdi.

Yine de bunu yapabilir miydim? Gerekirse bu adamın boğazını kesebilir miydim? Kimse bilmeyecekti ve Kane ile bu anı birçok kez hayal etmiştim.

Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi ve ben daha içimdeki kötülüğü anlamaya fırsat bulamadan Stone'un parmakları bıçağın keskin ucunun etrafında kıvrıldı, çenesi büküldü.

Bıçağı yumruğumdan çekip aldığı anda sivri dişleri avucunu kesti.

Bıçağı aramızda tutuyordu, kalın kırmızı kan ıslak boya gibi bileğinden ve ön kolundan aşağı sızıyordu. "Birinin boğazını keseceksen, doğru tarafın uygun şekilde baktığından emin ol." Bıçağı görebilmem için çevirdi, sonra da yanına indirdi.

Kumun üzerindeki kanla boyanmış bıçağa bakarken omuzlarım gerildi. Sonra Stone'un yünlü ve sıcak sesi dikkatimi tekrar çekti.

"Sadece aç, kötü ya da güvensiz olanlar zayıfları avlar." Kukuletalı gözleri ruhumu delecekmiş gibi kısıldı. "Sen hangisisin?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve içimde kök saldı.

Kendisini bağlayacak bir soru olmadan her zaman bildiğim bir cevaptı.

Kimsenin sormaya tenezzül etmediği bir soru.

"Açlıktan ölüyorum."

Stone'un sert duruşu itirazımla birlikte zayıfladı.

Sanki fısıltının tek bir kelimeyle örüldüğünü bir şekilde anlamıştı.

"Weeping Hollow'u nasıl buldun?" Daha serttim. Daha kontrollüydüm.

Stone duvara yaslanarak gevşedi, koyu renk gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Ağlayan Kovuk'u ben bulmadım. Görünüşe göre burası beni buldu."

Saniyeler geçiyor ve ateşin çıtırtısı her birini sayıyordu. Son dört gün boyunca onunla ilgilenmek için harcadığı onca zamanın hiçbir anlamı yoktu. Ne bir minnettarlık, ne bir takdir.

Bakışlarım odanın içinde dokunmadığı tüm açılmamış su şişelerine yöneldi. Bana güvenmiyordu. Henüz güvenmiyordu. Görünüşe göre bir yerde

hayatta kalmak için bir mezar taşı inşa etmişti. Granitten yapılmış elmacık kemikleri. Gereksiz sözcüklerin ağzından kaçmasını önlemek için sert dudaklar. Birine açılmaktan ya da yaklaşımdan kendini korumak için sert bakışlar. Aklından samimi bir şey geçip geçmediğini merak ettim.

-Mezarının içi görüldüğü kadar boş, soğuk olduğu kadar ölü olsaydı.

Güvenini kazanmak ve onu tanımak daha fazla zaman alacaktı. Bununla birlikte, bu mağaradan ayrılmasına izin veremezdim.

Çenemi yukarı kaldırmaya zorlayarak gözlerinin içine baktım. "Her şey kontrolün altında olduğuna ve bana ihtiyacın olmadığına göre, ben gideyim ve sana biraz zaman vereyim." Onun dikkatli bakışlarını üzerimde hissederek eşyalarımı toplayıp yakındaki çantaya tıktırırken sözlerime bir ısırık sızmıştı.

Ayağa kalktım, lekeli elbisemi düzleştirdim ve ona baktım. "Bu mağarayı terk etmek ölümcül bir hata olur," demek aklıma gelen tek şeydi. Sanki herhangi bir yere seyahat edebilecek durumdaymış gibi, şimdilik bir tehdit. Her iki durumda da seçeneklerimi düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı - onu Augustine'e mi teslim etmeliydim yoksa kendime mi saklamalıydim çünkü onu teslim edersem, onu kurtarmak için büyü kullandığımı açıklamak zorunda kalacaktım.

Ve her ne kadar kabul etmek istemesem de, ona olan saçma bağlılığım onu kimseye teslim etmek istememe engel oluyordu. O bir meydan okumaydı ve birdenbire mezarını kırıp sakladığı tüm sırları ortaya çıkarmaktan başka bir şey istemedim.

O kaçılacak bir yerd.

Elbisemin alt kısmını topladım ve mağaranın açıklığından çıkmak için eğildim ki sesi geldi ve beni durdurdu.

"Ama bana adını hiç söylemedin."

Yüzümü ona dönmedim, gözlerimi Atlantik'ten ayırmadım. "Haklısın. Yapmadım."

KUTSAL ANLAR

ALEC & CIRCE

O DIPSİZ BİR OKYANUSTU.

Su parmaklarınızın arasından kayıyor.

Hayal ve gerçek arasında sıkışmış bir gizem.

Gürültülü, vahşi ve görünmezdi.

Varsayımları, bir gün sonra meydanda geçit töreni yaptığı ve görünmeden üç tüccardan çaldığı diğer bir gün kanıtlanmıştı. Ama bunun nedeni mal mülk sahibi olmak istemesi değildi. En iyi kıyafetlere, mücevherlere ve enfes yiyeceklere erişimi vardı. Gerçekte, bu vahşi ve yasak şeyleri içindeki bir boşluğu dolduracağına inandığı için yapmıştı.

Uykusuz, sarhoş geceleri ve tamamen ağırlıksız hissettiği yerlerde nefesini beş saniyeden uzun süre tutmayı özlemişti. Daha da pis zihinleri olan pis korsanların onu sadece bir günlüğüne almasını özlemişti.

Kısacık bir zevk anı umuduyla uzun saatlerini geçirdi.

O macera arzulayan bir sirendi.

Adı Kirke'ydi ama her zaman böyle değildi.

İstiridye kabuğundan bir geçitten markete doğru yürürken, yanından iki kez geçen dört kasabalıyla selamlaştı. Hiçbiri onun yedi kelimesindeki boşluğu duymadı, gülümsemesindeki dalgaları görmedi ya da yağmurdan ıslanmış gözlerine bakmadı.

İçinden çığlık atıyordu. Görünürde, yaşadığı sefalet onu sersemletmiş olsa da. Kalbi de ağlıyordu; göğsü korkunç bir şekilde kabarıyordu. Sanki içindeki altı kırılğan kemik, ruhu da ondan kaçabilsin diye çatırdayarak açılmaya çalışıyordu.

Kimse onun her zaman derin ve uzak sularda olduğunu fark etmemişti. Ama o gün Alec fark etti.

Adadan nadiren ayrılırdı, çoğunlukla yılda dört kez. Eski bir dildi.

O bir çapa ve ayaklarınızın altındaki zemindi.

Gerçekler ve yalanlar arasında sıkışmış bir adalı.

O kahve, kitaplar ve yalnız gecelerdi.

Alec meydanda duruyordu, altı aydır ziyaret etmemişti, sanki sadece bir adada yaşamıyormuş, kendisi de bir adaymış gibi hissediyordu. Yine de kimseye gerçekten ihtiyacı yoktu. Okyanus dalgalarının sesine, her esintinin dokunuşuna ve yukarıdaki tüm galaksiye sahipti. Gerçekte, kalbinde ve evinde hâlâ bir boşluk vardı ve kulağına fısıldayan ve ona bunu hatırlatan bir boşluk.

Bir kadının yumuşak sıcaklığının içinde uykusuz geceler geçirmeyi ve birinin kulağına şehvet dolu sözler fısıldamasını özlemişti. Daha da vahşi bir kalbe ve narin parmaklara sahip vahşi bir ruhun ona sadece bir günlüğüne dokunmasını arzuluyordu.

Uzun saatlerini kısacık bir zevk anı umuduyla geçirdi. Bulunmak için can atan bir ölümlüydü.

O gün pazara üç aylık tütsülenmiş levrek getirdi. Alec'i meydanda pek sık görmeyen kadınlar onu gizemli ve yakışıklı buldular. Kıkırdadılar ve kirpiklerini kırıştırdılar ama o anda Alec'in tüm dünyasında sadece Circe vardı. Ve gözlerini ondan ayıramıyordu.

Alec, Circe'i fark ettiği anda başka hiçbir şeyin önemi kalmamış gibi görünüyordu.

İçinde, kalbi serseri bir mayın gibiydi. Dışarıdan bakıldığında, yalnızlığı onu sersemletip sessizliğe sürüklemişti. Sınırları de gerilmişti; nabızı hızla atıyordu. Tüm vücudu donup kalmıştı. Bu yüzden tek yapabildiği kalabalık pazarda ona bakmaktı.

Güneşin tenini nasıl öptüğüne ve saçlarındaki kum rengine hayran kaldı. Ve yedi saniye ve daha fazla bekledi, onun gülümseyip gülümsemeyeceğini görmek için izledi.

"Affedersiniz," diye araya girdi masasındaki kadın, balık için para teklif ediyordu ama Circe'i görmesini engelliyordu. Alec bir parmağını kaldırarak sağa doğru adım attı, onu gözden kaçırmamak gerekiyordu.

Ve Circe o gün, arkasını dönmeden önce Alec'in gözlerini üzerinde hissettiğine yemin edebilirdi. Rüzgâr çıktığında ve çanlardan gelen çingiraklar etrafını sardığında, adımlarının ortasında durakladı. Efsanevi aşk onu çağırıyordu.

Beş... dört... üç...

Circe döndü ve kasaba halkının cesetleri arasında, bir adam bir masanın arkasında yolun karşısında duruyordu, önünde bir sıra kadın vardı. Ama sonra adam tekrar Circe'e baktı, kestane rengi saçları alnına dökülüyordu ve heybetli bakışları tam o anda Circe'i yakaladı.

Ah, ona hiç onun baktığı gibi bakılmamıştı.

Gözleri, pürüzsüz ve tehlikeli bir zevkle, onun vücudunda gezinirken hem özgürlüğü hem de zevki barındırıyordu. Onları tenindeki gizli eller gibi hissetti.

Sonra Lacie, hanımı, ortaya çıktı. "Her şey yolunda mı?"

Circe boynundaki taşı sıkıca kavradı. Gözlerini ondan ayırmak için içindeki her şeyi ortaya koyması gerekti. "O adamın kim olduğunu biliyor musun?"

Lacie Circe'in bakışlarını takip etti. "Balık satan adam mı?" diye sordu ve Circe başıyla onayladı. "O deniz feneri bekçisinin oğlu. Adada yaşıyor ve yılda sadece birkaç kez geliyor."

"Ah." Circe içini çekerek ona baktı, hayal kırıklığı ve onu bir süre görememe ihtimali yüzünden midesi bulanmıştı.

Lacie onun elini tuttu.

Alec, Circe'in uzaklaşmasını izledi.

Circe, o uzaklaşırken Alec'i izledi.

Güneş, rengârenk deniz camlarından yansıyarak mavimsi yeşil yıldızların pazarda dans etmesine yol açıyor ve onları kör ediyordu.

Ama romantik Alec ertesi gün geri döndü.

O zaman, adam onunla göz göze geldiğinde, kadın gülümsedi.

Alec göğsünü tuttu, dizlerinin bağı çözülde ve Circe'in gülmesine neden oldu. Ondan sonraki gün el salladı. Parmaklarını küçük bir hareketle kaldırdı.

Bütün bir yıl boyunca bu böyle devam etti, özlem, sabır, bekleyiş. Alec ve Circe'in sessiz, kutsal anlarını kimse bilmiyordu. Bunlar sadece ve sadece onlarındı.

Ama hepsi bu kadardı.

Sessiz bakışlar. Kutsal anlar. Gizemli saniyeler.

Ta ki içlerinden biri kendini daha fazla tutamayana kadar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

TAŞ

KABUSLAR BENİ BİR GEZINTIYE ÇIKARDI VE UYANDIĞIMDA ÇIĞLIKLAR siyah gökyüzü. Uçurumun nazik ağlayışı, gecenin içinde sinsice dolaşan bir yaratık gibiydi. Sessiz, hareketsiz yatıyor, onları dinliyor ve burada neler olduğunu merak ediyordum.

Buranın adı Ağlayan Kovuk'tu; akşam karanlığı çöktükten sonra ağlayan bir kasaba. *Ağlayan Kovuk*, annemin ayın her evresinde uykusunda fısıldadığı iki kelimeydi.

Gün ısıyınca ateşi yaktım ve kadının bıraktığı battaniyeyi omuzlarıma sardım. Yumuşak kürk ellerimin içini okşadığında, dağınık anılar zihnimi taradı. Hatıralar dikilmiş saçlara yapıştı.

Görüntü ilk başta çarpık, bulanık, kendi kendine çözülmeye çalışan bir pus gibi görünüyordu. Duman dağıldığında sıcacık bir odaya ışınlandım: *fildişi bir duvardan hareketli bir resim gibi yansıyan çarpık, siyah beyaz animasyonlu görüntüler; patlamış mısır tanelerini fırlatan minik eller ve yüzlerine gülümsemeler kazınmış küçük kızlar; kıkırdamalar, bir sürü kıkırdama, susmalar ve tıkırdamalar.*

Görüntü başka bir anıya dönüştü: *yatakta yatan siyah saçlı bir kadın ve yanında kıvrılmış bir kız çocuğu; gözyaşları kürk battaniyeyi ıslatıyordu.* Bu anılara kilitlenmiş bir halde, görüntü gidip gelirken diğer yumruğumla battaniyeyi sıkıca kavradım. Çaresiz, daha sıkı sarıldım, aynı sarı saçlı kızın son anısı tamamen büyüyene kadar her damlayı sıktım. *Gözyaşı damlası göğüslerini göğsüme bastırmış, ateş tenimizi yalayarak yanımda yatıyordu. Gölgeleler mağaranın duvarlarında titriyordu - şarkısı beni bir okyanus balesi gibi çevreliyordu.*

Rüzgâr uçurumun çatlaklarından ılık çalarak, ruhumun bedenimden çıkarılması gibi beni son anılarımdan çekip aldı.

Anıları gün yüzüne çıkarma yeteneğim beni terk etmemişti ve hayal kırıklığı iliklerime kadar işlemişti. Battaniyeyi yırtıp kenara fırlattım ve keşke bilmeseydim dedim. Çizdiğim yüzün ve gözlerin aynısını taşıyan bir kadınla çıplak yatmak nadir bir andı. Sonsuza dek benim bir parçam olacak, ama bir daha asla parçası olamayacağım bir andı.

Adıma hiçbir zaman bir şey olmadı ama burada, Ağlayan Kovuk'ta, ikimizin birlikte olduğu ve bana ait olan bir anım vardı. İblisler istediklerini yaparsa başka bir lanet.

"Sadece hayal kırıklığına uğratacaklar." Annemin sözleri mağaranın içinde çınladı. Bir ürperti. Etrafıma bakındım ama annemi hiçbir yerde bulamadım.

Sadece onun hayaleti kafamın içinde fısıldıyor.

Donmuş yerden kaçtığımdan beri onun fısıltılarını duyuyordum. Annem gitmiş olsa da, yerini bilmiyor olsam da, geride bıraktığı alay kanımın derinliklerine işlemişti. Bana nezaket gösteren ilk kişiye karşı böyle hissetmemem gerektiğini hatırlatan bir şekilde devam ediyordu. Bağlanmamalı ya da kendimi hayal kırıklığına uğratmamalıydım. Ama kış buz gibi hissettirse bile, annem bana her seslendiğinde çok daha soğuktu.

"Gel, Taş," Annemin sesi bu kez kafamın içinde yükseldi.

Omurgam kaskatı, göğsüm çıplak, dizlerim bükülmüş ve uzun kollarım onları sarmış halde başımı kaldırdım ve sanki beni çağırdığı yer orasıymış gibi uzaktaki deniz fenerine baktım.

Zorlukla nefes alarak başımı salladım ve annemin gitmesini diledim.

Bana neler yaptığını, bana neler yaşattığını hatırladım. Her şeyi hatırladım.

Hareket edemediğimi, nefes alamadığımı hatırladım.

Her ölümden önce uyanık yattığımı, okyanus tabanından lacivert sulara baktığımı hatırlıyorum. Ve gözlerim her açıldığında, ciğerlerim hava almak için savaşıırken yanıyordu. Bazen mücadele etsem de, kapalı tabutun içinde asla daha fazla hava yoktu. Çoğu zaman pes ediyordum, yenilmiş hissediyordum, tanrıların beni sonsuzluğa götürmesini ve asla geri getirmemesini diliyordum.

Fark etmezdi, büyü beni öldürmek için diğer taraftan geri çekmeye devam ediyordu. O tabutta binlerce kez ölmüş olmalıyım, tek başıma, her ölüm yavaş ve sessiz bir ölüm, tatlı bir boğulma.

Annemin sesi tekrar geldiğinde, onu duymamaya çalışarak bakışlarımı ufukta sabit tuttum. Onu duymak endişelerimin en önemsiziydi.

Yaralıyım ve üzerimde hiçbir giysi yoktu; uçurumun diğer tarafındaki bilinmezlik ve çok uzakta ama sanki daha dün yaşanmış gibi net olan geçmiş bir hayat.

Kadın sepete paketlenmiş yiyecekler bırakmıştı ama onları yemeyi her düşündüğümde midem bulanıyordu. Gece boyunca kendime onun beni kurtardığını hatırlattım. Eğer bana zarar vermek isteseydi, bunu yapmak için birçok şansı vardı. Ancak yine de yüzümün içindeki lanete karşı bağışıklığı olan tek kişiye güvenecek gücü kendimde bulamıyordum. Eskiz defterimden doğan kişiye. Bana şarkı söyleyen, sesi göksel bir kucaklama gibi olan. Yanımda saatler geçirip bana kitap okuyan kişiye.

Hayır, ona güvenemezdim ama belki bir gün güvenebilirdim.

Ama ya geri dönmezse?

Her sabah okyanusa ulaşmayı başardım. Tuzlu su yaramı daha çabuk iyileştirdi ama kıyıya ulaşmak için harcadığım çaba beni zayıflattı ve günün geri kalanında uyumak zorunda bıraktı. Vücudum sanki son yüz yılda biri beni tüketmiş gibi hissediyordu. Ve sanırım bu doğrudur.

Mağarada eldivenlerimi aradım ve kuru giysilerimin yanında buldum.

Onları giyerken, kadının elinden bıçağı aldığım andaki kesik gözümün önüne geldi. Başparmağımı üzerinde gezdirdim, işaret parmağımdan bileğime kadar derin, açılı bir kesik vardı ve nefesinin dudaklarıma nasıl dağıldığını hatırladım.

O zaman anladım.

Zarfım. Puro kutum.

Pantolonumu kaptığım gibi ceplerini kavradım ama boş olduğunu görünce korkuya kapıldım. Mağaranın içinde dönerek kumu taradım. Battaniyeyi aldım ve salladım. Sepeti aradım ama hiçbir yerde bulamadım.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim ağzımda, yere yığılana kadar durdum. *On dört yıl, doksan dokuz kitap* ve başımı ellerimin arasına aldım, pişmanlık göğsüme hücum etti.

"Lanet olsun anne," diye küfrettim. Eğer enerjim olsaydı, yumruğumu bir yere fırlatırdım ama içimde hiçbir şey kalmamıştı. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve tekrar okyanusa baktığımda görüşüm bulanıktı, tamamen çaresizdim. Dudağımı ısırdım, kalp ağrımın tadına baktım.

Mağaranın duvarından bir balıkçı örümceği fırladı ve dikkatimi çekti; sekiz gözü, kestane rengi bir gövdesi ve bacaklarının etrafında siyah halkaları vardı. Yaratık vücudunun yarısını bir çatlağın içine daldırdı ve döndü, donmuş bir halde bana bakıyordu.

Birbirimize baktık. O meraklı, ben yenilmiş.

Virajdan yukarı tırmandı ve çatıdan sarktı, örümcek ağını bırakıp başıma konana kadar orada asılı kaldı. Heykel gibi bir duruşla oturdum, omzuma oturana kadar bacaklarının yüzümün yanından aşağı süzüldüğünü hissettim. *Burada güvendesin*, dediğine inanmak istedim. *Her şey yoluna girecek.*

Havaya bir soluk karıştı ve bakışlarım ona doğru yöneldi. Kadının geldiğini duymamıştım.

Tüm duygularımı avucumu yüzümde gezdirerek topladım ve işte oradaydı, kürk mantolu, gözlerinde dehşetle olduğu yerde donup kalmıştı.

Omzundan siyah bir çanta sarkıyordu ve parmaklarını çantanın içine sokup bir ayakkabı çıkardı, gözleri örümceğe dikilmişti.

Ayağa fırladım ve eldivenli yumruğumla onun küçük bileğini yakaladım. O kadar yakınımda duruyordu ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Giysilerini delip geçmek ve bana dokunmak istiyordu.

O da zor nefes alıyordu ve her nefes alışında göğüslerinin nasıl hareket ettiğini izlemekten kendimi alamıyordum. Göğsünün avucumun altında olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum; ciğerleri ne zaman çökecek ve ne zaman tekrar dolacaktı; daha önce defalarca çizdiğim kıza dair göreceğim diğer anıları; bir sesi, bir sıcaklığı, bir yumuşaklığı olan resmi; kalbi olan vahşiyi.

Yutkundum, elimle bileğini kavradım.

"Yapma," dedim, sesim yanımdaki sersemletici acıyla savaşmaktan boğuk çıkıyordu. Pek sık kullanmadığım bir sestiyim ve eğer annemin istediği olsaydı, hiç kullanmazdım.

Kadının yeşil gözleri omzumdaki örümceğe kaydı ve kolunu tuttuğum yerden çekmeye çalıştı ama ben bırakmadım. Örümcek bana yapıştı, sanki koruyucusu olduğumu biliyormuş gibi sıska ve kırılgan bacaklarını derime gömdü.

Huysuz gözleri benimkilere dikildi.

Bir an için, çizimlerimden birine yeniden bakıyor gibiydim.

Kendimi onun karşısında felç olmuş buluyordum, ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim.

"Bir örümcek," dedi çenesiyle o şeyi işaret ederek.

Başımı salladım. "Ona zarar vermeyeceksin."

Kadın örümceği öldürme çabalarından vazgeçmedi. Ayakkabıyı sıkıca kavradı, ben de inatçı parmaklarından çekip aldım ve yere fırlattım.

Geri adım attığımda aramızda bir kış rüzgârı *esti*.

"Her zaman şiddete başvurmak zorunda mısın?" Uçuruma doğru yürürken ona sordum. Cevap vermedi.

Bana sadece merak ve tereddütle baktı.

Örümcek için elimi kaldırdım. Parmağıma süründü ve eldivenimin üzerinde sıçradı. Örümceğin bana karşı davranışı tuhaftı, bileğimin etrafında ve parmak eklemlerimin uzunluğu boyunca hınzır bir arkadaş gibi koşuşturuyordu.

Elimi uçuruma doğru kaldırdım, örümceği bıraktım ve zarar görmesini engelledim, sonra ateşin yanına geri çöktüm, ta ki dibim soğuk kumla buluşana kadar.

Onunla göz temasından kaçınmaya çalışırken dikkatim deniz fenerine döndü ama bu imkânsızdı. Buraya her gelişinde beni kuşatıyordu. Gözleri büyüleyiciydi, onları görmekten başka seçeneğim kalmayana kadar beni içine çekiyordu. Onu içime çekmekten başka çarem kalmayana kadar etrafımdaki tüm havayı soluyan bir varlık.

"İnsanlar buradaki yaratıkların olması gerektiği gibi davranmadığını söylüyor," dedi, melodik sesi bana dinlemekten başka seçenek bırakmayacak şekilde konuşuyordu. "Okuduğum kitaplarda örümcekler insanlara güvenmiyor ve kuzgunlar geceleri ciyaklamıyor. Burada durum farklı."

Boğazımı temizledim. "Günlerin kısılması gibi mi?"

Ateşi beslerken bana meraklı bir bakış fırlattı. "Kış mevsimindeyiz."

"Işık dokuzda belirir ve üçte ölür. Batmıyor ama gece sönmüş gibi ölüyor. Kışın bile böyle bir şey görmemiştim."

Kadın iddiamı kabul etmeyerek gözlerini kaçırdı.

Alevler mağaranın tepesine sıçradı ve bana doğru döndü.

"Sana kalın giysiler getirdim." Çantayı yanıma koydu ve kıyafete ihtiyaç duyacak durumda olmam beni öfkeliendirdi.

"Kıyafetler tam oturacaktır," diye devam etti. "Çantada bir palto ve botlar da var. Ve birkaç çorap. Onlar babamın ama senin ondan daha çok ihtiyacın var. Onda çok var." Önümde çömeldi ve bakışlarımı çaldı. Elbisesinin boyu ayaklarının etrafındaki kumda birikmişti. "Yemeğimi yemek zorunda değilsin ama en azından kıyafetlerimi giy. Giymezen hasta olursun."

Bir anımı ayırıp onu içime çekmeye çalıştım.

Çok güzeldi, porselen bir okyanustu, kulaklarının kabuklarında gümüş halkalar ve çevik bileklerini kaplayan mücevherler vardı. Gözlerimi indirdim, boynunun, köprücük kemiğinin ve yuvarlak göğüslerinin arasında bir zincirin asılı olduğu göğsünün yumuşak kıvrımını takip ettim. Çatallar ayarda hiçbir şey tutmuyordu.

Aklımın her zaman çevirdiği yüzü görmekte bir gariplik vardı.

içi

n. Onun bana bakışıyla her zaman içli dışlı olmuşumdur. Tıpkı şu anda bana baktığı gibi.

Elbisesini bükülmüş dizlerinin etrafında düzeltti ve uzun altın rengi saçlarını

elini uzattığında omuzlarına ve kollarına düştü. "Nasıl iyileşiyor? Bir bakayım."

Bunun üzerine annemin unutulmaz kahkahası içimi titretti. İç gıcıklayıcı bir ses. Geri çekildim. Kadın sadece yardım etmeye çalışıyordu ve ben geri çekiliyordum.

"Sence yeniden başlayabilir miyiz?" dediğinde iç çekti. Bakışlarım tekrar onunkileri buldu. "Ben Circe."

İki açık yeşil göz benimkiler arasında gidip geldi ve belime sarılı bandajı ima ederek onları bir dürtmeyle indirdi. Bir gülümseme sundu.

Onu burada tutmak için içimde bir arzu vardı.

Onun sesini duymaya devam etmek istedim.

Ona bakmaya devam etmek istedim.

"Hikâyedeki gibi," dedim, onu kolayca kıracak daha fazla bir şey söylemekten korkarak.

Ama Kirke gülümsedi. "Dinliyordun." Yanında getirdiği çantadan çıkan deri kitaba yan gözle baktı. "Kitabı annem yazdı," diye açıkladı, sesini hüznü kaplamıştı. "Seni bulana kadar okumaya cesaret edememiştim."

Fırsatını bulmuşken profilini inceledim. "Güneşin kızı." Tekrar bana döndü. "Hm?"

"Circe güneşin kızı demek," diye tekrarladım.

Ağzının köşesi hızla sıçradı. "Bugün sana bıçak çekmeyeceğime söz veriyorum, tabii sen bana bunu yapmam için bir sebep vermezsen. Ve eğer durum buysa, bu sefer bunu nasıl doğru yapacağımı biliyorum."

Arkama yaslanarak, hâlâ kanla ıslanmış olan yırtık pırtık bandajımı incelemesine izin verdim.

"Alabilir miyim?" diye sordu, ben de başımı salladım.

Circe paketi açtığında bana gergin bir bakış fırlattı. "Neredeyse bir hafta oldu ve hala kanıyor. Anlamıyorum." Başını salladı, aklı karışmıştı. "Bir sebepten dolayı iyileşmiyorsun."

Circe'nin parmakları yan tarafımdaki hassas, morarmış deride geziniyor, karnımın renklerini takip ediyordu ve ben konuşamıyordum. Dokunuşu, neredeyse hiç dokunulmamış bir adam için narin, hafif ve yoğundu.

Tepki vermemek için kendimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Sonra Circe elini çekti ve çantasına doğru yürüdü.

Gözlerimi açtığımda, arkasını döndüğünde saçlarından yayılan vanilya kokusu beni içine çekti. Sessiz kaldım ve elinde küçük bir kavanoz ve metal bir kutuyla yanıma dönmesini izledim.

"Kanamayı durdurmak için sana dikiş atmam gerekecek. Hoş bir his olmayacak," dedi Circe, yumuşak ve dikkatli bir sesle. "Keşke acıyı uyuşturacak bir şeyim olsaydı."

"Neden bana yardım etmeyi seçiyorsun?" Sesim sanki bana ait değilmiş gibiydi. Kafası karışmış gibiydi. Belki de onun yardımını hak edecek hiçbir şey yapmadığım halde benim için katlandığı mesafeden dolayı.

Circe derin düşünceler içinde alt dudağını ısırды, kavanoz elinde dönüyordu.

O da benim gibi gergindi.

Ve son olarak-"Bir geminin cam bir şişenin içinde olması, denizdeki bir gemiden daha güvenli olduğu anlamına gelmez. Herhangi biri parmaklarını şişenin içine sokup onu çıkarmaya karar verebilir. Ama hepsini birden değil. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar parça parça olacaktır." Durakladı ve sanki göğsüne bir darbe almış gibi nefesini içine çekti. "En azından denizdeki geminin uzaklaşmak için bir şansı var." Gözleri benimkilerle buluştuğunda parmakları durdu ve bir omzunu kaldırdı. "Sen benim uzaklara yelken açan gemimsin."

Uzun bir sessizlik oldu. Circe'nin sözlerini sindirmem gerekenden daha uzun sürmüştü ve bana beklediğimden ve belki de istediğinden daha fazlasını açıkladığını düşündüm. Ama aramızda bir aynılık vardı -başka hiç kimseyle yaşamadığım bir şey. Hava almak için çıkamadığımız yerlerde sıkışıp kalmıştık.

"Neyden kaçıyorsun?"

Kirke kavanozu açtı ve cevap vermek istemeyerek parmağını içine daldırdı.

Merhemi cildime sürerken nefesimi ve midemin tırtıklı yükselişini sabitlemeye çalışarak reddetmesine sessiz kaldım.

Dokunuşu nazikti ama aynı zamanda derimi yüzüyormuş gibi de

hissettiryordu.

Aşağıya baktım, leylak rengi yarım ay şeklindeki tırnaklarının ucunda gümüş bir yıldız vardı. Tuhaftı, parmaklarında daha önce hiç görmediğim bir süslemeydi. İğneyi ateşin üzerinde tuttuğunda, avucunun iç kısmında dört küçük bıçak benzeri yara gördüm.

Belki de kendinden uzaklaşmaya çalışıyordu.

Kirke'nin parmakları titredi ve iğne kuma düştü. Eğildi, saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve iğneyi yerden aldı.

"Üzgünüm," diye tereddüt etti. "Yüzden fazla elbise diktim ama hiç yara dikmedim. Bu benim için bir ilk."

Şaşkınken çok sevimliydi. "Ellerindeki kumu temizlemelisin," diye talimat verdim. "Ve şimdi iğneyi de."

"Doğru, elbette." Bir şişe alıp ellerini ve iğneyi suyla ıslattı. Daha sonra iğneyi tekrar ateşin yanına getirdi ve bir ip daha geçirdi.

Sonra açılmış kalçalarımın arasına yerleşti ve gözleri benimkilerle buluştu.

Birbirimize içtenlikle, açıkça baktık. Zaman garip bir şekilde askıya alınmıştı. Hiçbir şey beni bu ana, birinin bana bu kadar yakın olacak kadar güvende hissetmesine hazırlamamıştı. Hiçbir şey beni kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi atmasına neden olan bir kadınla yüz yüze gelmeye hazırlamamıştı. Tüm vücudum kilitlendiğinde onun tarafından içime girilmesine izin vermek kolaydı.

Bakışlarını ona yöneltmek ve geri çekilmediği için içine girmek.

Gözlerini indirdiğinde başımı geriye atıp nefesimi serbest bıraktım.

"Kulaklarımı dört kez deldirdim," dedi ve sıcak elini yan tarafıma koyduğunda irkildim. "Önce bir elin dokunması iğneden daha kolay oluyor. İğne geldiğinde o kadar şok edici olmuyor."

Yutkundum ve başımı geride tutarak mağaranın çatısına bakarken başparmağının ucu karnımın diğer tarafını okşadı. Yumuşak bir şeyden çok keskin bir şeyin hissine aşına olduğumu bilmiyordu. Bir iğneye parmaktan daha yatkındım.

Avuç içi yaraya doğru sürüklendi ve iğne etimi deldiğinde Kirke'nin gözlerini yüzümde hissettim. "Bunu hissetmedin mi?"

"Derimi delip geçen iğne mi? Evet, bunu hissettim."

Yumuşak bir kahkaha attı ve ben de onu görmek için başımı eğdim.

Sözlerimle eğlenmek istememiştim ama o yine de güldü. "Tamam, Bay Sert Adam," dedi yarayı dikmeye devam ederek.

Sonra aramızda sessizlik oldu. İğnenin etime batan her keskin deliğini hissetmeme rağmen, tek düşünebildiğim Circe'nin tamamen çok yakınımdaydı. O yaramı dikmeye odaklanırken, ben de onun tüm detaylarına hayranlıkla bakıyordum. Çizimlerimde yanlış yaptıklarımın hepsine. Saç çizgisi boyunca kıvrılmış minik bebek tüyleri, göğsündeki çil, kaşlarının şekli. Gövdemin etrafında hareket ettikçe derim inceliyor ve her şey daha hassas hale geliyordu.

Bir sonraki yanma geldi, bu sefer daha acı vericiydi ve çenemi sıktım.

Yüzüme bir bakış atmaya cüret etti, kafamı çevirmeliydim ama yapamadım.

"Benimle konuşmana ihtiyacım var," diye itiraf ettim nefes vererek. "Seninle konuşmak mı?"

"Evet, konuş benimle. Güzel bir sesin var, o yüzden her şey olur," diye itiraf ettim.

Circe'in ağzı aralandı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve bakışlarını indirip dikiş atmaya devam etti.

Yüzünü taradım. "Geceleri neden ağladığını bana söyleyecek misin?"

Eli kısa süreliğine durdu ama devam etmeden önce bu kez bana bakmadı. "Ağlar mısınız?" Başını salladı, sarı ipekten tembel kurdeleler gibi saçları çarpıcı yüz hatlarının etrafına dökülüyordu. "Üzgünüm, neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Rüzgârdan olmalı. Bazen geceleri rüzgâr o kadar güçlü olur ki, sanki kayalıklarda çığlık atıyormuş gibi ses çıkarır." Sadece kendisine ait olan ve başka hiç kimseyi kastetmeyen küçük bir gülümsemeyle gülümsedi. "Belki o da dışarı çıkmak istiyordur."

"Burayı sevmiyorsun," dedim, sorudan çok bir gözlemledi bu. "Ben öyle bir şey demedim. Burası benim evim."

"Dedin ki-"

"İnsanın kendini hapsedilmiş hissetmesinin pek çok yolu vardır, Stone." Adımı söylediğinde kalbim hızla çarptı.

Onun gibi biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım, kasası akıllı gibiydi, diğer herkes bir yabancıydı. Satırlarının arasında gizli anlamlar vardı - hiçbirisi benim için değildi, ama yine de bir şekilde anladığım anlamlar. Bir sır gibi şekillenmiş bir dille konuşuyordu ve merak ediyordum, acaba bu sırları çözecek bir anahtara sahip olan ya da olabilecek biri var mıydı? Onu öğrenecek kadar uzun süre tanıyabilecek miydim?

"Peki ya orası?" Kirke'nin ne gibi bilgiler vereceğini merak ederek sordum. Ya da belki de uzun bir yalnızlık döneminden sonra sesindeki şarkı söylemek hoşuma gitmişti. "Orada ne var?"

Circe başını kaldırdı ve ben de çenemi uzaktaki deniz fenerine doğru uzattım.

Geldiğimden beri bir çekim hissettiğim bir yer.

"Kemik Adası." Bağladıktan sonra ipliğin ucunu kopardı. "Neredeyse yirmi yıldır kimse oraya gitmemiş. Terk edilmiş bir adada ağaçlar, su ve terk edilmiş bir deniz fenerinden başka bir şey yok."

Terkedilmiş, terkedilmiş, tıpkı benim gibi.

"Oraya gitmem gerek," dedim ona, sözünü bitirdiğine göre artık daha rahat nefes alabiliyordum. Uzaktaki deniz fenerine ulaşabilirsem, içinde gömülü cevapları bulabilirdim. Bana ne olduğunu ve annemin neden bana musallat olduğunu öğrenebilirdim.

Circe yeni bir bandajı belime sıkıca sarmaya odaklandı. "Peki bu neden?"

"Bir sığınağa ihtiyacım var. Burası benim için güvenli değil. İyileşene kadar olmaz."

Lanetli yüzüme karşı bağışıklığı olan tek kişi Kirke'ydi ve kendimi savunamadan kasabaya adım atma riskini göze alamazdım.

Ayrıca, bana mağaradan çıkmamamı söylemesinin üzerinden sadece günler geçmişti ve beni doktora götürmeyi teklif etmemişti. Tahmin etmem gerekirse, ikimiz de sır saklıyorduk. Aldatma fısıltıları ve yalan çizikleri her sükûnet ve göz kırpsının arasına serpiştirilmişti. Tek bildiğim, bu kadının bir yalancı olduğuydu. Peki, nasıl oluyordu da etrafımı saran deniz gibi hem dalgalanıyor hem de sakinleşiyordu?

"Kemik Adası terk edilmişse, iyileşene kadar orada kalabilirim," diye ekledim.

Kirke kollarını iki yana açarak arkasına yaslandı. "Okyanusu tek başına geçmeyi asla başaramayacaksın. Bir teknen bile yok."

"O zaman beni götürecek kişi sen olacaksın."

Dizlerinin üzerinde, eşyalarını çantasına yerleştirirken derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, belki de isteğimi düşünüyordu.

"Eğer bunu yaparsam," dedi tekrar bana dönerek, "bir şeyler yemelisin." Çantasından kırmızı bir elma çıkardı ve ikimizin arasında tuttu. "Aç olduğunu biliyorum ve yarın tekneye yapacağımız uzun yürüyüş için enerjiye ihtiyacın olacak."

Dişlerimi sıktım, uzaktaki deniz fenerine baktım.

"Sen baygınken üç gün boyunca yanında kaldım. Seni öldürmek isteseydim, bunu o zaman yapardım, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalmazdım."

Bakışlarımı onun üzerinde sabitledim. "Senin gibi güzel bir kadın neden daha sonra kan temizleme zahmetine girsin ki? Zehir çok daha az

dağıniktır."

"Güzel..." Circe kaşlarını kaldırdı ve ağzı hafifçe aralandı. "Beni gerçekten hiç tanıyorsun."

"Demek istediğim de bu. Senin hakkında çok az şey biliyorum ama yine de sana tamamen bağımlıyım."

"Haklısın." Gözleri benimkilerin arasında gezindi. "Belki de sana kendimle ilgili bir şey söylemeliyim."

"Belki de yapmalısın."

Omuzları yumuşadı ve başparmağını parlak elmanın üzerinde gezdirerek yerine yerleşti. "Yedi yaşındayken bir bilezik çaldım," dedi.

Gözlerim onunkiler arasında gidip geldi. Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Eskiden kasabada şirin bir dükkan vardı... Çılgın Şapkacı," diye devam etti. "Duvarlar kitap sayfaları, şapkalar ve saatlerle kaplıydı. Sanki kayıp şeylerden oluşan bir müzeye adım atmak gibiydi ve sahibi gerçekten çok nazik bir kadındı. Tuhaf ve biraz hareketli ama nazik." Durakladı ve içinden geçen anıyı göremesem de orada bir anının olduğunu, şekil aldığını, çizgiler çizdiğini, duyguları resmettiğini biliyordum. "Bayan Madder o kapıdan içeri giren hemen herkesle içten sohbetler edebilirdi ve artık onun gibi insanlarla karşılaşmıyorsunuz."

Sessiz kaldım, bu hikâyenin nasıl biteceğini merak ediyordum. Çünkü Kirke de bunun bir parçasıydı.

"Dükkânında başka hiçbir yerde bulamayacağınız türünün tek örneği eşyalar vardı ve çocukken her Pazar sabahı o hafta topladığı her şeyi görmek için uğrardım. Ama bir Pazar günü," diye sırtarak devam etti, "siyah incilerden yapılmış bir bilezikle karşılaştım. Bayan Madder bana, bu nadir siyah incilerin bulunduğu istiridyeleri bulmak için Kemik Adası'ndan anakaraya yüzen bir çocukla ilgili bir hikaye anlattı."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Bir kız için, ama muhtemelen yalandı. Bayan Madder harika bir hikâye anlatıcısı ve kusursuz bir pazarlamacıydı ama bunu almam gerekiyordu. Bu hikayeye bağlı olduğu için bile değil, denizde bulunan bir şey olduğu için."

"Bu neden önemliydi?"

"Çünkü" -eğildi, başka bir sır daha- "bir şeyler sadece denizde kaybolur. Hiçbir şey bulunamaz. Bu yüzden, o bakmıyorken onu çaldım." Başını iki yana salladı. "Aynı gün okyanusta yüzdüm ve bileğimden kayıp düştü." Küçük bir omuz silkti ve başını öne eğdi. "Sanırım bir gün

inciler sonunda ait oldukları yere döndüler. Sonunda, okyanus her zaman kendisine ait olanı geri alır." Tekrar başını kaldırdığında bakışları benimkilere karıştı. "Artık benim hakkımda bir şey biliyorsun. Denizden başka kimsenin bilmediği bir şey."

"Katil ve hırsız," dedim iç çekerek ve gülümsemesindeki hafif yükselme olmasaydı, yorumumdan alınabileceğinden korktum. "Eğer bir gün hançerini üzerimde kullanmaya karar verirsen, adil bir mücadele verene kadar bekleme onurunu bana bahşeder misin?"

"Anlaştık," dedi ve elmayı ısırıldı.

Meyve suyu ağzının kenarlarından aşağı süzüldü, bir damla göğsüne sıçradı. Bu manzara hem midemi hem de kalbimi guruldattı. Onun tenindeki suyu yalamamak için kendimi tutmak için ölçülemez bir güç gerekiyordu.

Kirke elmayı çektiğinde, utangaç bir kıkırdamayla dudaklarının kenarlarını hızla sildi. "Gördün mü?" Avucunun içiyle ağzını kapatarak gülümsedi. "Ben dağınıklığı tercih ederim."

Yüzümde bir sıcaklık belirdi.

Garip bir duyguydu. Daha önce hissetmediğim bir his. Yutkundum. "Not edildi."

Kirke elmayı havaya fırlattı ve ben de onu avucumun içinde yakaladım.

"Sıra sende," diye ısrar etti. "Güven iki taraflı işler. Elmayı ye, ben de seni Kemik Adası'na götürüyüm." Sesine macera karışmıştı. Nadir ve vahşi bir şeydi, vahşiliği iliklerine kadar işlemişti ama kumsalda sürüklenen bir kar tanesi kadar da narindi. Ben harekete geçmeyince bana zayıf bir gülümseme sundu. "Bana güvenebilirsin, Stone."

Annemin bana yaptıklarından sonra bu elmadan bir ısırık almak çok zordu. Bir şekilde, kişisel hissettirdi. Daha önce zehirlenmişim ve bir ısırık almak, aramızda asla anlayamayacağı ölçülemez bir güven eylemi anlamına geliyordu

-Yolumuza çıkan bir engelin yok edilmesi.

Yumuşak bir ifadeyle önümde dizlerinin üzerine otururken, günler önce beni nasıl kucakladığını hatırladım. Kendimi onun kollarından daha güvende hissettiğim başka bir yer yoktu.

İnatçılığım ve korkularım üzerimden kayıp gitti ve elmayı kavrayıp ağzıma götürdüm.

Sonra ısırdım.

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

ADORA

24 KASIM 2020
KIZIL AY TUTULMASINA 65 GÜN KALDI

BİR KIŞ SABAHI, BİR DIRILIŞ GIBI MEZARINDAN KALKMIŞTI.

Siyah kardan buzlu beyaza. Sudan buza. Güneş bulutların arkasından göz kırptırıyor, bir süre daha kalacağına söz veriyordu. Yine de gerçekliğini biliyordum ve gerçek şu ki sadece altı saatlik gün ışıgımız vardı.

Haftalar boyunca tekne rıhtımları terk edildi. Tarikat, gümüşü gün dehşet dolu bir geceye dönüşmeden önce zamanında geri dönemeyeceklerinden korktuğu için balıkçıların denize açılmasını yasaklamıştı. Mevcut ve talihsiz olaylar Stone ve bana görünmeden jon teknesine ulaşmak için mükemmel bir fırsat verdi.

Stone kıyıdaki yürüyüş boyunca sessiz kalmıştı.

Nefes alabilmesi ve acıya dayanabilmesi için birkaç kez durduk. Hamile bir kadının sancıları tuttuğunda yaptığı gibi. Dikiş attığımda neredeyse hiç irkilmedi, bu yüzden acısı saklanamayacak kadar fazlaysa bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyordum.

Soğuk nefesimi kesmek üzereyken, "Neredeyse geldik," diye söz verdim.

Başını geriye atmış, gözleri kısılmış bir halde dururken ona baktım.

Elimi uzattım. "Çantayı bana ver. Çanta taşıyabilirim, Stone."

Omuzundaki çantayı kavrayarak reddetti. "Yola devam edelim."

İnatçıydı, acı verecek kadar inatçıydı ve kimseye ihtiyacı yokmuş gibi görünmesi bana kendimi hatırlatıyordu. İhtiyacı olan tek şeyin kendisi olduğuna inanmasına neyin sebep olduğunu merak ediyordum. Onu çok sıkı tutan bir yerden ya da boğuluyormuş gibi hissettiren bir insandan mı kaçmıştı?

İnsanın birçok yüzü olduğu doğrudu ama Stone sadece bir yüzünü gösteriyordu. Hiç gülümsememiş, hiç kaşlarını çatmamıştı.

Kendisi hakkında neredeyse hiçbir şey söylemedi.

Tuhaflığına, her zaman giydiği eldivenlere ve unutulmuş bir dilde konuşmasına rağmen yakışıklı olduğunu inkâr edemezdim. Ama aynı zamanda erken gelişmiş, mermerden bir adamdı ve ürpertici bir şekilde küstahtı.

Bazen onu bana bakarken yakalıyordum ama ben onu yakalasam bile o asla dönüp bakmıyordu. Silahsız bakışların ağına takılmış o kısacık saniyelerde, bizi birlikte öyle bir hayal ederdim ki, içim gümbür gümbür atar, etim sıvıya dönüşür ve okyanusa karışırdı. Zihnimde, dudaklarının nazik kıvrımı kulağımın kabuğunu gıdıklarken ve kadifemsi ereksiyonu kalçalarımın arasına baskı yaparken onun altına uzanırdım.

Stone yanımdan geçerken giydiği palto kolumu sıyırdı ve kokusu bir çingene gibi yanımdan geçti. Noel sabahı gibi kokuyordu; çam, zencefilli çörek ve ökseotu.

"Seni özleyen var mı?" Stone'un yanına yaklaşarak sordum, sonra soruma anında pişman oldum. Onu *bana* deniz vermişti. Çarpık kafamda Stone'un sadece tek bir versiyonu vardı. *Benim Stone'um*; geçmişini olmayan, gelgit tarafından yaratılan, dalgalar tarafından şekillendirilen ve kar yağışı tarafından güvende tutulan. Bundan daha fazlasını bilmek istiyor muydum? Birbirimizi yavaş yavaş öğreniyorduk ve onu başka biriyle hayal edemiyordum.

Yine de, ihtiyacım olan son şey kasabama gelen, sorular soran ya da kaosa neden olan başka bir davetsiz misafirdi.

Komşularımın endişelenecek yeterince şeyi vardı. Yanımda sessizce yürüdü.

Tekrar denedim. "Bir şey hatırlıyor musun, mesela o tabuta nasıl girdiğini?" Bu ürkütücü soruyu yeterince ertelemiştim.

Hâlâ bir şey söylemiyor, dikkati önünde, yanımda yürüyordu.

"Lütfen," dedim elimi koluna koyarak.

Durdu, eldivenli parmaklarını çantanın askısına dolayarak bana baktı. Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdım.

"Seni adaya götürerek büyük bir risk alıyorum. En azından bana cevap verebilirsin. Sürprizlerden hoşlanmam ve ihtiyacım olan son şey de beklenmedik bir misafir."

Duruşunu düzeltti. "Çoğunlukla annem ve bendim ve eğer bilmen gerekiyorsa, beni zehirledi ve okyanusun dibindeki bir tabutta dinlenmeye bıraktı." Hüzün gözlerinin etrafında kıvrılıyordu. Bakışları en karanlık gecenin genişliği gibi üzerime düşerken, kirpiklerine yapışan pulları izleyerek onlara takılıp kaldım. "Kimse artık var olmayan bir şeyi aramıyor."

Kalbim boğazıma fırladı. Nefesim sık bir ürpertiyle çıktı. Stone bakışlarını kaçırdı ve adımlarına devam etti.

"Bunu sana *annen* mi yaptı?" Bana güvenmemesine şaşmamalı. Günlerdir ona verdiğim hiçbir şeyi yememesine ya da içmemesine şaşmamalı. Stone yürümeye devam etti. Dikkatini tekrar çekmek için elini tuttum. "Ama bunu sana neden yapsın ki?"

Stone ortak ellerimize baktı. Gözlerimle buluşmadan önce dondu kaldı. O an keskinleşti. "Sanırım bazı şeyler doğmak için yaratılmamış."

"Aşağıda kim var?" diye bağırdı biri uçuşumun kenarından.

Gözlerimi kocaman açtığımda ilk içgüdüm Stone'u görüş alanımdan uzaklaştırmak oldu.

Avuçlarımı göğsüne bastırdım ve eldivenli elleri benimkilerin üzerine geldi, beni de yanına alarak geriye doğru birçok adım attı. Bedenlerimiz Irene'e görünmeden uçuşuma çarptı.

İşaret parmağımı dudaklarıma götürerek onu sessiz olmaya çağırdım. Stone'un şüpheli gözleri yüzümde gezindi.

"Adora, yine mi sen?" Irene yukarıdan bağırdı.

Stone'un içine daha da gömüldüm ve kapüşonunu beyaz saçlarının üzerine çekerek yüzlerimizi onun altında gizlemeye çalıştım. O kadar hareketsiz duruyordu ki, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Onun şeklinin bana baskı yaptığını hissettim. Her serin nefesinin dudaklarımı sıyırdığını hissettim.

"Onunla karşılaşmak istemezsin," diye fısıldadım muzip bir sırıtışla. Yabancı bir adamla kıyıda gizlice dolaşmak içimde bir kıvılcımı ateşledi. "Muhtemelen kanının kokusunu bir mil öteden almıştır. Söylentiye göre yaralı yolcuları kuru bir mizah anlayışıyla atıştırıyormuş. Etlerinin derisini yüzer ve onları ateşin üzerinde şişteki domuz gibi kızartmış."

Stone'un ağzının kenarı seğirdi. Bir an için bir gülümseme göreceğimi sandım.

"Aşağıda olduğunuzu biliyorum!" Irene tekrar bağırarak dikkatimizi geri çekti. "Dışarı çık da emin olmak için yüzünü görebileyim."

Stone'un siyah gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Sesi aç gibi geliyor."

İçimden bir gülümseme daha koptu ve son birkaç gündür ona karşı uzun zamandır hiç olmadığı kadar gülümsüyor gibiydim. "Açlıktan ölüyorum."

Daha soğuk rüzgârlar geldi, köprücük kemiğim boyunca açıkta kalan derimi ısırdı ve saçlarımı yüzüme savurdu. Irene'in pes edip gitmesini beklerken daha da yaklaştım ve kendimi Stone'un göğsüne gömdüm.

İşte o zaman parmaklarını nazikçe yanlarıma yerleştirdiğini, burun deliklerinin genişlediğini ve dudaklarındaki buğunun her damlasını fark ettim. Birbirimize o kadar sıkı sarılmıştık ki, düzenli nefes alabilmek için her şeyi yapmam gerekiyordu.

"Burun deliklerinizi açtığınızı biliyor muydunuz? Bunu her gergin olduğunda yapıyorsun. Ya da derin düşüncelere daldığında. Ya da bir şey söylemek istediğinde ama kelimeleri bulamadığında. Hangisi olduğunu henüz tam olarak söyleyemiyorum."

Stone itirafım karşısında şaşırmış görünüyordu. "Hayır, bilmiyordum."

Ayağım kayarak dengemi kaybetmeme neden oldu ama beni sabit tutmak için yanarımdan tutup kendine doğru çekti. Vücut vücuda. Göğüs göğüse. Alt dudağımın ortasını ısırdım, havanın ciğerlerime çarpmasını kontrol etmeye çalışıyordum.

Sonunda ona, "Annen seni zehirlediği için üzgünüm," diye fısıldadım.

Stone'un gözlerindeki karanlık kayboldu ve iki deri başparmağının yanlarımdaki küçük boşluğu okşadığını hissedebildim. "Ben değilim. Artık değilim."

İSKELEYE ULAŞTIĞIMIZDA, DALGALAR İSKELENİN ÜZERİNE SİÇRADI.

denize doğru uzanıyor, altın tanelerinin üzerinden dökülüyor ve tahtaların arasındaki boşluklara sızıyordu. *Finneuma*'ya ulaşana kadar çok sayıda balıkçı teknesinin, ağ çekenlerin ve tuzak kuranların yanından geçtik.

Onu görür görmez göğsümde bir yanma hissettim.

Stone, Sullivan teknesinin yanında durakladı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Benim ... dinimde," diye söze başladım, hemen kendimi tuttum, "her insanın mükemmel bir eşi, diğer yarısı, bir ruh eşi olduğuna inanırız, ama her insan onu bulamaz. Bulduklarında da bu oldukça büyük bir olaydır. *Finneuma Son Nefes* anlamına gelir."

"*Finneuma*," diye tekrarladı.

"Havanız. Senin nefesin. Son nefesinize kadar her bir sonraki nefesinizi

alma nedeniniz." Gölümsedim. "Babam bu tekneyi inşa etti ve adını *Finneuma* koydu.

Annem. Bu onun "*Sonunda seni buldum, daha fazla aramana gerek yok*" deme şekliydi. Bana söylediklerinden sonra annemden bahsetmemem gerektiğinin farkına vararak kederimi bastırmaya çalıştım ama kelimeler durdurulamadan ağzımdan çıkmıştı. Yine de sonrasında kendimi hafiflemiş hissettim. Sanki ondan bahsetmek için duyduğum o ağır özlem içimdeki bir boşluğu boşaltmıştı. Ve böyle şanslar, *annem* demek için nedenler, artık bir *anneniz* olmadığında çok azdı. Bu duygu, doğum gününde herkesin doğum günün olduğunu bilmesini istemek gibiydi, onlara söylemek zorunda kalmadan.

"Ruh eşini buldun mu?" diye sordu.

Teknenin boyuna baktım. "Nefretle doluyken aşkı bulamazsın."

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Nefret sadece izin verirsen seni tüketir."

Ona ters bir bakış fırlattım. "Heathen adı verilen canavarların arkadaşlarınızı, komşularınızı ve hatta çocuklarınızı öldürdüğü Weeping Hollow'a hoş geldiniz. Gecenin bir yarısı gölgelerin belirlediği ve siz rüyadayken sizi öldürdüğü bir kasaba." Kılındım. "Bu kasaba sadece iki şey olmanıza izin veriyor: korkmuş ya da kızgın."

Bana inanmıyormuş gibi baktı. "O zaman neden kalıyorsun?"

Cevap vermemeye karar vererek çantamı Stone'un omzundan aldım ve anahtarı aramak için ön cebini açtım.

Stone da zorlamadı. Bu yönünü sevdim.

Finneuma'ya adım attım. Tekne sedir ağacıyla sarılmıştı ve antika korsan dümeni, babamın da söylediği gibi, uzun zaman önce bir ata dostu tarafından el işçiliğiyle yapılmış ve nesilden nesile aktarılmış bir hediyeydi. Sınırı hiç geçmeden acımasız denizde yelken açarken bizi yönlendirmek için ahşap sapları, parmaklıkları ve milleri vardı.

Başımı kaldırdığımda gözlerim arkadan sallanan jon botuna takıldı.

"Arkadaki küçük olanı alıyoruz." Sesim kederliydi, o yüzden fark etmesin diye daha hafif bir şeyle değiştirdim. "Kız kardeşlerim ve ben gece yarısından sonra gizlice kaçır ve Atlantik'in ortasında kaçak içki içerek sarhoş olurduk. Eğer aramazsanız jon teknesini fark etmek kolay değildir." Gece havayı süsleyen kahkahalarımızın anısı kalbimin tellerine dokundu. Anahtarı daha sıkı kavradım ve ona baktım. "Eğer bir gün kasabadan biriyle karşılaşırsan ve soru sorarlarsa, onlara hiçbir şey söyleme. Bunu unutma. Kimse beni, seni, yaptığım herhangi bir şeyi ya da bundan sonra olacakları bilemez."

Stone alt dudağını ıslattı. "Kız kardeşlerin var."

Bir kulağından girip diğerinden çıkıyor. "Bana söz ver, Stone. Eğer biriyle karşılaşırsan, birlikte geçirdiğimiz zamandan bahsetmeyeceğine söz ver."

Stone'un ağzı hafifçe aralandı, beyaz bir bulut dışarı süzüldü. "Söz veriyorum." Jon botuna geçmeden önce tekneye tırmandım.

Finneuma'ya bindiğimden bu yana uzun yıllar geçmişti. Babamın yıpranmış elleriyle bize ip bağlamayı öğretmesinin anısı içimde bir sıcaklık bıraktı.

Babamın bana öğrettiği gibi, bağlı olan jon botun kilidini açtım ve halatı serbest bıraktım. Stone küçük teknenin içinde bana katıldıktan sonra iskeleden ayrıldı ve motor altımızda gürlerken Bone Adası'na doğru dümen kırdık.

Stone karşımda oturuyordu ve ellerini yan tarafına dolamıştı. Dalgalar öfkeliydi ve deniz yüzümüze sıçrarken biz kapüşonların altına saklandık. Her yeni dalga bize çarptığında, sanki bir buz kütesine çarpmışız gibi hissediyorduk ve Stone acıyla savaşmak için çenesini sıkıyordu.

Ona iyi olup olmadığını sormak istedim ama Stone'a her baktığımda teknenin diğer tarafından beni incelemeye başlamıştı bile. Rüzgârda dalgalanan kapüşonunun altında yoğun bir bakış.

Dudağımı ısırdım, ağızıma sızan tuzun tadını aldım ve gözlerimi önüme diktim. Sis ve buğunun arasından görmek zordu ama beni adaya götürüp geri getirecek kadar benzin olduğunu umarak motoru düz tuttum.

O ana kadar vardığımızda ne olacağını düşünmemiştim.

Birçok kişi terk edilmiş adanın perili olduğundan bahsetmiştir. Bunca yıldan sonra, deniz fenerinin dönen ışını her gece sanki hayaletler tarafından kontrol ediliyormuş gibi çalışmaya devam ediyordu. Belki de tüm kasabalarda hayalet vardı ama Ağlayan Kovuk'un hayaletleri hepimizin içinde derin kökler salmıştı.

Önce deniz fenerini gördüm. Uzun, siyah beyaz ve zamanın içinden geçmişti. Gelgit bizi daha yakına taşıdı ve yağmur suyu ve tuz nedeniyle renkler eskisi kadar keskin değildi. Siyahı solmuş, boyası aşınmıştı; Stone'un gözleriyle karşılaştırıldığında gri bir renkti ama yine de kararlı ve güçlü duruyordu ve ilerideki tehlikenin sesiydi.

Yaklaştıkça sis dağıldı ve gemi enkazı fenerin solundaki kayalıkların arasına dağıldı. Karla kaplı kayalardan kaçındım ve tekneyi kıyıya doğru yönlendirdim. Adanın tamamı görüldüğünde Stone bakışlarını korkunç derecede büyüleyici manzaraya çevirdi.

Siyah iskeletler gibi sarkan çürümüş dallardan oluşan bir kış mezarlığıydı. Çıplak ağaçlar paramparça olmuş topraktan fırlıyor ve karanlık, çürük-siyah gökyüzünde kaybolup yükseklerle çıkıyordu. Burada da bir sessizlik vardı ve Kemik Adası'nın Gölgele'ın doğum yeri olup olmadığını merak ettim. Olabilecekleri türden bir yer gibi görünüyordu. Onların evi. Onların rahmi.

Teknenin dibi kuma vurdu ve çapayı attım.

Stone, ona verdiğim pantolonu ıslatarak dışarı fırladı ve ufka baktı. Başlığını çıkarıp nemli saçlarını ortaya çıkardı.

Bir süre daha teknenin içinde oturdum. O bana bakmadan ben ona bakmak istedim. Onu derin düşünceler içinde ve her zaman yaptığı gibi sessiz bir çaresizlikle ufka bakarken görmek istedim. Anlar arasında bir andı.

"Görünüşe göre birkaç tekne kuzeydeki kayalıklara çarpmış," dedi.

Bacakları zayıflayıp tökezlemeden önce kumsalda birkaç adım daha attı ve kolları düşüşünü yakalamak için uzandı.

İyi olup olmadığına bakmak için ayağa kalktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Acı dolu bir inilti onu terk etti ve teknenin yanından atlayıp sığ sularda, keskin kayaların üzerinden geçerek kıyıya ulaştım.

"Taş!" Islak kumsalda koşarken topuklarımdaki kumları yırtarak bağırdım. Onun yanına yığıldım. "Ne oldu? Neyin var?"

Gözlerini sıkıca kapatarak başını arkaya attı.

Hızlıca çalıştım, yarasına bakmak için gömleğini kaldırıp soydum.

Dikişlerden irin sızıyordu. Etrafındaki bölge mordu.

Enfeksiyon kapmıştı ve yüzümdeki tüm rengin aktığını

hissettim. "Neden bana söylemedin?"

Bir an bana baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

"İnatçılığın aptallık," diye mırıldandım içimden, kumun içeri girip durumu daha da kötüleştirmesini önlemek için bandajı tekrar sardım. Stone'un elini yanından çektim ve ayağa kalkmasına yardım etmek için kolunu omzuma doladım.

Stone yavaşça ayağa kalktı, önce bir botunu sonra diğerini kuma bastı. Dalgalar dışında kilometrelerce öteden hiç ses gelmiyordu.

Ada gerçekten de terk edilmişti.

Eldivenli elini omzuma götürdüm. "Seni deniz fenerine götürmeliyiz." Stone ince ve inatçı bir kuleydi, kolları gergin kaslarla örülmüştü ve bana yaslanmaktan başka çaresi yoktu. Parmaklarımızı birbirine geçirerek tutuşumu düzelttim. "Sadece birkaç adım daha. Tepenin hemen

yukarısında."

Stone yanımda sessiz kaldı. Bir adım bile atmadı ve ben de mümkün olduğunca ağırlığımı onun üzerinden almaya çalıştım.

"Başka seçeneğin yok Stone. Bana ne düşündüğünü söyle."

Yüzünü buruşturarak bakışlarını kaldırdı ve ağır kirpiklerinin altından ileriye baktı. "Düşünüyorum da," diye söze başladı, her kelimenin arasında bir acıyla karışık kısa nefesler alıyordu. "Şu anda ne kadar aciz olduğumdan utanıyorum." Gözlerimiz buluşana kadar başını çevirdi. Gözleri ağır ve kapüşonluydu. Gözleri yüzümde gezindiğinde karnımın alt kısmına bir sıcaklık yayıldı. "En sevdiğim an değil."

Yutkundum, bir şey söylemem gerekiyordu. Herhangi bir şey. "Buraya kadar geldin. Yaşadığın onca şeyden sonra hikâyeyi burada bitirmek utanç verici olur. Devam etmelisin... ölene kadar."

Stone birbirine dolanmış parmaklarımızı hafifçe sıktı ve nefes verirken kaslarının gevşediğini hissettim. "O zaman bile olmaz," diye cevap verdi.

AHŞAP MERDİVENİN ÜZERİNDE DURDUM, KAPI KOLUNU ÇALIŞTIRDIM VE soğuk rüzgârlarla mücadele ediyordum. Kar yağışı yüzüme çarptı ve başımı kaldırıp baktığımda gri bulutların keskin bir gökyüzünde kaydığını gördüm.

"Bir sorun mu var?" Stone sordu.

Ona baktığımda çizmelerimin altında gevşek bir adım gıcırdadı.

Onu desteklediğim yerdeydi, deniz fenerine yaslanmıştı.

"Hayır." Kolu tekrar salladım ve omzumu kullanarak ittirdim. Neden kapının kilitli olmadığını düşündüğümü bilmiyordum. Mülkün sahibi Kane'in ailesi olduğuna göre, anahtar sadece onlarda vardı.

Stone'un sesi tekrar geldi. "Burada kimsenin yaşamadığından emin misin?" "Yirmi yılı aşkın süredir buraya kimse gelmedi."

Stone başını yakındaki bir pencereden uzaklaştırdı ve dirseğini cama sapladı. Gürültülü bir *çatırtı* kulaklarımı tırmaladı ve pencere paramparça oldu.

Gözlerim büyüdü. "Nesin sen... nasıl... Bu cam en az 15 santim kalınlığında olmalı! Bunu nasıl yapabildin? Dikkatli olmazsan, bir dikişi kıracağından bahsetmiyorum bile-"

Stone ceketini çıkardı ve altındaki tişörtün kalkarak sert ve yaralı gövdesini ortaya çıkarmasına neden oldu. Bu manzara beni susturmayı başardı.

Titreyerek kavisli duvara yaslandı ve camın geri kalanını pervazdan çıkarmak için ceketini eline sardı.

"Dediğin gibi," diye kamburunu çıkardı, muhtemelen daha sonra çektiği acıdan pişmanlık duyarak, "ada terk edilmiş durumda ve kar fırtınası gelmeden içeri girmemiz gerekiyor."

Çantayı aldım ve kayalık çalılar arasında onun durduğu yere doğru yürüdüm.

Stone ceketini pervazın üzerine bıraktı ve bir adım geri çekildiğinde yüz yüze geldik.

Nefeslerimizi tuttuğumuz bir an geçti.

Kukuletalı gözlerinin altında morun bir tonu taraklanıyordu.

Vücudu zaten bitkin düşmüştü, neredeyse ondan vazgeçmek istiyordu. Sonra omzumdaki çantayı aldı. "Önden buyurun."

Terk edilmiş mekânda dikkatle yürürken içeride zemin gıcırdıyordu. Karanlık olmasına rağmen buğulu pencerelerden süzülen gün ışığı her ıssız köşedeki örümcek ağlarını ve mobilyaların üzerindeki beyaz toz tabakalarını ortaya çıkarıyordu.

Stone arkamdan içeri girdikten sonra anında yere yığıldı ve kendini bir duvara yasladı.

Deniz feneri daha da soğuktu, kırık pencereden içeri bir cereyan esiyordu. Sırt çantamın içine tıktırdığım eski, kurumuş kütükleri ve kibritleri kullanarak ocakta bir ateş yaktım ve delikten diğer tarafta bir yatak odası gördüm. Alevler odaya eski bir parıltı yayarak etrafa bakmamı sağladı.

Oturma odasına girmiştik. Şöminenin karşı ucunda, tozlu çarşafaların altında kanepeler olduğunu tahmin ettim. Kapının yanında küçük bir masa ve sandalyeler, köşede de bir demet olta vardı. Oturma alanının yanında küçük bir mutfak, onun da sağında bir banyo vardı. Onun da sağında yatak odasına açılan kapı vardı. İki yönlü şömine yatak odasıyla oturma alanını birbirinden ayırıyordu. Ortada, yapının içinden geçen çelik bir direk ve onu saran spiral bir kasa vardı.

Şöminenin yanındaki, antikaların toz katmanları altında saklandığı raflara doğru yürüdüm. Kitaplar, plaklar, bir projektör, makaralar, biblolar, vazolar ve eski resim çerçeveleri. Duvara takılı bir pikap gördüm ve parmağımı kenarındaki tozda gezdirdim. "Acaba hâlâ çalışıyor mu?"

Düğmeyi çevirdiğimde, deniz fenerinde elektrik olmamasına rağmen, plak döndü ve odaya bir şarkı döküldü. Sanki sihir gibi.

Daha önce duymadığım bir şarkıydı ve çatırdıyor, kıyıya vuran bir dalga gibi ruhumun yoksun deliklerine dolup taşıyordu. Sanki bariyerlerin dışında bir dünyanın bir parçasına erişmişiz gibi çıtır çıtır ve uzak geliyordu melodi. Panik başladığından beri herhangi bir nota koleksiyonu duymadığım için gözlerimi kadans dokunuşuyla kapattım çünkü Freddy in the Mourning gitmişti.

Şarkı kalbimi tararken gözlerimi açtım ve Stone'a baktım.

Zaten beni izliyordu.

Birkaç saniye geçmesine izin verdim ve sonra-"Bu şarkıyı seviyorum," dedim sonunda. Stone'un ağzı ne diyeceğini bilemiyormuş gibi aralandı.

Bir an için başını eğdi, sonra tekrar bana baktı. "Sanırım şarkı da senden hoşlanıyor."

Gülümsedim ve bandajını çıkarmak için onun önünde yere oturdum. Şarkı arka planda çalmaya devam ediyordu. "Burada bir projektör var. Madem pikap çalışıyor, belki o da işe yarar. Film izleyebilirsin."

"Filmler?"

"Biliyor musun, filmler? Bir sürü makara var. Yıllardır izlemediğim filmler. Eminim bir yolunu bulursun," dedim onu temizlerken ve dikkatimi gövdesinin dar hatlarına ya da pantolonunun içinde sadece hayal ettiğim yerlere giden hafif bir saç izine değil, dikişlere vermeye çalışarak.

"Bunu kontrol altında tutmalıyım."

Yarayı mı yoksa kendimi mi kastettiğimi bilmiyordum. O anda ikisi de çok doğrudu.

Stone sessiz kaldı ve onun beni izlediğini hissettim.

Erkeklerin bana hayranlık duymasına alışkındım ama Stone'da durum farklıydı.

Gözleri tam içime bakıyordu, sanki ruhuma işleyen kötülüğü görebiliyordu. Ve ben de onun görmesini istedim, böylece bu yükü tek başıma taşımayacaktım. Nazik olduğumu ama aynı zamanda daha büyük bir iyilik için öldürebileceğimi anlamasını istedim. İçinde kaybolduğumuz küçük anlara rağmen, bana karşı gelir ya da evimi tehdit ederse boğazını kesebileceğimi bilmesini istedim. İçimdeki kötü açlığı görmesini ve anlamasını istiyordum. Bu şekilde, ölümü söz konusu olduğunda gözlerinde şok olmuş bir bakış olmayacaktı. Hiçbir şey olmayacaktı. Sadece her zamanki sessiz çaresizliği.

giydi. Sanki bunun olacağını başından beri biliyordu *çünkü* beni anlıyordu. Ve bir gün Kane'in yapacağı gibi orada yatabilirdi, kalbinin her son yavaş atışında boğazından kan akardı. Ama Stone'la birlikte, başımı sırrımın göğsüne yaslayarak, kanı yüzümün kenarlarından sızarak onunla birlikte yatacaktım. Hatta belki son bir kez uyuması için ona kitap bile okuyabilirdim. Çünkü... o beni gördü ve ben de ona izin verdim.

"Ne?" diye sordum. Kıpırmızı düşünceler içinde kaybolmuşken gözlerinin hâlâ bende olduğunu fark ederek sordum. Yarasına, Blackwell Eczacısı'ndan aldığım, otlarla ezilmiş bir merhem sürdüm, soğukkanlı ve dağınık değilmişim gibi davrandım.

Stone eldivenli eliyle koluma dokunarak beni durdurdu.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni buraya getirmeyi neden kabul ettin?"

Omuz silktim ama gerçek şu ki onu saklamak, bir süre daha elimde tutmak istiyordum. Bone Adası onu saklamak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu, sadece yapabileceğimi kanıtlamak için. Deniz, uzun zaman önce kaybettiğim bir parçamı bana geri vermişti; insan şeklindeki bir macera. Issız zamanlarda bana yaşadığımı hissettiriyordu ve ona ne olacağını görmek istiyordum.

"Circe." Eli dirseğimi kavradı, dikkatimi çekmek istiyordu. Dudağımı ısırardım ve bileklerine, derisinin altında beliren mavi damarlara odaklandım. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, gözlerimin derinliklerine bakan gözleriyle bana yaklaştı. "Teşekkür ederim."

Bana ilk kez teşekkür ediyordu. Bunu yapmanın onun için zor olduğunu ve ne kadar samimi olduğunu anlayabiliyordum çünkü siyah gözlerine baktığımda sonsuza kadar devam ediyorlardı.

Hareketsiz kaldı. Taştan oyulmuş taş.

Odayı bir kalınlık doldurdu ve bakışlarımız birbirine düğümlendi. Aramızda bir köprü oluştu. Sanki ikimiz de bu bağdan kopamıyorduk.

Başka biri olsaydı, çoktan uzaklaşmış olurdum. Eğer başkası olsaydı...

Elim gövdesinden düştü ve parmağım pantolonunun üst paçasına değdi. Parmak ucumdan omzuma doğru bir tutam acı yayıldı içime.

Yüzümü buruşturdum ve elimi geri çektim.

Parmağımdaki kıymığı çevreleyen bölge kıpkırmızı ve tedirgindi.

"Yaralanmışsın." Stone elime uzandı.

Geri çekildim. "Önemli bir şey değil."

Zorluydu, bileğimden tutup avucumu çevirdi, böylece bakabilecekti. Bunu yapma şekli garipti. Kaba.

"Görünüşe göre ikimize de bulaşmış." Parmak uçlarını kabuklarımın üzerinde hafifçe gezdirdi, sonra tekrar parmağıma dokundu. Boğazı kuruyarak devam etti: "Eğer çıkarmazsan enfeksiyon daha da kötüleşecek."

Omuz silktim. "Acıyı seviyorum."

Gözleri beni delip geçti. Acımayla değil, anlayışla. Sanki sırlarımı başından beri biliyormuş gibiydi. Ve sonra, "Bir insan acıyı sadece daha fazla acı veren bir şeyi hissetmek, dikkatini dağıtmak ya da boğmak için kabul eder."

Gözlerimi kısarak onu tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama Stone bileğimi yakaladı.

Vücudum panik moduna geçti. "Ne yapıyorsun?"

Parmaklarımı ağzına götürdü.

Alt dudağı kıymığa her değdiğinde parmağımdaki kırılma acısı kalbimle birlikte zonkluyordu. Sanki yabancı bir şeyi kendisi için hissediyordu. İçimde ne kadar derin olduğunu görüyordu.

Tüm düşüncelerim zihnimin köşelerine kıvrıldı.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Elim onun elinin içindeyken, bakışlarıyla beni hapsedti.

Saniyelerin ortasında, soğuk nefesi tenimin üzerinde gezinirken cüretkâr boşluklarda sıkışıp kalmıştık. Sonra dudakları parmağıma dolandı.

Keskin bir nefes aldım. Boğazımda düğümlendi. Kalbim dönüp durdu ve hızla çarptı.

Elimi eldivenli elinin içine aldı ve başını eğerek parmağımyı ağzına daldırdı. Sonra kıymığı çıkarırken gözleri kapandı.

Bunu baştan çıkarmak için değil, benimle ilgilenmek için yapıyordu. Daha önce hiç kimse beni böyle bir duruma sokmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Parmağımyı dudaklarının arasından yavaşça çektiğinde acı dağıldı. Dilinin ucundaki tahta parçasını kaydirdi ve yere düştü. Kıymığın bir zamanlar olduğu yerde bir kan damlası belirdi ve Stone'un bakışları sanki bunu hissetmiş gibi ona yöneldi. Sonra onu yalayarak kanı dilinin üzerinde topladı.

"İşte," diye fısıldadı ve her şey ciddileşti.

Her nasılsa, kendi etrafına inşa ettiği mezara giden gizli bir geçit bulmuştum. İçeride, Stone'un siyah ve soğuk olmayan bir kalbi vardı.

gözleri. Sadece nasıl kullanacağını bilmiyordu.

Birbirimize bakarken yüzü mermer bir heykel gibiydi. Nefesleri yine sessizdi, oyulmuş mavi dudaklarının arasından fısıldıyordu. Gözlerimin içine baktı ve her göz kırpışında kirpikleri kurum gibi sessiz yanaklarına yayıldı.

Yaklaştım ve dudaklarımı alnının ortasına bastırdım.

Teni buz gibiydi, bu yüzden onu usulca, gizlice öptüm, sanki onu kırabilirmişim gibi.

Uzaklaşırken dudaklarımdan bir nefes titredi.

Bakışları tekrar benimkilere çarptı.

"Beni öptün," dedi kısık ve gizli bir sesle.

Kalbimin çarptığını hissedebiliyordum. Onunla tanışana kadar insanın kalbinin attığını hissedebileceğini hiç düşünmemiştim. "Sadece alnına bir öpücük kondurdum. Önemli bir şey değildi."

Stone'un gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Daha önce kimse beni öpmemişti." "Bu, bir annenin çocuğu onu öptüğünde yapacağından başka bir şey değildi.

Hasta. Yemin ederim bir şey olmadı."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedim."

"Annen seni hiç öpmedi mi?" diye sordum, sonra sözlerime pişman oldum. Stone sadece bana baktı, karanlık bakışları yüzümde geziniyordu. Açılmış bacaklarının arasına oturduğumda omuzlarım yumuşadı. "Küçük bir kızken, ne zaman hasta olsam annem beni tam buradan, alnımdan öperdi." Başparmağımı kaşlarının arasında, bir zamanlar dudaklarımdan olduğu yere sürttüm. "Bu onun ateşimi ölçme yöntemiymiş ama aynı zamanda beni önemseydiğini gösteren küçük bir jestti."

Bu sırada dışarıda şiddetli bir kar fırtınası vardı ve rüzgâr buğulu bir pencereyi döverken, kırık olan kapalı pencereden ılık çalarak geçiyordu. Kocaman ama şeffaf gözleriyle bana bakarken, gün ışığının karların arasından süzülen beyazlığı yüzünü okşuyordu.

Sonra eldivenli parmakları hafifçe enseme indi.

Nefesimi tuttum, ne yapacağını görmek için bekliyordum.

Stone dikkatle yaklaştı ve dudaklarını alnımın ortasına bastırdı. Aynı benim ona yaptığım gibi.

Kırık bir iç çektim. Kalbim çöktü.

Stone da beni önemsiyor.

Geri çekilmedi. Hem de hemen. Stone ağzını bırakmadı ve ben de nefesimin titreyerek çıkmasını engellemek için gözlerimi sıkıca kapattım.

Geri çekildiğinde, bana bakarken kirpikleri alnımda gezindi. O kadar yakındı ki nefesini elmacık kemiklerimde hissettim. Pikapta şarkı çalıyor, ateş çıkartıyor ve kar fırtınasından kalan kar *pıtır pıtır* yağıyordu. Ama hepsi bu anın arka planında kaldı ve biz birbirimize bakarken aramızda karmakarışık bir sessizlik yığını oluştu.

Sonra çenemi kaldırdım ve dudaklarımı onunkilere değdirdim, aniden hiç gülümsemeyen, hiç kaşlarını çatmayan yabancıyı öpmek için can attım. Şimdiye kadar asla gereğinden fazlasını vermemiş olanı. Nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için sadece bir kez.

Stone elini yumruk yaparak elbisemin dikişlerini, biri dizden bükülmüş uzun bacaklarının arasına sıkıştırdı. Diğer eli enseme gevşedi ama hiç ayrılmadı.

Dudaklarımı ağzının köşesine götürdüm ve çenesi gevşedi.

Onu yumuşak bir avuç saniye boyunca öptüğümde gözlerim kapandı.

Nazik ve merhametli bir öpücük, sanki zamanı yakalayıp cam bir şişeye hapsedmeye çalışıyormuşum gibi.

Kıpırdamadan durdu, teni kızarmış, gözleri başka bir dünyadan gelmiş gibi yoğun ve kısıktı - onda ebedi olan bir bakış.

Neden geri çekilmediğimi bilmiyordum.

Bir şey beni ele geçirmiş olmalıydı, beni burada tutuyordu. Ağzım alt dudağında gezindi.

Serin nefesi ürpertti ve gözlerini kapattığını görmek için başımı kaldırdım.

Geçen her saniye kalbimin kemiklerime çarpmasına neden oluyordu ve bunu kulaklarımda duyuyor, odadaki şarkıyı sise çeviriyordum.

Daha önce hiçbir erkeğe asılmamıştım ama Stone'la ilgili her şey yeni ve heyecan vericiydi. Nasıl bir şey olduğunu asla öğrenememe korkusuyla, bu şansa bir daha asla sahip olamama korkusuyla kendimi durduramıyordum.

Burada, Kemik Adası'nda, kendimizi okyanusun ötesinde, sırların saklanmak için çığlık attığı, yeni hikâyelerin toz gibi biriktiği bir deniz fenerinde bulan iki farklı dünyadan iki kişiydik.

Stone çenesini kaldırdı, benden daha fazlasını istiyordu ve kendimi bu andan kırk yıl sonra hayal ettim, eğer o kadar uzun yaşarsam, sonunda Fable'a Kemik Adası'nda bir öpücüğü paylaştığım yabancıyı anlatacaktım. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir adamı. Gezinle bir öpüşmenin kalbimi nasıl çözdüğünü ve

kötü ruhumdan kaçmak, uçmak istiyorum. Hem bana nasıl inanabilirdi ki? Hatalı bir zihne sahip yaşlı bir kadın olurdum.

Ayrıca, hiçbir şey burayı gerçekten terk edemezdi. Kalbim bile.

Dudaklarını hafifçe aralayarak önce üsttekini, sonra alttakini öptüm, sonra yavaşça dilimi ağzına soktum ve dudaklarında gezdirdim. İçime bir sıcaklık doldu, dudaklarım onunkileri yakaladı ve vücudumda kaydığını hissettiğim öpüşmemizi tuttu.

Stone ilk başta şok olmuş gibi öylece donup kaldı ama ben geri çekildiğimde parmakları ensemdeki derimi delip geçti, beni kendine çekti ve daha fazlasını istedi. Baştan çıkarıcı dili ağzımın içine kıvrıldı ve benimkine karıştı. Vücudum öpücüğündeki nazik susuzluğa kapıldı ve onun içinde eridim. *Eridim.*

Onun tadı beni, sonbaharda öğleden sonra yağan yağmurun altında kumlara uzandığım ve denizin ayak parmaklarımın üzerinde gezindiği ilk yıllarıma götürdü. Onu öpmek, sonbaharda başım suyun altındayken ve göğüs kafesimde çiy damlaları sekerken soğuk yağmuru öpmek gibiydi.

Ve tam içine gömülmeden önce Stone kaskatı kesildi, sanki dehşet içindeydi, sanki bundan nefret ediyordu ya da acı çekiyordu ve arkasını döndü.

Gözlerimi açtığımda, gözlerini birbirine sıkıca bastırdığını gördüm. Sonra geri çekildi.

Her şey bir anda oldu: Beni öptü, sonra o an elimden alındı.

İçim burkuldu ve nefesimi tutamadım. İlk defa, güvensizlik içime işledi.

Yabancı bir duyguydu. Ve bundan kesinlikle nefret ettim.

Göğsü kabardı. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım - yaptığım şeyi -" kelimeler ağzından kaçtı ve onu durdurmak için elimi koluna attım.

"Yaptığın şey, seni tanıdığımdan beri yaptığın en insani şeydi."

Stone'un gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde mıkknatis gibi bir gece fırtınası vardı.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı.

Uyuşturulmuş ve kafam güzelmiş gibi hissediyordum. Zaman daha hızlı akıyordu. Etrafımdaki her şey artık bulanık değil, pürüzlü ve donuktu. Beton. "Saat kaç?"

Stone bakışlarını pencereden dışarı çevirdi, benimkiler de onu takip etti.

Gökyüzü koyu gri bir tabakadan başka bir şey değildi. En ufak bir ışık kırıntısı bile Norse Ormanı'nın ağaçlarının arkasından batıya doğru ilerlemişti.

"Gitmem gerek," dedim aceleyle, taze sargı bezlerini çantaya tıktırırken. Çevresel görüş alanımda Stone kendini duvara yasladı ve tırtıklı bir nefes verdi. "Bu enfeksiyonun icabına bakacaktır. Çantada tuvalet malzemeleri de var. Diş fırçası falan. Su şişeleri, vanilyalı kola, kahve, öğle yemeği eti, atıştırmalıklar ve meyve de seni idare eder. Lütfen inatçı olmayın ve sadece yiyin. Enfeksiyonla savaşmak için güce ihtiyacın olacak."

Ona tekrar baktığımda, ağır kapüşonlu gözlerinin altında korkunç bir mavi ton belirdi. Sanki okyanus onu yavaşça geri çalıyordu.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve kolyemi göğsüme bastırdım, ona bakamadım. Bakışlarım onun dışındaki her yüzeye değişiyordu. Diğer taraftaki tuğla duvar, odanın ortasına tırmanan dev sütun, antika mobilyalar, örümcek ağları ve kıyıdaki yağlı boya tablolar. Onun dışında her yere.

Tek söyleyebildiğim "Bilmiyorum," oldu. Kalbim ve aklım savaş halindeydi. O öpücükten ve annesi hakkında anlattıklarından sonra, onu enfeksiyonlu bir yarayla yalnız bırakmak isteyeceğim son şeydi ama başka seçeneğim yoktu. Onun iyi olacağına inanmak zorundaydım.

Stone boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. "Kar durana kadar kalmanız akıllıca olacaktır."

"Yapabileceklerimi hafife almamak akıllıca olur." Sesimdeki endişeyi gizlemeye çalıştım ama faydası olmadı.

Başka bir şey söylemesine izin vermedim. Kapıya doğru koşarken eski ahşap döşeme, panikle attığım adımların altında protest bir gıcırta çıkardı.

Deniz fenerinin merdivenlerinden uçarak indim ve hâlâ gözlerini üzerimde hissederken kar ve rüzgârın içinden koşarak jon botuna döndüm.

Arkama baktığımda Stone sisli bir pencerenin diğer tarafında durmuş gitmemi izliyordu. Yaralıydı, yarası iltihaplanmıştı ama yine de kalkıp gidişimi izledi.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bir anlamı olmalıydı.

Tekne köpüklü kıyıda sallanıyordu ve bir bacağımı içine soktum, sonra diğerini.

Demiri çektikten sonra motoru çalıştırdım ve tekne kış tarafının üzerinde çırpınmaya başladı, pruvası kalaylı gri gökyüzünü gösteriyordu. Deniz vahşiydi, dalgalar küçük tekneye çarpıyor ve ayaklarımın dibinde su birikiyordu. Buz gibi rüzgârlar iç i m e işliyordu ama umurumda değildi.

Gözlerim uzaklara daldı,

Weeping Hollow'un sınırına kadar uzanıyordu; ileride hem kasvetli hem de vahşi bir uçurum uzanıyordu. Çok sevdiğim Karadeniz'e bağlı, aldatıcı güzellikte bir manzaraydı bu. Uğruna her şeyi yapabileceğim kasaba hangi noktada bu kadar ağırlaşmıştı?

Omzumun üzerinden geriye baktım.

Stone hâlâ pencerenin önünde duruyordu, kolları iki yanındaydı.

İfadesi bir resim gibi donup kalmıştı ve ben onun zerresi kaybolana kadar onu izledim.

THE DAILY HOLLOW

DÜŞENLERİ HATIRLAYIN GENEVA KING TARAFINDAN YAZILAN MAKALE

Kunduz Ayı'na altı gün kaldı. Gölgele durdurulmazsa, ölüm bizi Aralık ayının ürpertici günlerine kadar takip edecek. Dört hafta sonra, Tarikat bunun neden evimiz Ağlayan Kovuk'un başına geldiği konusunda ne yapacağını şaşırılmış durumda. Bazıları bunun Kâfirlerin lanetlerini bozmalarından kaynaklanabileceğine inanıyor. İki olayın birbirine yakın olması tesadüf olamaz. Komşularımızdan birçoğunu kaybettik, en sonuncusu doğu yakasından Jacob Taylor, henüz yirmi iki yaşındaydı ve Kutsal Deniz'e kabul edilmenin eşiğindeydi. Bunlar sadece komşularımız değil, arkadaşlarımız, ailemiz ve **s e v d i k l e r i m i z d i**. Hiçbir düzen yok. Bu cinayetler sadece on sekiz saat süren korkunç gece boyunca meydana geliyor. Gölgelelerin arkasındaki nedenleri hâlâ bilmiyoruz. Şimdiye kadar, her kurban rastgele seçilmiş gibi görünüyor. Kurbanlarımız arasında farklı sınıflardan, cinsiyetlerden ve ırklardan insanlar var. Gölgeleler belirli bir iştahı olmayan ve pişmanlık duymayan seri katiller. Bana göre bu, hayal edilebilecek en kötü katil türü. Ve bunu söylüyorum çünkü sıradaki herhangi biri olabilir. Bu arada, Şehir Meydanında saygılarınızı sunabileceğiniz bir anma töreni düzenleyeceğiz.

Huzur içinde yat Weeping Hollow.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

ADORA

25 KASIM 2020
KIZIL TUTULMAYA 64 GÜN KALDI

CANTINI'LERIN MALIKANESI SEASIDE SOKAĞI'NIN KIVRIMINA YERLEŞMİŞTİ, Bir uçurumun üzerinde yükselen ve siyah okyanus dalgalarının fırtınasına karşı cesur. Demir kapılar kale benzeri yapıyı çevreliyor ve meydan okuyan gül çalıları Gotik esintili evin etrafındaki kafeslere tırmanıyordu.

Babama göre, müstakbel kayınvalidem, müstakbel eşim ve Cantini ailesinin geri kalanıyla akşam yemeği -ya da bu saatlerde öğle yemeği-yemek, bir kutlama gibi bir araya gelmek için uygun görünüyordu.

İnsanlar ölürken biz sahte gülümsemelerle yemek yiyorduk.

The Daily Hollow'un son sayısında Lena'nın ölümünden neden bahsedilmediğini düşünmem gerekirken, büyük bir suçluluk duygusuyla düşünmüyordum. Tek düşünebildiğim Stone'un Bone Adası'nda sessizce acı çekmesi ve paylaştığımız öpücüktü.

Viola Cantini, siyah saçlarını yüzünden geriye doğru toplayan, zarif, soluk benizli bir İtalyan kadınıydı. On dokuzuncu yüzyıla ait, vücuda oturan elbiseleri tercih eder, boynunu ve göğsünü ağır mücevherlerden uzak tutardı. Viola ve ondan önce gelenler şaraptan küçük bir servet kazanmışlardı ama hiçbir zaman servetleriyle övünmemiş ya da kasabada gösteriş yapmamışlardı.

Onlar Sırların Bekçileriydi, Ağlayan Kovuk'ta bu kasabanın sırlarını ve gerçeklerini elinde tutan tek aileydi. Adil davranmışlar ve

Yüzyıllardır ettikleri yemine sadakatlerini korudular ve bir Sır Saklayıcısının yaşayacağını düşündükleri şekilde, yani gizlilik içinde yaşadılar.

Maun ağacından yapılmış geniş yemek masasının etrafında iki aile toplanmıştı. Cyrus'un babası Darnell yoktu ama bu sürpriz değildi. Onu yıllardır pek gören olmamıştı.

Üç siyah şamdanın üzerinde siyah mumlar titriyordu. İşlemeli ipek masa örtüsünü kristal porselenler ve yıllanmış şaraplar süslüyordu. Ve Ivy'nin bakışları birkaç koltuk aşağıdan beni delip geçen kurşunlar gibiydi.

Akşam yemeğinin büyük bölümünde herkes yemek yerken sessiz kaldı.

Cyrus'un küçük kız kardeşi Camora gerginliği bozduğunda hizmetçi yemek tabaklarını topluyordu. "Gelinlik için bir tasarım düşündün mü?"

Boğazımı temizledim ve daha fazla zaman kazanmak için peçeteyi dudaklarıma götürdüm. Keşke Stone'un deniz fenerinin penceresinde duran resminden kurtulabilseydim. Zihnimde kalıcı bir demirbaş haline gelmişti.

Viola masanın başından beni izliyor ve cevabımı bekliyordu.

Sanki Stone'u da zihnimde görebiliyormuş gibi bana baktı.

Sesi kadife gibi akıyordu: "Bir Saturnalia düğünü muhteşem olurdu. Ocak ayına kadar beklemek zorunda olmamız utanç verici ama duyuru için aklımda çok güzel bir elbise var."

Düşüncelerim güvendeydi, sırrım emniyettedi.

Omuzlarım gevşedi ve sandalyeme geri yaslandım.

"Saturnalia mı? Noel mi demek istiyorsun?" Fable sordu. "Bir *Noel* Düğün mü?"

"Ben geleneklere bağlı kalmayı tercih ederim," diye karşı çıktı Viola.

"Eğer biz yapmazsak, kim yapacak?"

Ronan, katılıyor musun?"

Babam başını salladı.

"Elbette." Ivy'nin gözleri

gökyüzüne doğru kaydı.

Bir Noel düğünü hayal ettim. Taş

Noel gibi kokuyordu.

Boğazımı ve düşüncelerimi aynı anda temizledim, kucağımda duran peçeteyi düzelttim. "Madem tercihlerden bahsediyoruz, duyurum için bir elbise seçmek de bana düşüyor. Karar vermek için çok az yerim var ve ben bunu alıyorum."

"Hangi elbiseyi giyersen giy çok güzel görüneceksin," dedi babam, sonra masaya döndü. "Adora herkesin elbisesini tasarlamakla meşgul.

"Yumruğumun içine öksürdüm ama babam devam etti, "-İster inan ister inanma, kendini her zaman en sona koyar. Değil mi, günüşiğim?" Eğildi ve gülümseyerek yüzümü inceledi.

Stone'la geçirdiğim onca zaman için suçluluk duygusu içime çökmeliydi ama çökmedi. Bu konuda zerre kadar suçluluk hissetmedim. Babam haklıydı, uzun zamandır başkalarıyla ilgilenmek için çok fazla zaman harcamıştım. Tek istediğim, Kane'i öldürdüğüm için yakılana ya da Cyrus'la evlenerek hayatımın geri kalanını geçirmek zorunda kalana kadar Stone'la geçireceğim zamandı.

Duruşumu koruyarak bardağıma uzandım. "Benden bu kadar övgüyle bahsetmek zorunda değilsin baba. Cyrus'un benimle evlenmekten başka seçeneği yok," bakışlarımı karşımda oturan Cyrus'a diktim, "önceliklerim ne olursa olsun."

Viola araya girdi. "Eğer Adora herkesle ilgileniyorsa, o zaman Adora'yla kim ilgileniyor?"

Stone'un dudaklarının parmağımı nasıl sardığını ve kıymığımı çıkarırken bana nasıl baktığını hatırlayınca, bu soru içimde bir yankı uyandırdı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve bakışlarım alışkanlıktan dolayı yardım için Ivy'ye döndü.

Birbirimize bakarken aramızdan sessiz bir bilgi geçti. "*Hayatımın aşkıyla evlensen de ben burada olacağım*" diyen bir şey. En azından ondan duymayı umduğum şey buydu.

Viola ikimiz arasında bakış alışverişinde bulundu. "Anlıyorum Adora. Anlıyorum," diye başladı, gözlerinde samimiyet vardı. "Yine de Cyrus'un sana her zaman aşık olduğunu bilmelisin. Bu evlilik her iki aile için de en ideali olacak. Daha iyi bir gelin seçemezdim."

Bakışlarım panikle Ivy'ye döndü.

Gözlerini kaçırdı, sessiz kaldı, siyah saçları mutsuzluğunu gizlemeye çalıştı ve boş şarap bardağına hararetli bir bakışla baktı.

Hizmetçi Ivy'nin yanında belirdi ve bardağına biraz daha kırmızı şarap doldurdu.

Ivy bakışlarını hiç ayırmadı.

Viola'ya döndüm. "Madem konu düğünden açıldı, tarihi ben seçmek istiyorum." Viola'nın kaşları havaya kalktı ve bileğini çevirerek devam etmemi işaret etti. "Eğer illa Ocak ayında olacaksa, o zaman otuz birinci Ocak olsun."

Cyrus sandalyesinde dik oturdu. "Ayın mutlak son günü."

Gülümsedim. "Bu doğru." Kızıl Ay Tutulması ayın yirmi sekizindeydi. Eğer yakalanırsam, onunla evlenemeden ölebilirdim. Yakalanmazsam ve annem uyanırsa, düğünün gerçekleşmesini engelleme şansı vardı.

"Adora, er ya da geç olmasını tercih ederim." Cyrus sesini alçaltarak eğildi. "Önce bunu konuşmalıyız."

"Saçmalama," diye araya girdi Viola. "Odada olanlardan sonra bu olumlu bir tavır değişikliği, Cyrus. Eğer Adora'yı mutlu edecek şey buysa, o zaman otuz birinci gün o gün olmalı."

Şarap kadehimi aldım ve muzaffer bir gülümsemeyle sandalyeme geri oturdum.

Cyrus'un gözleri laciverte döndü. Rahatsız olmuştu.

Viola sözlerine şöyle devam etti: "Bu yemeğin nedeni Ronan ile yaptığım bir konuşma. Heyecan verici bir karara vardık." Ellerini birbirine vurarak hepimizin dikkatini çekti ve masanın geri kalanını yeniden hayata döndürdü. "Olaylara hazırlanmak ve yeni evinize alışmak için zaman tanımak amacıyla malikâneye taşınacaksınız. Bu kadar kısa sürede büyük bir değişim olacak ve hepimiz mümkün olduğunca birlikte olmalıyız."

Omurgam yeniden dikleşti. "Ben mi?"

Sonra ani bir *kırılma* hepimizi şaşırttı.

Ivy'nin şarap kadehi, o hiç dokunmadan yerinde patlamış, kırmızı şarap ipek masa örtüsünün üzerine dökülmüş ve yere damlamıştı. Duyguları kazanmış ve büyüünün geçmesine izin vermişti. Geriye doğru ittiğinde sandalyesi parkeye çarparak gıcırdadı. Yerinden sıçradı ve tek kelime etmeden yemek odasından dışarı fırladı.

Babam, Fable ve ben onun peşinden gitmek için ayağa kalktık.

Viola sanki önemli bir şey değilmiş gibi elini sallayarak, "Sorun yok," dedi. "Otur, rahatla. Sadece bu yeni düzene alışması için biraz daha zamana ihtiyacı var. Hizmetçi onun iyi olduğundan emin olacak."

Hizmetçi hemen dökülen yere koştu ve temizlemeye başladı. "Elbette, Mrs. Cantini."

Babam endişeli bir ifadeyle yerine döndü. "Belki de haklısın."

Geri kalanımız da aynı şeyi yaptı.

Cyrus'un dikkati dağılmıştı, gözlerini benden ayırmadan kadehinde şarap çeviriyordu. Viola duruşunu düzeltti. "Nerede kalmıştık?"

"Adora içeri giriyor," dedi Camora bardağını kaldırarak.

"Ah, evet." Viola başını salladı. "Alice biz konuşurken odanı hazırlıyor." Şarabım boğazımda düğümlendi. "Bu gece mi olacak?"

Cyrus'un küçük kardeşlerinden biri olan Cillian peçetesinin arkasından kıkırdadı.

Diğer küçük kardeş Kaser, henüz on yaşındaydı ve Cillian'ın yanından bana göz kırptı. Fable gözlerini bana dikmiş, tepkimi ölçmeye çalışıyordu ve babamın bunu nasıl kabul ettiğini anlayamıyordum.

"Peki ya annem?" Babama dönerek sordum ama Stone'un yüzü de gözümün önüne geldi. Etrafım sürekli Cantini ailesiyle çevriliyken onu görmeye nasıl devam edebilirdim? "Panik'in ortasındayız. Annemi ve geceleri bensiz idare edemezsin."

Babam elimi tuttu ve sıktı. "Düğün biz farkına bile varmadan burada olacak. Eninde sonunda gitmene izin vermek zorundayız çünkü bu Panik'in ne kadar süreceğini kim bilebilir? Sen gittikten sonra yeni bir rutin belirlemek için şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman." Elimin üstünü okşadı ve gözlerimin içine baktı. "Bizim için endişelenme. Biz iyi olacağız. Her zaman bir yolunu buluruz. Ayrıca, butiği işletmenin sana getirdiğinden daha pahalıya mal olduğunu söylemiştin. Viola elbiseleri dikmek için bir dikiş odası kurmayı kabul etti, böylece Panik sona erene kadar dükkânı geçici olarak kapatabilirsin."

Butiğimi mi kapatayım? Şaşkınlık içinde, eskiden yemek tabağımın olduğu boş alana bakıyordum. "Bu parayla mı ilgili? Onayım olmadan beni satın mı aldılar?" Düşüncelerimi yüksek sesle söylemek istememiştim ama aileyi geçindiren tek kişi ben olduğum halde babamın neden evet dediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Saçmalama," diye haykırdı Viola. "Butik hâlâ senin adına. Kimse onu senden alamaz."

Babamın bakışları masanın üzerinde gezindi, sonra sesini alçalttı. "Şu an kesinlikle yeri ve zamanı değil."

"Harika olacak," diye onayladı Camora, kendi dünyasında kaybolmuş ve etrafındaki gerginlikten uzaklaşmıştı. "Sonunda evde bir tampon olacak."

Viola eğildi. "Gelinimin ve gelecekteki torunlarımın annesinin bir *kulübede* kalmasına ve zor zamanlarda hayatını riske atmasına izin vermeyeceğim. Burada kalacaksın," diyerek arkasına yaslandı ve duruşunu düzeltti, "güvende olduğumu bildiğim yerde."

Keskin tırnaklarımla avuç içlerimi çimdikledim. Ailemin olduğu bir odada söylenecek ne kadar bencilce bir şeydi. "Büyükbabam o *kulübeyi* iki çıplak eliyle inşa etti. Lütfen, ölümlere maskelerinle hakaret etme.

Saygısızlık etmeyin ve böyle zor zamanlarda arkamda bırakacağım ailemi unutmayın."

"Adora," diye uyardı babam.

"Ronan, sorun yok." Bana baktığında Viola'nın çenesi yukarı doğru kalktı. "Özür dilerim. Haklısın. Öyle görünmesini istememiştim. Bunun senin için zor olacağına eminim."

"Zor." Cyrus'un bakışlarını kendi bakışlarımla yakalayıp dudak büktüm. "Çok sessizsin. Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Aramızda parlayan mum ışığı Cyrus'un siyah saçlarından yansıyor. Sanki cevap vermek için dünya kadar zamanı varmış gibi parmak uçlarını şarap kadehinin dibinde gezdirerek derin düşüncelere daldı.

Yorgun gözlerini benimkilere dikti ve başını yana eğdi. "Yirmi yılı aşkın bir süredir seni en iyi arkadaşlarımdan biri olarak tanıyorum. Sana değer veriyorum ve birlikte geçireceğimiz bu zamanı hak ediyoruz."

Nefesimi içime çektim ve bunun gerçekleştiğini fark ettiğimde göğsümün sıkıştığını hissettim.

Birkaç dakika içinde evimden taşınıyor ve butiğimi geçici olarak kapatıyordum. Bu kadar kısa bir süre içinde bana ait olan her şeyi yavaş yavaş kaybediyordum. En azından Kane'le evlenecek olsaydım, her şeyi bir amaç uğruna kaybedecektim.

Cyrus bu evliliğin kız kardeşimle aramızı açmaktan başka bir işe yaramadığını nasıl göremiyordu? Hangi noktada bu kararlar kendini rahat hissetti? Bu durum, anlaşmamızdan ne kazanacağını merak etmeme neden oldu.

"Peki ben uyurken bana kim göz kulak olacak?" Daha fazla zaman kazanmak için elimden gelen her türlü nedeni bulmaya çalışıyordum. "Evlilik resmileşene kadar aynı odada uyumamız uygun olmaz."

Kaser hınzır bir gülümsemeyle araya girerek,

"Yapacağım," dedi. Masadakiler hep birlikte güldü.

Öfkemle baş başaydım.

"İşte bu yüzden Alice var, canım. O sana atanacak. Bu evde *vardiya* yok ve tamamen güvende olacaksın ve her gece tam bir gece uykusu alacaksın. Tüm bu etkinlik planlamasında buna ihtiyacın olacak," diye güvence verdi Viola, sonra sesi bir derece düştü. "Burada güvende olacaksın Adora."

"Güvenli," diye tekrarladım. Ama bunun yerine beni boğulmuş hissettirdi.

AILEM GITMIŐTI.

Gitmelerini izlemek bana acı veriyordu.

Sadece birkaç dakika uzaktaydılar, bunu biliyordum ama terk ettiğim sadece onlar değildi. Ailemin eviydi de. Benim butiğim. Ve annem. Ve veda etme şansım olmadı.

Gotik ev, güneş gökyüzünden kaybolur kaybolmaz kilitlendi. Kilitlerin ve sürgülerin yerine otururken çıkardığı ses malikânenin her yerinde yankılandı. Sonra tek bir çan sesi gecenin başladığını herkese haber verdi. Kimse dışarı çıkamazdı. Kimse giremezdi. Gölgeler hariç.

Cyrus beni sarmal merdivenlerden kulenin tepesine, misafir odalarının olduğu yere çıkardı. Sadece bir yağ lambası yolu aydınlatıyor ve ruhlara benzeyen dar salonda gölgelerimizi yansıtıyordu. Adımlarımız malikânenin daha önce hiç gitmediğim, duvarları taştan olan ve daha soğuk olan bu bölümünde yankılanıyordu. En üstte bir yaşam alanı, bir yatak odası ve büyük bir banyo vardı.

"İşte geldik," dedi Cyrus, sevgili Karadeniz'ime bakan büyük, kavisli pencereye doğru yürürken. Lambayı pencerenin yanındaki masanın üzerine koydu, perdeleri geri çekti ve kollarını göğsünde kavuşturarak melankolik geceye baktı.

Maun mili tutarak dört direkli yatağın etrafında yürüdüm.

şifonyerin üstünde, *eve hoş geldin* sepetinin yanında bir buket kırmızı gül duruyordu. İçinde dantelle bağlanmış Vogue'un son sayıları, bir kavanoz fındık ezmesi, bir paket malt kraker ve üzerinde Wicked Affair yazan bir şişe Barbera şarabı vardı.

Cyrus'a ve diğer herkese göre bunların hepsi benim en sevdiğim şeylerdi. Bu sepet onun benim olduğuma inandığı kadını özetliyor muydu? Adora Oria Sullivan'da daha fazlası olup olmadığını hiç merak etti mi?

Buketten bir gül çıkardım. Dikenleri hâlâ sağlamdı, bu yüzden kan çıkana kadar parmağımın ucuyla bastırdım. "Mutlu musun, Cyrus?"

Hemen cevap vermedi, ellerini ceplerine soktu. Pencereden dışarı bakıyordu ve keşke bana dönük olsaydı da gözlerinin rengini görebilseydim.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, sen olduğun için rahatladım." Sonunda benimle yüzleştiğinde, gözleri yorgun ve koyu halkalar taşıyor olsa da mavinin en güzel tonundaydı. Okyanusun sığ suları gibi. "Bir düşün Adora. Biz her zaman birbirimizin yanında olduk ve seni düşünöğüğüm her an

benim favorim olmuştur. En kötü zamanlarda bile. Kahretsin, beni ağlarken gördün. Bisiklete binmeye başladığında seni eve bırakmak için dersi ektim. -"

"Çünkü sana yalvardım."

Cyrus sırtıttı. "Kendimize karşı dürüst olalım. Çok fazla çabalamana gerek yoktu. Ama bu önemli değil. Söylemeye çalıştığım şey, sen ve ben her zaman yakın olduk ve hayatımızın çoğunu birbirimizi görmeden bir gün bile geçirmedi. Bunun farkındasın, değil mi?" Ne diyeceğimi bilemeden ona baktım. "Seni herkesten daha iyi tanıyorum ve şu anda bana inanmakta zorlanıyorsun."

"Eve hoş geldin sepeti. Fıstık ezmesi var." Cyrus onun başını dürtükledi. "Komodine bak."

Komodine doğru yürüdüm ve üst çekmeceyi açmadan önce yatağa oturdum. İçinde büyük bir hatıra kutusu vardı. Onu çıkardım ve yatağın üzerine koydum.

Cyrus omzunu duvara yaslamış, beni izliyordu.

Kapağı kaldırdığımda, "Sepeti annem bir araya getirdi," dedi. En üstte bir mektup vardı ve ilk satırında "*Fıstık ezmesi için özür dilerim*" yazıyordu. "Çünkü sana Adeline'i öğrendiğin o günü hatırlattığını biliyorum," diye devam etti ben her bir parçayı tek tek çıkarırken. "Ayda iki kez yazdığın ve okyanusa attığın mektuplar için bir günlük. Vintage Vogue sayıları çünkü 1970'ten sonra herhangi bir yıl olduğunda yüzünü buruşturuyorsun. Bir şişe elmalı turta kaçak içkisi... ve hayatındaki en önemli insanlar. Kız kardeşlerin, annen, baban... ikimizin bir fotoğrafı." En altta tek bir çerçeve duruyordu. İçinde Adeline ve benim deniz kabuklarını gözlerimize tuttuğumuz bir fotoğrafımız vardı.

Ona baktım.

Cyrus omuz silkti. "Seni *tanıyorum*. Bundan asla şüphe etme."

Zihnim uyuştı, ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemedim.

Bilmediği çok şey vardı. Arkadaşımızı öldürmeyi planladığımı ya da Bone Adası'nda sakladığım adamı bilmiyordu.

"Sadece arkadaş olmayacağız, Cyrus. Evleneceğiz. Hayatının geri kalanında beni ve sadece beni becereceksin. Sonunda çocuklarımız olacak ve onları birlikte büyüteceğiz."

Cyrus'un çenesi sıkıştı. "Bunun Kane'le bir ilgisi var mı?"

"Evet." Her şey Kane'le ilgiliydi ama onun beklediği şekilde değil. Elimde kalan tek koz yalan söylemekti ama Cyrus bunu anlayabilirdi. Bu yüzden sakinliğimi korudum ve sözlerimin doğruluğuna inanıyormuş gibi davrandım. "Hayır."

Kane'i her zaman sevdiğimin sırrı. Eğer ikimiz de bu konuda ilerlememeye karar verirsek, bundan kurtulabiliriz. Onlara Ivy ile evlenmek istediğini söyleyebiliriz. Bunu aşmanın bir yolunu bulabiliriz, böylece ikimiz de istediğimizi elde edebiliriz."

Son kelime dudaklarımdan çıktığında daha derin bir nefes aldım. Ciğerlerim inceydi ve kalbim hızla çarpıyordu, bu yüzden her yerde çarpıntıyı hissediyordum. Sadece aşırı duyarlılığının fark etmemesini umuyordum.

Cyrus sadece bana baktı. Mavi gözleri sert, sorunlu sular. Sessizliğindeki her saniye işkence gibiydi.

Eğer hemen konuşmazsa, dikkatini çekmek için yumruğumu pencereden içeri atmaktan korkuyordum. Hiç de hanımefendice olmadığını düşündüm ve sinirlerimi yatıştırmak için kıymığa bastırdım ama kıymık artık orada değildi. Nefes almamı sağlayacak hiçbir şey yoktu, yumruklarımı sıkmaktan ve kabuklarımı kırmaktan başka hiçbir şey.

"Ah, Adora," dedi sonunda. Sonsuza kadar sürmüş gibi geldi ama geçen süre bir saniyeden fazla olamazdı. Bana bakmadan önce tekrar pencereden dışarı baktı. "Ne demek istediğini anlamaya çalışayım... Benimle evlenmektense Tarikat'a karşı gelmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Evet." Cevabım niyetlendiğimden daha hızlı çıktı.

Cyrus yere baktı ve inanamayarak gülümsedi. "Bana yalan söylüyorsun." Gözlerini benimkilere değene kadar kaldırdı. "Onu sevmiyorsun. Hiç sevmedin. Bana neden yalan söylediğini bilmiyorum. Belki korkuyorsun ama karşı çıkmanın sonuçları çok daha korkunç olacak." Ağzımı kapattım, çenem gıcırdadı. "Bu evlilik sadece sen ve benle ilgili değil. Ailelerimiz ve kasabamızla ilgili. *Lanet olsun*. Karşı çıkarsak Augustine ikimizi de tamamen ortadan kaldırır."

"Geçen her gün bu cadılar meclisini daha da bir tarikat gibi hissettiriyor."

"Augustine her şeyi bir amaçla yapar. Ona karşı gelmek, ona güvenmediğimiz anlamına gelir. Bizi görevden alırsa değil. *Ne zaman* olacağı. Ve kurucu ailelerden geldiğimiz için, bizi dışarı attığında düz topraklı olmayacağız. Cadılar meclisi olmayan cadılar olacağız. Yalnız kurtlar. Ve eğer bizi gücümüzden ayırmaya karar verirse, Terk Edilmişler olacağız." Sesi kısa kesildi.

Güçlerinin kontrolünü kaybettikten sonra hayata veda eden cadılar olan Terk Edilmişler'den bahsedilmesinden bu yana uzun zaman geçmişti.

"Seni ve beni unut," diye devam etti. "Annemin Tarikat'taki konumu sorgulanacak. Babanın sonu da Ben Grimaldi gibi olacak, ruhu şad olsun. Soyadımızı kurtarmak kardeşlerimize kalacak. I

Camora, Cillian ve Kaser'e baskı yapmayı reddediyoruz. Eğer karşı çıkarsak, hiçbir koruma olmayacak. Bizi sadece bir örnek olarak kullanacaklar. İstedığınız bu mu?"

"Sana ne istediğimi söyledim ve bu kesinlikle o değil."

Cyrus burun kemiğini sıktı. "En başta neden bir araya geldiğimizi anlamayan biri için ne kadar bencilce bir söz."

"O zaman söyle bana. Ve bunun güç gösterisi dışında bir nedeni olsa iyi olur."

Cyrus'un eli yüzünden düştü. "Adora, sana her zaman istediğin peri masalını yaşatmayı teklif ediyorum. Mutlu olacağımıza söz veriyorum. Kane'le olabileceğinden çok daha mutlu-"

Bir boğaz temizleme sesi bizi böldü ve odanın diğer ucuna baktığımda kapının girişinde duran, yanaklarından rahatsızlığı fişkıran pembe, şişman bir kadın gördüm. Sivri burnunu oynattı. "Affedersiniz hanımefendi. Bu gece için size yeni çarşaf lar getirdim. Nereye koymamı istersiniz?"

Cyrus başını salladı. "Her şey yolunda Alice. Teşekkür ederim." Bana döndü ve derin bir nefes aldı. "Bunu daha sonra konuşacağız. Bu arada Alice sen uyurken yanında kalacak ve ihtiyaçlarını karşılayacak. Bir şeye ihtiyacın olursa gelip beni almanı istiyorum. Ne zaman istersen."

Bir adım uzaklaştı ve benim duruşum sertleşti.

"Evde ihtiyacım olan şeyler var." Sözlerim uysalca, yorgun ve yenilmiş bir şekilde çıktı.

"Alice," dedi Cyrus başıyla veda ederek, beni görmezden gelerek. Kapıya ulaştığında durakladı, sonra son bir kez geri döndü. Kapının çerçevesine bir kez vurdu ve çıkmadan önce, "Bil diye söylüyorum, kız kardeşini hiç sevmedim," dedi.

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

ADORA

KIZIL TUTULMAYA 63 GÜN KALA 26 KASIM
2020 SABAHİ ERKEN SAATLERDE
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 66 GÜN KALDI

BU ODAYLA İLGİLİ HOŞ BİR ŞEY, SABİT RULO VE açık pencereden gelen deniz sesi. Bu ve Alice'in sallanan sandalyesinin gıcırtısı ninnim oldu. Sarsılmaz bakışları beni hiç terk etmese de, sallanma sesi beni rahatlattı ve sürüklenmeye, sürüklenmeye, *sürüklenmeye* başladım.

İşte o zaman karıncalanma geldi.

Kolumda başladı ve gözlerim canlandı.

Bakışlarım Alice'e kaydı ama açık pencerenin yanında boş bir sandalye duruyordu.

Kimse yokken ileri geri, *ileri geri* ritmik *bir* sallanma. Nefes nefese kaldım, ayağa kalkmaya çalıştım ama kollarım iki yanımda kilitliydi.

Bacaklarım kaskatı ve hareketsizdi.

Sırt üstü felç olmuşum ve gözlerim karıncalanmanın başladığı yere kaydı.

Siyah bir örümcek kolum boyunca sürünüyordu.

Daha önce gördüğüm tüm örümceklerden daha büyüktü ve tek yapmak istediğim örümceği uzaklaştırmaktı. Kolumun hareket etmesi için yalvardım ama bedenim buna izin vermedi. Tüm kaslarım gergin ve sıkıydı ve her bir bacağın derimin üzerinde koşuşturmasını hissetmek zorunda kalıyordum.

Sonra örümcek yavaşça boynuma doğru ilerledi.
Gözlerimi kapatmaya çalıştım ama yapamadım.
Bir şey beni ele geçirdi.
Başımı örümcekten uzaklaştırmak için içimdeki her şeyi kullandım ve boynum gerildiğinde çatladı.
Örümceğin bacakları saçımın bir telini karıştırdı ve içimden bir inilti kaçı
-Boğazımı tırmalayan küçük bir ses. *Dur, dur, dur, dur*, diye bağırdım ama kelimeler kafamdan çıkmadı. Beynimin içinde sıkışıp kalmışlardı ve oradan oraya zıplıyorlardı.
Nefesimi tuttum, iğrenç şey ağzıma girmesin diye dudaklarımı sıkıca kenetledim. Onun yerine bacakları köprücük kemiğimin ve göğsümün üzerinden geçti. Korku gözlerimi ardına kadar açtı. Şişkin. Kuruydular. Açık pencereden gelen tuzlu hava gözlerimi yakıyordu ama onları kapatamıyordum. Benden daha güçlü bir şey onları kapatmama izin vermiyordu. Göz kırpmama bile.
Ve sonra örümcek geceliğimin altına daldı.
Kaşınan her bacak derime batan bir kıymıktı, küçük çentikler vücudumda ilerledikçe daha da derine batıyordu. Kolumu kaldırmayı denedim. Hiçbir şey işe yaramadı. Sanki üzerimde ağır, görünmez bir beden oturuyor ve beni soğuk terlerimle nemli çarşaflara bastırıyordu.
Örtüler üzerimden kaydı ve korkmuş gözlerle aşağıya baktım.
Geceliğimin altında sürünen örümceğin şeklini görebiliyordum, ipeğin altında hareket eden bir şişkinlik. Dikenli bacaklarının karnımdan aşağı indiğini hissedebiliyordum.
Çılgılık atmaya çalıştım ama hiçbir şey gelmedi.
Çılgılığımın kafatasımda yankılandığını duydum. *Alice!* Adı aklımdan hiç çıkmadı.
Panikle sandalyeye baktım.
Hâlâ boştu ama daha sert, *daha hızlı* sallanıyordu.
On altı yıl önceki o meşum gece bir film gibi gözümün önünden geçti. Siyah pelerinli, kapüşonlarını gözlerinin üzerine kadar indirmiş kadınlar, Kane'in kurnaz, çocuksu büyü, deniz fenerinin dönen ışını odayı tekrar tekrar kesiyordu. Yerdeki sallanan sandalyenin her gürültülü gıcırtısı, nefes alamayana kadar göğsüme çarpan bir dalga gibi geldi.
Örümcek külot çizgimi buldu ve altından geçti.
Kasık kemiğim boyunca süründü ve başımı yastığın üzerinde bir o yana bir bu yana salladım. Uzun bacaklar şekil değiştirirken ısınmış etimi sıyrıyordu.

Daha kalın bacaklar. Daha yumuşak bacaklar.

Yanlarımda ellerim yumruk oldu, çarşafı kavrıldı.

Dokunuş buz gibi olsa da, sıcak bir vızıltı tenimi ısıttı. Beni eritti. Aşağı baktım ve görüşüm bulanıklaştı.

Bacaklarımın arasında kar rengine bir kafa dolusu saç dalgalanıyordu.

Stone uyluğumun iç kısmına yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra başını kaldırıp bana baktı

Be

n. Örümcek siyahı gözlerinde kurnaz bir gülümseme belirdi.

Circe. Circe. Circe.

Omuzlarım iki el tarafından kavranmış, beni sarsıyorlardı.

"Adora!"

Gözlerim birden açıldı. Sandalyenin sallanması durdu. Tamamen durdu.

Alice başımda dikiliyordu, korkmuştu.

"Ah, Adora," diye soludu, "beni endişelendirdin." İçini çekti, elleriyle boynuna asılı bir kalıntıyı defalarca öptü. Stone odada değildi. Sadece Alice sinirli sinirli volta atıyordu. "Bu nedir, Adora? Ne anlama geliyor?" Buğulu pencereye bakıyordu ve başı garip bir şekilde eğikti.

Pencere kapalıydı. Rüyamdaki gibi açık değildi. Göğsüm kabardı. Kanım çarpıyordu, yoksun ve sıcak.

Yataktan kayarak çıktım ve pencereye doğru süründüm. Bacaklarım sallanıyordu ve kollarım yanlarımda ağırlaşmıştı. Tüm bedenim özlem, ihtiyaç ve yorgunlukla ağırlaşmıştı.

Karanlıktı ama deniz fenerinin ışıkları dönüyordu. Işığı, buğulanmış pencereye bir parmakla kazınmış gibi yazılmış tek bir kelimenin üzerinde parlıyordu.

Wistor

Göğsümün derinliklerinde zaten biliyordum ama emin olmalıydım. Ona dönerek, "Bunu kim yazdı?" diye sordum.

Alice'in tüyler ürpertici sözleri aramızdaki boşluğu doldurdu. "Yaptın, canım."

WISTOR. WISTOR. WISTOR. SABAH OLDU VE TEK KELİME

aralıksız bir fısıltıdan kaçamıyordum. Malikânenin içindeki inceleme o kadar yoğundu ki yemek alanına her adım atışımda kaslarını esnetiyordu. Alice ayaklarını sürüyerek ve ön kolundan sarkan giysileriyle arkamdan geliyordu.

"Bayan Adora, üstünüzü değiştirmelisiniz," dedi nefes nefese.

Yorgun bir halde el sallayarak onu gönderdim. Çözülmesi gereken daha önemli meseleler vardı. Mesela uyurgezerliğim. Kontrolüm altında olduğunu sanıyordum. *Bu neden şimdi oluyordu?*

Diğeri ise Kemik Adası'ndaki adam ve onun kafamın içine girip rüyalarımın girmek için bir tür çarpık büyü kullanmış gibi görüldüğü sinir bozucu yoldu.

Her adımda Stone'un istenmeyen görüntüleri ortaya çıkıyor ve gözleri bana obsidyen gibi çarpıyordu.

Sert. Hızlı.

Boyun

eğmez.

Çıldırıcı!

Koridorda yürürken hissettiğim şey acınasıydı.

Tamamen sinir bozucuydu ve Alice saçmalamaya devam ederken inatçı bir mırıltı beni terk etti. Onunla uğraşacak sabrı kendimde bulamadım. Öfke beni çoktan yiyip bitirmiş ve tükürmüştü. Bunu nasıl yapmıştı? Zihni kontrol etme, kandırma ve etkileme gücüne sahip olan tek cadılar Pruitt'lerdi.

Hayatımın büyük bölümünde Kane Pruitt beni manipüle etmekten zevk almıştı, ta ki ben onun her istediğini yapmaya başlayana kadar, böylece zihin kontrolü kullanmak zorunda kalmayacaktı. Böylece bana körü körüne güvenebilecekti. Bu, Kızıl Tutulma gecesinde olacaklar için ödemeye devam ettiğim bedeldi.

Stone bir cadı mıydı? Bir deniz cadısı mı? *İmkansız.*

Ama eğer öyleyse, bunu anlayabilir miydim? Etrafta bir onur nişanıyla ya da parmak uçlarımızda alev alev yanan bir sihirle dolaşmıyorduk. Gücü bedenleştirmek görülebilecek bir şey değildi. Elf kulaklarımız ya da büyüleyici kanatlarımız yoktu. Fantastik öykülerde ya da kurgusal dünyalarda rastlanabilecek türden şeyler değildi bunlar. Yine de, başka bir adamın kafamın içine girmek için bir anahtara sahip olmasına izin vermeyi reddettim.

Adımlarım hızlandı, öfkeli ayak sesleri koridorlarda yankılandı. Yaldızlı çerçevelere hapsedilmiş Cantinis'in atalarının yanından geçtim ve merak ettim

Gece gördüğüm rüyanın, Stone'un beni rahatsız eden iğrenç düşüncelerinin farkındaydılar. Şüphesiz, onun bana verdiklerinden.

Yemek odasının köşesini döndüğümde Cantini ailesinin altı üyesi de kahvaltı masasının etrafında oturuyordu. Birkaç saat sonra gerçekleşecek olan aylık Belediye Meclisi toplantısını tartışıyorlardı.

On iki metrelik masanın ucunda tekerlekli sandalyede Darnell Cantini oturuyordu. Onu görünce donakaldım.

Viola'nın sıcak bakışlarına rağmen soğuk hava açıkta kalan kollarımın ve bacaklarımın etrafından süzülüyordu. Masa sessiz kaldı ama ben solgun, zayıf, yanakları çukurlaşmış ve parmakları dal gibi olan adama odaklandım. Kutsal Deniz ceketini cılız bedenini yutmuştu. Altında sadece bir yığın kemik vardı.

Cyrus'un babasını görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Yıllar sadece acımasızdı.

Viola boğazını temizledi ve gözlerini tekrar kahvaltı tabağına dikerek kocasının jambonunu dilimlemeye devam etti. "Kahvaltı tam gün doğumunda. Yarın, uygun kıyafetler giyerek bize zamanında katılacaksınız."

Çocuklar da dikkatlerini kahvaltı tabaklarına verdiler, her birinin üzerinde kız kardeşlerim ve benim katıldığımız dönemde giydiğimiz gümüş dikişli siyah akademi üniformaları vardı.

Cyrus'un bakışları çıplak bacaklarımda gezinerek oyalandı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarında bir sırıtiş belirdi.

Viola'nın keskin sesi odayı böldü. "Adora?"

Gözlerimi tekrar ona çevirdim, konuştuğunu fark etmemiştim. Alice bileğimi çekiştirdi ve Viola sanki onu görmezden geliyormuşum gibi bana baktı. "Görevden alındın. Alice sana mutfağı gösterecek."

Elimi çektim, duruşumu düzelttim ve mutfağı yöneldim.

Alice asla çok geride değildi.

Alice ve ben paslanmaz çelik aletlerle çevriliyken, "Cantini Malikânesi'nde önümüzdeki iki ay uzun olacak," diye mırıldandım.

"İki ay mı?" Alice sorguladı. "Evlilik sonsuza dek sürdüğü için hayatının geri kalanını mı kastediyorsun?"

Hatamı fark ettiğimde geniş bakışlarım ona döndü. "Evet, tabii ki."

"Burası benim yerim değil ama neden bir şey söylemediniz ve kendi adınıza konuşmadınız?"

Devasa gümüş adanın altından bir tabure çıkardım ve oturdum. "Burası onun evi, onun kuralları. Burada yaşadığım sürece söz hakkım yok. Ama değer verdiğim kişilere saygısızlık ederse, sesimi çıkarırım. Bunun dışında endişelenmem gereken daha önemli şeyler var. Savaşlarımı seçerek yapmalıyım." Yakındaki bir tavada yeni pişmiş tarçınlı çöreklerin üzerine krema damlıyordu ve ben de bir tane almak için eğildim. "Şimdiye kadar onunla bu kadar çok etkileşime girmemiştım. Hep böyle miydi?"

Alice tarçınlı ruloyu elimden aldı. Bir tabağa koydu ve ruloyu dörde bölmeye başladı. "Kendine çok güveniyor-" Alice söylemeye başladı ama ben onu durdurdum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Gözlerim aramızdaki tabağı dürttü. "Kendi yemeğimi kendim kesebilirim Alice. Çaresiz değilim." Bir butik işletmekten, faturalarla ilgilenmekten ve anneme bakmaktan, sanki boğulmamın nedeni buymuş gibi yemeğimi lokmalık parçalara ayıran bir hizmetçiye dönüşmüştüm.

Alice'in burnu seğirdi, ağzının etrafında kırıksıklıklar oluştu. Bıçağı tencerenin kenarına bıraktı ve bana baktı. "Onlara göre, kabul törenine kadar acizsin."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Güzel." *O zaman hiçbiri geldiğimi görmez, diye düşündüm. Kane ölürse benden asla şüphelenmeyecekler. Benim aciz olduğuma inanmaları onların hatası olacak.*

Alice tabağı önüme koydu. "Bayan Cantini nişan haberini bozmak istemiyor, bu yüzden Belediye Binası'ndaki bu hazırlıksız toplantıya katılmayacaksınız. Toplantı biter bitmez Gabriel eşyalarını Sullivan Kulübesi'nden toplayacak. Oradayken almasını istediğiniz özel bir şey var mı? Ona önceden haber verebilirim."

Herkes Belediye Binası'ndaki toplantıya katılacaktı ve bunun farkına varmak beni dik bir konuma getirdi. Malikâneden kaçmak ve Kemik Adası'na yelken açıp Stone'la yüzleşmek ve ona her ne yapıyorsa durması gerektiğini söylemek için mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı.

Bu onu tekrar görmek için hem bir şans hem de bir bahaneydi.

Teknenin anahtarı hâlâ çantamda güvenle saklanıyordu.

Kimse öğrenemezdi.

Ani bir kaçış düşüncesi içimde heyecan uyandırdı. Alice gözlerini bana doğru kaldırdı, bir cevap bekliyordu.

Bir parça yapışkan ekmek kopardım. "Peki bu süre zarfında ne yapacaksınız?"

"Gece boyunca sizi güvende tutmaya hazır olduğumdan emin olmak için gündüz uyumam gerekiyor."

"Hayır, yapamazsın," dedim çabucak, zamanında dönmezsem ailenin dikkatini dağıtmak için onun uyanık olmasına ihtiya ım vardı. Onu meşgul edecek bir şeyler düşünmek zorundaydım. "Evden almam gereken birkaç şey var." Buzdolabının yanına gittim, bir not defteri ve kalem aldım, sonra bir liste yazdım. "Ve döndüğünde, güneş batana kadar kapımı korumanı istiyorum. Soran olursa, dün gece uyumadım ve günümü yeni yatak odamda kilitli geçirmeyi, yatağımın her santimetrekaresini tanımayı planlıyorum. Kimsenin içeri girmesini ya da beni rahatsız etmesini istemiyorum."

"Ama Bayan Adora-" Alice duraksadı.

"Ve eğer bu doğruysa ve benim için  alı ıyorsan, dün gece olanlarla ilgili ayrıntıları a ıklamayacaksın." Notu önlüğünün cebine koydum ve itiraz etmesine ya da takip etmesine fırsat vermeden oradan ayrıldım.

Adrenalin damarlarıma hücum etti ve mutfaktan çıkıp sarmal merdivenleri yeterince hızlı çıkamadım.

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

TAŞ

BİR YAN MASADA, DERİ BİR ÇANTADA ESKİZ DEFTERLERİ VE ÇİZİM DEFTERLERİ
DURUYORDU.

mutfak eşyaları.

Kapak muhafazasına AR harfleri basılmıştır.

Soğuk kış gecesi boyunca, sadece bir fener kağıdın üzerinde tereyağlı bir parıltı yayarken, tek yapabildiğim çizim yapmaktı çünkü enfeksiyon beni yavaş yavaş çalışıyordu.

Kağıda her vuruşumda Kirke'ye cevaplar bulmaya çalışırken eskiz defteri bir dizimin üzerinde dengede duruyordu. Başım eğik ve gözlerim odaklanmışken, kalem dudaklarının şekli etrafında kıvrıldı ve yakasından aşağıya doğru serbestçe hareket etti. Sakladığı şeyin ipuçları çizimde olmalıydı, ancak sırlarını bulmak yerine, kendimi asla doğru yapamadığım bir çift gözde kaybettim. Ve hayal kırıklığı beni ele geçirdiğinde, eskiz defterini yere bıraktım, elim yanımda sendeleyerek tuvalete gittim ve aynanın karşısında çok az zaman geçirdim.

Annem başarmış olmalıydı çünkü sonunda yüzümü görebiliyordum. Ama aynanın yansımasında bir yabancı yaşıyordu.

Bir hayalet. Bir gölge. Bana ait olmayan bir yüz.

Parmaklarımı soğuk yanağıma dokundurdum ve çenemde gezdirdim.

İfadem çizimlerimden biri gibiydi ve gülümsemenin, kaş çatmanın, yirmi dört yıl boyunca gördüğüm aynı yüzleri yapmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmeye çalıştım, ama yaşam gücü yavaş yavaş kaybolan bir sahtekârdan başka bir şey değildim.

Enfeksiyon yüzünden mi yoksa başka bir şey yüzünden mi?

Kirke'nin gözlerinde, gülümsemesinde ve duygularında tamamen kendisiyle bağlantılıydı. Çok rahat, dürüst ve kim olduğundan emindi. Kendini istediği her şekilde ifade edebiliyordu. Saklanmak yerine kendini kucaklayabiliyordu ve eğer istediği buysa saklanabiliyordu da. Hayatı boyunca başkalarının görmesini istediği resmi çizmiş ve bunları sanki ikinci doğasıymış gibi yapmıştı.

Yüzümü örten tahlıl çuvalı olmadan, bana bakan adamı tanımadığımı itiraf etmekten korkuyordum. Bu yabancının kim olduğunu bilmiyordum.

Aynayı örtecek bir çarşaf bulmak için yatak odasına doğru tökezlerken nefesim kesildi. Ama fazla uzağa gidemedim.

Odanın karanlık köşesinde soluk bir hareket belirdi.

Ne olabileceğini görmek için başımı çevirmedi. Hemen değil. Huzursuzluk, açlık ya da enfeksiyon nedeniyle zihnimin yarattığı bir hayalet olduğuna inanarak başımı öne eğdim. Ama sonra köşeden yumuşak, ıssız fısıltılar süzüldü ve kulaklarımı doldurdu.

Yatak odasının kapısının yanındaki gölgelerle kaplı köşeden beyaz bir figür çıktı.

Bir kadın şeklini aldı.

Ayaklarını gizleyen kabarık beyaz elbisesi ve belinin üzerinde uçuşan uzun sarı saçlarıyla yüzünü görememem için başını öne eğmişti.

Omzumu banyonun kapısına yasladığımda kalbim çarpmaya başladı ve ellerim kapının çerçevesine dolandı. Ciğerlerim sanki içlerinde hiç hava kalmamış gibi ağrıyordu ama her titreyişimde dudaklarımın arasından soğuk hava üflüyor ve bana nefes aldığımı hatırlatıyordu.

Başımı tamamen çevirdiğimde, yanımdan geçip giderken kuyruğunun ucunu yakaladım ve omurgamda korku ve kederin tırmanmasına neden oldu. Onunla birlikte ensemde bir ürperti geçti. Sanki parmaklarını ensemde gezdirmiş gibiydi.

Hüzünlü, ürkütücü fısıltı, döner merdivende durduğunda peşinden sürüklendi.

Profilini görebilmem için başını yeterince çevirdi.

Saydam şekli, bana bakarken yoğun ve kararlı gözlere sahipti. Beni sıkıca tutmuş, izliyor ve harekete geçmemi bekliyorlardı. Ancak, odadaki sıcaklık düşmeye başladığında, onun avucunun içinde donup kaldım.

"Anne?"

O bir anı değil, tam da bu odada benimle birlikteydi.

Onu takip etmemi istedi.

Buna uyduym ve deniz fenerinin merdivenlerini tırmanırken zemin altımda yumuşak ve dengesizdi. Hareketlerim bana ait değildi, her dönüşte, her hamlede robot gibi beyazın uçlarını takip ediyordum. Ayak seslerim boştu, gecenin içinde bir yankıydı, annemin nazik fısıltılarıyla dans ediyordu.

Kendimi deniz fenerinin tepesinde bulduğumda son birkaç dakika benden çalınmıştı, yaramın acısı nefesimi kesiyor, uzuvlarıma vuruyor, kemiklerimin etrafında sarmaşık gibi sürünüyor ve sıkıyordu. Atlantik'e bakan cam pencerelerle çevrili nöbet odasında durmuş, bakışlarım onu arıyordu.

Kapı arkamdan çarparak kapandı.

Pencere kenarında, fitiline kadar erimiş mumlarla çevrili bir kitap vardı. Kitap tozla kaplanmış, sayfaları şişmiş ve tamamen kapanmasını engellemişti. İşte o zaman hava tısladı. Hırıltılı, rahatsız edici bir ses.

Onu almamı istedi.

Annem beni buraya bir şey göstermek için getirdi.

Ama hareket edemiyordum. Kaslarımdaki kontrol edilemez titreme beni burada tutuyordu. Her hareket ciğerlerimde kalan azıcık havaya mal oluyormuş gibi hissediyordum, acı nefesimin yarısını alıp götürüyordu. Eklemlerim soğuktan kaskatı kesilmişti ve onu tutmak için uzandığımda, parmak uçlarım deri köşeleri sıyırdığında titriyordu.

Elim kitabın etrafında kıvrıldığında, onu göğsüme götürdüm ve altım zeminle buluşana kadar pencereden aşağı kaydım.

Kapaktaki tozu silkeledim, deriye işlenmiş narin bir tasarım ortaya çıktı; bir tür ağaç amblemi. Hafif *bir* dokunuş zihnimde annemin görüntülerini canlandırdı: *Dolunay arkasında parlarken Celia anneme bağılıyor, pencere kenarındaki deftere öfkeyle bir şeyler karalarken adı boş merdivende yankılanıyordu.* Bu görüntüler aklımdan çıkmıyor, gökyüzünü yaran bir şimşek gibi çakıp geçiyordu.

Açtığımda sırt kısmı çatladı ve sayfalar görünmez bir güç tarafından önüme serildi. İrkildim ve günlük parmaklarımın arasından kayıp kucağıma düştü.

Hızla çevrilen sayfaları durdurmak mümkün değildi.

Ta ki kitap bir günlük kaydında durana kadar.

5 Eylül 2015, sarı, kırılğan kâğıdın üzerinde haykırıyordu. Düşündüğüm tarihle uyuşmayan bir tarih. Eğer tarih doğruysa, ben yavaş ve acı dolu ölümlere katlanırken yüz elli yıldan fazla zaman geçmişti.

5 Eylül 2015

İçi Boş Kâfirlerin Lanetini bozmak için ay çocuğu ölmelidir.

Tek yol bu.

Celia bir keresinde bana büyüleyici bir uykuya dalan bir kız hakkında ahlaksız bir masal anlatmıştı. Tüm etkileyici sanat eserleri gibi bu da ilham vericiydi ve bir fikrin başlangıcıydı. Tamamlanması bir asırdan fazla sürecek bir fikrin.

Tıpkı bu masalda olduğu gibi, laneti kırma fikrim de bir tohum ekti, kök saldı ve Celia ile benim hayal edebileceğimizden çok daha büyük bir şeye dönüştü. Stone'un hikayesi bir kabus olsa da, sonu trajik biten diğer çarpık hikayelerin aksine unutulmaz bir son olacaktı. Artık bir canavar yoktu ve bir adam sefil lanetinden kurtulmuştu.

İşte bu 151 yıllık süre zarfında, oğlum denizin dibinde bir tabutta yatarken ve ay çocuğunun öleceği günü beklerken, Taş bana gençliğin ve zamanın değerli armağanını vermeye devam ediyor.

Önceki sayfalarda görebileceğiniz gibi, şehvet ve güç tarafından tüketilen on yıllar boyunca birkaç hata yaptım, ancak sonsuz gençlik ve zamana meydan okuma yeteneği hakkında bu kadar muhteşem olan şey budur. Hatalar silinebilir ve unutulabilir.

Ancak Stone'un güçlerinin aksine, büyüler sonsuza dek kalıcı değildir.

Yükselen düşer. Başlayan şey her zaman biter. Ve büyülerin bir bedeli vardır.

Stone'a yaptığımız büyüünün bir zamanlayıcısı var ve zamanımız tükeniyor.

Stone'u yakında geri getiremezsek Celia ve ben öleceğiz.

Celia'nın her zaman yaptığı gibi beni aldatici yoldan geri çektiğini söyleyebilirim.

Birlikte, Stone'un lanetini kırma planının kontrolünü yeniden ele geçirdik.

Yalnız Kurt'u öldürmek için birçok kez başarısız olduktan sonra bir kız çocuğu doğurdu, ancak bakıcıları çocuğu doğduktan hemen sonra kaçırdı. Bu bakıcı kurnazdı, torununun yerini zincirlemek için bir büyü yaptı. Bunu aşmak kolay olmadı ama onu bulduk. Adı Fallon ve Teksas'ta yaşıyor.

Aramızda kilometrelerce mesafe varken bakıcısını öldürmek gibi zorluklar vardı ama başardım. Bir sonraki adım, ay çocuğunu Ağlayan Kovuk'a çekmek için anne tarafından büyükbabasını hastalıkla büyülemek çünkü Fallon burada, her şeyin başladığı yerde ölmeli. Birkaç yıl daha sürebilir ama bu iş bittiğinde ay çocuğuna büyükbabasının hastalığını bildiren bir mektup göndermem gerekecek. Benjamin Grimaldi'nin el yazısını mükemmelleştirmek için birçok yalnız gece geçirdim.

Gerçek şu ki, önümde duran ve öncelikle dikkatimi vermem gereken başka bir şey var.

Yıllarca Javino Blackwell'in gölge kanını Kemik Adası'ndan kontrol edebildim, uzaktan öldürme alıştırmaları yaptım ama yedi yıl önce Tarikat onu idam etti ve bana tek seçenek olarak oğlunu bıraktı.

Julian Blackwell daha güçlü, bu da beni adadan beklediğimden çok daha erken ayrılmaya zorluyor.

Yüz yetmiş yılı aşkın bir süredir ilk kez Ağlayan Kovuk anakarasına ayak basacağım ve kendimi kasaba halkının yaşamına dahil edeceğim. Yeterince zaman

geçti ve beni unuttuklarından eminim. Yeni nesiller beni kabul etmeyi ve bana güvenmeyi öğrendiğinde, Julian'a bir zamanlar babasına sahip olduğum gibi onu kontrol edebilecek kadar yakın olacağım.

Bir Blackwell'in ay çocuğunun canını aldığından emin olmak çemberi tamamlayacak ve lanetsiz oğlumla hak ettiğim bir hayata sahip olmak için ellerimi temiz tutacak. Her şey yolunda giderse, oğlum derin uykusundan uyanacak ve maskesini çıkarabilecek.

Bugün 151. kez oğlumun yirmi beşinci doğum günü. Aylardır zihnime kazıdığım bu yuvarlak içine alınmış tarihin gözlerinin içine bakıyorum. İnsanların benimle Carrie Driscoll adıyla ve yanımda sahte bir sevgiliyle tanışacağı gün.

Beni buraya getiren yaptığım tüm o korkunç şeyler peşimi bırakmıyor. Hiç pişman değilim. Bu oğlum için ve son nefesime kadar hepsini tekrar yaparım.

Eğer hayatta kalamazsam, bu günlüğü arkamda bırakacağım ki gerçek ismim, çok nefret ettiğimiz çirkin şeyleri atlamak için alıp çarpıttığımız orijinal masallar gibi unutulmasın. Umarım Stone uyandığı gün, hayatı eskisi kadar sefil olmaz ve bizim için yarattığım yeni sonla güzel bir sona dönüşür.

*Sonsuza kadar senin,
Clarice Annabelle Woolf*

"O L A M A Z ." FISILTI DUDAKLARIMDAN DÖKÜLMÜŞTÜ, AMA HER NE KADAR tiksindiğimde, annemin sayfalarda lekelenmiş etkili el yazısını tanıdım. Onun el yazısıyla, gerçekler omurgamdan itibaren benimle alay ediyordu.

Bana yaptığı şey doğal değildi. Başkalarından isteyerek aldığı şey canavarcaydı. Kaybedilen tüm hayatlar, kabul ettiğim ve yaşayabileceğim bir laneti bozmak içindi ve kendimden iğreniyordum.

Onları öldürmemiş olmama rağmen, öldürmüşüm gibi hissediyordum.

Annemin vicdan azabını düşünürken cesetler üst üste yığıldı. Ağırdı.

Tamamen çok ağır.

Titrerken safra midemde kıvrıldı ve dökülmekle tehdit etti. Hiçbir şey yememiştim, kuru kuru kusarken gözlerimin kenarlarına yaşlar yapışıyordu. Her boş kusma, bir bıçağın keskin ucunun içimde sürüklenip bükülmesi gibiydi.

"Bana bütün bu insanları öldürmediğini söyle," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Perdenin diğer tarafından gelen tehditkâr bir kahkaha kafatasımda yankılandı.

O anda bir rüzgâr yüzüme doğru esti ve görünmez bir öfke dolu elle günlük sayfalarını havalandırdı.

Yılların gözlerimin önünden akıp gidişini izledim - ben bir asırdan fazla bir süredir aynı tekrarlanan ölümün acısını çekerken annemin yaşadığı yıllar. Ve eğer anneme kalsa, belki de sonsuza kadar.

Yaşamaya devam etti ve bunu yapmak için beni kullandı.

Günlüğü kenara fırlattığımda oda dönmeye başladı. Bunu benim için yapmamıştı. Bunu kendisi için yaptı. Benim yüzümden başka kimsenin ölmesine gerek yoktu. Yeterince kan döküldü zaten. Asla bu şekilde olmak zorunda değildi.

Annemin kahkahası manik bir hal aldı. Kulaklarımda bir kutlama uluması.

Kapalı pencerelere rağmen soğuk rüzgârlar yüzümden hızla geçti.

Öfke içime boşaldı. "Neden hâlâ buradasın? Ne istiyorsun?"

Günlük bir adım öteden tekrar açıldı, sayfaları hızla çevriliyordu.

Başka bir günlük kaydının üzerinde durdu.

Öne uzandım ve günlüğü daha yakına kaydırdım.

Onu diğer taraftan geri getirmek için yapılan bir büyüydü.

Günlüğünü bulup onu geri getirebilmem için beni buraya çekmişti.

"Hayır," diye başımı salladım. *Seni şimdiden ne hale getirdiğine bir bak.*

Sonra oda durdu. Durdu.

Ama bu şey gitmemişti. Biliyordum çünkü havada bir varlık vardı. Onu hala bu odada hissedebiliyordum.

Yanımdaki günlük sadece içimdeki öfkeli ateşi besledi.

Gücümün bir kısmını topladıktan sonra duvardan yardım alarak ayağa kalktım ve sendeleyerek çıkışa doğru yürüdüm. Zemin altımda eğildi ve büküldü. Beni nöbet odasından çıkarması için parmaklıklara emanet ettim ve yanımda tuttuğum günlüğümle sarmal merdivenlerden aşağı indim.

Günlükten nefret ediyordum. Artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Ana yaşam alanına girdiğimde, ben şömineye ulaşamadan oda reverans yaptı ve vals yaptı. Sonra zemin çözüldü, adımlarım boşluğa düştü ve yere yığıldım. Günlük artık elimde değildi ama kanepenin altından yere kaymıştı.

Annem delilikle karışık bir kahkaha daha attı.

Zaman ne kadar geçerse geçsin yankılanan kahkahaların markası.

Ocakta patlayan ateş, soğuk karanlık alevleri yutmadan önce tüm odayı tutuşturdu. Pencerenin dışında bir şimşek çaktı ve elektrik mavisi, şöminenin üzerinde duran aynanın üzerinde mızrak gibi parladı. Aynanın içinde annemin silueti belirdi.

Uzun sarı saçları ve ince, korkunç yüzüyle hatırladığım gibi görünüyordu ama gözlerinin şekli korkunçtu. Aynanın diğer tarafındaki camın üzerinde parmağını bir büyüyle sürükledi.

"Elb murcuoy yam traehre pap!"

Karanlık beni yutana kadar dünya bulanıklaştı.

OceanofPDF.com

GEMI KAZAZEDESİ RUHLAR

ALEC & CIRCE

DENİZİN KIZI ŞAFAK VAKTI OKYANUSUN KOLLARINDA GÜNEŞLENDİ.

Elbette, evine bir küvetle gelmişti ama genç kadın onun gözlerini üzerinde görmek istiyordu; onun bakışlarındaki kaçışı. İşte orada, Ağlayan Kovuk'un kıyısında kendini denize bıraktı. Solan gece tenine veda etti ve yükselen ılık güneş, Summerland'in spot ışığı gibi onun üzerinde parladı.

Uçurumun kenarında, Alec'in gözleri bir kez daha Kirke'ye takıldı.

Kaçınılmaz sırtışı ve zorlukla yakalanan bakışlarla bir yıl geçmişti. Alec ona gölgelerden tapıyordu ve yıl boyunca Alec onunla olabildiğince yakınlaşmıştı. Perşembe günleri vanilyalı güllü ay sütünü tercih ettiğini ve yağmurlu sabahlarda saçlarını nasıl arkaya ördüğünü biliyordu. Krem rengi elbisenin en sevdiği elbise olduğunu, çünkü onun içinde daha farklı, daha rahat yürüdüğünü ve gergin olduğunda kolyesini sıkıca tuttuğunu biliyordu. Adını bile bilmeden onun hakkında diğerlerinden daha çok şey biliyordu.

Ancak o gün daha da yüzsüzleşmişti.

Aralarında neredeyse yüz metre mesafe varken, elbisesi vücudundan kayıp kumların üzerine yığılırken Circe onun gözleriyle karşılaştı.

Tanrım, diye düşündü gözleri ona çarptığı anda.

Uçuruma yaslandı, omzu kayaya çarptı, onu görünce neredeyse batıyordu. Kendini tutmak için titreyen eliyle çizimlerini kavradı, kalbi göğsünde vahşi bir at sürüsü gibi çarpıyordu. Alec onun kenarlarını, kıvrımlarını ezberlemişti ve Circe'in gülümsemesi baştan çıkarıcı, alaycıydı.

Yanaklarında bir ateş yükseldi.

Sonra ona sırtını döndü ve su ayak bileklerine kadar gelene kadar okyanusa adım attı.

Sabahın sert rüzgârı her yönden tenini okşuyor, altın sarısı buklelerini görüş alanına doğru savuruyordu.

Saçlarını yüzünden silkeledi ve ön kolunu uçuruma yaslayarak kızı çizmek için eskiz defterini desteklemek için kullandı. Sıgılıta duran kız silüetinin her havadar hafif vuruşunda, her siyah çizgisinde göğsü gümbürdüyordu. Ne de olsa onu çizmek, ona gerçekten dokunabilmesinin tek yoluyla.

Circe'nin saçları belinin hemen üzerine düşüyor ve sanki bildiği tek evmiş gibi denizin içinde çırılçıplak durup teninin her santimini çalıntı lavanta yağıyla kaplarken omuzlarına ve sırtına dolanıyordu. Gökyüzü aydınlanırken teninin rengi zengin bir hazine gibiydi, bazı yerlerine spot ışıkları tutuyor, sonra diğerlerine sürükleniyordu.

Alec, kadının yağı ayaklarından göğüslerine doğru sürmesini hayranlıkla izlerken nefesi titreyerek kesildi. Hayranlık içinde kolunu yanına indirdi. Hayatının geri kalanında onu her gün çizebilirdi ama hiçbir yeteneği onun güzelliğiyle boy ölçüşemezdi. Tamamen ve bütünüyle saplanmıştı.

Hipnotize olmuş bir halde döndü, omurgası uçurumla buluştu ve başını geriye attı, gözleri kızın üzerine düştü. Düşüyor, batıyor, aşağı iniyordu. Onu yok etmeden önce neden ona işkence etmek zorundaydı?

Cantini'nin en sadık muhafızı Bain Seldon, uçurumun diğer tarafından uzaktan bağırdı ve sesi Circe'e yaklaştı. Çabucak güvercin rengine bir beze sarındı, gereksiz eşyalarını geride bıraktı ve kahkahalarını gizleyemeyerek Alec'e doğru koştu.

Sadece Alec o geçerken buz gibi oldu, daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Onu.

Yaklaşırken Kirke başını onun bakışlarıyla buluşacak kadar çevirdi ve Onu takip etmesini işaret etti.

Ona yakın olmak isteyen Alec, elindeki çizimi arka cebine soktu.

Bu çılgıncaydı. Çılgıncaydı.

Şimdi değilse ne zaman? diye sordu kendi kendine.

O da onu kıyı boyunca kovaladı.

Kirke ilk başta onunla konuşmakta tereddüt etti. Sesinin müzikal tınısının, duygusuz bir kalbe sahip en zalim adamı bile kendisine aşık edebileceğini biliyordu. Ancak bu, kalbine en çılgınca şeyleri yaptıran adalıya ilk kez kimse görmeden yakın olma şansıydı.

Artık bakmak yok, diye düşündü, ona daha fazla karşı koyamadı. Büyük bir özlemle, göğsünde yatan safiri avucunda parlayana kadar kavradı ve bunun gerçek olması için tüm büyüsunü içine hapsetti. O buna değerdı, buna inanıyordu.

Sevgili kalbim, sakın ol.

Circe tam zamanında döndü, Alec sadece bir nefes uzaktaydı.

İkili göz göze geldi, kalplerini, nefeslerini sakınleştirmeye çalıştılar, ayakları geceden kalma soğuk beyaz kumda durdu.

Cesur bir yüz ifadesiyle, "Bana adını söyle," dedi. Gerçekte, bu kadar yakın durduğı ve onun ayrıntılarıyla, ışıklı gözleriyle büyülendiğı için tamamen gergindi. "Gölgelerden beni izleyen hayranımın adını bilmeye hakkım var."

Alec'in yüzü onun sözleriyle endişeden eğlenceye dönüştü.

Ama hissettiğı tek şey bu değildi. Bu anı korumak için dimdik ayakta duruyor, çok uzağında olmayan muhafızın ya da herhangi birinin bunu ondan çalmasına cesaret ediyordu. Ona, başyapıtına hayranlık duyuyor, ona ilk kez dokunma şansını özlemle bekliyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, onun fikrini değıştirip gitmesinden korkuyordu.

O bunların hepsiydi ve aynı derecede sinir bozucuydu.

"Alec," dedi gülümseyerek, nefes almak, nefes vermek, kendini sakınleştirmek, ellerinin onu kollarının arasına almasını kontrol etmek için kalça kemiklerini kavrayarak. "Ve ben buna katılmıyorum. Gölgelelden geldiğim pek söylenemez. Kendimi belli etmedim mi?" Kadın afallamıştı, Alec kaşlarını kaldırarak dikkatli bir adım daha yaklaştı. "Adını bilmek zorundayım."

"Bir yıl oldu," dedi bir adım geri çekilerek.

"Hayatımın en uzun yılı. Hem köleleştirici hem de sarhoş edici." Sonunda Alec'in ağzı buruştu. "Şimdi, lütfen bana adını söyle."

"On iki yeni ay ve sen benimle konuşmadın. Beni beklettin," diye alay etti, nabzı derisinin altında çarpıyordu. "Beni hiç arzuluyor musun?"

Ağzından çıkan her kelime Alec'in ondan daha çok hoşlanmasına neden oluyordu; ne kadar cesur, şakacı ve biraz da özgürdü. "Sırf seni görebilmek için neredeyse her gün okyanusu geçiyorum. Burada başka bir işim yok."

"Peki, neden sadece izliyorsun?"

"Çünkü," dedi basitçe. "Daha önce kimsenin yapamadığı korkunç bir şey yapabiliyorsun, kalbimi söküp atabiliyorsun. Şimdi," dedi bir adım daha atarak, "eğer bana adını söylemezsen, sana *benim adımla* hitap edeceğim."

Kadın bir adım geri çekildi. "Kirke," dedi eğlenerek ve kara kirpiklerinin arasından ona bakarak. "Bu bakışı birçok kez gördüm. Bana bakıyorsun gözlerinde arzuyla."

Bu onu daha da kendine çekti. "Vücudunu görmeden çok önce seni arzuluyordum, Circe."

Kaşlarını kaldırdı ve kalbindeki tüm kanın başka yerlere akmasına neden olan muhteşem bir gülümsemeye bir adım daha geri çekildi. Ama sonra sırtı uçurumla buluştu ve gidecek hiçbir yeri kalmadı.

Kıyıya vuran bir dalga, aralarında bir esintiye neden oldu.

Kadının kokusu Alec'e çarptı. Esansiyel yağların aromasının tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Parfüm ve boynunda bir safir... Sadece servet sahibi bir kadının böyle değerli eşyalara sahip olabileceğini biliyordu. Onun hakkında bu tür varsayımları vardı ama bu onu hiç rahatsız etmemişti.

Alec eğlenmekten bitkin düşmüş bir halde son adımını attı.

Yanağına dokunmak için elini kaldırdığında nefesi kesildi. Kız irkildi ve adam onun tepkisi karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Sana asla zarar vermem," dedi ve teslimiyetle kolunu bıraktı. Sabırla bekledi, nefesi kesilmişti, kalbi durmuştu, gözleri kızdaydı. Sonra onun parmaklarının uzanıp kendi parmaklarına dokunduğunu hissetti.

Kalbinin tekrar attığını hissetti.

Circe onun elini tuttu ve yanağı avucunun içine gelene kadar yüzüne yaklaştırdı. Başparmağı elmacık kemiğini sıyırdı ve kız gözlerini kapattı, o da nefesini serbest bıraktı. Adam yerinde kıpırdandı, daha da yaklaştı ve yüzünü görebilmek için başını geriye doğru eğdi. "Bilmen gerekiyorsa," dedi titrek bir nefesle, "senin bedeninden çok daha fazlasını arzuluyorum."

Deniz camı gibi parlayan iki deniz köpüğü gözüyle Alec'e baktı. Adam sadece yakışıklı değildi. Aslında onda büyüleyici bir şey vardı. Ve bir erkek tarafından herhangi bir derecede silahsızlandırılmak aynı derecede heyecan verici ve korkutucuydu. Kirke'nin kaybedecek her şeyi vardı, peki neden kendini durduramıyordu?

"Durun! Kendinizi tanıtın," diye seslendi Bain.

Circe Alec'in elinden kurtuldu, elini tuttu ve onu köşeden çekerek mağaranın içine daldı. Onun arkasındaki gölgelerin arasına girmeden önce soldan sağa baktı. Circe'le tekrar karşılaştığında, Circe sırtını duvara dayamış, göğsü kabarmıştı.

Ona doğru yaklaştı ve eğilerek ön kolunu başının üstündeki mağara duvarına dayadı. "Bana durmamı söyle, yemin ederim duracağım." Kız o kadar yakındaydı ki, adamın dudaklarında kızın nefesinin tadını alabiliyordu ama adam ellerini kendine sakladı, bekledi, bekledi, bakışları kızınkilere kaydı. "Ama durmak istemiyorum-"

Circe ayak parmaklarının üzerinde doğruldu ve onu dudaklarından öptü. Ona bakmak için geri çekilmeden önce sadece bir kez.

Alec gözlerini kırıştırdı, birden çocuksu bir sırtıyla çok daha genç göründü. Circe'in kalbi hızla çarptı ve Alec başını eğerek onu aldı.

Vücudunun geri kalanından önce ağzı onunkine çarptı. Ve bunca zaman sonra onu öpüyor, öpüyor, öpüyor, ağzını açıyor, dilinin kendi dilinin üzerinde kaydığını hissediyordu. Bu başının dönmesine ve göğsünün ağrmasına neden oldu.

Ayak parmaklarının ucuna kalktı, Alec'in başının arkasını kavradı, onu kendine çekti ve vücudunu kendi vücuduna bastırdı. Vücudunu saran kumaş üzerinden kaydı ve Alec'in sıcak eli omurgasından yukarı, diğeri de yan tarafındaki yumuşak teninden aşağı kaydı.

Kontrolünü kaybediyordu, ereksiyonu ona baskı yapıyordu.

Kalbi zaten açtı, ama o anda açlıktan ölüyordu ve onu içeri almazsa kendini kemirmekle tehdit ediyordu.

Alec kendini ondan ayırmak zorunda kaldı ama bunu bir iniltiyle yaptı. "Benimle Kemik Adası'na geri dön," dedi, eli onun sırtında aşağı yukarı kayarken, hâlâ bedeninden sıyrılamıyordu. "Sadece bir an istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum."

Kirke başını salladı ve onu bir kez daha öptü.

Kollarından sıyrılırken onu çözülmeye bırakan bir öpücük.

Alec döndü ve onun okyanusa doğru gidişini izledi.

"Circe!"

Sonra onu kovaladı.

Hikayeye göre, her zaman onun peşindeymiş gibi görünüyordu.

Kirke suya zarafetle koşarken, Alec'in adımları tam tersi gibi görünüyordu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sordu, sersemlemiş ve korkmuş bir halde.

Dalgalar meydan okuyor, onu kadından uzaklaşmaya zorluyordu.

Cesur bir gülümsemeyle ona döndü ve kollarını iki yana kaldırdı. "Kanıtla bana," dedi denizin sesinin üzerinde, tam da bir başka dalga arkasından ona çarparken. "Bana daha fazlası olduğunu kanıtla, Alec. Daha derine indiğimizde hâlâ böyle hissedeceğimizi kanıtla."

Kadın gözlerini kapattı ve Alec, kadın geriye doğru suya düştüğünde nefesini tuttu. Aynı dalga ona da çarptı ve tuzlu su gözlerini yaktı. Gözlerini iki parmağıyla sıkıca kısıtı ve sonra tekrar açtı. Ama kız gitmişti.

Alec denize dalarak akıntıya karşı kendini ileriye doğru itti. O

ONU BULMAK İÇİN KOLLARINI HER YÖNE SALLADI. ZAMAN GEÇTİKÇE İçindeki panik onu doldurana kadar gerildi. Başı suyun üstüne çıktı ve Kirke'den bir iz bulmak için yüzeyi taradı. Hiç şansı yoktu.

Vazgeçmeyi reddederek, ciğerlerinin taşıyabileceği kadar hava çekti, tekrar dibe daldı ve kıyı ile arasına daha fazla mesafe ekledi.

Ancak tüm çabalara rağmen ortadan kaybolmuştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

ADORA

DENİZ FENERİNİN KAPISINI ÇALDIĞIMDA STONE CEVAP VERMEDİ.

Ve birden kendimi aptal gibi hissettim, kapının eşiğinde donuyordum, sert rüzgârlarla savaşıyordum, gördüğüm bir rüya hakkında onunla yüzleşmeye hazırdım.

Gri bulutlar tepemde geziniyor ve rüzgâr ceketimi yırtmakla tehdit ediyordu. Her an kar yağabilir ve adayı buz gibi beyaza bürüye bilirdi.

Kaybedecek bir saniye daha bulamadan kapının kolunu denedim. Kilitli değildi.

Odanın içi karanlık, soğuk ve yaşamdan yoksundu.

Pencerenin kenarlarında asılı duran tozlu perdeler, dans eden bir çift hayalet gibi dalgalanıp kabarıyordu.

Derimin üzerinde yoğun bir his gezindi.

Sanki deniz fenerinde başka bir şey vardı. İnsan olmayan bir şey.

"Taş mı?" Deniz fenerinin geri kalanını zar zor görebiliyordum. Sadece buzlu bir pencereden sızan bir mızrak kadar gün ışığı sessiz odayı yarıyordu. "Stone, burada mısın?"

O anda yatak odasının yanındaki köşede bir hareketlenme oldu.

Donup kaldım, oturma odasının ortasında hareketsiz duruyordum, hipnotize edici bir damlama, damlama, Stone'un sızıntıyı yakalamak için koymuş olması gereken bir kovaya *düşüyordu*.

Kalbim çarparak, bakışlarımı gölgelerde saklanan şeye çiviledim ve bir şey yapmasını bekledim. Ortaya çıkmasını ve kendini göstermesini.

Bu şey hareket ettikçe döşeme tahtaları gıcırdadı ve omurgama bir ürperti yayıldı. Çantamı daha sıkı kavradım. Diğer elim yanımda bir yumruğa dönüştü.

"Çık dışarı, bu hiç komik değil-" Kulağımın kabuğunda gezinen bir tıslama sözlerimi yutunca cümlemin ortasında durdum. Sonra soğuk, nemli parmakların bileğimi sarıp sıktığını hissettim.

Nabzım tenime çarptı; kanım soğudu. Başımı hafifçe eğdim ve korkunç bir el gördüm.

"Stone, bırak beni," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından, gözlerinin içine bakmak için tam olarak dönmeye korkuyordum.

Odanın öbür ucunda, köşeden bir başka kayma, bir başka gıcırtı geldi.

Stone gölgelerin arasından çıkıp grimsi ışık yüzünü keserken bakışlarım tekrar ona yöneldi. Heybetli boyu görülmesini gerektiriyordu; göz çukurları oyulmuştu ve morluk morluğu gözlerindeki çukuru süslüyordu. Tam o anda kemiklerim etimden ayrılmak istedi, böylece ruhum buradan kaçabilecekti.

"Ben değilim," diye ürpertici bir fısıltıyla nefesimi kesti. "Annem."

Odadan kaçmak için döndüm ama boğazımdan bir çığlık kopamadan başımın yan tarafına bir şey çarptı.

Sert bir şey, acı verici bir şey.

ÖNCE YILDIRIM ÇARPTI.

Göz kapaklarımın arkasında camgöbeği mavisi parladı. Sonra gök gürültüsü geldi.

Başım zonkluyordu ve dokunduğumda şakağımda bir şişlik oluştu. Gözlerimi araladım ve göz kapaklarım ağırlaşmıştı, odanın tamamını göremiyordum. Sanki deniz feneri konuşmaya cesaret edemiyormuş gibi soğuk ve karanlıktı. Nefes almaya bile. Ay ve şimşek, dışarıdaki kar yağışını yakalayan ve kirli cam pencereden süzülen tek ışıktı.

Midem bulandı. Akşam karanlığı çoktan başlamıştı. Geri dönmek için çok geçti.

Sürüklenme sesi önce hafifçe geldi, sonra giderek yaklaştı. Et yere değiyordu.

Vücudunun yarısının belinden kesildiğini, bacaklarının koptuğunu, bağırsaklarının ve kanının parke üzerinde biriktiğini, ondan geriye kalan her şeyi bana ulaşmak için kullandığını hayal ettim. Ama sesin geldiği yere baktığımda Stone gölgelerin arasında duruyordu, avuç içi kendini tutmak istercesine kapı çerçevesinden aşağı kayıyordu. Beni izlerken ayın ışıkları yüzünü aydınlatıyordu.

Onun sınırsız bakışlarına baktım.

Bir boşluğa bakmak gibiydi. Bir boşluğa.

Stone'un huzurunda ilk kez gerçek bir dehşet hissettim. Zihnimin kara bir dehşetten başka bir şey olmayan kötücül köşeleri bile beni felç eden gözlerinden koruyamadı.

Kaç, saklan, küçül, diye emretti zihnim.

Ama o bana bakarken ben de ona bakmaya devam ettim.

Ama sonra bana doğru bir adım attı ve ayın onu ışığıyla yıkamasına izin verdi. Onun dehşet verici görüntüsü nefesimi boğazıma tıkadı.

Stone çırılçıplaktı, hiçbir şeyi yoktu. Devasa gövdesi boyunca şişkin testere dişli yara izleri, beyaz ve pembe etten oluşan düzensiz nehirler vardı. En büyüğü derisini yararak shaftının yanından aşağıya doğru uzanıyor, sonra önden geçerek hafif bir sarı saç tutamına dönüşüyordu. Uyluklarının iç kısımları boyunca ve kasık kemiğinin etrafında beyaz çıkıntılı yara izleri vardı. Düzinelerce.

Ayakta olsaydım ve felçli olmasaydım bir adım geri atardım. Ama yerde yatıyordum ve tüylerim diken diken olmuştu.

Sonunda sırtımı yerden kaldırdım.

"Stone," diye fısıldadım, sesimdeki titremeyi kontrol etmeye çalışarak. "Ne oldu sana böyle?"

Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerinde bir taleple bakışlarımı tuttu. Sanki en büyük sırrı ortaya çıkmıştı ve bundan kaçmanın bir faydası yoktu. Saklanacak hiçbir yer yoktu.

Nemli, beyaz saç telleri alnına ve gözlerine doğru kıvrılıyordu. Cildi kızarmış, ter çene çizgisinden aşağı kaymış ve korkunç dikişleri etinden sökülmüştü. Karnının kıvrımları boyunca kan fişkırıyor ve yanlarındaki eldivenli parmak uçlarından damlıyordu.

Aramıza bir bariyer koymak için boşluğu kullanarak geri çekildim.

Elimde kalan tek şey buydu. "Sen... dikişlerini mi aldırдың?" Endişeli görünmeye çalıştım ve gözümü kaçırmak, parçalanmış gibi görünen şekil bozukluğu yokmuş gibi davranmak istedim ama bunu görmezden gelmek imkânsızdı ve bakışlarım

silueti boyunca.

Cevap verdiyse de duymadım.

Tek düşündüğüm bana bakan yara izleriydi.

İçimden bir an minnettarlık geçti. Benimki asla görülemeyecekken Stone'un çirkinliği sergileniyordu. Benimkini saklayabilirdim. Saklayabilirdim. Gömebilirdim.

Ama benimkinin kendine ait bir aklı vardı, istediği zaman köşelerinden dışarı fırlayan iğrenç düşünceler üretiyordu.

Stone'un yara izleri iğrençti ve bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum. O kadar ki çirkinliğimin elle tutulur bir şey olmasını diliyordum. Acaba o da kendi çirkinliği hakkında aynı şeyi mi düşünüyordu?

O anda onu hissettim. Korkunç yanlarımızı bilebilecek ve görebilecek tek insanların, kendimizi kararlı bir şekilde maruz bıraktığımız kişiler olması ne kadar da uygun. Kendimizi ister dışarıda ister içeride çıplak bırakalım.

"Bunu sana biri mi yaptı?"

Stone hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı.

Ölü bir ifadeyle. Dökme demir gibi bir ifade.

Sessiz ve sinir bozucu bir şekilde öngörülemez.

Ama onun gözlerinde, sözlerimi nasıl yavaşça incelediğini, sesimdeki tonu, saklamam gereken ama saklamadığım yaltaklanmayı izledim.

Her şeyi bir kenara bıraktı ve başını salladı. "Ne gibi?"

Sorduğum için kızgın mıydı yoksa neden bahsettiğimi bilmiyor muydu bilmiyordum. Bakışları çok uzaklarda gibiydi ve dikkati odanın içinde gidip geliyordu. Enfeksiyon sonunda onu da mı ele geçirmişti?

Başımı beline doğru ittim. "Aletin bir kurt sürüsü tarafından parçalanmış gibi." Bu şekilde söylemek istememiştim. Kızgın ve korkmuşum ve dediğim gibi, zihnim artık benim mülküm değildi. Lanetlendiğim şey tarafından sahiplenilmişti.

Sıcak ve yoğun bir kaş çatma ifadesi yüzünü yaktı.

Mermer cephesi ikinci kez çatladı ve bir duygunun önünde diz çöktü.

Bana doğru bir adım attı. "Beni iğrenç mi buluyorsun?"

Geri çekildim. "Hayır." Tek kelime güçlü ve ikna ediciydi. Zihnini rahatlatacağını umarak başımı iki yana salladım. "Hayır, tabii ki hayır."

Stone bir adım daha yaklaştı. "Sana inanmak istiyorum ama yüzün farklı bir hikâye anlatıyor."

Getirdiğim hançer yağmurluğumun içindeydi ama artık onu giymiyordum. Paltomu çıkardığımı hiç hatırlamasam da, odadaki tek çıkışın yanındaki bir kancaya düzgünce asılmıştı. Altında etrafa saçılmış tahta parçaları vardı. Bileğimi kavrayan eli ve Stone'un bu anneden bahsettiğini hatırladıkça başımdaki zonklama devam etti.

O hala burada mı? Bu odada mı?

Her iki durumda da, yanımda getirdiğim bıçak çok uzaktaydı ve o bana ulaşmadan önce ona ulaşıp ulaşamayacağımı bilmiyordum. Deniz fenerinden dışarı açılan kapı kapalıydı ve kasabadan uzaktaydı. Burada olduğumu kimse bilmiyordu.

"Muhtemelen gitmeliyim," dedim sakince, kendimi bariz bir şekilde beni işaret eden sakatlanmış sikine değil, göğsüne bakmaya zorlayarak.

Stone bir adım daha atarak üzerimde yükselmeye başladı. "Gidemezsin."

Geri çekilmeye çalıştım. "Lütfen, şu anda kendinde değilsin."

Başını arkaya attı. "Neden herkes bana yalan söylemek zorunda?"

Başını yana çevirdiği anda boğazıma bir yumru oturdu. "Sessiz ol!" diye bağırdı ve olduğum yerde irkildim.

"Stone, ben bir şey söylemedim," diye fısıldadım, s a k i n kalmaya çalışarak, ama artık bana bakmıyordu.

O zaman anladım ki annesi ona bir şey yapmış olmalı. Şu anda fısıltılar duyuyor olmalı.

Tek açıklaması buydu.

Belli etmeden ondan uzaklaşmak, onu tüketen sanrıdan kaçmak için geri çekildim. "Sorun annen," dedim bu kez nazikçe, aklını başına getirmeye çalışarak. "Annen sana bir şey yaptı, değil mi?"

Stone homurdandı, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kolumdan tutup yerden kaldırdı ve en yakındaki duvara çarptı. Sonra eli çeneme dolandı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. Güçlü eli karşısında dişlerimi sıktım ve kendimi onun elinden kurtarmaya çalıştım.

Yanaklarımı sıkarak, "Bana bak," diye emretti.

Omurgamı çelikleştirdim ve onun elinden kurtulmaya çalıştım ama Stone daha güçlüydü.

"Çekil üstümden," diye tersledim parmaklarının arasından.

"Bana doğruyu söyle. Beni onun söylediği gibi iğrenç mi buluyorsun?" Rüzgâr uğuldadı ve kapıyı salladı. Stone'un sesi de titriyordu. Sanki bir büyü onu ele geçirmişti.

"Evet!" Yüzüne tükürükler saçarak bağırdım, gözlerim kocaman ve vahşiydi. Neden çılgılık attığımı bilmiyordum. Onun ani öfkesi benimkini körüklediği için ya da bir saniye önce çaresiz ve nazik, bir saniye sonra fırtınaya dönüşen bir hayvanla burada kapana kısıldığım için olabilirdi. "Bu çok çirkin! Seninle birlikte olmak isteyecek birini hayal bile edemiyorum!"

Güzel dudaklarımdan çıkan kelimelere inanamıyordum. Ciddi miydim bilmiyordum ama kimsenin duymasını beklemiyordum.

Öfke Stone'un bakışlarını ele geçirdi ve ellerimden birini tutarak elbisemi ortasından yırttı ve vücudumdan ayırdı.

Kayışlar kollarımdan aşağı kaydılar ve serin hava tenimi yaladı.

Korku içimde yuvarlandı ve aynı anda bir şimşek gökyüzünü yırttı. Demir ışığı onun rahatsız yüzünü aydınlattı ve ben ondan geri çekilmek istedim.

Stone kalçamı kavradı, beni duvarla arasına sıkıştırdı ve kanını tenime bulaştırdı. Kendimi onun pençesinden kurtarmaya çalıştım. "Bırak beni!" Bir elimi serbest bıraktım ve onun sert, katı göğsüne bastırdım ama Stone kıpırdamadı. Sonra bir erkeğinkinden daha fazla güce sahip olmayı dileyerek ona vurdum. Bu durumu daha iyi kontrol edebilmeyi, kontrolü ele geçirebilmeyi ya da onunla savaşılabilecek kadar güçlü olmayı diledim. Yeteneğiniz, beceriniz, zekanız ya da gücünüz ne olursa olsun, her zaman daha güçlü, daha iyi ve sizi ele geçirebilecek, size kendinizi bir hiç gibi hissettirebilecek birinin olduğunu bilmek, içinde bulunulması gereken korkutucu bir durumdu. O ana kadar böyle bir durumun yaşanmasına izin verecek kadar aptal olmamıştım. Ama bu bir şeyi değiştirmede. Sonunda, içimdeki karanlık ne kadar derin olursa olsun ya da niyetim ne kadar saf olursa olsun, bunların hiçbirisi beni kurtarmaya yetmedi. Bana tecavüz edeceği ya da öldüreceği ihtimalinden dolayı yaşadığım panikle onu defalarca dövdüm ve

boğazından çılgılık attı.

Stone dişlerinin arasından tısladı ve sallanan bileğimi yakaladı. Duvara çivilediğinde kol kaslarındaki mavi damarlar patladı, iki bileğim de yine bir elindeydi.

"Stone, eğer bunu yaparsan," diye sıkılmış dişlerimin arasından konuşmaya başladım, duvarı omurgamı dikleştirmek için kullanıyor, savaşmadan aşağı inmeyi reddediyordum, "seni öldüreceğim."

Ağzını iki yana açarak durakladı, üst dudağının kenarında bir ter damlası birikmişti. Acı dolu bakışları yüzümde gezindi ve başını eğdi. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Ondan sonra içimde kalan tüm umutlar tükendi.

Kasıklarına vurmak için dizime tekme attım ama o geri çekildi ve dizimi yana itti. Diğer dizimi kaldırdım ve bacaklarıma manevra yaptırdı, aşağı eğildi ve kalçalarını leğen kemiğime gömdü, böylece onları hareket ettiremedim.

Yarasından kan fışkırdı ve aramızdan aşağı kayarak kalçalarımın arasındaki boşluğu delip geçen ereksiyonunu

kapladığını hissettim. O sırada

Duygu onu tamamen ele geçirdi ve canlanmasını sağladı.

Oda buz gibi olmasına rağmen sıcak yüzümün kenarlarından ter damlıyordu. Ama Stone soğuktu ve üzerime bastırılmış bir ceset gibi ağırdı.

Tam o sırada, siyah zambaklarla bezenmiş kalın çamurlu sarmaşıklar döşeme tahtalarındaki çatlaklardan içeri girip çıktı. Yukarı fırladılar, kaslı pençeler gibi kıvrılıp büküldüler, uyluklarıma dolandılar, gövdeyi sarmaladılar, ciğerlerimi sıkıp ezdiler, bileklerimi sardılar. Beni sıkıca çekip duvara sabitlediler.

Gözlerim şişerken sarmaşıklardan düşen yapraklar kirli tenime yapıştı.

Toprak ona yardım etti. Bir şekilde onu kontrol ediyordu.

İçimden bir çığlık koptu. "Sen bir cadısın," diye yarı bağırdım, yarı mırıldandım sarmaşıklar beni tamamen ele geçirirken. Stone'un alnı benimkine düştü ve gözlerimin içine çaresiz bir açlıkla baktı.

İçlerinde yaşayan açlığı fark ettim. İçlerindeki boşluğu da. "Ve sen **m ü k e m m e l s i n**," dedi yüzünü buruşturarak ve eldivenlerini çıkardı.

"Sefil varlığım boyunca gördüğüm en mükemmel şeysin." Parmaklarına kan topladığında burnunun ucundan ter damlıyordu, sonra onları yarığımın içinde sürükledi. Tüm hücrelerimi tahrik eden bu his karşısında donup kaldım ve onun yüz hatlarında da bu hissin kırılmasını izledim. "Mükemmelsin, ama bu şekilde değil," diye geveledi ağızımın içine, kelimelerinden yoğunluk damlıyordu. "İçine girdiğimde, sen de benim düşündüğüm kadar iğrenç olacaksın."

Sürtünmeden dolayı kalçalarımı birbirine kenetlemek istedim ama duvara sıkışmıştım, kalçalarım açıktı, hareket edemiyordum. Kanım sıcak ve ağır bir şekilde pompalanıyordu ve eşit derecede iğrenmiş ve yoksun bırakılmış olmaktan nefret ediyordum.

Dudaklarımdan buz gibi bir nefes geçti ve gözlerimi kapattım.

"Bu şekilde değil," diye tükürükler saçarak nefes aldım. Çarpışan hislerden, şu anın kesinliğinden, yanlışlıktan ve düşüncesizlikten nefret ediyordum ve bir an önce içime dalmasını o kadar çok istiyordum ki.

Çıplak elleri tenimde gezinirken, "Duramıyorum," diye neredeyse zorla bağıırıyordu. Sanki bu his çok şiddetliydi. Sanki her yerime dokunmak istiyordu. "İstesem bile."

Ve Stone'un gözleri parlıyordu, bir boncuk ter toplamak için dilini yanağımdan yukarı sürüklediğinde çılgına dönmüştü. Okyanusum gibi, her zaman alıyor.

Ağız yanağımda, kulağımda ve çenemde sanki her yerimi biliyormuş gibi gezindi. Sonra başparmağıyla alt dudağımyı okşadı ve

Zihnimde bir an, günler öncesini görebiliyordum: *dışarıda şiddetli bir kar fırtınası, içeride tozlu bir noir oda, kalp aynı şekilde çarpıyor, nefes dudaklarımda, öpüşürken ellerim titriyor - nazikçe, nazikçe.*

Stone'un gözleri ayıldı, yumuşadı, vücudu trans halinden çıktı. O zaman aramızda bir şeyler değişti ve başparmağı gitmesine izin vermedi, Zihnimin bir köşesinde bir şekilde görebildiğim bu anıyı sanki bu anla aynı anda yaşıyormuş gibi ortaya çıkarmak.

Kıpırdamadan durdum. Bekledim, yüzündeki ifadenin farkına varışını izledim. Bunun üzerine, sarmaşıklar ve kökler solup döşeme tahtalarının altında kaybolurken tenimi tırmaladı.

Stone'un eli ağzımdan düştü ve anı da onunla birlikte yok oldu.

Bir adım geri çekildi, ciğerleri gevşedi ve kabardı. Bacaklarının arasındaki yara izleriyle sarılı iğrenç şey görüşümü titretti. Bacaklarımda arasına, neredeyse olduğu yere baktım. Kan üzerimi kaplamıştı, siyah yapraklar uyluklarımda iç kısımlarına yapışmıştı. Kendi içime kapandım, bacaklarımı sıktım, seksim çarpıyordu ve... onu özlüyordum.

Ve bir süre öylece durduk, nefeslerimiz sessizlikle yarışlıyordu.

Kafam karıştı, öfkeliydim ve tüm çiziklerim yanıyor olsa da onsuz bir şekilde boş ve soğuktum. Kanı derime işlemişti.

Beni becermemişti ama hala onun dövmesi vardı üzerimde. Önümde duran ona baktım.

Hâlâ trajik siyah gözlerinde mutlak bir şokla bana baklıyordu.

Titrek bacaklarımla bir adım daha yaklaştım, yapraklar ayaklarımda tabanına yapıştı.

Ve yüzüne vurdum.

Stone'un başı yana savruldu; sol gözünün yanında kötü bir kesik vardı.

Tekrar bana bakmak için başını çevirdiğinde yanağından aşağı kan süzüldü. "Bu da başka bir çirkin yara izi bırakacak," diye yemin ettim dişlerimin arasından.

yanaklarımda alev alev yanıyor ve ellerim titriyordu. "Aynaya her baktığında bu anı hatırlamanı istiyorum. Sana merhamet gösterdiğim ilk ve tek anı. Bir daha olmayacak."

Geri çekildim ve nefes almaya çalışarak duvara yaslandım.

Stone'un sert bakışları beni hiç terk etmedi. Kesikten, çenesinden ve boynundan aşağı kan damlıyordu. Yüzünün yan tarafını sildi ve kan yanağına bulaştı.

"Circe," dedi sonunda, düşüncelerimi uyuşturarak.

"Hayır." Bu anı sulandırmak için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Stone'un yüzü verdiği yanıt karşısında buruştu ve yumruğunu duvara indirdi. Duvar yumruğunun altında parçalandı ve parmak eklemleri kanlı ve hırpalanmış bir şekilde geri çekildi.

"Şu yaptığına bak!" diye kükredi.

Olduğum yerde irkildim ve odaya bakmak istedim ama gözlerimi ondan ayırmak da istemiyordum. Deliliğe ne kadar hızlı geri dönebileceğini bilemezdim.

Aklını kaçırmıştı. Tamamen başka bir şey olmuştu.

Stone kanepeyi yerden kaldırarak duvara çarptı. Altında bir kitap duruyordu ve uzanıp onu aldı. Bakışlarım onu şömineye kadar takip etti.

Şömineden bir fener kaparken sırtındaki kaslar hareket etti, nefesini tutmaya çalıştığı her seferinde kürek kemikleri kanat gibi esnedi. Feneri yaktı, gaz alevini tutuşturdu ve şöminenin içine fırlattı.

Bir ateş patladı ve kitabı alevlerin içine fırlattı.

Heykel gibi duruşunun arkasından ateşin bacadan yukarı sıçramasını, dişlerini büyütmesini ve kömürleşmiş deriyi yemeden önce kıvrılan sayfaları kavurmasını izledim.

Odayı bir ses doldurdu. Anlamsızdı ama sanki kitap gülüyordu ve gülüşü bir çığlığa dönüşerek yok oldu.

Her neyse, gitmişti. Sonunda yalnız kalmıştık.

Stone başını çevirdi.

Yan profili yakut ve kardan oluşan bir tabloydu. "Gitmelisin."

Elbisemden geriye kalanları yerden toplamalıydım. Koşmalıydım.

Düşünmüyordum. Hem de hiç.

Göğsüm kabararak, düşüncesiz adımlarla ona doğru yürüyordum. Arkasında durana kadar durmadım, derimin altında bir ağrı pompalanıyor, damarlarımda bir özlem akıyor, cinselliğim rahatlamak için nabız atıyor, nazik anı bitmiş olmasına rağmen tekrarlanıyordu. Kürek kemiğini öptüm.

"Beni hâlâ istiyor musun Stone?" diye sordum.

Çünkü etrafımızı saran yalanlara rağmen, bu sır şimdiye kadar sahip olduğum en dürüst şeydi. Gözlerindeki umutsuzluğu görebiliyor ve dokunuşundaki benim için haykırışını duyabiliyordum. Stone'un açlığı benimkini çağırıyordu. Elini tuttum ve yüzünü bana dönene kadar onu çevirdim.

Bunu yapabilirim, diye düşündüm. Nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için sadece bir kez.

"Artık her şey bittiğine ve o gittiğine göre, *beni* hala aynı şekilde, şu anda, bir saniye bile düşünmeden istiyor musun?"

Gözleri benimkiler arasında gidip gelirken gözlerinde acı dolu bir bakış vardı. Ayrıca bir şok da vardı.

"Evet," diye nefes verdi, yüz hatlarına rahatlama yağıyordu. "Korkarım şimdi değilse, bir daha asla."

Bu kelimeler kendilerini bana zincirledi. Kalbimin derinliklerine bir çapa attılar ve her şey farklı olsaydı nasıl olurdu diye merak ettim.

Açık duran ağzını öptüm, dilimi bir kez onunkinin üzerinde kaydurdım. "O zaman beni al," diye fısıldadım, geri çekilerek.

Ve Stone eğilip dudaklarımı kovaladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

ADORA

İKİMİZ ÇARPIŞTIĞIMIZDA STONE'UN DILI BENİMKİNİN ETRAFINDA KIVRILDI taş duvarla.

Saniyeler içinde bacaklarım kalçalarına dolandı ve Stone sefalet sarhoşluğuyla içime girerken omurgam taş duvarlara çarptı. Ben onun kollarının arasında sıkışıp kalmışken, o beni alt etmeye kararlıydı.

Sırılsıklam olmuş seksimi okşayan yaralı şaftı ve kalçalarımın arasına çarpan şişmiş başı görmezden gelmek, bunun yerine normal, pürüzsüz ve kadifemsi olduğunu iddia etmek istedim. Güzelmiş gibi. Yaralı ve çirkin değil.

Çılgın bir yaratık gibi içime giriyor, alnında boncuk boncuk terle içime girmeye çalışıyordu. Bu tatsızdı, rahatlama olmadan, dolum olmadan bir vuruş. Çok büyüktü, küçük bir yumruk büyüklüğündeydi ve dar deliğimi dürtüyordu.

"İşe yaramayabilir." Acı gerçek ortaya çıkmak için mücadele etti. Kelimeler değil, dikenlerdi ve içimi acıtıyorlardı. Stone'u en az onun beni istediği kadar istiyordum ve bu şansa bir daha asla sahip olamama korkusu içindeydim.

Çaresiz ve zor nefes alarak beni daha yükseğe kaldırdı ve ellerini kıkımın altına kaydırды. Parmakları açıklığının kenarını sıyırdı ve girişimi daire içine alıp masaj yaparak gererken hareketleri yavaşladı ve nazikleşti.

Boynuna sarıldım, ağzım açık bir şekilde iç çektim.

Stone iki parmağını içeri soktu, sonra dışarı çıkardı. Bana bakarken ve ıslak dudaklarını göğsümün yumuşak derisine dayarken bakışlarım gözlerine çekildi. Bakışlarımı tuttu, içimden bir inilti çıktığında açıklığımla alay etti.

Sanırım sadece ağzıyla dikleşmiş meme uçlarımı tembelce okşaması bile beni tatmin edebilirdi. Başını kaldırıp gözlerimin içine bakarken beni içten okşayan parmaklarıyla çözülebilirdim. Sadece bundan bile boşalabilirdim.

Üçüncü bir parmak girdi ve inlemelerimi bastırmak için dişlerimi dudağıma gömdüm, kalçalarımı yuvarladım, parmaklarına sürtündüm, meme ucum dişlerini sıyırdı.

Büyülenmiş gibi beni izledi.

Ben onu izledim, tükendim.

Gelirdim amına koyayım.

Ama sonra parmaklarını geri çekti ve kalın başını içime sokmaya zorlayarak shaftını kavradı. Alnımız birleşene, göz göze gelene kadar beni alçalttı. Sonra bana baktı ve iki eliyle kıçımı kavradı. Sadece bir kez sıktı, tuttu, parmakları etime gömüldü.

Bir nefes sonra, sikini içime soktu, deforme olmuş şey deliğimi kırdı, beni basınçla doldurdu ve kabzasına kadar daldı.

Tenindeki her dalgalanma içime işlerken nefesim kesildi.

Tüm sarsıcı çıkıntıları. Her acı verici kusur.

Yaralı siki bütünüyle içimdeydi, zonkluyor, sarsılıyordu.

Omurgamda yırtıcı bir yanma hissettim ve dudaklarımdan bir çığlık çıktı.

Stone'un göz kapakları sarktı, kaşları coşkuyla yukarı doğru eğildi, anlık bir orgazm onu kasıp kavururken tüm vücudu gerildi. Sahne, dolunay altında dönüşen bir kurt adam gibiydi. Kaslar şok geçirmiş gibi gerilmiş, çene sıkılmış, baş geriye atılmıştı.

Başımın arkasından tuttu ve tekrar gözlerimin içine baktı. Sikini yavaşça dışarı çekerken gözlerini benden ayırmadı ve ılık meninin iç kalçalarımıdan aşağı kaydığını hissedebiliyordum. Sonra kalçalarımız buluşana, leğen kemiği zonklayan klitorisimle çarpışana kadar her korkunç inçte geri itti.

Sırtını tırmaladım, her yerinde onu hissediyordum.

Stone içimde. Bana bağlı. Beni beceriyor.

Kusurları derin, köklü ve benim bir parçamdı. Tıpkı onun istediği gibi.

Stone kendisinden kaçamadığı gibi benim de ondan kaçmamı istemiyordu.

Şimşek çaktı, rüzgâr uğuldadı ve kar cama çarptı.

Ağlıyor, ağlıyor.

Ve ben de ağladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Ağlıyordum çünkü acıyordu. Bacaklarımın arasında ve göğsümde.

Daha önce hiç kimseyle seks yapmamıştım ve kendimi o kadar kırılmış hissediyordum ki duygularım ağzımdan kaçıyordu. Yine de ilk kez bir erkeğin önünde ağlıyordum. Stone'un eli yanağıma geldi ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi.

Burunlarımız birbirine değdi. "Biz mükemmeliz," diye fısıldadı.

Başımı salladım ve sonra beni öptü. Bu, bir başkasına en yakın olduğum andı ve şu anda Stone içimde kalan değerli her şeyi kırabilirdi.

Sırtım bir kez daha duvara çarptı, her hamle deniz fenerini susturdu, fırtınayı konuşmaya cesaretlendirdi, zamanı geçtiği için cezalandırdı.

Nefeslerimizi tuttuk. Nefes almayı unuttuk.

Ta ki siki dışarı çıkana kadar.

Bir saniyeliğine gitmişti.

Bir an için bomboştum, nefes nefese kalmıştım, onu kaybetmenin yasını tutuyordum.

Bir an için panikledi, nefesi kesildi, boynunda mavi bir damar gümbürdedi.

Kanlı şaftının tabanını kavradı ve şişmiş kafasını yarığıma sokarak açıklığı tekrar bulmaya çalıştı. Soğuk ter yüzünün kenarlarından ve burnunun ucundan damlayarak aşk tanrısının yayında duruyordu. Aletini sıcak pembe merkezime doğru sürüklerken terini toplamak için dilini çıkardı.

Bunu hissedince dudaklarının arasından lezzetli bir inilti yükseldi. Çok masum, dürüst ve suçsuzdu.

Göğsüm beklentiyle kabardı.

İçimden sıcak bir vızıltı geçti.

Bunu istemiştım. Korkunç bir şekilde. Onun tarafından yok edilmek istedim.

Çaresizlik, zorluk ve yoksunluk kalbimi sızlattı.

Uzun parmakları kalçalarımı sardı ve içime girdi. Başım duvara yaslandı, ayak parmaklarım kıvrıldı, sonra gevşedi. Eğilerek çıktı, tekrar içime girdiğinde dudakları boğazımda geziniyordu.

Kalbim sıkıştı ve bu garip duyguyla savaşmak için ellerimi yumruk yapıp iki yanıma sıkıştırdım. Avuçlarım kanayana kadar sıktım.

"Yapma," diye mırıldandı Stone boynuma karşı, ellerini kollarımın uzunluğundan aşağı kaydırđı ve parmaklarımı açtı. Sonra ikisini de omuzlarına yerleştirdi. "Kullan beni," diye ısrar etti ve tırnaklarım etini ısırdığında çenesi sıkıştı ve bu kez içime girdi.

Umutsuz bir dayağa dönüştü, omurgamın tabanı duvara çarpıyordu. Ondan kurtulursam sabah güzel, kötü bir morluk oluşacaktı ama umursamayı unuttum. Şu anda o benim tüm dünyamdı.

Bizi ele geçiren çirkinlik uçup gitti ve geriye kalan tek şey yakınlık için yanıp tutuşan, birbirlerinin içinde teselli bulan iki yoksun ruhtu. Testere dişi yarasının her santimini hissettim ve bir bakıma onu kavradım, okşadım ve ona sarıldım.

Stone kalçalarımı bıraktı, öne doğru düştü ve elini başımın yanındaki duvara vurdu. Sonra dirseklerinin üzerine çöktü, yağsız kasları kemiklerinin etrafında örülmüştü. Dudakları bir saç teli uzaklığındayken kalçalarımızı birbirine çarptı, sikini içime soktu, bu gecenin bitmesine meydan okuyacak şekilde içime süründü.

Bizi hissetmesi, içinden bir inilti çıkmasına neden oldu.

Tüyleri diken diken oldu ve gözleri yuvalarından fırladı.

"Beni çözüyorsun," diye itiraf etti, kapüşonlu gözleriyle bakışlarımı yakaladı.

Ağzımız açıldı, dudaklarımız kayıyordu ve nefesi okyanusun dibinden içmek gibi ürperticiydi.

Terli saçlarını geriye ittim ve çenesini avucumun içine aldım.

"Ben senin ilkinim," dedim ona bilerek.

Dudaklarımı kendi dudaklarıyla dürttü. "Sen benim tekimsin," diye düzeltti.

Başının arkasını tuttum, dilini ağzıma sokana kadar kalın saçlarından bir avuç aldım. Uzun, vücudu ele geçiren bir sürükleme. Çılgına dönmüştü, tenimizin altında aynı acıyla beni beceriyor ve öpüyordu, kalplerimiz o kadar sert çarpıyordu ki kulaklarımızda duyuyorduk.

Onu daha derinden öptüğümde, eli başımın arkasına uçtu ve bizi burada tuttu. Diğer eli yan tarafımı sıkıca tuttu, sanki birazdan uzaklaşacakmışım gibi korkutucu bir güçle beni kavradı. Parmakları etimi delip geçmekle, göğüs kafesimin kemiklerini kırmakla ve kalbimin yanına kendinden siyah yapraklar bırakmakla tehdit ederken, *beni bir daha asla terk etme*, diye düşündüğünü hayal ettim.

Stone'un eli arkamdan kığımın altına, birbirimize bağlandığımız yere kaydı. Parmaklarını tenime doğru kıvırdı, beni daha da gerdi ve aramızda hiçbir şey kalmayana kadar sikini dibine kadar gömdü. Hava bile yoktu.

O beni şehvetli bir şekilde yönlendirirken kendimi ona doğru bastırdım. Her şeyimle ona karşı.

Bu his Stone'u güçsüz düşürdü.

Bir sonraki nefesim boğazımda düğümlendi.

Dilini ağzıma sokarken parmakları çeneme dolandı ve beni duvara yapıştırdı.

Arkasındaki şöminede alevler parlıyordu ve kış, kırık camların arasından geçerek tenimize hücum ediyordu. Beni böyle tuttu, siki derine gömülmüştü, amımı ona doğru sürüyordu. İçimde yavaşça hareket ederken. Bana huşu içinde. Tıpkı bunun gibi.

Aynen böyle.

İçimde hiç doldurulmamış bir acı vardı, bir erkekten gelen zevk. Bir erkekten gelen orgazm. Bunu çok istiyordum ama sonrasında olacaklardan korkuyordum, bu yüzden fiziksel olarak çekilmeden uzaklaşmaya çalıştım.

Ama Stone dudağımı kendi dudağının arasına aldı ve öpüşmemizi başka bir şiddetli öğütme boyunca sürdürdü. Gözlerimi sıkarak kapattığımda, sinir uçlarımı tırmalayan bir doruğa ulaştığımda çığlığımı yuttu. Kalp krizi gibi hissettiren bir uyarı.

Tüm çabalarıma rağmen kalçalarım titredi.

Bir başka acımasız eziyet ve öleceğimi düşündüğüm kadar şiddetli bir orgazm tarafından parçalandım. Ağzımın açık kalmasına, vücudumun sarsılmasına ve hücrelerimin nabzının atmasına, ciğerlerimden havanın çekilmesine neden olan bir orgazm. O anda ruhumun beni terk ettiğine yemin edebilirdim.

Yıldızları gördüm. Hepsini.

Gezenleri, ayları ve takımyıldızlarını gördüm.

Kendi hayatımın dışında başka bir hayat, başka bir dünya gördüm.

Stone içime girip çıkarak orgazmımı okşadı, ta ki bir kalp atışı için canavarca güçlenene kadar. Sonra bir meni patlaması oldu. Geri kalanından doğaüstü derecede daha sıcaktı. Kumun kavurucu bir güneş altında çok uzun saatler geçirmesi gibi. Sıcak, huzurlu bir cennet.

Gözlerim onunkilerle buluşana kadar yukarı baktım. Çoktan yüzüme bakmaya başlamıştı.

İkimiz de gözlerimizi kırpmadan birbirimize baktık. Nefes almıyorduk.

Kane beni birçok kez sikmişti ama yüzüme hiç bakmamıştı.

Stone gözlerimin içine bakıyordu ve kalbim çığlık atıyordu. Vücudum çöktü.

Beni tutuyordu ama bedenim çökmüştü, eğer bu mümkünse. Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyordum.

Birbirlerine hapsolmuşlar, birbirlerine sarılmışlar.

Sonunda, ayaklarım yerle buluşana kadar gövdesinden aşağı kaydım.

Stone bir sandalyeye oturana kadar pek çok dengesiz adım attı, göğsü sonunda gevşedi ve kabardı.

Bacaklarının arasına baktım. Bakmamalıydım ama baktım.

O şey kıpkırmızı kanla sarılmıştı.

Bana çok farklı şeyler hissettirdi.

İkimiz de birbirimize baktık, ben nasıl hissettiğimi çözmeye çalışırken kalçalarım sıkılmıştı. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak.

Kafam karıştı, boştum ve onsuz donuyordum.

Kızgındım. Kaybolmuştum. Darmadağınık. Her şeydim ama hiçbir şey değildim. Sessizliği ilk Stone'un sesi böldü. "İyi misin?"

"Hayır," diye fısıldadım. İçimden hüznü bir ses çıktı ve yumruklarım sıkıldı, tırnaklarım yine avuç içimi deldi. "Senden sonra bir daha asla iyi olacağımı sanmıyorum."

Bu sözleri aslında kastettiğimden başka bir şeyle karıştırmış olabilir. Ve bunun için, iyi.

"Lütfen buraya gel," diye fısıldadı Stone, bana bakarken dudakları elma kırmızısı şişmişti. Gövdesinde ve kalçalarında kan izleri vardı. Yüzü de lekeliydi ama ona vurduğum zaman gözünün altında oluşan kesik artık kanamıyordu.

Sallantılı ayaklarımın üzerinde ona doğru yürüdüm ve açılmış kalçalarının arasında durdum.

"Canını yaktım," dedi bana bakarak ve parmak eklemlerini elimin arkasına sürttü. Yere baktım ve işte o zaman taze, ılık kanın bacaklarımın iç kısmından aşağı kaydığını hissettim. Stone'a döndüğümde bakışları uyluğumun iç kısmını taradı ve kan izini takip etti.

Kalçalarımın arkasından tuttu ve beni dizlerinin arasında durmam için çekti. Düşünmek için zaman yoktu. Tepki verecek zaman yoktu. Dudakları aralandı, başı arkaya eğildi, dili dışarı fırladı ve yavaşça yarığımın içinde kaymaya başladı.

Anlık şok, ağzından geri sıçramama neden oldu.

Zihnim uyuşmuştu. Gözlerim kocaman açılmıştı, ellerim titriyordu. Onun boş ifadesini inceledim.

"Hayır," diye ısrar etti Stone. Beni daha yakına, dizlerinin arasına çekip bu noktaya hapsederken kalbim çarpıyor, güvensizlik kontrolden çıkıyordu.

Daha önce hiç kimse bana oral seks yapmamış olsa da Stone'un niyetinin bu olduğunu sanmıyordum. Onun bu yönünü parmağımdaki kıymığı o kadar çiğ ve kör bir şekilde çıkardığında görmüştüm. Stone yarı vahşi, hayvani biriydi ve tek istediği kanamayı yalamaktı.

Nefes almaya ve sakin kalmaya çalıştım, ama sonra dizimin arkasından tuttu, bacağımı kaldırdı ve ayağımı sandalyenin koluna dikti. Öne doğru düştüm, denge için omuzlarını yakaladım ve yüzüne yakın olan yayılmış amımın üzerinden serin bir hava akımı geçti.

Bu hareket onun için masumdu ama benim için erotik ve baş döndürücüydü.

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. "Stone, sorun yok. Yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım ama o sırada bir avucunu uyluğumun iç kısmında gezdiriyor, sıcak dilini diğerinin iç kısmında gezdiriyor ve kanı yalıyordu.

Cesaret bulmak için gözlerimi sıkarak kapattım. Sonra onları tekrar açtım, altımdan tuttuğunu, parmaklarının kıcımı sıkıldığını ve başparmaklarının arkadan amımın her iki tarafına dolandığını hissettim. Sonra başparmaklarını yarığıma soktu ve dudaklarımı ayırdı. Stone başparmaklarının kaygan kenarlardan aşağıya, açıklığıma doğru kayışını izlerken soğuk hava içime tısladı. Sonra beni gererek açtı, daireler çizdi, kanımın geldiği deliğe nazikçe masaj yaparken parıldamamı izledi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, bunun olduğuna inanamıyordum.

Dudakları aralandı, bakışları çıplak amıma tecavüz ederken kapüşonlu gözleri büyüdü. Sonra gözleri yüzüme doğru kaydı.

Beni daha yakına götürdü, başını geriye attı ve dilini içeri sokmadan önce sıcak dudaklarını açıklığıma bastırdı.

Mutlulukla ıslanmış bir iç çekişle ağzına gömüldüm, beni dik tutmak için parmaklarımı beyaz saçlarında gezdirdim. Stone'un başparmakları beni tuttu, yayılmamı sağladı, dilini içimde gezdirdi ve kenarını öperek acıyı yatıştırdı.

"Aman Tanrım," diye tekrar bağırdım, tam o inlediğinde, içimde derin bir titreşim vızıldadı. Sıcak bir fısıltı.

Dişlerimi dudağıma gömdüm ve onunla gözlerimi kilitledim.

Beni derinden yaladı. Aşağıdan yukarıya doğru. Dili klitorisimi tarayana kadar acıyan pembe etimde yavaşça gezindi. Başımı geriye attım, tırnaklarımı omuzlarına geçirdim, içimde bir orgazm ağlıyordu.

Merhamet, merhamet, diye haykırdı kalbim, içime dolan sıcak ve ağır kandan rengi solmuştu. Stone'un dili tekrar aşağı kayarak açıklığıma doğru kıvrıldığında neredeyse ölüyordum.

"Stone," diye inledim, tırnaklarımı ensesinde ve nemli saçlarında gezdirdim. Baş avucumun içine düştü, ağzı ve burnu

yarığımdan aşağı yukarı sürüklendi. Ona dönüşen yumuşaklıktan inledim. Islak, narin vuruşlar. Nazik gizliliğin ipleri.

Bacaklarım titriyordu ama beni aşağıdan izlerken elleriyle bir arada tutuyordu. Bu his o kadar yoğunu ki ellerinden kurtulmaya çalıştım. Ama her hareket edişimde beni daha sıkı kavradı ve çıplak dişleri klitorisimi kazıyarak beni daha derinden yaladı.

Orgazm beklediğimden daha hızlı, daha şiddetli geldi. Üzerime yıkıldı. Bir şimşegin öpücüğü, kemiklerimi saran elektrik, ağzımın açık kalması.

Dudakları amımın etrafını sararken, Stone'un kapüşonlu bakışları kırık yüz ifademine içine daldı. Vahşi yüz hatlarını çaldı ve amımı ağzına aldı, dilini klitorisimin etrafında döndürürken bir inilti onu terk etti.

İnlemeleri kan dolaşımda bir ürpertiye dönüştü. Yarı sefalet, yarı coşku.

Tadı onu heyecanlandırmış olmalıydı çünkü ellerinden biri kalçamın iç kısmını terk etti ve kalkmış sikine doğru uçtu. Başparmağını ucunda gezdirdi, pedin üzerinde bir damla pre-cum topladı, sonra başparmağını kaygan girişten klitorisime ve tekrar aşağıya doğru sürüklerken izlemek için geri çekildi.

Aşağıya baktım ve seksimdeki tüm kanı temizlediğini gördüm.

Sonra başımı geriye attım ve gözlerimi kapattım, başparmağı beni terk edene kadar ona sürtündüm ve amım tekrar ağzına doğru yuvarlandı. Gözlerimi tekrar açtığımda sikini yumrukluyor, avucunu devasa ereksiyonda aşağı yukarı sürüklüyordu.

Stone'un sadece benim tadımla bile tahrik olması gördüğüm en seksi şeydi. İçinden bir inilti geçti, siki kalçalarının arasında seğiriyordu. Aç yalamaları, dikleşmiş shaftını sıktığında uzun, ateşli sürüklemelere dönüştü.

Dudağımı ısırdım, siki yumruğunun içinde sarsılana ve parmaklarının üzerine meni dökülene kadar tutkuyla kendini okşamasını hayranlıkla izledim.

Stone'un eli sikini bıraktı ve parmaklarını seksimde gezdirerek beni menisiyle kapladı. Sonra iki sırsıklam parmağı içime battı ve klitorisimi ağzına alırken orgazmım onların etrafında sıkıştı.

"Çok seksisin," diye fısıldadım sığ bir nefesle, başının arkasını yumruklarken tüm vücudum titriyordu. "Çok seksisin ve hiçbir fikrin yok."

Bana baktı, diliyle tomurcuğu sıyırdı, bu çılgınca bir histi. Artık kendimi tutamıyordum, bacaklarım bükülmüştü ve onun kollarında eriyordum.

"Circe," diye mırıldandı, başını tekrar sandalyeye bıraktı ve popomu yaklaştırdı. Aleti sıcak ve ağırdı, bacaklarımın arasında seğiriyordu. Başımı onun kabaran göğsüne yasladım ve kalbinin çarpışını duydum.

"Circe," diye tekrarladı, sanki nutku tutulmuş gibi bir iç çekişle ve dudaklarından dökülen bu isimden kesinlikle nefret ediyordum. Aramıza sessizlik yayıldı ve sonra- "Yalnız kalmak istemiyorum."

Donup kaldım. Weeping Hollow'u unutmuştum.

Kane, Cyrus ve Gölgele'i unutmuştum.

Annemi, Kutsal Deniz'i ve planımı unutmuştum. Her şeyin içinde kaybolmuştum.

Ayağa kalktım, elleri kalçalarımın altına düştü. Döndüm ve yırtık elbisemi yerden kaptım.

Stone'un bakışlarının beni takip ettiğini hissettim. "Bekle."

Onu görmezden geldim ve göz ucuyla o da ayağa kalktı. "Oraya gidemezsin. Çok tehlikeli."

Yağmurluğumu yerden alıp pencereden fırtınaya baktım, denizi gökyüzünden ayırt edemiyordum.

Düşünemiyordum. Tek bir düşünce bile oluşturamıyordum. Çalışan bir beynim olmadan hayatta kalmayı bırakın, bir tekneyi nasıl yönlendirebilirdim ki?

"Dur ve beni dinle," diye talep etti, ses tonunda çaresizlik vardı.

Stone kızgındı. Neden kızgın olduğunu bilmiyordu, yüzünde o ifade yoktu ama kızgındı. Sözlerine sinirlendiğini duyabiliyordum.

"Yapamam." Kayışımı omzuma attım. "Keşke yapabilseydim, ama gitmem gerek."

Son bir kez daha arkama döndüm ve Stone'un çenesi bükülmüş bir şekilde ayakta durduğunu gördüm. Kapıya doğru döndüm, kolu tuttum ve çekerek açtım. Ama Stone arkamdan geldi ve kapı çarparak kapanana kadar bir elini kapıya vurdu.

Sırtıma bastıran sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Circe, kal," dedi bu kez yumuşak bir sesle. "Gitmek için hayatını riske atmanı gerektirecek kadar zorunlu olan şeyin ne olduğunu anlamıyorum ama buna rağmen kalmanı istiyorum. Senin de istediğini biliyorum." Başımın arkasına bakmaya dayanamıyor gibiydi, bu yüzden kolumdan tuttu ve birbirimize bakana kadar beni döndürdü. Göz bebekleri benimkilerle buluştuğunda parladı. "Bunun ne olduğunu biliyorum."

cam bir şişenin içinde sıkışmış gibi hissetmek gibi. Bu hissi yüzyılı aşkın bir süredir yaşıyorum. Ayrıca beni okyanustan kurtarmanın tek sebebinin, senin benim için olduğu gibi, senin için de başıma gelen en heyecan verici şey olmam olduğunu biliyorum. O yüzden kal Circe. En azından fırtına geçene kadar. Bir daha sana sarıldığımda bedenini denizin dibinden çıkarıyor olmayayım."

Kendimi onun elinden çektim.

Ama aynı zamanda nutkum tutulmuştu, yüzümde şaşkın bir ifade vardı.

"Kal," diye tekrarladı, hatalı bir adım daha atarak bana yaklaştı.

ve çenesini okyanusun karşısındaki Ağlayan Kovuk'un uçurumuna doğru itti. "Yine de döneceksin çünkü burada benimle olmanın tek nedeni orada olmaya dayanamaman."

"Bilmiyorsun," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, kalbim şiddetle çarpıyordu. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Benden faydalandığını biliyorum."

"Senden *faydalanmıyorum*," dedim, gerçeğin onun ağzından çıkmasından nefret ederek.

"Beni bir aptal sanıyorsun, sanki beni gördüğün anda doğmuşum gibi. Yağan kardan ve sabah gelgitinden doğdum." Sırtım kapıya dayanana kadar eğildi, bakışları ağızımda gezindi. "Bir gün bu adaya dönersen ve ben artık burada olmazsam ne olacağını merak ediyorum. O zaman nasıl bir kaçışın olurdu?"

Kara bir bulut beni boğdu.

Stone fark etmiş olmalı çünkü yüzünde bir suçluluk duygusu belirdi.

Çok ince bir şekilde süzüldü, yontulmuş ifadesini bozmadı.

Gözlerim kısıldı. "Gitmeyeceksin. Başka kimsen yok. Artık yok." Onu ittim. "Öz annen seni öldürmeye çalıştı. Bir Allah'ın kulu bile seni aramaya gelmedi." Söylediği şey beni etkiledi. Beni o kadar öfkelenmişti ki, sanki diğer tarafa giden gizli bir şifreyi kırmış gibi içimdeki çirkinlik dışarı taşmıştı. Stone beni olduğum gibi görüyordu ve bu dehşet vericiydi. "Etrafına bak Stone. Gidecek hiçbir yerin kalmadı. Terk edilmişsin, tıpkı bu ada gibi." Ve sözlerimi göğsüne bir yumruk atarak noktaladım, beni asla terk etmemesi için sessiz bir yalvarış.

Stone tökezlemedi. Bir heykel gibi dimdik durdu.

Gözlerinde de bir değişim vardı. Bir maske geri kayıyordu. Belli belirsizdi. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum.

Ve sonra, "Beni nasıl kesip açacağını biliyorsun." Çenesini kaldırdı, gözleri üzerime dikildi. "Bıçakla olmayabilir ama öyle ya da böyle içime baş harflerini kazıyorsun, anlıyorum. Senden bir şeylerin kurtulması mucize."

BİR SAAT SONRA, AYAKLARIM EVİN DIŞINDAKİ KAFESİN ÜZERİNDE DENGEDİ DURUYORDU.

Cantini malikanesinin penceresi.

Parmak eklemimle cama hafifçe vurdum ve içeri baktım.

Alice ayağa fırladı ve pencerenin diğer tarafından korkunç bir ifadeyle bana baktı. Yüzündeki tüm renk solmuştu.

Pencerenin kilidini açmak için acele etti ve krankla açtı.

"Nerelerdeydin? Çok endişelendim, en kötüsünü düşündüm... Bayan Cantini senin burada olmadığını fark ederse ona ne diyecektim?" diye saçmalamaya devam ederken ben kendimi içeri attım. "Adora! Bu... Tanrım, bayan, kanamanız var."

"Bu benim kanım değil."

"Ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

Tekrar sağlam zemine bastığımda, bayat havayı bir yudumda içime çektim ve ona baktım. "Soru sormak yok. Lütfen Alice, bu gece olmaz."

Saçımı ve yırtık elbisemi fark etti ve yüzü dehşete kapıldı.

Bir elimle yırtık kumaşı tuttum ve yerinde durması için parçaları göğsüme iğneledim.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim. "Kendime bir banyo hazırlayacağım. Sadece... sadece bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Dakikalar sonra, bir bacağım kıvrılmış dudağın üzerinden sarkacak şekilde ayaklı küvete dalmıştım. Taş'ın kanı suyu pembe bir renge boyamıştı; bakir bir dil tenimi yalıyordu. Başımı suyun altına daldırdım, tekrar yüzeye çıkarken saçlarımı geriye ittim ve ıslak bir nefes aldım.

Siyah İran zambakları etimden ayrılarak yüzeyde yüzüyor ve bana son birkaç saat içinde yaşadıklarımı hatırlatıyordu.

Dünyayı nasıl kontrol ettiğiyle başlayan, görebildiğim anıyla devam eden ve ayrılmadan önce yüzündeki ifadeyle son bulan pek çok düşüncem vardı. Ama hayal gücümde gezindiğim birkaç dakikadan sonra, yontulmuş bir yüz, iki damla siyah mürekkeple işlenmiş ağır kapüşonlu kapaklar ve içime sokulmasını özlediğim kalın sakat bir horoz tarafından tüketildim. Kalbim de rasyonellikten yana değildi. Ama hırçın bir boğazı vardı ve ona tekrar yakın olmak için çılgılık atıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

TAŞ

KIRKE'NİN DENİZ FENERİNDEN AYRILMASININ ÜZERİNDEN İKİ GÜN GEÇMİŞTİ.

ONSUZ,

Deniz feneri uyuşmuş ve üşümüş, ruhunu kaybetmiş gibiydi.

Belki de beni pişman etmek istiyordu ve çoktan dönmemeye karar vermişti. Ve işte ben, okyanusun diğer tarafında terk edilmiş bir aptal olarak, bana kasaba ve canavarları hakkında anlattığı onca hikâyeden sonra onun için endişeleniyordum.

Yine de zaman geçtikçe her düşüncem ona ait oldu.

Kendimi onun hastalıklı tatlı tadından, alçak sesle şarkı söylerken çıkardığı uğultudan, göğsünün takırtısından ve tüm vücudunun beni nasıl sardığından kurtaramıyordum. Soğuk, karlı bir gecede beni tamamen ele geçirmişti ve gitmeme asla izin vermeyeceğine inanıyorum.

Ne *yazık ki*, enfeksiyon gitmişti. Günlük yok edilmişti.

Annemin günlüğünü ateşe atar atmaz, o ve delilik bir anda buharlaştı. İçine itildiğim bu yeni dünyada yolumu bulmamı sağlayacak tüm cevaplar ondaydı ama getirdiği tek şey delilik olunca saklamaya değmezdi.

Dışarıda gökyüzü gümüş ve griydi, soğuk rüzgârlar yüzümü yalayıp geçiyordu. Kayaların üzerinde durup Atlantik'in öte yakasına, Ağlayan Kovuk'un sınırına baktım ve onun şu anda ne yapıyor olabileceğini merak ettim. Ama sessizlik sağır ediciydi, kilometrelerce ötede hiçbir şey yoktu.

Azalan ayın altında dalgalar kabarıyordu ve gün ışığı yakında kaybolacaktı. İyileşen yarama dikkat ederek kıyıya daha fazla odun sürükledim, kayaların etrafından gemi enkazı topladım. Çok geçmeden solan çığlıklar uzaklarda yankılanacaktı.

Kayalıklarda bir sürü tahta vardı ve ben bütün günümü bir tekneyi yeniden inşa etmekle geçirmiştım. İki kayanın arasından bir tahta daha çektim. Ve sadece

Onu yığının içine atarken, karanlık, ürpertici bir gölge tenimin üzerinde kayarak yukarı bakmama neden oldu.

Deniz fenerinin tepesinde, galeri güvertesinde uzun boylu, zayıf, kıvrıkcık burbon saçlı, keten gömlekli ve pantolonlu bir adam duruyordu. Onu ancak bu kadar tanıyabildim. Gözlerimi kıstım ve korkuluğun kırıldığı kenarda sallanan iki çıplak ayağı olduğunu düşündüğüm şeyi gördüm.

Ve yaptığı tek şey buydu. Orada öylece durdu, ciddi ve ıslak bir yüzle aşağıdaki kayalara baktı. Yüzü okyanusun buğusundan mı ıslanmıştı yoksa ağlıyor muydu anlayamadım. Üzgün görünüyordu ve kendimde hissettiğim bir şeyi onda da hissettim. Sessiz bir umutsuzluk.

Ama adanın terk edilmiş olması gerekiyordu.

Bir haftadır buradaydım ve tek bir canlıya bile rastlamamıştım.

El salladım ama o karşılık vermedi. Hiçbir şey yapmadı. Sadece iki elini arkasına uzatıp kırık korkulukları kavrayarak baktı, sanki aşağıdaki keskin kayalara serbest düşüş yapmak üzereymiş gibi; bu, yüzüne kazınan acıdan kaçmak için tek seçenektir.

İşte bu, diye düşündüm, sözleri aynı anda içimizden geçiyordu.

Ama bunu yapmasına izin veremezdim.

Deniz fenerine doğru koştum, kum tabanlarımı parçalıyordu.

Kapı duvara çarptı ve spiral merdivenden yukarı koştum.

Nefesim kulaklarımda dalgaların sürekli çarpışması gibiydi ve kalbim her adımda çarpıyordu.

Yarı yolda karnıma bir ağrı saplandı ve yan tarafımı tuttum.

Gömleğim kanamıyordu. Burada durabilirdim ama gördüklerimi görmezden gelmek benim doğamda yoktu. O buradaydı. Ben de buradaydım. İkimizin de bu adaya gelmesinin bir sebebi vardı. Eğer onu zamanında durdurabilirsem, cevapları olabilirdi. Annem ya da benim hakkımda bir şeyler biliyor olabilirdi.

Ter alnımdan aşağı kaydı ve bir kalp atışı sonra gücümü yeniden toplayıp uzun tırmanışa devam ettim.

Galeri güvertesine ulaştığımda nefes nefese kalmıştım.

Kapıyı ittim ve kırılmış camlardan oluşan soğuk bir esinti beni pusuya düşürdü, saçlarımı çekti ve kıyafetlerimi yakaladı.

Yanmaya rağmen gözlerimi zorla açtım ve onun bana sırtını döndüğünü gördüm. "Yapma," diye bağırdım, yan tarafımdaki acı yalvarışındaki sınırı çaldı.

"Lütfen, her ne düşünüyorsanız, yapmayın."

Bana dönüp bakmadı. Sanki beni hiç duymamış gibiydi.

Adam bıraktı ve ben ileri atıldım, ellerimle hiçbir şey yakalayamadım. Karnım kaygan parmaklığa çarptı ve bedeni kayaya çarpamadan adamın yok oluşunu izledim.

Tam o sırada gün ışığı, sönmüş bir mum alevi gibi kayboldu ve zifiri karanlığa gömüldü.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve tekrar açtım; ayın ışığında adamın bükülmüş uzuvlarının düzensiz açılarla kayaların üzerine yayıldığını görmeyi bekliyordum.

Öyle bir şey görmedim, sadece kayaların üzerinde yuvarlanan ve parçalanan, ağzından köpükler saçan dev bir dalga gördüm. Bir rüzgâr daha geldi, buz sarkıtları nefes borumdan aşağı kayarak boğazımın duvarlarını dondurdu. Başımı kollarımın arasına alarak korkuluklara yaslandım ve derin bir nefes aldım. Göğsümün sıkı duvarı çeliğe çarpıyordu.

Hâlâ deliriyor muydum? Her şeyi hayal mi etmişim?

Kayalara bir kez daha baktım ve ay bir nesneden yansıyor.

Kalıntılarının olması gereken yerden birkaç metre uzaktaydı.

Yansıtıcı ışık lekesi beni içeri çekti.

Merdivenlerden inerken Circe'nin babasının pantolonu belime bol gelmişti. Bu sefer daha yavaş. Pantolonun alt paçası ayak bileklerime tam olarak ulaşmıyordu ve soğuk beni orada yakaladı. Sahil boyunca, yansımayı gördüğüm kayalıkların diğer tarafına doğru yürüdüm.

Çömelip kumsalı eledim.

Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?

Umutsuzca soğuk, ıslak kuma kürekle girdim.

Bir cam şişenin burnu dışarı çıktı ve onu çektim. İçinde kenarları yıpranmış, kıvrılmış bir not vardı.

Bir mantar mesajı korudu.

Yukarıdaki ayın ışığı kumun derinliklerine sıkışmış başka bir bardaktan yansıyor. Kumu iterek yoldan çektim. Bir *çınlama!*

Bir tane daha çıktı. Sonra bir tane daha.

Teker teker, zaman kapsüllerinin kıyıya vurduğu ve tam da bu noktayı ele geçirdiği gömüldükleri yerden şişe üstüne şişe çıkardım. Tıpkı anıların geride bulunduğumuz yerlerden parçalar bırakması gibi, bu şişeler de unutulmayı reddeden tarihin lekeleriydi.

Her şişeyle birlikte geçmiş içimde çınlıyordu. Dengesiz ve nergis saçlı bir uğultu.

Delilik ve zeytin gözler.

Circe koleksiyonu.

En az birkaç düzine olmalı. Muhtemelen daha fazla.

Bir çığlık daha geldi ve gitti. Aceleyle tüm şişeleri kollarımda topladım ve kumların arasından deniz fenerine doğru yürüdüm, botlarım arkamda derin ayak izleri bıraktı.

Güçlü, soğuk bir rüzgar çıktı. Tam zamanında deniz fenerine girdim, rüzgâr kendini kapının diğer tarafına doğru savuruyordu.

Etrafıma durgun bir hava çöktü ve şişeleri dengesiz masanın üzerinde havalandırdım.

Bir şişe kenardan yuvarlandı ve yere düştü.

Eğildim, yıpranmış kâğıdı aldım ve kırık cam parçalarını silkeledim.

Yanlış hissediyordum, sanki meraklı biriymişim gibi. Bu mesajlar başkası içindi. Kesinlikle benim için değil.

Mektubu avucumun içine aldım, pencereye doğru yürüdüm ve uzaklara baktım. Rüzgâr kırık pencere boyunca kayıyor, şarkı söylüyor ve bana Kirke'nin sesini hatırlatıyordu.

Gözlerimi kapadım ve parmaklarımı kâğıdın etrafında kıvırdım, sıktım ve onun anısını çıkarmaya çalıştım, onu bir kez daha hissetmek için çaresizdim.

Gözlerini kırptırdı. Çözüldü, sonra tekrar geri döndü.

Onu hissettim -onun yankısını- bir kıyıda duruyordu.

Soluk mavi, yıpranmış bir kulübe arkasındaki kazıkların üzerinde dururken, araziye taş bir çit çevreliyordu. Gıcırdayan bir kapı her rüzgârda sallanıyor, vahşi saçları rüzgârda savruluyordu. Kaosun ortasında sesi gümüş bir çan gibi yankılanıyor, ay uğursuz bir ışıkla parlıyordu.

Sevgili Karadeniz'ime,

Sabahın erken saatlerinde bileğim yorulana ve yüzük parmağında nasır oluşana kadar yazıyorum. Günlüğümün sayfaları yırtılmadan önce dövülüyor ve zedeleniyor, söylemem gereken ihmal edilmiş kelimeler, kafamın içinde mürekkep girdapları.

Ne kadar korkunç itiraflar yazarsam, deliliğimin o kadar çabuk geçeceğine inanmak istiyorum. Ama genellikle sadece kısa bir süre sürer. Bu yüzden beni arzuluyorlar ama asla sevmiyorlar. Çünkü nasıl sevebilirler ki?

Yüzümde bir gülümseme var ve benim arkadaş canlısı, sakın ve tatlı olduğumu düşünüyorlar, ama bu sadece onların ölümlerini hayal ettiğim için.

Gözlerimde bir ışık var, ama bunun nedeni yerde çürüyen çürümüş bedenlerinin üzerinden geçme düşüncesi. Bazı günler kendimi Belediye Binasında süzülürken ve onları aylık toplantıda görürken hayal ediyorum. İşte bu kadar ilerledi. Merdivenlerden çıkıyorum, arkamdan bir cesedi sürüklüyorum, arkamda kan izleri bırakıyorum ve onu diğerlerinin yanına bırakıyorum. Biri kan kusuyor, ama ona yardım etmek yerine sekiz metrelik masanın etrafından dolaşacağım ve Tarikat'ın tahtına oturacağım, uzuvların, saçların, ayakların ve parmakların üzerinden geçerek her iki topluluğa da istediğimi yapmalarını emredeceğim. Sonra da çıkarken bir ciğere bir tekme atacağım, bir diğeri ise orada ölü yatacak ve geride cesetlerden başka bir şey bırakmayacak.

Benden bundan daha fazlası var, biliyorum ama kaçış yok.

Travmanın kemiklerimize düğüm atma şekli vardır.

Bir kadın kullanamayacağı bir akla, reddetmeye zorlandığı bir sadakate sahip olduğunda böyle olur. Bir kadın ezildiğinde, susturulduğunda, bir amaçtan yoksun bırakıldığında böyle olur. İşte böyle olur, çılgılık atmak istiyorum. Öfkem deliliğe dönüştü. Sırrım çok ağır, yüksek sesle söylersem başıma gelecekler. Ona yaptıkları için onlardan nefret ediyorum. Bana yaptıkları için onlardan nefret ediyorum. Ama içimde kontrol edemediğim düşünceleri besleyen bu şey için kendimden daha çok nefret ediyorum.

Bu sayfayı yırtıp sana vereceğim. Aşk mektubu şeklindeki kinim.

Teslim ol, sevgili deliliğim.

Boğulun, tatlı duygularım. Rol

yap. Çene yukarı. Sessiz ol.

Gülümse, güzel dudaklarım.

Sink, cinayet düşüncelerim.

Tekrar görüşene

kadar, xx -

A

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

ADORA

KUNDUZ AYI
30 KASIM 2020
KIZIL AY TUTULMASINA 59 GÜN KALDI
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 62 GÜN KALDI

*"BİR, İKİ, ÜÇ... BİR ŞEY BENİMİÇİN GELİYOR.
Dört, beş, altı... Gece bana oyun
oynuyor. Yedi, sekiz... Uyanık kalsam iyi
olur.
Dokuz... on... Yine aklımı kaybettim..."*

ZİHNİM HEM MISTİK HEM DE DELİYDİ.

Dudaklarım kıpırdadı ve onları durduramadım.

Kendimi kelimeleri tekrar tekrar söylerken duydum ve etrafımı saran ses benim sesim gibi değildi. Ses, serbest bırakılmaya çalışan sayılar, sesli harfler ve hecelerle boğulmuştu. Ama gitmelerine izin veremezdim...

I.

Yapamadım.

Mola.

Dışarıda.

Şarkımın arasından bir çığlık yükseldi ve gözlerimi açtım.

Etrafımda kör edici bir ışık, paslanmaz çelik ve şakaklarıma çarpan rahatsız edici bir vuruş vardı. Ürkütücü bir davul sesi. Bir ... güm... *güm... güm.*

Cantini'nin mutfağında duruyordum.

"Anne!" Camora'nın jilet gibi keskin sesi cihazlardan sekti. Gözlerindeki dehşetle bana bakarken gözyaşları solgun yanaklarından süzülüyordu. Tek bir kelimenin tınısı, gecenin içinde çılgılık atan taştan bir curlew gibi, kanımı buza çevirdi. "Anne, çabuk gel!"

Fayans çıplak ayaklarımın altında soğuktu.

Yumruğumda başka bir şey soğuktu.

Yere baktım. Elimde bir kasap bıçağı vardı.

Yanımda titriyordu ama parmaklarım keskin bıçağı bırakmıyordu.

Tıkırtı hiç kesilmedi. *Güm... güm... güm.*

Cyrus ve Viola mutfak kapısını iterek içeri girdiler.

Viola masanın arkasında durdu. "Bunun anlamı nedir?"

Bunun anlamı ne? diye aklım alay etti ve dudaklarımdan bir kahkaha döküldü. Bu, yaşlı, ayrıcalıklı bir kadından duyabileceğiniz bir şeydi, onaylamadığı bir manzarayla karşılaştığında, bir filmde duyabileceğiniz bir şey gibi. *Bunun anlamı ne?*

"Sadece bir şeyler içmek için aşağı iniyordum ve şarkı söylediğini duydum. Işığı açtığımda elinde bir bıçakla öylece duruyordu," diye hıçkıra hıçkıra ağladı Camora. "Orada öylece *duruyordu.*"

"Adora," dedi Cyrus, avuçlarını önünde birleştirerek. Başımı ona doğru çevirdim.

Üçü de bir adım geri çekildi.

Hepsi benden korkuyordu. Olmaları gerektiği gibi. Ben de kendimden korkuyordum.

Kunduz dolunayı gelmişti ve ben denize bir mektup daha atmamıştım. Kolumdan bıçağı bırakmayı diledim ama yapamadım. Cyrus ve Viola'ya Camora'ya zarar vermek *istemediğimi*, bunun daha çok bir ihtiyaç olduğunu söylemeliydim ama ağzımdan bir şey çıkmıyordu. Etrafımı saran bu vurma sesi beni felç etmişti. Bu *güm... güm... güm...* atan kalbimle alay ediyordu.

Cyrus dikkatle, "Adora, bıçağı bırak," dedi.

Yapamam. İstiyorum ama yapamıyorum.

Uyku felci beni daha önce de yakalamıştı; bilinç ve uyku arasındaki bir dönem. Tüm vücudunuz ağırlaşır, hareket edemezsiniz. Konuşamazdınız bile. Ama bu uyku felci değildi.

Bir an için hem yaşamı hem de ölümü görebildim.
Mutfakta perde inmişti ve sadece biz değildik. Beş gölge
solumda, Cyrus'un önünde duruyordu. Diğerleri onları
görmüyordu ama ben görebiliyordum.

Bu odada kimse uyumuyordu, bu yüzden bunun nasıl mümkün
olduğunu bilmiyordum.

Bekle... şu anda uyuyor muydum?

Yoksa kendilerini istedikleri zaman ve istedikleri kişiye
gösterebilirler miydi? Gölgelere baktım ve beni korkutmadılar.
Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bana zarar vermek için
burada değillerdi. Buna ihtiyaçları yoktu çünkü benden bir şey
istiyorlardı.

Cyrus bana doğru dikkatli adımlarla ilerledi, orada olduklarını bilmeden
Gölgelerin içinden geçiyordu. Viola onu temkinli bir otoriteyle uyardı ve
omzunun üzerinden baktı. "Anne, her şey kontrolüm altında. Lütfen git
buradan. Bununla ben ilgileneneceğim." Sözleri havada asılı kaldı, sanki
şüpheliydi, inandığından tam olarak emin olmadığı bir şey söylüyordu.
Arkasını döndüğünde kutup mavisini gözleri beni tekrar süzdü. Mutfak kapısı
kapanıp Cyrus, ben ve Gölge'leri baş başa bırakırken onlara odaklandım.
"Bıçağı bana ver, Adora."

Cyrus korkuyordu.

Çok korkmuştu. Gölgesinden ve sesinin titrememeye çalışmasından
bunu anlayabiliyordum. "Biliyorum-bilmiyorum-bilmiyorum-" sesim
kelimelere karıştı.

dışarı çıkmaya çalışıyor, kafamın içindeki vuruşlarla yarışıyor.

"Biliyorum," diye başını salladı, "sorun değil. Sadece bıçağı bana ver-"
cümlesini bitirmeden bana doğru hızlı bir adım attı ve bileğimi duvara
çarptı. Bıçak elimden düştü ve fayansa çarparak tıngırdadı.

Cyrus beni kollarının arasına aldı.

Uzun, güçlü vücudu beni içine aldı, çevreledi.

"Sorun yok, yanıdayım," diye tekrarladı saçlarımın arasından, beni
göğsüne yakın tutarak. Kollarında kendimi güvende hissederek gözlerimi
kapattım. "Seni yatağına geri götüreyim."

BEN YATAĞIN KENARINA OTURURKEN CYRUS ÖNÜMDE DURDU. "SEN
"Kalmamı istemediğine emin misin?" Önce uykuya dalmış olan Alice'e,
sonra da bana baktı. "Seni izleyebilirim. Benim için sakıncası yok."

"Ben iyiyim," dedim otuzuncu kezmiş gibi gelen bir sesle. Topuklarının üzerinde sallandı ve Alice'e yaklaşmak için geri çekildi.

"Gözünü kırpacak olursan bu dünyada yapacağın son şey olur," diye fısıldayarak yemin etti. "Onu bir daha hayal kırıklığına uğratma."

Cebinden çıkardığı, ipe bağlı bir anahtarı ona uzattı. Cyrus odadan çıktığında, diğer taraftan bir kilit yerine oturdu.

Ses yankılandı ve ayağa kalkıp pencereye doğru yürümeden önce adımlarının inmesini bekledim.

Kara okyanusa baktım, karanlık dalgaların bir kazan gibi durmadan çalkalanmasını izledim. *Beni bu odaya kilitledi,* diye düşündüm ve içimde çelişkili duygular savaştı. Korku, öfke, endişe. *O benim en iyi arkadaşım. Bunu nasıl yapabilirdi?*

Alice boynunda diğer kolyesinin yanında asılı duran anahtarla, "Adora, dinlenmelisin," dedi. İşini boş verin, Cyrus onu hayatıyla tehdit etmişti ve sesi rahatsız edici bir ton almıştı. Hizmetkârdan çok uğursuz bir ton. Alice çılgın nişanlısına göz kulak olmak için işe alınmamıştı.

Hepsi benim hatamdı. Ama uyuyamadım. Olanlardan sonra olmazdı.

Sonunda, ben pencereden kıpırdamayınca Alice sustu ve sandalyesi sallanmaya başladı. Bir gıcırtı. Bir vıraklama. Tek ışık, yarışan bulutların arasında dönen deniz fenerinin kısacık ışığından geliyordu. En az benim kadar uzun ve sağlam duruyordu ama deniz fenerinin aksine, ben o dayanıklı cephenin altında ufalanıyordum.

Bakışlarım sırrımın güvenle saklandığı yere yerleşti. Ve Stone'un beni Bone'da beklediği fikri göğsümü rahatlattı.

Ada.

ERTESİ SABAH CÖMERTÇE SAÇILMIŞ ÇILLER

Fable'ın burnunun ve yanaklarının köprüsü. Karşımda oturuyordu, makyajsızdı, saçları tepesinde savrulmuştu ve kusmuk uyandıran Voodooos kapüşonunu giymişti. Küçük bir bistro masasında sıcak elma şarabımızı yudumlarken gençliği parlıyordu.

The Bean'in hemen dışındaki bir çardağın altına yerleştik.

Ölü güller kafese tırmanıyor, buz tutmuş dikenleri tembel gün ışığında parıltıyor ve yoğun sabah sisini yarmaya çalışıyordu. Bahçenin ortasında

Kasaba Meydanı'ndaki çardağın etrafı ölenler için yapılmış bir tapınakla çevriliydi. Çürüyen çiçekler, solmuş fotoğraflar ve mumlar eriyerek balmumu yığınlarına dönüşmüştü.

Uykusuz kasabalılar, gölgelerin ağırlaştırdığı altlarındaki torbalarla, kırmızı gözlerle çimenlerin üzerinde geziniyorlardı.

Dikkatimi tekrar Fable'a yönelttim.

Ona Stone'dan ve onun tanıdığım hiç kimseye benzemediğinden bahsetmek istediğim küçük, savunmasız bir an geçti. Nasıl nazik ama aynı zamanda vahşi olduğunu. Birlikteyken nasıl şeyler oluyordu ve ben bunları açıklayamıyordum. Nasıl iki yarıdan oluştuğunu: sessiz ve çılgın atan. Düşüncelerimi tüketmesinden nefret ediyordum ama aynı zamanda bunu seviyordum çünkü beni Lena'yı öldürme anısından, kötülüğümden, şu anki hayatımdan uzaklaştırıyordu. Özellikle aramızda olanlardan sonra onu tekrar görmek için ne kadar çaresiz olduğumdan nefret ediyordum.

Fable tüm bunları bilseydi, benim hakkımda ne düşünürdü?

Parmaklarım sandalyenin kenarını kazıdı ve açıkta duran bir vida buldu.

Fable ipucu arar gibi bana baktı, ela gözleriyle beni süzdü. Parmağımın ucu vidanın sivri ucuna bastırarak beni çenemi kapalı tutmaya teşvik etti.

Fable için her şey boşken, sesi aramızdaki boşluğu kesti.

"Beni çok özlediysen, tek yapman gereken bunu söylemekti. Gidip aileyi katletmeye çalışmana gerek yoktu."

Bakışlarım donuk bir ifadeye büründü. "Dur tahmin edeyim.

Cyrus mu?" "Senin için endişeleniyor."

"Ailemi arayıp bu işe bulaştırdığına inanamıyorum. Üçünüzün de uyurgezerliğim hakkında endişelenecek yeterince derdi var. Her şey kontrolüm altında."

"Kontrol altında." Fable iç geçirdi, gülümsemesi soldu. İçkisini bıraktı ve söylediği sözlere inanmamı isteyerek eğildi. "Bunu küçümseme. Bu sefer gecenin bir yarısı mutfığa gidip bir bıçak aldın ve sanki birini öldürecekmişsin gibi davrandın." Gözlerini hızla kırptırdı, bu kelimeleri aynı cümle içinde söylemesine şaşırmıştı. "Sen benim kardeşimsin, Adora. Senin için her zaman endişeleneceğiz."

"Sonumun annem gibi olacağından mı endişeleniyorsun?"

Fable'ın kafası geriye gitti. "Ben öyle bir şey demedim."

"Yine de demek istediğin bu. Öyle değil mi?" Gözlerimi başka tarafa çevirdim. Her şey biraz donuktu: platin gökyüzü, yıpranmış yüzler

Stres, endişe, uykusuzluk ve kafenin yukarıdan sarkan tabelasının gıcirtısı yüzünden parçalara ayrılmıştı. "Etrafında dolanmanın bir anlamı yok. Her şey ortada ve hepimiz bunu biliyoruz. Deli olan benim ve bunu düzeltmenin bir yolu yok."

Bardağın yarısını dolduran gülümsemesini bana doğru itti. "Bir yolunu bulacağız. Her zaman çözeriz."

Fable'ın pozitifliği beni hedef aldığında rahatsız ediciydi.

Önceki geceyi düşündüm ve ince bir kahkaha attım. "Cyrus dün gece beni yatak odasına kilitledi. Bunu da itiraf etti mi, yoksa o kısmı atladi mı?"

Gözleri gökyüzüne doğru baktı. "O seni koruyordu."

"Beni yatak odasına kilitledi," diye tekrarladım, daha yüksek sesle, sanki ilk seferinde olayın boyutunu duymamış gibi. Sanki beni kilitlediği odada James Dean, sütlü çikolata çeşmesi ve eteklerine yirmi dört karat dokunmuş Mısır pamuğundan çarşaf varmış gibi davrandı. "Beni terk edilmişlerden biriymişim gibi kilitledi."

"Sesini alçalt," diye tısladı. "Bu sadece seni güvende tutmak içindi. Cyrus gecenin bir yarısı babamı aradığında, kendini kaybetmişti."

"Babam mı yoksa Cyrus mu kendinden geçmişti?"

"Cyrus," dedi ve bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Seni önemsiyor ve senin için orada olacak. Hepimiz olacağız. Tıpkı annemin etrafında toplanan meclis gibi."

Uyurgezerliğimin kötüleştiğini bilmelerini hiç istememiştim ama biliyorlardı ve Ivy'nin Cyrus'un bu durumu ele alış şekli yüzünden aklını kaybetmemiş olması beni şaşırtmıştı.

Benim tanıdığım Ivy bu haber karşısında bu kadar sakin olmazdı. Gölgelere rağmen, o gece tünel görüşüyle Cantini Malikânesi'ne kaçardı. Gözlerimi kapattım ve Ivy'nin tüm malikâne uyanana kadar üç metrelik sürgülü kapıyı dövdüğünü hayal ettim. Zihnimde, *Cyrus kapıyı açıyor ve Ivy onun gözüne vurmadan önce iki kez düşünmüyordu* çünkü her şey söylendikten ve yapıldıktan sonra, Ivy her zaman kız kardeşlerini her şeyden üstün tutuyordu. En azından daha önce öyleydi ve hiçbir şey değişmemişti. Değişmiş miydi?

Göğsümde hüznün kıvrıldı.

İşte o zaman ablamı ne kadar özlediğimi fark ettim. Ve ona hala ne kadar ihtiyacım olduğu beni şaşırttı.

Bana kızacak birine ihtiyacım vardı. Benim gibi bıçaklarla dolu bir boğazı olan birine. Omurgası, ağzı ve vahşiliği olan birine.

Benim gibi bir zihin. Beni kilitlediği için evi yakacak olan kişi.

Neden beni kontrol etmeye gelmemiştin? "Ivy biliyor mu?" Fable'a sordum.

"Hayır, Ivy... sadece ona biraz daha zaman vermemiz gerekiyor." Fable arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve fincanını dudaklarına götürdü. "Şimdi söyle bana, sen ve Cyrus henüz kirli işlerinizi yapmadınız mı?" Kaşlarını oynattı.

"Ciddi misin?"

"Ne?" diye omuz silkti. "Kimin daha büyük olduğunu bilmek istiyorum. Ve kimin daha iyi olduğunu. Ve siz bana yargılayıcı gözlerle bakmadan önce, bunun yüzde yüz meraktan başka bir nedeni yok."

"Aman Tanrım, Fable."

"Oh, hadi ama. Bana anlatabilirsin." İçini çekti, gözleri uzaklara dalmıştı ve yüzü sanki aklından bir hayal geçmiş gibi kasvetliydi.

Fable'ın yıllarca peşini bırakmayan şiddetli bir aşk yaşadığı bir sır değildi. Bu konuda asla konuşmaz ya da bu adamın kim olduğunu itiraf etmezdi ama kanıtı, kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda gözlerindeki ışığın ardında saklıydı. Her sessiz iç çekişinde ve kimsenin duymayacağını sandığı anlarda söylediği her sözün arasındaydı. Kim olduğunu hep merak ettim.

Dikkatini tekrar bana kaydırdı ve dudaklarını büktü.

Yüz ifademi görünce parmağıyla dairesel bir hareket yaptı. "Bu bakış ne için? Yüzünle ne yapıyorsun?"

"Oh, bu mu?" Yüzümü gösterdim. "Bu benim kusmak üzere olan yüzüm. Çok sapkınsın, Fable. *Seksle ilgili zor konuşmaları yeniden yönlendirelim* konusunda güzel bir geçiş. Çok çekicisin."

Gülümsemesi genişledi. "Hoşuna gitti, değil mi?"

"Seni bu iğrenç kapüşonla ciddiye alamam. Ayrıca sarhoşsun."

Fincanına baktı ve omuz silkti, hala sorumu ve cevabını aynı anda düşünüyordu. "Aslına bakarsanız, sanırım öyleyim. Üstelik öğleden sonra bile değil. Pallis bu şeyin içine ne koyuyor?"

Cevap vermedim. Hâlâ Stone'la ilgili düşünceler içinde sıkışıp kalmıştım ve sevgili kız kardeşim sayesinde Cyrus'la seks yapmak zorunda kalmıştım.

Aklımdan geçenleri okuyarak, "Henüz yapmadıysan, eninde sonunda olacak," diye şarkı söyledi.

Bunu duymak istemediğim için başımı salladım.

Fable devam etti, "Weeping Hollow'da daha kötü adamlar da var. Bir de iyi tarafından bak. Maverick ya da Jacob bile olabilirdi, eğer Gölgele

Onu öldürmediğimi ve haklı olduğumu biliyorsun. Geçen ay odanda sana söylediklerinden sonra mı? Şöyle diyeyim, belki de hak ettiğini bulmuştur."

"Dikkatli ol, Fable. Ivy gibi konuşmaya başladın."

Gölgeler Jacob'ı öldürmeden haftalar önce, ikimiz yalnızken bana sapıkça yaklaşmıştı. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. Ama ona Jacob'ı unutmasını, Kane'le nişanlanmak istediğimi söylemeliydim. *Yaptıkları için onu öldürmek, annemi geri getirmek ve hayatımın geri kalanını ya yalnız ya da ölü olarak geçirmek istediğimi çünkü bu iblisleri kovaladıktan sonra dört gözle bekleyeceğim tek şeyin huzur olacağını söylemeliydim. Ve tüm bunlar benim için gayet iyiydi. Değil miydim?*

Ama ben Cyrus'la evlenecektim, Kane'le değil. Jacob'la bile değil. Stone'la bile.

"Düğün gecemde en iyi arkadaşım, kız kardeşimin bekâretini alan adamla seks yapıyor olacağım. Ivy'nin sevdiği tek adamla." Sonunda yüksek sesle söyledim ve Fable'ın gözlerindeki tembel kıvılcım söndü. "Ah, bilirsin işte. Sullivan kardeşler. Aşkla lanetlenmişler." Gülümsedim. "Sorun değil. Gerçekten düşünürsen çok komik."

Fable'ın gözleri aşağıya doğru kaydı. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Sadece bir kez de olmayacak. Çünkü Cyrus'la evli olacağım." Kırık bir iç çekiş beni terk etti. "İki ay içinde, kız kardeşimin aşık olduğu adamla evlenmiş olacağım." Kelimeler ağzımdan dökülürken, Ivy'nin odada kalbi sıkışmış görüntüsü zihnimde canlandı ve birden nefes almakta zorlandım. Avucum bistro masasına düştü ve elma şarabı bardağın kenarından döküldü. "Eğer bunu ortadan kaldırabilseydim, gözümü kırpmadan yapardım."

Fable sandalyesini geriye itti ve yanımda diz çöktü.

"Biliyorum," diye fısıldadı elimi sıkarak. "Biliyorum ve inanıyorum ki o da bunu anlıyor. Sadece nefes al."

Tüm gözyaşlarımı rehin tutmaktan gözlerim yandı.

İçimden bir ses gözyaşlarımın içinde boğulmama izin vermiyordu.

Sanki bir parçam bir kez başladığımda asla duramayacağımı biliyordu-

"Durdu!" Çılgın Jasper yanımda bağırarak düşüncelerimi böldü. "Saat durdu!"

Fable ve ben ona doğru bir bakış fırlattık ve etrafında bir kalabalık toplandı. "Biliyordum. Ben deli değilim." Gus Hobb'un omzunu tuttu ve onu etrafında döndürdü. "Sana kaç kere söyledim? Şunu görüyor musun? Bütün bir dakika geçti. Ben saydım. Altmış saniye, ama saat hareket etmedi. Bir saniye bile.

Tek bir tik. Zaman durdu. Sona geldik millet. Sona ulaştık," diye geveledi. Komşularımdan toplu bir soluk patladı.

Sonra aynı hızla herkes sessizliğe gömüldü. O kadar sessizdi ki kar tanelerinin düşüşünü duyabilirdiniz.

Gözümün ucuyla Beck Parish kalabalığının arasından çıktı. Norse Woods Coven'dan Hollow Heathen'lardan biri.

Maskesiz ve Şehir Meydanı'nda, boynunun yan tarafında öfkeli bir damar atıyordu. Keskin elmacık kemikleri ve gaz alevi mavisini parlayan daralmış gözleri. Saçları uzamış, çikolata rengi favorileri kulaklarına kadar uzanmıştı.

Ayağa fırladığımda sandalyemin arkası tuğlaya çarptı. Fable'ı arkamdan çektim.

"Bu Beck Parish," diye fısıldadı omzumun üzerinden.

"Biliyorum."

Kalabalık ondan korkarak dağıldı ve diğer yönden karşıdan karşıya geçmekte olan Milo Andrews'a doğrudan ulaşmasını sağladı.

"Gerçekten başardılar. Laneti bozdular," dedi sözlerinde yılların bastırılmış duygusuyla.

Ona dönüp baktığımda gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Fable, neden-"

Beck kaldırımdan atladı, Milo'nun yolunu kesip önünü keserken sözlerimi çaldı. Milo'yu gömleğinin yakasından yakaladı ve bir vitrine çarptı. Parmaklarını ve ellerinin üstünü dövmelemler süslüyordu ve yumruğunu sıkıktığında canlı bir sanat eseri gibi hareket ediyorlardı.

"Tam da görmek istediğim adam," diye kulağına hırladı Beck, ön kolunu Milo'nun boynuna bastırarak. "Kendimi yeterince açık ifade edemedim mi?"

Eğer Fable ve ben bu kadar yakın durmasaydık, ne dediğini ya da ses tonundaki vahşeti duyamazdık.

Beck'in çenesi büküldü ve Milo onun gözlerinin içine bakamadı. "Mesele para mı?" Milo alçak sesle söyledi.

"Oh, bunun ne hakkında olduğunu çok iyi biliyorsun."

Milo kalabalığa bir bakış fırlattı. "Burada olmaz. Şimdi olmaz."

Beck kulağına başka bir şey fısıldadı, sonra Milo'nun gitmesine izin verdi.

Milo bu ani saldırıya omuz silkti ve Beck kalabalığının içine doğru çekildi. Buharlaşıyana kadar kot ceketinin arkasına baktım. Geldi ve gitti. Lanetleri bozulduğundan beri ilk kez bir Heathen görülmüştü.

"Mahvolduk!" Çılgın Jasper bağırarak dikkatimizi geri çekti.

Tüm gözler Time Square'deki saate çevrilmiş, saatin yeniden çalışmasını bekliyordu.

THE DAILY HOLLOW

SAAT KULESİ **GENEVA KING TARAFINDAN YAZILAN MAKALE**

Diğer şeylerin yanı sıra kış da kapımızda. Biz geceleri gözlerimizi açık tutmak için savaşıırken, zaman titriyor gibi görünüyor. Kasaba Meydanı'ndaki saat kulesinin durması ilk değildi ve kesinlikle son da olmayacak. Norse Ormanı'nın baş rahibi ve Kutsal Deniz'in baş rahibiyle konuştum. Her ikisi de benimle konuşmaya isteksiz olsa da, ana hedeflerinin öncelikle kasaba halkını Gölgelerden korumak olduğu konusunda hemfikirdiler. Saat kulesiyle ilgili olarak, ikisinin de zamanın neden titrediğine dair büyük ölçüde farklı teorileri var. "Her şeyin Gölgeler'den kaynaklandığına inanıyorum." Bu söz Augustine Pruitt tarafından söylenmiştir. Clarence Goody ise bunların iki ayrı mesele olduğuna inanıyor: "Zaman burada her zaman istikrarsız olmuştur. Kasabanın bu ıssız zamanlarda güvende kalmaya odaklanması zorunludur." İssız zamanlar, düşmüş olanlara atıfta bulunmak anlamına gelir. Bir hafta içinde Gölgelerin elinde beş ceset daha kaybettik.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

ADORA

O GECE VIOLA BACAK BACAK ÜSTÜNE ATMIŞ VE VÜCUDU EĞİK BİR ŞEKİLDE OTURUYORDU.

-Salon olarak adlandırdığı odanın karşı tarafında hem rahatsız hem de doğal görünüyordu.

Kanepeler ve sandalyeler Viktorya dönemine aitti ve ceviz ile fildişi kumaştan yapılmıştı. Akşam yemeğinden sonraydı ve parmaklarımı kenarında gezdirdim ve bir şezlongun gövdesine oyulmuş parşömenleri hissettim.

"Bahse girerim Norse Woods Cadılar Meclisi zamanla oynuyor," dedi onaylamayan bir ses tonuyla ve gazeteyi katlayıp yanına koydu. "Büyük çocuk oluncağı değildir. O ormanda her ne yapıyorlarsa durmalılar. Bu işi bize bırakmalılar." Durakladı ve yüzünde toplanan endişeyle bana baktı. "Şarabını sevmiyor musun Adora?" -Alice odaya girdi- "Alice, Adora'ya daha hafif bir şey getir. Belki bir Riesling olur."

"Bu iyi," diye onu temin ettim. "Daha içmedin bile."
"İyi olduğunu söyledim."

Bakışlarını Alice'e çevirdi. "O zaman Adora'ya içkisini koyması için bir tepsi getir." Parmağını şıklattı ve gülümsemesini keserek bana döndü. "Oturma düzeni hakkında ne düşünüyorsun? Gabriel sonunda kanepeleri tavan arasından taşıdı ve biz hala onların yerleşimini tartışıyoruz. Bu parçalar çok güzel değil mi?"

Bone Adası'nda sakladığım garip bir şekilde yakışıklı ve yaralı bir adamla seks yaptıktan günler sonra müstakbel kayınvalidem ve nişanlımın karşısında oturuyordum. Lena'nın ölümünün üzerinden bir hafta daha geçmişti ve

ölüm ilanlarında bahsediliyordu. Bunun da ötesinde, Gölgeleer avlanıyor, insanlar ölüyordu ve o da mobilyaların yerleştirilmesi konusunda endişeliydi.

Ama sanırım son ilişkiimi göz önünde bulundurursak daha iyi değildim.

Ben bir salonda şeri şarabı içerken, Weeping Hollow'da uykusuzluk daha da kötüye gidiyordu. Bazıları saatlere bakıp bir şeyler görüyor, bazıları da yumruk atıp çenelerini kırıyordu.

Midem alkalandı, Kemik Adası'na kaçtığım için kendimden utandım. Bu beni nasıl bir insan yapmıştı?

"Adora?"

Dikkatim yerine geldi.

Mobilyalar. "Bu... benzersiz," dedim elimi sert kumaşın üzerinde gezdirirken. Kırılmamıştı. Dikişlerine yeterince sevgi sızmamıştı. "Ve rahatsız."

"Viktorya dönemine ait," dedi Viola savunmacı bir tavırla. "Tarihi ve Atlantik ötesine gönderilmiş. On yedinci yüzyılda atalarımız tarafından üretildi."

Dürüst bir cevap istemedi. Sadece benimle aynı fikirde olmamı istedi.

On

u. "Saygısızlık etmek istememiştim."

"Eminim, Ivy'nin seni yetiştirme tarzını düşünürsek." Karşı koymak için dilimi ısırđım.

"Oturduğun sandalyeye bir zamanlar bayılma sandalyesi dediklerini biliyor muydun?" diye devam etti.

Kaşlarım atıldı. "Erkekler çok fazla viski içtiğinde mi?"

Viola alay etti.

Cyrus'un ağzı ucuna doğru kıvrıldı.

Alice yanıma küçük bir masa koydu.

"Kadınlar için, Adora. Hiç korse giydin mi?" "Hiç giymek için bir nedenim olmadı Bayan Cantini."

"Bunların hiçbirine izin vermeyeceğim. Artık ailedensin. Lütfen bana Viola de." Bardağını masaya bıraktı ve bozulmamış bir duruşla oturdu. "Korseler kadınları güzelleştirmek içindi - vücutlarını daha çekici bir hale getirmenin bir yolu. Bazen elli kadar bağcık o kadar sıkı çekilirdi ki kan dolaşımını keserdi, özellikle de güdük olanlar için. Nefes alamıyormuşsunuz gibi hissettirecek kadar sıkı. Uygun genlere sahip güçlü bir kadın korsesinin içinde pek çok şey yapabiliirdi, ancak zayıf olanlar gecenin sonunda bayılırdı. Bayılma koltuğunun amacı da budur."

"Bu da bir teori," diye mırıldandı Cyrus bardağına doğru gülerek.

Gözlerimi başka tarafa çevirdim ve kızgınlığımı gösterme dürtüsüne On direndim.

u.

Benim gibi bir tasarımcıya inanması onun için bir hakaretti. Son on yılda Kurucular Günü Balosu için yüzden fazla elbise tasarlamış, korseler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

"Bunu ortaya çıkaranın bir kadın olduğunu bilmek utanç verici," dedim sonunda. Viola kaşlarını kaldırdı. "Neden utanç verici olsun ki?"

"Kadınlar kıvrımlarını kucaklamalı. Onları kesmemeli."

"Bunu senin gibi birinden duymak çok cahilce." Ağzım şaşkınlıkla aralandı. "Benim gibi biri mi?"

"Anne," diye uyardı Cyrus, gözleri lacivertti.

"Ne? Adora'nın kusursuz yüzüne uygun mükemmel bir vücudu var. Kendinden utanmasını gerektirecek hiçbir şey yok. Kendi teninde rahat hissetmeyen bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Mesela kız kardeşini ele alalım..." Ve utanç içimi doldururken haklıydı.

Cyrus sandalyesinde kaskatı kesildi. "Kendilerini savunmak için burada olmayanlar hakkında konuşmayalım." Kadehini ağzına götürdü. "Ayrıca, Camora'nın içinde görülmek isteyeceği son şey bir elbisedir."

"Ben sadece doğruyu söylüyorum Cyrus ve bana bunu hatırlatmana gerek yok." Viola boğazını temizledi ve bana dönmeden önce yüzündeki ekşi ifadeyi düzeltti. "Her kadının bir tane olmalı, şekli ne olursa olsun. Duyuru için bir tane yapmak üzere ihtiyacınız olan kumaşları, telleri ve kurdeleleri satın alabilirim."

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama reddetmek zorundayım," dedim ona. "Şeklim ne olursa olsun, elbiselerimi giyerim. Elbiselerimin beni giymesine izin vermem."

Yara izleri için de aynı şeyin geçerli olduğunu düşünmüştüm.

Sonuçta sadece iki seçenek vardı. Ya yaralarımızı onurlu bir şekilde taşıyıp dünyaya nereden geldiğimizi ve hayatta kaldığımızı anlatacaktık ya da bu ağır şeylerin bizi yıpratmasına izin verecektik.

O anda Stone'u ve ben ayrılmadan önce yüzünde beliren ifadeyi düşündüm. Neden her şeye burnunu sokmak zorundaydı?

"Söz açılmışken, benimki nasıl gidiyor? Baloya sadece dört hafta kaldı ve tüm elbiseleri tamamlamak bir yana, etkinliğin planlanmasıyla ilgili daha yapılacak çok şey var. Ne zaman ziyaret etmeye çalışsam, Alice çalışmak için kendini odaya kapattığını söylüyor, ama makinenin çalıştığını duymuyorum. Bütün gün ne yapıyor olabilirsin ki? Kurucular Günü Balosu

biz farkına varmadan burada olacak, sonra da düşün..."

Vücudum kaskatı kesildi. Konuyu değiştirmek için çaresizdim. "Bunun için bolca vaktimiz var. Bence konuşmamız gereken daha önemli konular var."

Viola kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi?"

Bakışlarımı kısmıştım. "Lena'dan ne haber? Freddy in the Mourning kayıp ve sabah programı da olmayınca elimizde sadece The Daily Hollow kaldı. Ölüm ilanında onun adını görmedim ve genç bir kadını neredeyse iki hafta boyunca bir hücrede tutmanın ne kadar zalimce olduğunu hayal bile edemiyorum."

Cyrus'un gözleri de merakla ona kaydı.

Viola sessizleşti.

Devam ettim, "Kimse onu kontrol etti mi? İnfazının bir hafta önce gerçekleşmesi gerekiyordu ve bundan hiç bahsedilmedi. Tabii başına başka bir şey gelmediyse." Ölümünü meclisten bir sır olarak mı saklıyorlardı? Başka ne saklıyor olabilirler?

"Lena'nın cesedi dengeye sunuldu," dedi kesin bir ifadeyle. Cyrus kaşlarını kaldırdı. "Tören olmadan mı?"

"Bu ne zaman oldu?" Duman gördüğümü hatırlamıyorum.

Viola elbisesini kucağında düzeltti. "Augustine ve ben son birkaç haftadır bu kasabada çok fazla ölüm yaşandığı konusunda hemfikir olduk. Bu yüzden özel bir tören düzenledi."

"Peki ya annesi?" Bakışlarım Cyrus'a, oradan da Viola'ya kaydı.

"Durum sizi ilgilendirmese de Bayan Murphy'nin haberi var."

Gözlerimi kıstım ve kadehim boşalana kadar şarabı yudumladım.

"Bir gece için bu kadar politika yeter," dedi Cyrus, giderek artan tedirginliğini fark ederek. "Alice, bardaklarımızı yeniden doldurabilir misin?" Sandalyesine geri oturdu. "Annem emekli olacak."

"Sanırım geç oluyor." Viola ayağa kalktı ve boş kadehini geride bıraktı. "Sabah kahvaltıda görüşürüz," dedi ve yüksek Fransız kapılarına doğru süzülürken Cyrus'un omzuna bir el koydu. "Seni de bekliyorum Adora."

Alice Cyrus'un bardağını yeniden doldurdu ve benimkini doldururken gözlerinde bir uyarıyla bana baktı - sanki patlamama inanamıyormuş gibi. Odanın eşiğinden yürüdü, Fransız kapılarını kapattı ve Cyrus ile beni yalnız bıraktı.

Odanın diğer ucundan birbirimize bakarken bir an sessizlik oldu. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir tondaydı. Çelik mavisi.

"Öğrendiğim diğer teori," diye başladı Cyrus, yeni doldurduğu bardağındaki kehribar rengi sıvıyı döndürerek, "bayılma koltuğuna neden bayılma koltuğu denildiğine dair, kadın histerisi olan kadınların akıllarını kaybetmeleri içinmiş." Bir yudum daha aldı ve ayağa kalkmadan önce bardağını yere bıraktı. "Uykusuzluk, uyurgezerlik, anksiyete... son zamanlarda yaşadığınız her şey." Cyrus odayı geçip bana doğru geldi, ütülü pantolonu kalçalarından sarkıyordu, siyah gömleğinin üst birkaç düğmesi açıktı ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. "Bu tarz, pelvik masaj yaparken uzun süre rahatlık sağlamak için üretildi. Ya da bizim durumumuzda, parmaklarımı içine sokup orgazmik bir şeytan çıkarma ayini gibi deliyi dışarı çekerken."

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldüğünde elim ağzıma gitti.

Bunlar Cyrus'un söylediğini hiç duymadığım sözlerdi, onun daha önce hiç görmediğim bir yanıydı. "Cyrus, ben-" Bir solukta söyledim ama ellerini dizlerime koyup çömelerek bakışlarını üzerime diktiğinde cümlemin geri kalanı kısa kesildi.

"Ben Kane değilim, Adora. Kafanın içine girip sana bir şey yaptıramam. Yapabilseydim bile bunu sana asla yapmazdım. Bunun kendiliğinden olmasını tercih ederim."

Bakışlarım gözlerinin arasında gezindi. "Cyrus, gözlerin neredeyse gri."

"Çünkü seni becermek istiyorum."

Göz kırptım. Ve sonra yutkundum.

Cyrus'un elleri baldırlarıma dolanmıştı ve nabzım hızla atıyordu.

"Ama önce sana yapmak istediğim başka şeyler var," dedi, sıcak avuç içleri elbisemin altından baldırlarıma doğru ilerlerken gözleri üzerimdeydi.

"Sanırım sarhoşsun," diye çıkmaya çalıştım.

Başını hafifçe sallıyordu, onu durdurmamı bekliyordu ve ben de kabul etmesini bekliyordum.

"Sen ve ben birçok kez baş başa körkütük sarhoş olduk," dedi.

"Kendimi ne zaman kontrol edeceğimi biliyorum. Ve sonunda ne zaman bırakacağımı."

Bana hiç böyle dokunmamıştı. Benimle hiç böyle konuşmamıştı.

Yine de zihnimde Ivy'yi ve yüzündeki kederli ifadeyi görebiliyordum.

Stone'u mağarada görebiliyordum.

Stone'un gözlerimin içine baktığını görebiliyordum.

Deniz fenerinin penceresinden Stone'un beni izlediğini görebiliyordum.

Cyrus kalçalarımın hassas derisine ulaştı ve parmak uçlarını eğik bir sırtıyla yukarı doğru gezdirdi. "Çok inatçısın ve oyun oynadığımı düşünüyorsun."

Parmakları külotumun dış hatlarını tenimde gezdirdi. Diğer eli belime geldi ve beni kendisine, kanepenin kenarına doğru çekti. Çömelmiş vücudu dizlerimin arasına girdiğinde dizlerim kendiliğinden açıldı. "Bu bir oyun değil Adora," diye mırıldandı başparmağını eteğimin altına daldırarak. Parmağının ucu beni sıyırdığında nefesim kesildi. "Nişanlıma bakmak istiyorum. Histerinin kasabaya yayılmasından korkuyorum ve insanların senin deli olduğunu düşünmesine izin veremem."

Onu durdurmak için avuçlarım onunkilerin üstüne vurdu.

"Ben deli değilim!" Savunmam içimden patladı.

Ayağa kalkarak parmaklarımı sakladım, yumruklarımın arasına sıkıştırdım ve göğsüme doğru gevşettim, buna kendimin bile inandığından emin değildim.

Cyrus başını eğdi, dirseği bükülmüş dizine saplandı. "Bu tamamen yanlış oldu." Sonra başını kaldırıp bana baktı, kirpikleri o kadar koyu renkti ki sanki siyah göz kalemi gözlerindeki kobalt okyanuslarını kalıcı olarak çevreliyordu. "Burada düşman ben değilim Adora. Sen benim karım olacaksın," diye yavaşça tekrarladı. "Ben sadece seni korumaya çalışıyorum."

"On dokuzuncu yüzyılda ortaya atılan bir fikri uygulayarak mı?" İnanmayarak başımı salladım. "Bana dokunduğun süre boyunca kimi düşündüğümü biliyor musun?" Gözleri kapandı ve derin bir nefes verdi. "Evet, Ivy'yi düşündüm ve bu midemi bulandırdı."

Cyrus'un mükemmel ağzı sert bir çizgi halindeydi, gözleri her saniye daha da kararıyordu. Yatak odama çekilmeden önce ona cevap verme fırsatı vermedim.

YARIM SAAT GEÇMİŞTİ Kİ, KAPI HAFİFÇE VURULDU.

Kapı.

Alice sallanan sandalyesinden kalktı ve ben açık pencereden dışarı bakarken çevresel görüş alanımdan kayboldu.

Dönen ışının süt gibi parıltısı sanki başka bir dünyadaymış gibi karanlığı yarıyordu. Bana sesleniyor, sevgili karadenizimi ve buzlu adayı aydınlatıyordu. Işın, daireler çizerken bana da dokundu. Gri ve beyaz şeritler oluşturdu, kar taneleri sürüklendi ve kağıt konfetilerin geceye savrulduğunda yaptığı gibi süzüldü.

Stone'u ve bu saatte ne yapıyor olabileceğini düşündüm. Sanırım ateşin önünde mışıl mışıl uyuyor olabilirdi. Ama gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm, pencerenin önünde durmuş, gece yarısı denizine bakıp beni düşünürkenki portresiydi.

"Özür dilerim," dedi Cyrus arkasından alçak sesle. "Bilmelisin ki ikimizin birlikte olması fikri bana mantıklı geliyor."

Hafifçe döndüm ve vücudunun sıcaklığını sırtımda hissettim. Yanımda, parmakları hafifçe elimi okşadı.

"Seni özledim," dedi ve sıcak nefesindeki şeri şarabının kokusunu alabiliyordum.

Bakışlarımı deniz fenerine sabitledim.

"Her gün kimi düşündüğümü bilmek ister misin?" Yanıt beklemek için durakladı ve ben bir şey söylemeyince parmağıyla benimkine dokundu. "Eskiden sensiz bir gün bile geçirmezdim, şimdi ikimiz de aynı çatı altındayız ve seni neredeyse hiç görmüyorum. Çıldıran benim, Adora. Eğer beni sevgilin olarak istemiyorsan, arkadaşın olarak kalayım. Ne istersen yaparım ama bunu değil. Hiçbir şeye razı olmayı reddediyorum."

Birkaç dakika sonra uzaklaştı.

Kapı aralığından kulağıma fısıltılar geliyordu.

Yine de onları kabul etmeyi reddettim.

Onları duymadığımı sandılar.

Onları hep duydum ve umursamadım.

"Her gece böyle," diye fısıldadı Alice. "Pencerenin önünde öylece duruyor."

Cyrus'un sesi alçak ve dikkatliydi. "Evini özleyiyor."

"Bundan daha fazlası var, efendim. Çalışmıyor. Neredeyse hiç uyumuyor. Yemek yemiyor. Tek yaptığı sanki dışarıda bir şey varmış gibi pencereden dışarı bakmak. Kayalıkların ötesinde bir şey varmış gibi."

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

ADORA

1 ARALIK 2020

KIZIL AY TUTULMASINA 58 GÜN KALDI
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 61 GÜN KALDI

ALICE, STONE BENİ SIKERKEN GIYDIĞIM ELBİSEYİ YIKAMAMIŞTI.

Israr etmişti ama izin veremezdim. Yamaladım, yırtıkları diktim ve benim olanı değiştirmek yerine tamir ettim, lekeleri çıkarmaya zahmet etmedim.

Onu son gördüğümünden bu yana tam dört gün geçmişti. Beni yalarken kurnaz siyah gözlerinin benimkilere baktığı anı, aramızdaki başka bir yankıya dönüştü. Çıplak parmakları tenimin üzerinde titrerken, yıkıcı ve zevkli her yerime tapıyordu.

Stone, arzunun bir şişeye hapsedildiği yerde beni kibarca becermemiştir. Beni korkunç bir çaresizlikle çaldı, yine de bizi hassas bir gizlilik ipliğiyle bağlayabildi. Başka hiç kimseye ya da hiçbir şeye yer yoktu. Onun savunmasız ve açıkta olduğuna tanık olmak hem dehşet verici hem de heyecan vericiydi. Kendini çılgınca, sanrılı bir duruma kaptırmış olsa bile, kökleşmiş bir parçasının benim de bir parçama ihtiyacı vardı.

Gözlerinden belliydi. Büyünün ötesinde, hissettiklerini benim de hissetmemi istemiştir. Benimle kimsenin kuramadığı bir bağ kurmak istiyordu. Bir tür cezalandırıcı öpücük gibi, ustaca birbirine dolanmak için zalim bir arzuyla kontrolden çıkmış iki çaresiz ruh haline gelmiştik.

Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Yine de, gerçekte, onun sarmaşıklarının etrafımızı o kadar sıkı sarmasından korkuyordum ki, geri çekilmek imkansız hale gelecekti.

Kasım ayı bitmişti. Bu gün yeni bir ayı işaret ediyordu ve Cyrus'la nişanımızı ilan etmemize sadece üç hafta kalmıştı. Kızıl Tutulma'ya sadece sekiz hafta kalmıştı. Düğünümü planlamak için kayınvalideme katılmalıydım. Gölgeyi yenmenin yollarını bulmak için meclisime katılmalıydım. Kane'i öldürme planlarımın hâlâ geçerli olduğundan emin olmalıydım ama tek yapmak istediğim Stone'la son haftalarımı boşa harcamaktı.

Derimin altında bir sıcaklık kaynadı ve endişeli ellerimi saklamak için elbisemin ceplerine daldırdım.

Parmak uçlarım siyah İran zambaklarının ipeksi yapraklarını okşadı. Avucumdaki soğan yığınınına baktım.

"Cyrus endişeli," dedi Alice, beni arkamdan irkilerek. "Geçen gece Sullivan'ın kulübesinde olmadığını biliyorum."

Çiçekleri avucumun içinde ezdim. "Ne ima ediyorsun?"

"İma etmiyorum, Bayan Adora. Sadece söylediğiniz tarihte Sullivan'ın kulübesinde olmadığını belirtiyorum. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ve ne düşündüğünüzü de biliyorum. Pencereden atlamaya hazırmış gibi bakıyorsun. Eğer yine gizlice girersen, bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirsin. Bir gün Cyrus ya da Bayan Cantini odaya gelmek için ısrar edecek ve nereye kaçtığını söylemezsen seni koruyamam."

Yüzümü ona döndüm ve yatağın üzerindeki katlanmış yığından temiz kıyafetlerimi aldım. "Ne kadar az bilersen o kadar iyi," diye bilgilendirdim onu, elbisemden sıyrılarak.

"Şimdi gidiyorsun, değil mi?" Alice temiz giysileri katlayıp çekmeceye koyarken gözlerimin içine bakamadı. Kapattığında gardırop sallandı ve bana tekrar baktığında omuzları çöktü. "Yorulduğum. Bunu tekrar yapamam. Seni izlemek için bütün gece uyanık kalıyorum, sonra da kapını korumak ya da ayak işlerini yapmak için bütün gün uyanık kalmamı bekliyorsun. Uykuya ihtiyacım var. Geçen gece olanların tekrarlanmasına izin veremem."

"Eğer işinizden memnun değilseniz, Bayan Cantini ile konuşun. Şimdi kış ve kapıyı kapat." Bayan Cantini'nin kahvaltı için yemek salonuna çekilme vakti gelmeden önce pencereden çıkmak için sadece beş dakikam vardı.

Alice'in çenesi kapandı, gözlerini koyu halkalar süsledi.

Suçluluk duygusu göğsümü sarmıştı. Düşüncesiz ve bencil davranıyordum. Hepsi ne içindi? Tam olarak ne için kaçıyordum? İnsanlar öldürülemez Gölgelele pençesinde ölüyordu ve ben onunla biraz daha zaman geçirmek istiyordum.

Genelde böyle düşüncelerim olmazdı. Genelde içimden bu duygular geçmezdi. Ahlaksızlığımız ve patavatsızlığımız her şeyi bir macera haline getiriyordu. Kemik Adası'nda kural yoktu, beklenti yoktu. Bu hem özgürleştirici hem de korkutucuydu ve tüm bunlar ondan vazgeçemememin nedenleriydi. Hayatımın sonsuza dek değişmesine, cinayetle değilse bile kesinlikle evlilikle değişmesine çok az zamanım vardı ve o zamana kadar her saniyenin avantajını kullanıyordum.

Stone'u geri dönme sözü vermeden terk etmiştim ve beni tekrar gördüğünde yüzünde belirecek ifadeyi düşünmek kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

"Adil davranmıyorum," dedim sonunda, Alice'e doğru yürüdüm ve onun güçlü ellerini ellerime aldım. Onu yatağın kenarına götürdüm ve ikimiz de oraya oturduk. "Sadece kapıyı kilitle ve uyu. Zaten Gölgeleler gündüz gelmiyor ki. Soran olursa, Şehir Meydanı'na kadar yürüdüm ve zamanında döneceğime söz veriyorum." Tatlı bir gülümseme sundum. "Lütfen bunu benim için yap."

"Tamam, Adora." Elimin üstünü okşadı ve nefesini içine çekti. "Peki nereye gittiğini bana söyleyemez misin?"

"Bilmek sizi olmak istemeyeceğiniz bir konuma sokabilir."

Alice ayağa kalktı ve ellerim onun ellerinden kurtuldu. Gardıroptan kitabını aldı. "Sanırım biraz uyuyacağım."

Sonra kapıdan çıktı ve arkasından kapattı.

Pencereye doğru koşmadan önce bakışlarımı pencereye çevirdim. Kolu çevirerek açtım ve bulutlarla kaplı gökyüzünün altında, soğuk tenimi ısırdı. Bakışlarım deniz fenerine takıldı ve beklentim içimde yükseldi. Ayak parmaklarımın üzerinde hafiflediğimi hissettim.

Paltomu ve çantamı almak için uzaklaştım, sonra geri döndüm, yatak odasının kapısına son bir kez baktım ve bir bacağımı attım.

Ayakkabımın burnu kafes panelin içine girdi.

Pervazın kenarını kavradım ve bir ayağımı daha attım.

Üç kat indikten sonra, ceketimin cebinde jon botun anahtarları şingirdarken çalıların arasından kaçtım.

Tekneye yürüyüş iki mil uzaktaydı ve bir saatten az sürdü. Gökyüzü sessiz griydi. Atlantik'i geçerken hava tuz ve kar kokusuyla zehirlenmişti. Kayarak gelen her dalgada nabzımın attığını hissediyordum.

adaya giderken teknenin altında. Sert ve hızlı bir şekilde vurulduğumu hissettim. Onu nasıl bulacağıma -ya da bulamayacağıma- dair tüm olasılıklar zihnimde dönüp duruyordu.

Ya annesi geri dönüp aklını geri dönüşü olmayan bir yere sürüklerse? Ya okyanusta boğulduysa ya da yiyecek ararken sık ağaçların arasında bayıldıysa? Ya da ya hiç orada olmasaydı?

"Bir gün bu adaya dönersen ve ben artık burada olmazsam ne olacağını merak ediyorum," demişti ve tekne Kemik Adası'nın kıyısına yaklaşırken kalbim titriyordu.

Dibe vurur vurmaz bakışlarım deniz fenerine takıldı. Onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve beni o geceye geri götürdü.

Deniz fenerine ulaştığımda, parmaklarım topuza dokunmadan Stone kapıyı açtı. Beyaz saçlar, siyah gözler, gri bir palto, nane ve ökseotu beni soydu.

Gözlerim onun yüzüne takıldı.

Sol gözünün altında, ona vurduğum zamandan kalma bir yara izi vardı. Gözyaşı damlası şeklini almıştı.

Onu damgaladım. Dövme yaptım. Sonsuza kadar onunla kalacak bir şey yapmıştım ve bunu düşündüğüm için kendimi hasta hissediyordum. Aynı zamanda, gözyaşını silmek için başparmağımı yara izinin üzerinde kaydırmak istedim. Sanki öyle olacaktı gibi. Bakışlarım onun siyah gözlerinde, yontulmuş çene çizgisinde gezindi.

"Sen cadı mısın?" Ona aceleyle sordum. Beni hareketsiz tutmak için emrettiği sarmaşıkların ve köklerin tek açıklaması buydu. "Çiçekler, kökler, her zaman giydiğin ama bana nedenini söylemediğin eldivenler." Başımı salladım. "Eğer bir cadıysan, bana söyleyebilirsin."

Stone uzun bir süre bana baktı, eşğin diğer tarafında kışlık montu ve botlarıyla duruyordu, eldivenli elinde bir olta tutuyordu. Uzun boyluydu, 1.80'den fazlaydı, bu yüzden gözlerinin içine bakmak için çenemi kaldırdım.

Sonra nihayet, "Ne olduğumu bilmiyorum." Önüme baktı, hava kapalıydı ve kar çiseliyordu. Biliyordum çünkü serin damlaların kirpiklerime düştüğünü hissediyordum. "Korkarım o gece olanlar seni korkuttu ve aramızdaki şeyleri değiştirdi." Bakışları tekrar benimkilere çarptı ve yumruğu oltanın etrafında sıkılaştı. "Daha önce hiçbir kadın beni tüm ahlak ve mantık kurallarını bir kenara bırakmaya cesaretlendirmemişti ve beni o sefil sikimi içine sokup onu parçalama arzusuyla baş başa bırakmamıştı." Dudaklarının köşesinde bir seğirme oldu. "Yapmalısın

Biliyor musun, dönersen yaptıklarım için özür dilemeyi düşündüm ama özrüm samimi olmayacaktı. Her şeye rağmen, seni daha önce hiç kimseyi istemediğim bir şekilde istedim."

Ağzım kurudu.

"Beni istedin... yoksa hala *istiyor musun*?" diye sordum.

Stone'un çenesi büküldü. Gözleri vücudumdan aşağı indi, sonra tekrar yüzüme döndü.

"Seni *istiyorum*," dedi yavaşça. "Her zaman olduğu gibi, korkarım." Göğsümde şiddetli bir şey çırpındı.

"Benim hakkımda bilmediğin şeyler var," diye ekledim.

Burun delikleri alevlendi. "Bu denizin bizi ayıran aşağılık bir hayvan olduğunu biliyorum."

Bunun üzerine gülümsedim. "Deniz endişelerimizin en küçüğü. Weeping Hollow'daki insanlar yabancıları pek hoş karşılamaz. Burada olduğunu bilseler seni yakarlar." Bir adım daha yaklaştım. "Bu yüzden seni uyarmalıyım. Eğer ikimiz de teslim olursak, aramızdaki bu sarsıntı sadece katliama yol açar. Ve ikimiz de ölürüz." Stone'un nefesi kesildi, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Devam ettim, "Sonra, ölümümüzü takip eden yıllarda bizi kötü adam olarak resmedecekler. Gecenin bir yarısı hakkımızda hikayeler anlatacaklar ve buna *ibretlik* bir hikaye diyecekler."

Ölümcül bir sessizlik.

Nefesini bıraktı, göğsü çöktü. "Sonsuzlukta yankılanan bir trajedi."

"Böyle bir şeyi kabul etmek için insanın zerre kadar kontrolü olmaması gerekir."

Omuz silkti. "Herkes ölür, bazıları birden fazla kez ölür ama bence asıl trajedi, hayatın korkular uğruna harcanmasıdır. İnsanlar zamanı çok sık kötüye kullanıyor. Bugün, sevgilim, hayattayız." Direği kavrarken gözleri benimkilerin arasında gezindi. "Benim kendimi sana verdiğim gibi sen de kendini bana ver, gerisini boş ver."

"Bedenlerimizdeki gibi kendimiz mi? Kalpler masanın dışında mı?"

"Biz günahkâr kötülerin kalpleri ya da mutlu sonları yoktur." Bir sessizlik.

Bir sessizlik

ritmi.

Bir sessizlik

ritmi.

Nefesim daralırken sinirlerim derimin üzerinde gezinmeye başladı.

Stone bir adım daha yaklaştı, eğildi ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. Nefesini ve gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Hafif bir tereddüt. "Hâlâ korkuyorum," diye fısıltıyla itiraf etti. Bir sır. "Bence korkmak normal.

Daha önce

Senin gibi biriyle hiç tanışmadım ve daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Bunu doğru yapıp yapmadığımdan bile emin değilim ama bunun doğru hissettirdiğini biliyorum."

Stone ağzıma baktı, bir adım daha yaklaşırken eli boynumun uzunluğunu yumuşattı. Göğsü benimkine değdi ve sert bir nefes verip dudaklarını yaladı. "Birbirimizden faydalanalım," dedi, bir hamle yapmam için beni cesaretlendirerek.

Kalbim göğsümde bir davul gibi çarparken, ağzım onun dudaklarına değene kadar başımı yavaşça çevirdim. Dudaklarını usulca, nazıkçe öptüğümde Stone gözlerini kapattı. Sonra oltayı bırakıp duvara yaslandı ve başımı ellerinin arasına alarak beni içine gömüldüğüm bir öpücüğe boğdu.

Kanım hızla aktı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, öpücüğün iliklerime kadar tüm vücuduma yayıldığını hissettim.

"Ve böylece hikâyemiz başlıyor," diye fısıldadı korkuyla. "Öyle," diye cevap verdim, dehşetle.

TAŞ

KOKUSUNUN BENİ SARMASI HOŞUMA GİTTİ. VANILYA VE DENİZ. I Kendini nasıl bir arada tuttuğunu ve kollarımda nasıl parçalara ayrıldığını sevdim.

Yaptığım teknenin karşısından ona baktım.

Kürk mantosunun içinde çok küçük görünüyordu, su altımızda hareket ederken oltaya sıkıca tutunuyordu. Şişelerdeki mektupları yazan kızla nasıl aynı kız olabilirdi? Eşit derecede acımasız ve büyüleyici. Ölümcül ve ilahi. Bu onun sırrıydı. Kimsenin sahip olmasını istemediği bir yanı vardı, gece yarısından bir dilim.

Ve burada sessizdi, teknenin diğer tarafından bana bakıyordu, gözlerinde terk edilmişlik vardı. Kollarıma yığılmadan hemen önceki bakışının aynısıydı bu. Yemek yiyebilmem için gününü soğukta balık tutarak geçirdiğine pişman olduğunu söyleyen bir bakış değil, ne yapıyor olursak olalım burada benimle olduğu için mutlu olduğunu söyleyen bir bakıştı.

"Bunu bu kadar kısa sürede inşa ettiğine inanamıyorum," dedi bir avucunu teknenin kenarında gezdirerek. Dikkati okyanusun ufkuna kaydı

Anakara ile ada arasında sallanırken uzaklarda bir yerde. "Balığa çıkmayalı uzun zaman oldu. Şimdiye kadar burada olmayı ne kadar sevdiğimi fark etmemiştim."

Kürekleri ileri ittim. "Senin gibi bir kadının ellerini bu tür şeylerle kirlettiğini düşünemiyorum."

Kirke'nin nefesi kesildi, elini göğsüne dayadı ve saçları iğnesinden büyüleyici bir şekilde döküldü. "Affedersiniz, bir balıkçının kızıyla konuşuyorsunuz."

"Bunun hiçbir anlamı yok." Ani bir fikir aklına geldi.

Kaşları havaya kalktığında fark ettim.

"İki direğimiz var. Bahse girmek ister misin?" diye sordu.

"Eğer bir balıkçının kızıysan, balık tutmanın yarı şans, yarı sabır olduğunu bilmelisin. Pek beceri gerektirmez." Ona yan gözle baktım. "Ayrıca, senin vücudundan başka bir şeyle ilgilendiğimi nereden çıkardın?"

Dudakları aralandı, bana baktığında gözleri yaralıydı.

Sonra dudağını ısırды, acı yüz hatlarını tüketiyordu.

Bunu ona söylemekten nefret ediyordum ama bilmek zorundaydım.

"Yani biz aynıyız," dedim. "Kelimeler ikimizin de içini açtı."

Ağzı açık kaldı, içinden anlayış geçti. "Seni son gördüğümde söylediklerimde ciddi değildim. Ben-"

"Kızgın mı?" Bitirdim. Ona fiziksel olarak saldırmamı, sanki yaptığım şey bir kenara atılabilirmiş gibi görmezden gelmesi ama diğer yandan kelimelerin sızmasına, yerleşmesine ve acı vermesine izin vermesi şaşırtıcıydı. Başımı salladım. "Senin gibi biriyle hiç tanışmadım."

Kaşları kalktı. "Nasıl yani?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" "Evet."

Kürekleri teknenin dibine dayadım ve ona baktım.

"Telaşını gördüm, Circe. Yüzüme vurduğunda ve seni becerdiğimde gözlerinde gördüm. O gece bende de kendinde olan bir şeyi fark ettin ve aslında bu yüzden sana sahip olmama izin verdin. Bana dönmenin nedeni de buydu. Bu telaş hem bir heyecan hem de kör edici bir öfke olabilir. Bundan utanıyorsun ama korkmuyorsun. Bu yüzden, o an geldiğinde, kimsenin seni görmemesi için derini delmeyi tercih ediyorsun."

Sessizce otururken göğsü kabarıyordu, her kelimem top gibi düşüyor, kirin çökmesi için bir an bile ayırmıyordu.

"Sonra da hiç tereddüt etmeden, duygularını incitmememe fırsat vermeden keskin dilinle beni parçalara ayırıyorsun. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım," diye tekrarlardım. "Kalbini vücudundan daha sıkı koruyorsun. Bir gün onu kıracak kana susamış aptala sempatilerimi sunuyorum."

"Anlıyorum," derken göğsü çöktü ve yüzünde esrarengiz bir ifade belirdi, "birkaç haftadır benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun."

"Oh, bu sadece yüzeysel, Kirke, ama tadının nasıl olduğunu biliyorum." Boynunda bir kızarıklık belirdi. "Peki benim tadım nasıl?"

"Bir dahaki sefere kendin öğrenmene izin vereceğim." "İğrençsin," dedi gülümsemeye karşı koyarak.

"Bana çok daha kötülerini söyledin." Teknenin dibinden gevşek bir taş aldım ve suya attım. "Kana susamış bir aptal olmaktansa pis bir canavar olmak daha iyidir."

İçinden bir kahkaha koptu ve ben de göz ucuyla onu izledim. Su altımızda sallanırken saçları yüzüne ve omuzlarına dökülüyordu. Gülümsemesi kayan bir yıldızın kuyruk ucu kadar parlak ve kısaydı ve gülümsemesi solana kadar onu izledim.

Circe içini çekti, omuzları düştü. "Bütün bir hafta boyunca benimle tek kelime konuşmayan biri için söyleyecek çok şeyin var."

Nedenini düşünmek için bir saniye bile ayırmama gerek kalmadı. "Kendimi rahat hissettiğim bir alanda özgürce konuşabilmem için bana izin veriyorsunuz. Bu daha önce hiç bulamadığım bir alan." Birbirimize baktık. Onun her resminde kaç yıldır huzur bulduğumu bir bilse.

"Bana güveniyorsun," dedi, bilerek.

"Evet." Rahatlamış bir şekilde nefes verdim.

"Senin yanında kendimi güvende hissediyorum." Dikkatini Atlantik'e çevirdi.

Burada okyanus sadece bizi çevreliyor gibiydi. Kolyesini sıkıca kavradı ve okyanus çizgisinin gökyüzüyle buluştuğu uzaklara baktı. Gözlerinde sorularla baktı, belki de tanrıların resim yapmayı bıraktığı yerin orası olup olmadığını merak ediyordu. Ona ufkun sonsuz olduğunu söylemek istedim. Kozmik olmaktan uzak değil. Ama ona bakarken doğru sözcükleri bulamıyordum. "Ne düşünüyorsun?"

"Benim sevgili Karadeniz'im," dedi.

Ve bu dört kelimeyle, artık onun kafasının içindeki düşüncelere yabancı

değildim.

Zaman geçtikçe iki levrek yakaladık.

Ağır bulutlar tepemizden geçerek bize yakında geri dönmemiz gerektiğini haber verdi.

"Stone," diye seslendi Circe ve ben de ona bir bakış attım. "Ne oldu sana böyle?"

Seni kim böyle incitti?"

Bly ve Şef Etu'yu, William ve Chayton'ı düşündüm. Gözlerinde dirgenler ve meşaleler olan kabileyi düşündüm. Sonra arkamda bıraktığım mezarlığı düşündüm. "Hiç fark etmez. Onlar gittiler."

"Bu önemli," dedi. "Bilmek istiyorum."

Ona baktım. "Ben eskisi gibi değilim

Kirke." "Lütfen," diye fısıldadı.

Eski mezarları kazmaktan hiç olumlu bir şey çıkmazdı. Yine de onu son gördüğümünden beri bu anı defalarca prova etmişim. Bu soru için onun dönüşünü beklemişim. Yine de böyle sessiz ve huzurlu bir anda geleceğini fark etmemişim. Söyleyeceğim korkakça sözlerin böyle şövalyece bir ortamda yeri yoktu.

"Hayatımın büyük bölümünde, kendimi yetiştirmedeğim yıllarda, güneşe tapan savaşçı kabileler öğretmenimdi," dedim, kelimeler beklediğimden daha kolay çıkıyordu. "Benim kültürümde güneş her şeyden önce gelir, bu yüzden sevişmek için tek zaman gecedir. Eğer biri gün ışığında sevişirse, bu *sana güneşin ışığından daha çok tapıyorum* anlamına gelirdi."

"Siz de buna inanıyor musunuz?"

"Evet. Hiçbir insan ya da şey bir tanrının önüne geçmemeli."

"Bunun sana olanlarla ne ilgisi var?"

"Bunun her şeyle ilgisi var ve eğer bilmek istiyorsan, en başından başlamalıyım." Başını salladı ve ben de ahşap bankın üzerinde kayarak aramızda güvenli bir mesafe oluşturdum. "Etrafımda bir şeyler oluyor. Açıklayamadığım şeyler ve bu yüzden doğduğum andan itibaren gittiğim her yer tarafından reddedildim. Bu durum annemi ve beni doğal olmayan şeylere inananlarla birlikte yaşamaya zorladı." Ona korkunç yüzümden ve kaç kişiyi öldürdüğümünden bahsetmiyordum. İstedğim son şey onu korkutup kaçırmaktı. "On dört yaşındayken pencereden bir adamın bir kadınla sevişmesini izledim. Bu birleşme eylemine tanık olduğum ilk ve tek zamandı ve vahşiliği bir avı andırıyordu. Adam güçlüydü ve kadın durması için ona yalvardı."

İkimiz de teknenin karşı taraflarında otururken gözlerini defalarca kırıştırdı ve bu durumu anlamaya çalıştı.

"Bu adam beni izlerken yakaladı ve kabilenin merkezine sürükleyerek reşit olma ayınının zamanının geldiğini söyledi." O gecenin anıları zihnimde yeniden canlandı. Sıcaklık, ateş, yanık. "Sünnet, onlardan biri olmak için bir erkeklik ve cesaret sınavıydı, ama olan bu değildi. Bunun yerine beni boynumdan bir ağaca astılar, işkence ettiler ve sonra dizlerimin üzerine çökmeye zorladılar. Annem de dahil olmak üzere kabilenin geri kalanı olanları izledi."

"Daha on dört yaşındaydın," diye fısıldadı.

"Acı hayal edilemezdi ama bunu göstermemeye özen gösterdim." Sözlerimde hiçbir duygu, sesimde hiçbir titreme yoktu. Söylediğim şeyden kopmuştum.

Yılların bana yaptığı şey buydu. Geçilmez. Kırılmaz.

"Asla bir çocuk olmadım -olma şansım da olmadı- ama onlar için asla bir erkek de olmadım. Çaresizce kabul edilmek istediğim insanlar beni sadece bir canavar olarak gördüler ve hiçbir kadının benim gibi bir şeyle üremediğinden emin olmak istediler. En kötüsü de, annem de aynı şeye inandığı için beni zehirledi."

Bana ağırlıkla baktı ve yerçekimi üzerime baskı yaptı.

Konuşmak için ağzını açtı ama sadece hava çıktı.

"Zamanla yaralarım bir zırha dönüştü. Asla eskisi gibi olmayacağım. Asla sinmeyeceğim. Asla dizlerimin üzerine çökmeyeceğim. Ne güneş için, ne bir tanrı için, ne bir kabile için, ne de herhangi biri ya da herhangi bir şey için."

Gözlerim hâlâ onda, arkama yaslandım. "İşte senin hikâyen, Kirke. Her iğrenç kelimesi." Bir süre daha sessiz kaldı ve ben de onun sessizliğinden rahatsız oldum. "Sana duymak istediğin her şeyi anlattım ve sen henüz bu konuda tek kelime etmedin. Konuş bakalım."

"Yapmamayı tercih ederim."

Bazen çileden çıkarıcı olabiliyordu. "Neden?"

"Söyleyeceğim her şey zaten bildiğiniz şeyler."

"Bu doğru. Sikimi gördüğünde her irkildiğinde düşüncelerin yüksek sesle dile geliyordu." Başıma gelen her şeyi silecek hiçbir şey söyleyemeyecekmiş gibi hiç bu kadar hareketsiz oturmamıştım; hiçbir kelime yaraları kapatamaz, onunla geçirdiğim hiçbir zaman yılları tersine çeviremezdi. Bana kendinden başka sunabileceği hiçbir şey yoktu, beni benim gibi bir şeyden daha korkunç bir şeyden kaçmak için kullanıyordu ama ben yine de onun içinde kaçıyordum.

Belki de bu yüzden buna bu kadar sıkı sarıldık ve bunun için hayatlarımızı riske atmaya hazırдық. Kimse anlayamazdı.

Bu hikâyede bizim dışımızdaki hiç kimseye yer yoktu. Ama yine de ona baktım. Ona umutla baktım.

Kirke ufka baktı, dünyanın sonunu görebilecekmiş gibi gözlerini kısarak baktı. Saniyeler sonra gözleri benimkilere çarptı ve şöyle dedi: "Canavar dediğinde onların yüzlerini görüyorum. İnsan dediğinde ise seni görüyorum." Ona inanmamı isteyerek eğildi. "Stone, senden daha nazık, daha asil ve daha cesur birini tanımadım."

Her şeyi sessizleştiren Kirke'den gözlerimi alamıyordum. Bu sözler dudaklarımı bir şeyin çekiştirmesine neden oldu.

İlk başta hissetmemiştim, dudaklarım bir sırtışı dönüşene kadar. Parmaklarımı ağzıma götürdüm.

Bu doğal bir şekilde gerçekleşti ve beni şaşırttı.

Onun kararlı bakışlarına tutunurken, dudaklarında benimkine benzer bir gülümseme olduğunu fark ettim.

Sonra bir anda gülümsemesi beni ele geçirdi.

O gülümsüyor çünkü ben gülümsüyorum.

Etimin derisini yüzen, beni dilim dilim kesen ve ikiye ayıran bir duygu yarattı. Daha önce hiç kimse gülümsememe tanık olmamış, onu hissetmemiş ve tepki vermemişti.

O ana kadar hiç kimsenin gülümsemesine sebep olmamıştım. Sadece tam tersi bir etki yaratmıştım.

Korku. Korku. Belirsizlik. Küfür dolu gözler.

Bu yeni duygu içime tırmandı ve kök saldı.

Gülümsüyorduk ve tek yapmak istediğim bunu ona korkutup kaçırmak yerine mantıklı bir şekilde açıklamaktı. Ona, yirmi dört yıl boyunca hapsedildiğim tahıl çuvalının, kimsenin beni gerçekten görmesine izin vermediğini ve beni iğrenç biri olarak varsaymadıklarını nasıl söyleyebilirdim?

Belki de Kirke bende başkalarının fark etmediği bir şeyi fark etmişti. Annem bile.

Ve bir anlığına, hiç değilse onun içinde gömülü olan şeyin, benim içimde gömülü olan şeyin ta kendisi olduğunu düşünebildim.

Sonra şişman bir yağmur damlası düştü ve gülümsemesine sıçradı.

Bir sonraki sert ve hızlı bir şekilde indi, yüzünün yan tarafına çarptı ve boynundan aşağıya doğru hızla indi. Yukarı baktık, kızgın gökyüzünde şimşekler çakıyordu.

"Çabuk, hangisi önce gelir, gök gürültüsü mü şimşek mi?" Kirke gözleri ıslıl ıslıl ve hayat dolu bir şekilde aceleyle konuştu.

"Yıldırım." Ve ikimiz de gökyüzünü sarsacak patlamayı duymak için bekledik.

İki saniye sonra gök *gürültüsü* fırtınanın bir milden daha az bir mesafede olduğunu haber verdi.

Circe oltaları çekerken ben de teknenin altından kürekleri kaptım.

Bulutlar ikiye ayrıldı ve ben dalgalara karşı kürek çekerken yağmur üzerimize yağdı. Yağmur saçlarımı ıslattı, gözlerime doğru kıvrılarak görmemi zorlaştırdı. Circe deniz fenerine dönerken yol boyunca güldü.

OceanofPDF.com

YELKENLİ CIRCE ADASI

ALEC & CIRCE

ADA, ALEC'İN BİLDİĞİ TEK EVDİ. O ZAMANDAN BERİ

Annesi ve babası öldüğünden beri Alec yalnız yaşıyordu. Sadece o ve onu çevreleyen deniz vardı. Sessizliğe hiç aldırış etmese de, hiçbir canlı insan bağlantısı olmadan sağlıklı bir şekilde devam edemezdi. Deniz feneri tek başına duruyordu, sırlarla mühürlenmiş bir tarih kulesi. Elli yıldır ayakta duruyordu ve Alec'in ömrünün ötesinde yüz yıl daha ayakta kalabilirdi. Onun tek görevi Ağlayan Kovuk'un sınırını yaklaşan gemilere karşı güvende tutmaktı.

Her gece, sarmal merdivenin tepesindeki cam pencerenin önündeki mum kümesini yakıyor, sadece kasabayı korumadığını biliyordu. Circe'ye gözlerini diktiğinden beri, yaşadığı sürece onu da güvende tutuyordu.

Çürük bir güneş grotesk gökyüzünün ardına gizlenmişti ve bir kayanın yanında oturan Alec'in yüzünü rüzgâr buz tutmuştu. Yanında kuma daldırdığı oltasıyla altın rengi gün batımını çiziyordu. Sanatı sadece ilham geldiğinde etkileyiciydi. Ve Kirke'nin her düşüncesine musallat olmasıyla yapabildiği tek şey çizim yapmaktı.

Bakışlarını kaldırdığında, Ağlayan Kovuk'tan bir tekne ona doğru geliyordu.

Kimseyi beklemiyordu, özellikle de onu.

Kirke sığ suya ulaşıldığında teknedен atladı.

Keten bir elbise giymişti ve çok sevdiği safiri kolyesinde sallanıyordu.

Teknesini arkasından sürükleyerek dalgaların üzerinden neredeyse ona doğru süzülürken eteği altın rengi bacaklarına yapıştı. Yeterince yaklaştığında, öfkeli bakışlarını ayırmadan çapayı bir sıçramayla suya attı. Sonra Alec'in üzerinde durarak az sayıdaki gün ışığını engelledi ve yüzünün yan tarafına gölge düşürdü.

Kadının ani gelişi karşısında konuşamayan adam sadece ona baktı.

Vahşi bir kediye andıran gözleriyle ona bakmaya devam etti, yeşil gözleri çok yoğun ve kışkırtıcıydı. Her yönüyle güzeldi, ama kızgın olduğunda onu büyüleyen bir şey vardı.

Alec'in bilmediği şey, Circe'in ilk karşılaşmalarından beri onu düşünmekten kendini alamadığıydı. Sık sık Ağlayan Kovuk'un dışında bir hayatın nasıl olabileceğini merak ederdi. Alec'ten beri, cadılar meclisinin onu evlenmeye zorladığı bir canavarla yaşarken, güzel gözleri olan bir sanatçıyla gözlerden uzak bir ada hayal ediyordu.

Circe'in gözlerindeki savaş fark eden Alec ayağa kalktı ve onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Gelmişsin." Ses tonunda meraklı ve şakacı bir karışım vardı ve Circe'in boynundan yanaklarına doğru bir pembe tonu yayıldı.

Her şey aniden oldu. Alec'in günün ilk avı ipi çekti.

Agresif bir balık oltayı kumdan aldı.

Circe, okyanusa doğru havalanmadan hemen önce onu yakalamak için atladı ama ayağı bir kayaya takıldı. Alec, Circe'in düşüşünü yakalamak için koştuğunda, ikisi de çıkıntının düştüğü denize yuvarlandı. Circe'in dibe değemeyeceği kadar derindi. Başları ve giysileri sıırılsıklam olmuştu. Köpüklü dalgalar tekrar tekrar kendi üzerlerine yuvarlanıyor, ikisini şiddetle sallıyor ve yüzlerine püskürtüyordu.

Alec kollarını kızın beline doladı ve başını suyun üstünde tutmak için onu kendine çekti. Aralarında bir kahkaha koptuğunda birbirlerine baktılar. Kahkahaları kolay ve hafifti ve Circe en son ne zaman gerçekten güldüğünü hatırlayamıyordu.

Kahkahalar kesildiğinde Kirke çıplak bir merakla ona baktı. Bugünün yanaklarına sıçramasını ve çene çizgisi boyunca kaymasını seviyordu.

Dalgaların göğsüne çarpmasını seviyordu. Denizin onu nasıl sevdiğini seviyordu.

Böylece, ikisi birlikte dalgalarla sallanırken onun yüzüne dokundu.

Alec kızın yanağına yosun gibi yapışmış saçlarını kopardı, sonra parmak uçlarını kızın çene çizgisinde gezdirdi ve orada bir morluk fark etti. Yirmi dört saatten daha eski olamayacak kadar taze bir çürüktü bu.

Alec'in kalbi durdu ve yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. "Bunu sana biri mi yaptı?"

Circe, bundan bahsettiği takdirde içinden duyguların fışkıracağından emindi.

Acı, bu korkunç kelimelere iliştilmişti. Bir insan bunları yaşamadan nasıl anlayabilirdi?

Çaresiz. Güçsüz. Omurgasız.

Neden *daha azı* onun hayatı olmak zorunda? Neden başka *daha az* kelime olmasın?

Acımasız, diye düşündü.

Bu onun lanetiydi. Ne kadar sert olursa olsun, yine de birilerinin onu başka türlü inandırmaktan zevk almasına izin veriyordu. Ama yaşadığı travma ne olursa olsun, yine de yaşamın iyi yanlarını buluyor ve aşka inanıyordu. Ve bu onun sihriydi.

İşte o zaman onu öptü.

Bu susamış bir öpücüktü, tüm vücudunu çağıran bir öpücük.

Bacakları adamın belini sarmış ve parmakları adamın ıslak saçlarına dolanmıştı.

Sonuncusundan beri buna o kadar aç kalmıştı ki, tüm çabalarına rağmen, sertleşmiş ağrının parçalanmasıyla ağlamaya başladı.

Uzaklaştığında yüz hatlarını kalp kırıklığı süslüyordu. "Benimle seviş," diye yalvardı öpücükler arasında, dudakları onunkilere sürtünüyordu.

Alec onun gözlerini aradı. İçlerinde, onun en derin parçalarına dokunan bir özlem vardı. İşte o zaman kızın gerçekten ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu anladı. Yumuşakça dokunulmaya, yoğun bir şekilde öpülmeye, derinden sevmeye. Başka hiçbir şey bu andan daha doğru gelmiyordu.

Alec de aynen öyle yaptı. Onu yavaşça, tutkuyla öptü, uçuşan eteğini yukarı itti ve ona bir kadına dokunulması gerektiği şekilde dokundu.

"Sen benim güneşimsin Kirke," diye fısıldadı kulağına, onu yatıştırarak. İşte o zaman gözlerinin içine baktı. "Sen benim dünyamın merkezisin."

Bir eliyle başının arkasını okşarken diğer eliyle pantolonunu çözdü. *Umutsuzluğu romantik bir ilişkiye terk etmek.*

Ve kendini onun içine sokarken öpüşmelerini sürdürdü.

Circe'in başı ellerinin arasında geriye düştü ve Alec'in dudakları Circe'in boğazına do ğ ru sürüklenerek tekrar pompalandı.

İkili o gün okyanusta sevişmiş.

Adalı ve sireni, damarlarında buzlu su akıyordu. Alec bunu takip edecek sonuçları düşünmedi. Circe hiç düşünmedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

ADORA

FLAŞLAR . ŞİMŞEK YAYILMIŞ ARACILIĞIYLA VE AÇIK
PENCERE . VE

deniz feneri ve odada dans eden parçacıklara dokundu. Mekânın geri kalanı serin bir loşluğa gömülmüştü. Deniz fenerini eski zamanlara ait hissettiriyordu, sanki bir filtre bu anı damgalamıştı.

Oturma alanındaki şömineden yükselen alevlerin çıtırtısı, ayaklı küvette ısladığım banyoya kadar geliyordu. Su şaşırtıcı derecede sıcaktı ve dişlerimin gıcirtısını anında hafifletti.

Yemekten sonra Stone benimle birlikte banyoda oturdu, iki vanilyalı kolanın yanında tahta bir sandalyeye uzandı. Eskiz defterine bir şeyler çiziyordu, gözleri kilitlenmişti ve her birkaç saniyede bir çenesini esneterek altın bobinin üzerinden bana bakıyordu. Her seferinde kar telleri alnına doğru kıvrılıyor ve uzun siyah kirpiklerine dolanıyordu. Sessiz olmasına rağmen her şeyi kâğıda döküyordu, bileği öfkeli bir ele bağlı olmasına rağmen zarifçe hareket ediyordu. Tüm duygular kalbinde değil parmak uçlarındaydı.

Bir gülümseme dudaklarımı gerdi ve dayanamayarak öne doğru eğildim ve çenemi çapraz kollarıma dayayarak ona baktım. "Ah, şu sert surat."

Stone bana yan gözle baktı, ağzının köşesi kalktı. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Ne çiziyorsun? Bir bakayım."

Sadece bir saniye düşündü, kederli siyah gözlerle bana baktı. Savunmasızdı. Sanki günler önce onu kesip açmışım ve ikimiz de onu dikip kapatmamışız gibiydi. Sonra karalama defterini kapatıp bana uzattı, görmemi, benimle paylaşmak istedi.

Eskiz defterini açtığımda sırtına sıkıştırılmış ezilmiş siyah bir zambak buldum.

Birini tuttu, kalbim şarkı söyledi.

Sayfaların arasından aldım ve sayfanın üstündeki yazıyı okurken dudaklarımda gezdirdim. *"Bir gün seni sokacak, ah, çok nazıkçe, böylece onu neredeyse hiç hissetmeyeceksin. Ta ki ölene kadar."* Sonra altında, güzel bir el yazısıyla *Jacob Grimm* yazıyordu. Ona tekrar baktım.

Stone boğazını temizledi. "Önerdiğiniz gibi, projektörde bir film izledim. Bu sözler Kraliçe Arı'daydı ama ilk olarak Jacob Grimm tarafından yazıldığını hatırladım."

"Bu pasaj sana beni mi hatırlattı?" Yumuşak dudaklarımla sordum.

Arkasına yaslandı, bacaklarını uzattı, kapüşonlu gözlerinin arkasından bana baktı, sessiz, bilmiş bir bakış. Söze gerek bırakmayan bir bakış. Karalama defterine baktım ve sayfaları çevirdim.

Stone, aşık birinin yapacağı şekilde bir dizi göz, narin ağız ve profil çizmişti. Sonra son resme geldim. Bu, tam şu anda küvetteki halimdi.

"Beni çiziyordun," dedim, resimdeki kıza bakarken yanaklarımdan kızardığını hissettim. İlk defa kendime baktığımda kötülük görmüyordum. Bunun onun için ne anlama geldiğini bilmiyordum ama benim için çok şey ifade ediyordu. "Bu iyi. Gerçekten çok güzel. Böyle çizmeyi sana kim öğretti?"

"Sanatın ustası yoktur."

Kuru bir parmağımı çizilmiş yüzümün kıvrımlarında, köprücük kemiğimde ve göğsümün hilalinde gezdirirken gözlerini üzerimde hissettim.

Onun tarzı aynı zamanda keder, özlem ve tutkuydu. Sanatı, tıpkı bir müzikten, bir romandan ya da bir film sahnesinden etkilenir gibi kalbi kışkırtıyordu. Çok güzel bir şekilde yıkıcıydı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu, bir zamanlar nasıl bir his olduğunu bildiğini haykırıyor."

Stone kalın çizim kaleminin ucunu çiğneyerek bana bakıyordu. "Aşk hakkında en ufak bir şey bilenlerin sadece sanatçılar olduğuna inanıyorum. Ve sadece işlerinde kendilerini tamamen kaybettikleri zamanlarda. Yani, eğer aşkı hissetmiş olsaydım, bunu daha sonra saplantıyla karıştırdım. Ve eğer aşkı hissedersen, korkarım ki çok geç olana kadar bunu bilemeyeceğim."

İçime bir hüznün çöktü.

İkimiz için de üzüntü.

"Yavaş bir ölüme benziyor."

"Bize dokunmadığı sürece aşk olmadan bir ömür boyu hayatta kalabiliriz." "İmkansız bir görev gibi görünüyor. Dokunursa ne olur?"
Yüzüne güzel bir gülümseme yayıldı. "O zaman sevgilim, biz çılgın aptallar oluruz."

Kitabı kapattım, ona uzattım ve bir şeyler söylemek isteyerek küvete geri çöktüm. Belki de... aşk denen bu şeyi istediğim için çılgın bir aptaldım.

Her anıma dikkat etse de Stone'un cüretkâr gözleri her zaman olduğu gibi beni takip ediyordu. Cesur ve küstah bir şekilde beni izliyorlardı, öyle görünüyor ki ya kaybolup gitmemden ya da onu boğmamdan korkuyordu.

Ama sonra o yanan lanet gözler yüzümü ve göğüslerimi taradı ve odadaki hava yoğunlaştı.

Paylaşılan alan artık hafif ve eğlenceli değil, kalın ve yoğundu.

İşkence dolu saniyeler geçti ve kalemiyle karalama defterini arkasındaki tezgâha bıraktı. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan kolunu dirseğine kadar kıvırdı, eğildi ve bir eliyle başımın arkasındaki küvetin kenarından destek aldı.

Ağızlar birkaç santim açıldı, eldivenli bir el bacağımın iç kısmında, bilek kemiğimden dizime doğru ilerledi ve ben nefesimi içime çektim.

"Taş," diye ürperdim.

"Hm?" diye mırıldandı nefes verirken, burnu çene çizgimde geziniyordu. Ama ben konuşamıyordum. Eğlenerek dizimin arkasını kavradı ve bacağımı sudan çıkararak küvetin kenarından sarkması için yönlendirdi. Banyo suyu tabanımdan aşağı kaydı ve topuğumdan damladı.

"Taş," diye fısıldıyorum, başım elinin üzerine düşüyor.

Stone'un ağzı boynumdan kulağımın arkasına doğru süzüldü. Tekrar kalçama indiğinde vücudum sıcak derinin altında titredi ve eldiven olmadan nasıl hissedeceğimi hayal ettim. Çıplak eliyle bana dokunurken. Ten tene. Göreceğim şeyleri.

"Neden eldiven takıyorsun?" Neredeyse yalvarırcasına sordum.

"Eğer onları çıkarırsam, tüm sırlarını görürüm" dedi. "Sana en son kim dokundu, sen en son kime dokundun, o anlarda nasıl hissettin, tenine damgalanmış en dokunaklı anılar. Hepsi çok rahatsız edici."

Bu, bize dair gördüğüm anıyı açıklıyordu. "Ben de görebilecek miyim?"
Stone başını salladı. "Bu işler böyle yürümez."

Hiçbir fikri yok, diye düşündüm. Ve bana dokunmasına, bu kadar derine girmesine izin vermenin nasıl bir şey olacağını ve o zaman benim hakkımda ne düşüneceğini merak ettim. Stone bizim hakkımızdaki fikrini değiştirecek miydi ve tüm bunlar sona erecek miydi?

Cesaretimin nereden geldiğinden emin olamadan elini elime aldım. Kalbim küt küt atarken eldiveni parmaklarımdan teker teker çıkarıp kenara fırlattım.

Stone gözlerinde meydan okuyan bir bakışla dondu kaldı, sanki banyodan kaçacak ya da onu böyle bir duruma soktuğum için beni boğacaktı.

"Anlaştığımız şey bu değil miydi?" Ona, mağarada benden bıçağı aldığı zaman avucunda açılan yara izine bakarak sordum. "Ben kendimi sana veriyorum, sen de kendini bana veriyorsun."

Parmak uçlarını dudaklarıma götürdüm ve onları öptüm.

Stone'un gözleri kısa süreliğine kapandı ve elini bırakıp göğüslerimin arasına düşmesine izin verdiğimde yüzündeki soğukkanlı ifadenin erimesini izledim. Stone'un sandalyesi gıcırdayarak neredeyse bana doğru düşecekti.

"Neden sandalyeyi bırakıp daha yakına gelmiyorsun?" Ben önerdim.

"Beni dinlemiyor muydun?" Boğazımdan köprücük kemiğime kadar inen avuç içi şaşırtıcı derecede sıcaktı. "Kimse için dizlerimin üzerine çökmem. Senin için bile."

Sözleri kaçak içki gibiydi, dilinde tatlıydı ve aşağı inerken yakıyordu. Ama dokunuşu acıyı dağıttı ve sıcak parmak uçları göğsümün yumuşak tarafını okşarken hareketsiz kalmak için elimden geleni yaptım.

Stone artık kar yağışından doğmuş gibi hissetmiyordu. Her geçen gün daha da ısınıyordu, sanki vücudundaki hücreler benimkilerle çarpışıyordu. Kanı çırpınıyor, ruhunun toprağı darmadağın oluyor ve benim geri almamla yüzeye çekiliyordu. Belki de bunca zamandır onu yavaş yavaş hayata döndüren bendim.

Gözlerim onunkileri buldu. "Bana dokunduğunda ne görüyorsun?" "Bizi," dedi rahatlayarak. "Bizi görüyorum."

Gülümsedim. "Hiç eldivensiz birine dokundun mu?"

"Senden önce bir kadına dokunmuş bir canavara benziyor muyum?" diye sordu her zaman kalbimi hoplatan nazik, ayakları yere basan sesiyle. Yaralı avuç içleri karnımı okşadı, karnımın alt kısmında kor gibi sıcak bir vızıltı oluştu. Sonra tırnakları uyluğumun içinde, eğer giyiyor olsaydım külot çizgimin olacağı kıvrımı kazıdı. "Peki ya sen Circe? Bu adadan ayrıldıktan sonra sana kim dokunacak?"

Zoraki bir gülümsemeyle başımı yana eğdim. "Kendin gör," diye meydan okudum. "Eğer elin söylediğin gibi yetenekliyse, gerçeği görebileceksin." Yine de bunun geri tepmesi ve onun tamamen geri çekilmesi düşüncesi boğazımı sıkmaya devam ediyordu.

Yüzümü izledi, uyluğumun arkasını tutup yavaş bir masajla yoğururken gözlerinde şüpheli bir parlama oldu. Ne bulacağı konusunda gergin olduğunu, ilerleyip ilerlememeyi düşündüğünü söyleyebilirdim.

Sonra eli diğer bacağıma geçti. Avucunu iç uyluğumda gezdirdiğinde bacağımın yana düşmesine izin verdim. Parmak uçları amımı sıyırdı ve bir nefes çektim.

"Kendine dokunduğunda aklına gelen kişi benim." Ses tonu şakacı değildi ama o anın sarhoşluğuyla ağırlığını hissettiriyordu. Daha yakına eğildi, dudaklarımı usulca öperken parmak eklemlerini klitorisimin üzerinde gezdirdi.

"Bana daha önce kimsenin yapmadığı bir şey yaptığını itiraf etmem adil olur," diye fısıldadı. "Bana istendiğimi hissettiriyorsun."

Ağzımı hafifçe onunkinin üzerinde gezdirdim. "Dürüst olmak gerekirse, keşke günde altı saatten fazla birlikte olabilseydik. Ya da zamanın geçmesini durdurup onu bir cam şişenin içine hapsedebilmeyi."

"Zaman yakaladığımız bir şey değil, yarattığımız bir şeydir." Parmak uçları klitorisime tekrar dokunduğunda titredi.

Bir iç geçirdim.

Sonraki kelimelerim parçalanmış olarak çıktı. "Çizimlerinden biri gibi mi?" "Evet," dedi gözlerimin içine bakarak. "Çizimlerimden biri gibi."

Sıcak bir mırıltı damarlarımda gezinirken parmaklarım küvetin kenarlarında kıvrıldı, kanım sıcak bir şekilde pompalanıyordu. "Yavaş ol, aynen böyle," diye çıkmaya çalıştım. "Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi."

Buğulu cam ve kavisli bir duvarla çevrili küçük banyo kaçınılmaz hale geldi. Taş beni izliyor, tüm vücuduma zevk dalgaları gönderiyordu.

Parmaklarıyla kasık kemiğimi ve her kıvrımımı çizdi, sanki anılar yaratıyormuş gibi her santime dokundu, eskiyi sildi, yeniye depoladı. Parmakları am dudaklarımı nazikçe ayırdığında, içteki kaygan kenar boyunca iz sürdü. Bedenim açıkta kalan bir sinir gibiydi ve dudaklarımdan bir iç çekiş daha döküldü. Sefalet ve mutluluk eşit parçalardı.

Gözlerim yavaş yavaş artan zevkten başımın içinde geriye yuvarlanmak istese de, bakışları benimkilerle derinden örülmüştü, onları onda tutmam için tavizsiz bir talep vardı.

Açıklığıma karşı ağır daireler çizdi. Derin, ateşli vuruşlar.

Bir inilti beni terk etti ve hisler neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Alnını benimkine yasladı, bunun bir parçası olmak, ağzına çarpan her iç çekişi hissetmek, her batan göz kırpışına, dudaklarımın her titreyişine tanık olmak istiyordu.

Daha fazlasını istedim, bir tanesini içeri sokana kadar parmaklarına sürtündüm.

Ben.

Benim ifadem bozuldu ve Stone'un ağzı açık kaldı. "Keşke sen de Kendini gör." Yutkundu, parmağını boğumuna kadar içeri soktu, başımı diğer elinin avucunda tuttu, iç duvarlarımı okşarken omurgam kamburlaştı. "Sevgilim, beni tam anlamıyla aptal yerine koydun."

Başparmağı klitorisimi okşarken ben de banyo suyunun içinde eriyip ona sürtünmeye başladım.

Bir parmağını daha içeri kaydırды, yavaşça içeri soktu, sonra dışarı çıkardı. Her çizim odayı bulanıklaştırıyor, hem etrafımızda hem de içimizde cızırdayan parazit gibi. Gözlerimi açık tutmak neredeyse imkansızdı, bu yüzden ben aşağı inerken onun gözlerine kilitlendiler.

Alnımız birleştiğinde, Stone'un kirpikleri elmacık kemikleri üzerinde kâğıt üzerindeki mürekkep gibi yayılırken, solan vücudumun uzunluğuna baktı.

Ayrılmış dudaklarını ıslattı. "Bilmelisin ki," dedi siyah gözleri benimkilere kayarak, "güneşi bırakıp tam şu anda seni becerme ihtiyacı dayanılmaz bir şey."

Avuç içim küvetin kenarına çarptı ve o yavaşça içime pompalarken, ağzını yanağımda alaycı bir şekilde gezdirirken su sivri meme uçlarımın üzerinden kaydı. Uzun parmakları kıvrıldığında, pürüzsüz pedleri içime baskı uyguladığında, başparmağının pedi klitorisimi kazıdığına içimde titreşimler oluştu.

Bacağım titremeye başladı, aldığım zevk derimi yüzmekle tehdit ediyordu. Kalçalarımı sıkmak için bacağımı tekrar suya sokmaya çalıştığımda Stone bacağımı dizlerinin arasına sıkıştırarak beni merhametine hapsetti.

Ona baktım, orgazmın acımasızca tırmanışa geçmesiyle panik beni ele geçirdi.

Ona baktım, beni kurtarması için bir çığlık attım çünkü zevk o kadar şiddetliydi ki doruğun beni parçalayacağından korkuyordum.

Yukarı baktı. Gözlerimiz birleşti.

Yüz hatlarında sefil bir ifade belirdi.

İşte o zaman yanağını yanağıma bastırdı ve fısıltısı kulağımda yatıştırıcı bir merhem oldu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." Dudaklarının yanağımı sıyırdığını hissettim.

ve eli yavaşlayarak beni askıya aldı. "Dinliyor musun?" Başımı salladım, hücrelerim patlamanın eşiğindeydi.

"Ya sana başlangıçta birbirimizden ömür boyu ayrı olduğumuzu söyleseydim?" Nefesini verirken nefesi yanağımda gezindi. Sanki sorunun bir ağırlığı vardı. Hem kelimelerin hem de arkasındaki ciddiyetin bir ağırlığı vardı. Ve o da buna izin veriyordu.

Anlamadığım için başımı çevirip yüzüne bakmaya çalıştım ama bana izin vermedi. Gözlerine bakamayayım diye yanağını yanağıma bastırdı ve parmaklarını sürekli olarak tehlikeli derecede yavaş bir tempoyla içime sokup çıkardı.

"Dinle," dedi kırılmak üzere olan bir sesle. "Ya sana yüzyılların bizi ayırması gerektiğini, zamanın yolumuza çıkmak için tasarlandığını söyleseydim? Ya sana birlikte geçirdiğimiz her saniyenin imkânsızla ölçüldüğünü, çünkü seninle aramızdaki şansın asla gerçekleşmemesi gerektiğini söyleseydim?" Durakladı. Nefes aldı. Nefes verdi. "Birbirimizi asla bulmamamız gerekiyordu ama bulduk. Beni buldun ve sonra beni *gördün* ve bir şekilde bu iki kelimeyi tamamen farklı hale getirmişsin gibi görünüyor." Gözlerimi kırıştırdım, kirpiklerimin altından bir dalgacığın sıçradığını hissettim. "Asla olmamamız gerekiyordu, ama yine de buradayız, bilinmeyenin ellerinde, her şeye rağmen, sevgili sirenim. Çünkü daha asi bir şeyin bizim için başka planları olduğuna inanıyorum." Dudakları kulağımın kabuğunu okşadı. Bir fısıltı. Bir sır. "Belki de yıldızların kendisidir."

Gözlerini bana çevirdi, bakışları yüzüyordu. "Ya bunu sana ben söyleseydim?"

Başparmağının ucuyla klitorisime bastırdı ve yalayarak beni çaldı. Sanki cevap vermemi istemiyormuş gibi. Sanki bilmek istemiyormuş gibi.

Bacağım titremeye başladı ve bir çığlığı bastırmak için dudağımı ısırdım ama faydası olmadı. Orgazmım patladığında dudaklarımda bir titreme oldu.

Ağzım onunkine zar zor dokunmasaydı fark etmezdim.

Kalçalarım ters yüz olma hissiyle birbirine kenetlenmeye çalıştı. Ama Stone bacağımı dizlerinin arasında tuttu, başparmağı klitorisimi nazıkçe okşarken, kıvrılmış parmakları orgazmımı yavaşça okşarken onu orada hapsetti.

Huşu yüz hatlarına vurdu. Kukuletalı gözler yüzümü inceledi. Sanki bana olanlar hayatında gördüğü en çarpıcı şeymiş gibi.

O anda onu daha çekici buldum. Oyulmuş çene, asık suratlı çene, bir erkek için fazla hassas dudaklar. Yüz hatları sert ve kararlıydı, ama bir kez

Yasın sonsuz izi, yüzüne çekilmiş sarsılmaz maske olduğunu düşündüğüm şeyi kırdı, onu en derinlerimde hissettim.

Kaslarım gerildi, vücudum doruğun zirvesinde gözlerinin avuçlarında sarsıldı. Sonra başım geriye düştü, serin hava göğsümden yukarı fırladı.

Stone kesinlikle tahrik olmuştu, sert nefes alıyordu, kaşları eğikti, orgazmım biterken onunla alay ediyordu. Ama beni tamamen terk etmeden önce, kaplanmış parmaklarını geri çekti ve doruk noktamı dilimin üzerine kaydırıldı.

Ve söz verdiği gibi, kendi tadıma baktım.

Kendimin *tadına baktım*.

Kış ve bakır. Toprak ve vahşi misk.

Stone boğazımı kavradı, dilini ağzımın içine soktu ve iniltisi içimi titretti. Beni yavaşça, tutkuyla öptü. Ve ben eridim.

Eridim.

Bir ara beni küvetten çıkardı ve kucağına çekti.

Üstüne çıktım, giysilerini ıslattım ve kendimi göğsüne gömdüm. Meme uçlarım sertleşmişti ve her nefes alışımında ince gömleğini deliyordu.

Banyoya süzülen soğuk etrafımızı sarmıştı ve benim Tüm bunların ardından vücudu titredi. "Taş mı?"

"Hm?" diye mırıldandı, ağzı boynumda gezinirken on parmak ucu yavaşça göğüslerimin kenarlarını sıyırdı. Başım geriye düştüğünde boğazımı öptü. *Nazikçe, nazikçe*. Parmaklarını yanlarımdan aşağı kaydırıp tekrar yukarı kaldırırken her nefes verişinde sıcak bir nefes. "Ne oldu, Circe?"

Ve o bu ismi söylediğinde, suçluluk duygusunun kalbime çarpmasını engellemek için gözlerimi kapattım. Bunca zaman sonra ona gerçek adımları söylersem, başka bir şeye nasıl inanacaktı?

Gözlerinin içine bakmak için çenemi indirdim.

"Sana inanırdım," dedim ona. "Eğer bana yüzyıllarca ayrı yaşayacağımızı söyleseydin, sana inanırdım."

Elleri durakladığında karanlık bir bakış gözlerimin arasında gezindi. İşte o zaman Stone eğildi.

Ve kulağıma bir sır daha fısıldadı.

Dudakları yanağıma değerek bana onun bu yıldan değil 1864'ten olduğunu söyledi.

Bu sessiz bomba kalbimi hızlandırdı ve vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etti.

İtirafı durmadı. Fısıltılı bir karmaşa içinde devam etti. Titreyen bir ses, dağılan cümleler ve kesik kesik nefesler. Yine de, hala konuşuyordu

Annesinin onu zehirlediği gecedен, denizin dibinde bir yüzyıl boyunca tekrarlanan ölümden, sonra mağarada benimle uyanmaya kadar inatçı gerçekler.

Konuşurken, söylediklerine her şeyiyle inanıyordu. Bu yüzden ben de ona inandım.

O bana sarılıp sırlarını fısıldarken, kar rüzgârdan kesilip savrulurken gözlerimi pencerenin dışında tuttum. Hem zihnimde hem de etrafımda yağın kar vardı. Nasıl mümkün olabilirdik?

Uzaklaştığında yüzü mermer bir Rönesans heykeli gibi bana bakıyor, gerçeğin yerleşmesini, kalbimin sakinleşmesini bekliyordu.

Sonra öylece kaldık, birbirimizde kendimizi kaybederken parmakları omurgamdan aşağı kayıyordu.

TAŞ

CİRCE KALDI.

Ona gördüğüm erkeklerden hiç bahsetmedim, onun yerine tenindeki tüm anıları bizimkilerle değiştirdim, artık benim olduğundan emindim. Nasıl hissettiği hakkındaki gerçeği biliyordum. Kalbi benimle olduğu gibi onlarla da aynı şekilde atmıyordu.

O gece benim için soyundu, yatağa uzandı, boğucu gözler ve hınzır bir gülümseme. Ama soyunduğumda yüzünü buruşturması kalbimi parçaladı. Hâlâ sikimi görmezden gelemiyordu, bu yüzden hiç bakmamaya çalıştı.

Kendime zar zor bakarken onu nasıl suçlayabilirdim?

"Taş," diye fısıldadı, teninde parlayan ateş, karşı koyamadığım bir çağrıydı.

Pantolonumun içine geri girdim ve yanına uzandım. Mükemmeldi ve ben onu içime çekerken, tüm ayrıntılarına takılıp kalırken sessizdik.

Kokusu, görünüşü, tadı.

Onu becermek için zamanım, saatlerim, fırsatım, bütün gecem vardı ama yapamadım.

Ama onu sonsuza dek memnun edebilirdim ve bunu yapmaktan zevk alırdım.

Daha sonra, biz uyuyana kadar Alec & Circe'nin bir bölümünü daha okudu, iki noktalı virgül ateşin önünde kıvrılmış, sırtımıza pompalanan ısı hissi.

SABAHIN ERKEN KARANLIĞINDA, KARNIMIN ÜZERİNDE UYANDIM.

Zalim rüzgârların ıslığı, boğuk bir vuruş ve ihmal edilmişliğin soğuk hissi.

Tamamen ihmal değil ama unutulma hissi.

"Circe?" Kendimi dirseğimin üzerine çektim ve gözlerimin kenarlarını sildim.

Circe pencerenin önünde, sırtı bana dönük bir şekilde durmuş, usulca ağlıyordu.

Üzerinde benim gömleğim vardı, sarı saçları bir omzunun üzerinden dökülüyordu ve boynunun uzunluğunu takip etme arzusu uyandırıyor.

Ayağa kalktım ve tıkırtının nereden geldiğinden emin olamadığım için dikkatlice yürüdüm. Yaklaştığımda, buğulu cama bir şeyler yazdığını fark ettim.

"Circe?" Tekrar söyledim.

Parmağını cama dayayarak başını yavaşça bana doğru çevirdi. Doğrudan bana baktı, beni tanımıyordu bile. Yeşil gözleri cam gibiydi ve benden öteye bakıyordu.

Sanki orada durduğumu bile görmemiş gibiydi.

Ve hiçbir zaman tamamen silinme düşüncesi kadar derin bir korku olmadı. Onun tarafından unutulmak kadar acımasız bir korku hiç olmamıştı. Göğsüm kızgın bir kabile tarafından ezilmiş gibi hissediyordu; *küller küle, tozlar toza dönüşmüştü.*

Kapı çalma sesi arka planda devam ediyordu, bir ömür boyu uzaktan geliyordu. Çarpan bir kalp. Kendimi toparlamak için nefesimi içime çektim. "Circe, ne yapıyorsun?"

Alt dudağı ve çenesi titredi ama bir şey söylemedi. Tekrar pencereye döndü, yüzü geceye dönüktü ve işaret parmağını buğulu camda gezdiriyordu.

O anda uyurgezer olduğunu anladım. Bu ilk miydi? Bunu daha önce de yapmış mıydı?

Onu geri döndürmek, tekrar uzanmasına rehberlik etmek için uzandım ama parmaklarım omuzlarına dokunduğunda boğazından yürek parçalayan bir çılgılık yükseldi - bir ruhu ikiye bölebilecek bir çılgılık.

Elleri bir tabancadan çıkan kurşun toplar gibi ileri fırladı ve pençeleriyle göğsümü parçaladı. Yapmak istediğim son şey ona zarar vermektir ama başka biri olsaydı, o anda bileklerindeki kemikleri kolayca kırabilirdim.

Kollarını başıma doğru savurdu, ben de onları yakalayıp kendi kollarımın altına aldım ve onu yanan göğsüme yakın tuttum.

Circe kollarımın arasında çırpındı ve başını kaldırdığında çeneme çarparak dişlerimi birbirine vurdu.

Ağzımda kan birikti ama onu bırakmayı reddettim.

Eğer bırakırsam, kendine zarar verme ihtimali vardı.

Başımı yana çevirdim, başını geriye atamasın diye omzuna gömdüm. Onu pencereden uzağa sürükledim ve yatağa götürdüm, bükülmüş bacaklarımın arasına aldım.

"Circe," diye seslendim ona yatıştırıcı bir fısıltıyla, ama o sadece ağladı, gözyaşları yanaklarını ıslattı, saçları tenine yapıştı. Ve bu ağlamalar yumuşak ya da ince değil, delici ve ıstırapla doluydu. Kalpleri kırabilecek bir ağlamaydı. Bir sevgiliyi kaybetmenin şiddetli kederi. Acımasız bir yas. Her şeyin acımasızlığı.

Onu salladım, dişlerimi kullanarak elimdeki eldiveni sıyırdım, sonra saçlarını alnından düzelttim ve avucumu alnına dayadım. Yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu.

Avuçlarımın altında ateşler içindeydi ama dokunuşumla birlikte benimle savaşmayı bıraktı. Geriye kalan tek şey bacaklarımın arasında erirken attığı çığlıklardı. Başını omzuma yasladım ve göğsünü okşadım, bir tanesi su yüzüne çıkana kadar anılarını karıştırdım: *küçük ayaklar bir sahilde ıslak kumu tokatlıyor, baş dönüyor, bir kıkırdama kaçıyor; bir kadın gülümseyerek onu kovalıyor*

ve hayran gözlerle, gülerek, güneş ışığı tenimi yıkayarak.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bu o ve annesi olmalıydı. Devam edecek kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum, anılar ihanete uğramış bir adam için fazla hassastı.

Ne yazık ki kendime engel olamadım ve avucum göğüslerinin arasına battı, tam da *beni kucaklayıp etrafında döndürürken; sarıldım, sevildim, tapıldım; "Güneş ışığım," diye şarkı söylüyor. "Seni yakaladım."*

Ve bir anne tarafından sevilmenin nasıl bir his olması gerektiğini hissederek göğsümü yırttı. *Kendini kontrol et, tepki verme, ağlama, ağlama, ağlama*, göğsüm yanarken, hüznün taçlanırken tekrarlardım.

Tüm çabalarımın rağmen başımı çevirdim ve içimden bir duygu patlaması koptu, gözlerimde yaşlar birikti.

Başımı arkaya attım ve avucumu yüzümden aşağı doğru kaydurdum.

Her ne kadar bu anıyı unutmak istesem de yapamadım. Burası sıcaktı ve kendime neden böyle işkence ettiğimi bilmiyordum. Anı bana ait olmasa da, bu kadının bana bakışı bir an için bile olsa benim de değerli olduğuma inanmamı sağladı. Ve sonunda bir anne tarafından kabul edilmenin nasıl bir his olması gerektiğini anladım.

Circe'in bir sonraki nefesi sıkışmış ve kesik kesik çıktı. Hâlâ ağlıyordu ama sonunda nefes alabiliyordu.

Eskisi gibi ağlamak değil ama daha hafif gözyaşları. Sefaletten ziyade mutluluktan gelenler. Kalbim küt küt atıyordu. O da anıyı görebilir miydi?

Bu daha önce hiç mümkün olmamıştı ve umuda tutunmamam gerektiğini bilmeliydim. Lanetlendiğim bir şeyin ona yardımcı olabileceğini ve acısını dindirebileceğini düşünmek en hafif tabirle aptallıktı.

Bu mümkün değil, diye kendime hatırlattım. Ama *annesinin kollarında bizimle okyanusa koştuğunda*, Circe'nin dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve kalbimin kemiklerimden fırladığını hissettim.

Başımı boynunun kıvrımına gömerken "Tanrım" kelimesi ağzımdan kaçtı.

Bunu görebilir. Bu mümkün.

Yanağını öptüm ve tuzlu gözyaşlarının dudaklarımdan süzüldüğünü hissettim.

"Her şey yoluna girecek," dedim, *sıgılığa su sıçratırken etrafımızda dönen çocuk kahkahalarını* duyarak. "Seni yakaladık."

Boğuk tıklama sesi devam etti ve ben de arkamdan Kirke'nin durduğu pencereye baktım.

Buğulu cama birkaç kez *Wistoragic* yazıldı. İki çok farklı senaryo.

Sanki çok farklı iki kişi tarafından yazılmış gibi.

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

ADORA

2 ARALIK 2020

KIZIL TUTULMAYA 57 GÜN KALDI
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 60 GÜN KALDI

GÜN IŞIĞI KAPALI GÖZLERİMİ İŞGAL ETTİ VE SÜZÜLDÜ.

Sevecen ve yavaş bir ateş bir yanıma ısıtırken, diğer yanımda çıplak tenim serin bir deniz esintisini yudumluyordu.

Nostalji tam o anda beni vurdu. Nefes aldım, güzel bir sigara gibi içime çektim. Burada uyanmak bana küçük bir kız olduğum zamanları hatırlattı. Uyurgezer bir şekilde evden çıkar ve gecenin bir yarısı okyanusa doğru yol alırdım. Sabah uyandığımda, yanıma kıvrılmış, avuçlarımı yanağıma bastırmış, uykulu gözlerle denizi seyrediyor olurdum. Bu en çok kış aylarında olurdu.

Uyanıktım ama gözlerim hâlâ kapalıydı, kollarımı başımın üzerine uzattım, burada kalmak ve bunu biraz daha sürdürmek istiyordum.

Sonra sesi anıma nüfuz etti, sıcak bir palto gibi yünlüydü. "Burayı seviyorsun."

Bir gülümseme dudaklarımın kenarlarını çaldı.

Saklamak için çarşafı başımın üzerine çektim.

"Gülümsemeye direnirseniz, onu nasıl yapacağınızı unutacağınıza inanıyorum," dedi. "Direnmiyorum; sadece saklıyorum."

Beyaz arşafın altından, ateşin yanında oturan silüetini görebiliyordum. Başını iki yana salladı. "Kesinlikle bencilce. Bu gülümsemenin yarısı senin olabilir ama diğer yarısı benim."

"Oh, öyle mi?"

"İki kişi gerekiyor, değil mi?"

Doğrudum ve çarşafı kollarımın altına sıkıştırdım, bakışlarım Stone'a takıldı.

Üzerinde sadece düğmeli keten bir pantolon ve eldiven vardı. Saçları dağınıktı ve bacaklarını uzatmış, dizinde sıcak bir kahve, buharı havaya karışmış bir şekilde oturuyordu; gözleri üzerimdeydi.

Eski moda gözleri ve sonsuz bir bakışı vardı. Kukuletalı. Özlem dolu. Umutsuzluğun pençeleri. O bakış hep oradaydı ama bana onunla ilgili gerçeği söyleyene kadar ona bir isim bulamamıştım. *Eski moda gözler*.

Edebiyat ya da yazarlar hakkında çok şey bilmiyordum ama önemli olanlar hakkında yeterince şey biliyordum. Para ya da şöhet için değil, sadece hikâye onlar olduğu, etlerinde, kanlarında, kemiklerinde yaşadığı, içlerini yakana kadar şiştiği için yazanlar. Ve bundan kurtulmanın tek yolu, onu serbest bırakmak için kendilerini parçalamak, kanlarını kurutmak için damarlarını kesmekti.

Ve şu anda, Stone'a bakarken, onu yüzyıllar öncesinde, duvarların etrafımıza yıkıldığı, sepya rengine bürünmüş bir dünyada, Romantik Dönem'de gezintiye çıkmış ve karanlık, yasaklayıcı ve her aşk hikayesinin trajediyle bittiği bu dönemin romanlarını okurken gördüm. Poe'nun karakterleri gibi karanlık ve uğursuz bir kaderle karşı karşıya olan perili, yalnız bir adamın Poe ile aynı zamanda var olması ne kadar da uygun.

Eğer geçmişten yok olabiliyorsa, onu tam da şu anda yok olmaktan alıkoyan neydi?

"Bana farklı bakıyorsun," dedi aniden. "Nasıl?"

"Daha uzun. Daha sıkı," dedi. "Gitmeme izin vermeyen kollarınla bana bakıyorsun."

Bakışlarımı kaçırdım, bacaklarımı içeri çekip dizlerime sarıldım, esnemem gözlerimi sulandırdı. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Doğru olmadığı için değil, doğru olmasından korktuğum için. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Altı saat." Sandalyeye geri oturdu. "Uyuyamadım."

Kaşlarını kaldırdım. "Bunca zamandır beni mi izliyordun?"

"İzlemek benim kullanacağım kelime değil." Gözlerini kısarak baktı. "Daha çok seni dikkatle izlemek gibi." Bir duraklama. Yüzünde endişeli bir ifade. "Ne oldu?"

wistoragic ne demek?" *Wistoragic*

mi? "I ... Bilmem ki?" "Neden uyurgezersin?"

Kalbim dibe vurdu. "Uyurgezerlik mi?"

"Evet, uyurgezerlik; insanın uykudayken yürümesi." Dirseğini sandalyenin koluna yasladı ve bir avucunu yüzünde gezdirdi. Bakışları tekrar benimkilere değdiğinde, gözlerindeki ifade odadaki tüm aydınlığı emdi. "Uyandığımda seni pencerede buldum, sanki oraya sıkışmış gibiydin. Sisine içine tekrar tekrar *wistoragic* kelimesini yazıyordun. Ve bana bakışın..." Stone nefes verdi, kelimeleri bırakmak istemiyordu. "Altı saat önce beni unutmuştun, beni hiç tanıımıyordun. Sonra sana elimi sürer sürmez bana saldırdın. Dürüst olmak gerekirse, ödümü kopardın."

"Yarı ölü mü?" İçimde yavaş yavaş panik oluşmaya başlamıştı. Bunu bir gülümsemeyle örtbas etmeye çalıştım. "Peki iki kez ölümüne korkarsan ne olur?"

Stone'un bakışları üzerimde yoğunlaştı. "En azından espri anlayışını unutmamış."

Çarşafı etrafıma sardım. "Ablam bana şarkı söylüyor," dedim ona, buna tanık olmak zorunda kaldığı için utanarak. "Ben bir yetişkinim ve ablam hâlâ bana şarkı söylüyor," diye hafifçe güldüm, "ama beni oradan güvenli bir şekilde çıkarabilecek tek kişi Ivy. Yoksa kulübeden çıkıp sahile doğru yürürdüm."

Stone başını arkaya yasladı. "Peki ya annen?"

Çarşafı tuttum, aniden daha soğuk hissettim. "Peki ya annem?" "Ona yakın mısın?" Dirseğini koltuğun koluna dayamıştı.

Çenesi baş ve işaret parmaklarının arasında duruyordu. Ağır bir soru için rahat bir duruş.

"Annem on yılı aşkın süredir benimle konuşmuyor," dedim, ona söylemek zorunda olmadığımı biliyordum ama söylemek istiyordum. Sanki bana devam etme gücü vereceklermiş gibi gözlerimi iki perdeli ayak parmağımdan ayırmadım. "Ben beş yaşındayken delirmeye başladığımı söylediler ve altıncı doğum günümde kasabadan kaçmaya ve beni de yanında götürmeye çalıştı."

Başımı kaldırıp ona baktım. "O da çok kararlıydı. Bütün bir okyanusu yüzerek geçebileceğini düşünüyordu. Denizin ne kadar uzağa gittiğini kimse bilmiyor ama yüzerken gözlerindeki o bakış başarabileceğimize inanmamı sağladı." Başımı sallarken gözlerim sağa doğru kaydı. "Bunu yüksek sesle söylediğimde deli gibi konuşuyorum."

Stone ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Bir yutkunma. Başını hafifçe salladı.

"Değilsin," dedi sonunda. "Deli, yani."

"Evet, kasabadaki insanlar kontrol edilemeyen şeylerden hoşlanmazlar ve sanırım öyle bir noktaya gelindi ki, yüzerek uzaklaşmak isteyen çılgın kadını kimse kontrol edemedi. Bu yüzden onu katatonik bir duruma soktular ve neredeyse on yıldır bu şekilde." Başımı yana eğdim. "Diyelim ki Ağlayan Kovuk'u yöneten kişi içerideki her şeyi kontrol etmekten büyük zevk alıyor. Ben de dahil."

"Bu şehir senin cam şişen," dedi kararlı bir şekilde. "Arkadaşlarını öldürdükleri için tutkuyla nefret ettiğin dinsizlerden... insanları uykularında kaçırın gölgelerden ve seni kontrol eden bir liderden bahsediyorsun. Beni bırakıp her gece Ağlayan Kovuk'a dönmek için neden bu kadar hevesli olduğunu anlamıyorum."

"Çünkü Stone, ben daha iyi değilim," dedim ve beni izleme şekli beni korkuttu. "Ben berbat bir insanım."

Ona söyleyerek kaybedecek bir şeyim yoktu.

Benim hakkımda ne düşündüğü anakaradaki hayatımı etkilemedi.

Kemik Adası bir kaçıştı ama aynı zamanda sırlarımızı paylaştığımız bir yer haline gelmişti, böylece onları tek başımıza taşımak zorunda kalmıyorduk.

"Yıllardır cinayete meyilli düşüncelerim var-" Stone sandalyede kaykıldı, daha dik oturdu ama ben yine de devam ettim. Zamanı geldiğinde bu ayrılığı daha kolay hale getirecekti. "-Belki de haklısın ve o kadar uzun süredir öfkeliyim ki bu beni gerçekten yakalamaya başladı. Bazen annem gibi delirdiğimi düşünüyorum. Bazen de bir gün hepsinin öğrenmesinden korkuyorum."

"Şiddet dürtüleri yaşamamış bir ruhla yolum hiç kesişmedi." Stone eğildi, sesi alçaktı. "En saf kalpler bile kötü şeylere çekilir."

"Ama ya sana daha önce öldürdüğümü söyleseydim?" diye ekledim. Stone sessizleşti, gözleri beni hiç terk etmiyordu.

Bir şey söyle, çılgılık atmak istedim.

Ve sonra, "Peki, sen?"

"Evet," dedim ve tavana baktım, nefes verdim, sonunda birine gerçeği söylemenin verdiği baskı beni terk etti. "Adı Lena Murphy'ydi ve bir hapisane hücresinde idam edilmeyi bekliyordu. Kocasını kurtarmaya çalıştığı için onu yakmaya hazırlanıyorlardı." Elimi bıraktığımda

bakışlarım onun üzerine düştü. "Ben de gece olmadan onu ziyaret ettim ve acı çekmemesi için bileklerini kestim."

Bir şey söylemesini bekledim.

Hiçbir şey söylemedi.

"Ben de tekrar öldürmeyi planlıyorum. Anneme bunu yapan adamı öldürmek istiyorum," diye itiraf ettim çünkü o çok sessizdi ve ben konuşmadan duramıyordum. Bunlar benim sırlarımdı ve beni öğrenmesinin zamanı gelmişti. "Onu lanetledi ve annem mutlak bir azap içinde kapana kısıldı. Onu kurtarmanın tek yolu onu öldürmek."

Ama o sadece baktı ve ben kendi içime kapanmak istedim.

Sessizliğe dayanamadım. "Bu seni korkutuyor mu?" Ona sordum.

"Circe, evet, bu beni korkutuyor," dedi nefesini tutarak. "Biliyorum-" Gözlerinde mesafeli bir bakışla durakladı. Sanki düşünüyordu ama bunu yapmak için gözlerini benden kaçırmasına gerek yoktu.

Başını eğdi, dudaklarını ıslattı ve tekrar bana baktı. "Annem doğru olduğuna inandığı bir sebep için öldürdü. Zamanla, bu onu tanımadığım bir şeye dönüştürdü ve sonunda, sadece bunun onu öldürdüğünü varsayabilirim. Bu yüzden, bunun beni korkutup korkutmadığını soruyorsanız, cevabım evet," dedi. Zaten bana bakıyordu ama bakışlarının üzerime *düştüğünü* hissettim. "Sana ne olacağını önemsiyorum ve bunun bir gün seni benden almasından korkuyorum."

Bunu söylemesini beklemiyordum.

Ve aniden onun kollarında olmak istedim.

Sonra yataktan kaydım ve ona doğru yürüdüm.

Ben onun açık kalçalarının arasında durana kadar Stone dondu kaldı. Elindeki kahveyi yan masaya kaydırđı ve beni kucağına çekti, yüzüm boynunun kıvrımlarına gömüldü. Bizi sandalyeye oturttuğunda eldivenlerini çıkardı ve avuç içini gömleğın altına doğru sürükledi.

"Bir an için buraya gelip bana tekrar vuracağını sandım," dedi fısıltıyla. "İşler böyle mi yürüyor? Ben nazik şeyler söylüyorum ve sevgili sirenim kucağıma düşünür."

"Sadece bana sarılmanı istedim."

Vücudu sıcaktı ve kalbinin atışını hissedebiliyordum.

"Circe," dedi parmakları kalçamda desenler çizirken. "Eğer bir kızım olsaydı, vicdanında cinayetle yaşamaktansa acı çekmesini tercih ederdim."

"Anlamıyorsunuz. O kadar kolay değıl."

"Bu çok basit. Kimse herkesin acısının yükünü taşıyamaz. Ben kendilerini birbirlerine adayan iki insanın birbirleri için savaştığına inanıyorum. Bu yüzden Lena kocası için savaştı ve sonuçlarına tek başına katlanmalıydı. Annen için savaşmak babanın görevi. Senin değil."

Bacak bacak üstüne atarak kucığına oturdum ve gözlerinin içine baktım. "Herkesin kimin için savaşmak istediğine dair bir seçeneği olduğuna inanıyorum."

"Sen imkânsızsın," dedi, elleri kalçalarımın üzerine geldi.

Üzerimde sadece onun gömleği vardı, külot giymemiştim ve onun aletinin altımda anında sertleştiğini hissettim. Stone bana baktı, yüzümü inceliyordu, on parmağı etimde kıvrılıyordu. Hafifçe kıpırdandım. Dudakları aralandı ve yavaşça başını salladı.

Ağzının köşesini öptüm. "Yakında gitmem gerekiyor."

Ve bu sefer amımı ona doğru yuvarladığımda, Stone kıcımlı sıklıkla, kalçalarını sanki kendine engel olamıyormuş gibi içine doğru kaldırdı. Ellerim pantolonunun düğmesine gitti ve beni durdurdu.

"Yapamam." Çenesi sıkıştı ve gözleri pencereye kayd. "Güneş."

"Sorun değil." Ağzının diğer köşesini öptüm ve düğmesini çözmeye devam ettim. "Başka şeyler de yapabiliriz."

Ayağa kalktı, bileklerini tuttu ve arkama götürdü.

Göğsüme doğru daha sert nefes alıyordu ve gözlerinde acı dolu bir ifade vardı. Sanki korkmuş gibiydi.

İtiraf ettiğim her şeyden sonra güvensizlik içime işledi.

Başımı onunkine doğru eğdim. "Bana güvendiğini sanıyordum."

Bir an gözlerinin içine bakıyordum, bir an sonra beni kalçalarımından tutup kaldırıyor ve ayağa kalkarken ayaklarımı yere koyuyordu.

Kupasını aldı ve yatak odasından çıkıp mutfığa doğru yürüdü. Kafam karışmış bir şekilde döndüm. "Um... az önce ne oldu?"

"Gece uzundu." Çoktan lavabonun önüne gelmişti ve fincanı yıkamak için suyu açtı. Ama ben ona inanmadım.

Mutfığa girdim, onunla lavabonun arasına girdim ve suyu kapattım.

"Tükür gitsin."

Stone cevap vermeyip bakışlarını benden kaçırınca çenesinden tutup gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Söyle bana."

Stone üzerime eğildi ve lavabonun kenarını kavrayarak beni içine hapsetti.

"Ya sikime iğrenerek bakarsın ya da bakmamak için elinden geleni yaparsın," diye fısıldadı, gözleri aramızdaki ereksiyona inerken kelimeler göğsümü yumrukladı. Sert bakışları tekrar benimkilere çarptı. "Ne buna dayanabilirim ne de yaralarımı silebilirim." İşte o anda Stone'un dikkati arkama döndü. Elimi yüzünden çekti ve mutfaktan dışarı çıktı.

Arkamı döndüm. "Ne oldu?"

"Dışarıda biri var," dedi uzun adımlarla pencereye doğru.

Kalbim yerinden fırladı. "Olamaz," dedim onu takip ederek.

Bana baktı, ona inanmadığım için kırılmıştı. "Az önce gördüm onları Circe," dedi beni arkasına çekerek. "Burada olduğunu bilen var mı?"

"Hayır," çok uzundu ve görüşümü engelliyordu. Tekrar etrafına baktığımda, benimkinin yanında suda sallanan başka bir tekne gördüm.

"İşte." Pencereye vurdu. "Biri seni aramaya geldi." Ve tam olarak kim olduğunu biliyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

ADORA

OH, HAYIR, OH, HAYIR, OH, HAYIR. DALGALAR TEKNEYİ ZAMAN İÇİNDE
kafamdaki kelimeler.

Alice en az otuz metre önümdeki düz dipli tekneyi limana doğru yönlendirdi. Zaten gerideydim, bu yüzden üzerime bir şeyler giymek zorunda kaldım. Motoru son sürat çalıştırdım, Bayan Cantini'ye varmadan önce onu yakalamam gerekiyordu. Gerçi ona ulaştığımda ne diyecektim? Sırrımı saklaması için onu nasıl ikna edebilirdim? Sessiz kalmayı reddederse Stone'a ne olacaktı?

Hâlâ sabahtı. Belki de neredeyse öğlen. Çirkin bir sabah olsa da.

Yukarıda, güneş ruhsuz bulutların ardında bir hayalet gibiydi ve rüzgâr atan kalbim kadar sertti. Motor hızından titriyordu. Çok sevdiğim Karadeniz'in gözyaşları gözlerimi ıslattı. Onları açık tuttum ve aramızdaki mesafeyi yerken Alice'e sabitledim.

Teknesi rıhtıma ulaştığında, eline dolanmış bir halatla dışarı atladı. Halatı ahşap bir kirişe bağlamak için acele etti. Benim tekнем onunkine arkadan çarpana kadar yavaşladı.

"Alice, dur!"

Ben bitiremeden o bitirdi ve gitmeden önce bana bir bakış fırlattı.

"Alice, beni dinle," diye yalvardım, teknemi sabitlemek için daha hızlı çalışıyordum.

Rıhtım.

Sonra peşinden atıldım ve ahşap merdivenlere varmadan hemen önce yağmurluğunun arkasından yakaladım. Yüzüme bakması için onu döndürdüm.

Alice kasvetli gökyüzünün altında çok daha yaşlı görünüyordu, gıdıları titriyordu, kırışıklıkları derin ve kızgındı ve düğme burnu alev alev yanıyordu. Hepsinden önemlisi, gözleri siyah boncuklara dönüşmüştü.

"Neden beni takip ettin?" Ceketini tuttum ve onu daha yakına çektim. "Neden bu işin peşini bırakmadın?"

Alice'in burnu tiksintiyle seğirdi ve gözlerimin içine baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben bir şey görmedim," diye yalan söyledi. Hem de yüzüme karşı. Elimden kurtuldu ve sırtını dikleştirdi. "Ama ben sizin yerinizde olsaydım Bayan Adora, günümün geri kalanını annemle geçirirdim. Böylece, saygılı hizmetçi malikâneye döndüğünde ve Bayan Cantini sizi bulup bulmadığını ve nerede olduğunuzu sorduğunda, hizmetçi yalan söylemek zorunda kalmaz."

Ağrıyan parmaklarım yanıma düştü.

Sırrımı saklamaya istekliydi. Ama neden?

"Ben de oradaydım," diye fısıldadım. "Annemle birlikteydim."

Korkunç gözleri beni dürttü. "Çünkü onu özledin."

Onu özlemiştim. Bu bir yalan değildi.

Bir yağmur başladı. Buz gibi ve yumuşaktı ve yavaşça üzerimize indi. Yukarı baktım, gümüş bulutlar daha koyu, kül rengi bulutlara dönüşmüştü.

"Günün geri kalanında annemle birlikte olacağım." Yüzümdeki ciddiyeti anlaması için bakışlarımı ona çevirdim. "Ama gördüklerin hakkında konuşacağız. Bunu Cyrus'a ya da Bayan Cantini'ye anlatma. Hiç kimseye."

"Ne diyeceğimi bile bilemezdim." Sonra döndü ve kaygan ahşap merdivenleri tırıs tırıs çıktı.

Ben de ne diyeceğimi bilemedim.

KULÜBEYE ADIM ATTIĞIMDA, KAHKAHALAR VE GÜZEL KOKULAR BEKLIYORDUM. krepler, yumurtalı ekmekler ya da krepler sızıyor ve dönüyordu. Sessizlik ve soğukluk beklemiyordum.

Fable, Ivy ve babam bu saatte kalkmış olmalıydı.

Kalbim merdivenlerden yukarı fırladı, zihnimde en felaket senaryoları devrildi. Ama ailemi tavan arasında uyurken bulduğumda her şey durdu. O uzun gecelerden birini geçirmiş olmalıydılar. Boşluğun insanın içine işlediği o sessiz, kıpır kıpır saatler. Bir şey eksik olduğunda affetmeyen bir duygu.

Annem katatoniye yenik düştükten sonra çok uzun geceler geçirdik ve Gölge geldiğinden beri daha da uzun geceler geçiriyoruz.

Kız kardeşlerime baktım. Fable'ın kıvrım kıvrım kahverengi saçları Ivy'nin mükemmel teninde uzanıyordu. Uzun süredir uzakta değildim ama bu çatı katında geçirdiğim en üzücü geceleri hatırlıyordum. Artık bizi meşgul edecek sorumluluklarımız yoktu. Sadece sessizlik ve karanlık vardı - korkunç düşüncelerimizle bizi hapseden bir uçurum.

Merdivenlerden annemin yatak odasına indim.

Uyuyan Güzel gibi yatıyordu: ellerini kavuşturmuş, gözleri kapalı. Yatak odasından gelen rüya gibi bir bip sesi, yanı başındaki monitörden gelen kalp atışlarıydı. Görünüşü, kafasının içinde bitmek tükenmek bilmeyen bir işkence olduğuna kimsenin inanmasını imkânsız kılıyordu.

Dolabına doğru dikkatli adımlarla ilerlediğimde döşeme tahtaları ayaklarımın altında inledi. Güzel ipek ve şifon elbiseleri gardırobunda mücevher renkli ruhlar gibi sallanıyordu. Kan kırmızısı olanı parmakladım ve parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim. Beni gençliğime geri götürdü.

KUMAŞ, DÖNDÜĞÜMDE AYAK PARMAKLARIMI GIDIKLIYOR VE ETEK

Bir vınlama ile döşeme tahtaları. İnce askılar omuzlarımdan düşüyor ama yine de etrafım suyla çevriliymiş gibi beni sarıyor. Güzelim, hazır olmayan bir denizkızıyım ama hazır olduğumda kuyruğumun akıntıda süzülmesi için altta kocaman bir açıklık var. Bir elbisenin içinde neler yapabileceğimi henüz kimse göremiyor, ah, ama bir gün görecekler. Yansımama bakarken tek düşünebildiğim, büyüdüğümde ne olacağım. Bir gün bu elbise anneme olduğu gibi bana da uyacak.

Ayak sesleri yükseliyor ve nefesim kesiliyor.

Yatak odasının kapısı açılıyor ve annem gardırobun yansımada arkamda duruyor. Yüzü düşüyor ve bir an için gözleri uzak görünüyor. Sanki bir anıyı köklerinden çekip çıkarmış gibi.

"Adora, çıkar şunu," diyor.

Sesi öfkeli ve gözlerimin kenarlarında anında yaşlar kabarıyor. Eteğimi yerden kaldırmaya çalışırken yumruğumu sıkıyorum. "İstemiyorum."

Yüzü buruşuk bir ifadeye bürünüyor. "Gülünç görünüyorsun." Odanın derinliklerine doğru ilerliyor ve aniden üzerimde durup askıları çekiştirerek aşağı indiriyor. "Üzerinde güzel bile durmuyor. Çıkar şunu. Çıkar, çıkar, çıkar!" diye daha önce ondan hiç duymadığım bir şekilde bağırıyor.

*Sendeleyerek uzaklaşmaya çalışıyorum ve vücuduma sıkıca sarılıyorum.
"Hayır, anne, dur!"*

*İtiş kakış sırasında elbise yırtılır. Yırtılma sesi göğsümüzü yırtıyormuş
gibi geliyor.*

*Annem dizlerinin üzerine çöküyor ve etek ucundan sarkan kopmuş kayışı
tutuyor.*

"Bak ne yaptın, Adora!"

*Eteği kollarıma doluyorum ve yatak odasının kapısından geçip
merdivenlerden aşağı koşuyorum. Koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum.*

MONİTÖRDEN GELEN BIP SESİ BENİ ŞİMDİKİ ZAMANA GERİ ÇEKTİ.

Gardırop aynasının önünde duruyordum. Her iki kapağı da açıktı. Elbise vücuduma yapışmış, siluetimden kan damlıyordu.

Aynadaki yansımada annem arkamda dimdik oturuyordu. Düz siyah saçları çukur yanaklarını perdeliyordu.

İki büyük okyanus gözü ardına kadar açık ve bana bakıyordu. Bir çığlık boğazımı yaktı.

Gardırobun kapağını çarparak kapattım ve ayna paramparça olarak yere düştü. Kırık cam parçaları ayaklarımın etrafına yağdı.

Topuğumun üzerinde döndüm. Annem yatakta gözleri kapalı yatıyordu. Monitördeki kalp atışları yavaş, sabit ve felç ediciydi. Bir ürperti kemiklerime kadar işledi.

Yatak odasının kapısı hızla açılıp duvara çarpınca Ivy nefes nefese kalmış bir halde tökezleyerek içeri girdi. Bakışları odayı taradı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda omurgası erimiş gibiydi.

"Ah, sensin," dedi iç çekerek. Siyah saçlarının bir tarafı düz, diğer tarafı keçeleşmişti. Onu annemin odasında ilk kez görüyordum ve başını eğip bir eliyle şakaklarını sıktı. "Onun annem olduğunu sanmıştım." Başını iki yana salladı. "Bir an için belki uyanmıştır diye düşündüm." Sesi yorgundu. Cansızdı. "Burada ne oldu? Neden buradasın ve neden o elbiseyi giyiyorsun?"

Şaşkınlıkla yere baktım, üzerimi örten annemin kırmızı elbisesiydi. Onu hiç giydiğimi hatırlamıyordum.

"Bilmiyorum." Gözlerim tekrar anneme kaydı. "Tam bana bakıyordu. Aynadan. Oturuyordu ve aynada bana bakıyordu.

Ayna, Ivy."

"Çok renkli bir hayal gücün var." Ivy etrafa sim gibi saçılmış cam kırıklarına baktı ve işte o an gelmişti. *Ivy'nin de benim deli olduğumu düşündüğü an.*

Annemi bileğinden tuttum ve bacağını salladım.

"Ayağa kalk!" Hayal etmediğimi ya da uydurmadığımı kanıtlamak için çaresizce bağırdım. "Uyanık olduğunu ve beni duyabildiğini biliyorum. Şimdi kalk!"

Annem hareket etmedi. Tabii ki hareket etmedi. Bileğini bıraktım ve Ivy ile yüzleştım.

"Sana yalan söylemiyorum," diye fısıldadım, yenilmiştim.

Ivy yatağın yanına doğru yürüdü ve monitörü inceledi. "Her şey yolunda. Belki de görmek istediğin şeyi gördün." Omuz silkerek bana baktı. "Bu ilk kez olmazdı."

Yumruklarım sıkıldı, ama daha delip geçmeden onları açtım. "Hayal etmedim, Ivy. Ne gördüğümü biliyorum."

Başını sallayarak odadan çıktı.

Şok olmuş bir şekilde durdum. Sırtım kaskatı kesilmişti ve kalbim canlı bir tel gibi kafesinde çırpınıyordu. Annemin bana bakan unutulmaz görüntüsünden kaçmak imkânsızdı. Mutfığa giden yol boyunca görebildiğim tek şey oydu.

Adaya oturdum, üzerimde hâlâ annemin elbisesi vardı. Üzerime bir eldiven gibi oturmuştu. Askısı hâlâ kopuktu ve yanımdan aşağı sarkıyordu ama diğeri omzuma tam oturuyordu.

Ivy kahve makinesini çalıştırdı. "Demek uyurgezersin," dedi sırtı bana dönük olarak. "Bunu bir süredir yapmıyordun. Cyrus'un aşırı duyuşal yetenekleri yüzünden aklını kaçırıyor olmalı."

"Farklı bir evde yaşıyorum, farklı duvarlar ve farklı sesler var. Alışmaya çalışıyorum, hepsi bu." Konuyu değiştirmek için çaresizce elbisenin eteğini kucağıma çektim. "Küçük bir kızken bu elbiseyi giydiğimi ve annemin bundan nefret ettiğini hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi, gülmüyordu ama burnundan hava üfledi. "Takıntılıydın."

"Elbiseden bu kadar nefret ediyorsa neden sakladığını hiç anlamadım."

"Bazen insanlar nerede olduklarını hatırlatacak şeyler saklarlar. Duygusal yaralar. Bu onları güçlü tutar." Döndü, ellerini tezgahın üzerinde arkasına doğru açtı. "Tıpkı senin şifonyerinin arkasındaki duvarda sakladığın biblolar gibi."

Gözlerimi kısmıştım.

"Ne?" Bir omzunu kaldırdı. "Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım vardı ve fuil ile deðir'i orada saklıyorsun."

Denizkızı kanı ve kâfir gözyaşları. Yukarılar ve aşağılar.

"Konuyu deðiştirme. Bana bu elbisenin annem için neden bu kadar önemli olduğunu anlat."

Cezve fokurdadı. Ivy dolaptan iki fincan aldı ve bol kafeinli kahveyi doldurdu. Bir fincanı bana uzattı ve dirseklerinin üzerinde durana kadar adanın üzerine eğildi, fincanı avuçlarının arasına aldı. Fincanın sıcaklığı kahvemizden havaya doğru yayıldı.

"Babam sana hiç annemle tanıştıkları zamandan bahsetti mi?"

"Hayır," dedim kahveme şeker atıp erimesini izleyerek. "Kurucular Günü Balosu'nda oldu. 1994."

Kupayı dudaklarıma götürdüm, şaşırmamıştım. "Kurucular Günü Balosu, tıpkı bu kasabadaki diğer herkes gibi."

O da bir yudum aldı. "Tam olarak değıl. Annem Bay Cantini ile çıkıyordu." Yutkunurken tılandım.

Bunu bekliyordu ve devam etti, "Annem o elbiseyi giydi ve babam gözlerini ondan alamadı. Ama o gece olanlar bir peri masalı değıldi ve kesinlikle Fable'a tekrarlayacağın bir şey değıldi. Gözlerinde hala bir ışık var, kaybettiğimiz bir şey. Bilmiyorum, belki bencelim ama Fable'ın o ışığı mümkün olduğunca uzun süre korumasını istiyorum."

Ne demek istediğini anladım. Fable şişedeki güneş ışınları gibiydi. Naif ve hatta belki biraz fazla güvenilirli. Tanıştığı her insanın içindeki iyiliğı görürdü. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Ivy başını salladı. "Babam bütün gece annemi izledi. Arkadaşlarıyla dans ediyordu, içkiyi pek sevmediğı için içkisini yavaşça yudumluyordu. Darnell'in de onu izlediğini bildiğı için kendini zavallı hissettiğini söyledi. Darnell ve annem daha yeni bir araya gelmişlerdi ve sadece ikinci ya da üçüncü randevularıydı ama babam kendine engel olamıyordu. Onu bir dans için bile olsa yalnız bırakamazsa pişman olacağını biliyordu." Orada durdu.

"Yani, öyle mi yaptı?"

Neden sordum ki?

Tabii ki vardı. Biz vardık.

"Balonun bitmesine bir saat kala babam onu kalabalığın arasında kaybetmiş. Endişelendiğini ve arka duvardaki o meşhur saatin tik taklarını izlediğini hatırladığını söyledi. Hangisinden bahsettiğimi biliyor musun?"

Hikâye beni büyölüyordu. "Evet."

"Babam soldaki koridora çıkan basamakları tırmandı. Annem ve Darnell şeffaf bir kubbenin içindeki gölgelerde yalnızdılar. Bunun tek bir anlamı vardı."

"Seks büyüü."

Seks büyüü üretiyordu. Bunun güvenli bir şekilde işleyebilmesi için, katılımcıların hepsinin damarlarında cadı kanı akmalı, büyüleri yükselmiş olmalı ve seks katılan herkes için zevkli olmalıdır. Zamanında yaşanan bir coşku hali büyüünün yükselmesine yol açtı. Bunu desteklemek için toplantılar yapıldı. Hatta teşvik etmek için. Seks büyüü Kutsal Deniz'in cadılarını güçlü tuttu.

"Babam oradan çıkmak için döndü ama sonra annem onun adını haykırdı." Başını salladı. "*Babamın* adını haykırdı, Adora. Darnell kafasını kaldırıp babamı gördüğünde kubbe yok oldu. Babam onun yüzünü gördü ve o zaman anladı." Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu. Zaten biliyordum ve kanımda yanan öfkenin yükseldiğini hissediyordum. Parmaklarım fincanın etrafında sıkıştı, gerisini duymak istemiyordum ama yine de devam etti, "*Birlikte* sihir üretmiyorlardı. Darnell annemin sihrini çalmaya çalışıyordu ve annem dehşete düşüp ağlıyordu, babam *da kendini kaybetti*."

"Onu öldüreceğim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Diğer taraftan, büyü güç yoluyla da aktarılabilir. Dikkatli olunmazsa, doğuştan sahip olduğumuz büyü seks yoluyla bir başkası tarafından alınabilir. Hepsi bir anda olmasa da. Yavaş yavaş olur. Boş bir kaptan başka bir şey kalmayana kadar parça parça.

"Ve babam beni o aileyle evlenmeye mi zorladı? Darnell'in anneme yaptıklarından sonra mı?"

"Cyrus'un babasına hiç benzemediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ya Viola? O Kutsal Deniz'e bir iyilik yaptı. Darnell'le evlenmeyi sadece Cantini soyunu korumak ve onun çocuklarına sahip olmak için kabul etti. Neden Darnell'i yıllardır kimse görmedi sanıyorsun? Viola takım için bir tane aldı ve o canavarı zayıflattı, böylece asla geri savaşamadı." Kupasını bana doğru kaldırdı. "O iyi bir kadın. Zor ama iyi. O olmasaydı, Cyrus'a sahip olamazdık."

O ana kadar Viola ile ne kadar benzediğimizi fark etmemiştim. O da benim gibi sevgisiz bir evlilik yapmaya ne kadar istekliydi.

Ivy tezgahı bıraktı ve kalçasına yaslandı. "Her neyse, hikâye bu. Cyrus'un babası hakkında hiçbir fikri yok ve senin yerinde olsam ona söylemezdim. Viola kendini kaybederdi."

"Bunu ona söylemek bana düşmez."

"Sen onun nişanlısısın," dedi ve bunu bir el bombası gibi fırlattı. "Doğru, ama yine de benim yerim değil."

Nefesini içine çekti. Bıraktı. "Hâlâ gerçekmiş gibi hissetmiyorum." Başını kaldırıp bana baktı. "Cyrus'u seviyorum ve bu sırf emir yüzünden ortadan kalkmayacak. Nasıl hissettiğimi anlayabilmeni isterdim ama sen hiç kimseyle Cyrus ve benim gibi yakınlaşmadın. Kane'le bile."

Ve neredeyse nüksedip ona Stone'dan bahsedecektim. Sonunda, bir şekilde, onun nasıl hissettiğini anlayabildiğime dair sözler kafamın içinde dönüp duruyordu. Ama bu kelimeler asla dışarı çıkmadı.

"Cadıdan bahsetmişken, muhtemelen ona geri dönmelisin. Sabah seksi onun favorisidir."

Başım arkaya düştü. "Kahretsin, Ivy. Onunla seks yapmayacağım."

"Ben aptal değilim. Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce sikilmiş gibi parlıyorsun. Ve bu Kane'den olamaz çünkü Kane ile hiç böyle parlamamıştın."

"Ivy-"

"Sadece git."

KOŞUYORUM, TABANLARIM SOĞUK KUMU TOKATLIYOR. AYAK PARMAKLARIM KUMA BATANA KADAR DURMAYACAĞIM.

Acı deniz. Kıyıya çöküyorum, kollarımı dizlerime dolayıp sıkıca sarılıyorum ve okyanusuma bakıyorum.

Gelgit geliyor, köpüklü eller elbiseyi kavlıyor, bedenimden sökmeye çalışıyor. Kırmızı ipek sulara karışıyor ve okyanus kanıyor gibi görünüyor.

Gökyüzü de kanıyor gibi görünüyor - kobalt damarları yırtılmış ve gün batımına kıpkırmızı dökülüyor.

Dizlerimi bırakıyorum, ellerim yanlarıma düşüyor, tırnaklarım altın tanelerine batıyor ve omurgamın beni tutmasına izin veriyorum. Yine de ağlamıyorum. Deniz kızları ağlamaz.

Annemin arkamdan geldiğini hissedebiliyorum ama ona bakmak için dönmüyorum.

Hemen yanıma oturuyor ve sınırın ötesine bakarken ikimiz de sessiz kalıyoruz. Deniz tuzu ve tuzlu su notaları her acımasız rüzgârda dikiliyor, buz gibi hava çiğ yanaklarımıza çarpıyor. Deniz fenerinin ışıkları dönerek yüzüme vuruyor.

Keşke gitse ve kutsal mekânımı zehirlemese.

Bir süre gerginlik yaşandı ve sonra-"Sen hiç boğulan bir balık gördün mü, Adora?"

Sesi sakın, yumuşak. Neredeyse bir fısıltı.

"Balıklar boğulmaz, anne."

Göz ucuyla onu görüyorum. Bana bakmıyor ama hâlâ okyanusa bakıyor. "İzlemesi yürek parçalayıcı. Bir balık suya aittir ama su balığın üzerinde hareket etmezse nefes alamaz. Panik başlar ve balık bir oraya bir buraya dalar, nefes almak ister, burası benim evim, yapmam gereken şey bu, ben buraya aidim, neden nefes alamıyorum diye düşünür. Solungaçları daha yavaş çırpıyor, gözlerinden umut süzülüyor. Bağlı olduğu tek yer balığın etrafını gittikçe daha sıkı sarar, ta ki sonunda balık pes edene, yan yatana ve ölene kadar."

*İşte o zaman ona baktım. "Boğuluyor musun anne?" "Evet,"
derin bir nefes alıyor, "ve bir gün sen de boğulacaksın."*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

TAŞ

KIRKE ERTESİ GÜN KAT KAT BİR KÜRKE B Ü R Ü N M Ü Ş OLARAK DÖNDÜ, örme atkı ve deriyi yırtacak kadar dar bir kot pantolon. Gelen kişinin Alice adında bir hizmetçi olduğunu açıklamıştı. Geri dönmeyeceği konusunda ısrar etmişti.

Kuru odun ararken tek ses karda attığımız ayak sesleriydi. Onun arkasında yürürken, bir insanın ne kadar küçük ve narin olabileceğini ve yine de ormanda, adada, dünyamda bu kadar yer kaplayabileceğini merak ettim.

Üzerime ışık saçan bir güneşti, o gittiğinde kim olacağımı ve var olup olmayacağımı sorgulamama neden oldu.

O olmasaydı, beni duyacak kulaklar olmazdı.

Bana dokunacak parmaklar olmazdı.

Beni tadacak dudak yok.

Beni işaretleyecek anılar
yok. Gülümseme yok. Hiç

gülümseme yok.

Duman olurdum. Toz.

Onun dünyasına bilinmeden girdiğimi ve üzerimde iz bıraktığını, beni birden fazla şekilde şekillendirdiğini düşünmek rahatsız ediciydi.

Circe bunu anlayamazdı. Benden önce, ben varken ve şüphesiz benden sonra da bir ailesi, sevgilisi, arkadaşları, anıları, sırları vardı ve hep olacaktı.

Çok fazla sır var.

Çok sevdiği Karadeniz'e yazdığı mektupları okudum - yazmanın zor olduğundan emin olduğum mektuplar - kağıdın köşelerini lekeleyen kalın mürekkep lekeleri ve kendini k a p t ı r d ı ğ ı , hikayeler anlattığı ve

Farklı biriymiş gibi davranıyordu. Babasının ölümüne çalışma şeklinden nasıl öğrendiğini ve hayal gücünün onu sık sık etten daha derinde hissedebileceği türden bir seks istemeye nasıl teşvik ettiğini okumuştum. Güzelliğinin farkındaydı ama bunun için kendisine iltifat edilmesinden nefret ediyor ve teninde ipeğin dokunuşuna değer veriyordu. Yıllar geçtikçe, itirafları daha da karanlıklaştıkça okumaya devam ettim. Kimsenin onu ağlarken görmesine nasıl izin vermediğini. Ve yalnız olduğu için ağladığında, gözyaşlarının mürekkebi kalıcı siyah su birikintilerine bulaştırdığı mektupları okurdum.

Sadece öfkesini anlamıyordum. Avuçlarımın içinde hissediyordum, dokunduğum her mektupla birlikte göğsüme sızıyordu. Bunu ona asla söylemeyecektim ama hepsini okudum ve onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilebileceğimi düşündüm. Neden her gün Ağlayan Kovuk'tan kaçıp bana geldiğini anlıyordum ama neden her gece o kasabaya döndüğünü anlayamıyordum.

Başımı kaldırdım ve Circe başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı.

Bir kutuda saklı duran mektuplara, avuçlarımın içine kazınmış anılara rağmen, o bir insanın kavrayabileceğinden çok daha derindi. Ama Ambrose'un hediye ettiği zarf gibi, benim için her zaman önemli olan tek şeyin, bir gün parmaklarımın arasından kayıp gitmesinden korkuyordum.

" ... kırmızı elbise üzerimdeydi ve kız kardeşim bunların hiçbirine inanmadı," diye devam etti. "Ben de o elbiseyi ne kadar çok sevdiğimi unutmuşum ama annem beni o elbisenin içinde görmekten nefret ederdi. Küçükken onu hiç çıkarmazsam bir denizkızına dönüşeceğimi düşünürdüm." Daha yaşlı hali bu fikri saçma bularak güldü. "Sahilde kırmızılar içinde uyanırdım, gecenin bir yarısı bir prensin ortaya çıkıp beni götürmek için kafatası ve çapraz kemikli bir bayrak sallayacağından emindim."

Ve birden onu bu elbiseyi giyerken görmeyi arzuladım. Bir erkek gibi insanlarla dolu bir odada o elbisenin içinde onun yanında durmanın, onu benim olarak sahiplenmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Onu o elbisenin içinde yalnız yakalamak ve elimle kumaşın ve teninin arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istedim.

Bu düşünceleri uzaklaştırmak için gözlerimi kapattım, sonra tekrar açtım. "Söz konusu kılık değiştirmiş korsan, kırmızı elbiseli güzel bayandan faydalanıp onu en yüksek teklifi verene satana kadar tam bir aşk hikâyesi." İçimi çektim. "Şansına, bu hikâyede zenginim ve kırmızı rengi hiç umursamadım."

Bakışlarını kısmıştı. "Hikâyemden çık Stone."

"Asla." Ellerimi ceplerimden çıkardım ve çömelip bir çubuğu toprağa değene kadar kara batırarak santimleri ölçtüm. "Faydası yok," dedim ona, sonra gökyüzüne baktım ve gri bulutların ardına saklanan güneşi gördüm. "Deniz fenerine dönmeliyiz."

Ayağa kalktığımda Kirke artık orada değildi, sadece çıplak ağaçlar karla örtülmüştü, aralarında donmuş dantel gibi örümcek ağları vardı.

"Circe?" Olduğum yerde döndüm. Kar, soyulmuş ağaçlar ve sessizlik. "Circe?" Seslendim, bekledim, onu dinledim. Birkaç dakika önce sadece birkaç metre uzaktaydı ve çok uzağa gitmiş olamazdı.

Her yöne döndüm, ağaçlar dönüyor ve artık kuzeyi güneyden ayırt edemeyene kadar başımı döndürüyordu.

Vücudumun geri kalanı hissizleşirken içimde hızlı bir kan akışı oldu.

"Circe!" Issız ormanı tararken botlarım her hızlı adımda kara batıyordu.

Korktuğunuzda zaman yavaşlardı. En azından zaman yavaşlamış gibi hissettiriyordu. Nefesim kulaklarımda, kısa zaman çizelgesini sırayla bir araya getirirken sis dağıldı. Neler olmuş olabileceğini, nerede olabileceğini, dakikalar gibi gelen ama gerçekte saniyelerden fazla olmayan bir sürede ortaya çıkan tüm sonuçları düşündüm.

Bu an ona ne kadar değer verdiğimi fark ettiğim andı ve bu beni korkuttu. Zamanın ne zaman yavaşladığını biliyordum.

Ellerimi ağzımın üzerine kapattım. "Circe!"

Arkamdan bir şey bana çarptı.

Tam dönmüştüm ki bir kartopu daha yüzüme çarptı. Ondan kaçtım ve Circe'in bir ağacın arkasına kaydığını gördüm. "Circe, ne yapıyorsun?" Ağacın etrafında dönerek sordum ama o da döndü, ben de önümde durana kadar durdum.

Saçlarına taze bir toz kar yapışmıştı ve burnunun ucu pembeydi.

O bir adım öne çıktı, ben de bir adım geri attım ve omurgam gövdeye çarptı. "Şakacı bir ruh halindeyiz, değil mi?" Ona sordum.

Gözlerinde baştan çıkarıcılıkla bir adım daha attı. Ona çok uzun süre bakmamaya çalışarak yere baktım ama hâlâ sıcaklığının bana ulaşmak için soğukla savaştığını hissedebiliyordum. Güneş gibi, her yanımdaydı.

Sonra vücudunu benimkine bastırdı, parmakları ceketimin etrafına dolandı.

"Bu bir oyun değil," diye fısıldadım saçlarının arasına.

Ve ona bakmaktan başka çarem yoktu. Bakışlarım ellerinden yüzüne kaydıgında, gözleri sonsuzlukta dolanırcasına gökseldi. Sarışın saçlarını elmacık kemiklerinden sıyırdım ve yüzünü yakaladım. "Kalbim çok hızlı atıyor," diye itiraf ettim. "Beni geriyorsun. Lütfen bir şey söyle."

Yavaş bir gülümseme dudaklarını ele geçirdi ve gülümsemesi yavaş yavaş ortaya çıktı ve neredeyse hiç yoktu. Gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı. Onu kaldırdım, dudaklarını dudaklarımla buluşturana kadar kendime çektim.

Ağzımın içinde iç çekti. İçime gömüldüğünde vücudu da iç çekti. Öpücük tamamen onundu, ellerimdeydi, parmaklarımla arasından kayıp *gitmiyordu*.

Bu onun yumuşak kalbi ve sert kafasıydı, asaleti ve terk edişiydi, vahşiliği ve sakinliğiydi, memnuniyeti ve özgürlüğe olan açlığıydı. Ben onun her şeyini tutuyordum, o da benim her şeyimi tutuyor, kâğıttan kalbimi katlayıp onunkinin yanına sıkıştırıyordu.

"Sevgili sirenim, yaptığın şu pisliğe bak."

Ama bir saniye bile geçmeden, sanki ayrılığa dayanamıyormuş gibi dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırdı. Ağzı soğuğa kıyasla sıcak ve davetkârdı. Kollarımı ona doladım ve öpücüğü derinleştirdim. Onu her yerde hissediyordum. Kanımda, tabanlarıma kadar.

Circe çekildiğinde nefesimi de beraberinde götürdü. "Taş," dedi nefes verirken.

Adımı söylediğinde gözleri yemyeşildi.

Öpücükten nefes nefese kalmıştım, garip davranışları karşısında kafam karışmıştı, yüzünü kavradım ve başparmağımla yumuşak dudağını okşadım. "Her şey yolunda mı?"

"Taş," dedi yine, sanki içinde kalan tek şey benim adımmış gibi. Zihni çok doluydu, s, t, o, n, e kafatasındaki çatlaklardan sızıyordu.

Stone, Stone, Stone, diye düşündüğünü hayal ettim.

Adım artık benim değil, bir sirenin kılıcıydı.

Sonra ellerini belime koydu ve ayak parmaklarının üzerine kalkarken beni sabit tuttu. Daha önce hiçbir kadın tarafından baştan çıkarılmamış olan beni baştan çıkararak çene çizgim boyunca öptü. Başının arkasını tuttum, ağzının çıplak bir şehvetle tenimde kaydıgını hissettim.

Circe, Circe, Circe, diye düşünüyordum, sıcak parmakları paltomun içinde ve gömleğimin altında kayarak tenimle buluşurken. Boynumu öptüğünde başımı geriye attım ve gözlerimi kapattım. Her şey sarhoş ediciydi.

Ta ki beni ağaca doğru itene kadar.

Bu hareket içimde bir şeyleri harekete
geçirdi. Sırtımdaki ağaç kabuğunun anıları.
Yanık.

Boynumu öptü ve beni yakaladı, *boğazımı kesen tahıl çuvalının sicimine*
geri götürdü.

Boynumu öptü, *ayaklarım toprağı kazıyordu.*

O yaz gecesine geri döndüm, *ağaçtan* sarkmışım, *yüzümden aşağı terler*
süzülürken çaresizce yere bakıyordum.

Her şey çok tanıdıktı. "Yola çıkmalıyız."

Islak ağzı boğazımda geziniyor, elini pantolonumun önüne atarken içimi
ürpertiyordu.

Düğmeye yapıştı ve beni rehin aldı.

Zihnim çığlık attı ve elimi onun minik ellerine bıraktım.

Nabzım hızla atarken onu bir an duraklattım.

Parmaklarımı kıvırdım, onu karın üzerinden bir ağaca fırlatmaya
hazırdım. Ama sonra dudakları boynumdan ayrıldı ve gözlerimin içine
bakabildi.

Alnını benimkine bastırdı.

Soğukta öylece durduk, ellerim sıkıca onunkilere kenetlenmişti, kontrolle
olan son bağlantımdı.

Güneşin altında sevişmediğimi biliyordu.

Bana ne yaptıklarını da biliyordu.

Biliyordu ama o buradaydı, ben de buradaydım ve bir şekilde ona
güveniyordum. Sonra elim kaydı.

Fermuarımın inerken çıkardığı ses içimde bir yerlerde bir akor oluşturdu.

Be

n. Çenem büküldü ve avucumu yüzümde gezdirerek korku biriktirdim.

Hala korkuyorum, bir keresinde ona söylemiştim.

Pantolonum belimden sarkıyordu. Bir
çekişte düşüyordu.

Rahatsızlığım daha da arttı. Daha fazla dayanabileceğimi
sanmıyordum. Beni bir kez görmüştü. Beni iğrenç bulmuştu.

Beni tekrar gördüğünde geri çekilmesine hazır değildim.

Hazır değildim ama pantolonumu indirdi.

Soğuğa rağmen ereksiyonum dimdik
duruyordu. Sert, ağır, arzulu, iğrenç.

Düşüncelerimi kovmaya çalıştım.

Onun iğrenç şeye bakışını izlemeyi reddederek arkamı dönmek istedim.
Ama izlemem, her hareketinden haberdar olmam
gerekiyordu. Geçen sefer, dilim dilim kesilmiştim.
Alay edildim, aşağılandım, işkence gördüm.
Çok çirkin! Çok çirkin! Çirkin! diye bağırıyordu.
Gecenin geri dönüşleri beni tüketmedi. Geriye dönüşler bana *tecavüz etti*. Ağaç, kan, acı. *Acı*.
Vücudum sıcaktı, yakıt, fırın, alevler haline geldi.
Birden nefes alamadım ve gitmek istedim. Ama burada sıkışıp
kalmıştım, aramızdaki çirkin şey bir maskenin ardına saklanmak istiyordu.
Dur. Kelime dilimin ucundaydı ama çıkaramıyordum. Bunu
durdurmak zorundaydım.
Bunu durdurmam
gerekiyordu. "Circe," dedim
sonunda.
Sonra dizlerinin üzerine çöktü.
Dizlerinin üzerine çöktü.
Ve ani bir duygu seli içime çöktü. Karşı
koymak için burnumun kenarını sıktım.
"Circe, ayağa kalk," sesim çatallaştı. "Ne yapıyorsun?" Hareket etmedi.
O da benim gibi dizlerinin üzerine çökmüş, bana bakıyordu. Koluna
uzandım. "Kahretsin, bunu yapamam."
Parmakları benimkileri yakaladı, birbirine dolandı ve ördü.
İçim içime sığmazken birbirimize baktık.
Tüm varlığım toza dönüştü. Sadece toza. Circe
parmaklarını ağır, çürümüş şeyin etrafına sardı. Ne
yapacağını tahmin ederek nefesimi tuttum.
Dilimler mi, keser mi, yakar mı?
Sonra şişkin yaralarımı öptü.
Kalbim katledildi. Nefesim kesildi.
Çirkin şaftımı yaladı, yumuşak, sıcak bir dil şaftın kenarı boyunca
ilerliyordu.

o.

Lanet ettim, onu izleyebilmek için baş dönmesini göz kırparak
uzaklaştırdım. Böylece inanacaktım.
Sen kaçırıldığında zamanın yavaşlayabileceğini ben de bilmiyordum.
Korku tarafından değil ama başka bir şey tarafından ele geçirildi.
Tamamen kapılmıştım. Bilmiyordum. Kimse bana söylememişti.

Kirke dudaklarını başın etrafına sardı, onu içine çekti, ona taptı.
Diğer eli kalçamın arkasına geldi, o şeyi sıcak, ıslak ağzının içine sokarken tırnakları tenimi çimdikledi.

Çenem bir iniltiyle açıldı.

Başının arkasından tuttum ve tekrar ağaca yaslandım. Ona baktım.

Görüşüm buğulu bir pencereydi. Kirpiklerimden bir gözyaşı damlası sarktı. Düşmesine izin verdim.

Düşmesine izin verdim.

Ve o görebilse de ben saklamadım.

Dilini aşağıya doğru sürükledi, sikimi tekrar ağzına sokmadan önce her hassas santimi kesti. Vücudumun her köşesinden bir karıncalanma yükseldi. Yukarıdan aşağıya doğru akan bir karıncalanma şelalesi gibi hissettiriyor, testislerimin esnemesine, karın kaslarımın esnemesine ve tüm vücudumun bu hisle esnemesine neden oluyordu.

Boğazının arkasına vurduğumda Circe'nin boğazı kapandı ve basınç kemiklerimi sarstı. Ağzı ve eli sikimi becerdi ve hayatımda ikinci kez bacaklarımın güçsüzleştiğini hissettim. Yere yığılmamak için omurgamı ağaca sabitlemek zorunda kaldım.

Bu duygu sanki yeniden onun içinde olmak gibiydi. Orgazmla savaşmak ve zevki uzatmak, kendimi tutmak, burada kalmak için gözlerimi sıkarak kapattım. Ama güzel dudakları geri çekilip çirkin etini emmeye başladığında k e n d i m i kaybettim. Parmaklarım kafatasının arkasında kıvrıldı ve inleyerek ağzının içine girdim. Uçurumun kenarında sallanıyordum. Düşmek üzereydim.

Elim boğazına gitti ve başparmağımı boğazının ortasına bastırarak kendimi sevgili sirenimin ağzına tekrar gömülürken izledim. Aletim zevkten zıpladı ve başını kaldırıp bakışları benimkilerle çarpıştığında kendimi tamamen çaresiz hissettim. Zihinsel olarak boş.

Zihnim uyuşmuştu, düşünemiyordum.

Zihinsel olarak felç eden yoğun bir telaş beni ele geçirdi, beni tamamen çaldı, tüm duyularımı, tüm hislerimi, titreşimlerimi, sıcaklığı, acıyı ... bu orgazm hepsini aldı ve tek bir çıkış noktasına yükseldi, benden dışarı ve boğazının arkasına fırladı.

Durmasını istedim, uzuvlarımdan geçen zevkin beni öldüreceğinden korkuyordum. Aynı zamanda Kirke'ye ve bu zevke sonsuza dek tutunmak istiyordum. Orgazmım daha önce ondan hissettiğim silah sesiyle aynıydı: irkiltici ve ani, geri tepme dalgası, çeliğin titreşmesi.

Başparmağıma karşı yutkundü, beni sıktı, doruk noktam doymak bilmez ve zihni sarsıcı bir şekilde ona geçti.

Kendini çektikten sonra öpücüklerini şaftımın üzerinde gezdirdi ve gözlerinin kenarlarına yapışan yaşlarla bana baktı.

Kıçım yere değene kadar ağaç kabuğundan aşağı kayarak çözüldüm.

Bir dizim bükülmüş, diğer dizim onun yanında uzanıyordu.

Onunla birlikte battım, kollarımı ona doladım ve onu göğsüme yaklaştırdım.

Nefes alabiliyordum. Başını öptüm. Nefes alabildim.

DAHA SONRA DENİZ FENERİNE UZUN YOLDAN GERİ DÖNDÜK.

Sessizdik, kelimelerden nefret ediyorduk. Circe elimi tuttu ve kendi elinin içine aldı.

Bana gülümseyerek baktı ama sonra bakışları yanımdan geçti ve adımları kesildi. Dikkatini neyin çektiğini görmek için döndüm.

İskeleti andıran dalları dönen bir merdiven gibi tırmanan ölü bir ağaç vardı. Köklerinin ortasında, topraktan kabarmış karla kaplı yalnız bir mezar taşı vardı.

Circe elimi bıraktı ve ona doğru yürüdü.

Ben de onu takip ettim.

Rüzgâr etrafımızdaki yapraklara hücum etti. Mezar taşına yaklaştığımız her adımda içimdeki çatlakları umutsuzluk dolduruyordu.

Mezar taşında ne isim ne de tarih vardı.

Sadece bir çizgi vardı.

"Bu ne anlama geliyor?" Circe sordu.

Önünde çömelip eldivenimi çıkardım ve avucumu pürüzlü yüzeyde gezdirdim. Gözlerimi kırıştırdım, önlerinde kalp kırıklıklarından oluşan bir montaja tanık oldum. Görüntü netleşmeden önce sarsıldı. *Yemyeşil bir ada, kızaran yapraklar ve okyanusun üzerinden alçalan güneş, ardında savaş sonrası gibi görünen bir gökyüzü bırakıyor. Dizlerimin üzerindeyim, taşa bir çizgi kazırken ellerim titriyor. Hüznü beni tüketiyor, gerçek yaşımdan çok daha yaşlı hissettiriyor. Bu hüznü kaşlarıma baskı yapıyor, çenemi titretiyor, gözyaşlarımdan birbirini kovalamasına neden oluyor. Ve onun acısını kendi acım gibi hissettim. Kalbimin sızısının dinmesini diledim. Neden bu kadar üzgünüz? Zihnimizin bir köşesinde var olurken ona sormak istedim. Zorlukla nefes alıyordum, metal aleti kızgın ve terk edilmiş darbelerle taşa vuruyordum. Bunu tekrar tekrar yaptım, metalin her derin darbesinin*

Bunun yerine taş beni kesiyordu. Çizgiyi bitirdikten sonra, göğsümü tutmama ve gömleğimi yumruklamama neden olan gırtlaktan gelen bir çığlıkla geriye düştüm çünkü keder o kadar yoğundu ki fiziksel olarak her yerimi acıtıyordu. Çelik alette yansımam belirdi ve onu tanıdım.

Deniz fenerinin tepesinden atlayan adamla aynıydı. Sonra birisinin uyandırılacağı gibi ben de onun içinden çekildim.

Circe elini omzuma koydu. "Ne oldu?"

İrkildim, günümüze, soğuğa, kara döndüm, ama göğsüm hayali bir umutsuzluk ve onu öpmek için sefil bir istekle düğümleniyordu.

On yıllar geldi ve geçti. Mezar taşı artık keskin kenarlı ve küllü değil, yıpranmış ve dumanlıydı. Elim üzerinden kayarken anladım.

Circe'ye baktım, göğsüm ağrıyordu.

"Onu sevdi," dedim, ilk kez *aşk*ı bayağı bir şeymiş gibi ağzımdan kaçırarak. "Onu sevdi, sonu ve başlangıcı olmadan, doğumu ya da sona ermesi olmadan. Sonsuza dek sevdi ve bu onu kırdı."

Tekrar gözlerinin içine bakmak için döndüm. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

NEREDEYSE AKŞAM OLMAK ÜZEREYDİ.

Elini tuttum ve onu önüme çektim, onu burada karşılayabileceğinden daha uzun süre tuttuğum için bana kızmayacağını umuyordum.

Gün ışığı gökyüzünü ruhsuz bir renge bürümüştü. Deniz fenerinin tepesini işaret ettim. Soğuk gözlerimizi yakarken ve kar yukarıdan tembelce düşerken görmek zordu. "İzle. Tam şurada, ışığın kestiği yerde."

Kollarımda titriyordu, gözleri Ağlayan Kovuk'a, sonra da ona bakmasını söylediğim yere yöneldi. Sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Her an olabilir," diye ısrar ettim.

Kelimeler beni terk ederken, kırık adam deniz fenerinin tepesindeki galeri güvertesinde belirdi. Önce titriyordu, sonra bir anda yanmaya başladı.

Circe'in nefesi kesildi ve onu kendime yakın tuttum. "Her gün bu saatlerde ortaya çıkıyor," dedim ona. "Kim olduğunu ya da nasıl bu hale geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim bir ölüm yankısı içinde sıkışıp kaldığı." İkimiz de güvertenin kenarında kendisiyle mücadele ederken çektiği acının tüm yüz hatlarını bozmasını izledik. Çıplak ayakları sallanıyordu, her an kendini bırakıp ölüme düşmeye hazırды. Onu kaç gece izlemiş olursam olayım, bu durumu kolaylaştırmıyordu.

Onu daha sıkı tuttum, kendime doğru çektim. "Bununla ilgili hikâyeler duymuştum ama buraya gelmeden önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ölüm yankısı nedir?"

"Onun hayaleti bir döngüye hapsolmuş, ölümünü sonsuza dek yeniden canlandırmak zorunda kalmıştır." Sonunda sesim kesildi, anılar içeri girmeye zorladı, bana tabutu, havasızlığı, boğazımın tırmalandığını, ciğerlerimin yandığını hatırlattı. Ölüm bir zamanlar beni de tuzağa düşürmüştü.

Bir noktada, o ve ben aynıydık.

"Neden?" diye sordu, en az benim kadar çaresizce cevap bekliyordu.

"Emin değilim ama bunun neden canına kıydığıyla ilgili olduğuna inanıyorum."

"Burada öylece duramayız." Kasları derisinin altında zıplıyordu, bir zamanlar benim yaptığım gibi onu durdurmak için deniz feneri merdivenlerinden yukarı fırlamaya hazırды. "Ona nasıl yardım edebiliriz?"

"Yapamayız. Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Sonra hayalet deniz fenerinin tepesinden düştü.

Bir anda, öğleden sonra üçte güneş de onunla birlikte öldü.

Her şey sessizliğe gömüldü ve kış etrafımızı sardı.

"Gitmeden önce beni öp," diye fısıldadım karanlıkta ona.

Kollarımda döndü, gülümsedi. "Sen beni öp."

Ve başımı eğdim, ellerim yüzünü bulmadan önce ağzım onunkini yakaladı. Nefesi ılıktı ve parmaklarım ağzının kenarlarında gezinerek öpüşmemizin izini sürdü, onu hatırladı. Sonra başparmağım alt dudağını aşağı çekti ve dilim içeri kaydı. Ve ben alevler içinde kaldım.

Öpücüğü geri çektiğimde başım döndü.

Ve o tekneye doğru yürürken ellerimiz birbirinden ayrıldı.

"Ve Kirke," diye seslendim.

Arkasına döndü ve deniz fenerinin ışıkları aramızdaki karı yakaladı.

"Bugün kimseyi öldürme, sevgilim."

Güldü ve karanlıkta yüzünün tamamını görebilmeyi diledim. "Hey, Stone."

"Evet?"

Bir sessizlik

ritmi.

Bir ürperti.

Kürk mantosunu etrafına daha sıkı sardı. "Yaralarını her gördüğümde beni öldürüyor çünkü o adamların sana yaptıklarından iğreniyorum" dedi.

Ben. "Şunu bilmelisin ki, ben sana değil, onlara yalvarıyordum. Tesadüf bu ya, sikine bayılıyorum."

Gülümsemelerimizi göremeyecek kadar karanlıktı ama onları hissedebiliyordum.

Tanrım, onları hissedebiliyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

ADORA

9 ARALIK 2020

KIZIL AY TUTULMASINA 50 GÜN KALDI
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 53 GÜN KALDI

GÜNLER GEÇTİ.

Bunun olmasını engelleyemedim.

Ama her birini Stone'la geçirdim. Bana güvendi. Tamamen.

Seks bu şekilde güçlüydü, şehvet ve hayranlık eşit parçalardı, uyanışı kalplerimizde açılan duygusal yaralardan daha azı değildi.

Stone ve ben günlerimizi şehvetimizle dalga geçerek, batık koltukta film makaraları izleyerek, birbirimizin uzuvlarını battaniye olarak kullanarak, terleyen cam şişelerden vanilyalı kola yudumlayarak ve okuyarak geçirdik. Çok fazla okuyarak. Günde altı saat boyunca dünyamız, dolaşan bakışları yakalayan mum ışığına, o beni çizerken siluetimi boyayan mum ışığına, yüzünün etrafında eğilen mum ışığına ve çıplak ayaklar üzerinde dans ederken yere dökülen mum ışığına dönüştü. Bu mum ışığı biz sevişirken duvara gölgelerimizi düşürüyordu ve bu mum ışığı biz birbirimizden uzaklaşırken kapanan bir kapının arasından sızıyordu.

Her anımız kısacıktı. Burada ve gitti.

Ama onlar çılgınlığın dışında var olan anlardı. Kemik Adası'ndaki tek gölgeler bize aitti.

Cantini Şatosu'nda koridorlarda parmak uçlarımla dolaştım ve odalardan sıvıştım, zincirlenmiş bir hayalet gibi eve dadanmıştım. Sessiz kaldım, iletişim kurmaya isteksizdim, akşam yemeğinde sadece gerektiği kadar kaldım ve katılmam gerekmiyorsa buluşmalara asla gelmedim. Ben *sadece* buradaydım ve onlar da bana *sadece* buradaymışım gibi davranana kadar bu böyle devam etti. Bir süre sonra konuşmalar benim üzerimden akmaya başladı ve gözler beni aramaktan vazgeçti. Bu da gizlice kaçmayı çok daha kolay hale getirdi.

Gölgeler bir haftadan uzun süredir kimseyi öldürmemiş olsa da, kasaba hâlâ uykuyla savaşıyordu.

Stone'a gidemediğim günlerde, kaldırımlarda zombi gibi sürüklenen kasabalıların arasından geçerek Kent Meydanı'nda dolaştım. Uykusuzluk, çimenlerde, ara sokaklarda ve caddelerde düzlüktekiler arasında kavgalara yol açtı. Cesetlerden ve uçuşan yumruklardan kaçtım, yüzümü süsleyen bir gülümsemeyle ilerlemeye devam ettim, dokunuşunun ağına, sırtıışındaki hafif seğirmeye ve sadece onu düşünerek içimde yavaş bir sürünme yaratan zehir siyahı gözlerine yakalandım.

Stone, bir deniz fenerinde, göğsümdeki madalyonun içine sıkıştırılmış soluk bir fotoğraf gibi saklanmıştı. O benim sırrımdı; istediğim zaman düşünebileceğim ve birlikte olabileceğim, kalbime yakın tuttuğum sessiz bir emanet.

Ve onunla birlikte olmak için kaçabildiğim onca zaman...

Bu sırda, kısa bir süreliğine de olsa, ciddi bir kasabada yaşadığımı hissettiren bir heyecan vardı. Aramızda, başka hiçbir şey olmasa bile, bana açılma, savunmasız olma ve sığ olandan daha derine inme güvenliği ve özgürlüğü veren bir şey vardı. Stone bana ne olup ne olamayacağımı, neye dönüşüp neye dönüşmemem gerektiğini söyleyen bir dünyada vahşi olma izni verdi.

Tek bildiğim almak, almak, almakken Stone verdi, verdi, verdi.

Ve iyi hissettiriyordu. Bağımlı, saplantılı ya da bağımlı değildim. Kendimi istediğim zaman geri çekebilirdim. Ama neden bu gün? Neden bir sonraki gün? Bir aileye, bir meclise ve bir kasabaya sadık kalmıştım ve bakın sadakat beni nereye getirmişti.

Delirmenin pek çok yolu olduğuna inanıyorum. En azından bu şekilde, bir gün ölümle ya da evlilikle yok olduğumda, yarım kalpten fazlasıyla dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu bir kez olsun hissetmiş olacaktım.

"BENİMLE DANS ET," DIYE YALVARDIM ONA.

Öğleden sonra da aynı şarkı çalıyordu ve ben bu şarkıdan asla bıkmıyordum.

Stone annemin açık kitabının arkasından bana baktı, silginin ucunu çiğniyordu. "Satırların arasına gizlenmiş bir şey var," dedi gözleriyle cümleleri tarayarak. "Henüz ne olduğunu söyleyemem ama orada bir şey var."

"Annemin akli başında değildi. Mesajları saklayacak kadar akli başında olmadığına sizi temin ederim."

"Buna inanmıyorum," diye devam etti, ayrıntılara takılmıştı. "Hayatta yaptığımız ve söylediğimiz şeyler asla şifreli olmamalı. Ancak bir kitap tamamen farklıdır. Yazarken hiçbir şey boşa gitmez, çünkü kelimeler arasındaki boşluklar en önemli olanlardır," dedi. "Şimdi, eğer diğer anlamı bulabilirsem. Başa dönmek zorunda kalabilirim."

"Peki ilk anlamı nedir?"

"Aşk hikâyesi tabii ki," diye cevap verdi, dikkati dağılmıştı. "Bu yeterli değil mi?"

Stone'un gözleri benimkilere dikildi. "Aşk ne zaman yeterli oldu ki?"

Stone'un elinden kitabı ve kalemi aldım ve ikisini de yanına koydum. Onu ayağa kaldırdığımda yüzüme nazlı nazlı baktı. Onu da yanıma alarak oturma odasının ortasına doğru geri geri yürüdüm.

İlk başta, Stone ileri atılmamdan dolayı dondu kaldı. Heykel gibi. Kahkahalarımı tuttum, kollarımı kaldırdım ve başının arkasına sardım. Onu usulca öpmek için ayak parmaklarımın üzerine kalktım. Buz gibi dış görünüşünü kırmak için sadece bir kez.

Sonra başı eğildi, sıcak elleri dirseklerimi kavradı ve beni kendine çekti, alt dudağımı kendi dudağının arasında kavradı. Nazikçe ve iç çekerek. Öpücük başlangıçta günahsız ve merhametliydi. Ve Stone elini belime götürdü ve tüm bedenimi ona doğru bastırdı, böylece pantolonunun içinde sertleşen sikini hissedebiliyordum.

"Şimdi dikkatimi dağıtan sensin," dedim ona. "Gözlerini kapat."

Stone kapattı ve ben de onu usulca, nazikçe salladım.

Stone'un ağzı omzumda, boynumda ve çene çizgimde gezindi. Derin bir nefes aldı ve nefesini verirken sıcak nefesi kulağımın üzerinde süzüldü.

Kalbim tekledi.

Başımı, ağzı benimkini sıyıracak kadar hareket ettirdim.

"Benimle dans ediyorsun," dedim ona, gülümsememi geri almaya zorlayarak.

Stone gözlerini kırpıştırarak açtı, ta ki yüzüme gelene kadar. Sonra ağzından gergin bir kıkırdama döküldü. Kaşlarım çatıldı ve o da kaşlarını ıslattı.

Dudakları, ayaklarımıza bakarken ellerini kollarımın arkasına doğru kaydırıldı. "Her iki yönde de bir adım atmadık."

Gülümsedim ve omuzlarını kavrayarak onu bir adım sağa yönlendirdim. "Daha iyi misin?"

Sonra güldü, yüzünü bir gülümseme kapladı.

Çok güzeldi.

"Stone." Ona baktım, kocaman sırtarak gülüşünü fark etmesini bekledim. "Az önce ne olduğunun farkında bile değilsin."

"Ne?"

"Güldün."

Yüzünde bir farkındalık belirdi. "Güldüm." Gözleri benimkilerin arasında kaydı. Nefes verdi, göğsü çöktü. Uzun kollarını sırtıma doladı ve başını boynumun kıvrımına bıraktı.

Pencerenin dışında hava kapalıydı. Ölü yaprak dökmeyen ağaçlar, donuk ve tozlu bir gökyüzünü işaret ederek dimdik duruyordu. Gözlerim, gecenin yaklaşmakta olduğunu görerek onların inişini takip etti.

Stone aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Birlikte geçireceğimiz birkaç saatimiz daha var," diyerek beni rahatlattı. "Benimle geçireceğin zamandan sonra gitmen gereken yere geç kalmamanı sağlamak benim görevim." Alaycılık her bir hecenin ucuna sinmişti.

Ona her gün neden dönmek zorunda olduğumu söyleyebilirdim. Ona başka bir adamla nişanlı olduğumu ve onun ailesiyle yaşadığımı söyleyebilirdim ama bu aramızdaki ilişkiyi değiştirirdi. Bana acıyarak ya da hoşnutsuzlukla bakar ya da beni uzaklaştırmak için mükemmel bir şekilde seçilmiş sözler söylerdi.

Stone bana baktı, saçlarımı alnımdan uzaklaştırdı. "Özür dilerim. Her gidişin beni çıldırtıyor," dedi, alaycılığı beni uçuruma itmek için değil, sadece gerçekliğimizle yüzleşmem için bir dokunuştı. Ama ben bir şey söylemeyince Stone bizi hareketsiz tuttu. "Circe, benimle gelmeni istiyorum."

Donup kaldım. *Benimle gelmeni istiyorum.*

Ve işte buydu. *Her şeyin değiştiği anın* bu olduğunu düşündüm.

Ne söyleyeceğimi düşünmek için zaman kazanmak amacıyla onu duymamış gibi davrandım. "Weeping Hollow'un bir spor takımına ihtiyacı var," diye ağızımdan kaçırdım.

"Circe, ben bir tekne inşa ettim," dedi, sanki unutmuşum gibi hatırlatarak. "Futbol ya da futbol ya da basketbol..."

"Weeping Hollow'da kalmak zorunda değilsin."

"Yas Tutanlar."

"Circe, dur. Ne yaptığını biliyorum ama kaçmayı bırakmanı istiyorum. Söylediklerimle yüzleşmeni istiyorum." Gözlerimin içine bakabilmek için omuzlarımı geriye doğru tuttu. "Weeping Hollow'u terk edip benimle gelir misin?"

Benimle, diye tekrarladı zihnim, benden tam olarak ne istediğinden emin olamadan.

Benimle gel, benimle ol, bana ait ol. Beni becer çünkü seni arzuluyorum. Ona geçemeyeceğim bir engel olduğunu söylemek ne kadar kolay olurdu. "*Sen değilsin, benim*" avantajını kullanmak. Ama bu mümkün olsa bile,

Ağlayan Kovuk benim evimdi ve onu asla gerçekten terk edemezdim. "Hayır."

Kaşları çatıldı. "Hayır mı?" "Bu mümkün değil."

Stone sertleşmiş bir ifadeyle başka tarafa baktı, elleri hâlâ omuzlarımdaydı. "Sen bir korkaksın," diyerek beni bıraktı. "Tam her şey gerçek olmaya başladığında, kendi içine kapanıyorsun. İkimizin birlikte olduğu bu fantezileri kafanın içinde güvende tutuyorsun ve yelken açmak istediğin özgürlükle yüz yüze geldiğinde camı kıramıyorsun."

Acımasız bir hava yuttum.

Ona, etrafımı saran cam şişenin şimdiden paramparça olmuş gibi hissettirdiğini söylemek istedim. Çünkü ondan önce dünyam mühürlü ve pürüzsüzdü. Ya şimdi? Şimdi hayatım pürüzlü parçalar halindeydi ve tüm kenarları keskindi.

Kolyemi sıkıca tuttum. "Yapma bunu."

Boynundaki nabız tekledi ve bu açıdan bakıldığında sol gözünün altındaki yara izi, alt kirpiklerinden bir gözyaşı sarkıyormuş gibi görünüyordu.

Bir kez daha delici bir bakış ve ardından, "Söyle bana, seni gitmekten alıkoyan bir şey mi, yoksa biri mi?"

"Lütfen, Stone. Sana yalvarıyorum. Bunu mahvetme."

"Peki *bu* tam olarak nedir Kirke?" diye sordu ellerini iki yanına kaldırarak ve çenem sıkıştı. "Bunu hak etmediğini düşündüğün için mi benimle gelmeyeceksin? Bu, onu öldürdüğün için kendini cezalandırmanın bir yolu mu ve kızgınsın ve daha fazla insana zarar vermek istiyorsun?" diye azarladı ve "Dur," diye yalvardım, ama yapmadı- "Yoksa benimle gelmeyecek misin çünkü sadece birbirimizden faydalaniyoruz ve ben senin kontrolünde olmayan bir dünyada senin kontrolünde olan bir şeyim? Çünkü

ben onsuz yaşayabileceğin bir şeyim ve bunca zamandır hiçbir şey hissetmedin."

"Duygular hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Evet, istiyorum," dedi, bir adım daha yaklaştı ve iki elimi de avuçlarının içine aldı. "Evet, biliyorum. Acı çekiyorum, korkuyorum, mutsuzum, yalnızım, bildiğim tek şey bu. Seninle tanıştıktan sonra bunların hiçbirini ifade etmeme izin verilmedi." Ellerimi sıktı.

Bana bakarken ellerini aramızda asılı bıraktı. "Circe, bana bir şeyler hissettiriyorsun. İyi şeyler. Daha önce hiç yaşamadığım duygular. Ta ki bir kumsalda senin kollarında uyanana kadar. Bu yüzden, burada dururken hissetmediğimi söyleme bana, bir kez daha gergin bir enkaz çünkü sen o kapıdan çıkmak üzeresin."

"Ama beni seviyor musun?" Ona kendimi ve aramızdaki boşluğu şaşırtarak sordum. O ana kadar ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu bilmiyordum. "Bu sadece bir arzu mu, yoksa beni seviyor musun?"

Sanki aşk öfkemi düzeltebilecek bir şeymiş gibi. Bir peri masalı gibi.

Kaşları birbirine çatılmıştı. "Aşk mı? Benden beklediğin bu mu?" diye sordu yüzünde incinmiş bir ifadeyle. "Sana ne kadar değer verdiğimi açıkça belirtmedim mi? Ve sen benden kalbimden geriye kalanları, kanlı ve yaralı bir şekilde, sırf onu avucunun içinde ezmen için sana vermemi mi bekliyorsun?"

Keşke geri alabilseydim. "Hayır, senden hiçbir şey beklemiyorum."

"Çünkü sevebileceğin tek şey sevgili denizin, değil mi?" Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. "Bizi birbirimize bağlayan şey deniz." "Deniz aynı zamanda bizi ayıran şeydir."

"Ne diyorsun sen?" Bunun bir veda olmasından korkarak sordum.

Eğer ikimizden biri zamanı tersine çevirebilseydi, her şeyi geri alır ve benden onunla gitmemi istemesinden öncesine dönerdik. Bunu tekrar denerdik, böylece her şey olduğu gibi kalabilirdi. Eğer yapabilseydik, zamanı tamamen durdururduk. Daha fazlasını yarat.

Artık sana ihtiyacım kalmayana kadar rol yapmama izin ver.

Stone gözlerinde melankoliyle bana baktı. "Demek istediğim, sevgili sirenim, senden ayrı kalmak zorunda kalırsam yapabileceklerimden korkuyorum."

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

ADORA

YENİ AY
13 ARALIK 2020
KIZIL AY TUTULMASINA 46 GÜN KALDI
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 49 GÜN KALDI

*Sevgili Karadeniz'im,
hiçbir fikrin yok.*

İki dünya arasında sıkışıp kalan tek kişi sen değilsin. Bir ayağım Ağlayan Kovuk'ta, diğer ayağım Kemik Adası'nda onunla birlikte.

Çoğu zaman kime ihanet ettiğimi ve sadakatimin nerede yattığını unutuyorum.

Zihnim hastalıklı ve ürkütücü düşüncelerin antolojisiyle dolu ve bana musallat olan bu korkunç kötü dilekler onun masum ve naipliğinin yanında iyi durmamalı.

Ancak onun yanındayken, kasabanın tanıdığı o tek fikirli kadın değilim. Aynı zamanda içimde var olan kara kalpli kadın da değilim. O, her zaman olmam gereken kadını ortaya çıkarıyor. Beni yumuşak ve nazik yapıyor. Sevdiğimi hissettiriyor. Böylece, saniyeler arasındaki boşluklarda, utanmadığım biri oluyorum. Ve biz her yan yana uzandığımızda sevilen bir şarkıdan başka bir şey değiliz.

Ona merhamet etmemin tek sebebinin başıma gelen en heyecan verici şey olması olduğuna inanıyor. Belki bu doğru, ama aynı zamanda beni arzuladığım her şekilde dolduran ilk kişi de oydu.

Ben kendi gerçekliğimden kaçmak için ondan faydalanırken, birbirimize bağlandık. Ve dürüst olmam gerekirse, bu kolay oldu.

Bir keresinde onu mahvettiğimi söylemişti, ama bu tam olarak doğru değil. Sevgili Karadeniz'im, şu yaptığımız pisliğe bak.

ALICE YATAK ODASINA DALDI VE DOLMAKALEMİMİN KAYMASINA NEDEN OLDU.
kağıt boyunca.

Mektubum mahvolmuştu. Ona ters ters baktım.

"Özür dilerim, Bayan Adora. Eminim bu küçük aksaklık göz ardı edilebilir."

"Hayır," diye başımı salladım, "anlamıyorsun. Mükemmel olmak zorunda."

Çok yakında, gece yarısı gökyüzünde yeni ayın sadece gümüşü hatlarının görülebileceği bir yerde olacaktı. Okyanus mektubumu bekliyor olacaktı ve daha yazacak çok şey vardı.

Kağıdı buruşturdum ve çöp kutusuna attım.

"Mükemmel olmak zorunda," diye tekrarladım.

DENİZ FENERİNİN IŞIKLARI PARLADIĞINDA HAVA HÂLÂ ZIFIRI KARANLIKTİ.
Pencereden duvara uzun bir gölge düşürdü. Tekrar daire çizdi ve ikinci kez, üzerimde duran Cyrus'u yakaladı. Parmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi.

"Odamda ne yapıyorsun?" Alice'i bu saatte gördüğüme şaşırarak etrafıma bakındım. Şifonyerin çekmecesinden kıyafet çıkarıyor ve yatağın ayak ucuna bir kıyafet seriyordu. "Saat kaç?"

"Neredeyse cadı saati geldi," dedi ve ben uyuyakaldığıma, neredeyse Yeni Ay'ı kaçırdığıma inanamadım. "Tarikat'ın odasında acil bir toplantı var. Orada olmalıyız."

Doğrudum. Yüzüme bir esneme yayıldı. "Şimdi mi?"

"Evet. Üzerinizi değiştirmek için beş dakikanız var. Seninle fuayede buluşuruz." "Ne hakkında-"

"Giyin, Adora." Cyrus alnımdan öptü ve gitti.

Alice yatağın üzerine bir sweatshirt ve kot pantolon koyarak, "Şık bir şey değil," diye mırıldandı. "Bana sadece seçkin birkaç kişinin katılacağı söylendi."

Zemin ayaklarımın altında soğuktu. Yağ lambasının gölgeleri Alice'in arkasındaki duvarda hareket ediyordu. "Bunun Gölgeler'le ilgili olduğunu mu düşünüyorsun? Acaba Tarikat bir yol mu buldu..." Yüksek sesle merak ettim, geceliğimi çıkarıp kot pantolonumu giydim. Sweatshirt'ü başıma geçirdim ve saçlarımı şifon bir fiyonkla düşük bir topuz haline getirdim. "Bu hiç beklenmedik bir şey. Hiç mantıklı değil." Sonra bir anda bir sürü düşünce girdabına kapıldım; Lena, ailem ve Stone'la ilgili düşünceler. Bakışlarım Alice'e kaydı ve adımlarımı durdurdum. "Her şey olabilir."

Kalbim çıldırdı, bir an umutlandım, bir an korktum. "Yakında öğreneceksin," dedi Alice, beni kapıdan dışarı çıkarırken.

Merdivenlerin dibinde Cyrus'la karşılaştım ve ceketimi giydim. "Annen nerede?"

"Çoktan odalara girdi." Elimi tutarak başını sola doğru itti. "Arabayı senin için ısıttım bile."

1964 model Aston Martin Vantage Coupe, Cyrus Cantini'nin hayatının aşkıydı. Yazın, on altı yaşındayken, Coupe'yle Archer Bulvarı'nda saatte yetmiş milin üzerinde hız yaparak, kasaba bizi döndürene kadar birçok eğlence gezisine çıkmıştık. Bunu defalarca yaptık, başımız döndü ve ağlayana kadar güldük, kendimizi hasta ettik. Diğerlerinin aksine, Cyrus sekse ya da uyuşturucuya sürüklenmedi. Cyrus'un sadece en iyi arkadaşına ihtiyacı vardı.

Benim için arabanın kapısını açtı ve beni içeri aldı. Sürücü koltuğuna oturduktan sonra bir süre arkasına yaslandı ve ellerini direksiyondan indirdi.

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Hatırlıyor musun?"

"Arabayı her gördüğümde o yazı düşünüyorum." Babasının hastalandığı sonbahardı, ya da ben öyle sanıyordum. Aynı sonbaharda Darnell Cantini kilo vermeye başlamış ve şehirdeki toplantı ve etkinliklere katılmayı bırakmıştı. Ivy bana söyleyene kadar annemin sihrini çalmaya çalıştığını bilmiyordum ve Viola o zamandan beri canavarın sihrini elinden almıştı.

Cyrus vites değiştiriciyi yakaladı. "O zamandan beri çok şey değişti."

Ağlayan Kovuk'un altında bir pentagram şeklinde çok sayıda tünel bulunuyordu. İçeri girmenin tek yolu, yıldızın noktaları olan giriş noktalarından birinde bulunan bir tuzak kapısından geçmekti. Pruitt Konağı, uçurumdaki bir mağara, mezarlık, Goody Çiftlikleri ve Belediye Binası'nın arkasındaki ormanlık alan. Tarikat Odası, Weeping Hollow'un kalbindeki çardağın altında yer alıyordu. Kutsal Deniz ve İskandinav Ormanı'nın her birinin meseleleri ayrı ayrı ele almak için birer odası vardı, ancak Tarikat Odası covenler için ortak Belediye Binası olarak işlev görüyordu. Güvenli bir şekilde bir araya gelebildiğimiz tek yerdi.

Seaside Caddesi'nden Pruitt Malikanesi'ne doğru yola çıktık ve büyük garaj yoluna park ettik. Hiç vakit kaybetmeden yan kapıdan eve girdik, merdivenlerden indik ve yolumuzu aydınlatan sadece bir gaz feneriyle yolculuğumuza devam ettik. Çatlaklardan su sızıyor ve duvarlardan damlaya damlaya yankılanıyordu.

Oraya varır varmaz Cyrus devasa kapıyı iterek açmadan önce bana son bir kez baktı. Kapı aralığında duraklamadan önce sadece bir adım attım.

Tarikat'ın masasının önünde, sırtları bana dönük dört Heathen duruyordu. Hayatım boyunca, Beck hariç, Heathen'ları maskeleri olmadan hiç görmemiştim. Lanetleri bozulana kadar kimse görmemişti.

Julian Blackwell, Phoenix Wildes, Beck Parish ve Zephyr Goody.

Norse Woods Coven'ın dört kurucu torunu.

Kalbim hızla çarparak Cyrus'a baktım.

Elimi tuttu. "Bekliyorlar."

Yürürken gözlerim sırtlarına yapışmış, boğazım düğümlenerek ilk bakışı bekliyordum. *İşte bu*, diye düşündüm. Haftalardır kasabanın kendi taraflarında saklanıyorlardı. Bırakın bu saati, onları ormandan ne çıkarabilirdi ki?

Odanın önüne vardığımızda Cyrus'un yanında durdum. Başboş bakışlarıma engel olamıyordum, sonunda Julian omurgamı tırmalayan gümüş gözlerle bana baktı.

O gözleri birçok kez görmüştüm ama hiçbir zaman bağlı olduğu yüzü görmemiştim.

Julian korkutucu bir duruşla dimdik duruyordu. Keskin elmacık kemikleri, daralmış çene hatları ve yorgun gözlerinde metalik bir parıltıyla bir adamdı ve artık içi boş bir canavar değildi. Sihri, diğer herhangi bir elementten türetilmiş sihir yapma yeteneğine sahip olan ruh elementini içeriyordu. Son zamanlarda, hücrenin parmaklıklarından geçtiği söyleniyordu. Bu şekilde kaçmış ve Fallon'a zamanında ulaşmıştı.

Ateşin soyundan gelen Phoenix kollarını kavuşturup bana baktı, altın gözlerinin içinde sorular taşıyordu. Kirli sakalları çenesini ve üst dudağını gölgeliyor, aşk tanrısının yayıyla birlikte dalgalanıyordu. Kaşları doğal olarak aşağıya doğru eğik, mükemmel şekilli bir burnu vardı ve sonsuza kadar karamsar olduğu izlenimini veriyordu. Her zaman etkileyici gözleri vardı, içlerinde yanan sıcak ama şeffaf alevleri asla gizleyemezdi. Ve şu anda, neden burada Kutsal Deniz'in adamlarıyla birlikte olduğumu merak ediyordu.

Beck dörtlünün en kısası olmasına rağmen, kısa olmaktan çok uzaktı. En az bir metre boyundaydı ve sanki bu geceyi bekliyormuş gibi yüzünde bilmiş bir ifade vardı. Su cadısıydı, dördünün en genciydi ve Fable ile benim Milo'yla birlikte Kasaba Meydanı'nda gördüğümüz kişiydi. Beck'in geleceği söyleyebildiğine dair fısıltılar vardı. Bu gece burada buluşacağımızı şimdiden görmüş müydü?

Havanın oğlu Zephyr Goody, içlerinde en uzun olanı olarak öne çıktığında düşüncelerim durdu. Kâfirin yüzünü hâlâ bir maske örtüyordu. Onunla ilgili diğer her şey aynıydı: açık kahverengi saçları düzgünce geriye taranmış ve neon, psikopat yeşil gözleri parlıyordu. Ama hâlâ ürkütücü *Operadaki Hayalet* maskesini taktığını düşününce *aynı* şey bana pek de uygun gelmedi.

Bu ne anlama geliyordu?

"Cyrus," diye fısıldadım, midem düğümlenmişti.

"Fark ettim." Cyrus'un bakışları Zephyr'e kaydı. "Henüz varsayımlarda bulunmayalım."

Augustine tokmağı vurdu ve dikkatim odanın ön tarafına, Tarikat'ın oturduğu yere kaydı. Augustine Pruitt, Viola Cantini, Clarence Goody ve Agatha Blackwell.

Düz arazidekilerle ilgilenen Mina Mae, üzerinde geceliği ve terlikleri, omzundan sarkan uzun saç örgüsüyle bir kenarda oturup onları izliyordu.

Clarence Goody Norse Ormanı'nın baş rahibi ve Zephyr'in babasıydı. En önemlisi, artık yüzünü örten bir maskesi yoktu. Burnu uzun ve düz, solgun yüzü inceydi. Nasıl oluyordu da Zephyr lanetli yüzünü gizlemek için hâlâ maske takarken babası takmıyordu?

"Julian Blackwell," dedi Augustine, sesi yorgun çıkıyordu. "Lütfen böyle bir zamanda bizi ailelerimizden ayırmak zorunda bırakacak kadar acil olan şeyin ne olduğunu odadakilere anlatın."

Julian rahat edemeyecek kadar yakın duruyordu. Aramızda sadece boş bir koridor vardı. Yanımda Cyrus olsa bile, tiksinti hâlâ iliklerime kadar işliyordu. Julian ilk selamlama bakışlarından sonra odanın sağ tarafına hiç dikkat etmedi. "Heathens Kutsal Deniz'in kıyılarını keşfetmek için izin istiyor."

Kane, "Bu senin yetki alanın değil," demek için acele etti.

Julian göğsünü hava ile doldurarak önündeki sandalyeyi kavradı. "Kusura bakma ama Augustine, insanlar ölüyor. Kutsal Deniz bir balo planlamakla meşgulken, bizim önceliğimiz her zaman Gölgeleeri ortadan kaldırmak olmuştur."

"Gölgeleeri iki haftadır kimseyi öldürmedi," dedi Viola, büyük ihtimalle balodan bahsedildiği için.

"O her neyse hâlâ aramızda. Henüz bitmedi," diye karşı çıktı Beck.

Julian başını salladı. "Aksine inanmak hata olur ve bu şekilde devam edemeyiz. Hepimiz yorulduk. Ormanı araştırdık. Kitapları okuduk. Akla gelebilecek her şeyi yaptık ve tüm gücümüzü tükettik.

Seçenekler. Kaırdığımız bir şey olmalı ve bakmadığımız tek bir yer daha var."

Julian doğrudan konuya girdi. Lafı dolandırmadı. Belki de Fable haklıydı ve Heathens Gölgeleği önemsliyordu. Söylediklerine bakılırsa, bu zamanı onları yok etmenin yollarını aramakla geçirmişlerdi. Ama içimdeki güvensiz taraf, onun kıyıyı aramak için izin istemesinin Gölgeleği'le hiçbir ilgisi olmadığına inanmaya kararlıydı. Gizli bir nedeni olmalıydı.

"Dinsizler ne zamandan beri umursamaya başladı?" diye sordum. Cyrus elimi tuttu ama ben onu geri çektim. "Hayır, tüm kasaba bir şey söylemekten korkuyor olabilir ama ben korkmuyorum. Yıllardır dördünüz yüzünden sayısız can kaybettik. Kaybolanlardan bahsetmiyorum bile. Biz aptal değiliz. River Harrison öylece ortadan kaybolmadı. En azından adam gibi davranabilir, yaptığınızı kabul edebilir, bu kasabaya yüklediğiniz acıyı üstlenebilir ve kurbanın sevdiklerine biraz huzur verebilirdiniz. Ama yapmadınız. Lanetin bozulmasının üzerinden haftalar geçti ve dördünüz de hala karanlıkta saklanan korkak canavarlarsınız. Bana bu haftaları insanlar *ölürken* ailenizin günlüklerini okuyarak geçirdiğinizi mi söylüyorsunuz? Benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Tüm oda sessizleşti. Çok zor nefes alıyordum.

Dördü öylece bakakaldı.

"Peki sen ne yaptın Adora?" Beck ağzının kenarını hafifçe kaldırarak sordu.

Basit bir soruydu. Zor bir soru. Mantıklı bir soru.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı, cevabı zaten biliyormuş gibi görünüyordu.

Belki de öyleydi, ama soru retorikti ve benimle konuşabileceğine inandığı için güvenmiştim. "Buna hakkın yok-" diye başladım ama Cyrus beni durdurdu. "Sanırım lanet bozulalı ve Gölgeleği geleli bir ay olduğunu söylemeye çalışıyor. Heathen'ların yüzlerini göstermeleri ve toplum için yaptıkları yanlışları düzeltmeleri için yeterince zaman geçti. Bunun yerine, hiçbir şey göstermediler." Ve benim üzerimden konuşmasından nefret ettim. Benim için konuşmasından nefret ediyordum. Evlilik hayatı bu muydu?

Kane tsked. "Lanetleri bozuldu ve şimdi özgürce koşabileceklerini sanıyorlar."

Phoenix başını geriye attı. "Bu kadar üzgün görünme Pruitt," dedi başını yana çevirip ona bakarak. "İşin iyi tarafı, bu güzel yüzü her Cuma akşamı görebiliyorsun."

"Hayatımda hiç kimseyi yumruklamayı bu kadar istememiştim," diye homurdandı Kane. Phoenix ona bir öpücük kondurdu.

Julian avucunu uzattı. "Laneti bozduk. Bunu kabullenelim ve bundan sonra nasıl devam edeceğimize karar verelim," diye araya girdi Julian. "Kıyıyı aramak için izin almakla başlayalım."

"Kırık mı?" Kane'in kafası şaşkın bir ifadeyle eğildi. "O zaman bana hiçbirimizin tartışmadığı odadaki uzun kış problemini açıkla."

Tüm gözler Zephyr Goody'ye çevrildi. Başını öne eğdi. Sessizdi.

"Zephyr bizimle gelecek," diye yanıtladı Julian.

"Ha." Kane gülümseyerek başparmağıyla ağzının kenarlarını sildi. "Maskeli ya da maskesiz, dördünüz bir hastalıksınız. Bak lanet bozulduktan sonra neler oldu. Açık açık söyleyelim. Gölgele sizin suçunuz. Her ölümün vebali sizin ellerinizde ve vicdanınızda." Başını iki yana salladı. "O aptal kızı lanetini bozması için manipüle ettin ve şimdi de Tarikat'ı manipüle ediyorsun. Dördünüzü de hücreye kapatmalıyız."

Julian sırtarak yere baktı. Kane'in yorumu onu eğlendirmiyor, aksine çileden çıkarıyordu ve kendini tutmaya çalışıyordu.

"Seçtiğin kelimelere dikkat et," dedi Julian, Kane'e uyarıcı bir bakış göndererek, gümüş gözleri önce Cyrus'a, sonra tekrar Kane'e kaydı. "Buraya ailene ya da kadınlarına saygısızlık etmek için gelmedim, bu yüzden benimkine saygısızlık etmek üzücü bir hata olur."

"Seyircilerin önünde her zaman böyle ayakları yere basar." Kane sözlerinden kafayı bulmuş gibi görünüyordu. Yorgun gözlerinde çılgın bir bakış vardı. "Kırılman için kimin ölmesi gerektiğini merak ediyorum Julian. Kardeşin ya da baban olmadığı kesin, o yüzden merak ediyorum-"

"Beni kıskırtma-" Julian çizginin dışına bir adım attı ve Phoenix kolunu yakalayarak onu durdurdu. Julian'ın ceketinin kolu Phoenix'in tutuşu altında cızırdadı, aralarında duman yükseldi. Phoenix onu bıraktığında, Julian'ın pazusunda el şeklinde bir yanık tısladı, yün ceketin kumaşı aşınmıştı.

Kane Zephyr'e odaklandı, kimsenin konuşmasına izin vermek için bir saniyesini bile ayırmadı. "Julian'ın yükselişi senin düşüşün olacak, Zephyr. O senden daha güçlü -her zaman öyleydi, her zaman öyle olacak- ve büyük bir lider olmak için sende eksik olan her özelliğe sahip olarak doğdu. Baş rahipliği senden geri alması uzun sürmeyecek. En iyi tavsiyem, soyadınızla alay etmek istemiyorsanız, küçük kaltağınızı kontrol altına almanızdır."

Zephyr çenesini kaldırdı ve görünmez bir el Kane'in boğazını yakalayıp onu havaya kaldırdı, ayak parmakları yere sürtündü. Kane'in boğazının etrafındaki bölge renk değiştiriyordu. Nefes alamıyordu.

Clarence Goody sandalyesinden kalkarak Zephyr'in aklını başına getirmeye çalıştı.

"Augustine," diye ısrar etti Agatha Blackwell. "Buna bir son vermelisin."

Augustine ilk kez hiçbir şey söylemeden ve yapmadan arkasına yaslandı. Ne de olsa Kane fırsatını bulmuşken onların kafalarına girmeyi planlamıştı. Zayıflıklarını ortaya çıkarmak ve onları birbirlerine düşürmek istiyordu. Augustine'in bir oğuldan isteyebileceği her şey buydu.

Viola, "Buraya çocuk gibi davranarak geldiler, kendilerini erkek gibi nasıl kontrol edeceklerini öğrenmeleri gerekecek," diye mırıldandı.

Clarence oğluna, "Zephyr, bırak onu," diye seslendi, sesindeki patlama odayı sarsıyordu. Zephyr'den ne kadar nefret etsem de, Kane'in boğazından bir cadı gibi havada asılı kaldığını görmekten zevk alıyordum.

"Bırak onu, Zephyr!" Clarence tekrarladı, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Kane'in nefesi kesildi, yüzü morarırken gözleri korkuyla doldu.

Augustine sıkılmış görünüyordu, çünkü Kane'e çok daha kötülerini yapmıştı.

Kane'in vücudu seğirdi ve işte o zaman içimi bir korku kapladı, aslında kimse onu durduramıyordu. Kimse durduramazdı.

Clarence kollarını ileri fırlattı, bir hava topu odanın öbür ucundan Zephyr'e doğru fırladı, ancak Zephyr diğer elini kaldırarak onu durdurdu ve güç alanını duvara savurdu.

Taş duvar çöktü ve yere yıkıldı, şeffaf yeşil hava topu arkasında büyük bir çukur bıraktı.

Kane'in gözleri başının arkasına doğru kayıyordu.

"Zephyr!" Clarence havladı. "Zephyr, bırak onu!"

Sonra, "Bu kadar yeter," diye emretti Julian ve Zephyr gözlerini Julian'a dikti.

Kane yere yuvarlandı ve kendini toparladıktan sonra soluk soluğa yere yığıldı. Odanın geri kalanı sessizliğe gömülmüş, tüm gözler Julian ve Zephyr'in üzerindeydi.

Clarence bile donup kalmış ve nutku tutulmuştu. Belli olması için kimsenin söylemesine gerek yoktu.

Kane haklıydı, inandığından çok daha fazla haklıydı. Dinsizler zaten Julian'ı Baş Rahipleri olarak görüyorlardı, Clarence Goody'yi değil.

SAKARIN SIRLARI

ALEC & CIRCE

WEeping hollow'da kiş günleri en kısa günlerdi ve Alec geceye düşküdü, Kirke sadece güneşin ışığında gelirdi.

Ancak birlikte oldukları her seferinde Alec zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Kadın onu tamamen soydu ve Alec yarınların var olduğunu unuttu. O bir şarkıydı, tehlikeli bir femme fatale, vücuduna yapışan o elbiselerin içinde gizemle sarılmıştı ve dudakları onu kesip açıyordu... ve o gülümsediğinde, hiç düşünemiyordu.

Alec'i bulmak için yatak odasına girdiğinde ateş Circe'in altın rengi tenine vuruyordu. Onun yerine, bir zarfın içine sıkıştırılmış ve üzerinde isminin yazılı olduğu mektuplarla karşılaştı.

İçinde bir hazine haritası vardı. *Gel beni bul, Kirke*, yazıyordu.

Ne de olsa bu onların en sevdiği eğlence haline gelmişti. Birbirlerine aşk notları yazmak, gizli mesajlar serpiştirmek. Eğer biri mektuplarını bulursa, sırları güvende olacaktı. Ve birbirlerinden her ayrı kaldıklarında, aradaki mesafe katlanılamayacak kadar fazla olduğunda paylaştıkları aşkı hatırlayabiliyorlardı.

Circe parlak, heyecanlı bir gülümsemeyle mesajları çözerek avlanmaya başladı. Çok uzun sürmemişti. Alec'in tüm numaralarını bildiğine inanmasına rağmen aralarındaki gizemler aşklarını ateşlemeye devam ediyordu.

Sonra kumda deniz kabuklarından yapılmış bir oka rastladı.

Kalbi hızla çarparak deniz kabuklarının izini takip etti ve kayaların toplandığı dönemeci geçti. Hemen diğer tarafta, Alec bir yelkenlinin güvertesinde, teknenin gövdesi boyunca ahşaba oyulmuş *Wistoragic* kelimesinin yanında duruyordu.

"Büyük bir aşk hikayesinin son bölümünü takip eden kalıcı bir hüznün ve Nostalji duygusu anlamına gelir." Alec yere atladı ve avuçlarını birbirine vurdu. "Bu bizim sonsuza dek mutlu sonumuz. Ve eğer istersen hepsi senin."

Bu sırada Alec ona yaklaşmış, kollarını arkadan göğsünün üzerinde kavuşturarak onu kollarının arasına almıştı.

"Tek kelime etmedin." Güldü. "Hoşuna gitti mi?"

"Nereye gideceğiz?"

Alec gülümsedi. "Her yerde."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

ADORA

AŞK VE NEFRET ARASINDA, ORADA OLDU KEMİK ADA, VE ÜZERİNDE
KEMİK

Ada'da bir adam vardı. İçindeki boşlukta bir titreme vardı. Aşk değildi ama yine de bir sarsıntıydı. Cantini Kalesi'ne dönüş yolu boyunca aklım hep oradaydı: Kemik Adası, adam ve aramızdaki titreme.

Kapıdan içeri girer girmez Cyrus'a tek kelime etme zahmetine girmedim. Sanki içeri girer girmez penceremden dışarı çıkmaya niyetim yokmuş gibi nezaketle merdivenlerden yatak odama doğru yürüdüm.

"Deli gibi konuşuyorsun," dedi Alice, botlarımı ararken odamda attığım her adımı takip ederek. "Bu saatte deniz fenerine gitmeyi düşünüyor olamazsın."

"Onu bulacaklar," diye tekrarladım, kelimelerimden aciliyet damlıyordu. Daha fazla zaman olacağını düşünmüştüm. En azından birkaç hafta daha. Heathen'lardan önce Stone'a ulaşmalıydım.

"Bırakın gitsin ve Dinsizler onu bulsun!" diye fısıldadı ve ben de onu susturmak için gözlerimi kocaman açtım. Sesini alçalttı. "Bırakalım İskandinav Ormanı için bir sorun olsun. En iyisi bu."

Çenem kapandı, dişlerim gıcırdadı. "Onu öldürecekler, Alice." Yerçekimi sesime sızmıştı. Duygu. Ait olmayan tüm ağır şeyler. "O bulunamaz. Bulunamaz."

"Neden?" Çılgınca hareketlerimi durdurmak için omzumu kavradı ve beni kahverengi gözlerine bakmaya zorladı. "Hayatını riske atacak kadar korkunç ne yaptın?"

Sırrımı saklamak için dudağımı ısırdım ama bu anlamsızdı. "Onu kurtarmak için büyü kullandım," diye yüksek sesle itiraf ettim sonunda. "Alice, onu *iyileştirdim*. Ve bu

dikkate değer. Doğum gününe kadar yükselmemem gerekiyordu ve ben bir adamı iyileştirebildim." Pencereye doğru yürüdüm ve deniz fenerine baktım. "Ve onunla seks yapmış olabilirim de olmayabilirim de. Hem de çok. Bu yabancıyı hiç tanı mıyordum. Biri beni hücreye attırmadıysa, ikincisi kesinlikle attıracak. İzinsiz büyü kullanmak bir yana, ihanet edenlere ne yaptıklarını biliyorsun."

"Seni aptal kız." Alice pencereden deniz fenerine bakarken burnunu buruşturdu. "O halde gitmelisiniz ve kendi iyiliğiniz için Bayan Adora, onu öldürmeli ve geride hiçbir şey bırakmamalısınız. Okyanusun yaptığı gibi, onun bedenini ve tüm izlerini almasına izin verin. Kendinizi kurtarmanın tek yolu bu."

Şaşkınlıkla ona baktım, midem düğümlenmişti. "Bunu yapamam. Onu öldüremem." Nasıl olmuştu da cinayet benim değil de onun aklından geçmişti?

Ellerimi tuttu ve omurgasını dikleştirerek daha uzun göründü. "O zaman sen kal, ben senin için yaparım."

Birden onu farklı görmeye başladım. Hilekar. Kurnaz. Çılgın. Stone beni böyle mi görüyordu? "Seni asla bir katil olarak görmedim."

"Cyrus'a bir söz verdim ve ne pahasına olursa olsun seni korumak benim görevim, bu yüzden her iki şekilde de bu yapılmalı. Aksi takdirde, seni önemsiyorsa kasabaya kadar peşinden gelecektir. Ve eğer bu yabancı Ağlayan Kovuk'ta ortaya çıkarsa, ikinizi de öldürtür."

Nefesimi içime çekerek başımı salladım. Eğer aynı fikirde olmasaydım, Alice'in onun canını almak için beni Kemik Adası'na kadar takip edeceğinden ya da kendini korumak için bu bilgiyi Viola'ya götüreceğinden hiç şüphem yoktu. Sadakati ne kadar derindi ve kime karşı? "Hayır, eğer ölmesi gerekiyorsa, bunu yapması gereken tek kişi benim."

Alice şifonyere doğru yürüdü ve bir çekmeceyi açtı. Döndüğünde, kınlı hançerimi iki eliyle sanki bir patlayıcıymış gibi özenle tutuyordu. Hançeri geri çektim ve bakışlarım bıçağın omurgası boyunca uzanan karmaşık gümüş parşömenleri takip etti. Zümrütler sapı süslüyordu.

"Bu işi hallet ve hiç hata yapma," dedi kesin bir ifadeyle.

Dikkatli olmak için zaman yoktu. Gecenin içine doğru kaçtım, zifiri karanlık gökyüzünün altında rıhtıma kadar koşarken soğuk rüzgârın tenimi deldiğini hissettim. Bana yol gösterecek bir ay ışığı yoktu ve her soğuk esinti gözlerimi, burnumun içini yakıyor, ağzıma girip boğazımın derisini yüzüyordu. Nefesim kulaklarımda uğulduyor, hançerin sivri ucu her adımda bacağıma saplanıyordu. Çantamın askısını omzuma doladım. İçinde bir şey olursa diye yedek kıyafetlerim ve bir şişenin içine hapsedilmiş yeni ay mektubu vardı.

İskeleye ulaştığımda ciğerlerimdeki hava boşaldı. Jon bot kayıptı.

Çabucak el fenerini açtım.

Işık yanıp söndü ve sabit bir akım sisi yararak su yüzeyinde ışıldayınca kadar yan tarafına vurdum.

Jon teknesinin yarısı batmış ve deniz suyuyla dolmuştu. Daha önceki bir fırtına onu rıhtıma çarpmış olmalı. Onu ayakta tutan tek şey Finneuma'nın arkasına bağlı tek halattı. Onu iskeleye bağlayan halatın geri kalanı çözülmüştü.

Panik içime çöktü ve yayıldı.

Onu yönlendirdim, ne şekilde olursa olsun Stone'a ulaşmaya kararlıyım. Finneuma'nın kış tarafına yöneldim ve jon botu çözmek için çömeldim. Nefesimi tutarak küçük tekneyi bıraktım.

Durdum ve kara okyanusa batışını izledim.

Onunla birlikte anılar zihnime doldu. Babamın bana ilk tekne mi nasıl kullanacağını öğretmesi, kız kardeşlerimle gece yarısı içip gülüşmemiz, Stone'u Bone Adası'na götürüp kaputun altından beni izlemesi, sonra benim her gün onu görmek için gizlice kaçışım. Oradaydılar, sonra gittiler. Tekne okyanus tabanına çarpana kadar.

Kendime yas tutmak için sadece bir saniye izin verdim, sonra Finneuma'nın halatlarını iskelenin klemenslerinden kurtardım, tamponları içeri çektim ve anahtarlar için ceplerimi karıştırdım.

Donmuş parmaklarımla kontağı çevirdim. Tekneyi ilk kez tek başıma kullanacaktım. Beni Bone Adası'na götürüp getirecek kadar benzin olmasını umarak babamın adımlarını sessiz bir ilahiymiş gibi tekrarladım.

Pruva adaya dönükken, ahşap korsan dümenini kullandım. Hava karanlıktı ve ayın ışığı her dalganın tepesinden yansıyarak okyanusu tüm yıldızları barındırıyormuş gibi gösteriyordu.

Okyanus da nefes alıyordu - benim tek sevdiğim şarkı. Ve birdenbire gerçekten suya ait olduğuna inanan bir kız oldum. Birdenbire, eğer isterse bir gün yüzüp gidebileceğine inanan bir kız oldum. Sadece bir anlığına.

Stone'un silueti kıyıda belirdi. Teknenin geldiğini duymuş olmalı.

Vitesi boşa aldığımda, çapayı indirdiğimde ve kontağı kapattığımda kalbim titredi. Kürklü bir battaniyeyle uzaktan beni izledi.

omuzlarına sarılmıştı ama yüz hatlarını göremiyordum.

Suya atlamadan önce ayaklarım teknenin iskele tarafında sallanıyordu.

İlk başta, buz gibi sıcaklığın yarattığı şok beni anında uyuşturdu ama bununla mücadele ettim ve Stone'a doğru yüzdüm. Yenilgiye uğramış adımlarla yaklaşırken kürk battaniye omuzlarından düştü.

Her serbest vuruşta aramızdaki mesafe kayboluyordu.

Yaklaştıkça yüzüne kazınmış hayal kırıklığını fark ettim.

"Taş," diye soluklandım, göğsüme kadar su geldi.

Beni geri çeken gece yarısı gelgitine karşı yürüdüm.

Stone sisi yararak buz gibi suya girdi ve dalgaların dizlerine vurduğu yerde benimle buluştu. Sırılsıklam olmuş yüzümü iki yanından tutana kadar sert bakışlarını yüzümde tuttu. Konuşmak için zaman yoktu. Beni kendine doğru çekiyor, ateşli bir öpücükle sarmalıyordu.

Stone'un dili benimkinin etrafında kıvrıldı ve ben de ondan kurtuldum.

Ama ben de acı çekiyordum. Sanki kalbim ayrılma fikrinden nefret ediyormuş gibi acı verici bir sarsıntı. Bu bizim için sondu.

"Taş," dedim nefes verirken.

"Hayır," dedi, sanki duymak istemiyormuş gibi başını sallayarak. Bunların son anlarımız olduğunu bildiğinden, hareketleri umutsuzdu. Bu yüzden zor kullanarak sırılsıklam olmuş pantolonumu çıkardı ve kazağını atarak beni neredeyse kıyı şeridine sırt üstü atacaktı.

Böyle tepki vereceğini bilmeliydim.

Stone'un sadece iki ayarı vardı: çaresiz ve sessiz. Ve seks onun savaş çılgılığıydı. Zamanımız yoktu ama Stone kalmamı sağlayabileceğini düşündüğü için çok istekliydı. Eğer bu son defaysa, öyle olsun.

Her şey ağır ağır ve bir anda oldu. Soğukta, gecenin içinde, dirseğinin üzerine inene kadar kollarım ve bacaklarım titredi. Beni kucakladı, sıcaklığıyla üzerimi örttü, umutsuzluk gözlerini ıslattı.

Parmaklarım sıcak ve ağır sikiinin etrafını sarana kadar pantolonunu indirdim. Stone'un öpücüğü derin ve ateşli bir hal aldı, kalçalarını yuvarlarken canavar gibi şeyi elime sürtünyordu, benim için, sıcaklık için, bağlantı için çaresizdi.

Onu okşadım ve Stone'un yüz ifadesi değişti.

"Beni öldürüyorsun," dedi, sesindeki kısıtlama çatırdıyordu.

Yeni bir dalga geldi, kollarını etrafımıza doladı.

Gelgit geri çekildikten sonra bacaklarım kalçalarına dolandı.

Sonra kendini içime soktu. Kum, sırtımda beton gibi hissettirdi ve dudaklarımdan bir çığlık koptu, vücudum basınçtan yukarı doğru sarsıldı.

Bir dalga daha geldi, bir derin itiş daha ve ben kum ve deriyi avuçladım.

Stone konuşmadı. Alnımızı birbirine bastırdı, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve yüz hatlarından aşağıya boğuk duygular yağdı.

Kum kaplı eli uyluklarımin arasında, birbirimize bağlı olduğumuz boşluğa kaydı. Sonra beni becerirken sikini saran açıklığımin etrafındaki deriyi sıyırdı. Beni hissediyor, beni işaretliyor, kendini işaretliyor, bizi, bu anı ezberliyordu ve tekrar içime girdiğinde, kalınlığı tümüyle kabzasına kadar itildi.

Bu his dudaklarımdan bir çığlık kopardı ve Stone onu bir öpücükle yuttu.

Kendimi ona daha da yaklaştırdım, bana dokunmayı asla bırakmaması, sıcak çıplak parmaklarının beni asla terk etmemesi için yalvardım.

Ve biz sevişirken, okyanus da bizimle sevişti.

Kemik Adası'nın kıyısına hızla geldi. Hiçbir uyarı vermeden.

Bir anda taş, kum ve denizle dolmuştum.

Vücudu ellerimde titriyordu. Göğsünü kendime çektim, içimdeki her sarsıntıda tırnaklarım sırtına batıyordu. İçinden bir inilti yuvarlandığında Stone başını boynumun kıvrımına bıraktı. Güzel siki içimde kasıldı ve parmaklarımı saçlarına doladım, boynunu öptüm ve boşalırken nabzındaki tuzlu suyun tadını aldım.

Ve bana bakmak için başını kaldırdığında, beni de yanına alarak ve bacağımı kalçasının üzerinde sallayarak yanına düştü. Alt dudağımı emerken başım kolunun kıvrımında yatıyordu, siki içeri girip çıkıyordu.

"Gitmeme izin vermemen gerekiyordu," diye kulağıma bastırdı, beni yavaşça becerirken parmakları etimde kıvrılıyordu, küçük dalgalar içimize çarpıyordu.

O anın yoğunluğunun dayanılmaz olduğunu düşündüm ama ikimiz de önce çekilmeye cesaret edemedik çünkü onsuz olma düşüncesi de acı vericiydi. Ne büyük bir savaştı bu, ikimizin de kazanmak istemediği bir savaş.

"Keşke-" demeye başladım, kendimi onun gözlerinde buldum, sonra duygular kelimelerimi çaldı. İçimi çektim, bunu kolaylaştıracak bir şey arıyordum. "Keşke seçim yapmak zorunda olmasaydım."

"Beni bağışla," diye mırıldandı Stone, çekip altından kayarak Ben.

Bu sırada ayaktaydı ve ıslak pantolonunu kalça kemiklerinden sarkana kadar yukarı çekiyordu. Sonra kürk battaniyeyi almak için sahilin kuru kısmına doğru yürüdü.

Döndüğünde, omuzlarıma bıraktı.

Siyah gökyüzüne baktım, kendime izin vermediğim bir orgazmın kıyısında nefesimi tutmaya çalışıyordum.

Stone benim çarpık hayatımın merhemi olmuştu ve şüphesiz onsuz kesinlikle delireceğimi biliyordum.

Ama Kâfirler geliyordu ve fazla zamanımız yoktu.

"Kâfirler sabaha kadar bu adada olacaklar. Eğer bu canavarlar seni burada bulursa, seni öldürürler. Teknene binip gitmelisin Stone. Artık burada kalamazsın."

Stone bana baktı, bakışları sert, ifadesi kararlıydı. "Canavarlar diğer canavarlardan korkmaz," dedi öyle bir yenilgiyle ki neredeyse sesini tanıyamayacaktım. "Bırak gelsinler."

"Öyle söyleme."

Parmakları kalça kemiklerine batmış, gömleksiz ve titreyerek başımda duruyordu. "Demek bu kadar?"

"Wistoragic," diye mırıldandım, annemin kitabı kafamda canlanırken titrememe engel olamadım. "Harika bir hikâyenin ardından gelen hüznün. Bunun anlamı bu, belki de hep biliyordum ve bu yüzden uykuymda yazıyordum. Bu bizim hikayemizin son bölümü ve acıtıyor çünkü bitiyor ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Stone bana gözlerindeki çukurlarla baktı.

Yüzünün geri kalanında üzüntü ve umutsuzluk vardı. Göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Bunun bir son olması gerekmiyor," dedi yavaşça, kesin bir ifadeyle. Son bir çaba gibi. "Birlikte olabiliriz."

"Hayır. Hiçbir zaman sonsuza kadar sürmeyecekti." Acı gerçek dudaklarımdan dökülürken canımı yaktı. Güzel yalanlar ve bu çirkin gerçeklerden oluşan fırçalarla yarattığım bu şaheserden nefret ediyordum.

"Sen bir kuklasın," diye

tükürdü. "Pardon?"

"Mektuplarını okudum, cam şişedekileri."

"Mektuplarımı mı?"

"Sanki beni bekliyorlarmış gibi bu adaya serpiştirilmişlerdi. Her birini okudum ve bana sadece senin nasıl bir hizmetkâr olduğunu hatırlattılar.

O şehre göre bir fahişe, aklına göre bir orospu." dedi, hem uzaklaşıyormuş hem de tam burada duruyormuş gibi bir sesle ve ben kelimeleri oluşturmamıştım. "Sen asla benim olmadın, ama asla senin bile olmadın. Her zaman sana musallat olan her şeye ait olacaksın ve benim gibi biri için asla yer yoktu, değil mi? Sadece anlık bir kaçış." Yüz ifadesi ölüydü ama siyah gözleri ürperticiydi. "Ama yine de seni becerdim, Circe. Lanet olası bir ay boyunca seni hem kafandan hem de o kasabanın seni becerdiğinden daha sert becerdim ve bunu silemezsin ya da hiç olmamış gibi davranamazsın." Göğsü çöktü ve bir adım daha yaklaşarak üzerime abandı. "Seni *becerdim*, sevgili sirenim ve bundan kaçış yok."

Öfke omurgamın merdivenlerini tırmandı. Ayağa fırlayıp yanağına bir tokat attığımda battaniye düştü. "Senden nefret ediyorum."

Bundan rahatsız olmayan adam sırtıttı. "Hayır, etmiyorsun. Kendinden nefret ediyorsun."

Ona bir tokat daha attım, bu sefer kafasını yana savuracak kadar güçlü bir tokattı ve anında pişman oldum. Aslında beni terk etmesini istemiyordum ve başka ne yapacağımı da bilmiyordum. Deliriyormuşum gibi hissediyordum.

Bana tekrar baktığında göğsü kabardı. "Sen kesinlikle vahşisin." Parmaklarını yanağına dokundurduğunda kanamadığını fark etti. "Bana bu kadar tutkuyla değer vermeni isterdim."

"Özür dilerim," diye fısıldadım başımı sallayarak.

"Hayır, beni tırmala, göğsüme vur, derimi istediğin kadar yarala, Circe. Anlaşma buydu, değil mi? İsteddiğini yapman için sana bedenimi veriyorum." Öne doğru bir adım attı, bakışlarımla buluşmak için başını eğdi. "Ama bana ne kadar ve ne kadar sert vurursan vur, içindeki bu öfke geçmeyecek. Acı, acıyı yok etmez." Acı sesine sızmıştı. Tekrar bana dönmeden önce başını eğip temizlemek için durakladı. "Ama bunu kontrol edemiyorsan ve bu kendine zarar vermek yerine bana zarar vermen anlamına geliyorsa, *lütfe*n beni kullan," dedi. "Her zamanki gibi benden faydalanan ve sonrasında sen çekip git, ben de bu adayı terk edeyim ve bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayalım. Çok daha kötülerini yaşadım, bu yüzden seni kaybetmek beni yıkmayacak." Sözleri göğsünde düğümleniyordu, gözleri cam gibi ve vahşiydi. "Beni yıkamazsın."

Gözlerimin arkası yandı. Onun önünde ağlamayı reddederek, bir damla gözyaşının düşmesini engellemek için başımı geriye attım. Ona tekrar baktığımda elini tuttum.

"Seni kırabilirim Stone," dedim ve hikâyemizin başladığı yeri hatırlatmak için başparmağımı avucundaki yara izine bastırdım. "Belki yarın hissetmeyeceksin, hatta ondan sonraki gün bile, ama en ummadığın

anda seni vuracak.

Bunu bekliyordum. Çünkü sen o birkaç haftayı beni *becererek* geçirirken ben seni seviyordum," diye itiraf ettim, çenem titriyordu. "Seni seviyordum ve bu insanı içten dışa kıran bir şey."

Ama bu sözleri söylerken, bunların benim için de doğru olduğuna inandım. Mektuplarım Stone'u bulmuştu.

Başından beri benim sevgili Karadeniz'imdi.

TAŞ

DALGALAR DIŞINDA HER ŞEY SESSİZLEŞTİ.

Sanki tüm okyanus bekliyordu.

Gözlerim Kirke'nin yeşil gözleri arasında gidip geliyor, sanki yavaşça benden bir parça koparıyormuş gibi hissediyordum.

Ona beni tamamen ele geçirdiğini söylemek için nefes aldım ama itiraf boğazımın dibine çöktü. Kardaki ayak izleri gibi, kelimeler çok fazla baskı altında çöktü. Onları hiç söylememiş olsam bile, bu kelimeler hala çok ağırdı. Kalbimde ve kafamda beni ağırlaştırıyorlardı.

Biz de orada öylece durduk.

Soğuk bir kış gecesinde karanlıkta sırlarımızla birlikte durduk.

Sığ sularda durup birbirimize baktık.

Orada durduk, kitabımızın kapandığını ve hikayemizin bittiğini hissettik.

Sonra Kirke kendini benden kopardı ve kıyafetlerini geride bırakarak okyanusa açıldı. Onun alçalan silüetine bakarken ayaklarım kıpırdıyamıyordu.

"Circe, bekle." Peşinden gitme dürtüsüne karşı koymaya çalıştığımda ilk başta bir fısıltıydı, bir vıraklamaydı. Faydası olmadı. "Circe, bekle," diye bağırdım bu sefer.

Benden uzaklaştığı her adımda, söylediği gibi kalbimin göğsümden koptuğunu hissediyordum. Peşinden koşmaya başladım. Hikâyemiz bu şekilde sonlanamazdı. "Circe!"

Okyanus beni ondan uzaklaştırıyormuş gibi hissediyordum. Yine de ilerledim, ona ulaşmaya ve söylediğim her şeyi söylemek istemediğimi söylemeye kararlıydım. Deniz belime değdiğinde suya daldım.

Hava almak için ayağa kalktığımda sadece birkaç metre önümdeydi.

Tuzlu su gözlerimi ve boğazımın duvarlarını yaktı.

"Circe, dur." Kolumu beline doladım ama bir dalga bize çarparak beni yana savurdu ve bizi ayırdı.

Dalgayla birlikte yuvarlanırken saniyeler geçmeye devam etti, ciğerlerim yanıyordu.

Başım okyanus tabanına çarptı ve sonra bir akıntı beni sürükledi. Bu şekilde vücudumun kaldırılabileceğinden daha uzun sürdü.

Ya o da akıntıya kapılmışsa? Ya başaramadıysa? Ona geri dönebilmek için kontrolümü yeniden kazanmak için mücadele ettim ve sonunda ayağımı yakalayabildim.

Başım su yüzeyine çıktı ve nefes nefese kaldım. Ama sadece bir anlığına.

Kirke diye biri yoktu.

Tekrar altına daldım, ellerimi her tarafına sürdüm, herhangi bir yerini yakalamayı umuyordum.

Çok uzun zaman oldu, diye lanetledi düşüncelerim. Bu zamana kadar nefessiz kalmış olmalıydı. Ben de çok uzun süredir suyun altındaydım ama akıntıyla birlikte yüzen cesedinin görüntüsü, sarı saçlarını bir anlığına görene kadar beni ileri itti. Denizin gece göğünde bir güneş gibi.

Ama başka bir dalga geldi ve beni daha derine sürükledi.

Bedenim hava almak için sarsılırken aşağıdan gördüğüm manzarayı hatırladım. Binlerce kez öldüğünüzde, bir şekilde ağrı sadece bir ağrı oluyordu.

Kumu kazıyarak oksijen aradım ve parmaklarım okyanus tabanını taradığında alışılmadık bir şeye takıldı.

Sonra Kirke etrafımı sardı. Tuz gözlerimi yaktı, bu yüzden onu göremedim. Ama zaman beni gerip boğarken onu hissedebiliyordum. Yüzümü tuttu ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak içime doğru nefes aldı. Başlarımız sudan kurtulana kadar gözlerimi kapattım.

Birbirimize tutunmuştuk ve ben nefes alıp verirken nefes nefese kalmıştım. İkimiz okyanusta sallanırken su damlacıkları kirpiklerine yapıştı.

"Çok uzun süre suyun altında kaldın," dedim dalgaların sesini bastırarak. Yüz hatlarından damlacıklar düşüp burun köprüsünden aşağı kayarken acı bir nefes daha aldım.

Deniz yüzüme sıçradı. Vücudum titrerken ve dişlerim takırdarken buğuyu ön kolumla sildim.

"En az beş dakika olmuştur Circe," dedim ve sanki hiç paylaşmadığı bir sırrını keşfediyormuşum gibi gözlerini kıstı

Benimle birlikte. "Nefesini ne kadar tutabilirsin?"

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca bana baktı.

Sonra- "Ne kadar sürerse sürsün," dedi.

Tek yapabildiğim ona bakmaktı.

Circe beni itti. "Peşimden gelme, Stone." Suyun altına geri daldı.

Tekneye ulaşana kadar yüzmeyi bırakmadı ya da hava almak için geri dönmedi.

Finneuma'ya tırmandığında, okyanus sanki onu giymiş gibi kusursuz çıplak bedeninden sıyrıldı. Bana son bir kez baktı ve bunun onu son görüşüm olmasından korktum. Bu yüzden gözlerim onu hiç bırakmadı.

Diğer tarafa kadar onu takip ettiler.

O gittikten sonra avucumda hâlâ bir şey tuttuğumu fark ettim. Elime baktığımda siyah incilerden yapılmış bir bilezik olduğunu gördüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM III

OceanofPDF.com

DERİNLİK

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3 1

OceanofPDF.com

ADORA

21 ARALIK 2020
KIZIL TUTULMAYA 38 GÜN KALDI
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 41 GÜN KALDI

YEDI GÜN ÖNCE ANAKARAYA DÖNDÜM.

O zamandan beri odamdan çıkmadım.

Cantiniler Saturnalia'yı kutlarken günlerim ve gecelerim uzadı. Bu çileli saatler boyunca deli bir kadın gibi çalıştım ve elbise siparişleri tamamlanana kadar günün ve gecenin her saati dikiş diktim. Bir saniye bile durursam, kesinlikle parçalanacağımdan, çökeceğimden veya delireceğimden korkuyordum. İçi boş bir kalp nasıl bu kadar ağır olabilirdi?

O gün sabahın erken saatleriydi.

Yatak odamda perdeler çekiliydi ve oda tercih ettiğim gibi karanlıktı. Sıcak bir lambanın altında masaya oturmuş, balo için elbisemdeki bir yırtığı dikiyordum.

Onunla ilgili her ısrarcı düşünceyi kovmaya kararlıyım, kumaşı çekiçli iğnenin altından daha hızlı geçiriyor ve ayağımı pedala basıyordum. İkimizin birlikteliğinin yankıları zihnimde yer kaplamak için yalvarıyordu. Ve bu anılar güçlüydü, kısacık anlarını boğazıma sarıyor ve nostaljik parmaklarını kafatasıma sokuyordu. *Beni hatırla, beni özle, bana geri dön, diye* bağırıyordu geçmişim.

İğnenin parmağımı deldiğini fark etmemiştim, ta ki iğneden sıcak kan pompalanıp derimden aşağı kayana ve bileğimi kanlı bir bilezik gibi sarana kadar.

Elimi ters çevirip kanın mavi damarlarımdan akmasını izledim.

Alice omzumu tuttu. "Adora!"

Sesi beni uzaklardan yakaladı ve dikiş makinesinden uzaklaştım, kan çalışma masamın üzerine döküldü.

"Ben bir havlu getireyim," diye bağırdı.

Dönüşü anlıktı. Ya da belki de değildi ama öyleymiş gibi hissettirdi. Bilmiyordum çünkü bakışlarım kanayan parmağıma kilitlenmişti. Beni atan nabızlara, kana ve Kemik Adası'na geri getirmişti.

Önümde çömeldi ve elimi avuçlarının içine aldı. "Hiç durmadan çalışıyorsun, nefes almak için bir an bile durmuyorsun."

"Bir şey yok. Acımıyor," diye ısrar ettim. "Olduğunu bile fark etmedim."

Elimi bıraktığında Alice'in omuzları düştü ve gözleri endişeyle doldu. "Bayan, iyi misiniz? O geceden beri adadaki yabancı hakkında tek kelime etmediniz..." eğildi, sesi giderek alçalıyordu, "o geceden beri. Onu öldürdükten sonra."

Alice onun öldüğüne inanıyordu çünkü ona onu öldürdüğümü söylemişim ama bu konuda konuşmaya hakkı yoktu. "Konuşacak bir şey yok. O artık yok. Geçmiş geçmişte kaldı." Bunu söylerken içimden bir ürperti geçti.

Durduğu yerden kıpırdamamıştı. "Ama bu konuda konuşmak istersen burada olduğumu biliyorsun."

Ayağa kalktım ve yaralı elimi göğsüme yaklaştırdım. "İyiyim dedim Alice," diye homurdandım. "Tanrı aşkına, o geceden söz edildiğini ya da onun hakkında tek bir kelime edildiğini duymak istemiyorum."

Gözlerini aşağıya dikti ve ayağa kalkmadan önce dizlerini sıvazladı. "Nasıl isterseniz."

Yatak odasının kapısı hafifçe vuruldu.

Cyrus'un vuruşları tereddütlü ve nazikti. Camora'nınki hızlı ve heyecanlıydı. Bunlar Viola'nın vuruşlarıydı ve otoriteyle kırılmıştı. Cevap vermek için hareket etmedim ve uydurma yatağımın kenarına oturup pencereye baktım. Alice cevap verdiğinde de arkamı dönmedim.

Adımı söylediğinde Viola'nın sesi odayı doldurdu. "Giyin. Aşağıda sizi bekleyen ziyaretçileriniz var."

Başımı beni duyabileceği kadar çevirdim. "Kim?"

"Öğrenmek için bu yatak odasından çıkman gerekecek."

O gittikten sonra Alice kanamayı durdurmak için parmağımı bir bandajla sardı. Antika bir el aynası alıp yansımama bakarken birbirimize başka bir şey söylemedik. Yarım örülmüş saçlarım geriye doğru düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, dağınık teller uzak bakışlarımı gizlemiyordu.

Güzel bir yüzdeki iki ölü göz.

Bu hissin kaybolması ne kadar sürer?

MERDİVENLER ÇIPLAK AYAKLARIMIN ALTINDA SOĞUKTU. GARLAND SARILMIŞ

tırbzanın etrafında ve fuayedeki avizeden ökseotu sarkıyordu. Malikânedeki her kapının üzerinde yeşillik ve çileklerden yapılmış çelenkler asılıydı. Merdivenlerin dibinde Fable ve Ivy paltolarından sıyrılıyordu.

Boş adımlarımı duyduklarında döndüler, umutlu gülümsemelerini gözlerinin kenarlarında kıvrılan hüznle ittiler - benim için hüzn değil, çok uzun süre ayrı kalmanın hüznü. Yirmi iki yıl boyunca onlarla birlikte yaşamak aradaki farkı anlamamı sağladı.

Ayaklarım merdivenlerin dibine değdiğinde kollarını bana doladılar.

Üçümüzün etrafını saran ev kokusu gözyaşlarına boğulmama neden oldu.

İkisini de görmeyeli neredeyse üç hafta olmuştu. Duygularımın nihayet güvenli bir yeri vardı.

Garip tepkimi fark ettiklerinde beni daha sıkı sıktılar. Ivy başımın arkasını okşadı. "Adora, sorun ne?"

Başımı boynunun kıvrımına sokup salladım. "Ben-" Bir nefes çektim, göğsüme çarpan bir parlama oldu. Onu açgözlülükle geri ittim. "İkinizi de gördüğüm için çok mutluyum."

Üçümüz nihayet ayrıldığımızda, Fable ve Ivy endişeli bakışlar attılar. Sonra Fable eğildi ve endişeyle gözlerimin içine baktı. "Sana iyi davranıyorlar mı?"

Ona cevap veremedim Ivy kolumu tuttu. "Eline ne oldu?"

İkna edici bir gülümsemeyle gözümün kenarını sildim. "Ne kadar utanç verici." Endişelenmemeleri için geçiştirmeye çalıştım. "Ben sadece

Dikiş makinesinde kendimi yaraladım, hepsi bu. Söz veriyorum bana iyi davranıyorlar."

Viola ellerini hafifçe çırparak sözümüzü kesti. "Herkes hazır olduğunda, kış bahçesinde çay ve atıştırmalık yiyecekler var. Sohbeta orada devam edebilirsek harika olur."

"Ooh, kış bahçesi," diye fısıldadı Fable alaycı gözlerle.

Kış bahçesi Gotik egzotizmden Saturnalia dokunuşuyla şekillendirilmişti. Yerden tavana kadar uzanan büyük kemerli camları çelenkler süslüyordu. Yukarıdan siyah fenerler sarkıyor, etraflarını çiçeksiz sarmaşıklar sarıyordu. On iki ayak uzunluğundaki yıpranmış ahşap masanın bir tarafında çay ve şarküteri ürünleri duruyordu. Masanın diğer tarafında ise bir yığın klasör, kumaş örnekleri ve şık bir düğünü resmetmek için ihtiyaç duyulabilecek her şey vardı.

Viola beni pusuya düşürmüş ve yatak odasından çıkarmak için kız kardeşlerimi kullanmıştı.

"Viola, görünüşe göre kendini meşgul tutmuşsun," diye mırıldandım odaya biraz daha girdikten sonra. Camora köşedeki berjer koltuğa oturmuş, kucağında peynir, kraker ve reçel dolu bir tabakla bekliyordu.

Camlı pencerelerin hemen dışında, Cyrus bahçede duruyordu, kazağının üzerine siyah bir blazer ceket giymişti; saçları gece yarısı karmakarışık ve her zamanki resmi tarzıyla geriye doğru taranmamıştı. Onu çıplak bir çalının önünde taştan yaptığı heykele hayran hayran bakarken yakalamıştım. Ya da eleştirirken. Bir eli cebindeydi, diğer eliyle parmak uçlarından tembelce sarkan sigarasının küllerini savuruyordu. Kış bahçesinden gelen gürültüyü duyduğunda, bakışlarımız kilitlenene kadar bana baktı, sonra sigarayı dudaklarına götürdü ve derin bir nefes çekti.

O benim nişanlımdı. Yakında kocam olacaktı. Belki denersem ona karşı bir şeyler hissedebilirdim.

Cyrus bir insanın isteyebileceği her şeye sahipti; yakışıklı, saygın, sanatsal ve yetenekli. Kız kardeşim ona aşık olmasaydı, en iyi arkadaşını öldürmeyi planlamasaydım, Stone olmasaydı, Cyrus'la birlikte masalsı bir hayatın tadını çıkarmamız mümkün olabilirdi.

"Camora, küçük porsiyonlar, unuttun mu? İçine sığman gereken bir elbisen var," diye fısıldayarak azarladı Viola.

Camora ağzına peynir dolu bir kraker tıktırdı ve gözlerini devirdi.

"Benim burada olmamın en güzel yanı da bu," dedim odadaki gerginliği yatıştırmak için. "Gerekirse her zaman son dakika değişiklikleri yapabilirim.

-" Camora bana ters ters baktı ve yavaşça başını salladı. "Belki de tutamayacağım sözler vermemeliyim." Camora aceleyle yaptığım kurtarıyla rahatlamış görünüyordu, sonra tabağını bitirmeye geri döndü.

En az bir saatimizi sohbet ederek, konular arasında bir şeyler atıştırarak ve Viola'nın renk şemaları, orta süslemeler ve akşam yemeği seçenekleri hakkındaki saçmalıklarını dinleyerek geçirmiştik. Bu dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı. Bir noktada, *onu* hiç düşünmediğim koca bir dakika geçmişti.

Bende bir sorun olması gerektiğini fark ettim. Bir erkek beni hiç tüketmedi.

Viola başka bir meseleyi halletmek üzere odadan çıktığında dördümüz de rahat bir nefes aldık.

Ivy Camora'ya, "Seninle uğraşmaya bayılıyor," dedi.

Camora başını salladı. "Her zaman. Ve giderek daha da kötüleşiyor. Benden başka biri ya da bir şey olmamı bekliyor. Ama şu anda sadece düğün için heyecanlı." Camora devam etti, "Cyrus onun *bebeği*; görünüşe göre, ilk çocuğunun evlenmesini izlemekten daha özel bir şey yok. Ayrıca, kasabada olup bitenler dikkatini dağıtıyor."

Ivy'ye baktım ve onun da o anda annemi ve annemin düğünlerimizi planlamak için burada olmadığını düşünüp düşünmediğini merak ettim. Annemin burada olmasını dileyip dilemediğini. Eski annemi hayal ettim. Fable ilk adımlarını attığında gözleri parlayan annemi. Ivy sonunda yüzmeyi öğrendiğinde ona pasta yapan annem. Akademideki ilk günümde birbirimize sarıldığımızda ağlayan annem. Daha önce düğünümü hiç hayal etmemiştim ama şu anda hayal ediyordum ve o da gözlerinde deniz camıyla ön sırada oturuyordu.

Çok geçmeden kalbim bana hatırlattı.

Onu geri getirme tarihi hızla yaklaşıyordu. Sadece bir ay kalmıştı. Ne kadar soğuk kalpli olsa da, hayatta kalmanın tek yolu hareket etmeye devam etmektir. Oyalanmak annemin ve Stone'un hatasıydı. Omzunun üzerinden bakmak için duranlar donup kalanlardı.

"Umarım düğünden sonra annen kendine gelir," diye araya girdi Fable.

Camora'nın donuk bakışları üzerine çöktü. "Hiç sanmıyorum." Tabaktan bir kraker aldı ve ağzına attı. "Ama sana neler olduğunu bilmek istiyorum Adora. Neden kendini yatak odasına kilitledin?"

Bütün hafta mı? Annem aklını kaçıırıyordu. Dün akşam yemekte onu duymalıydınız."

Ivy'nin gözleri büyüdü ve başı bana doğru döndü. "Öyle mi? Neden?"

"Bu bakışı biliyorum. Bana öyle bakma." Saklayacak bir şeyim yokmuş gibi görünmek için sandalyemde doğruldum. "Geride kalmıştım. İki elbiseyi daha bitirmem gerekiyordu."

Fable elini nazıkçe koluma koydu. "Eğer bir şeyler oluyorsa, bize anlatabilirsin."

Yüzümün her yerinde yazıyor muydu? "Bir şey olduğu yok."

Ivy çenesini sivrilterek sandalyesine geri oturdu. "Evet, bunu söyleyip duruyorsun ama ben sana inanmıyorum."

"Bana kasabada neler olduğunu anlat." Konuşmayı benden uzaklaştırmak için her şeyi yaparım. "Gölgeler'den haber var mı?" *Aslında demek istediğim, Heathen'lar Kemik Adası'ndan beyaz saçlı bir yabancıyla mı döndü? Bu gezgin hakkında haberler yayıldı mı ve hücrede kilitli mi? Herkese Circe adında bir kadından bahsetti mi?*

Gazetede hiçbir haber çıkmadı ve ben de öğrenmeye fırsat bulamadan kendimi odama kilitledim.

Ivy'nin kaşları birbirine çarpılmıştı. Ne kadar soğuk davranmaya çalışsam da garip davranışlarımı fark etmişti.

"Yeni bir şey yok," dedi kuşkuyla.

"Gerçekten mi?" diye sordum. Ivy yüzümü taradı ve ben de boğazımı temizledim. "Ne yazık."

FABLE VE IVY YEMekten SONRA AYRILDILAR.

Günün olayları sırasında bir tasarım fikri kıvılcımlanmıştı. Üzerinde çalışmaya başlamak için yatak odama dönmek istedim ama ayaklarım merdivenleri çıkamadan Cyrus adımı seslendi.

Geriye düştüm ve kemerin altında durduğunu görmek için döndüm. "Nişan bir hafta içinde ilan edilecek," dedi.

Omurgam yumuşadı. "Biliyorum."

"Yardım edemem ama benden kaçtığını düşünüyorum." Gergin olduğunda ya da derin düşüncelere daldığında hep yaptığı gibi başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek ağzına dokundu. "Adora, başka biri mi var?"

"Hayır." Parmaklarımın merdiven korkuluğundan düşmesiyle aynı anda yalan da ağzımdan döküldü. "Zor oldu."

Ona karşı adil davranmamıştım ve bu konuda kendimi suçlu hissetmeliydim. Gerçek şu ki, Heathen'lar Bone Adası'na yelken açmasaydı, Stone'u görmeye devam edecektim.

Stone'suz olmak sefaletti. Bunun başka bir adı yoktu.

Her şey yolundaymış gibi davranabilirdim ama hiçbir gün onsuz geçirdiğim günler kadar soğuk olmamıştı. Ruhumu yalanlarla doldurabilirdim ama bir daha asla olamayacağını bildikten sonra hissedilen kadar derin bir acı yoktu. Öfkem bir zamanlar zırh olacak kadar kalınlaşmıştı ama bu sefer çelik dengesiz bir şeyden yapıldığında daha zordu. Titrek duvarın her an yıkılacağından ve bu sefaletin herkesin görebileceği şekilde ortaya döküleceğinden korkuyordum.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Onu gizlemek, saklamak, uzaklaştırmak ya da doldurmak için çaresizdim.

"Kalbin inanılmaz hızlı atıyor," dedi Cyrus, yaklaştıkça bunu duyabiliyordum ve sinirlerim içime işlemeye başladı. "Bir şeyler saklıyorsun. Bir şeyler saklıyorsun, bunu söyleyebilirim." Kanım sadece daha sert, daha hızlı pompalanıyordu. Stone'u zihnimde görebiliyor muydu, yoksa sadece hislerimi mi okuyabiliyordu? "Her zaman ketum olduğunu biliyordum Adora ve buna saygı duyuyordum, ama aramıza girmeye başladığında-" Çılgınca bir öpücükle ağzını yakaladım ve tırazanın ucunda buluştuktan sonra onu susturdum.

İlk başta Cyrus'un kaşları çatıldı ve afalladı.

Bir avuç yavaş saniye boyunca her şey sessizleşmişti.

Sonra ellerini başımı kavrayana kadar kaldırdı. Öne doğru eğildi, ağzı açıldı, dili diliyle buluştu, dudakları dudakları tattı, dibini emdi ve yaptığım şeyden kaçış yoktu.

O beni öpüyordu ve ben de onu öpüyordum, dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyordum, hem bu acıyı dindiriyor hem de kalbimin beni azarlamayı bırakmasının ne kadar sürdüğünü görüyordum. Ben de onu öpüyordum, *umutsuzca*, Stone'un bıraktığı boşluğu doldurmak için neredeyse *şiddetle*.

Cyrus dudaklarımdaki umutsuzluğu tatmış olmalı ki döndü, tırazana yaslandı ve beni de yanına aldı. Kalçamı kavradı ve beni leğen kemiğine çiviledi. Aramızda, gergin ereksiyonu karnıma karşı sertti. İnleyerek, mırıldanarak tekrar ağzıma girdi ve ben kollarına daha da gömüldüm.

Onu tahrik ettim. En iyi arkadaşım. Kız kardeşimin eski erkek arkadaşı.

Beni tahrik etti. En iyi arkadaşım. Kız kardeşimin eski erkek arkadaşı.

Ve eğer Stone olmasaydı, bu aramızdaki her şeyi değiştiren öpücük olurdu. Bu, Cyrus Cantini'ye aşık olduğum an olurdu. Bunu biliyordum. İliklerime kadar hissettim.

Bir öfke, suçluluk ve aldatma saldırısı üzerime geldi.

Stone ve benim bu kadar ileri gitmemize izin verdiğim için kendime kızgınım. Bana böyle hissettirdiği için Stone'a kızgınım.

Yüzleşmek yerine kaçtığım için suçluyum.

Hem Stone'a hem de evime ihanet ettiğim için suçlu.

Yalan, yalan, yalan için aldatma.

Çarpan dalgalarla savaşmak için gözlerimi sıkıca kapattım.

Bu öpücükten pişmanlık duymanın da bir anlamı yoktu. Stone gitmişti ve Cyrus benim kocam olacaktı. Ve sanırım, kalp kırıklığı ve sefalet içinde, geçmişte hep yaptığım gibi, kollarına atılmak isteyeceğim tek kişi Cyrus'tu. Ama bu sefer farklıydı.

Cyrus geri çekildi, soluk mavi gözleri yüzümde geziniyordu.

"Sakın bu konuda kendini suçlu hissetmeye kalkma," dedi, sesi dudaklarıma karşı alçaktı. "Doğru hissettiriyorsa sorun yok. Öyle olması gerekiyor." Başım titriyordu ve onu tuttu. "Evet," diye fısıldadı başını sallayarak. Ve ağzı açılana kadar benimkine sürtündü ve beni yeniden içine aldı.

Köşeden bir kahkaha sesi geldi. Cyrus'un küçük kardeşleriydi, birinden gelen kıkırdamaya diğerinden gelen "*İğrenç*" eşlik ediyordu.

Öpüşmemizi kesmeden önce Cyrus'un gülümsemesini dudaklarımda hissettim.

Başını geriye attı ve şaşkın bir sırtışıla tavana baktı. "Beş bin metre kare ve mahremiyete hiç saygı yok." Gülmek zorunda kaldım ve yana doğru bir adım attım ama Cyrus'un omurgamın dibindeki eli beni geri çekti. Beni ereksiyonuna doğru sıkıca bastırdı. "Burada bir saniye beklememiz gerekiyor," diye ısrar etti, çelik mavisini yatak odası gözleriyle bana bakıyordu. Gözleri benimkilerin arasında gezindi, sonra ağzıma düştü. "Ama içimden bir ses bunun hiç yardımcı olmayacağını söylüyor."

Aleti karnımın alt kısmına doğru seğirdi.

"Daha da kötüleştiriyor." Mümkün olan her şekilde.

Cyrus kıkırdarak başını yana çevirdi. "Haklısın," diyerek geri çekildi, aramızda boşluk yaratmak zorunda kalmadan aramızda boşluk yaratmaya çalıştı. Elleri başımın iki yanına indi ve ben ona bakana kadar saçlarımı geriye doğru düzeltti.

"Adora Oria, beni öldürüyorsun," dedi.

Boğazımda bir yanma hissettim. Bir anda Stone'un üzerimde gezindiği kıyıya geri döndüm, gece gökyüzündeki yıldızlar yüzünü çevreliyordu ve ben ona bakıyordum.

Stone *beni* son kez sikiyle doldurmadan hemen önce, "*Beni öldürüyorsun,*" demişti. *Beni öldürüyorsun,* keşke ona söyleyebilseydim. Ve kalbimi.

Sonra Cyrus ellerini boynuma koyarak beni kendime getirdi. "Sanırım sana bir şey göstermemin zamanı geldi." Başparmağı çene çizgimi okşadı. "Uzun zaman önce görmen gereken bir şey."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

ADORA

ASANSÖRÜN ÜSTÜNDE ANTIKA BİR KADRAN VARDI. MALIKANEDE DÖRT TANE mekanik kolun ikinci kata doğru seğirmesini izledim. Kabin durduğunda gıcırdadı ve Cyrus yaylı makaslı kapıyı açarak içeri girdi. Asansör kabininin içinden iki fener sarkıyordu ve bodrum için 0'a bastı. Asansör aşağı inmeden önce sarsıldı.

"Uyarayım, karanlık ve soğuk," dedi Cyrus. "Şarabın çok çabuk yıllanmaması için ellilerde tutmamız gerekiyor. Ama mantarların kuruyup hava almasına yol açacak kadar da soğuk değil."

"Neden karanlık?"

"Zamanla ışık etiketlerin solmasına neden olur."

Ve zamanın bu acıyı da dindirip dindirmeyeceğini merak ettim.

Yer seviyesine ulaştığımızda, Cyrus fenerlerden birini kancasından yakaladı.

Şarap mahzenine açılan makaslı kapı ve odanın her iki yanında sıralanan büyük sütunlar, tünellerden oluşan bir labirente açılan muhteşem kemerler oluşturuyordu.

Şarap şişeleri taşa vidalanmış kavisli ahşap raflarda yatıyor ve fiçılar kemerli duvarlar boyunca üst üste yığılıyordu - ürkütücü, gizli bir üzüm bağı.

Cyrus beni ahşap bir kapıya götürene kadar odanın ortasında yan yana yürüdük. İçeri girmeden önce parmak eklemiyle hafifçe vurdu. Arkasından ayrılmadım, omzunun üzerinden baktım.

Küçük bir odada, çeşitli büyüklükteki fenerlerin içine hapsedilmiş mumlar zemini dolduruyordu. Ve orada, yanında tekerlekli sandalyesiyle uyuyan bir Darnell Cantini yatıyordu.

Ivy'nin bana annem ve babam hakkındaki gerçeği anlattığı mutfak günlerine geri döndüm ve içimi kederli bir ürperti kapladı. Saklamak için kollarımı ovuşturdum, ölmekte olan adam için üzöleliyordum.

Cyrus'un dudakları bir iç çekişle aralandı. "Fazla zamanı kalmadı."

Babasının ne yaptığını bilemezdi.

Bilseydi, beni buraya getirmezdi. Bana böyle işkence etmezdi.

Belki de Viola çocuklarını korumak istedi, böylece babaları kadar zalim olup olmadıklarını asla sorgulamak zorunda kalmayacaklardı. Aynı şekilde ben de annemin genlerinin bende ne kadar derinlere kök saldiğini sürekli sorguluyordum. Bu yüzden, dikenli kelimeleri tuzağa düşürmek için dilimi ısırırdım.

"En azından düğüne kadar gelebilmeli," diye ekledi.

Gözlerimi ölmekte olan adamdan ayırmadım; çökmüş göz çukurları, çukurlaşmış yanaklar ve yüzündeki gölgeli hatlar. Bir zamanlar yakışıklı bir adamdı - Cyrus tıpkı ona benziyordu - ama solup gidiyordu. Burada olup buna tanıklık ettiğim için mutluydum. "Duyuru için orada olacak mı?"

"Evet," diye yanıtladı Cyrus. "Orada olacak." Dudaklarımda hınzır bir gülümseme belirdi. "Güzel."

Cyrus kapıyı kapattı. "Ama seni buraya getirmemin nedeni bu değil." Önündeki lambayı kaldırarak yolu aydınlattı.

Odalardan birinin sonunda kavisli ahşap bir kapı vardı. Cyrus cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve birini kilide soktu. Kapıyı açtığında bir inilti yankılandı ve bayat bir ölüm nefesi yanıımızdan geçti.

Alçak tavanlı odada iki düzineden fazla tabut bana bakıyordu.

Cantini Mezarlığı'nda duruyordum.

"Atalarımla tanışın," dedi Cyrus, avucunu tabutlardan birinin üzerinde gezdirerek. "Ailem, ruhları onları koruyabilsin diye mahzende kalıyor-"

"Sırlar Mahzeni," diye bitirdim, bakışlarım taştan duvarları ve el oyması kasetli tavanı olan Jakoben odayı geziyordu.

Cyrus bir keresinde bana Sırlar Mahzeni'nden, Ağlayan Kovuk'un sırlarını içeren odadan bahsetmişti. Cantini ailesi gerçekleri pelerinlerin ve hançerlerin ardında kilitli tutuyor, sadece kendi soyundan gelenlerin erişimine açık tutuyor ve sadece gerektiğinde ortaya çıkarıyordu.

Bu gece, Cyrus beni tüm sırların saklandığı yere götürecek kadar bana güvendi.

Elindeki fenerin ışığı titriyordu.

Umarım başka bir şey değil de sadece odadaki hava tıkırdatmıştır.

Bir sıra tabutun arasından odanın diğer tarafına doğru yürüdük ve içimde adrenalin pompalanırken başka bir kapının önünde durduk.

Diğer tarafta Sırlar Mahzeni vardı. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, kıpır kıpırdım. Sonra içeri girdik ve dairesel odanın ortasında sadece yuvarlak ahşap bir masa duruyordu.

"Yukarı bak," dedi Cyrus, kapıyı arkamızdan kapatırken. Başım geriye düştü ve yukarıda, sanki atmosferden gece düşmüş gibi görünen sonsuz bir tünel vardı. Sanki biri yıldızlarla tozlanmış gökyüzünden bir daire çıkarıp tavana asmış gibiydi. Gri bulutlardan oluşan bir leke, canlı bir sanat eseri gibi siyahın üzerinde hareket ediyordu. "Bu Ahiret Geçidi. Geleceği yansıtır. Bir ayna gibi."

Cyrus lambayı yuvarlak masanın üzerine koydu ve alevin tereyağı parıltısı yuvarlak odaya loş bir ışık yayarak, etrafımızda dönüp duran meşe lekeli rafların her santimini kaplayan kabartmalı dikenleri ortaya çıkardı; yerden, görebildiğim kadarıyla uzanan üstümüzdeki katlara kadar. Farklı yükseklikteki birçok kütüphane merdiveni, bir seviyeden diğerine geçmek için her rafta çubuklara bağlanmıştı.

"Ağlayan Kovuk'ta ne kadar ruh varsa burada da o kadar kitap var," dedi. "Birçoğu çoktan öldü, diğerleri ise hala ana rahminde şekilleniyor. Her iki durumda da, bu kitaplar bu kasabaya ait olan herkesi temsil ediyor."

Cyrus'un merdivene ihtiyacı yoktu. Elini kaldırdı ve dudaklarından dökülen sessiz bir ilahiyle kalın, devasa bir kitap yukarıdaki raflardan birinden kıpırdayarak uzanmış avucunun içine süzüldü. "Her zaman Ağlayan Kovuk'un bir ruhu olduğunu söylerler. Şehir Meydanı kalbi, tüneller ise üzerinde yürüdüğümüz derinin altında akan damarları temsil eder. Nasıl nefes alıp verdiğini ve bizi nasıl yakınında tuttuğunu. Ve, *oh*, nasıl da kanıyor." Kitabı yıpranmış masanın üzerine bıraktı ve uzun parmaklarını kenarlarında gezdirdi.

Ağlayan Oyuk Kitabı deriye kabartmayla işlenmişti.

Kasabanın kendi kitabı vardı.

Cyrus benimle yüzleşti. "Evlilik sana sırlara erişim sağlamaz. İçindeki mesajları çözmek için Cantini kanı gerekir. Ve bu mesajlar sürekli değişiyor."

Durakladı, kitabın üzerine eğildi, avuçlarını masaya dayadı. Yüzündeki ifade kendini sorguluyor gibiydi - devam etmeli miydi yoksa

Dur. *Ama ona güvenebilir miyim, diye düşündüğünü hayal ettim. Çenesinin esnemesini, dirseklerinin kilitlenmesini, gözlerinin deride gezinmesini, düşünmesini ve karar vermesini inceledim.*

"Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak," dedi, sesi düşmüş, tüm güveni geri çekilmişti. Parmaklarını kıvırdı ve bana bakmak için başını çevirdi. "İşler daha da zorlaşacak."

Bir adım öne çıktım. "Göster bana."

Nefesini içine çekti, omurgasını çelikleştirdi ve bir parmağını sayfalar arasında kaydırarak *Ağlayan Oyuk Kitabı'nı* açtı.

Ve sonra, "*Visfutūrus*," diye emretti.

Sayfalardan bir ışık tüneli yükseldi ve tavana saplandı.

Başımı geriye atarak ışığı takip ettim ve Ahiret Portalı'nda bir görüntü oluşmaya başladı. Önce bulanıktı, sonra sanki görünmez bir el buğulu bir pencereden içeri girmiş gibi netleşti.

Lokanta, Oh My Stars ve hatta The Strange & Unusual Bookstore'un yandığı Town Square'di. Kaos patlak verdi ve çardağın etrafını kaplayan yanmış cesetlerden dumanlar yükseldi. Çığlıklar uzaklarda yankılandı. Göğsümü delip geçen ve midemi düğüm düğüm eden türden bir çılgıktı bu. "Cyrus, neler oluyor?!"

Elimi tuttu. "Bir şeyleri düzeltmezsek olacak olan bu." Burası benim evimdi. Gölgelemler onu öylece dize getiremezdi. Gölgelemler Gölgelemler onu yakıp kül edecek ve hepimizi yok edecekti. Ağlayan Kovuk tozdan başka bir şey olmazdı.

Odaya bir çürüme kokusu yayıldı ve korkunç bir öfke kordonu omurgamı sardı. İyi tanıdığım bu öfke, acılarımın koruyucusuydu. Gözyaşlarımın koruyucusuydu. Göğsünü geriyor ve duvarları yumrukluyordu.

"Bu olmayacak." Başımı salladım ve elini daha sıkı kavradım. "Cyrus, bunun olmasına izin veremeyiz."

"Bunu durdurmanın tek yolu ya Gölgelemleri öldürmek ya da rotamızı değiştirmek, ama bunu anlamak imkânsız." Bakışları üzerime düştüğünde serap kayboldu. "Deniyorum."

"Bunu Kutsal Deniz ile paylaştınız mı? Bilmeleri gerek."

"Adora," dedi, bana doğru eğildi, kaşları çatıldı, ifadesi ciddileşti. "Bu odada olan hiçbir şeyi kimseyle paylaşamazsın."

"Bilmeye hakları var."

Başını iki yana salladı. "Kimsenin geleceğini bilmeye hakkı yok. Hiç kimsenin." "Kutsal Deniz bizim meclisimizdir."

Cyrus bir adım geri çekildi ve başka tarafa baktı.

Parmak uçlarını alt dudagina sürttü. Kendisiyle savaş halindeydi.

Bana söylemediği neydi?

Tekrar yüzüne baktığında gözlerindeki ifade on yıl yaşlanmıştı. "Adora, bildiğini sandığın her şeyi unut. Sadakatin eskisi gibi değil," dedi. "Karım olduğunda, keşke görmeseydim diyeceğin şeyler göreceksin. Her şeyi geride bırakıp hayatına son vermek isteyeceğin şeyler öğreneceksin. Ama ne olursa olsun," dedi gözlerinde ciddi bir bakışla, "ahirete asla müdahale etmemelisin. Asla. Senin, benim ve bu kasabanın güvenliği için olmadığı sürece. Benim sadakatim ilk ve sonsuza dek sana ve Ağlayan Kovuk'a olacak. Senin sadakatin de önce ve sonsuza dek bana ve Ağlayan Kovuk'a olacak. Meclis her zaman ikinci planda kalacak."

Oda o kadar sessizdi ki, kalp atışlarımın onun kulağına üfleme borusu gibi geldiğinden emindim.

Damarlarımda dolaşan kanımın titreşimlerini hissedebileceğini.

Nefesimdeki korkuyu tadabildiğini.

Bu bize öğretilen her şeye ters düşüyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Meclis ilk değil mi?"

"Fallon'un ilk geldiği zamanı hatırlıyor musun? Augustine, Heathen'ların ona 20 adım yaklaşmasına izin vermemişti ve Kane'in onu getirmesi gerekiyordu?"

"Evet, hatırlıyorum. Bunun babasının isteği olduğunu sanıyordum."

"Neden babasının isteği olduğunu biliyor musun?" diye sordu, cevabı biliyormuşum gibi hissettim ama bana bakışı yanıltıldığını hissettirdi. "Kâfir lanetini bozmanın tek yolu ya bir ay çocuğu ve Blackwell'in birlikte ölmesi ya da Blackwell'in onu hayata döndürmesiydi. Bu cevap yüzyıllar boyunca çarpıtıldı, sadece Fallon'un ölmesi gerektiğine inandırmak için günlüklere yanlış bilgiler yerleştirildi. Ve eğer Fallon çocuksuz ölürse, Kâfirler sonsuza dek lanetlenmiş olacaktı.

"Gerçek şu ki Julian onu Heathen'lardan daha çok sevmek zorundaydı. Onu laneti bozmaktan daha çok önemsemek zorundaydı. Kâfirler bir elementi feda etmeye istekli olmak zorundaydı. Aksi takdirde, bu bencillik onu öldürür ve bu laneti kalıcı hale getirirdi. Ve bunu kendi gözlerimle gördüm, Adora. Julian'ın onu kurtarmaktan ahirette öldürmeye geçişini izledim.

dış etkenler yüzünden. Kâfir lanetinin her zaman bozulması gerekiyordu, ancak bunun gerçekleşmesi için, buna yol açan her şeyin kaderin bir dizi olayında oynanması gerekiyordu. Bunun önünde hiçbir engel kalmamasını sağlamak annemin göreviydi ve ilk adım Fallon'un Kutsal Deniz'e yakın olmasını sağlamaktı."

"Fallon bu yüzden katılmaya zorlandı."

"Augustine laneti nasıl bozacağını hiç bilmiyordu. Eğer bilseydi, bu bilgiyi kötüye kullanırdı." Gülümsemesi inanılır gibi değildi. "Bir düşünün. Fallon bir Morgan ve eğer isterse Augustine'in elinden baş rahibeliği almak için kandan gelen bir hakkı var. Gerçekten Augustine'in onun meclise girmesine izin vererek bundan bir an bile vazgeçeceğini düşünüyor musun?"

"Hayır."

"Hayır, ama Fallon'un Kutsal Deniz'e yaklaşması planın bir parçasıydı ve annem bunun gerçekleştiğinden emin olmak zorundaydı." Sadece bir dakika önce yanan kasabayı gösteren Ahiret Kapısı'na baktı. "Aynı şey ileride olacaklar için de geçerli. Weeping Hollow'un kaderini değiştirecek bir şey oldu ve eğer bunu düzeltmezsek, geleceğimiz bu olacak."

Yutkundum. "Cyrus, neden bana bunu söylüyorsun, bana bunu gösteriyorsun ve bunu *şimdi üzerime* yıkıyorsun?" Sesim titriyordu, tüm bu korku, baskı ve sorumluluk. "Ya bununla başa çıkmaya hazır değilsem?"

"Sana bunu gösteriyorum çünkü seni buraya getirmemin asıl nedenine geldiğimde, neden şu anda burada benim ve *senin* durduğumuzu anlayacaksın," dedi ve Ağlayan Kovuk Kitabı'nı kapatıp elinin komutuyla raftaki yerine geri gönderdi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Cyrus daha uzun boylu durdu. "*Accerso liber Oria,*" diye bağırdı ve bir kitap korkunç bir el tarafından havada yırtıldı.

Cyrus kitabı havada yakaladı ve aramızdaki masanın üzerine koydu. İsmim deri üzerine kabartmayla işlenmişti.

"Adora Oria Sullivan," dedi yorgun bir nefesle, adımı haykıran kitaba bakarken parmaklarını kitabın sırtında gezdirdi.

Ben de gözlerimi ondan ayıramadım.

Tüm hayatım deri parçalarının arasına basılmıştı. Sonra kitap kendi kendine açıldı. Sayfalar sihirli bir şekilde hızla çevrildi, saçlarımı karıştırıyor ve tellerini yüzüme doğru savuruyordu. Hevesle, açlıkla okumaya çalıştım. Tüm cevaplar önüme serilmişti ve ben onları yutmak istiyordum.

her kelimeyi. Ancak sayfaların hızlıca dalgalanması, sağlam bir cümle görmeme izin vermedi.

"Faydası yok," dedi Cyrus, aklımdan geçenleri okuyarak. "Sana sadece bilmeni istediğim şeyi söyleyecek."

Sihir tersine dönerek sayfaları tekrar başa çevirdi ve tenimde serin bir esinti hissettim. Kitap durduğunda, iki sayfa yavaşça açıldı. Bir iç çekiş.

Krem rengi kâğıdın üzerinde siyah harfler karmakarışık bir şekilde belirdi. Bir anlam ifade etmeyen bir yığın kelime, eğer kelime olarak kabul edileceklerse. Tüm harfler baş aşağı ve ters çevrilmişti - sayfaların üzerine atılmış bir torba Scrabble bloğu.

Cyrus göz ucuyla bana bir bakış attı. Sanki son kez bakıyormuş gibi.

Nefes verişimi kulaklarımda duyarak ona baktım.

Gözleri kutup mavisiydi ve korkmuştu. Kalbim çarpmaya başladı. "*Ver revelare*," diye mırıldanarak mürekkebi canlandırdı.

Seçilen harfler gümüş, yanardöner bir ışıltıyla parlıyordu ve bunun ışığı yüzlerimize vuruyordu. Bu harfler, kelimeleri oluşturan kadar kendilerini yeniden düzenlediler ve sonra tek bir cümle ortaya çıktı.

Kullanılmayan harfler düştü, mürekkep tekrar sırtın içine kaydı.

Ne yazdığını okumak için eğildim.

ADORA ORIA SULLIVAN, CYRUS OLEN CANTINI'NIN FINNEUMA'SI

İSİMLERE BAKTIKÇA KAFAM DAHA DA KARIŞTI VE kalbim o kadar hızlı çarpıyordu.

Hiç Stone olmamıştı, bunu biliyordum. O asla Stone değildi, bunu biliyordum.

Asla Stone olmayacaktı, bunu biliyordum.

O 1864'ten geliyordu, ben bugünden ve birbirimizi bulmamız asla kismet olmadı.

Bunu ikimiz de biliyorduk, çılgılık atmak istiyordum, peki neden bu kadar acıyordu?

Yol boyunca bir yerlerde, bir inanç kırıntısı derinlere gömülmüştü. Orada olmasını istememiştim ama vardı ve bu benim hatam değildi. Ben asla

umudun içimde saklanmasını istedim. Beni kandırmak için. Daha önce hiç önemsemediğim şeyleri istememi sağlamak için. Şu ana kadar ne kadar önemsemediğimi bile bilmiyordum. Taş olmasını ne kadar çok istediğimi bilmiyordum, ta ki öyle olmadığını fark edene kadar.

Cyrus parmak eklemiyle kolumu sıyırdı ve irkildim.

"Adora, ben seninim ve sen de benimsin."

Bunu yumuşakça, nazıkçe söyledi, sanki kelimeler keskinmiş ve beni kesip açacakmış gibi.

Yapabilirler. Pekala yapabilirler.

"Korkuyorsun," dedi sanırım ama emin olmak için gözlerimi ağzına götüremedim. Göz kırpmak için bile.

On kelime kelepçeye dönüşmüştü.

On kelime beni buraya zincirledi.

Sonsuza kadar.

Cyrus'un elinin benimkini kapladığını ve başparmağının tenimde daireler çizdiğini hissettim. "Adora, titriyorsun." Bana doğru eğildi, diğer eli sırtımdaydı ve omurgamı okşuyordu. "Seni okuyamıyorum. Şu anda en kötüsünü düşünüyorum. Lütfen bir şey söyle."

"Görücü usulüyle evlenmemizin nedeni de bu," diyebildim titrek bir nefesle, hayal kırıklığının göğsümün duvarlarını tırmaladığını hissederek. "Çünkü birlikte olmamız gerekiyordu. Ve beni buraya kendim görebileyim diye getirdin."

Göğsü çöktü. "Yoksa bana inanır mıydın?"

Ivy bunu bilerek nasıl hayatta kalabilirdi? Eğer kalpler kanamıyorsa, evliliğin tanrıların gözünde hiçbir anlamı yoktu. Bunun politika ve meclisin iyiliği için olması gerekiyordu. Cyrus ve ben aşkla değil, kâğıtla bağlı olarak devam edebilirdik. Bu şartlar altında evlilik affedilebilirdi. Ivy beni affedebilirdi. Ama Cyrus benim mükemmel eşimdi ve bu her şeyi çok daha kötü yapıyordu. Kız kardeşimi sonsuza dek kaybedebilirdim.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Gözlerinin içine bakmak için başımı kaldırdım. "Ben olduğumu ne zamandır biliyordun?"

Kendini kopardı. Gözlerini, ellerini, başını, hepsini kopardı. Belki de görmemi istemediği içindi ve gözlerindeki gerçek ölümcüldü.

Sırada korku vardı. "Cevap

ver bana, lanet olası."

"Adora," dedi pişmanlık dolu bir sesle. "Tüm hayatım boyunca tanıdım." Kırmızı gördüm. "Seni orospu çocuğu," diye bağırdım ve onu göğsünden ittim.

Cyrus bizi sabit tutmak için dirseklerimi tuttu.

"Adora," diye yalvardı kulağıma, ona zarar vermemi engellemek için kollarımı ellerinin arasına aldı. "Sakin ol ve bana bir saniye ver. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Neredeyse sesimi tanıyamadan uludum. "Bunca zamandır biliyordun ve yıllarca kız kardeşimle seks yaptın. Onun sana *aşık* olmasına izin verdin, Cyrus. Aman *Tanrım*." Yere yığıldım, nefes almaya çalıştım ama çok yakındı ve hava yoktu. Onu ittim ve sırtı raflara çarptı. "O benim kız kardeşim!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?!" diye bağırdı, karnı şişmiş, ezilmiş mavi gözlerini su bürümüştü. "Siktir!"

"Kız kardeşlerimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Onlar için hayatımı feda edeceğimi biliyorsun. Bunu bana nasıl yaparsın?" Başlangıçta Cyrus ve ben olsaydık, Ivy aşık olmazdı ve Stone'u hiç tanımazdım çünkü kalbim umursamayacak kadar dolu olurdu. Ve kalbim kırılmazdı. Kızgın olamayacak kadar mutlu olabilirdim. Farklı olabilirdim. Belki her şey farklı olurdu. *Ve şimdi Stone var*, diye düşündüm yine, ama aslında yoktu. Artık yoktu. Stone da gitmişti. Ve doğru düzgün düşünemiyordum. "Bütün bunları önleyebilirdin, Cyrus," diye tükürdüm. "Sen onun hayatının aşkısın!"

"Ve sen de
benimsin." Midem
altüst oldu.

Kız kardeşim on yıl boyunca bu sözleri duymak için can attı.
Ama bunları bana söylüyordu, ona değil. Ve bunun için kendimden
nefret ettim.

Cyrus yaklaştı, ben de omurgam kapıya değene kadar geri çekildim. Eğildiğinde iki eli de omuzlarımdaydı. Gözlerimi ondan başka tarafa çevirdim. "Bana bak çünkü anlamanı istiyorum."

Sabit bir nefes almaya çalışarak gözlerinin içine baktım.

Dudaklarını ıslattı. "Sensin ve bu beni çok korkuttu çünkü eğer seni bu şekilde sevmeme izin verirsem, seni her şeyden çok seveceğimi biliyordum. Ve eğer seni kaybedersem, bu beni *mahvederdi*," diye çatladı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Sana aşık *olmamanın* ne kadar zor olduğunu biliyor musun Adora? Hiç fikrin var mı?" Yere baktım ama o çenemi kaldırdı. "Seni yakınımda tuttum çünkü sensiz yaşayamazdım ve aramıza kız kardeşini koydum, böylece asla zayıf düşmeyecektim. Kulağa ne kadar basit ve ahlaksızca gelse de gerçek bu."

"Peki neden şimdi benimle evleniyorsun? Ne değişti?"

"Çünkü birlikteliğimiz kasabanın kaderini değiştiriyor. Çünkü sen ve ben her zaman birlikte olmalıydık ve şimdi bu kasaba sadece benim bencilliğim ve korkum yüzünden yanabilir. Bu evlilik her şeyin olması gerektiği gibi olmasını sağlayacak. Eğer yanılırsak ve öyle olmazsa, tüm kasaba kül olur ve herkes ölür. Her iki durumda da, kalan zamanımı seninle, değer verdiğim tek insanla geçireceğim. Ve bu günleri birbirimize kızarak ya da birbirimizden kaçarak harcamak istemiyorum.

"Onları nasıl harcamayı tercih edersin, Cyrus?"

Cyrus başını eğdi ve dudağını ısırды. "Buna gerçekten cevap vermemi istiyor musun?"

"Hayır," dedim, ondan uzaklaşırken gözlerim gökyüzüne bakıyordu.

Eli dışarı fırladı, belimi kavradı ve beni kapıya doğru sıkıştırdı. Birden beni kafese kapattı, avuç içleri her iki yanımda düz duruyordu.

"Her sabah seninle uyanmak ve seni becermek istiyorum ve her gece seni becermek ve seninle uykuya dalmak istiyorum. Gülmeni, mutlu olmanı, çıplak olmanı, ne yaparsak yapalım benimle olmanı ve seni her zaman öpmek istiyorum. Ve seni becermek ve seninle sevişmek istiyorum çünkü bunu daha önce hiç yaşamadım ve bunu hayatımın geri kalanında seninle, sadece seninle istiyorum. Tanrı aşkına Adora, neler yapardım," dedi tek seferde, elini göğsüne dayayarak arkasına yaslanırken dizlerini büktü.

Nefesim kesilmişti. Başım dönüyordu.

Ve mahzende doksan dokuz derece daha sıcak hissediyordum.

İşte Cyrus, eğer istersem gündüz vakti ve güneşin ışığı altında benimle sevişmeye hazırды. İşte Cyrus, eğer istersem benim için dizlerinin üzerine çökmeye hazırды. Ve işte Cyrus, izin veririm bana olan aşkını itiraf etmeye hazırды. Ama tek düşünebildiğim bunların hiçbirini yapmayacak olan Stone'du. Burada bile olmayan bir adam.

Kaşlarım kalkmıştı ve ne kadar süre öyle kaldığını bilmiyordum ama indiremiyordum. "Cyrus," dedim başımı sallayarak ve sonra ağzımdan başka bir şey çıkmadı. Ama sonra kaşlarımı indirebildim, bu da olumlu bir şeydi. "Nereden biliyorsun?"

Cyrus bana baktı, yaralıydı. "Bunun benim için ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sen en iyi arkadaşımı becerirken ben yıllardır buna tutunuyorum ve *nereden biliyorsun*, o bana soruyor..." Başını salladı.

"Kitapta yazdığı için mi böyle hissettiğini düşünüyorsun?"

"Dikkatli ol," dedi, bir adım geri çekilerek. "İnançlarımızı sorguluyorsun."

"Duygularını sorguluyorum," diye düzelttim. "Mükemmel bir eş olmamız birbirimizle birlikte olmamız gerektiği anlamına gelmez. Cyrus, bu sırrı hayatın boyunca biliyordun. Belki de o kitap yıllar içinde duygularını etkilemiştir."

"Şu anda bunu duyduğuma inanamıyorum." "Cyrus, bir düşünsene-"

"Lütfen, oraya gitmeyelim ..." Nefesini içine çekti. "Yorulduk. Cadıların bildiği her duyguyu yaşadık ve beynim patlayacakmış gibi hissediyorum. Bu gecelik bu kadar yeter."

Başımı sallayarak onayladım, bu odadan kaçmaktan başka bir şey istemiyordum. "Ama gitmeden önce bilmen gereken bir şey daha var," dedi. Ben cevap veremeden masaya doğru döndü.

"Acceri liber extraneus." Ve bir kitap daha raftan uçtu.

Cyrus onu yakaladı ve masanın üzerine fırlattı, diğer iki kitaba olduğu kadar dikkatli değildi. Yanına yaklaştım ve ön yüzünde ya da sırtında kabartma bir şey olmadığını fark ettim.

"Bu kitap Kâfirler'in laneti bozulduktan sonra ortaya çıktı," dedi parmağını kitabın sırtına vurarak. "İsim yok, bu yüzden kimin için olduğunu söyleyemem, ama Gölgeleler değil çünkü onlar hep buradaydı, Kâfirlerin içinde kilitliydi. İşin garip yanı, bu kitap açılmıyor."

"Peki, bu ne anlama geliyor?"

"Başka biri ya da başka bir şey aramızda dolaşıyor."

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

ADORA

28 ARALIK 2020
KIZIL AY TUTULMASINA 31 GÜN KALDI
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 34 GÜN KALDI

KURUCULAR GÜNÜ'YDÜ.

Çenemi kaldırdım ve aynadaki kadına baktım.

Gülümsemeyen dudakları dolgunlaşmış ve kızıla boyanmış, elmacık kemikleri tozlu pembe bir renk almış ve siyah göz kapaklarını gecenin kanatları gibi süslemişti. Sarmal saçlarındaki örgüler, yakut taşlı bir tokayla tutturulmuştu.

Bu, nefesini aştan daha uzun süre tutabilen sirenin hikâyesiydi, diye düşündü. Ve deniz kızlarının böyle mi boğulduğunu merak etti.

Sessiz, yavaş, inatçı.

Arka planda bir saat tüm malikânede yankılanıyordu. Kulenin tepesindeki odama ulaştığında ise sadece cılız bir çan sesi vardı. Kasaba Meydanı'ndaki ateşi yakmayı atlamıştım ve nişanın baloda ilan edilmesine sadece üç saat kalmıştı.

Göz kapaklarımın arkasında Stone'un bana doğru yürüdüğü bir görüntü çizilirken gözlerim dalgalanarak kapandı. Orada, ağır kapüşonlu gözler aynada kendime baktığım gibi bana bakıyordu. Sert, kederli ve gülümsemesiz. Zihnimde, elim onun elinin içine batıyor, tıpkı şarkımız gibi

balo salonuna süzülüyor. Birbirimize bağlanana kadar beni kendine çekiyor, aramızda son bir nefes bile kalmıyor. Sıcak parmakları açıkta kalan omurgamda geziniyor ve hassas dudakları şakağıma değiyor. Beni içine çekiyor, sonra yanağımda gezinen ılık bir nefes veriyor. Balo salonunun duvarları yıkılıyor ve deniz fenerine geri dönüyoruz, güçlkle sallanıyoruz. Ama bu sefer farklı. Birbirimize bağlıyız, asla ayrılmak istemiyoruz. Sır ve onun sireni, sonunda Bone Adası'nda tekrar birlikteler.

Gözlerim tekrar açıldığında, kenarları suyla kaplanmıştı. Makyajım bozulmasın diye gözyaşlarımın düşmesini engellemek için başımı geriye attım.

Yatak odamda bir rap sesi yankılandı. Burnumu çektim, kendimi toparladım ve makyaj sandalyesinden kalktım. Kapıyı açtığımda Camora fermuarı açık bir elbiseyle diğer tarafta duruyordu. Askıları omuzlarından sarkıyordu ve gözyaşları sıkışmış yanaklarını boyamıştı.

Hızlıca gözlerimin kenarlarını sildim. "Camora, sorun ne?"

Kapımı iterek daha da açtı, yanımdan geçti ve kendini yatağına attı. "Artık dayanamıyorum. Gülünç görünüyorum."

"Gülünç görünmüyorsun," dedim kapıyı arkasından kapatırken. "Bence sorun, bunun içinde *kendini* gülünç *hissetmen*." Daralmış gözleri beni bıçakladı ve onu yataktan kaldırmak için elini tuttum. "Dinle, geçtiğimiz haftayı yeni bir tasarım üzerinde çalışarak geçirdim ve senin ne düşündüğünü merak ediyorum."

Elbise askısında asılı duran giysi çantasını almak için yanından ayrıldım. Fermuarını açtım, zarif tulum kolumun üzerinde bir sunum gibi yuvarlandı.

"Bence beyazın aksine siyah tren Cruella Deville havası veriyor." Başımı kaldırıp suskun duran Camora'ya baktım. "Farklı olduğunu biliyorum. İlk kez bir kadın pantolon takımı deniyorum, bu yüzden bana ne düşündüğünü söylemelisin. Ve bana dürüstçe söyle."

Camora inanamayarak başını salladı. "Bu çok güzel. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Denemek ister misin?" Kabul edeceğini umarak sordum. Onun ölçülerini kullanarak dikmişim ama eğer tulum onun zevkine ya da tarzına uygun değilse, beğenmesi için baskı altında hissetmesini istemiyordum ve sınırlarımı aşmak da istemiyordum. Ama bütün hafta onu giyerken görmek için can atıyordum.

Camora gözlerini tulumdan ayırmamıştı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Aksi takdirde, Oh My Stars'ta tozlanıp doğru kişiyi bekleyecek."

"Ben deneyeceğim," diyerek askıyı benden aldı.

Dört dakika sonra yatak odasında volta atıyor, Camora'nın banyodan çıkmasını bekliyordum.

"Camora," diye seslendim. "Biraz daha dayanabilir misin? Burada ölüyorum." "Adora," diye haykırdı, her hecesini heceleyerek.

Haftalardır ilk kez yanaklarımın arasında bir gülümseme belirdi. "Ne? Ne oldu?"

"Adora," diye tekrarladı.

"Camora, eğer üç saniye içinde buraya gelmezsen-"

Camora banyodan çıktı ve benim çenem açıldı. Avuçlarımı ağzıma kapattım.

"Bana t a m oturdu." Camora olduğu yerde döndü, düz siyah saçları omuzlarında dalgalanıyordu ve ben gülümsememi engelleyemedim.

"İnanılmaz görünüyorsun," dedim sonunda. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kendimi... kendim gibi hissediyorum." Yukarı baktı. "Adora, bunu benim için mi yaptın?" "Hayır, tabii ki hayır," diye yalan söyledim saklayamadığım bir sırıtışla. "Gerçi ne zaman

Haftalarca elbise giymek zorunda kalmaktan şikayet ettin, bu bana elbise olmayan resmi bir şey yaratmam için ilham verdi... Ve geniş bacaklar yanılsama yaratıyor-"

Camora kollarını bana doladı ve nefesimi kesti. "Kız kardeşim olacağın için çok mutluyum."

Suçluluk duygusuyla göğsüm ağrıdı.

MÜZİK ALT KATTA BAŞLAMIŞTI.

Elbisemi giymeden önce yarım saat daha bekledim.

Cyrus'un ruh eşim olduğunu keşfetmemin üzerinden bir hafta geçmişti. Sırlar Mahzeni bunu doğrulamıştı. Bunu yazılı olarak kendi gözlerimle görmüştüm. Yine de merdivenlerden her inişte, hayatımız boyunca bize söylendiği gibi hiçbir şey içimi doldurmuyordu.

Şu anda, büyülmüş bir kasabanın kıyısında, kederli bir akşam karanlığında Viktorya dönemine ait bir malikanede rehin tutulan ve aklını kaçırmak üzere olan bir kadındım. Ve eğer malikâne perili bir şato olarak düşünülebilirse, o zaman ben de onun hayaletiydim. Zincirlenmiş, huzursuz ve yere tam olarak dokunamayan bir zihinle dar koridorlarda dolaşıyordum.

Onun yüzüyle, yenilerini yaratma umudu olmadan sadece anılarda var olmaya zorlanana kadar gerçek azabı bilmiyordum.

Ve ben de bir oyuk tanımıyordum.

Gerçekten de bir ruh oldum.

Merdivenlerin dibinde elimi karnımın üzerine koydum, bir nefes aldım ve en iyi yüzümü takındım.

Numara yap. Çene

yukarı. Gülümse,

güzel dudaklarım.

Bat, benim katledilmiş kalbim.

Sonra dünya etrafıma yıkıldı.

Konuşmalar müzikle savaşıyordu ve hepsi havada midemi bulandıran vuruşlara dönüşüyordu. Birçoğunu hayatım boyunca gördüğüm birçok yüz yanımdan geçti ama koridordan geçip balo salonuna girdiğimde artık eskisi gibi değildim. Taş beni değiştirmişti.

Balo salonuna girdiğimde, sol tarafımdaki duvarda her biri tepede bir noktaya gelen kemer şeklinde üç adet tonozlu vitray pencere sıralanıyordu. Aralarındaki boşluklarda Cyrus'un yontulmuş heykelleri duruyordu. Ama bu odaya adım atan her yeni gelenin gözlerini üzerinde toplayan, kubbeli bir tavandan sarkan devasa avizeydi. Kubbenin içinde altın varaklı detaylar ve hüzünlü bir hikâyeyi anlatan yağlı boya bir manzara vardı. *Beni hisset,* diye bağıırıyordu bu resim. *Acımı hisset.*

Zengin parke zeminlerin diğer ucunda ise müstakbel ailem bekliyordu.

Onlara doğru yürüdüm ve Ağlayan Kovuk'un çoğunun bu odada olduğunu gördüm.

Julian ve Beck adında iki Heathen, batı yakasının toplandığı pencerelerin yanında görev yapıyordu. Birbirine uyumlu siyah takım elbiseler, bembeyaz gömlekler giymişlerdi ve kol düğmeleri bileklerini süslüyordu. Bu sırada odanın sağ tarafı küçümseyen bakışlarını savuruyordu.

Fallon, Julian'ın kravatını tamamlayan orman yeşili elbisesiyle çok güzel görünüyordu. Her ne kadar Pazartesi'yle hoş bir sohbet ediyormuş gibi görünse de, Julian'ın odanın içinde dikkatli bakışlarını gezdirirken elinin hâlâ Fallon'un omurgasını okşadığını görmezden gelemedim. Bu ince dokunuş kalbimi tehdit ediyordu. Bir zamanlar bende de vardı, diye düşündüm.

Kâfirler artık bu kasabaya yolu düşen herhangi bir yabancıya sıradan insanlar gibi görünecekti. Ancak kasaba için, bize yaşattıkları acıyı ve lanetlerinin aldığı hayatları unutamazdık.

Fallon bana baktı ve küçük bir gülümseme fırlattı.

Ben de gülümsedim ama buraya arkadaşlarımla kutlama yapmaya ya da gece boyunca dans etmeye gelmemiştim. Bu elbiseyi uğruna giydiğim adam odanın diğer ucunda beni bekliyordu.

Ruhumu saran intikam duygusuyla yaklaştım.

Elimde kalan tek şey buydu.

Viola'nın yanındaki tekerlekli sandalyede oturan adam bir iskeletten başka bir şey değildi. Ve Darnell Cantini bakışlarını önünde duran kırmızı elbiseli kıza çevirdiğinde, gözleri uğursuz bir şekil aldı.

Onu tanıdı. Biliyordu.

Kulağına fısıldamak için ona doğru eğildim. "Ne düşündüğünü biliyorum. Ama hayır, Darnell, bu değa vu değil." Sesim dağıldı ve toparlamak için durakladım. "Ölmekte olduğun bir sır değil, ama ölmekten çok daha kötü şeyler var." Darnell inledi ve Viola'ya uzanmaya çalıştı ama elini kavradım ve tekerlekli sandalyesinin koluna sabitledim. "Burada olduğum her gün, geri kalan ömrünü tekerlekli sandalye dediğin bu çıpanın altında, omzunun üzerinden bakarak ve Gölgele'ın seni alması için yalvararak geçireceksin. Çünkü korkman gereken onlar değil. Benim." Elini sıktım, parmaklarındaki kemiklerin ezildiğini hissettim. "Birlikte çok eğleneceğiz, sen ve ben."

Omzumda bir el hissettim, bu yüzden onu bıraktım ve kurnaz bir gülümsemeyle geri çekildim. "Viola, her şey çok güzel görünüyor," dedim beni içeri alırken. "Harikaydın."

Camora yaklaşırken, "Bu elbiseyi daha önce görmüştüm," diye ısrar etti.

Camora, Darnell'in tekerlekli sandalyesinin kollarını tuttu ve onu dans pistine doğru yönlendirdi. Tekerlekli sandalyeyi yavaşça tam bir daire şeklinde döndürerek onunla birlikte dans ederken gülümsedi.

İkisinin ne kadar yakın olduğunu fark etmemiş olsam da bunu bir kenara bıraktım ve dikkatimi Viola'ya verdim. "Annemindi. Bu elbiseyi giymek için nişanımı duyurmak üzere Cantini'lerin evinde düzenlenecek Kurucular Günü Balosu'ndan daha iyi bir fırsat olabilir mi diye düşündüm. Bu elbise en son bu koridorlarda dolaştığında-"

"1994," dedi hoşnutsuzlukla.

Memnuniyetle gülümsedim. "Oh, hatırlıyorsun."

Gülümsedi, farkındaydı. "Nasıl unutabilirim ki?" Cyrus elimi tutmak için yaklaştı.

"Çok güzelsin," dedi, gözleri vücudumda geziniyordu. "Hazır mısın?"

KARANLIK, BOŞ KASABANIN ÜZERİNDE UZANIYORDU.

Soğuk Ay'ın dolunayına sadece bir gece kalmıştı.

Sadece ruhların kalmış gibi görüldüğü kasabada, beni arnavut kaldırımli yollar boyunca yorgun haleler oluşturan gaz alevli sokak lambaları karşıladı. Ellerimi ceplerime sokarak yürüdüm, botlarımın altında buzlar çıtırdıyor, dişlerim takırdıyor ve titreyen her nefeste önümde beyaz bulutlar parçalanıyordu. Kar taneleri sarhoş pullar gibi dönüyor ve sıçırıyordu; soğuk ve ısıricı rüzgârların yüzümdeki katmanları dondurmasını engellemek için başımı eğdim.

Serin bir esinti binaların arasından her geçişinde, buzlu zemini kirleten kırık tabela yığınlarını karıştırıyordu. *Heathens*, *Shadows* ve *Death* gibi kelimeler ayaklarımın altında dönüyor ve terk edilmiş vitrinlerin kenarlarına yapıştıyordu. Bakışlarım her şeyi içine çekerek etrafta gezindi.

Sonunda Ağlayan Kovuk kasabasına girmiştim.

Ama insanlar neredeydi?

Circe neredeydi?

Cebimdeki incileri avucumun içinde çentikler açacak kadar sıkarak kavradım. Yakında tutunacak bir şeyim kalmazsa diye, onların benim bir parçam olması için çaresizce çırpınıyordum.

"Weeping Hollow'da yabancıları pek hoş karşılamayan insanlar var. Burada olduğunu öğrenirlerse seni yakarlar," demişti bir keresinde ama ona saklanmaktan yorulduğumu söylememiştim. Uyanık hayatımın büyük bir bölümünde köyden kasabaya, şehirden şehre kaçıyordum. Kaçmaktan yorulmuştum ve artık yalnız kalmak istemiyordum. Hepsinden önemlisi, değer verdiğim tek hediyeği çoktan kaybetmiştim. Gerçekten değer verdiğim tek insanı da kaybetmek istemiyordum.

Uzaktan bir ses geldi.

Müzik, kemanlar ve kahkahalarla dolu karınlar.

Yanımdan geçen her kış esintisinde kabarıyordu.

Yaklaşık yarım mil sonra, dik çatı eğimleri ve kemerli pencereleri olan kale benzeri bir evin önünde durdum. Uzun ceketler, ütülü pantolonlar ve deri ayakkabılar giymiş birkaç adam, rüzgârlığın altında bir araya toplanmış, yanan purolarını birbirlerine uzatıyor ve uzun uzun içiyorlardı. Sadece Kirke filmlerinde gördüğüm kıvrımlı araba yolunda motorlu araçlar sıralanmıştı.

Yaralı avucumu araçlardan birinin yan tarafına kaydurdım ve elimin altındaki pürüzsüz, soğuk metali hissettim. Gözlerimi kapattım, bunun bir at olduğunu hayal ettim ve sıcak kürkünü ve toprağa vuran toynakların sesini hatırladım.

Adamlardan biri gruptan ayrıldı ve eline öksürdü. Hiçbir şey söylemedi ve sadece beni izledi.

Ellerimi tekrar ceplerime soktum ve başımı öne eğerek müzik ve gürültünün evin içine kadar girdiği merdivenleri çıktım.

Uzun, kemerli kapılar bir yığın insana, kahkahalara ve karışık konuşmalara açıldı. Çoğunluğu siyahlar içinde, şık elbiseler, smokinler ve gümüş kadehlere zincirlenmiş ellerden oluşan bir denizdi.

Ev, tabanlardan oluşan bir orkestra ve ruhlardan oluşan bir bolluktu. Ayak sesleri aşağıdaki fayanslarda yankılanırken, mumlar ferforje demir armatürlerle yukarıdaki kasetli tavanlardan sarkıyordu.

Büyük merdivenin basamaklarına serpiştirilmiş başıboş insanlar, boşluğa bakarken göz çukurları morarmıştı. Dar koridorda duvara yaslanmış bedenler, bazıları ayakta uyukluyor, diğerleri duvar kağıdıyla sohbet ediyordu.

Fuayedeki yansımamı yakaladım.

Yün paltolu bir aptal, yaldızlı çerçevenin içinde duruyordu - bu eve ait olmayan bir insan.

Ne yapıyorum ben burada? diye sordum kendime, tüm bu insanlardan, kahkahalardan, müzikten ve zaman şokundan dolayı boşluk aniden sıcak hissettirdi. Sonra pürüzsüz incilerin parmaklarımın arasından kaydığını hissettim. Derin bir nefes aldım, parmaklarımla saçlarımı geriye taradım ve gömleğimi düzelttim.

Meraklı gözler bana dikildi. Başlarını çevirip gülümsemelerini bıraktılar ve ben yanlarından geçerken arkamdan bakışlarının sıcaklığını hissettim.

Her yüzde onu aradım, daireler çizerek döndüm ve etrafımda yabancılardan başka bir şey görmedim. Genç bir çiftin kemer aralığında öpüştüğü bir sonraki odaya sıkışarak girdim. Bu manzara göğsümü ezdi ama bir balo salonunda durana kadar ilerlemeye devam ettim.

Etek ve ten kalabalığını yarıp geçer geçmez adımlarım durdu.

Görebildiğim tek şey oydu.

Nefes kesiciydi, sarı saçları dalgalanıyor ve bir zamanlar bahsettiği o kırmızı elbiseye yapışıyordu. Onu o elbiseyi giyerken görme şansına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim ve birdenbire buraya gelmek her şeye değdi.

Geriye yaslandım, ona hayranlıkla bakıyordum, parmaklarım tekrar ona yakın hissetmek için kaşınıyordu. Onunla dans eden adamı fark etmem yarım saniye daha uzun sürdü.

Bizim dans ettiğimiz şekilde dans etmiyorlardı. Hareketleri koreografik gibiydi, duygusal değil. Her yerdeydiler, hareketsiz değillerdi. Ama hâlâ *onunla* dans ediyordu ve ben yabancıların arasında duruyordum, aramızda yirmi metreden fazla mesafe vardı - bir okyanustan çok daha az ama arzuladığımdan çok daha fazla.

O anda ben bir yabancıydım, gözlerimi gözlerimden ayıramıyordum.

On

u. Ben asla böyle bir kadına sahip olamayacak biri dim.

Attığı her adımda nabzımın kulaklarımda yankılandığını duyabiliyordum. Adamın bir eli belindeydi, onu tuttuğum yerde.

Kendime hakim olamadığım için kollarım ve bacaklarımdaki kaslar ağrıyordu. Yoksa odanın öbür ucuna sıçrayıp kafasını uçuracaktım.

O zaman cesedini parçala.

Ama neden beni ayakta hissedemediğini merak ederek kendimi tuttum.

İşte.

İnsanlar yanımdan geçerken omuzlarım omuzlarıma çarpıyor ve beni tökezletmeye çalışıyorlardı ama ben kaslarım gerilmiş ve kalbim yavaş yavaş sıkışmış bir halde dimdik duruyordum.

Ben *buradayım*, ona bağırarak istedim. *Kafanı çevir ve bana bak.*

Gelmedi ve ışıklar yandığında müzik kesildi. Kendimi açıkta ve meraklı gözlerle maruz kalmış hissettim.

Kirke'nin sırtı bana dönüktü, bu yüzden bunun kaçmak için mükemmel bir fırsat olacağını düşündüm, ama ayaklarımı çözemedim.

Bir kadın sesi odadaki tüm konuşmaları bastırdı. Farklı açılardan geldiğini duydum ama etrafımdaki insanların gözlerini takip ettiğimde, odanın karşı tarafındaki siyah dantel elbiseli, uzun boylu, zayıf bir kadından geldiğini fark ettim.

"Cyrus, Adora, lütfen," diye ısrar ederek bu kişilerin öne çıkmasını işaret etti.

Circe ve adam el ele balo salonunun kenarına doğru yürüdüler.

Şaşkınlık beni ele geçirdi.

Circe ve adamın yanında duran kadın, "Bu korkunç saatlerde karşılaştığımız dehşete rağmen bu Kurucular Günü'nde evime geldiğiniz için tüm Ağlayan Kovuk halkına teşekkür ederim," diye söze başladı. "Böyle zamanlarda umuda tutunuyor ve bizi bir araya getirecek bir kutlamayı dört gözle bekliyoruz

Çünkü Weeping Hollow'da yeni bir yıl gelecek. Sözü daha fazla uzatmadan, oğlum Cyrus Olen Cantini ile Ronan ve Marcelline Sullivan'ın kızı Adora Oria Sullivan'ın nişanlandığını duyurmaktan memnuniyet duyuyorum. Sacred Sea'nin kurucu ailelerinden birinin bu nesildeki ilk nişanı ve bunu çok daha fazlası takip edecek. Kadehlerimizi Cyrus ve Adora için kaldıralım!"

Cyrus adındaki siyah saçlı adam Circe'i belinden yakaladı.

Her şey çok hızlı geliyordu. Ne olacağını biliyordum ve *bekle! diye* bağırırdı zihnim ama onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çünkü beni burada dururken göremezdi.

Ve onu öptü.

Çarpışmanın etkisiyle gözlerimi kapattım, izleyemedim.

Çiğerlerimden bir nefes kazımaya çalıştım ama göğsümü tıkadı. Kalbim göğüs kafesime o kadar sert çarpıyordu ki, kırılıp beni terk edebileceğini düşündüm.

İnsanlarla dolu bir odada, kimse umutsuzluğun içimde nasıl kök saldiğını, öfkeli bir gövde ve üzgün dallar yetiştirdiğini, şaşkın dallarını omurgamın etrafında бүktüğünü, kemiklerimi ezdiğini fark etmedi. Haftalardır sakarin pompalayan içimdeki kanlı ve çiğ organ durdu.

Gözlerimi açtım ve o sözde benimle sevişirken kur yapmalarına tanık olan tüm yüzlere bakışlarımı çevirdim.

Ama bir çift gümüş rengi, doğaüstü göz bana bakarak duraksamama neden oldu.

Yanında beyaz saçlı bir kızı tutan bir adama bağlıydılar. Kızın sadece profilini görebiliyordum ama onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Belki de beyaz saçlarıydı ve bana benimkini hatırlatıyordu.

Adam omurgasını dikleştirdi ve gözlerini bana dikti. Sanki bu odaya, bu insanlara uygun olmadığını biliyordu. Özellikle de kolunun altındaki kadına bakışlarımdan hiç hoşlanmamıştı.

Öpücükten uzaklaşırken Circe'ye tekrar baktım.

Çenesini kaldırdı ve odaya baktı.

Ve bakışları benimkilere çarptı.

Ünlü şairler ve yazarlar, iki insanın odanın diğer ucundan göz göze geldiği bu an hakkında yazmışlardır. Bazıları için bu nostaljik şiirin yavaş bir şarkısıydı - uzun bir uykudan uyanış. Benim içinse, çağrışım yapan bir düzyazı atağıydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

ADORA

ELIM CYRUS'UN AVUCUNDAN KAYDI.

Stone buradaydı, tam karşımda, ciğerlerimin dibindeki son nefesi çalıyordu. Yün palto giymiş bir deniz feneriydi, siyah gözlerinde sefil bir bakışla bana doğru bakıyordu. Melankolinin öptüğü bir yüzü, bir heykelin zarafeti vardı, hem hareketsiz hem de çizimlerinden biri gibi hareketliydi. Yüzü sanki bütün kan başından kalbine akmış gibi solgunlaşmıştı. Yüz ifadesi yaralıydı, ürperticiydi; gülümsemeleri, kahkahaları ve etrafımızda salınan müziği cezalandırıyordu.

Bu anın, dokunabilecek kadar yakınımda durduğu anın görüntüsü birçok kez aklımdan geçmişti. İki hafta boyunca bunu hayal etmiş, düşlemiş, sahip olmam yasak olmasına rağmen bunu dilemişim ve o buradaydı. Ve ben ona gitmek istedim.

Yanlış adamın yanında durduğum şu andaki kadar kendimi hiç yersiz yurtsuz hissetmemiştim.

Aralarında duran tuhaf adamı fark eden olup olmadığını görmek için odaya göz gezdirdim. Ne zaman aynı odada bulunsak bir depreme dönüşen sarsıntıyı hissedip hissetmediklerini merak ettim.

Julian, Stone'un her an üzerine çullanacağı izlenimini veren bakışlarını, kibirli gözlerle Stone'a diktiğini fark etti.

Stone ondan habersiz görünüyordu ya da umurunda değildi. Bir adım öne çıktım.

Stone başını salladı.

Cyrus elini koluma koydu. "Adora?"

Sonra gözlerim Cyrus'un şaşkın yüz ifadesine takıldı. "Sadece ihtiyacım var..." Cyrus'a başka ne söylediğimi hatırlamıyordum çünkü kelimeler uçup gitmişti

Ben de Stone'a bakıyordum, o ise çoktan arkasını dönmüş, uzaklaşmaya başlamıştı.

Dudaklarıma götürdüğümde parmaklarım titredi ve sonra ayaklarım hareket etti.

Adımlarımla rahat ve soğukkanlı görünmeye çalışarak Stone'un peşinden gittim.

Tekrar Julian'a baktım. Kolunu Fallon'un belinden çekmiş, kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

O da Stone'un peşindeydi.

Stone'u Julian'dan önce yakalayabilmek için adımlarımı hızlandırdım.

Ivy benimle konuşmaya çalıştı, Pazartesi elbiseme iltifat etti ve Kane'in parmakları yanımdan geçerken koluma dokundu.

"Affedersiniz," diye bağırdım, gözümü Stone'un sırtına dikmiş bedenler arasında dolanıyordum.

Her adımda çıplak parmaklarının tenimde gezinmesinin nasıl bir his olduğunu, ateşli nefes alış verişlerimizi ve onun çaresiz, donuk gözlerini hatırlıyordum. Kalbim kafesinden çıkmaya çalışırken başım dönmeye ve nefesim kesilmeye başladı. *Burayı sevmiyoruz, diye* haykırdığını hissettim kalbimin. *Burayı hiç sevmiyoruz.*

Stone köşeyi dönüp fuayeye girdi ve aceleyle attığım adımlar, topuklarım koyu çikolata zemine çarpıp halının üzerinde sessizleşene kadar koşmaya dönüştü.

Stone'un eli kapı koluna dokunmadan hemen önce onunla kapının arasına girdim ve kaçamaması için sırtımı kullanarak kapıyı çiviledim. Nefesim daralırken, gözlerinin derinliğini bir anlığına yakaladım.

"Lütfen bu kapıdan çıkıp gitme," diye fısıldadım, kelimeler dağılmıştı, kollarımı ona sarmaktan ve dünyanın geri kalanından saklanmak için yüzümü göğsüne gömmekten başka bir şey istemiyordum.

Soğuk, incinmiş bir bakış bana sabitlenmişti.

"Buraya daha önce birçok kez geldik," dedi, neredeyse bileklerimi belinden kavrayıp beni üzerinden sıyıracakmış gibi. "Bu sefer, sırtıma bakmanın nasıl bir his olduğunu bilecek olan sensin."

Çenem titredi ve omurgamla avuçlarımı kapıya dayayarak duygularımı geri çektim. Kenara çekilemedim.

Birbirimize inatla baktık. "Bırak beni," dedi bana.

Bir damla gözyaşının düşmesini engellemek için başımı hafifçe salladım. "Hayır."

Sol tarafta Julian kalabalığı yaparak doğruca bize doğru geliyordu. "Stone, lütfen," diye fısıldayarak yalvardım.

Bana kızmakta sonuna kadar haklıydı ama buradaydı ve bu bir şekilde her şeyi değiştirdi, değiştirmese bile. Tekrar Julian'a baktım. Neyse ki cenaze evinin sahibi Jonah ile gizlice konuşuyordu, ikisinin de gözleri bu yönü işaret ediyordu.

Stone'un gitmesine izin vermeliydim, Julian ona ulaşmadan bu kapıdan çıkıp gitmesine izin vermeliydim, ama yapamadım. "Eğer benimle gelmezsen, bir Kâfir seni saniyeler içinde bayıltacak ve ikimizden biri gözünü bile kırpmadan seni bu evden söküp atacak." Yutkundum, gözlerim Julian'dan Stone'a kaydı. "Bir Kâfir tarafından ele geçirilen herkes sonsuza dek ele geçirilmiş demektir."

Stone canı sıkılmış bir halde kıpırdandı. "Bu da senin hikâyelerinden biri mi?"

Artık ona başka seçenek bırakmıyordum. Bileğinden tuttum ve onu salona, sürgülü kapıları geçip koridora çektim. Stone direnmedi ve arkamda kalarak beni köşeden takip etti.

Hizmetçilerin erzaklarını sakladıkları odaya vardığımızda kapıyı arkamızdan kapattım ve yüzümü ona döndüm.

Oda küçüktü. Bir kiler.

Stone'un göğsü kabardı. Sanki tek yapabildiği buymuş gibi zor nefes alıyordu.

Nefessiz kaldığı için değil, düzenli nefes alamadığı için.

İkisi de aynıymış gibi görünüyordu ama değillerdi.

Onu yatıştırmak için elimi göğsüne koydum.

Bir adım geri çekildi ve elim kayıp gitti.

"Bu görücü usulü bir evlilik. Ben seni bulmadan iki gün önce sipariş ettiler."

Stone konuşmadı.

İnanılmaz bir şekilde hareketsiz durdu ve yaralanmış bir ifadeyle bana baktı.

Kendimi ona bir cadı olduğumu, Cyrus'un benim *finneuma*'m olduğumu ve meclisimin evimi kurtarmak için bu anlaşmalı evliliği emrettiğini söylerken hayal ettim. Sonrasında yüzündeki inançsızlığı hayal ettim çünkü asla anlayamayacaktı. *Başka bir hikâye* diye düşünürdü.

Mide bulantımı hafifletmeye çalışarak midemi tuttum. "O benim en iyi arkadaşım ve kız kardeşimin erkek arkadaşıydı. O iyi bir adam Stone, ama onunla evlenmeyi hiç düşünmedim. Sadece bu konuda başka bir seçeneğim yok."

Stone ciddiyetle bana baktı, gözleri çukurlaşmıştı. Sanki

içindeki tüm yaşam yavaşça geri çekiliyordu.

"Bir şey söyle," diye bağırdım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Stone irkilmedi. Ama dudakları aralandı ve sığ bir nefes aldı. "Sana hiç vermediğim bir şeyi kırmayı nasıl başardın?"

"Stone." Ona uzanmaya çalıştım ama o yine geri çekildi.

"Senin kim olduğunu bile bilmiyorum," dedi. "Ve belli ki sen de bilmiyorsun."

Omurgam eridi. "Gitmen gerekiyordu," diye fısıldadım. "Sen buraya gelene kadar iyiydim." Bunun bir yalan olup olmadığını bilmiyordum ama buna inanana kadar uzun süre iyiymişim gibi davranabilirdim. "Buraya gelip bunu benim için daha da zorlaştırmamalısındın."

Bunun üzerine Stone irkildi. "O zaman senin için işi kolaylaştırayım," dedi. "Bir seçim yapman gerekiyor. Burada onunla mı kalmak istiyorsun, yoksa benimle mi geleceksin?"

"Durum bundan daha karmaşık."

"Hayır, öyle değil. Çok basit." Ellerini ceplerine soktu -bana dokunmamak için bir yol gibi görünüyordu. Hastalığın göğsüme tırmandığını hissettim ve Stone dik durdu. "Onu da mı beceriyordun?"

"Tanrım, Stone. Hayır." Ama bu onun gözlerindeki endişeyi hafifletmişe benzemiyordu. "Haftalardır beni becerdiğini biliyor mu?"

"Kimse senin hakkında bir şey bilmiyor," dedim. "Ve bu böyle kalmalı." "Circ-" Stone gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. "Adora, bu Doğru."

Adora, dedi ve göğsümdeki ağrı bir yanmaya dönüştü. Bir adım daha yaklaştım ve avuçlarımı açık paltosunun içinde karnının kenarlarında gezdirdim. Sıcaklığı içime yerleşti ve başımı eğip alnımı göğsüne yaslayarak kendimi tamamen kaybetmemek için elimden geleni yaptım. "Uzun zamandır adımlı söylediğini duymak için can atıyordum."

Başımı kaldırdığımda bana bakıyordu, çene kasları seğiriyordu.

Bileğimi kavradı ve aramızda tutarak başparmağını nabzıma sürttü. Son anım olma ihtimaline karşı onunla geçirdiğim bu anı en iyi şekilde değerlendirmek için onu öpmeye gittim.

Stone'un nefesi dudaklarımda titredi ve gözlerini kapattı. Ama ağızlarımız birbirine değmeden hemen önce benden uzaklaştı. Derin bir nefes aldı ve bir adım geri çekildi. "Sen seçimini yaptın ve bu ben değilim. En azından sözünü tut, ona sadık kalarak seçiminin arkasında dur ve

-Bir kez olsun ona karşı dürüst ol, Adora. Ben de senden bunu isterdim." Stone'un çenesi sıkıldı ve bir sonraki sözlerini fısıldamak için ağzını kulağına yaklaştırarak eğildiğinde ölçülemez bir güç damladı. "Beni sürüklediğin bu küçük odadan çıktıktan sonra hepimize bir iyilik yap. Gösterişli nişanlının yanına dön ve ona sikimin tadının nasıl olduğunu sor."

Geri çekildiğinde ve gözlerimiz çarpıştığında irkildim. Sıcak nefesinin kirpiklerimi dalgalandırdığını hissedebiliyordum.

"Bitmedi, bunu sen de biliyorsun," diye fısıldadım, kendimi tutmaktan kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu. "Seni tekrar göreceğim."

"Sevgili sirenim," dedi başını sallayarak. "Nefesini tutma."

Dönüp dolabın kapısını açmadan önce onu durdurma şansım olmadı.

Işık içeri doldu. Julian Blackwell diğer tarafta durmuş onu bekliyordu.

Julian'ın kaşları çatıldı. "Merhaba, seni gizemli orospu çocuğu."

İkisi göz göze geldiğinde nefesimi tuttum.

Stone tek kelime etmedi. Julian'ın etrafında bir adım attı ama Phoenix ve Beck ortaya çıktı. Ve üçü Stone'un etrafını sararak onu engelledi.

Phoenix ve Stone aynı boydaydı ve Phoenix ona doğru yaklaştığında Stone'u tarttı. "Görüyorum ki Ağlayan Kovuk'a girmişsin ve bir amcığın içine düşmüşsün." Phoenix Stone'un ceketinin yakalarını düzeltilti. "Adora'nın dolap sürtüğünün bir adı var mı?"

Stone cevap vermek istemeyerek onun gözlerinin içine baktı.

Gözlerim aralarında gidip geliyor, Stone'un *bir şeyler* söylemesini diliyordum. "Bunun için zamanım yok." Phoenix Stone'u yakasından yakaladı ve

onu duvara çarptı. "Sen de kimsin lan?" "Onlara

sadece yolda olduğunu söyle," diye ısrar ettim.

Stone ona bakarken çenesini kaldırdı.

Bu sessizlik Phoenix'in sınırlarını daha da gerdi ve dişlerini sıkarak Stone'un yakasını bıraktı ve yumruğunu Stone'un elmacık kemiğine bir *gümbürtüyle* indirdi!

Stone tökezlemedi. Daha uzun durdu, burnundan derin nefes aldı, kirpik siyahı gözleri Phoenix'in üzerindeydi.

Aralarına girmeye çalıştım. "Bırak gitsin," diye bağırdım. "Lütfen, gitmesine izin verirsiniz, onu bir daha görmek zorunda kalmazsınız."

Julian elini kaldırdı ve rüzgâra benzer bir güç ayaklarımı yerden kesip beni tekrar dolabın içine fırlattı. Sırtım temizlik malzemelerinin olduğu bir rafa çarptı ve

Ben yere düşerken üzerime devrildiler. Stone'un Phoenix'i kenara ittiğini, Julian'ı gömleğinden tuttuğunu ve dolap kapısı sihirli bir şekilde kapanmadan hemen önce onu karşı duvara çarptığını görmek için yukarı baktım.

Kendimi yerden kaldırıp ayağa kalktım, kaygan topuklarım fayansın üzerinde kayıyordu. Elbisem kalçalarımı sıkıyordu ve öne doğru kapıya doğru düştüm, kolu denedim ama açılmadı. Kapı kolu dönmüyordu bile.

Yumruğumu kapıya vurdum. "Dur!" Çığlık attım.

Diğer taraftan hiçbir ses gelmedi. Tekrar bağırdım, yumruğumu ve avucumu kapıya doğru savurdum, sonunda biri diğer taraftan kapıyı açana kadar.

Alice'e doğru tökezleyerek ilerledim ve neredeyse onu yere seriyordum. Koridor boştu. Sadece Alice ve ben vardık.

Stone ve Heathens gitmişti.

Sanki nefes almama yardımcı olacakmış gibi ciğerlerimi sıktım ve yanımda sert bir şey hissettim. Gözlerimdeki yaşları kırıştırdım ve elime baktım.

Bileğime siyah incilerden yapılmış bir bilezik sarılmıştı.

SHAT TERED WHISPERS

ALEC & CIRCE

ALEC VE CIRCE NE KADAR ÇOK BIRLIKTE OLURLARSA, O KADAR ÇOK Birbirlerinin arkadaşlığını dört gözle bekliyorlardı. Alec her sabah onu düşünerek deniz fenerinin penceresinden dışarı bakar ve görmek istediği hep onun teknesi olurdu. Çoğu zaman da hayal kırıklığına uğruyordu. Yine de Circe her geldiğinde, onu terk etmesi daha da zorlaşıyordu.

Haftalar geçmesine rağmen Kirke'yi görememişti. Alec bu süreyi siyah dudaklı istiridyeye avlayarak geçirmişti. Okudukları ona bu tür istiridyelerin okyanusun bu bölgelerinde bulunmadığını söylüyordu, bu da onu daha da heveslendiriyordu. Alec istiridyeleri kırıp açmak ve içlerinde oluşan nadir siyah incileri toplamakla meşguldü.

Nadir inciler onun olduğu kadar Kirke'ye de aitti ve bunu ona, sıfırdan gelen bir adam için düşünebildiği tek yolla göstermeliydi.

Onsuz geçirdiği dördüncü haftada anakaraya yelken açtı.

Babasının balıkçı teknesini demirledi ve yolun geri kalanında kayıkla ilerledi. Kıyıya ulaşır ulaşmaz ahşap kayığı sudan çıkardı ve kumun üzerine oturttu.

Pazara kadar iki millik bir yürüyüş mesafesi vardı. Kemanlardan ve çellolardan gelen notalar onu daha da yaklaştırdı ve köşeyi döndüğünde melodiler arnavut kaldırımli sokaklardan aşağı aktı. Her nota onun içindeki yerlere açılan bir kapı gibiydi.

Ona sadece Kirke dokunmuştu ve onu görmenin heyecanı yanından geçtiği her kişiyle birlikte katlanıyordu.

Kasaba halkının tuzlu su balıkları, hamur işleri, taze pişmiş turtalar, otlar ve yağlar ve somun ekmek sattığı çadırlar kıvrımlı yolu kaplıyordu. Benim siyah incilerimden çok daha gösterişli el yapımı takıların, bileziklerin ve kolyelerin yanından geçerken bir pankartta *Yaşayan Bir Ruhu Süsleyin* yazıyordu.

İnsanlar meydanı doldurmuş olsa da hiçbiri Kirke değildi. Göğsünde bıraktığı boşluğu yenilgi doldurdu.

Kirli yanakları ve tel tel saçlarını örten kemancı kasketiyle genç bir çocuk ağzını kapatıp kalabalığa doğru bağırdı. "Her sabah ekmek pişirilir. Bitmeden gelip alın!"

Alec ikisi yüz yüze gelene kadar çömeldi. "Bunu tek başına mı yaptın?" diye sordu.

"Hayır, ama Mama Mae'nin var." Çocuk başparmağını arkasına götürdü. Masanın diğer tarafında, unlu önlüğü, pembe yanakları ve oğluyla gurur duyan sırtışıyla genç çocuğun annesi oturuyordu. Ekmek dolu masanın önünde hiç müşteri yoktu. Alec, kasabanın Ağlayan Kovuk'a geldiklerinden beri genç çocuk ve annesini dışladığını bilmiyordu. "Anneminkinden daha taze ekmek bulamazsın, yemin ederim."

Kalp kırıklığı Alec'i tüketti ve çocuğun hatırı için bir gülümseme attı. "Ne kadar?"

"Bir beşlik ve daha azı değil."

"Bir beşlik, öyle mi? Zor birisin." Alec onun uzattığı küçük avucuna gümüş bir dolar bıraktı. Bu Alec'in son birikimiydi. Circe'i görmediğine göre, artık bir işe yaramayacak gibi görünüyordu. "Senin ve annen için."

"Vay canına! Teşekkürler efendim!" Alec uzaklaşırken bir parça ekmek kopardı ve ağzına attı. "Anne, bak! Buna inanabiliyor musun? Büyük bir gümüş para! Hiç böyle bir şey görmüş müydün? Efendim, neden yarın sabah gelip annemin sıcak keklerini denemiyorsun?! Söz veriyorum, hayal kırıklığına uğramayacaksınız!"

Alec bir lokma ekmekle vedalaşmak için topuklarının üzerinde döndü. Sonra gözleri Circe'in yüzüne takılınca kolu yana düştü.

Onu görmek, göğsünün karmakarışık bir duygu deniziyle ağrmasına neden oldu.

Sık sık aşık olmakla ilgili hikayeler okurdu ama aşk belirsiz bir şeydi. Aşk, içine düştüğü bir şey değildi.

Onu.

Yüzünde parlak bir gülümseme vardı ve kırklı yaşlarının ortalarında olduğu anlaşılan yaşlı bir kadınla konuşuyordu. Ona doğru koşup kollarına atılmamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine, bir çadırın arkasına saklandı ve uzaktan izledi.

Bir adam Circe'e yaklaştı ve pazusunu morartmaya yetecek bir güçle kavradı. Circe'in gülümsemesi dudaklarında soldu ve diğer kadının rahatsızlığını fark etmemesi için başını hafifçe çevirdi.

"Karım dinsizlerin bulunduğu bir pazarda geçit töreni yapmaz. Ayrıca burası kesinlikle bunu tartışmak için uygun bir yer değil. Gün batımından çok önce seni bekliyor olacağım," diye kulağına fısıldadı adam ama Alec aralarındaki mesafeden duyamadı. Ama Alec onun nasıl giyindiğini, uzun siyah paltosunu, ütülü pantolonunu ve parlak ayakkabılarını fark etti. Ve Alec özellikle adamın Circe'e dokunma şeklini fark etti. Buruşuk gömleğini düzeltirken ve keten kollarını ayarlarken kıpırdamadan durmak için başka bir dünya gücü gerekiyordu.

Kirke'nin yanından ayrılan adam yüzünü buruşturdu ve meydanda hiç vakit kaybetmedi.

Ani bir öfkeye kapılan Circe eteğini topladı. "Lacie, biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedi ve hizmetçisi Lacie onu takip etmeye başladığında Circe avucunu kaldırdı. "Yalnız."

Circe uzaklaştığında, Alec bunun onun için bir şans olduğunu biliyordu.

Toprak patika boyunca onu takip etti. Yürürken ellerini arkasında kavuşturmuştu ve Alec adamın ona yaptıklarından sonra onun zarafetle yürüdüğünü düşündü.

Köşeyi döndüğünde Alec onun eline uzandı ve yaptığı bileziği narin bileğine taktı. Parmaklarını sıktı ve kulağına, "Benim Circe'm," diye fısıldadı.

Alec'in sesi Circe'in kalbinin göğüs kafesinin kemikleri arasından fırlayıp göğsünden dışarı yuvarlanacakmış gibi çarpmasına neden oldu. Ama kimse fark etmesin diye etkilenmemek için de elinden geleni yaptı. Ah, onun huzurunda durup erimemek ne kadar da zordu.

İkili köşeyi döndüğünde, yalnız olduklarını anlamak için etrafını tek seferde taradı. Sonra Alec'in elini tuttu, onu eczane ile market arasında, sadece güneşin onları görebileceği bir yere çekti ve kollarına atıldı.

"Burada ne işin var?" diye sordu, Alec'in yanağından bir tutam saç alıp kulağının arkasına sıkıştırırken yüzünü inceleyerek.

Alec onun elini tuttu, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve birlikteliklerini göğsüne sabitledi. "Seni görmem gerekiyordu."

Circe konuşamıyordu ve nefes alış veriş sığılaşmıştı, bu yüzden Alec bileğine sarılı ipten siyah bir inci döndürdü. "Her inci, sensizken seni düşünerek geçirilen bir gündü." İç çekti. "Circe, deliriyorum. Lütfen beni bir sonraki kolyeyi yapmaya zorlama."

"Bunları kendin mi buldun?" Gözyaşları oluştu ve gözlerinin kenarlarına yapıştı. Hiçbir erkek onun için bir şey yapmamıştı. Başını salladığında gözyaşlarından biri düşüp kabaran göğüslerinin üzerine sıçradı.

"Alec, ben

."

"Kimdi o adam? Vücudunu morartan o muydu?"

Circe'in çenesi kapandı. Gözlerini aşağıya doğru çevirdi ve adam onun derin bir nefes alışını izledi. "Benim kocam."

Alec kaşlarını kaldırdı.

Midesi düğüm düğüm oldu.

"Onunla evlisin," dedi. "Onunla nasıl evli olabilirsiniz?" Circe başını salladı. "Önemli değil."

Alec başka tarafa baktı.

"Alec, bana bak," dedi, gözleri onunkilere dikilene kadar yüzünü tutarak. "Anlayabilsen bile bunun bir önemi yok. Ben güçlüyüm, Alec. Ve gecelerimi onunla geçiriyor olabilirim, ama o karanlık saatlerde tek düşüncem sensin. Sana yemin ederim, sadece seni düşünüyorum." Omurgası tuğlayla buluşana kadar onu kendine çekti ve onun içinde eridi. "Ben seninim," diye fısıldadı dudaklarına. "Sonsuza dek seninim."

Sanki dünya etraflarından akıp gidiyor gibiydi. Güneşin altında sadece Circe ve Alec vardı, onların aşk hikâyesine tanıklık eden tek şey, kemanlardan gelen armoniler göğüslerinin içindeki narin şeyleri okşarken titreyen ve şehvetle yoğrulmuştu.

Alec onun yüzünü kavradı ve dilini ağzına soktu.

Circe'in bacakları sarsıntının etkisiyle zayıfladı ve Alec onun eteğini sıktı. "Bırak onu," diye yalvardı. "Uzaklara yelken açabilir ve asla arkamıza bakmayabiliriz."

Circe'in düşünmek için bir dakikaya ihtiyacı yoktu. Tek bildiği, nefret ettiği bir hayata her dönüşünde onu bekleyen cezanın her zaman hazır olduğuydu. Umutsuzca Ağlayan Kovuk'tan ayrılmak, kocası dediği deliden kaçmak ve Alec'le birlikte olmak istiyordu.

"Bayan Cantini!" diye nefes nefese kaldı Lacie.

Bir anda Circe ve Alec birbirlerinden ayrıldılar.

"Lacie," diye onayladı Circe eteğini düzelterek. Bir avucunu göğsüne dayadı ve panikle aldığı nefesi gizlemek için safirini kavradı. "İnsanlara gizlice yaklaşmamalısın. Bu hiç kibarca değil."

Lacie saniyeler önce Bayan Cantini'yi öperken bulduğu tuhaf adama baktı. Durdurmasaydı ikisi arasında neler olabileceğini ancak hayal edebilirdi. "Sizin için endişelendim. Lütfen beni ... arkadaşınızla tanıştırır mısınız?"

"Vakit yok," diye cevap verdi Kirke. "O da tam yoldaydı."

Kirke Alec'e döndü ve fısıldadı, "Önce yapmam gereken bir şey var. İlk nerede tanıştığımızı hatırlıyor musun?"

Alec'in bakışları, parmaklarını çapraz kollarında gezdiren Lacie'ye kaydı, sonra da burnunu ona doğru kaldırdı. "Hatırlıyorum," dedi gergin bir çeneyle.

"Bu gece, cadı saatinde buluşalım."

Alec'in bakışları Circe'e çarptı. "Bir dakika bile geç kalma, yoksa senin için gelirim."

"Orada olacağım. Söz veriyorum."

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

TAŞ

KANIM AHIRIN KAPLAMASINA SIÇRADI.

Kan ağzımı doldururken sıçrayan kana baktım, kıpkırmızı takımyıldızları birleştirdim. Diş etlerimde biriktiğinde metalik tadı sıcaktı ama çenemden aşağı süzüldüğünde anında soğudu. Parmak eklemleri karnıma çarpmadan önce ürkütücü tabloya hayranlıkla bakmak için sadece bir saniyem vardı.

İçime bir acı saplandı. Bedenim yana savrulduğunda, bileklerim ve ayak bileklerimin etrafındaki zincirler beni tekrar yerime çekti. Kendimi yukarı çektim, botlarım ölü yapraklar ve kan lekeleriyle kaplı beton zemini buldu.

Paltom yırtılmış, gömleğim parçalanmış, göğsüm ve karnım acımasız kışa maruz kalmıştı. Eklemlerim kaskatı kesilmişti ve titrememeye çalışmaktan kaslarım ağrıyordu.

Kirişlerden dört çift zincir sarkıyordu ve çelik plakalar zemine cıvatalanmıştı - bu ahırın içinde dört kişiyi daha zapt etmek için dört fırsat daha vardı.

Ahırın tavanının ortasından tek bir ışık sarkıyordu. Başımın üzerinde hafifçe sallanıyordu. Boynumu yeterince bükersem, bir çatlaktan gecenin siyah tuvalini görebileceğimden emindim.

Adora beni uyarmasına rağmen, neden burada olduğumu ya da benden ne istediklerini hâlâ anlayamıyordum.

Soru sormanın faydasız olduğunu öğrenmiştim. İnsanlar yalan söyler. Kendilerini ya da başkalarını korumak için yalan söylerler. Adora'nın bana altı hafta boyunca yalan söylemesi gibi. Ancak bunun ya herkesi benden korumak ya da beni herkesten korumak için olduğuna inanmak zorundaydım.

Karnımdaki bir başka yaraya ve sırtıma aldığım bir başka darbeye şahit olmadığım için mutluydum. Phoenix dedikleri adam, gençken sabahları avladığım beyaz kuyruklu geyikler gibi yorulmuyordu. Hem gözleri hem de yumrukları pirinçten dövülmüş gibiydi.

İnanıyorum ki her insan bu dünyaya içinde hem iyilik hem de kötülükle doğdu. Hangisini besleyip hangisini öldüreceğimiz konusunda bir seçim yapmamız gerekiyordu. Yüz yıldan fazla bir süredir, soğuk olanın üzerine titriyordum. Bu sayede baktığım aurik gözlerin canavarca olmadığını biliyordum. Pek sayılmazlardı. Yoksun ve nefret doluydular. Bu adamın kendinden mi yoksa dünyadan mı nefret ettiği hâlâ tartışmaya açıktı. Yine de bana saldırısı, insanların görmesini istemediği şeyleri saklamak için bir tür çürümüş zevk haline gelmişti.

Bu onu şimdilik besledi.

Böylece devam edebilirdi. Ama ben de devam edebilirdim.

Ahırın içi buz gibiydi ama gözlerimi açık tuttum.

Onları uzak ve kayıtsız tuttum.

Nefes almak acı veriyordu ama bunu belli etmedim.

Onu şimdiden özlemiş olsam da, bunun kalbimi etkilemesine izin vermedim. Katı bir taş olarak kaldım, kâğıt değil.

Üçü de palto ve pantolon giymişti. Bembeyaz gömleklerinin yakalarını gevşetmişlerdi ama kanım Phoenix'in kollarını lekelemişti.

Adımı istediler.

Vermeyi reddetmiş olsam da, onlarınkini öğrenmiştim.

Beck daha genç olanıydı. Avuçladığı ellerine ısı üflerken, kafasında çoraba benzeyen bir şapkayla ahırın duvarına yaslanan adamın işkencesini izleyemiyordu.

Ve bir de Julian vardı - beni götürdükleri malikânede beni izlediğini ilk fark ettiğim kişi. Konuşmamıştı ve kollarını kavuşturmuş, parmak eklemlerini çenesinin altına dayamış bir şekilde arkasına yaslanmıştı.

Phoenix çenemi tuttu.

"Neyin var senin?" diye sordu yüzüme tükürükler saçarak.

Adora'nın zihnindeki görüntüsüne tutunarak tepki vermedim, birlikte deniz fenerine geri dönmüştük ve onun soyunmasını izliyordum: etekleri tozun sıçrayıp yerleştiği eski zeminlerde geziniyordu. Gülümsüyordu ve benimle geçirdiği anlardan daha özgür hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Julian duruşunu bozdu. "Gözlerinin içine bak," dedi bir adım daha yaklaşarak. "O insan değil. Hayvan bile değil." Dikkati Beck'e kaydı. "Git Zeph'i bul."

Beck duvarı tekmeledi. "Bilmiyorum Jules. Güçleri şimdiye kadar ortaya çıkmış olmalıydı."

Phoenix yüzümü yana doğru itti. "Ya da belki de kontrol etmekte daha iyidir."

ŞIŞMIŞ GÖZLERIMDEN SONRA NE KADAR ZAMAN GEÇTİĞİNİ BILMIYORDUM.
Çatlak açık.

Bakışlarım somut bir şekle odaklanamıyordu ama gecenin solmakta olduğunu biliyordum. Gece yarısı ile gün doğumu arasında bir zamandı. Gün doğumuna daha yakın. Ama her şey bulanık ve şekilsizdi.

Şakaklarım zonkluyordu ve başımın yanlarından arkaya doğru bir ağrı vardı.

Hâlâ bu noktaya zincirlenmiş durumdaydım. Sabah serinliği çıplak göğsümde gezinirken her gözyaşı, yara ve kesik yanıyordu. Gözlerimi daha geniş açmaya zorladı, görüşüm dengelenene ve çevrem şekillenene kadar gölgelere odaklandım.

Önümde üç adam duruyordu. Birini daha önce görmemiştim.

"Dışarısı *senden* daha soğuk," dedi Beck ahıra girerken. Ve sonra dört kişi oldular.

Julian'ın "*Git Zeph'i bul*" dediğini hatırladım.

Bu Zeph olmalı, diye düşündüm. Koyu sarı saçları ve maskesiyle karşımda duruyordu. Ona bakarken sanki eski halimin yansımasına bakıyor gibiydim. Bir canavara. Bir wendigo. Herkesin alay ettiği ama kimsenin görmediği versiyonum. Adora'ya kadar kendim bile.

Maskenin içinden bir çift kireç yeşili göz bana baktı. İki yanardöner küre.

"İyi uyudun mu?" diye sordu kalkan gibi bir sesle. Sakin, toparlanmış. Onu merak ettim ve dik durmaya çalıştım.

İğrenmiş bir bakışla başını eğdi ve beni inceledi. "Nereden geldin sen?"

Gitmeme asla izin vermezlerdi. Bu noktada olmaz. Kasabaları için bir tehdit olduğuma inanıyorlardı. Bir noktada, hangisinin beni öldüreceğine karar vermeleri gerekecekti.

beni öldürmek zorunda kalacaklardı. Beck bunu kaldıramazdı. Tahmin etmem gerekirse, tahminim önümde duran kişi olurdu.

Dişlerimi sıkarken çenem sıkıldı. Onlara istediklerini vermeyi reddettim. İnat olsun diye değil, onlara hiçbir şey borçlu olmadığım için.

Ama sonra Zeph bileğine bir fiske vurdu.

Birden odadaki hava inceldi ve nefes almak daha da zorlaştı.

Bir anda iki beton yumruğun ciğerlerimi sıktığını hissettim.

Nefes alabilmek için soluk soluğa kaldım, gözlerim ne olduğundan emin olamadan etrafta geziniyordu. Havanın neden tek bir nefes alabileceğimden daha hızlı akıp gittiğini anlamıyordum.

"Zephyr," diye uyardı Beck.

"Bu onun elinde," diye tersledi Phoenix.

Ciğerlerim içimi kemiriyor, oksijen bulmaya çalışırken acı veren bir yanma hissediyordum.

Zephyr bileğini saat yönünde çevirdi ve boğazım şişti.

Bir şekilde, bir şekilde, maskeli adam içimdeki tüm havayı dışarı çıkarıyordu.

Okuduğum kitaplarda ölüm gürültülü, hızlı ve şiddetli bir şekilde gerçekleşiyordu. Çelikler çarpışır, adamlar küfreder ve hem botlar hem de kalpler, her şey affedilmeyle durana kadar yere çökerdi. Ama şu anda benim ölümüm sessiz ve telaşsızdı. Yavaş bir dans. Görünüşe göre boğulduğunuzda, bu ister suda ister havada olsun, yavaşça gerçekleşiyordu. Havanın yokluğu tek silahtı ve her türlü laneti çaresiz bir boğazın kalınlığından çalışıyordu.

Zephyr'in yeşil gözleri beni yavaşça öldürürken benimkilere bakıyordu, sanki bunu romantikleştiriyordu.

"Morarıyor lan," diye bağırırdı Beck, akılsızca parmak uçlarını sayarak. "Onu öldüreceksin."

"Bırak büyüsü onun kahramanı olsun," dedi Zephyr gözlerini kısarak. "Eğer varsa tabii."

Oda soluyordu. Kararıyordu. Dönüyordu.

Karanlık yaklaşıyordu.

Ölüm'ün kucağına düşmeden hemen önce Zephyr yumruklarını açtı ve bir avuç hava ciğerlerime doldu. İçime çekmek için öne doğru atıldım, göğsüm bir avuç ipeksi nefesi toplamak için kabardı. Ciğerlerim doldu ve boğuk ve sert bir öksürük boğazımı tırmaladı.

"O bize yardım edemez. O hiç kimse." Zephyr'in gözleri bana son bir kez baktığında duygusuzdu. "O hiçbir şey."

Önce bir canavardım. Sonra onun oldum. Şimdi ise hiçbir şeydim.

ADORA

Sevgili Karadeniz'ime,

Bu yüzden romantizm okuruz, kalbimizi tamamen çaresiz kalana kadar mahrum etmek, sonra onu sıcaklığın eşiğine kadar doldurmak, sadece dondurmak ve tekrar paramparça etmek için; hala çalıştığından emin olmak için. Eminim ki sürekli kalp kırıklığına katlananlar ya yalnız, sadist bir yaratıktır ya da bir romanın geçip gitmesi ve içinde kalanlara, kırık ete, kana ve her şeye dokunması özlemiyle dikenlerle sarılmış bir kalbe sahip olanlardır.

Kendimi her zaman kimsenin gerçekten sevmeyeceği yalnız, sadist bir yaratık olarak düşündüm, ama senden sonra durumun böyle olmadığını fark ettim.

Ah, keşke daha önce anlatılmış bir hikayeyi geri alabilseydiniz. Silin, kelimeler yok olana kadar sil tuşuna basın ve geriye kalan tek şey yara izi bırakacak yeni parlak beyaz bir sayfa olsun.

Yeni bir başlangıç.

KITAPLARLA ÇEVİRİLİ OLMAKTA BİR ŞEY VARDI.

Gün ağarırken ışıktan parmaklar camları yoklar ve kabartmalı ciltlere dokunur; edebi bir baştan çıkarma manzarası.

Ancak, güzelliğe ayıracak zaman yoktu.

Kütüphanede karşımda oturan Alice'in gözlükleri kalkık burnundan sarkmış, *Uzun ve Ölümcül Bir Aşk Kovalamacası*'na dalmıştı. Bana gelince, son yarım saattir aynı yazılı cümleden uzaklaşıyordum çünkü aklım mektupta değil Stone'daydı.

Bütün gece burada oturmaktan, sessizliğin içinde onu düşünerek beklemekten nefret ediyordum. Saatlerce inci bileziği bileğimin etrafında döndürdüm.

Alec & Circe'in son bölümü beni hayrete düşürmüştü.

Annem küçük bir kızken çaldığım siyah incileri kitaba eklemişti ama bunu nereden biliyordu ve onun hikayesi Bayan Maddar'ın yıllar önceki hikayesiyle nasıl örtüşüyordu?

Stone onları bulmuştı ve bileğimden her geçtiklerinde, deniz fenerine geri döndüğü, sayfaları çevirdiği, bağlantıları bulmak için hikayeye daldığı görüntüler zihnime çöktü. Belki de haklıydı ve hikâyenin bir amacı vardı. Ama benim için bu inciler sadece Taş'a boş vaatler fısıldayacaktı ve belki de hiçbir zaman bunu yapma şansım olmayacaktı.

Bildiğim kadarıyla, Heathens onu çoktan öldürmüş olabilirdi.

Eğer durum böyleyse, bu hayatımı kolaylaştırmalı. Çünkü eğer ölmüş olsaydı, artık fantezilere dalmayacak ya da birlikte olabileceğimiz bir dünyada boğulmayacaktım. Eğer ölmüş olsaydı, başından beri olduğum kıza dönebilirdim.

Ama bu düşünce bir sızıya neden oldu. Göğsümün içinde, onun adını göğüs kafesimin kemiklerine kazıyan keskin, sivri kenarlı, buzdan yontulmuş bir kalp yaşıyordu. Bu kesikler şiddetli ve acımasızdı, bana paylaştığımız bu şeyin kaçılamayacak kadar derin olduğunu hatırlatıyordu.

Stone'a gelince, başka seçeneğim yoktu.

Gözlerim saatten pencereye gidip geliyor, gün ışığının kasabayı bütünüyle kaplamasını ve böylece Dinsizlerin yaşadığı batı yakasına geçebilmeyi bekliyordum.

Güneşin uğursuz doğuşu sanki bir damarı kesip açar açmaz, taze kızıl bir parıltı okyanusu boydan boya kana bulayarak ayağa fırladım, tozlar ışığa karıştı. "Bu malikanede bir saniye daha kalmaya dayanamam."

Alice kitabını yere bıraktı ve benim arkamdan ayağa fırladı. "Nereye gideceksin?"

Kanepenin üzerinde duran pelerinimi aldım.

"Sadece biraz yürümem gerekiyor," dedim. "Yalnız başıma."

Ben Adora Sullivan, kurucu bir ailenin kızıyım. Eğer Heathen'lar bana herhangi bir şekilde zarar verirse, Weeping hollow'da bir cadılar meclisi savaşına yol açacaktır. En azından Cantini Malikânesi'nden ayrılırken aklımda bu düşünce vardı.

KASABA MEYDANI, KASABA SAKINLERİNİN OTURDUĞU THE BEAN DIŞINDA BOŞTU.

kapılarının önünde toplanmış, uyanık kalmak için kafein arıyorlardı.

Binaların arasına dalarak ve ıssız sokaklardan geçerek iki mil yürüdüm.

Heathen'ların Stone'u saklayacağını düşündüğüm sadece iki yer vardı: Julian'ın Norse Ormanı'ndaki kulübesi ya da Goody Çiftliği.

Meraklı dudaklar arasında, Heathen'ların Goody iftliği'nde ne yaptıklarına dair söylentiler dolaşıyordu. Özellikle de ahırda. Yıllar önce, Gölgelerden önce, Dinsizler daha çocukken, Ağlayan Kovuk'ta onların çığlıkları yankılanırdı. Kimse nedenini bilmiyordu ama olmaları gereken yer burasıydı.

Ağaçlar, araziye giden patika boyunca bir tünel oluşturdu. Pelerinim başımın üzerindeyken ve Aralık sabahı tüm yol boyunca tenimi ısırıp kızartırken yaklaşık bir saat sürdü.

Şehrin bu tarafını ziyaret etmeyeli yıllar olmuştu ve Goody arazisine adım atmayaı daha da uzun zaman olmuştu.

Küçük bir kızken gün doğumuna bayılırdım. O kadar ki Ivy, Fable ve ben Goody Malikânesi'ne gitmek için Kasaba Meydanı'nın arkasındaki ormandan gizlice geçmiştik. Güneşin her zamanki sevdiğim siyah okyanusun değil, araziye taçlandıran altın tarlaların denizinin üzerinde uyanışını izlemiştik çünkü bu farklı bir şeydi. Her gün aynı manzaraya baktığınızda, onun değerini bilmeyi unutuyorsunuz ve ben de aynı şeyin aşk için de geçerli olduğuna inanıyordum. İster bir çocuk ister bir ev için olsun, bu doğrudu.

Ancak ağaçlar açıldıkça kar, solan sapların üzerine örtüldü ve onları ölü leşler gibi ağırlaştırdı. Bir zamanlar yansıyan altın lekeler artık yoktu. Hayat gitmişti. Kırılmış, kurumuş ve terk edilmişti.

Ahıra ulaştığımda, arka duvar boyunca süründüm, kimsenin beni görmemesi için çömeldim ve tahta kalaslardaki bir çatlaktan baktım.

Kâfirler içeride değildi.

Ama bir ceset vardı. Başı aşağıda, kolları ha gibi gerilmişti.

Ağlamamı bastırmak için elim ağzıma gitti ve onu göğsümün içine hapsetti.

Stone mu yoksa başka biri mi olduğunu bilmiyordum. Bu kişinin ölü mü yoksa diri mi olduğunu bilmiyordum.

Bacaklarım titreyerek, ahırın etrafından dolanırken araziye baktım. Kimse gelmiyordu, ben de ses çıkarmamaya dikkat ederek içeri süzüldüm.

Ahırın kapısını kapattığım ve içeride olanlarla yüzleştiğim an gözyaşlarına boğuldum.

Bir insanın dizlerinin bağının özölmesinin, yere yığılma tehdidiyle tüm gücünün tükenmesinin iki yolu olduğuna inanırdım. Yollardan biri aşk tarafından süpürölmekti... çünkü diğer kişiye bizi yakalaması için güvenmiştik. Diğeri ise kalp kırıklığıyla paralanmaktı... çünkü onlar gitmişti ve artık aşağı inerken neye arpacağımızı umursamıyorduk. Zaten kırılmıştik.

Stone'du ve nefes alamıyordum.

Bilekleri zincirlenmiş ve tavana bağlanmıştı. Botlarının parmakları yere sürtünyordu. Başı öne eğik olmasına rağmen, yara bere içinde ve şişmiş yüzünü kaplayan morlukları ve kanı görebiliyordum. Saçları artık parlak beyaz değildi ama kurumuş kan yüzünden keçeleşmiş ve birbirine karışmıştı. Gömleği vücudundan yırtılmıştı. Gömlek parçalanmış halde omuzlarından sarkıyor, yaralı göğsünü kışa maruz bırakıyordu.

"Stone," diye fısıldadım, boğazımda yanan gözyaşlarıyla ona doğru sendeleyerek yürüdüm. *Lütfen hayatta kal*, diye yalvardım beni dinleyen tanrılara, yüzünü kavrayıp başını kaldırına ve gözlerinin içine bakana kadar durmadım. Stone gözlerini zar zor açabildi ama açtığında, *"Circe,"* diye fısıldadı ve bu isim beni yıktı.

"Çok özür dilerim, hepsi benim hatam." Başparmağımı gözyaşı izinin üzerinde gezdirdim. "Seni buradan çıkaracağım."

Avuçlarımın içinde Stone başını salladı. Belli belirsizdi, neredeyse hiç yoktu.

"Beni kurtarmaya gelmeyi bırakmalısın," demekte zorlandı, kelimeler kırık döküktü. "Kendimi beceriksiz hissetmeme neden oluyorsun."

İnledim. "Bunu sana neden yaptılar? Ne istediler?" Sığ bir nefes dudaklarını terk ettiğinde parçalandı. "Benim adı mı."

"Adın mı? Neden onlara hiçbir şey söylemedin?"

Bakışları yüzümde gezindi. "Yapmayacağıma dair sana söz verdim."

Beş hafta öncesine, Bone Adası'na gitmek üzere yola çıktığımız güne geri döndüm. Tekneye binmek üzere rıhtımda duruyorduk. Eğer bulunursa kasabadaki insanların sorularına cevap vermeyeceğine dair ona söz vermişim.

Onu kullanma şeklimden sonra bile, hala o aptal sözünü tuttu.

Ben.

Zinciri t u t t u m ve nasıl çözeceğimi bulmaya çalıştım. "Onlar Canavarlar. Çok özür dilerim. Seni buradan çıkaracağım," diye ısrar ettim, ellerim bir kilitten diğerine uçuyor, ihtiyacım olanın bir anahtar mı yoksa bir kod mu olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Dur." Stone başını salladı. "Yapma. Anlayacaklar."

"Seni burada bırakacağımı sanıyorsan delirmişsin!"

"Şşşt," diye *susturdu* beni Stone, sakindi, tüm yüz hatlarına yapışmış kanla bana bakıyordu. Bazıları kurumuş, bazıları hâlâ ağlıyordu. "Göründüğü kadar kötü değil," dedi, dudakları titriyordu. "Daha önce de

çok daha kötüsü ve ben de bundan kurtulacağım-" Acı veren bir şey onu yarıda kesti ve nefesini içine çekti. "Hikâyeyi burada bitirmek yazık olur, öyle dememiş miydin?"

"Bunlar aptalca sözlerdi Stone," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Ben sadece seni daha iyi hissettirmek için aklımdan geçenleri söyledim. Artık numara yapmak yok, hikâye anlatmak yok. Bu gerçek ve eğer seni buradan çıkarmazsam seni öldürecekler. Birkaç saçma söz yüzünden hayatını tehlikeye atmana izin vermeyeceğim!"

Dışarıdan sesler geldi ve Stone'un gözleri büyüdü ve zincirleri çekiştirdi.

Dalgalanan siyah gözleriyle "Lütfen git," diye mırıldandı. Ne yapacağımı bilemedim. Ayaklarım onu bırakmak için hareket etmiyordu. İleri doğru sarsıldı ama zincirler onu geri çekti. "Adora, git. Senin de işin içinde olduğuna karar verirlerse her şey boşa gider."

Dönüp ahırın kapısına baktım, sonra tekrar Stone'la yüzleştim.

Başımı salladım çünkü onu bırakmak istemiyordum.

"Git," diye yalvardı Stone.

Başımı tekrar salladığımda gözlerimin arkasından yaşlar akıyordu.

"Hayır."

"Adora," dedi bakışlarımı yakalayarak. "Yalan söyledim, tamam mı? Sana yalan söyledim. Bu son değil. Söz veriyorum."

İçimden bir nefes yuvarlandı ve ayak parmaklarımın üzerinde durdum, dudaklarım onunkileri yakaladı. Yumuşak bir öpücük. Son öpücüğümüz olma ihtimaline karşı.

Stone gözlerini kapadı ve beni bir saniye daha uzun süre yanında tutarak ona doğru eğildi.

Dudaklarımda onun kanının tadını aldım ve kendimi aşk tarafından sürüklenirken buldum. Zayıf, lanetli, artık bana ait olmayan bir parçam.

Bir lanet beni nasıl *etkilerse*, ben de öyle etkilendim.

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

TAŞ

ZAMAN FARKLI İLERLEDİ.

Önceleri, sevgilimin ince dokunuşları, deniz fenerindeki yumuşak adımları ve müzikal kahkahasıyla ölçülürdü. Pikaptan dökülen notalarla, gün ışığının yakaladığı tozlarla, benim tatmin edici inlemelerimle ve onun cinsel fısıltılarıyla ölçülürdü. Ama şu anda, her saniye acı, zincirlerin çarpışması, acı verici kabarmalar, ahırın hemen dışındaki ölü toprağı eşeleleyen ayak sesleri ve bazen de sessizlikle hareket ediyordu.

Adamlar dönmeden hemen önce gelip gitmişti.

Onu şimdiden özledim.

Önce Beck yaklaştı ve gözlerimin içine bakmadı.

"Kendini kanıtlamalısın," diye fısıldadı bileğimdeki zincirin kilidini açarken. "İçini dök, konuş, *bir şeyler* yap. Şimdi tam zamanı ve sen bunu olması gerekenden daha da zorlaştırıyorsun." Konuşma tarzında bir şeyler vardı. Sesini alçak tutuyor, kelimeleri belirsizleştiriyordu. Bu beni diğerlerinin duymasını istemediğine inandırdı. Julian, Zeph ve Phoenix kenarda durmuş, dikkatle izliyor ve birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı. Beck'in söylediklerini duymak için çok uzakta olmaları gerekiyordu ama Beck yine de en azından içlerinden biri duyabilecekmiş gibi konuşuyordu.

Zincir koptu ve kolum yanıma düştü.

"Son şansın," dedi Beck, diğer bileğimi serbest bırakmak için diğer tarafa doğru yürürken.

Mavi bakışları cevap vermek için benimkilere yöneldi. Ben de ona hiçbir şey söylemeden baktım.

Beck başıyla onayladı. "Pekâlâ."

Kilit kırıldı ve yere yuvarlandım, göğsüm beton bir levhaya çarptı. Her kemiğim ağrıyordu ve kendimi kaldırmaya çalışırken dirseklerim titriyordu.

Tam kollarım düz bir şekilde kilitlenirken, bir çizme sırtımın ortasına vurarak beni ezdi ve ahırın zeminine sabitledi.

Beck kollarımı arkaya doğru zorlayıp bileklerimi birbirine bağladığında beton levha yanağıma serin serin değişiyordu. Sonra içlerinden biri omuzlarımdan tutup beni yerden kaldırdı. Bacaklarım büküldü ve dizim betona sürtündü. Göğsümde bir inilti gümbürdedi ve gözlerimi sıkarak kapattım ve kendimi tekrar ayaklarımın üzerine kaldırdım.

Phoenix'in gözlerinin içine baktım. Hem vahşi hem de hüzünlüydüler. Aynı derecede kavurucu ve boş. Doldurulmamış bir hazne, son ateşten hala duman yükseliyordu. Dövülmüş, hırpalanmış ve yara bere içindeydim ama yine de onun için üzüliyordum, arzuladığı tek şeyin asla sahip olamayacağı bir şey olduğundan emindim. Adora ile geçirdiğim zamandan sonra beni bekleyen şey bu muydu? Aynı acı benim de gözlerimi çalacak mıydı?

Zephyr iki avucunu da sırtıma bastırdı. "Yürü."

Bir ayağımı diğerinin önüne atmak için mücadele ediyordum. Her adımda organlarım vücudumdan kopuyormuş gibi hissediyordum ama kimseye mücadele ettiğimi belli etmeden ilerlemeyi başardım.

Ahırın dışına çıktığımızda, taze ve soğuk bir sabah esintisi çıplak göğsümü tokatladı. Gökyüzü hafif bir griydi ve yüzümdeki küçük ışığı hissetmek için başımı geriye atıp temiz havayı içime çektim.

İçlerinden biri beni yine arkamdan itti ve bakışlarım yere yapışan kara takıldı. "Ayak uydurmaya çalış," dedi içlerinden biri.

Hangisi olduğunu bilmiyordum çünkü etrafımı sarmışlardı.

Ayak seslerimizi boğan karda yürümeye devam ettik.

Yarım mil sonra ormanın farklı bir bölümüne girdik. Ve bu ağaçlar bir şekilde anladığım yabancı bir dil konuşuyordu. Etrafta ışık gövdelerin arasından süzülüyordu ve rüzgâr dalların üzerinden bir sevgilinin okşaması gibi kayıyordu, ıslık değil inilti; yapraklar hışırtılı bir mırıltı ve dallar şakırdayan bir inilti. İliklerime kadar, bu orman benim için, kanım için ağrıyordu, *evime hoş geldin* diyordu.

Sol tarafımda, beni inceleyen Julian'ın bakışlarının soğukluğunu hissettim. Sanki o da bunu hissetmişti.

Demir bir kapıya vardığımızda dördü de geri çekildi.

"Ağlayan Kovuk sınırını bir kez geçti bile. Kasaba dışarı çıkmasına izin verirse geri dönmesini engelleyemeyiz," diye diğerlerini uyardı Beck, söyledikleri her kafa karıştırıcı kelimeyi duyabilmemi artık umursamıyordu. "Karnavalı kullanarak ona karşı bir duvar oluştursak bile, zemin onu uzun süre tutacak kadar güçlü değil, özellikle de onu tutmak için hepimiz burada olamayacağımız zaman. En fazla kırk sekiz saat. Eğer geri dönmeye hevesliyse, girebilir."

Bu arada gücüm yavaş yavaş yerine gelmeye başlamıştı ama bana karşı avantajlı olduklarını düşünmelerini istemediğim için bunu belli etmedim. Onların yanından geçip kapının diğer tarafına baktım. Yırtık çadırların olduğu ıssız bir köyün üzerinde, sallanan arabaların olduğu büyük, dairesel bir yapı yükseliyordu.

Ormanın ortasında daha önce görmediğim bir manzaraydı ve ıssız arazinin ötesinde beni sadece bilinmeyenler bekliyordu. Beni diğer tarafa geçmeye zorlarsa bana ne olurdu?

Her sözlerini duymamı artık umursamamalarının bir nedeni vardı.

Ölüm beni bekliyordu.

Dünyayı hiçbir zaman istediğim gibi kontrol edememiştim. Toprak her zaman sadece tepki verir, duygularımdan beslenirdi. Acıktığımda, kızdığımda, kederlendiğimde, tahrik olduğumda, derecesine bağlı olarak, her zaman yapmasını istediğim şeyi yapmıştı.

Ciğerlerimi dolu dolu bir nefes doldurdu ve gözlerimi kapadım, içimdeki bu şeyi tezahür ettirdim, onu çağırdım, serin ve zengin toprağın kollarını etrafımda sardığını hissettim. Yapraklar kulaklarımda sessizce mırıldanırken, köklerin parmaklarımda arasında ve tenimin üzerinde nasıl kaydığını hayal ettim, bağlı olduğumuzu bana bildirdiler. Yerimde kıpırdandım, zihnimde ipin taslağını çizdim, çözüldüğünü, çözüldüğünü ve kaymadan önce bileğimin üzerinde kaydığını hissettim.

Bana dikkat etmiyorlardı. Kaçamayacak kadar zayıf olduğuma inanıyorlardı ve özellikle de her an kaçabileceğimi düşünmüyorlardı. Benim bir hiç olduğuma inanıyorlardı.

Zephyr dördünün en güçlüsü gibi görünüyordu.

Kas olarak değil ama güç olarak güçlü.

Arkasını dönmesini bekledim.

O yapar yapmaz, iki ağacın arasına koştum.

Soğukta koştum, ayakkabılarımda donmuş toprağa, ölü yapraklara ve çukurlara çarpıyordu. Kuru rüzgârlar boğazımı tırmalıyor ve ciğerlerimi yakıyordu. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek mücadele ettim. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Sanırım denize. Tekneme geri dönmek, eğer bayılmadan önce tek bir deparla o kadar uzağa gidebilirim. Arkama

baktım.

Julian peşimdeydi, sanki sisten başka bir şey değilmiş gibi koşuyordu.

Bir gölge. Benim gölgem.

Onu hafife almışım.

Bana doğru fırladı, beni yakaladı ve ikimizi de havaya kaldırdı.

Gök gürültüsüyle yere indik ve yer sarsıldı. Kar, çamur ve yapraklar arasında hızla toparlandık. Ayağa kalkarken botlarımız karda kaydı, sonra birbirimize saldırdık. Julian güçlü bir sağ kroşe fırlattı, ben de sol yumruğumla aparkat yaptım.

Yumruğum daha hızlıydı, *bir çatırtıyla* çenesine çarptı.

Julian'ın başı geriye fırladı ve ayağı tökezledi ama hemen kendini toparladı. Ağız dolusu kan tükürürken gümüş bakışlarında bir hırıltıyla bana

baktı. Nefes almak için savaştım, daha fazla dayanamadım. Ağaçlar etrafımda dönüyor, toprak eğilip bükülüyordu. Başım dönüyordu, ağaçlar şekil alana kadar gözlerimi kırıştırdım ama artık çok geçti. Julian boğazımı

avucunun içine almış, beni ayağımdan kaldırıp sırtımı yere çarparken sıkıyordu. "Bir: Benden daha hızlı olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

diye bağırdı, parmaklarını boynuma dolayarak omurgamı ormana çiviledi zemin. "İki: Sakin ol."

Dudağından yüzüme kan damlıyordu ve siyah saçları gözlerinin üzerine dökülüyordu. Başımı yana sallayarak onu tuttuğu yerden kurtarmaya çalıştım. Tam bu sırada bir ağacın arkasından çıkan ufak tefek bir adamla göz göze geldim. Gözlerimi kırptım ama hâlâ oradaydı ve Julian'ın arkasından geliyordu.

Bu adam kadife bir keseye uzandı ve pudra benzeri bir şeyi havaya savurdu ve çürümüş et kokusu esintiye kapılıp bana çarptı.

Julian devrildi ve midem çalkalandı, göğsüm alev alev yandı.

Gözlerimi açamıyordum. Nefes alamıyordum.

Sanki yanmış bir hançer açıkta kalan her yerimi, gözlerimi, ağzımı, dilimi, kesiklerimi, yaralarımı, kulaklarımı yakıyordu.

Yanımda, Julian'ın nefesi zımpara gibiydi. O da nefes alamıyordu.

Yabancı adamın nereye gittiğini görmek için gözlerimi açmaya çalıştım ama gözlerim yaşıyordu ve her şey bulanıktı. Takla atarken zehirli, çürümüş toz beni yuttu. Ciğerlerimi sıktım ve kaçmak için yüzümü yere bastırdım ama biri yan tarafımı tekmeledi ve ben tekrar sırt üstü yuvarlandım.

Küçük gözlü ve dolgun sakallı bir adam tepemde dikiliyordu.
Her şey karanlığa gömülene kadar gördüğüm son şey oydu.

ERTESİ SABAH

BURASI SICAkti. İLK FARK ETTİĞİM ŞEY BUYDU.

Artık üşümüyor ya da titremiyordum ama ateşin sıcaklığıyla rahatlamıştım. Odunsu bir sandal ağacı kokusu etrafa yayılıyordu ve uzaklardan gelen konuşmalar odaklanıp yaklaşana kadar havada asılı kalıyordu. Gözlerimi açtığım da kendimi küçük, şirin bir odada yüzüstü yatarken buldum.

Kafası tıraşlı yaşlı bir kadın yakındaki bir kovaya havlu sıktı. "İşte, işte, Kâfir," diye fısıldadı nazikçe. Çıplak sırtıma sıcak bir kompres uygularken bilezikleri şingırdadı. "Güvendesin."

Küçük ahşap bir kulübedeydim. Dağınıktı, her köşeden bitkiler sarkıyordu ve sol tarafımdaki duvarda uyumsuz çerçeveler içinde fotoğraflar bir araya toplanmıştı. Etrafları kitapların, ecza kavanozlarının ve bitkilerin bulunduğu raflarla çevriliydi. Mutfakta iki kadın daha sessiz fısıltılarla konuşuyordu. Sarmal siyah bukleleri olan genç bir kadın ocağın önünde durmuş, bir tencerede bir şeyler karıştırıyordu. Üzerinde büyük tahta kaşıklar ve çizik tencereler asılıydı. Orta yaşlı kadın onun yanında durmuş, alaycı bakışlarını bana yöneltmişti.

Kırlaşmış, dağınık bir sakal ve ona bağlı bir yüz belirdi. Gördüğüm tek şey, gittikçe yaklaşan oydu. Eğilip küçücük gözleriyle beni incelerken hareket edemiyordum.

"Hayatım boyunca seni bekledim," dedi kırılgan bir sesle. "Benim adım Ocean."

Bu tımarhaneden kaçmak isteyerek irkildim ama hareket edecek ne enerjim ne de gücüm vardı. Uzuvarım sanki bana ait değilmiş, ölü ve kopukmuş gibi hissediyordum ve yüzümün kenarından aşağıya doğru bir ter damlasının kaydığını hissedebiliyordum.

"Korkacak bir şey yok, Kâfir," diye güvence verdi. "Ben senin koruyucunum."

Adamın delirdiğini ya da başka bir sanrı yaşadığını düşündüm. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü sonra gözlerim kapandı ve her şey

ışıklar sönükleşti.

ERTESİ GÜN

"ONA NE KADAR VERDİN?" YAşLI KADIN DEĞİLDİ YA DA daha genç olan. Ses, başına bir bez sarmış, güvensiz, orta yaşlı bir kadından geliyordu.

"Cehenneme gidip geldi, Winta. Nightshade'in onu sadece birkaç saatliğine bayılması gerekiyordu, günlerce değil." Ocean'ın gözleri tekrar bana kaydı. "O iyi olacak."

Nightshade.

Yüzünü çerçeveleyen siyah bukleleri olan genç kadın bana yaklaştı. "Ben Kioni, bunlar da annem Winta ve büyükannem Eleanor," dedi aksanlı bir sesle ve bakır rengi gözlerle. "Bunu iç. Yardımcı olacaktır." Başımı kaldırıp çekiçle dövülmüş bir fincanı ağzıma dayadı ve ben karşı koyamadan ılık bir sıvı dudaklarımı ıslattı.

Döndüm, tükürdüm ve tamamen doğrulup elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Neden, dramatik değil miyiz?" Güldü. "Sadece su ve birkaç damla mücevher otu." Başını salladı ve fincanın kenarını bir havluyla silerek geri çekildi.

Kanepede donmuş bir şekilde oturmuş, ben burada otururken bu yabancıların küçük kulübede rahatça hareket etmelerini izliyordum. Bu denkleme uymadığımı nasıl fark etmemişlerdi? Beni neden burada tutuyorlardı ve benden ne istiyorlardı? Benim gibi bir şeyi *evlerine* getirmek ve onu zincirlemeyi düşünmemek garip, hatta tuhaf görünüyordu. Onlara zarar vermeyeceğime gerçekten inanıyorlardı.

Evim, diye tekrar düşündüm ve göğsüme bir hüznün çöktü, bilmediğim bir şeye duyduğum nostaljik bir özlem. Bu benim için yeni olan yabancı bir acıydı. Daha önce hiç ev hasreti çekmemiştim ama bir evim olsaydı, evsiz olmanın böyle bir his olacağını hayal ettim.

Adora zihnimde canlandı ve göğsümdeki ağrı daha da şiddetlendi. Avucumun içini kullanarak onu yatıştırmaya çalıştım, keşke dört yabancıyla birlikte küçük bir kulübede değil de deniz fenerinde onunla birlikte olsaydım diye düşündüm.

Beni isteğim dışında tutarak. Ya da Adora'nın bir keresinde söylediği gibi, *etimin derisini yüzün ve beni şişteki bir domuz gibi ateşte kızartın.*

Anlattığı hikayelerde gerçeklik payı var mıydı? Hala Weeping Hollow'da mıydım?

"Evet, Ağlayan Kovuk'tasın," dedi Eleanor, en büyükleri, odanın diğer tarafından, Kioni'den daha kalın bir aksanla, sanki düşüncelerimi duymuş gibi. "Ama burada, benim evimde güvendesin. Bu mülke bir koruma büyüsü yerleştirdim."

"Bana güvenebilirsiniz," dedi Ocean. "Dördümüze de güvenebilirsiniz."

"Senin için bir yabancıyım." Günlerdir tek kelime konuşmadığım için boğazım acımış ve gıcıklandı. "Bana güvenmemelisin ve benim güvenim karşılıksız değildir. Kazanılır."

"Kim olduğunu biliyorum Danvers." Ocean iki kısık gözle eğildi. "Asıl soru, sen biliyor musun?"

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

TAŞ

31 ARALIK 2020
YILBAŞI GECESİ

ATLANTİK'IN DIBİNDEKİ TABUTA GERİ DÖNMÜŞTÜM.

En azından ölüymüşüm, uyuyormuşum ya da rüya görüyormuşum gibi hissediyordum.

Belki de bunların hiçbirisi olmadı. Adora'yı, mağarayı, deniz fenerini, adayı ve hayatımın en güzel altı haftasını hayal etmiş *olmam* mümkündü. Belki de çizimlerimdeki kızla öbür dünyaya yolculuk etmiş, onunla bağ kurmuş, ona dokunmuş, onu öpmüş, onunla sevişmişim. Ama gözümü her kırpışımda onsuz hâlâ buradaydım, bana Gölgelele hakkında her şeyi anlatırken Ocean'la birlikte bir kulübeyi çevreleyen çit boyunca yürüyordum.

Bunların Adora'nın uydurduğu hikâyelerden biri olduğuna inanmışım.

Ocean *ellili* ya da altmışlı yaşlarda *olmalıydı*, 1.75 *boylarında*, bastonu yanında sabit duruyordu, *sadece soğukta sertleşen dizi için şöyle* demişti -Ve gülümsediğinde kaybolan gözleri vardı ki bu onu tanıdığım kısa süre içinde nadir görülen bir şeydi. Giysileri iyice yıpranmış ve lekelenmişti; yuvarlak göbeği odaya diğer kısımlarından önce giriyordu. Bahsettiği gibi, evi yoktu ama kasaba ona bakıyordu.

Sırtımı dikleştirdim ve ellerimi çitlere dayadım, gece rüzgârları yüzümü yıpratırken kulübenin ötesine baktım. Karların arasından çaresiz parmaklar gibi uzanan çürümüş mısırların üzerinden sürüklenen ve dökülen

saplar canlı canlı gömülüyordu. Kırılgan yaprakların, zengin toprağın ve eriyen karın taze kokusu havaya sinmişti. İçime çektim.

Yaklaşık çeyrek mil ötede, Dinsizlerin bana işkence ettiği ahır vardı.

Onlardan bir iz bulmak için ufku taradım.

"Merak etmeyin. Birinin sana zarar verebilmesi için önce seni görmesi gerekir ve Eleanor bunu halletti." Sırıttı, gözleri kayboldu. "Sihir sadece ona inanırsan var olur, oğlum." Ahırın ötesinde, uzakta, kuzeye doğru kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen mükemmel beyaz bir manzaraya sahip plantasyon tarzı bir ev vardı. "Goody Malikânesi," diye iç geçirdi Ocean, uzaktaki aynı eve bakarak. "Kioni'nin annesi Winta bu mülkte yaşıyor. Hem o hem de Kioni onlar için çalışıyor."

"Eleanor da mı?"

"Hayır. Eleanor'un Town Square'de bir psişik dükkanı var."

"Medyum." Başımı salladım. "Ona yakışıyor," dedim hafif bir sırıtışla, Eleanor'un her zaman ne düşündüğümü biliyor gibi görüldüğünü hatırlayarak. Acaba Adora'yı da zihnimde görebiliyor muydu?

"Bana daha fazlasını anlat," diye devam ettim. "Heathen'lar benden ne istiyor ve neden Gölgeleeri durdurmaya yardım edebileceğime inanıyorlar?"

"Çünkü sen bir Kâfirsin." Ocean bir el bombası gibi düştü. "Onlar senin kardeşlerin."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bana o ahırda işkence eden adamlardan mı bahsediyorsun?" Başımla önümüzde duran, acımasızca dövüldüğüm ahşap yapıyı işaret ettim. Kardeşler hakkında bildiğim ve okuduğum her şey, birbirlerine zarar vermedikleri, birbirlerini korudukları yönündeydi. Ve Adora'nın bana anlattığına göre bu adamlar katildi. "O dinsizler benim kardeşim değil."

Ocean gözlerini kısmış, gücenmiş gibi görünüyordu. "Senet ve yeminle."

"Saçma sapan yalanlar. Ben asla onlardan biri olamam."

"Beck Parish, Norse Woods'un beş kurucu ailesinin soyundan geliyor. Su elementi. Kardeşin."

Ufak tefek adama baktım, başımı salladım ve kendimi sakinleştirmek için derin nefes aldım ama o kararlı bir şekilde devam etti. "Phoenix Wildes, Norse Woods'un beş kurucu ailesinin soyundan geliyor. Ateş elementi. *Senin* kardeşin." "Yüzümü taciz eden ağır yumruktan mı bahsediyorsun?" "Yüzümü taciz eden ağır yumruğu mu kastediyorsun? sıkılmış çene.

"Zephyr Goody," diye devam etti, "Norse Woods'un beş kurucu ailesinin soyundan geliyor. Hava elementi. *Senin* kardeşin."

Yüzümün ısındığını hissettim.

"Julian Blackwell, Norse Woods'un beş kurucu ailesinin soyundan geliyor. Ruhun elementi. *Senin* kardeşin."

"Bunu yeterince duydum." Adora'yı bulmak ve bu kasabayı sonsuza dek terk etmek için döndüm.

"Bir de sen varsın," dedi beni durdurarak. "Danvers, Norse Woods'un beş kurucu ailesinin soyundan geliyor. Toprak elementi. *Onların* kardeşi." İçimi bir sızı kapladı ve devam etti: "Ve bir asırdan fazla bir süredir meclisiniz tarafından özlenen ve büyük üzüntü duyulan kayıp Kâfir." Ona baktım, göğsümde bir davul çalıyordu. Tek istediğim bir yere ait olmak ve bir şeyin parçası olmaktı. Ve oldum da. Bütün bir *meclis* vardı ve beni özlüyorlardı. Annem beni neden götürmüştü? "Söyle bana Danvers. Annen sana ne derdi?"

Çenem sıkıca kilitlenmişti.

Gözlerim Ocean'ın yüzüne
çivilenmişti. Göğsüm kabarıyordu.

"Taş." Bir fısıltı.

Kendimi bir arada tutmak için elimden geleni yapıyordum.

"Stone Danvers," diye tekrarladı, sanki bunu test etmek ve ağzından çıkarken her zaman hayal ettiği gibi aynı hissi verip vermediğini görmek istiyormuş gibi. "Bilinen son Danvers, ki baban olduğunu varsayıyorum, Forest Danvers'ti. Annen, Clarice Danvers."

Yanılıyordu. "Hayır, annem Clarice Woolftu."

"Akıllı kadın. Kaçtıktan sonra kızlık soyadını aldı," dedi gözlerini ölü mısır tarlasına dikerek. "Her iki durumda da, sen baştan aşağı Kâfir kanındansın."

"Ya reddedersem?" *Bağlanmaktan kaçınmak için bu şehri terk edersem ve yine hayal kırıklığına uğrarsam, o zaman ne olacak?* Daha fazla katlanıp katlanamayacağımdan emin olamadan düşündüm.

Ocean dağınık, biberli sakalını okşadı. "Yaklaşık altı ya da yedi hafta öncesine kadar lanetli bir yüzün vardı, değil mi?"

Nasıl bilebilirdi ki? Kimseye söylememiştim. Adora'ya bile.

"Kardeşleriniz de aynı acıyı çekti," dediğinde boğazımın düğümlendiğini hissettim. "Farklılıklarınıza rağmen, beşiniz kimsenin anlayamayacağı bir acıyı paylaşıyorsunuz. Siz de acı çekiyorsunuz, onlar da. Heathen'lar

Birbirimiz olmadan kayboluruz. Kanında olan şeyi reddedemezsin. Bu yüzden Ağlayan Kovuk'a gelmeden önce hep bir şeylerin eksik olduğunu hissettiniz. Onlar da hayatları boyunca aynı boşluğu hissettiler." Ocean uzaktaki Goody Malikânesi'ne baktı. "Çaresizlik hiç kimseye yakışmadı ama yaptıklarından dolayı affedileceksin. Bunu inkâr edemeyeceksin. Ve o zaman geldiğinde, Dinsizlerin kardeşliğiyle gelen gücü anlayacaksın."

Konuşmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Bir ağız dolusu boş oda.

Ona güvenmek istemiyordum ama kanımda dolaşan derin bir şey beni buna zorluyordu. Beni bir bilgi çığının içine gömen küçük, sakallı bir adama olan inadımdan daha kalın, doğüstü bir bağ.

Hak edene kadar benim tarafımdan görülmek, duyulmak ya da anlaşılacak istemeyen Adora'nın aksine, Ocean sanki tüm hayatı boyunca bunu beklemiş gibi bana her şeyi anlatma fırsatına atladı. O, annemin beni mahrum bıraktığı bir bilgi kütüphanesiydi ve yapmam gereken en akıllıca şey, fırsatım varken bulabildiğim her şeyi ortaya çıkarmaktı.

Ellerimi ceplerime soktum, kendimi dengede ve etkilenmemiş tuttum.

"Benim hakkımda sağlıklı miktarda bilgi biliyorsun çünkü sen benim koruyucumsun," dedim öne doğru bir adım atarak. "Bekçi nedir?"

Kulübeyi çevreleyen kapı boyunca yürümeye devam ettik, Ocean sağımda. "Bekçi, bir soyu koruyan bir muhafızdır. Her Kâfirin bir tane vardır. Eleanor'un soyu ay çocuklarının koruyucularıdır. Tamamen farklı bir tür. Benim ailem..." diye devam etti, ya doğru kelimeleri buluyor ya da tereddüt ediyordu. "Ailem olabildiğince uzun süre burada kaldı ve bir Danvers'ın döneceği günü bekledi. Keşke babam seni burada dururken görebilseydi." Gözlerinde hüznle bana baktı. "Bugünün geleceğini düşünseydim, evliliği ve çocukları ikinci kez düşünür, kendim için bir şeyler yapardım. Bunun için özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Beni hayal kırıklığına mı uğrattı? "Pek sayılmaz, yine de her şey affedildi," dedim, sorumluluklarının ciddiyeti hakkında hiçbir fikrim olmasa da suçluluk duygusunu hafifletmeye çalışarak. "Benim gibi birinin neden bir bakıcıya ihtiyacı olsun ki?"

"Dünya dönen bir kapıdır, ama sizin için bu kapı menteşelerinden söküldü," diye açıkladı. "İşte bu yüzden şu anda ağaçların sizinle konuştuğunu duyabiliyorsunuz."

Tam o sırada rüzgâr göğsümü süpürdü ve yüzümü okşadı.

Avlandığım tüm zamanları düşündüm. Dallar bana yol göstermek için tek bir yöne doğru sallanıyordu. Toprak beni motive etmek için tabanlarımın altında titreşti. Yapraklar yuvarlandı ve beni teselli etmek için kulaklarımın dibinden geçti. Toprak beni her zaman bir annenin oğlunu sevmesi gerektiği gibi sevmiştir.

"Geçmiş görme ve ölüleri geri getirerek geleceği manipüle etme gücüne sahipsin," dedi düşüncelerimi bölerek. "Soyun devam etmeli ve ben bunu sağlamak için buradayım."

Bu kadar kolay söylediği tüm kelimeler karşısında durakladım. Hakkımdaki tüm gizli ve korkunç şeyleri sadece birkaç nefeste nasıl açıklayabiliyor ve bunları kekelemeden pasif bir şekilde söyleyebiliyordu? Annem beni tüm bunlardan utanmam için manipüle etmişti ve o sanki bunlar bir hediyeymiş gibi konuşuyordu.

"Benim... tuhaflıklarımı biliyor musun?" "Elbette. Ben senin bakıcınım."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun." Ancak tamamen yanıldığı bir şey vardı. Adora bir zamanlar içimdeki boşluğu doldurmuş, beni başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayacak hale getirmişti. Onunla birlikte mutluluğu bulmuştum. Hatta mutluluğu. Ama şu andan itibaren, boşluk kocaman bir delikti ve onun geride bıraktığı mezarı başka hiçbir şeyin dolduramayacağından emindim. Onu her düşünceme musallat olacak kadar özliyordum ve ait olduğumu söylediği bu dünyaya nasıl uyduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Sonra uzaktan bir müzik sesi geldi, battaniyeye sarılmış bir şarkı gibi bize ulaştığında soldu. Dikkatim müziğin geldiği yöne çevrildi. "Müziği duyuyor musun?"

"Bugün Yeni Yıl Arifesi, oğlum. Bütün kasaba Kasaba Meydanı'nda kutlama yapıyor."

Eğer tüm kasaba oradaysa, bu Adora'nın da orada olduğu anlamına gelir. Hâlâ hayatta olduğumu bildirmek için ona bir mesaj göndermek zorunda kaldım.

Çit bariyerinin üzerinden atladım, Ocean'ın arkamdan koştuğunu ve çit çizgisinde durduğunu duydum. "Lanet olsun Kâfir, daha zamanı gelmedi," diye bağırdı bastonunu sallayarak. "Kasabada yüzünü gösteremezsin."

Kurnaz bir sırıtişla döndüm. "Ah, ama benim kahraman bekçim, keşke bakışlar öldürebilseydi," diye şaka yaptım, kollarım iki yanımda geriye doğru koşarken.

"O komik biri. Düşünsene. Çocuk komik."

Tekrar döndüm ve müzik yükselirken ormana doğru koşmaya başladım.

Çok derine değil, etrafımı çevreleyen ağaçların olduğu bir açıklığa ulaşacak kadar. Yukarı baktım, kül rengi bulutların gece gökyüzünde ilerleyişini izledim.

Buz gibi rüzgâr saçlarımı taradı ve geçerken kafa derimi tırmıkladı, tüm neşemi de beraberinde götürdü. Çömeldim ve topraktan başka bir şey kalmayana kadar karı kürekle kenara ittim.

Avucumu donmuş toprağa bastırdım ve zihnimdeki diğer her şeyi kapattım, orada duran tek şey o olana kadar kapılar kapandı.

Onu düşünmek boğazımın düğümlenmesine ve görüşümün bulanıklaşmasına neden oldu.

Sevgili sirenim, kırmızı elbisesi ve saçlarındaki siyah zambaklarla karanlık bir odanın ortasında duruyordu; spot ışığı sadece onun üzerinde parlıyordu. Belki de deniz feneri ışını.

Parmaklarım toprağın içine kıvrıldı, elini tuttum.

"Sana çok kızgıyım," dedim sonunda fısıltıyla, duygularımı geri çekip uyuşmuş burnumu silerek. "Beni herkesten çok incittin ve bunun için senden nefret ediyorum ama yine de iyi olduğumu bilmen için sana sesleniyorum." Titreme kıpırdandı, derimin altından kayarak kollarını kaburgalarımın doladı. Yumruğumdaki toprağı sıktım. "Senin için çok üzülüyorum Adora. Şu anda onun kollarındasın ve ben hâlâ seni istiyorum. Bu yüzden, eğer bir şeye tutunabilirsen, Kemik Adası'na tutun," diye fısıldadım havaya, toprağın parmaklarımın arasından kaymasına izin vererek. "Kemik Adası'nı unutma."

Çünkü onu tekrar görme şansım olsaydı, aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmazdı.

Ben her zaman bir Kâfirdim, onun en çok nefret ettiği canavardım.

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

ADORA

YENİ YILA ON DAKIKA KALDI!" KANE AVUÇLARININ İÇİNE BAĞIRDI Elleri. Saatin beton temelinin üzerinde durmuş, bir kolunu direğe dolamış, ileri geri sallanıyordu. Flatland'liler onun altında toplanmıştı ama hepimiz Kent Meydanı'nda gece yarısını beklerken soğuğu hafifletmek için hiçbir şey yapmadılar.

Vitrin ışıkları sönmüştü ve saçaklardan çardağa doğru sarkan ip ışıklar haftalardır göz kamaştırmıyordu. Arnavut kaldırımli yürüyüş yollarını kaplayan gaz lambaları bir yana, gece bizi yutmuştu.

Kalabalığın ötesinde, cesetler sokaklara döküldü ve çimlere saçıldı. Dükkân sahipleri evlerinin önünde durmuş, eğlenceyi izliyor ya da yaramazlık yapmaya hazırlanıyordu. Bazı kasaba sakinleri dalgındı, hiçbir şeye bakmıyorlardı, yüz ifadeleri boştu. Diğerleri hayal görüyor, olmayan şeyler görüyordu. Omuz omuza, kalın paltolarımızın içinde kemiklerimiz titriyordu ama uyanıktık.

Gölgeler haftalardır can almamıştı. Güvenlik ufukta görünüyor olabilirdi ama kimse bu riski göze alıp dakikalardan daha uzun süre uyumak istemiyordu. Eğer bizi uyanık ve hareketli tutacak bir fırsat varsa, onu değerlendirirdik. Bu kez yeni yıl arifesiydi.

Kane saat platformundan aşağı atladı ve Cyrus ile benden on adım öteye indi. Muhtemelen denizkızı kanı ve kafeinden etkilenmiş, sanki birkaç haftadır her ikisini de damarlarına enjekte ediyormuş gibi yüzünde grotesk bir sırıtma vardı.

Çocukların iyiliği için bile sahte bir gülümseme taklidi yapacak iradeyi kendimde bulamadım.

Stone'u son gördüğümde bu yana iki gün geçmişti. Ahırın içinde zincirlenmiş görüntüsü zihnimde bir yara iziydi - derin, acımasız bir çizik

zehirli bir pençeden. İnci bileziği bileğimin etrafında döndürerek bir bütünmüşüm ve dağılmıyormuşum gibi davrandım. Stone'un düşüncesi beni odaklanamaz, şaşırmaz, çözülmez, her şeyi çözer halde tuttuğu için bu zor bir görevdi. Ve istediğim son şey onun asla giremeyeceği yeni bir yılı kutlamaktı.

Sadece bu düşünce bile göğsümü parçaladı ve yüzümü tekrar düzeltmek için yere baktım. *Sadece birkaç hafta sonra Kane ölmüş olacak ve annem uyanmış olacak*, diye kendime hatırlattım. *Her zaman istediğin şey buydu. Bunun için savaştın. Bunun için fedakârlık yaptın.* Öyleyse neden Stone'un her geçen anısı beni her yönden sıkıştırırken, artık hiçbir şeyin önemi yokmuş ve her an öfkeden patlayacakmışım gibi hissediyordum?

Kalbim ağırlaşmış ve göğüs kafesimin dibine uzanmış, kemiklerime gölge düşürmüş bir halde duruyordum. İnsanlar birbirlerini itip kakıyor, kimi sayıklıyor, kimi kederleniyor, kimi de hayal görüyordu ve ben herhangi biriyle yer değiştirmek istiyordum. Her şey içimde sürünen *wistoragic*'ten daha iyiydi.

Birden kendimi bu kelimeye daha yakın hissettim, kalbimi saran *wistoragic* gibi göğsümü tuttum, bir duygudan çok bir planetaryumda hapsolmuş ölümcül bir virüs gibi geliyordu. Sanırım aşkın içine düşersem böyle hissedebilirdim - yıldız tozundan doğan bir hastalık. Kulağa büyüğü geliyordu ama değildi. Hem de hiç.

Tam o sırada, ayaklarımın arasındaki arnavut kaldırım çatlaklarında, erimiş karın içinden soluk yeşil bir sarmaşık filizlendi; haftalardır gördüğüm ilk canlı şeydi bu. Kalbim avucuma çarparak sağıma soluma baktım, gördüğüm şeyin gerçek olup olmadığından emin değildim.

Köke tekrar baktığımda, içinden güzel bir siyah zambak filizlendi ve ayak bileğime değdi. Eğildim ve kimse fark etmeden onu sokaktan hızla kopardım.

Yapraklar parmaklarımın arasında ipek gibiydi ve Stone'u hayal ederek gözlerimi kapattım.

O iyi, diye haykırdı kalbim. Zambağı göğsüme yakın tuttum. Bir şekilde bana iyi olduğunu hissettirdi ve çatlamış yüzümde bir gülümseme belirdi.

Birinin beni izlediği hissi vardı ve sağıma baktığımda Julian'ın küçük kız kardeşinin bana baktığını gördüm. Büyük boy siyah bir kazak, minik siyah bir etek, tayt ve diz üstü çizmeler giymişti.

soğukla mücadele ediyordu. Etrafına dökülen, parlak siyah kadife renginde bir sürü saç vardı. Yanaklarını tokatlıyor ve dikkatini hızla başka yöne çevirdiğinde profilini gizliyordu.

Cyrus göz ucuyla bana gülümseyerek baktı ve ben de çiçeği ceketimin cebine soktum. Arkama geçti, ellerini omuzlarıma koydu, başparmaklarıyla boynumu okşadı.

Ağzını kulağıma götürdü. "Anlıyorum," dedi kalabalığın arasından. "Kız kardeşlerini özlediyorsun. Ama Ivy'nin buraya gelmeyi asla kabul etmeyeceğini, Fable'ın gecenin bir yarısı evden çıkmasına izin vermeyeceğini biliyorsun. Keyfini çıkarmaya çalış." Saçlarımı omzumdan kaldırdı. "Artık böyle geceler pek olmuyor."

Jolie arkasına dönüp baktı, yüzü genç ve naifti, sanki kollarında ben yokmuşum gibi siyah göz kalemiyle süslenmiş dumanlı, karamel gözleriyle Cyrus'u izliyordu.

"Sapığın burada," diyerek Cyrus'un dikkatini üzerimden çektim.

Başını onu görece kadar eğdi - dokuz yaşından beri ona takıntılı olan kızı. Cyrus sonra başını geriye attı, bir an için gökyüzüne baktı, bir şeyler topluyor ya da serbest bırakıyordu. Tekrar yeryüzüne döndüğünde parmaklarını omzuma vurdu. "Ona aldırış etme. O zararsızdır."

"Bilmiyorum Cyrus, artık senin nişanlınım... Kalabalık bir oda, herkesin dikkati dağınık... yanımdan geçip beni ciğerimden bıçaklayabilir."

Cyrus dudak *büktü*. "Onun yerine senin böyle bir şey yapacağına inanmaya daha meyilli olurum."

Cyrus her Sevgililer Günü'nde gizli bir hayranından mektup alırdı.

Kızla alay edeceğimizden korktuğu için bu mektupları okumamıza asla izin vermezdi ama hepimiz onun Jolie olduğunu biliyorduk. Zavallı kızın kendi meclisinden ve kendi yaşında birine neden ağzının suyunu akıtamadığını anlamıyordum. Daha ilk günden kalbini kırmaya hazırlamıştı.

Başımı kaldırıp Cyrus'a baktım ama o çoktan ona bakıyordu.

Başım göğsüne yaslandı ve ne hissettiğini merak ederek ona nasıl baktığını inceledim. *Acıyor mu, Jolie? Senin acın benimkinden daha mı fazla?*

İçimi çektim. "Eminim hayallerinin erkeğinin evlendiğini öğrendikten sonra hassas kalbi ezilmiştir."

"Kâfirler burada değil." Dikkati dağılmıştı.

"Ne olmuş yani?"

Cyrus kalabalığı ve tüm Şehir Meydanı'nı taradı. Sonra tekrar Jolie'ye baktı. "Julian onun burada yalnız olduğunu bilse aklını kaçırdı."

Sonra bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Parmağıyla yakalayana kadar bundan emin değildim. "Ağlıyor."

Hafif bir gülümsemeyle başımı salladım. Kalabalığın içinde, Cyrus'un önünde, kimsenin onun deli ya da zayıf olduğuna inanma endişesi duymadan bu kadar rahat ağlayabiliyordu ve ben de benimkini yutmak zorunda kaldım. Birdenbire on beş yaşındaki bir kızı kıskanmaya başladım. Onun kar gibi cesur olduğunu, kendini bıraktığını ve bunun için özür dilemediğini düşündüm.

"Onu rahat bırak," dedi, kollarını arkadan göğsüme doladı, hâlâ göz ucuyla onu izliyordu. "O yaşlarda nasıl olduğunu hatırlamıyor musun?"

On beş yaşındaydım ve hayal kuracak vaktim yoktu. Tasarlanması gereken elbiseler ve bakılması gereken bir anne vardı. Erkek çocuk düşüncesini kan düşüncesiyle, aşkı cinayetle değiştirdim ve ne zaman yalnız kalsam kendimi Öfori'ye göndermek için Kâfir gözyaşlarımı yudumladım. "Hormonlar çok revaçtaydı."

Kane kalabalığı yarararak bize katıldı. Ceketinin altındaki gömleğinin en üstteki üç düğmesi açtı ve gözlerimi boğazından ayıramıyor, gümüş, kırmızı çelik ve kanı hayal ediyordum.

"Siz ikiniz ne kadar da sevimlisiniz," dedi ve ön cebinden küçük bir şişe çıkardı. Başparmağının ucuna kıpkırmızı bir damla damlattı ve emdi. "Ee, Cyrus," dedi ve hiç uyarmadan aynı başparmağıyla alt dudağıma dokundu. "Adora ile bu paylaşım işini nasıl yapacağız? Öğle yemeğini mi yoksa akşam yemeğini mi tercih edersin?"

Tepki vermeye fırsatım olmadı ve Cyrus'un etrafımdan dolanıp Kane'i omzundan itmesi sadece yarım saniye sürdü. "Neyin var senin dostum?"

Kane'in avuç içleri önünde havaya kalktı. "Sakin ol, sakın ol, benim hatam, tamam mı?" diye omuz silkti, gülümsemesi parlıyordu. "Senin bir brunch adamı olduğunu unutmuşum."

Cyrus, Kane'in gömleğini göğsünden yumruklayarak onu ayak parmaklarının ucuna kaldırdı.

İlaçlar Kane'in gözlerini çılgına çevirmiş, *uykusuzluğun* rengi gözlerini sarmıştı. Kesinlikle deliriyordu.

Cyrus dişlerini sıkarak, "Bunu şu anda yapmak istemezsin," dedi. "Kafan güzel ve bitkinsin. Kendini öldürtmeden önce eve git ve uyu."

Kane güldü. "Her zaman büyük adam olmak zorunda. Her zaman sevilen olmak zorunda. Her zaman ilk olmak zorunda." Ama sonra kahkahası soldu ve bakışları ciddileşti, ela gözleri Cyrus'un yüzünde gezindi. "Ya sana onun bekâretini *senin* yatağında aldığımı söylesem?"

Cyrus'un çenesi gerildi, dişleri gıcırdadı. Sanki ağır çekimde olmuş gibi izledim, boynundaki kaslar gerildi, mavi damarlar patladı. Kane de bunu görerek gülümsedi.

"Bana vurmayacaksın," dedi Kane, gözlerini kısarak ve onu ölçerek. "Hayatında bir gün bile kimseye vurmadın. İnsanların ne düşündüğünü çok fazla önemsiyorsun. Sen-"

Cyrus'un süslü parmak eklemleri havayı ikiye böldü ve Kane'in çenesine çarptı.

Kane'in kafası geriye doğru fırlarken kan püskürdü.

Tökezledi, sallandı ama şaşırtıcı bir şekilde sokağa çarpmaktan kurtuldu. Şaşkın gözlerle Cyrus'a baktı.

"Az önce bana yumruk attın," dedi, sonra yüzünde bir sırıtma belirdi. "Oh, adamım, benim seviyeme inmene bayılıyorum."

"Evine git, Kane," dedi Cyrus, parmaklarını düz uzatarak yüzüklerini kontrol etmek için aşağı bakarken.

Sağımızda, bir düzlükçü diğerini göğsünden itti ve o da bir grup kızın arasına düştü. Solumuzda ise bir genç, birinin onu durdurması için çığlık atan bir kadının kolundaki çantayı çeğiştiriyordu.

Etrafımızdaki kalabalık her taraftan itişip kakışarak bize yaklaşıyordu. Heyecandan paranoyaklaşıyor ve kabarıyorlardı. Cyrus, Kane'e sırtını döndü ve ön cebini ararken kalabalığı taradı.

Bana baktı, elimi tuttu ve arabasının anahtarlarını içeri bıraktı. "İçimde bir his var. Kötü bir şey olmak üzere ve beni arabada beklemeni istiyorum."

Bir hissi vardı ve beni *terk* mi ediyordu? "Benimle gel," diye ısrar ettim.

"Yapmam gereken bir şey var. Arabaya git," dedi. "Beş dakika dakikalar, Adora."

GÖSTERGE PANELİNDEKİ SAAT ON İKİYİ ÜÇ GEÇEYE DÖNDÜ.

Gece yarısı geçmişti.

Dünya tamamen güneşin etrafında dans etmişti ve bu yeni yıl onsuz gelmişti. Stone ve benim birlikte var olmadığımız yeni bir yıl. Patlamamak için nefesimi tuttum, ciğerlerim beni zorlayana kadar bırakmayı reddettim. Tutunacak tek şey bu siyah zambak kalmıştı.

Stone da orada bir yerdeydi, tutunuyordu.

Sonunda Cyrus ortaya çıktı, sürücü koltuğuna kayd ve direksiyonu yumrukladı. "Kane'i gerçekten benim yatağında mı siktin?" dediğinde sesi arabanın ısıtılmış kabininde kalındı.

Nerede olduğuna dair bir açıklama yok, *Mutlu Yıllar* yok.

Evet. "Hayır." Yalan, yalan, yalan.

Cyrus bana gerçekten bakmadan bana baktı.

Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ama arabayı geri vites taktı ve arkasına baktı, park yerinden geri geri çıkarken koltuğumun arkasına tutundu. Bu söylediği son şeydi.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Cantini'nin garaj yoluna girdiğimizde, Viola ön kapıdan hızla çıktı ve merdivenlerde tökezledi.

Cyrus frene bastı, arabayı boşa aldı ve arabadan atladı.

Onu takip ettim ve Viola'ya ulaştığımda Cyrus çoktan annesini kucağına almıştı.

"Ne oldu?" Cyrus sordu. Viola'yı hiç bu kadar histerik ve perişan görmemiştim. Genelde kendini çelik bir direkten daha sağlam tutardı ama şu anda dizleri titriyor, elleri titriyordu. Cyrus'un kollarında bir yığın siyah dantel ve gözyaşından başka bir şey değildi.

"Gölgeler burada," sesi titrerken Cyrus'un kolunu sıkıca kavradı, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Cyrus'un dehşete düşmüş bakışları bana yöneldi ve bakıştık. Ve sonra hızla eve girdim.

Tek düşündüğüm Camora ve çocuklardı.

"Adora, dur!" Cyrus arkasından bağırdı. "Anne, bırak gideyim!" Ama ben çoktan merdivenleri koşarak çıkmış, Cillian ve Kaser'in yatak odalarına doğru ilerliyordum.

Birbiri ardına kapılarını iterek açtım.

Hizmetçiler çocukların her birini kollarına almış, dehşet içinde ağlarken onları rahatlatıcı bir şekilde kucaklıyorlardı. Koridoru geçip Camora'nın yatak odasına koştum.

"Camora!" Bağırdım, elim kapının koluna uzandı. Kapıyı açtım ve kapı duvara çarptı.

Sadece yüzü asık bir hizmetçi diğer taraftan bana bakıyordu. Camora orada değildi.

Hizmetçinin omuzlarını tuttum. "Nerede o? Nereye gitti?"

"Bilmiyorum hanımefendi," diye kekeledi hizmetçi kız ağlamaklı bir sesle. "Bir an buradaydı, sonra kayboldu."

Babası. Camora onu korumak için doğruca babasına koşmuş olmalı.

Cyrus beni yakaladığında bir kat merdivenden aşağı uçtum. "Adora, lütfen burada kal," dedi umutsuzca. "Bırak ben halledeyim."

Kanımda dolaşan öfkeyle onunla yüzleştim. "Hayır, burada öylece duramam.

Bu senin ailen!"

"Ve sen de benim diğer yarısın!" Cyrus gözlerinde panik dolu bir bakışla bağırdı. Sonra sakinleşti. "Lütfen, Adora," dedi, bu kez daha sessiz.

Tutuşundan kurtuldum. "Yapamam."

Asansörü atladım ve bir kat daha merdiven inerek Darnell'in yatak odasının bulunduğu bodruma indim. Sanki kalbim boğazıma kaçmış, solunum yollarımı tıkamış gibi hissediyordum. Nefes alamıyordum, Camora'yı ve en kötüsünü, belki de çoktan ölmüş olduğu için asla zamanında yetişemeyeceğimi düşünüyordum. Gözbebeklerinde donmuş bir şokla soğuk zeminde yatan bedeninin görüntüsü beni ileri itti. Daha hızlı, daha uzun adımlarla.

Darnell'in yatak odasının kapısına dayanana kadar şarap mahzenine doğru koştum.

Kapı açıldı ve yüzüme deniz tuzu ve tuzlu su nefesi geldi.

Donakaldım, felç oldum, kulaklarımdaki tıkırtıyı duydum.

Güm... güm... güm..

Beş sürünen siyah gölge Camora'yı duvara sıkıştırmıştı. Hareket edemiyordum. Sadece gözlerim odanın içinde kayabiliyordu.

Darnell'in ince ve kemikli vücudu yatağın yarısına kadar sarkmış, gözleri kapalı ve ağzı sanki uykusunun ortasında ölmüş gibi aralıktı. Bakışlarım yüzüne sabitlenmişti ve gözümü ondan ayırmaya çalıştım ama bu çok zordu. Onun görüntüsü ve Camora'nın çığlıkları benden vızıldayarak uzaklaşıyor, uzun siyah bir tünelin sonuna doğru batıyordu. Çevresel görüşümde yıldızlar patladı.

"ADORA!" Camora'nın sesi tekrar odaya girdi. Gözlerim ona doğru kaydı.

Birden dehşeti kulaklarımda çınladı ve oda tekrar odaklandı. "Adora, o öldü," diye bağırdı, Gölgeler hâlâ etrafını sarıyordu.

Onları göremiyor olmalı. Çünkü uyanıktı.

Ama onları nasıl görebilirdim ki?

Siyah sisi parçalayarak ileri atıldım ve onlarla Camora arasında durdum. Onlarla yüzleştüğimde, yavaşça bir araya geliyorlardı, vuruşlar sanki kalp atışlarıymış gibi kulaklarımda çınılıyordu.

"Hayır!" Çığlık attım. Ve çığlığım büyük bir güçle yayıldı. Omurgamı dikleştirmemi ve gözlerimi beş pis şeye dikmemi sağladı.

Gölgeler dik durdular ve bir parmak şıklatması gibi tüm korkunç titreşimlerini kaybettiler. Beni duymuşlardı. Beni dinliyorlardı.

"Git buradan," diye tısladım dişlerimin arasından, Camora'yı uzattığım kollarımın arkasında tutarak.

Gölgeler şekillerini değiştirmiş gibiydi ve beş duman dalgası da havaya fırladı.

Camora'ya döndüm ve onu kollarıma aldım. "İyi misin? Yaralandın mı?" Yüzünde ipucu ararken parmaklarım siyah saçlarını taradı.

Camora konuşamıyordu, gözlerinden bir okyanus dolusu yaş akıyordu.

ERTESİ GÜN, CYRUS, CILLIAN VE KASER YAKIŞIKLI BİR ŞEKİLDE ölümçül siyah giysileri.

Camora, annesine rağmen, Darnell'in cenazesinde benim tasarladığım tek parça elbiseyi giydi. Sadece dört gün önce Kurucular Günü Balosu'nda babasıyla tekerlekli sandalyesinde dans ederken giydiği pantolon takımının aynısını.

Kıyı şeridinde Cyrus'un yanında durdum, rüzgâr eteğimi süpürüyordu. Onun gözleri babasının tabutunda, benim gözlerim ise uzaktaki Kemik Adası'ndaydı.

Cyrus'un da açıkladığı gibi, Kutsal Deniz'in geri kalanının aksine, Crescent Plajı Darnell'in huzur içinde yatacağı yer olmayacaktı. Biz sadece Kutsal Deniz vedalaşabilsin diye buradaydık. Daha sonra Cantini ailesi Sırlar Mahzeninde bir ayın düzenleyecek ve Darnell burada soyunun atalarıyla birlikte yatacaktı.

Her ne kadar Cyrus'un yanında olmak istesem de, tören boyunca aklım başka yerlerdeydi. Ivy kollarını bana sarıp kucaklayana kadar törenin bittiğini fark etmemiştim. Herkes sırtını bana dönmüş bir şekilde kıyı şeridinde yürürken etrafıma bakındım.

"Sen de olabilirdin," dedi boğuk bir fısıltıyla boynuma doğru. Onu kendime çektim ve sırtına sarıldım. "Ama değildi. Ben güvendeyim."

Bir gece önce olanlar zihnimde canlandı. Malikâneye doğru koşup Camora'yı Gölge'ler tarafından köşeye sıkıştırılmış halde bulmamdan, emrettiğim için oradan ayrılmalarına kadar. Beni dinlemişler miydi, yoksa tamamen başka bir şey miydi? Ivy bunu ona söylediğim için benim deli olduğumu düşünür müydü?

Beni kimsenin duyamayacağı bir tarafa çekti. "Tüm bunların bir tesadüf olmadığını düşünmeden edemiyorum."

Tüm dikkatim ondaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir düşün Adora. Gölge'nin tüm kurbanlarıyla münakaşa ettin. Önce, Oh My Stars'daki Bayan Edwin'le. Kızını hırsızlıkla suçladığında."

"Evet, ama bu Gölge'ler buraya gelmeden önce oldu."

"Sadece bir saniye beni dinle." Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Sonra Jacob Taylor senin kışını tuttuğu için onu parçalara ayırdın, hatırladın mı? Viola'nın tamircisi Fable'ın eteğine baktı ve sana Darnell'den bahsedeli çok olmadı. Ve bak ne oldu."

"Bu diğerlerini açıklamıyor... ve kesinlikle Bayan Madder'ı açıklamıyor. Beni kızı gibi severdi. Oh My Stars'ı açmama bile yardım etti. Bana hep inandı ve ailemize asla haksızlık etmedi. Hiçbir şekilde."

"Ona bir şey mi söylediniz? Herhangi bir sebepten dolayı ona kızgın mıydın?"

Geçmiş düşünmeye çalıştım.

Ölmeden hemen önceki gece ona karşı inanılmaz derecede kaba davranmıştım. Ama Cyrus'la evleneceğimi yeni öğrenmişim ve tüm dünyam alt üst olmuştu. Söylediğim sözlerde ciddi değildim. Kafamdaki düşünceleri kastetmemiştim. Sadece hıncımı ondan çıkarmıştım. Ivy haklı mıydı? Gölge'ler bunu sezmiş ve Bayan Madder'ı bir tehdit olarak mı görmüştü?

"Dikkatli ol," dedi Ivy ben cevap vermeyince. "Sana bir şey olmasını istemiyorum."

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

ADORA

5 OCAK 2021

KIZIL TUTULMAYA 23 GÜN KALA
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 26 GÜN KALA

EĞER STONE'SUZ BİR GÜN DAHA GEÇSEYDİ, BU EN UZUN GÜN OLACAKTI. Ayrı kaldığımız süre boyunca. Kane'in parçalanmış etini, zengin kanını ve boş gözlerini düşünmek, Aşk'ın elinde boğulmaktan kaçınmak için tek çareydi. Çünkü... aşk bir illetti, kana susamış, saplantı ve ölümle birbirine bağlanmış bir hastalıktı; sizi boğazından aşağı atmasından korktuğunuz için savaşmak zorunda kaldığınız bir hastalık. Çünkü sonunda, aşk her zaman kan döküyordu.

Sokağa çıkma yasağı geçmişti. Karanlık bizi kucakladı. Siyah gökyüzünü tek bir yıldız bile aydınlatmıyordu.

Cyrus arabayı Seaside'a doğru sürdü, her iki taraftaki sokak lambaları da sonunda sönmüştü. Sadece Aston Martin'in iki loş farı yolumuzu aydınlatıyor, ön cam onları toplamadan önce depresif kar tanelerini yansıtıyordu. Her adımda kirli kar yığınlarının yığıldığı ve ara sokakların siyahın en koyu tonuyla ıslandığı Belediye Binası'nı geçtik. Kasaba Meydanı'ndaki terk edilmiş binalara, kapılara, pencerelere çivilenmiş tahta kalasların üzerine spreyci boyayla siyah renkte "Uzak durun" yazıyordu. İşyeri sahiplerinin artık ışıkları açık tutmaya gücü yetmiyordu.

Ağlayan Kovuk'un ruhu çocuklarını terk etmiş, tüm renkleri de beraberinde götürmüştü.

Gölgelerden önce, Kasaba Meydanı'nın dostane bir kişiliğe sahip olduğu ve Belediye Binası'nın devasa kapılarına çıkan merdivenlerin sonbahar süsleri gibi kehribar, altın ve yeşil renklerle süslendiği zamanları hayal etmeye başladım.

Ardından Julian'ın Garajı belirdi, garaj kapıları kirli ve kapalıydı, hasta arabalar korkutucu mevsim için içeri tıkılmıştı ve araba tutmasına yeni bir anlam kazandırıyordu. Üstünde, yıkanmış tuğlaların üzerinde Heathen'in adı, bu noktadan geçenlere artık doğu yakasında olmadığını hatırlatan bir yazıyla yazılıydı. Garaj kapısının üzerinde *Will satisfy from the inside out yazıyordu* ve yanından geçerken gözlerimi deviriyordum.

Kasaba Meydanı'nın solundaki her şeyden hoşlanmamama rağmen, Voodooos Bar rahatsız edilmeden yaşlılardan ve çocuklardan kaçabileceğimiz tek yerdi. Dört duvar ve hoparlörler arasında içkilerimizi yudumlar, barın tepesinde döner, kötü kararlar verir ve yirmi iki yaşında olurduk. Her zaman bilaro masasının etrafında toplanan Heathen'ları boş verin. İçki bir kez yandı mı, kalplerimizdeki cehennem unutulurdu.

Ama Gölgeleler perdenin diğer tarafında sinsice dolaşıyor, izliyor ve bekliyordular.

Cyrus ve ben geri dönmeleri ihtimaline karşı Cantini Malikanesi'nde kalmalıydık. Gece yarısı partisine giderken değil.

Bakışlarım soluma sıçradı ve Cyrus'un yakışıklı profilini izledi.

Bu geceye kadar, babası öldüğünden beri onu görmemiştim. Ortak bir bekârlığa veda partisi onun ihtiyacı olan dikkat dağıtıcı şeydi ve benim de istediğim kutlamaydı.

Aklımı Stone'dan uzak tutacak herhangi bir şey.

Cyrus arabayı boş arsaya çekti ve sürünerek bir park yerine girdi. Eski moda, üç katlı bina sendeleyerek yükseliyor, her noktasından buz sarkıtları sarkıyordu. İnsanlar artık otoparkta aylak aylak dolaşmıyordu. Tuğlaların arasından çıkan neon tabela artık titremiyordu. Binanın ön cephesindeki camlar artık müziği bastırmıyordu. Tuğla dış cephe sarkmış, kalbi kırılmış ve ölüme terk edilmiş gibiydi.

Cyrus'un sesi taksiyi doldurdu. "Şaşırmış gibi davran. Onların iyiliği için."

Yüzümü ona döndüm ve gösterge panelinin ışıkları gözlerine yansdı. Bu gece soluk bir maviydi, rahat kot pantolonların rengi. Burada, Cyrus'un yanında, kendimden güvendeydim. Bu arabanın dışında, cam gibiydim.

Bara dönüp baktım, içimde bir huzursuzluk vardı. "Bilmiyorum. Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildir."

Cyrus arabayı boşa aldı ve sırtarak bana baktı. "Adora," dedi ve bunun beni Stone'un söylediği zamanki gibi etkilemesini diledim. "Biz sadece

bunu bir kez yapmalısın."

"Kâfirler burada mı?"

"Sadece Phoenix." Kontağı kapattı ve koltuğunda geriye yaslandı. "Burası onun barı, onun evi. Bu kaçınılmazdı. Ama bir anlaşmamız var. Diğerleri gelmeyecek." Tekrar bana döndü ve bacağıma uzandı ama durdu ve aramızdaki vites değiştiriciyi kavradı. "Bu bizim gecemiz. Her şeyden sonra bunu hak ediyoruz."

Cyrus ve benim aramda garip bir durum vardı. Öpüştüğümüzden beri, ne pahasına olursa olsun bunun tekrar olma ihtimalinden kaçındım. Bu sadece Stone yüzünden değil, Ivy yüzünden de böyleydi. Cyrus bana her dokunduğunda, bu ister parmakları ister dizi ya da omzu olsun, Stone'un tenimdeki sıcak ellerini özlüyordum. Gözlerinin tonu her değiştiğinde Ivy'nin ağladığını görebiliyordum. Eridikten sonra tekrar sertleşmek imkansız görünüyordu.

Cyrus yolcu tarafındaki kapıyı açtığında soğuk, açıkta kalan her parçamı anında pençeledi. Paltomu vücuduma sardım ve onu girişe kadar takip ettim, içerideki arkadaşlarımızı hayal ettim, masaların altına ve barın arkasına saklanmış, Cyrus ve benim gelmemi bekliyorlardı.

Cyrus kapının koluna uzandı ve kilidi açık buldu. Pazartesi'nin "*Bunlar onlar,*" dediğini ve hepsinin bir ağızdan "*Şşşt,*" diye onu susturduğunu hayal ettim. Zihnimde Phoenix barın arkasında durmuş, bir bardağı kuruyor ve sinirli bir şekilde çömelmiş bedenlere bakıyordu. *Bunun için neden imza attım ki?* diye düşünüyor olmalıydı.

Kapı açıldığında gıcırdadı.

Cyrus'un arkasında durdum ve arkamızdaki terk edilmiş sokakta beş gölgenin dolaşmadığından emin olmak için arkama baktım. Kapı arkamdan kapandığında, Cyrus'un ceketine dokunmak için uzandım.

"Işıkları aç," diye fısıldadım, hiçbir şey göremiyordum.

Cyrus düğmeyi çevirdi ve tereyağlı ışık ıssız odaya yayıldı.

Sonra her açıdan tanıdık yüzlerden oluşan bir kalabalık ortaya çıktı. "Sürpriz!" diye bağırdılar.

Avucumu göğsüme dayayarak geri sıçradım ve şokla karışık sahte bir gülümseme takındım. Cyrus bir kolunu omzuma atarak beni yanına çekti, bedenler bize akın edip boş ellerimizi içkilerle doldururken.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ağzının kenarından.

Diğerlerinin üzerinde yükselen Phoenix başını Cyrus'a doğru salladı ve Cyrus cebinden bir tomar para çıkararak yanımdan ayrıldı. Bir tomar parayı

Phoenix'in eli beni koparmadan hemen önce.

Bir kızıl saç kümesi belirdi ve Monday kollarını bana doladı. "Seni Kurucular Günü'nden beri görmedim. Seni tebrik etme fırsatım bile olmadı! Evleniyorsun! Cyrus'la..." sesi düştü, heyecanlıydı ama kafası karışmıştı. "Bu nasıl oldu ki?"

Monday Mitchell. Karanlık, ilginç ve Gotik hippie havası olan biriydi. Her zaman eksantrik kıyafetler giyerdi ve Akademi'deki ilk yılımıza girdiğimiz andan itibaren Sacred Sea'ye katılma konusunda inatçıydı.

Ona sarıldıktan sonra, bir kol boyu uzakta tuttum. Tek söyleyebildiğim "Teşekkür ederim," oldu ve sonra konuyu değiştirdim. "Gölgeler kabul törenini durdurduğu için üzgünüm." Elini sıktım. "Onlar gittikten sonra her şey yoluna girecek."

"Belki şimdi yirmi üçüncü doğum günün yaklaştığına göre, her zaman planladığımız gibi birlikte başlayabiliriz. İyi tarafı, değil mi?" Gülümsemesi soldu. "Keşke Adeline burada olsaydı, o zaman her şey mükemmel olurdu."

Başımı salladım ve geceyi karartmamaya çalışarak arkamı döndüm. Zaten bir çöküşün eşiğindeydim ve kendimi uçurumun kenarına itmeye gerek yoktu.

Benden çok uzak olmayan bir yerde, Kane'in Cyrus'a yaklaştığını gördüm.

Kane çoktan sarhoş olmuştu ve ondan özür dilemeye çalışıyordu.

Cyrus Kane'in omzunu kavradı, eğildi ve anlayamadığım bir şeyler fısıldadı.

Kane kaşlarını çatarak geri çekildi, sonra da bara doğru yürüdü.

Biri yanlarımı çimdikledi ve Fable'ın kollarına dönmeden önce olduğum yerde sıçradım.

İçimden bir çılgılık koptu ve kollarımı ona dolayarak canımı kurtarmak için ona sarıldım. "Buradasın," diye nefes nefese kaldım, buna inanamıyordum. "Ivy de burada mı?"

Bordo, ışıldayan gülümsemesini boyamıştı ve biz birbirimizden ayrılırken kıvrık saçları belinin üzerinde dalgalanıyordu. Deri pantolonu ve kürk yeleşinin altına giydiği orman yeşili bluzuyla kusursuz görünüyordu; kalp şeklindeki göbek deliği orta kısmını belirginleştiriyordu.

"Pazartesi, merhaba." Fable da ona çabucak sarıldı. "Hayır, Ivy evde babamla birlikte. Burada olmamı sorun etmediğine inanamıyorum." Ama bu beni şaşırtmadı. Ivy benim Gölgeler'le bağlantılı olduğuma inanıyordu. Eğer haklıysa, Fable en çok benimle güvende olurdu.

Bar zaten kalabalıktı, bu yüzden kızlar beni bir masaya sürüklediler.

Saniyeler sonra, sahneyi taçlandıran hoparlörlerden ağırbaşlı ama sert vokaller yükseldi. Ne kadar acı verdiğini anlatan bir şarkı odayı doldururken kulaklarıma çarpıyor, parmaklarını içime sokmak ve çiğ kalbimi dürtmek istiyordu.

Önüme bırakılan bir kadeh daha içtim.

"-Cyrus, Heathens gelmeden Voodoos'u nasıl kaptı, beni aşıyor. Fallon'u özlediğimi söyleyebilirim. Eğer çalışmıyorsa Julian'la ya da Norse Ormanı'nda her ne yapıyorlarsa onunla meşguldür." Bir inilti. "Aşk berbat."

Pazartesi günü konuştuklarını biliyordum ama onlar sohbede kaybolurken ben de şarkının içinde kaybolmuştum.

"Kâfirler burada değil mi?" Fable sordu. "Ama burası Phoenix'in barı."

"Oh, Phoenix barda, ama diğerleri değil. Hala görmedim Phoenix ya da Zephyr. Onları hiç gördün mü?"

Fable başını salladı. "Sadece Julian, Beck ve tam balodan ayrılırken Phoenix'in kafasının arkası gibi. Görünüşe göre *kimse* Zephyr'i görmemiş."

"Phoenix'in neye benzediğini merak ediyorum," dedi Monday ve bara bakmak için sandalyesinde döndü, ama Fable'ın kolu onu durdurmak için fırladı. "Ne?" Pazartesi gülümsedi. "Biri mi korktu?"

"Cyrus sana Zephyr hakkında bir şey söyledi mi? Hâlâ lanetli mi?"

Sonra, "Dünyadan Adora'ya."

Bunun üzerine kendime geldim. "Hmm?"

"Neyin var senin?" Fable sordu, yüz hatlarını saran endişeyle. "Farklı bir insan oldun. Nişan konusunda hâlâ üzgün müsün? İkiniz birlikte mutlu görünüyordunuz."

Pazartesi kimse duymasın diye eğildi ama yine de müziğin sesini duyabilelim diye konuştu. "Ne? Nişan için mi üzgünsün? Kane yüzünden mi?"

Zavallı Monday, etrafındaki her şeyden bihaber.

Onun anladığı kadarıyla, herkes gibi ben de kendimi bildim bileli Kane'e aşkıttım. Ona olan nefretimi kimse bilmiyordu. Bu konuda yalnızdım.

Başımı arkaya attım ve kelimeler hiç düşünmeden ağzımdan dökülüyordu. "Sanırım başka bir şeyin içine düşüyorum. Ve nişanlımla değil."

Fable bilmiş bir sırıtış takındı.

Bu bilmiş sırıtiştan hiç hoşlanmamıştım.

"Her ne kadar soğuk kalpli davransan da, bu günün bir gün geleceğini biliyordum." Fable bir oyun kazanmış gibi iç çekti. İç çekişini duymamıştım ama arkasına yaslanırken yüzünü terk ettiğini gördüm. "O da senin için aynı şeyi hissediyor mu?"

"Affedersiniz." Pazartesi bir parmağını kaldırdı. "Adora aşık mı?"

Pazartesi'yi görmezden geldim ve kız kardeşime baktım. "Hayır, bildiğini sanmıyorum. Cyrus ve beni öğrendiğinde, o..." Stone'un Kurucular Günü Balosu'ndaki o geceyi hatırlayarak başımı salladım. "İncinmişti. Ben de incindim. *Acıdı*. Ama aramızda hep böyle oldu. Bir şeyleri hissettiğimiz için ceza olarak birbirimizi parçalıyoruz çünkü bu onlarla yüzleşmekten daha kolay. Ya da bir şeyler hissettiğimiz için birbirimizi cezalandırıyoruz çünkü bu bizi parçalıyor. Ve bu acı veriyor."

Fable başını yana eğdi. "Neden bunun artık Kane'le ilgili olmadığı hissine kapılıyorum?"

Çünkü öyle değil, demek istedim. Günahkâr sözlerimi daha sonra diriltirse inkâr edecek kadar alkol almıştım ama Pazartesi'nin burada, hâlâ ayık olduğunu bilecek kadar sarhoş değildim. Ama en önemlisi, *Stone* dersem kendimi durduramayacağımdan korkuyordum.

Fable endişemi sezmişti. "Son zamanlarda kimse sana ne kadar inatçı olduğunu söyledi mi?" diye sordu başını sallayarak. "Korkarım sana hatırlatmak için yanında olmadığımızdan, unutacaksın. İşte sana küçük bir ipucu." Eğildi ve elimden bir shot bardağı kaptı. "Ne kadar yokmuş gibi davranırsan, o kadar yüksek sesle bağırır," diye ısrar etti ve başını geriye atarak likörü bir dikişte yuttu. Bitirdiğinde bardağı ters çevirdi ve masanın üzerine bıraktı.

"O zaman neden rol yapıyorsun?"

diye sordum. Fable'ın gülümsemesi

dudaklarında kayboldu.

Önümde bir atış daha belirdi ve ikisinin birbirini yok edeceğini umarak yanığı ateşle bastırmak için onu da boşalttım.

Cyrus iğne yapmaya devam ederse, geceyi atlatabilirdim.

"Phoenix! Ne yapacağını biliyorsun dostum," diye bağırdı Cyrus barın öbür ucundan, müziğin ve kargaşanın arasından. "Adora için bir shot daha ve gelmeye devam etsinler."

"*Oof*, biri biriyle yatmaya çalışıyor," diye mırıldandı Monday nefesinin altından.

Phoenix'in adının duyulmasıyla döndüğü sırada Fable'ın arkasına baktım.

Phoenix'in dikkati bizim masaya kaydı ve ikisi göz göze geldi.

Tam bir kafa karışıklığı ciğerlerimi sıkıca kavradı.

Yıllarca ikisi seks yoksunu evli bir çift gibi ileri geri tartıştılar ve biz de bu yüzden onunla hep dalga geçtik. Ama Phoenix neden ona sanki ilk kez bakıyormuş gibi gözlerini kaçırarak bakıyordu? Stone'un bir zamanlar bana baktığı gibi.

Küçük kız kardeşimin yüzünü izlerken nefesim tutulmaya devam etti. Sonra da üzerinden sinirler damlayan Phoenix'e döndüm.

Sonra tekrar Fable'a döndü, yüz ifadesi dehşetten ...

Istırap tüm detaylarını çarpıtıyordu.

Phoenix ileri doğru bir adım attı ama aralarına sıkışan çubuk ilerlemesini engelledi.

"Wildes, sağır mısın?" Kane tersledi. "Bir içki."

Phoenix kımıldamadı.

Felç olmuştu, sanki Fable'ın bir şey yapmasını bekliyormuş gibi ona bakıyordu.

Aralarındaki gerilim inkar edilemezdi.

Neden daha önce fark etmemiştim?

Dikkatini çekmek için koluna dokundum ve benden uzaklaştı. "Tuvaleti kullanmam gerek." Mırıldandı ve yürüdü gitti.

Odadan geçerken hâlâ onu izleyen Phoenix'e dönüp baktım.

Kane barın tepesine bir yumruk indirdi. "Sana beş bin doları orada aptal gibi dikilmen için vermedi." Cyrus sakinleşmesi için Kane'in omzunu geri çekti ama Kane omuz silkti. "Hayır dostum, bıktım bunlardan..."

Phoenix, heyecan verici bir masalın içinde kaybolur gibi

Fable'ın içinde kaybolmuştu. Hiçbir şey onu etkilemiyordu. Ne

Kane, ne bakışlar, ne de hakaretler.

Ancak Fable kalabalığın içinde kayboluyordu ve Phoenix'in yüzünde panik ifadesi belirdi.

Onun peşinden gitmek için barın üzerinden atladı.

Kalbim beni terk etmiş gibi hissettim. Ona ne yapmak istiyordu? Onu incitmek mi? Elini boğazına mı saracaktı? Onu yakalayıp bardan dışarı mı atacaktı? Bilmiyordum ama tek düşüncem ona izin veremeyeceğimdi.

Sandalyemden fırladım ve sandalye geriye doğru devrilerek yere düştü.

Ben Fable'a ulaşmadan, Phoenix insanların arasından uzanıp onun kolunu yakaladı ve yabani otlarla dolu bir yataktan kır çiçeği koparır gibi onu kalabalığın arasından çekip çıkardı. Sonra yüzünü yakaladı, eğildi ve ağzını onunkine yapıştırdı.

Adımlarımın ortasında donup kaldım, Fable'ın ellerinin boynunda yukarı doğru hareket edişini, elinin kalçasına inişini ve dilinin ağzına kayışını izledim.

Kâfir küçük kız kardeşimi öpüyordu. Tam benim önümde.

Herkesin önünde.

Gördüklerimin gerçekten olup olmadığından emin olamayarak odanın etrafına bakındım.

Herkesin yüz ifadesi onları terk etmişti.

Daha da kötüsü, Fable onunla hiç dövüşmüyordu.

"Ondan uzak dur," diye bağırdım ama odanın içinde tıngırdayan gitar solosu kulaklarıma çarptı ve sözlerimi bastırdı. Kimsenin beni duyup duymadığını bilmiyordum. Sanki şarkı kelimelerimi ağzımdan çıktıkları hızla parçalıyordu.

Phoenix'in eli onun sırtına gitti, parmakları çıplak teninde gezindi ve onu kendine doğru bastırarak öpücüğü derinleştirdi. Midemde düğümler sıkıştı ve görüntüyü uzaklaştırmak için başımı salladım. *Hayır, hayır, hayır, hayır*, diye tekrarladı zihnim bulantı içimde kıvrılırken.

Ayrıldıklarında, kız kardeşim gözyaşlarını tutamadı.

"Bunu senin için saklıyordum," dedi Phoenix ona ve ben çarpan kalbimin sesinden neredeyse duymuyordum. Sanki geri kalanımız burada değilmişiz gibi Phoenix başka bir şey söylemeye başladı ama fırsat bulamadı.

"Sende ne cüret varmış!" Kane bağırdı.

Gözümün ucuyla Kane bir bilaro sopası aldı, parmaklarını sopanın ucuna doladı ve bir beyzbol sopası gibi savurarak Phoenix'in kafasının arkasına büyük bir gürültüyle vurdu!

Havuz çubuğu ikiye ayrıldı ve yere düştü.

Phoenix bunun geldiğini görmemişti ve Fable'ın üzerine düştü, onu yana iterek bir tuğla duvara çarptı. Kendini toparlayamadan Kane, Phoenix'in gömleğini yakaladı ve onu bilaro masasına geri çarptı, omurgası kenara doğru katlandı.

"KANE!" Cyrus bağırdı, her yerde çığlık atıyordu. Ama Kane bilaro masasındaki sekiz numaralı topu kaptı, sıkı bir yumrukla tuttu ve Phoenix'in kafatasının yan tarafına çarptı.

Kemikleri çatırdatan ses odadakilerin geri tepmesine neden oldu ve Phoenix, sırlı ve altın rengi gözleri Fable'a sabitlenmiş bir şekilde gevşedi.

Fable yürek parçalayan bir çığlık attı. Kalbimi parçalayan bir çığlık.

Korku tüm odayı sararken kolundan tuttum ve onu kendimden uzaklaştırdım.

Ve Kane hiç durmadı. Topu defalarca Phoenix'in kafasına vurdu ve odayı Kâfir'in kanına boyadı. Kane'in yüzüne, tuğla duvarlara ve çocukluklarından beri her Cuma gecesi oynadıkları bilardo masasına sıçradı. Kan, yeşil keçenin etrafına oyulmuş ahşap parşömenlerden aşağı kayarak yere damladı.

"*HAYIR! DUR! LÜTFEN DUR!*" diye bağırdı, göğsüme yığıldı ve ben onu tutarken kollarımı pençeledi. Çığlıkları o kadar ıstırap doluydu ki göğsümü yakıyor, midemi bulandırıyor; durması için yalvarıyor, birilerinin bir şeyler yapması için yalvarıyordu.

Ama büyüü olan hiç kimse onu kullanacak kadar cesur değildi. Sihri olan hiç kimse hareket edemiyordu.

Phoenix'in kolları ve bacakları gevşekti, her darbeye sadece parmağı seğiriyordu. Ama Kane asla durmadı. Mania, Phoenix'in kafatası parçalanıp beyni ezilene ve kemikleri kırılana kadar durmaya niyeti olmadan onu tüketti.

Fable ağır kollarımdan kurtuldu ve kendini Kane'in sırtına attı. Hiçbir şey yapamadım. Sersemlemiş ve sarsılmıştım, gözlerim kana kilitlenmişti. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Kan. Darbeler.

Kız kardeşim Kane'i Phoenix'ten kaçırmaya çalıştı.

Cyrus kollarını Fable'a doladı ve onu uzaklaştırdı. Tek ses ıslak kan, kırılan kemikler ve Susan Tedeschi'nin hoparlörlerden söylediği "*acıyor, acıyor, çok acıyor*" şarkısıydı.

Fable göğsüme doğru itildi ve bir adım geriye sendeledim.

Cyrus, Kane'in kolunu arkadan bağlayarak onu geriye doğru götürdü ve kör öfkesinden kurtarmayı başardı.

Kane şok içinde duruyordu, gömleğinin önü kan içindeydi. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, ön kolları ve elleri kanla boyanmıştı ve sekiz topu hâlâ yumruğunun içindeydi.

Phoenix'in bedeni bilardo masasından sarkıyordu, kafası ezilmişti, yüzü kıpkırmızıydı, gözleri açıktı. İçlerinde hiç ateş kalmamıştı. Siyahıtlar. İçi boştu. Parıltı yok, sadece gitmişler.

Fable'ın çığlıkları kafamın içinde yankılanıyor, çok uzaklardan geliyordu ama Phoenix'in gözlerinden ve Stone'unkilere nasıl benzediğinden kopamıyordum. Ta ki Cyrus elimi tutana kadar.

"Buradan ıkman gerek. Kız kardeşini al, arabamı al ve eve git." Şaşkınlıkla başımı salladım. Cyrus yüzümü tuttu. "Adora!" diye bağırdı. Gözlerimi kırpana kadar onunla karşı karşıya olduğumu bilmiyordum ve birden önümde belirdi. "Fable'ı al," dedi, yanakları kızarmış ve terlemiş bir halde bir dizi anahtarı göğsüme doğru iterken. "Arabamı al ve Heathens buraya gelmeden hemen git."

Fable'a baktım.

ığlık atıyor, benim gibi orada öylece duran Kane'e yumruklarını indiriyordu. Kanlı sekiz top Kane'in yumruğundan kayıp barın zeminine yuvarlandı. O sırada odaya göz gezdirdim.

Cesetler kaçmış, kanlı ayak izleri parkeye bulaşmıştı.

Kız kardeşim bir Kâfire aşıktı ve kalp kırıklığı etrafımızda çığlık atıyordu.

Çünkü o ölmüştü. Phoenix

Wildes ölmüştü.

Sonunda, aşk her zaman kan döktü.

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

ADORA

O GECE, INCI BEYAZI AY İKİYE BÖLÜNDÜ VE

Cantini Malikanesi'nin eski ışıltısı. Beyaz dudaklı gülümsemesi ve gamze gibi iki yıldızıyla göz kamaştırıcı bir sırtış, kız kardeşimin saçlarını geriye doğru tutarken yukarıdan bizimle alay ediyordu.

Cyrus'un verandasına hiç ulaşamadık.

Fable'ın omuzları, evi çevreleyen gül çalılarına doğru savrulurken öne doğru atıldı. Kış onları çiçeklerinden mahrum bırakmıştı, dikenli sapsarına sadece kar yapışmıştı ve her kurduğunda, bunun gücünün onu ellerimden koparıp dikenli cesedin içine atacağından korkuyordum.

Fable üç yaşındayken, kırık bir deniz kabuğu ayağını yarmıştı. Onu eve taşıdım, yol boyunca şarkı söyledim, topuğundan elbiseme kan damlıyordu. Ondaki çok daha büyük olmadığım için zorlandım ama kulübenin merdivenlerine vardığımızda ağlaması onu kollarımda uyutmuştu. Merdivenlerde dinlenmek için durdum ve ben de uyuyakaldım. Annem o gece, "*Elbisen mahvolmuş,*" dedi. Şaşırtıcı bir şekilde, o zaman umursamamıştım.

Fable on beş yaşındayken uyuşturucu denedi. Bu onun yapacağı bir şey değildi ve neden kullandığını asla bilemedim ama o gece onu Pazartesi'den eve kadar taşıdım. Babamın öğrenmesini önlemek için kulübeye hiç adım atmadık. Sabaha kadar onun yanında çimenlerin üzerinde uyudum.

Ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Kendimi zor tutuyordum. Fable'ın da bir sırrı vardı. Ne Ivy'nin ne de benim hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir sır.

O aşıktı. *Bir kafirle,* aklım lanetledi.

O aşıktı, parlak taraftı, bir oyuncak gibi sıkı ve ayıran ışıltılı kalpti. Ve o bir Kâfirdi, Fable'ın tam tersi

Sullivan her yönden.

Kalplerimiz asla birlikte olamayacağımız iki farklı adam için kırılmıştı. Nasıl oldu da ikimiz de aynı anda buraya geldik?

Fable kendini dengeledi, avuçlarını titreyen dizlerine dayadı, açık kahverengi saçları birbirine karıştı, dudakları titriyordu. Ağladı, tutarsızca mırıldandı, kan çanağına dönmüş, değersiz iki kuruş rengindeki sefil gözleriyle bana baktı. Daha önce onda hiç görmediğim bir bakıştı bu. Bu bakış kendi ciğerlerini takıyor ve acıyı haykırıyordu.

Onu yıllar sonra benimki gibi soğuk bir kalple hayal ettim... umutsuz... ve sığ ve Phoenix'in ölümünün gözlerinden ışığı çaldığı geceyi hatırlayacaktım. İyi bir insanın başına gelen buysa, Stone'u kaybetmek benim gibi bir katile ne yapardı?

"Fable, lütfen. Hava buz gibi. İçeri girelim," diye ısrar ettim.

Fable beni göğsümden itti. "*NEDEN BİR ŞEY YAPMADIN?!*" diye bağırdı, dudakları ıslak bir yüzle titriyordu. Şok olmuş ve elim ayağıma dolaşmıştı. Ne yapacağımı bilemiyordum. "Onu seviyorum, Adora. Ona aşığım," sesi boğuk ve çığdı, kalp kırıklığı açıkça ortadaydı. Arkasındaki güç onu karda yan yatana kadar ellerine ve dizlerine götürdü.

Eğer mutsuzluğum öfkeme ağır basıyorsa, bunun ben olacağıma emindim: çılglık atıyor, ağlıyor ve tüm acı Seaside Caddesi'ne akana kadar kusuyordum. Bu manzara tamamen özgürleştirici görünüyordu. Belki de insanlar bu yüzden, kim izlerse izlesin gözyaşlarını serbest bırakıyordu. Dışarı atmak için. Artık acı çekmemek için.

Titreyerek kapüşonu başıma geçirdim ve diz çöktüm, ardından bacaklarımı paltomun içine sokarak onun yanına uzandım.

Altımdaki ve etrafımdaki kar yavaşça eriyor, korunaklı olmayan her şeyi ıslatıyordu. Yine de buna katlandım ve onu yakınımda tuttum.

Fable yirmi bir yaşındayken, onun ölümünü izlediğini düşündüm. Onu arabaya kadar taşıdım ve daha önce olduğu gibi içeri giremedik. Keder onu soğukta tuttu, bu yüzden karda kıvrıldı. Ben de yalnız kalmasın diye yanında uyudum.

Gece gökyüzüne baktım, dişlerim takırdayarak yıldızları saydım.

Soğuk kulaklarımda alçak bir mırıltıya dönüştü ve Fable'ın çılgınlıkları bir uğultuya dönüştü.

Kar taneleri yukarıdan aşağıya süzülüyor, siyah bir tuvalin üzerindeki kâğıt beyazı kanatlar gibi bir o yana bir bu yana savruluyordu. Stone'un saçları, Stone'un gözleri. I

onu düşünerek geceyi izledi. Her zaman onu düşünerek.

GÖZLERİM TEKRAR AÇILANA KADAR UYKUYA DALDIĞIMI FARK ETMEMİŞTİM.

Battaniyeler üst üste yığılmış ve etrafımı sarmıştı. Hava karanlıktı ve rüzgâr her esişinde usulca uğulduyordu.

Cyrus verandanın basamaklarında evin yan tarafına yaslanmış oturuyor, kalın kışlık ceketinin içine büzülmüş, delici gözlerle bana bakıyordu. Bu gece her yer karanlık olduğu için gözlerinin ne renk olduğunu söyleyemiyordum ama yoğun olduklarını biliyordum çünkü onları hissediyordum. Bir kolunu dizinin üzerine atmış, sert bir ifade takınmış, çenesini esnetmişti. Nefes aldığıında sigarasının kirazı parlıyordu ve dudaklarının arasından bir duman bulutu süzülüyordu.

Beşinci bir el benimkini sıktığında Fable kollarımda kıpırdandı.

Başımı kaldırdığımda Ivy'nin Fable'ın diğer tarafında uyuduğunu gördüm. Tekrar Cyrus'a baktım ve yüzü yumuşadı.

Birbirimize hiçbir şey söylemedik.

Bazen kelimeler çok fazla gelirdi.

Ve bazen kelimeler asla yeterli olmazdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

TAŞ

BIÇAK GIBİ BİR ACI BEYNİME SAPLANDI VE BENİ UYANDIRDI.

Anında zonklayan bir migrenden, şakaklarıma saplanan yanık tırnaklar gibi hissettiren bir ağrıya dönüştü. Başımı yastığa yasladım, parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı, her kasım onunla savaşmak için kaskatı kesildi. Ama yakıcı his kafatasımdaki her kemiğin etrafını sardı.

Boğazımdan hayvani bir çığlık yükselirken ellerimi başıma bastırdım. Benimkine benzemiyordu, daha ziyade vahşi bir dağ aslanının omurgasını kemirirken ciyaklayan bir geyiğin çıkardığı sese benziyordu.

Bir başka yanık daha -açıkta kalan sinir uçlarına tutulan bir meşale gibi- parmaklarımı kafa derime batırırken gözlerim kapandı, saçlarımı çektim ve yakıcı acıdan kaçmak isteyerek yere yığıldım.

Yerçekimi beni kanepeden çekti ve kaburgalarım yere çarptı. Işıklar yandığında beni kör etti. Bulanık oda titreşiyordu ve Tek bir şeye odaklanamıyordum.

Biri çığlık attı. "Ne oluyor?"

Ocean dirseğimi tuttu ve ayağa kalkmama yardım etti.

"Başım yanıyor," diye feryat ettim ve destek aramak için yana doğru tökezledim. Elim duvara değdiğinde, omurgamı duvara dayadım ve ışıktan uzak durmak için vücudumu ikiye katladım. "Durdur şunu!"

"Herkes onu biraz rahat bıraksın," diye emretti Ocean.

Hiçbir şey işe yaramayınca, kafamı duvara vurdum ve ahşabı göçerttim. "Ocean!" ve ardından bir başka sarsıcı yanık beynimi çizdi. Kapıya doğru tökezledim, sanki yangın kafamda başlamış ve içeriden dışarıya ısı pompalıyormuş gibi üzerimden ter kayıyordu. "Ocean, bana neler oluyor?" Acı içinde bağırdım.

Kar yağsın istedim. Üşümek istedim. Tekrar uyuşmuş hissetmek istedim. "Ona ne oluyor?" Kioni bir cevap isteyerek sordu. Onun Parmaklarını ağızına götürürken sesi panik içindeydi. "Biri bir şey yapsın!"

"Bunlar Heathens," diye fısıldadı Eleanor. Gözlerimi kısarak onu görmeye çalıştığımda, yüzünde korkunç bir ifade belirince içimi bir işkence dalgası daha kapladı. "Git, Stone! Kaç!"

Kulübeden tökezleyerek çıkarken omuzlarım duvarlara çarptı.

Kapı açıldığında, soğuk rüzgârlar ısınmış bedenime çarptı ve nefesimi kesti. Hala geceydi ve çeyrek ay yıldızsız gökyüzünde sabitlenmişti. Acıya göğüs gererek nefesimi içime çektim ve patikadan kapıya doğru sendeleyerek yürüdüm.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim koşmaktı.

Örtüler ay ışığını yutana ve bir kar örtüsü İskandinav Ormanı'ndaki her özelliği saklayana kadar çıplak ayakla ormana doğru ilerledim. Sadece birkaç metre sonra, aşırı büyümüş kökler ve yarıklar dişleriyle ayaklarımı parçaladı. Ayak bileklerime kadar uyuşmuş olduğum için neredeyse hiç hissedemiyordum ama ardımda bıraktığım kan izlerini kıpkırmızı kırıntılar gibi gördüm. Acı tekrar içimde parladı ve sanki acıyı avuçlarımın içine alıp gökyüzüne fırlatabilecekmişim gibi başımı tuttum.

Kurnaz rüzgârlar yanımdan geçerken, senkronize olmayan çılgınlık atan meydan okuyan bir *ca-caw* sürüsü taşıyordu. Karanlıkta gözlerimi kısarak yukarı baktım. Kuzgunlar vardı. Yüzlercesi beyaz huş ağaçlarını siyaha boyamış, sanki kafaları da taşla parçalanıyormuş gibi bir şiddetle kanatlarını çırparak ötüyorlardı.

Arkamdan bir yarasa kümesi havayı yarararak alçaldı ve başımın arkasına doğru hücum etti. Onlardan kaçmak için eğildim ve bileğim kırıldı, ayağım bir köke takıldı.

Düşüşümü yakalamaya çalışırken ileri doğru uçtum ve gövdesi kasvetli beyaz, kabuğu yaralı siyah bir ağaca çarptım. Kalp atışlarım kulaklarımda, pamuk boğazımdaydı. Her nefes alışımda dolu dolu değil, süzülerek alıyordum. Yukarı baktım, yarasaların gölgelikte yükselip karanlıkta kayboluşunu yakaladım.

Dengeli bir nefes almak için alnımı ağaca yasladım ve bir avuç hayalet gibi beyaz güve ağaç kabuğundan fırlayıp yüzüme doğru uçtu.

Geriye doğru sıçrayıp onları uzaklaştırırken kanatları beni döndürdü.
Daha sonra yarasalarla aynı yöne doğru havalandılar.

Yol gösteriyorlardı.

Gecenin yaratıkları onları takip etmemi istedi.

Şakaklarıma vuran başka bir zonklama daha vardı ve ben buna katlandım, gözlerimi sıkarak kapattım ve yeni bir koşuya başlamadan önce çenemi gıcırdattım. Başım zonkluyor, orman sanki bir tünele dönüşüyordu. Aşağıda, yılanlar karın üzerinde sürünüyor ve arkalarında sürüklenme izleri bırakıyordu. Her iki yanımda örümcekler ağaçtan ağaca sıçrıyor, ağırları donmuş dantel gibi aralara seriliyordu.

Ayaklarım kaldırıma değene kadar durmadım.

Uzakta lastikler gıcırdadı ve solumda, hareket halindeki bir aracın iki huzmesi geri geri giderken bir tuğla binayı aydınlattı. Sonra araba uzaklaşırken iki kırmızı stop lambası.

Binaya doğru yürürken ciğerlerimin sakinleşmesi için yalvararak yan tarafıma bastırdım.

Her adım yaklaştıkça şakaklarımdaki ateş yavaş yavaş sönüyordu.

Görüşüm bulanıklaştıkça gözlerimi kısıtım ve bir de baktım ki boş bir otoparkta duruyor ve Voodooos Bar yazan bir tabelaya bakıyordum.

Her iki kapı da açıldı ve müzik gecenin içine yayıldı. Davullar, gitarlar ve hüzünlü, yalnız bir ses. Buz gibi bir rüzgâr arsadan her geçişinde şarkının çığlıklarını boğuyor ve kapıları hafifçe bir o yana bir bu yana sallıyordu.

İçerideki tüm ışıklar sönmüştü. Bir tanesi hariç.

Açılan kapılara doğru ilerledim, içimde korku birikiyordu. Barın üzerinde bir sarkıt lamba zar zor sallanıyordu. Işığı eski sarı renkteydi ve kırık camlardan yansıyor. Her yansımada hapsolmuş sefaletle birlikte oda parçalanmış bir hüzne bürünmüştü.

Sandalyeler devrilmiş, masalar yan dönmüştü ve havada alkol ve ölüm kokusu vardı. Migrenim yüzünden gözlerimi kısarak etraflarında dolaştım, barın diğer tarafında korkunç bir sahne bekliyordum.

Ben bir adım daha atarken müzik korkumun arkasından pompalanıyordu. Ve sonra bir tane daha.

Cam ayaklarımı kesti ve ayak parmaklarımdan ıslak ve sıcak bir şey kaydı. Kan olduğunu bildiğim halde aşağı bakmayı reddettim ve mide bulantımı bastırmak için kendimi barın kenarına yasladım.

Sarkıt sağı doğru sallandığında, masadan sarkan bir çift bacağı kısa süreli bir ışık tuttu. Ayaklardan biri bileğinden bükülmüş, diğeri ise sanki sadece kenarda oturuyormuş gibi ahşap zemine yaslanmıştı.

Yaklaştım, kolye sallanıyor, yeşil keçe üzerine yayılmış bir kot pantolon ve deri ceket üzerinde parlıyordu. Sonra kan ve et havuzunu gördüm, saçları topaklanmış ve yeniden düzenlenmiş yüzüne yayılmıştı.

Phoenix'in kafatası parçalanmıştı, başı dönmüştü, gözleri tamamen açıktı, göz bebekleri büyümüştü, boştu ve bana bakıyordu. Kolu masanın kenarından tembelce sarkıyordu, sanki birinden yardım ister gibiydi. Ama kimse yardım etmedi. Bu şekilde kalakaldı.

Baş dönmesi beni tüketti.

Döndüm ve kollarımla başımı kapatarak kendimi barın üzerine attım. Bu his ağırdı ve midem bulanana kadar beni aşağı çekti.

Gözlerim sulanırken ve ateş boğazımın duvarlarını tırmalarken kusarken geri adım atıp yüzümü yere döndüğümde cam topuğumu kesti.

Şarkı tekrar dönmeye başladı.

Titreyen dudaklarımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

Ağzımı sildim ve tekrar ona baktım.

Gözyaşlarım içimden akmak için can atıyordu ve kendimi tutmaya çalışarak terli saçlarımı alnımdan geriye doğru ittim.

Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca Phoenix yüzünü gösteremedi. Ve onu öldüren canavar, ölümünde de aynı şeyin geçerli olmasını sağladı.

Onu bu şekilde bırakamazdım ve kendimi ona doğru sendelerken, kollarından tutup bedenini omzuma atarken buldum. Ellerim kana bulanmıştı ve tutmaya çalışırken kot ceketimin üzerinden kaydılar.

"Sen varsın kardeşim." *Kardeşim*, göğsüm sıkıştı. Bir cam parçası daha ayağımı kesti, bir çekiç daha şakağıma indi. Omzumdaki ağırlığıyla sert nefesler aldım. Bir adım daha. "Seni yakaladım."

Bayat, korkunç odadan çıktık ve kısa adım attık.

Hem acımasız rüzgârlar hem de gözyaşları görüşümü kapladı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve sonra gözlerimi kısarak karanlık ormandan üç Heaten'in çıktığını ve otoparkın diğer tarafında durduğunu gördüm.

O andan itibaren her şey ağır çekimde gerçekleşti. Keder, kalp kırıklığı ve lanetler yüzlerini çarpıttı.

Beck'in içine ıstırap doldu. Julian dizlerinin üzerine çöktü. Zephyr maskesinin içinde dondu kaldı, tamamen uyuşmuştu, gözlerindeki kireç yeşili parlıyordu. Sonra bir çığlık

Umutsuzluk dolu bir ses geceyi deldi. Julian'dı ve kafamı ve kalbimi parçaladı.

Dizim büküldü ve öne doğru eğildim, Zephyr gözlerinde sakat bırakan çılgın bir bakışla bana saldırmadan hemen önce Phoenix'i betonun üzerine yatırdım. Avuçlarımı kaldırdım ve zemin titreyerek küçük, hareketli bir tepe oluşturdu. Ve Zephyr'e doğru hızla ilerleyerek otoparkı boydan boya geçti, ayaklarını yerden kesti ve onu sokağa fırlattı.

Diğer iki Heathen bana doğru koşarak, anlayamadığım kelimelerle bağırmaya başladılar ama aramızda oluşan bir fırtına onları durdurdu. Ani ve şiddetliydi ve buna kimin sebep olduğunu bilmiyordum. Rüzgârlar şiddetle savruluyor, fırtına üzerimizdeki gökyüzüne yükselirken onların sözlerini yutuyordu.

Julian ve ben, elektrik mavisi bir şimşek aramızdan geçip yere değdiği anda göz göze geldik. Güç ikisini de yakalayıp sırt üstü yere fırlattı.

Phoenix'e baktım, zamanım tükeniyordu.

Şimdi olmalıydı.

Çömelip Phoenix'in gömleğini yırtarak açtım ve avuçlarımı onun ölümcül soğuktaki tenine bastırdım. "Lütfen," diye bağırdım, sesimi çaresizlik sarmıştı. Dirseklerimi kilitledim ve göğsüne doğru pompaladım, avuçlarımın altında kırılan kaburgalarının titreşimlerini hissettim.

Göğüs kafesini ezerek pompaladım, ter yüzümün kenarlarından aşağı kayıyordu.

Pompaladım. *"Nos omnes connexae,"* diye bağırdım, kalbini ellerimin altında hissetmek için yalvardım.

Sonra

.

Bu.

Vur.

Kalbinin tek bir atışı.

Ve bir dizi anının içine çekildim.

Birbiri ardına tutkulu ve canlı bir şekilde geldiler. Birden *Ağlayan Kovuk'un en yüksek noktasında duruyorum, yüzüm ağır ve bir maskenin arkasında, sakın rüzgârlar boynumu okşuyor-"Nix, yukarı bak,"* diye bağırıyor önümde duran çocuk; renkler ağaç çizgisinin üzerindeki gece gökyüzünde patlıyor. Gülümsemesi bembeyaz, yüzü ıslıl ıslıl, benden çok daha küçük, en fazla dokuz ya da on yaşında ve renkleri işaret ediyor. Ama sağ tarafımdaki kulübe dikkatimi dağıtıyor. Pencerede genç bir kız duruyor; elinde bir fener yanıyor.

karanlık oda, genç yüzünde parlayan tereyağı ışığı. Ailesine haber vermek için çılgık atarsa diye donup kalıyorum. Ama bağırıyor. Bana bakıyor, sonra küçük bir el sallıyor. Ben de el sallıyorum, havai fişeklerin ışıkları pencereden yansıyor. Anı başka bir geceye dönüştü. Onların da yüzlerinde beyaz plastik maskeler vardı. Gülüşmelerinden, ağaçların arasında birbirimizi kovalarken gülümsüyor olmamız gerektiğini anlıyorum. Sonra, Julian'a bilardo sopasını nasıl tutacağını öğretiyorum. Julian olduğunu göremiyorum çünkü yüzünü göremiyorum, ama o olduğunu biliyorum ve bu bilardo masasının etrafında bir gece girdabı çarpıştı; sırt tokatlama, el sallama, içkiler çarpışıyor, gözler anlamlı, durana kadar bilardo masasının etrafında ve etrafında. Fısıltıları kulaklarımda huzur veriyor ve ben bir arabanın arka koltuğunda tikiş tikiş oturuyorum, dizim konsola gömülüyor, kucağımda titrerken havalandırma delikleri ısı kusuyor, kahverengi saçları genç tenine yayılıyor; Dolunay onun pembe dudaklarına ve soluk çillerine ışık saçarken ön camdan yansıyan Voodooos tabelasına odaklanmaya çalışıyorum; çünkü onu istediğim yere getirdim, ama nabzım kulaklarımda atıyor ve gerginim çünkü onun için doğru olanı yapmak istiyorum. "Lütfen Phoenix," diye yalvarıyor ama maske çok ağır. Her zaman çok ağırdır. "Bir gün, söz veriyorum," diyorum, sesim kendi sesim değil, göğsümde titreyen sert bir ses. "O senin, ama henüz değil." Boynumu öpüyor ve bu bana bir şeyler hissettiriyor. Sonra anılar hızlandı ve ben barın üzerinde siyah, ağır bir top atıyorum; acımasız bir silah göğsümü kesiyor, çılgık atıyor ve "Kanarsa acı çeker," dediğimizi duyuyorum. Ve ormanda ateşin etrafındayım, avucuma bir bıçak saplıyorum ve kan, insan kalabalığına dönüşene kadar anıyı dolduruyor; sonra Adora var ve nefesim kesiliyor; arka planda ama onu görüyorum ve kalbim gümbürdüyor - Phoenix'in değil, benim kalbim ve fark anıyı sarstı, onu ayırmaya çalıştı, ama barın üzerinden atlayıp bir kıza doğru yürürken göğsümde bir kekeleme hissetmeden önce değil. Aniden koluma girene kadar kolunu tutuyorum; sonra öpüşüyoruz ve onu her yerde hissederken dudaklarının tadına bakıyorum; sanırım ilk öpücüğüm. Bu senin.

Phoenix'in nefesi kesildi ve göğsünün hareket ettiğini ve kalbinin avuçlarıma çarptığını hissedene kadar bir kara deliğin içine çekildim. Kafası yavaşça onarılırken, kemikleri yerine otururken, etleri birbirine kaynarken, kafasının yan tarafı balon gibi şişerken baygın ama canlı bir şekilde yatıyordu. Başım döndü, bayıldım, uzuvlarım ağırlaştı ve yanıma doğru sarktım. Dirseğim betonu sıyırıp beni yakaladı.

Bir an için başım döndü, dünya sallanıyor, boyutlar kesişiyor, gümüş, mavi ve yeşili görüyordum. Ama dünya tekrar kendi eksenine oturur oturmaz, Adora'nın zihnime kazınan görüntüsüyle ayağa kalktım.

Phoenix'in anıları beni ham, savunmasız ve sarsılmış hale getirdi. Tek istediğim eve, deniz fenerine, onun kollarına sürünerek dönmekti.

Ama soğuk bir rüzgâr daha geldi ve birden yeşil gözlere ve bir maskeye bakmaya başladım. Zephyr sadece bir kol boyu uzaktaydı. Julian, Phoenix'in yanından kalkarak ayağa kalktı. Elini Beck'in omzuna koydu, Beck hâlâ Phoenix'in yanında diz çökmüş, başını tutuyordu ve üzerine rahatlama yağıyordu.

Üçü etrafımı sarmış, beni izliyorlardı. Göğsümün kabarmasına rağmen omurgamı çelikleştirdim.

Yine hep birlikteydik.

"Kimsin sen?" Julian sordu, duyguları sesini parçalıyordu.

Beck ayağa kalkıp Julian ve Zephyr'e katıldı, gözleri sulu, soluk mavi ve yoğundu. Nefes vererek duruşumu yumuşattım.

Ocean haklıydı. Onlar benim bir parçam olduğu kadar ben de onların bir parçasıydım.

Be

n. Gözlerinin içine baktım, kabullenme duygusu içimi kapladı. "Ben kayıp Kâfir'im."

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

ADORA

6 OCAK 2021
KIZIL TUTULMAYA 22 GÜN KALA
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 25 GÜN KALA

GÜN IŞIĞI U Z A K T A K I UÇURUMUN KENARINI TAÇLANDIRIYORDU.
CYRUS

yanımda diz çökmüştü, eli omzumdaydı.

"Görüşme talep etmiştim," dedi, tüm yüz hatlarında suçluluk duygusu vardı. "Annem odaya gitti ama hâlâ yarım saatimiz var." Bakışları Sullivan kardeşlerin birbirine karışmış bedenleri üzerinde gezindi. "Hepimizin delirdiğine inanıyor."

Fable kolumun altında kıpırdandı ve önceki gece bir anda aklıma geldi.

Doğrudum ve yün battaniyeler göğsümde toplandı. "Cesede ne yaptınız?" Kelimeler boş çıktı. Tükenmişti. Neredeyse umursamaz. Ama söylediğim gibi, bir hastalık beni ele geçirdi. Umursamamama rağmen, kelimeler dudaklarımdan çıkarken tatları berbattı. Acı. Berbat. Kalple zehirlenmiş.

Kâfir olmasına rağmen, o da bir erkekti. Fable'ın aşık olduğu kişi.

Cyrus'un ağzı sert bir çizgiye oturmuş, yüzü ölüme tanık olmaktan dolayı asıktı. Ama ne kadar kayıtsız görünse de, sanki evrenin ya da Fable'ın sözlerini duymasını istemiyormuş gibi daha da yaklaştı. "Onu orada bıraktım."

Omzuna bir tokat attım. "*Ne yaptın?*"

Zihnimde Phoenix'in bilardo masasının karşısındaki görüntüsü belirdi.

Kafatası ezilmiş. Geniş boş gözler. Orada yatıyor. Kanlı ve ölü.

"Beni dinleyin. Eğer onu hareket ettirirsem, gerçekte ne olduğunu ya da hikayenin nasıl değişebileceğini bilemeyiz. Burada Kane'den bahsediyoruz. Baş rahibin tek oğlu. Augustine'in Kane'i Wicker Man'den uzak tutmak için elinden geleni yapmayacağına gerçekten inanıyor musun?"

Cyrus'un bir planı vardı ve bu belki de en akıllıca seçimdi.

"Onlara *her şeyi* anlatacak mısınız?" Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyordum. Cyrus Düzen'in yasalarına uyan dürüst bir adamdı ama Phoenix'i öldüren herhangi biri değildi. Kane'di ve Cyrus'un ona karşı hep bir zaafı vardı.

Cyrus bana şaşkınlıkla baktı. "Ben her zaman doğru olanı yaptım. Bu neden farklı olsun ki?"

"Çünkü o senin en iyi arkadaşın." Ve o anda iki korkuya kapıldım.

Mahzenin mükemmel eşim olduğunu ilan ettiği Cyrus Cantini, birini öldürdüğümü öğrenirse beni de ele verirdi. İkinci ve en zararlı korkum ise Kane'in ölüm cezasına çarptırılması halinde onu annemi kurtarmak için asla kullanamayacak olmamdı.

"Kane'i kızdıran bir sonraki kişiye ne olacağını düşünüyorsun? Ya o kişi sen olursan?" Cyrus sesini yükselterek sordu. "Bunu örtbas etmek yok, Adora. Bu sefer olmaz. Bunu şansa bırakamayız."

"Kane ne olacağını biliyor mu?"

Cyrus ne söyleyeceğini düşünürken başparmağını dudağının üzerinde gezdirdi. "Kane kendini kaybetmişti. Ne yaptığını bildiğini sanmıyorum." Bir iç çekiş ve ardından, "Bazen bir gün Ağlayan Kovuk'u yakıp yıkacak olanın canavarlar olmayacağından korkuyorum. Biziz ve korktuğumuz canavarlar sadece gölgelerimiz."

VIOLA, AUGUSTINE, CLARENCE VE AGATHA BU SIRADA OTURUYORDU

Yükseltilmiş platformdaki geniş masanın arkasında. Mina Mae burada değildi ve Fable sadece Tarikat'ın Phoenix Wildes'e ne olduğu hakkındaki gerçeği bildiğinden emin olmak istediği için gelmişti. Tüm çabalara rağmen duş almayı ya da kıyafetlerini değiştirmeyi reddetmişti. İkinci sırada oturan Kane dışında odanın geri kalanı boştu.

Odaya girdiğimizde başını kaldırdı, dehşet dolu bakışlarının altında kara torbalar vardı. Haki bir pantolon ve fildişi bir kazak giymişti, bu renk onu Cyrus kadar sevilen bir aziz gibi gösteriyordu. Yüzünde cinayet izi yoktu.

ama yüz ifadesi şaşkınlık ve bitkinlikle parçalanmıştı. Sanki Gölgele sokakları terk etmiş ve gözlerinin altında pusuya yatmış gibi, bir gecede üzerine yirmi yıl atılmıştı.

Tarikat arasındaki ufak tefek konuşmalar kesildi ve biz yerimize otururken dört çift göz de bize çevrildi. Bu gerçekleşiyordu. Kane avuçlarımdan çekilip alınabilirdi ve bu toplantının gerçekleşmesini engelleme ihtiyacı içimde kabardı. Oturduğum yerde kıpırdandım ve kelimelerin Cyrus'un ağzından çıkmamasını diledim. *"Bu toplantının amacı nedir?"* Augustine soracaktı ve zihnimde *Cyrus ayağa kalkıp yan yan bakarken, her zaman yaptığı gibi, cesaretini toplamak için dudaklarını kemiriyordu.*

"Kane öldürdü-" diye söze başladı ve "İtiraz ediyorum!" Sözüünü bitirmemiş olsa da onu durdurdum. Tarikat onu henüz hiçbir şeye mahkûm etmemiş olsa da. "Kane Pruitt'in kanı bana ait!" Oldukça kötü bir şekilde söylüyorum.

Augustine odadakilere hitap ettiğinde hayal gücüm buharlaştı.

Cyrus ayağa kalktı, kemerini düzeltti, pantolonu belinden aşağı sarkıyordu. Sonra başını eğdi ve alt dudaklarını dişleriyle ısırarak yan gözle bana baktı. Bakışlarım onunla buluşmadan önce gökyüzüne doğru gitti.

Odadaki sessizlik rahatsız ediciydi ve bir cevap bekliyordu.

Başımı hafifçe salladım, kulağına sokmaya çalıştığım düşünceleri sadece onun anlamasını umuyordum.

"Bunu yapma," diye fısıldamak istedim ama yapmadım. O benim diğer yarımdaydı. Eğer bana inkar edilemez bir şekilde aşık ve kaderimiz birbirimiz için yazılmışsa, beni ve ne düşündüğümü biliyor olmalıydı. Değil mi?

"Dün gece Voodooos'ta bir münakaşa oldu," derken ağzından kaçırıldı.

Çarpışma anında gözlerimi kapattım.

Bir münakaşa, diye düşündüm.

Ben buna kavgaya demezdim.

Bir anlaşmazlıkta birden fazla kişinin yer aldığı bir kavga.

Bu bir infazdı.

Augustine, "Çıkar ağzındaki baklayı, Cyrus,"

diye ısrar etti. "Dün gece, Phoenix-"

Odanın kapısı gıcırdayarak dikkatimizi çekti.

Julian Blackwell siyah paltosuyla içeri girdi, yüzünde keskin bir ifade vardı ve odanın önünden geçerken her birimizle göz teması kurdu.

Kane'e doğru baktı.

Nabzım yükseldi, sinirlerim kıpır kıpır oldu.

Eğer bu bir film olsaydı, bu an yavaşlatılır, bakışları bir kişiden diğerine geçerken her göz kırpışında samur kirpiklerin dalgalanması yakalanırdı. Ve bir sonrakine. Arka planda uğursuz bir müzik çalıyor.

Gözlerim Cyrus'a kaydı. "Heathen'ları davet ettin mi?"

"Hayır," diye fısıldadı yüksek sesle, buz mavisi gözleri benden Kâfir'e kayıyordu.

Fable'ın elini kendi elime aldım ve kaçınılmaz olana hazırlandım. Kutsal Deniz'in bir üyesi bir Kâfiri öldürmüştü ve bunu bize ödeteceklerdi. Ve burası da bunu yapmak için mükemmel bir yerdi. Tek çıkışı olan bir odada köşeye sıkışmıştık, Kâfirlerin girdiği çıkışla aynı çıkış.

Sonra Zephyr belirdi, öldürücü bakışları odanın içinde süzülüp Julian'ı takip ederken benimkilerle buluştu. Maskesi hayalet gibi beyazdı, saçları açıktı ve güneş olmadan daha koyuydu. Zephyr geçerken gözlerini kıstı, soğuk bir cephe, bir hava akımı ve gülümsediğini biliyordum. Küçümseyici bir sırtış. Gizli dudaklarında görülmüyordu ama alaycı, derin bakışlı gözlerinde hissediliyordu.

Kane ayağa kalktı ve Cyrus'a şüpheli bir bakış fırlattı.

Beck içeri girdi ve duygularını takınan bir canavara göre, onlardan sıyrılmış bir şekilde odayı geçti. Fable'a baktım, elini sıktım. Onu güvende tutmak için derilerini çıplak dişlerimle yüzeceğime dair sözsüz bir söz verdim.

"Yüce Tanrım." Sonra Kane'in destek için kendini bir sandalyenin arkasına sıkıştırmasıyla bir *çığlık koptu*.

Gözlerim kapı aralığına kaydı. Phoenix odaya doğru yürüyordu. Ve o andan itibaren zaman hızlandı.

Fable bir çığlık attı, elini benimkinden ayırdı, koridordan aşağı uçtu, Phoenix'in göğsünün duvarına çarpına kadar durmadı.

Bir saniye önce öldürmeye hazırlanırken, bir saniye sonra bir hayalete bakıyordum.

Cyrus, Kane ve ben dehşet içinde birbirimize baktık. Kafası ezilmişti.

Ölmekten daha *fazlasıydı*.

Ölmüştü.

O daha ölüydü. En

ölü.

Fable kollarını onun beline doladı.

O etten ve kemikten biriydi.

Phoenix acımasızca durdu, Fable ona sarılırken kasları derisinin altında gerildi. Kızın rahatlama çığlıkları odayı doldurdu.

Phoenix ona sarılmadı. Phoenix ona bakmıyordu bile. Phoenix'in gözleri soğuktu ve Kane'e dikilmişti, bakışlarını bir tehdit örüyordu.

Tehditkâr bakışlara rağmen Kane bakışlarını ondan kaçırdı ve Cyrus'a bir bakış fırlattı. Kane'in omuzları düştü, göğsünden rahat bir nefes çıktı.

Phoenix Fable'ı belinden çözdü ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi kenara çekti. Yanına gidip onu kollarıma almak istedim. *Bitti*, ona söylemek istedim. Her ne idiyse, bitmişti. Aşk, eğer böyle bir şeyse, öfkeye dayanamazdı. Bunu çok iyi biliyordum. Bir zamanlar öfke tarafından baştan çıkarılmış, sonra da ona tapmışım. Ve şu anda Phoenix de öyleydi. Ama en azından hayattaydı.

Odadan çıkarken Fable'ın eli onun çığlıklarını bastırdı, gelen beşinci ve son adamın yanından hızla geçti. Hiçbirimizin beklemediği biri. En çok da ben.

Dondum kaldım ve gözlerim inkâr içinde üç metre öteden onun beline takıldı. O olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu; bu his tanıdığım bir histi. Onun her nefesini bildiğim gibi, toprağın onu nasıl tuttuğunu, denizin onu nasıl özlediğini, ortam, kıyafetler, yıl ne olursa olsun dünyanın onu nasıl sardığını biliyordum. Ruhum onunkini sıyırdı ve zaman işe yaramaz bir şeye dönüştü. Bir çelişki. Sona erme şekli. Unutulma şekli. Devam etme şekli.

Taş, diye fısıldadı ruhum. Tutulan bir nefes. Bir iç çekiş.

Yüzüne baktığımda o da bana bakmaya başlamıştı bile. Göğsüm gözleri tarafından kapılmıştı, kalbim sanki odanın öbür ucuna fırlayıp kollarına atılmak isteyen bacakları ve ayakları varmış gibi adımlar atıyordu.

Ama hareket edemiyordum. Ne daha önce, ne de kafama dank etmeye başladığında.

Stone buradaydı, kutsal bir odada, sanki onların arkadaşımıymış gibi Heathen'larla birlikteydi. Acı içime çöktü. İhanet.

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Augustine, gözleri sırrımda. "Weeping Hollow'da yeni bir ziyaretçi. Hem de böyle bir zamanda. Sürprizlerden nefret ederim, Blackwell."

"Benimle doğrudan konuşabilirsin," diye ısrar etti Stone, siyah gözleri beni çekmeye hiç niyeti yokmuş gibi tutuyordu. "Benim adım Stone Danvers. Danvers soyunun kayıp torunuyum."

"İskandinav Ormanı'nı tamamlayan beşinci Kâfir," diye onayladı Julian.

İşlemesi gerekenden daha uzun sürdü. Acı
verecek kadar yavaş. Ölümüne yavaş. Trajik
derecede yavaş. Boğulmak gibi.

Beşinci. Beşinci. Kâfir, diye yankılandı zihnim, tereddütle.

Başımı salladım, dişlerimi gıcırdatarak bu kelimeleri toza dönüştürmeye
çalıştım.

Bunu bana neden yapıyorsun? Kalbim çılgılık attı, yıkılmıştı.

Augustine, Clarence'a keskin bir bakış fırlattı. "Bu doğru mu?"

Nefesimi tuttum, bir şeylerin daha ortaya çıkmasını
bekliyordum. Tüm bunların bir hata olduğunu. Stone bir
Kâfir olamazdı.

"Öyle," diye onayladı Clarence kutlama sırtışıyla.

Ellerimi yumruk haline getirdim, tırnaklarım avuç içlerimi deliyordu.

"Adora," dedi Stone, orada öylece durmuş, yüzünde yanıp sönen
korkuyla tepkimi ölçüyordu ve başka bir şey daha... Sanki bir şey yapmamı
bekliyormuş gibi. Ona hakaret etmemi. Ona bağırmamı. Ona saldırmamı.
Hatta odayı sallayıp patlamamı. Benim için hazırды, saniyeler geri
sayıyordu. *Tik, tik, bom.*

Ve yanağımdan aşağı sıcak bir
gözyaşı süzüldü. Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Bu sefer bağırıyor, küfretmiyor ya da ona
vurmuyordum. Yenilmiştim ve ağlıyordum.

Herkesin önünde.

Ve gözyaşlarımı durduramıyordum.

Bu acı farklıydı.

"Adora," dedi yine, bu sefer daha yumuşak. Ve adımı her söylediğinde
kalbim deliye dönüyordu. Öyle olmasından nefret ediyordum. Çünkü o bir
kâfirdi. Ve ben onun için zayıftım.

Cyrus'un endişeli gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Adora, neler
oluyor?"

Ama o zaten gerçeği hissediyordu, bundan emindim. Ama umurumda
değildi çünkü kalbim hissedecek kadar sert çarpmasına rağmen içimi felç
kaplamıştı. Böyle hissettiğim sadece bir kez daha olmuştu. Akademiden eve
döndüğümde babam fındıklı fıstık ezmeli sandviçleri tezgâhın üzerinde
bekliyordu. Ağız dolusu ekmek ve fıstık ezmesi, *Adeline'in öldüğünü* ve
onu Heathen'ların öldürdüğünü duymuştum ve sonra hastalık sonraki tüm
sözlerini yuttu. Zaman beni oraya hapsedmişti. Fayansın üzerine çömelmiş,
çılgıklarımla susturulmuş, sanki saatlerce olan tek şey buymuş gibi, acı içinde
sıkışmış, ayakta duramayan donmuş bir resmim. Çok daha fazlası vardı,

Gerisini unuttum.

emindim, ama ben

Sanırım ölüm böyle bir şeydi.

Acı, hastalık ve fıstık ezmeli sandviçler. Stone ölmüş gibi hissettim.

Zaman. Ne kadar bencil, ölümsüz bir şeydi, istediğı zaman hareket ediyordu. Nasıl da durdu. Nasıl geçtiğini.

Cyrus elini benimkini tutmak için kaldırdı.

"Adora?" Odadan kaçmak için onu kenara ittim.

"Adora!" Cyrus tekrar seslendi ama kendimi güçsüz ve hasta hissediyordum ve durursam tekrar yere yığılacağımdan ve zamanın beni hiç kaçamadan buraya hapsedeceğinden korkuyordum.

Stone'un yanından geçerken bileğimden tuttu ve beni kollarının arasına çekti. "Adora, bilmiyordum," diye fısıldadı. "Ben de aynıyım. adam."

"Sen bir erkek değilsin," diye tükürdüm boğazım düğümlenerek.

"Artık değilsin." Stone'un yüzü ciddileşti. Tüm umutlar onu terk etmişti.

Julian arkasından yaklaştı ve pazusunu yakaladı.

"Bırak gitsin," dedi nefesinin altında, gümüş gözleri yarık gibi bana doğru sürünüyordu. "Bone Adası'ndaki adamla ilgileniyordu. Weeping Hollow'daki kâfirle değil."

Kendimi onun yumruklarından kurtardım. "Bana asla elini sürme."

Onu kaybetmekten daha yıkıcı olan tek şey onu tekrar kaybetmekti.

BÖLÜM 43

OceanofPDF.com

TAŞ

ANKA, BİZ ODALARDAN ÇIKAR ÇIKMAZ TÜNELLERE YIĞILDI.

Ağzından tuzağa düşmüş bir kahkaha döküldü.

Clarence'ın ona acı çekmemesi ve Kane'i öldürmemesi için verdiği ilaçlar onu aciz bir serseme dönüştürmüştü. Bununla birlikte, Tarikat ve Kutsal Deniz'in önünde olabildiğince uzun süre soğukkanlılığını korumasına yardımcı oldu, gösterdiği her zayıflığın bir güvenlik açığı olduğundan emindi. Odadaki insanların anladığı kadarıyla, Phoenix ona yaptıklarına yenik düşmemişti ve bunu gizlemek için uyuşturucu kullandığını da görmemişlerdi.

"Kane'in yüzünü gördün mü?" Beck, Julian'a bir bakış fırlatarak mırıldandı.

"Evet, altına işemek üzereymiş gibi görünüyordu." Julian Phoenix'in kolunu omzuna atarak ona destek oldu. "O on dakika boyunca beni kandırdın, Nix."

Zephyr uzaktan, "Bir an için neredeyse Danvers gibi kırıldın," diye karşılık verdi.

Phoenix acı dolu bir inilti çıkarırken başının zonklamasıyla irkildi.

Bir an sonra Zephyr döndü ve elini Phoenix'in omzuna bastırdı, sıkarak dikkatini yeniden çekmeye çalıştı. Phoenix'in omurgası sertleşti ve Zephyr'in gözlerinin içine bakmak için çenesini kaldırdı.

"Umarım bu acı uzun sürer," dedi Zephyr. "Umarım sana kaçtığın ölümü hatırlatmak için kalır. Bu sayede onu bir daha gördüğünde iki kez düşünürsün ve düşünmeden hareket etmezsin. Tabii meclisine ihanet etmektense kafatasının çöküşünü izlemeyi tercih eden bir kız için iki kez ölmeye razı değilsen."

Ağlayan Kovuk onlarca yıldır toz içindeydi. Buradaki her saniye başka bir köşede daha fazlasını ortaya çıkarıyordu. Bu kasabadaki cadılar meclisinin yüzyıllardır süren bir kan davası vardı.

Atalarıma kadar uzanan bu kan davası, en çok kan dökülmesine neden olan şeyle ilgiliydi: güç, kontrol, para. Kan davasının lanetle pek ilgisi yoktu. Kutsal Deniz bizi lanetlememiş olsa da, o zamandan beri kasabadaki Dinsizlere karşı korku salmak için bunu bir silah olarak kullanıyorlardı.

Adora'nın ailesinin Kutsal Deniz'in kurucuları olduğunu öğrenmiştim. Güç ya da parayı hiç önemsemeyen bir kızdı ama Heathens ondan bir hayat çalmıştı ve bu herkes için yeterliydi.

Burada yaşayıp da onun yanında olmayı arzulamamak, onun adını duyup hiçbir şey hissetmiyormuş gibi yapmak, onu onunla görüp bir savaş başlatmamak dayanılmaz olurdu. Denizin dibinde yatmayı tercih ederdim. En azından orası huzurluydu.

Zephyr ona, "Kalbini bütünüyle meclisinize verin," diye hatırlattı. "Kalbin bir şeyle dolacaksa, layık olan şeyle dolsun. Onu boş bırakırsan, kötü şeylerin büyümesi, iltihaplanması ve seni kırması için yer açılmış olur."

"Ya kalp ikisini de yapamıyorsa? Ya onarılamayacak kadar hasar görmüşse?" Ben sordum.

"Öyle değil," diye yanıtladı Zephyr. "İnsan kalpsiz yaşayamaz; ama ruhsuz kesinlikle yaşayamaz."

Etrafımdaki dördüne baktım. "Olmayı seçtiğimiz kişi bu mu?" İnanamayarak sordum. "Biz de onlar kadar barbarız, sadece kendimizi koruyoruz ve insanlığımız için zerre kadar endişelenmiyoruz. Canavar olarak bir kenara atılmamıza şaşmamalı."

Zephyr bana bakıyordu. "Görünüşe göre bir yanlış anlaşılma var." Sesi herkesin dikkatini çekerken tünele sessizlik çöktü. İnsanı içine çeken bir havası vardı, ses tonunu hiç yükseltmeden ya da değiştirmeden sözlerinin duyulmasını talep ediyordu.

"Canavar olarak bir kenara atılmadık," diye düzeltti. "Ne olduğumuza asla karar vermediler, biz de vermedik. Atan bir kalbi olan ama onu kullanmaya hakkı olmayan lanetli bir şey olarak doğduk. Kendimizi ya da aşk gibi dikkat dağıtıcı şeyleri önceliğe koyma hakkımız olmadan Dinsiz olarak doğduk. Hayatınız ve bedeniniz size ait değildir. Bir meclise aittir. Ve şu anda Danvers, korumak için doğduğun ama asla yaklaşılamayacağın tüm meclisin kaderi tehlikede. Bunu kafana sok."

Gözlerim kısıldı. "Özür dilerim, bütün bir kasabanın kaderinin bize bağlı olduğu izlenimine kapılmıştım, yoksa siz de kendine hizmet eden canavarlar olarak ölmeyi tercih edersiniz."

Birkaç zorlu saniye boyunca birbirimize baktık. Sonra bakışlarının kenarındaki karanlık kayboldu.

Bir adım daha yaklaştı ve enseme tuttu. "Kendine canavar demeyi bırak. Sen bir canavar değilsin. Dün gece senin gibi ben de *canavar* gördüm," dedi alçak sesle ve avucunu göğsüme dayadı. "Canavarların doğduğu yer içimizdir, burada, kalplerimizdedir. Bu kötülük ortaya çıkarsa, onu korumayı seçebilir, onun için bahaneler üretebilir, onu haklı çıkarabilir ya da onu kovmayı seçebilirsin. Her iki durumda da beslediğiniz şey kalır ve etrafınızı sarmasına izin verdiğiniz kişiler de sizin dönüştüğünüz şey olur." Başını salladı. "Tamam mı?"

Zephyr doğrudan benimle konuşmak için etrafımızdaki diğer kişileri dışarıda bırakmıştı. Bana şefkatle dokundu. Gözlerimin içine baktı.

Hayatımda ikinci kez başka bir adam benimle insanmışım, saygı duyuyormuşum, değer veriyormuşum gibi empatiyle konuşuyordu. İlki on yaşımıdayken Ambrose'du ve Zephyr'in bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anladığını sanmıyorum.

Beni bırakmadan önce göğsümü okşadı.

Diğerleri bakışlarını değiştirdi.

Sonra tekrar yürümeye başladık.

İskandinav Ormanı'na varıp tünelden çıktığımızda gün ışığı bizi bir nefeste içine çekti. Anka kuşu eliyle sürekli başını tutarak ve çenesini sıkarak daha yavaş hareket ediyordu.

Bileği burkuldu ve Julian onu ayağa kaldırdı.

"Bana bir dakika ver," dedi dişlerinin arasından. "Sadece... bir molaya ihtiyacım var."

Yere yığılan Anka Kuşu bir ağaca yaslanarak dinlendi. Diğerleri sessizce doğuya, bir mahallenin Norse Ormanı'na dayandığı yere baktı.

Donuk gökyüzünün altında, pencerelerinden ışıklar parlıyordu. Zihnim burada, bir cadılar meclisinin ve dinsizlerin arasında büyümüş olmanın nasıl bir şey olduğunu düşündü. Hayatımın nasıl olacağını merak ettim.

Phoenix gülmeye başladığında sessizlik bozuldu.

Başını ağaca yasladığında omuzları sarsıldı ve kahkahaları yükseldi.

Beck gülerek Julian'a, "Kafası çok güzel," dedi.

Zephyr sinirlenmiş bir halde Anka'ya baktı. "Peki sen neden gülüyorsun?" Phoenix kendini tutmaya çalıştı. "Yok bir şey, sadece düşünüyordum." "O zaman çıkar ağzındaki baklayı," diye ısrar etti Zephyr.

Phoenix yine kahkahalara boğuldu ve diğer Heathen'lar da bunu eğlenceli bulmaktan kendilerini alamadılar.

"Az önce nasıl öldüğümü düşünüyordum, adamım, ve şimdi burada oturuyorum, uçurtma gibi uçuyorum ve beni hayata döndüren yürüyen, konuşan bir mumyayla takılıyorum." Avucunu bana doğru kaldırdı, gözleri yaşıyordu. "Weeping Hollow'a hoş geldiniz."

Yüzlerinde bir gülümseme belirdi, tüm ciddiyet buharlaştı.

Phoenix'in kahkahası kesildi. "Ee, Stone. Söyle bana, Adora'yla olan bu aşk ilişkisi Kemik Adası'nda mı başladı?"

Adora dedi ve kemiklerim derimin altında zıpladı.

Onun adının başka bir adamın ağzından çıkması bile dişlerini kırma isteği uyandırdı bende. Ancak, sessizliği doldurmak için bizi kullanmak istemediğimden yanıt vermedim.

Zephyr bıçağının ucunu bir ağaca saplamış beni izliyordu. "Ağlayan Kovuk'a nasıl geldin?"

Phoenix onun başını dürttü. "Nuh'un Gemisi'ne otostopla mı bindin?"

Julian'a baktım. "Tüm Dinsizler mi bu kadar cahil, yoksa sadece bir tanesi mi?"

Phoenix kıkırdadı. "Şunu açıklığa kavuşturalım," diye devam etti. "Yüz yıldır ölü sayılırdın ama yine de Adora Sullivan'a yalakalık yapabiliyordun."

Gözlerimi kıstım, kanımda ısı yükseliyordu. "Belli ki eşek sudan gelinceye kadar dövülmekten hoşlanıyorsun."

"İşte başlıyoruz," dedi Zephyr sıkılarak. "Eminim Stone'un kaçamakları, en genç Sullivan'ın senin önemsiz kışını arzuladığı düşüncesinden daha şaşırtıcı değildir."

Phoenix eğilmiş dizinden bir kolunu sarkıttı. "Hayır, Zeph, gerçekten sırrı bilmek istiyorum. Bir asırlık... On dokuzuncu yüzyıl şairi gibi konuşuyor." Phoenix'in gözleri bana kaydı. "Onu Shakespeare'leyeceksin, değil mi?" Başımı salladım ve Phoenix bir avucunu göğsüne vurdu. "Sen yaptın!" Güldü. "Ey vajina, sen neden vajinasın?!"

Kahkahalar önce kesik kesikti -basılmış dudaklardan kaçan bir hava topluluğu. Sonra üçü birden patladı ve ben gülsem mi yoksa yumruğumu çenesine mi indirsem bilemedim.

Julian bana eğlenerek gülümsedi. "Boş ver onları. Yüzlerine otursa bir vajinayla ne yapacaklarını bilemezler."

Phoenix öksürdü, ayakta durmaya çabalarken kahkahası azaldı. "Bize bir iyilik yap ve onun penceresinden uzak dur, Romeo."

Kısa bir yürüyüşten sonra bir kulübeye ulaştık.

Benimki kadar beyaz uzun saçlı bir kız dışarı çıktı. Verandanın basamaklarını yavaşça indi, dikkati benden hiç ayrılmadı. Açık tenliydi, neredeyse benim saçlarım kadar beyazdı ve yaklaştıkça gözlerinin rengi soluk maviye dönüşüyordu.

Onları ilk kez görmüyordum ve göğsümün donmaktan yandığını hissediyordum. Hatta ikincisi bile değildi.

Şehre geldiğim ilk gece balo salonuna adımımı attığım andan itibaren onunla yeniden tanışmıştım ama şu anda gözleri gözlerime çarpıyor, ciğerlerime buz gibi sular akıtıyor, çaresiz bir ruhun tüm havasını çalıyordu.

Tekrar hayattayım ama bu uzun sürmeyecek.

Kaç kez öldüğümü hatırlamıyorum. Hepsi birbirine karışıyor. Ama ben burada, dipte yatarken, güneş yukarıdaki okyanusa bir ışık huzmesi gönderiyor.

Sıcaklığını yüzümde hissetmedim, aurora ışıklarını görmedim ya da bir öpücüğün tadına bakmadım. Gerçekten hiç yaşamadım.

Ölüm yine sinsice yaklaşırken bunlar benim düşüncelerim.

Havam tükeniyor, çizdiğim resmi zihnimde yakın tutuyorum.

Ölüm, denediği için kalbimle alay ediyor ama artık atamayana kadar yine de atıyor. Tıpkı ciğerlerimin hava olmamasına rağmen nefes almaya devam etmesi gibi. Pes ettim, ama kimse kalbine atmayı bırakmasını söyleyemez, kimse ciğerlerine çalışmayı bırakmasını söyleyemez.

Sonunda, yanık beni sıkıştırıyor.

Işık tekrar geldiğinde, tekrar onun odasındayım, titriyorum, üşüyorum, yalnızım.

Öfkeliyim, üzgünüm ve yenildim ama öfkeliyim ve öfke acıdan başka bir şey hissettiğim anlamına geliyor ve duygu da umut olduğu anlamına geliyor.

İçimde bir şeyler hâlâ umuda tutunuyor.

Fallon odaya girdiğinde beni görüyor ve kapıyı kapatıyor. Canının sıkın olduğunu yüzünden anlayabiliyorum. Ama bugün ağlamıyor.

Yeterince zamanımız yok. Asla olmaz.

Ona ne gördüğümü anlatmak için çığlık atıyorum. Bir okyanus.

Bir okyanusun içindeyim. Ama bu bir çığlık değil.

"Merhaba," diyor bana, sanki arkadaşmışız gibi rahatça, ben mutlak bir işkence içindeyken.

"Okul berbattı."

"Bul beni," diye gevelediğim dişlerimin arasından tekrar tekrar söylüyorum. Ve sonra hayat beni çalıyor.

Okyanusa geri döndüm, tekrar ölüyorum.

JULIAN ONUN YANINDA BELİRDİ. "BU-"

"Fallon," diye bitirdim.

O ana kadar ruhumun neden ona bağılı olduğunu hiç anlamamıştım. Fallon, annemin günlüğündeki ay çocuğuydu. Onun soyu benim lanetimin sebebiydi ve annemin laneti kırmak için öldürmeye karar verdiği kız da oydu. Beni yüz yıldan fazla bir süredir sefalet içinde hapseden şey buydu.

Göz ucuyla Julian'ın bakışları benimkilere çarptı.

"Nişanlım," diye iddia etti. "Ama sanırım ikiniz daha önce tanıştınız?"

"Bir zamanlar," dedi Fallon gözlerinde yaşlarla sessizce.

Yaklaştı ve endişeyle bana baktı.

Sanki gerçek olduğumdan emin olmak ister gibiydi.

Göğsümdeki yanmaya dayanamadım ve başka tarafa baktım.

Parmakları elime dokundu ve rahatlama onu tüketti. Ben elimi çekmeden önce dudaklarında bir anlığına belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Bir adım geri attım. "Dokunma bana."

Acı yüz hatlarını kaplamıştı. "Bana kızgın mısın?"

"Sana karşı kayıtsızım," diye düzelttim çenemi sıkarak. "Ve dürüst olmak gerekirse, seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Hey," diye elini uzattı Julian, koruyucu bir tavırla ona yaklaşarak.

"Çoktan öldüğünü sanıyordum," diye açıkladı Julian'ın yanından gelirken. "Sana yardım edemediğim için hiç umut olmadığını düşündüm."

"Sen Fallon'a musallat olan hayaletsin," diye toparladı

Julian. "Ama sen hiç ölmedin," diye tamamladı Julian,

kafası karışmış bir halde.

"Ben öldüm," dedim ona. "Yüz yılı aşkın bir süredir tekrar tekrar öldüm." Bir adım geriye düştüm. "Söylediklerimi duyamayacak kadar bencildin, kendi kederine gömülmüştün. Ve sonra benden vazgeçtin."

BEŞİMİZ JULIAN'IN KULÜBESİNİN ARKASINDAKİ ATEŞİN ETRAFINDA OTURDUK.

Sadece kısa bir süre kalacaktık. Yakında, Zephyr'in babasının gece boyunca birbirimizi güvende tutmak için tüm İskandinav Ormanı'na kapılarını açtığı Goody Malikânesi'ne doğru yola çıkmamız gerekiyordu. Kâfirlerin beni buraya getirmesinin bir nedeni vardı. Meclisin geri kalanıyla tanışmadan önce yapmak istedikleri bir şey vardı.

Közlere baktım, kış ensemini buz tuttururken ateş yüzümü ısıtıyordu. Karşımda Zephyr oturuyordu ve ben alevlerin arasından onu izliyordum.

"Neden hâlâ maske takıyor?" Sağ tarafımdaki Julian'a sordum.

"Hâlâ lanetli," dedi ve dikkatini avucunu alevlerin üzerinde gezdiren Zephyr'e yöneltti. "Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, nedenini bilmiyoruz ve şu anda bunu çözecek zamanımız da yok. Önceliğimiz Gölge'lerden kurtulmak." Julian arkasına yaslandı ve parmaklarını kalçasına vurdu. "Zephyr bu konuda pek heyecanlı değil."

"Bu da onun zaman zaman akıl almaz bir bok çuvalı olmasını açıklıyor."

Julian kıkırdadı. "Hayır, hâlâ pisliğin teki ama nedense sana karşı o kadar da kötü değil." İçkisini kaldırdı ve serçe parmağıyla Beck'i işaret etti. "Bebek Beck en genç olanı, altın gibi bir kalbi var, sessiz. Duygusal desteğe ya da dinleyen bir kulağa ihtiyacın olursa, aradığın adam o."

"Phoenix dört kişilik şovun hayatı oldu ve hemen hemen her şeye hazır. Ayrıca duymak istemediğiniz her şeyin nasıl olduğunu size ilk söyleyen de o olur ve onda dokuzunda haklıdır. Ama asla kendi tavsiyesini dinlemez. Dürüst bir ikiyüzlü."

Çenesini Zephyr'e doğru itti. "Zeph Goody, dediğin gibi benmerkezci bok çuvalı, her odadaki en zeki adam olmak zorunda." Güldü. "Sevdiği tek şey kendi sesinin tınısıdır ve hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünür ama ona ihtiyacın olursa ilk o gelir. Çünkü yalnız kalmaktan nefret eder," dedi. "Ama eğer seni içeri alırsa, aslında odadaki en zeki adam olduğunu göreceksin." Julian omuz silkti. "Onun içinde bir şey var. Sadece bunu kimsenin görmesini istemiyor."

"Peki ya sen?" Ben sordum.

"Ben mi?" Julian sırtıttı. "Ben yakışıklı olanım."

Arkamızda yürüyen Beck, Julian'ın kafasının arkasına vurdu. "Sizi kandırmasına izin vermeyin. Julian kara kara düşünen bir kahraman."

Julian kaşlarını kaldırdı. "Kara

kara düşünmek mi?"

"Düşünceli," diye onayladı Beck.

"Ben kara kara düşünmüyorum. Romeo kara kara düşünüyor," dedi Julian, elinin tersiyle kalçanın yan tarafına vurarak. "Ona bir baksana. Sonsuz RBF."

İkisi de kıkırdadı. Burada onlarla çevrili bir şekilde oturuyor olmak tuhaftı.

Beni kabul ettiler ama iğrenç şeyler de beni kabul etmişti. Katil bir kabile. Bir tabut. Bir lanet. Kabul edilmek aile demek değildi.

"Ama ben seni tanımak istiyorum," diye devam etti Julian. "Ölüleri diriltebildiğini ne zamandır biliyorsun?"

"Uzun bir süre. Dürüst olmak gerekirse, bazen keşke yapmasaydım diyorum," diye itiraf ettim. "Bunu her yaptığımda, sanki karanlığı içimden

ekip ıkarmışım gibi hissettim.

Bir yerlerde ve bittiğinde, hepsi beni gerçekten terk etmiyor. Bir şey bana bunun iyi olamayacağını söylüyor."

"Her zaman bir sonuç vardır. Bir denge," dedi Julian soluk soluğa, grileşen gökyüzüne bakarak. "Bak, fazla zamanımız kalmadı, ama bunu yapmadan önce bir şeyi bilmen gerekiyor," dedi Julian, gergin görünüyordu ve aramızda tedirginlik belirdi. "Anneni öldüren kişi benim."

Onu incelerken çenem gerildi.

Annemin deniz fenerinde bulduğum günlükte yazdığı planı düşündüm. Bunu yapanın neden Julian olduğu anlaşılıyordu. "Çünkü Fallon'a zarar verebilirdi."

Julian'ın kaşları çatıldı. "Fallon'u öldürebilirdi," diye düzeltti. "Nereden biliyordun?"

"Bu önemli değil." Gümüşü gözlerini yakalamak için ona doğru eğildim. "Ama benim sorum şu: Beni aramaya karar vermeden önce bir kutunun içinde donmuş olduğumu ne zamandır biliyordun?"

Julian'ın ağzı açık kaldı, bunu beklemiyordu.

Sandalyesinde doğruldu ve düşünürken ellerinin birbirine sürtünmesini izledi. "Birkaç hafta," dedi sonunda, gümüş gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Diğerlerine söylemedim çünkü onların aksine ben Fallon'a sadığım. Seni geri getirseydim ve sen de laneti nasıl bozacağını bildiğini düşünseydin, bu onun hayatını tehlikeye atardı." Başını iki yana salladı.

"Onu hayatta tutmak için bu lanetin içinde yaşamayı ve sırrımı mezara götürmeyi tercih ederdim." Omzumu tuttu. "Lanet bozulur bozulmaz senin için gelmek istedim ama Gölgele hepimizi gafil avladı. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorduk." "Eğer sen ve Fallon laneti bozmasaydınız Sonunda *sırrınızı mezara götürerek öldürdünüz* ve ben de sonsuza dek Atlantik'te kapana kısııldım."

"İşler bu noktaya gelmediği için şükrederim," dedi ve ayağa kalkarken omzumu sıktı. "Şimdi, hadi. Şu işi bitirelim."

Beşimiz ateşin etrafında durduk ve Phoenix ona doğru üfledi, alevler havaya yükseldi ve üzerimizde yükseldi.

Çemberin etrafına baktık, hiç boş yer göremedik.

Göremiyordum ama Kâfirlerden gelen acının eridiğini hissediyordum. Bir şeye karşı ömür boyu savaşmak ve sonunda huzura kavuşmak gibi.

Julian öne çıktı ve ateşin etrafında yürüdü. "On iki yıl önce, Johnny öldükten sonra, dördümüz bu noktada durduk, avuç içlerimizi yaraladık,

ve bir anlaşma yaptık, laneti bozmak için ne gerekiyorsa yapacağımıza dair birbirimize ve kendimize yemin ettik. Sonra da bunu kanımızla mühürledik." Elinin içine baktı. "Bugün burada duruyoruz, lanet bozulmuş-

Zephyr boğazını temizledi. "Bana kalırsa yarım yamalak bir iş."

Julian ona yan gözle baktı, sonra Phoenix'in önünde durup avucunu aldı.

Julian avucunun ortasını kesmeden önce ikisi birbirlerine baktı.

Phoenix acıdan yüzünü buruşturmadı ve avucunda biriken kan bileğinden damladı.

"Bugün yeni bir anlaşma yapıyoruz," dedi Julian ve Zephyr'e doğru ilerledi. "Bu kasabadaki çoğu insan bizim ve atalarımızın neden olduğu kötülöklere tutunacak ve affetmekte acele etmeyecek çünkü tek bildikleri acı ve keder. Eğer kanarsa, acı çeker, kendimize hatırlatmalıyız. Biz de insanız. Ve onlar gibi biz de mükemmel değiliz. Onlar gibi biz de hatalar yaparız ve ne kadar uğraşırsak uğraşalım her zaman doğruyu bulamayız. Şefkat ve iyi niyetle ilerlemeye devam ettiğimiz sürece, bu hatalar bizi tanımlayamaz, tıpkı onları tanımlamadıkları gibi.

"Öyleyse, başımıza mutlaka gelecek olan intikam için sadece onları affetmeyeceğiz, aynı zamanda kendimizi de affetmeliyiz." Julian önümde durdu, kanlı bıçağı aramızda tutuyordu. Gümüş gözleri bana meydan okuyordu. "Nos omnes connexae."

"Hepimiz birbirimize bağlıyız," diye fısıldadım nefes vererek ve yerime yerleştim.

Julian sıırttı. "Bu doğru. Görünüşe göre Kâfir ruhu sonunda seni bulmuş."

"Alabilir miyim?" Eldivenimi çıkarırken başımı bıçağa doğru iterek sordum, kendim yapmayı tercih ettim.

Julian onu uzattı. "Evine hoş geldin Danvers."

Paltomun kolunu dirseğime kadar ittim ve aşağı baktığımda avucumun üzerinde beyaz bir yara izi olduğunu gördüm.

Mağaradaki güne geri döndüğümde nefesim kesildi.

Keşke o zaman, boğazıma bıçak dayadığında, beni sıcak tutmak için yanımda çıplak yattığında ve bana korsanlar ve sirenler hakkında hikayeler anlattığında, kendi hikayemizin başlangıcını yazdığımızı bilseydim.

"Bu da ne?" Julian avucuma bakarak sordu.

Gülümsedim. "Görünüşe göre benim sadakatim de başka bir yerde yatıyor."

Fallon arka kapıdan çıktı, merdivenlerden uçarak indi, beyaz bir bulut açıklık boyunca ilerliyordu, gözyaşları yağıyordu.

"Julian!" diye bağırdı.

Julian döndü ve hemen ona doğru koştu. "Ne oldu? Neyin var?" Fallon güçlükle bir kelime söyleyebildi, zar zor nefes alabildi.

"Winta," dedi, sesi paramparça olmuştu. "O öldü." Julian'ın bakışları önce bize, sonra Fallon'a kaydı. "Gölgeler mi?" Başını salladı, gözyaşları dökülüyordu, ağlamaları yumuşaktı.

Bu beni tekrar onun küçük bir kız olduğu günlere götürdü.

"Hayır, uyumuyordu bile. Başka bir şeydi," dedi nefes nefese. Julian onun sırtını ovuşturarak ne olduğunu anlatacak kadar düzenli nefes almasını sağlamaya çalıştı. "Kioni, Stone gittikten kısa bir süre sonra annesinin öldüğünü söyledi. Hiçbir açıklama yapmadı."

Julian'ın bakışları gözlerindeki dehşetle bana doğru kaydı. Kalbim buna inanmak istemeyerek çarpıyordu.

"Hayır," dediğimi sanıyordum, aklımdan mı yoksa havadan mı emin değildim. Phoenix'i geri getirmenin bir sonucu olarak onun hayatını almış olabilir miydim?

Julian omurgası sertleşmiş olmasına rağmen nefes verdi. "Bir sonuç. Bir denge."

BÖLÜM 44

OceanofPDF.com

ADORA

YENİ AY
12 OCAK 2021
KIZIL TUTULMAYA 16 GÜN KALA
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 19 GÜN KALA

TRAJİK BİR ŞEKİLDE, AKLINDAN HIÇ ÇIKMAYAN BİR KIZ OLMUŞTUM.
Bir oğlan.

Gece boyunca ve sabaha kadar, bir Kâfîrin düşünceleri beni uyanık tuttu ve zihnimde herhangi bir yer kaplamaya nasıl cüret etti. Onu bir haftadır görmemiştim ve sadece onu görüp tokatlamak ve ona kendini anlatmak istiyordum.

Ve onu görüp tokatlamak istedim.

Ve onu görmek istedim.

Hâlâ geceliğimle masada oturmuş, boş bir sayfanın önünde, ufukta renklerini esneten alacakaranlığı izliyordum. Cadı saatinden sonra, son yeni ayım görünecekti. Kızıl Tutulma iki haftadan biraz daha uzun bir süre sonra gerçekleşecekti ve içimde kâğıda akmak üzere yükselen bir duygu seli varken, kız kardeşim haklı çıkarsa bunun sadece Gölgelele Stone'un canını almaya göndereceğinden korkuyordum.

Öfke içindeyken bile, onun güvende olmasını istedim.

Bu da bende kalemimi alıp gözümeye saplama isteğı uyandırdı.

Alice'le yüzleşmek için bacaklarımı yana salladığımda sandalyem gıcırdadı.

Sallanan sandalyesinde oturmuş, romanını okumayı neredeyse bitirmişti. "Kalp kırıklığının tedavisi nedir?" diye sordum.

Sayfayı çevirirken bana baktı. "Şiir," diye cevap verdi. "Ve kitaplar. Bir sürü kitap."

Bazen benden önceki hüznü şairlerin kasvetli bir odanın köşesindeki masalarında oturup hüznlerinin bir gün ilham vermesini dileyip dilemediklerini merak etmişimdir. Ve mümkündü, hayal edebiliyordum, yazarlar başından beri biliyordu, kalbi kırık gelecek nesiller uğruna katlanmaya ve kanamaya istekliydiler, şiirleri tek çareydi. *Evet*, diye düşündüm, ama bu ne burada ne de oradaydı. Kitapların ve şiirin bizi defalarca kurtardığını söylesem kimse bana inanmazdı.

"Bugünkü planınız nedir, Bayan Adora?" Geceliğimi değiştirmek için ayağa kalktığımda Alice sordu. "Düğüne üç haftadan az bir süre kalmışken, yapılması gereken tüm son dakika düzenlemelerini ve kararlarını hayal edebiliyorum."

"Kesinlikle haklısın." Haftalarımı somurtarak geçirmiştim ve Kane'in fedakârlığının sorunsuz bir şekilde devam etmesini sağlamak için tutulma gelmeden önce yapmam gereken bir şey daha vardı. "Ben şehre gidiyorum."

Toparlandıktan sonra, kapıdan çıkmadan önce ona huzurlu bir uyku diledim.

Ocak ayının sert soğuşuna adım attıktan sonra Blackwell Eczacısı'na doğru iki millik yürüyüşüme başladım. Seaside Caddesi'nden Kasaba Meydanı'na doğru yürüdüm, bir zamanlar içinde yaşadığım ve bir sabah kaybolan bir rüya olan Oh My Stars'ın yanından geçtim. Belki kimse beni Kane'in cinayetinde yakalayamazsa ve belki de Gölgeler gitmişse, o zaman kapılarını tekrar açabilirdim. Geleceği belirsiz bir sürü *belki*. Belki de elimdeyken sahip olduklarımın kıymetini bilmeliydim. Hayalleriniz bir kez gerçekleştiğinde, bunun bile elinizden alınabileceğini kim bilebilirdi ki? Hiçbir şey gerçekten bize ait değildi. Aşk değil. Yetenek değil. Bir erkeğe değil.

Köşeyi döndüm ve sokakta The Bean'i çevreleyen insan kalabalığıyla çarpıştım.

Küfrediyor ve havaya tehditler savuruyorlardı.

Başların üzerinden ve omuzların arasından bakmaya çalıştım. Julian'ın yüzünün bir kısmı iki beden arasında belirdi.

Geri çekildim, nabzım hızla atıyor, boğazım düğümleniyor, gözlerim dolmaya başlamıştı, Stone'u görmeyi henüz kaldırabileceğimden emin değildim. Eğer Julian'la birlikteyse, iki şeyden biri pekâlâ gerçekleşebilirdi. Ya kalabalığın arasından hızla geçecek, Heathen'ın dumanı tüten sıcak

kahvesini araklayacak ve içindekileri

ya da hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranabilirdim. Canımın yandığı kadar onun da canını yakmak istesem de, bu sadece canımın yandığını kanıtlardı. En az önemseyen her zaman kazanırdı.

Eczacı sadece üç blok ötedeydi. Ve ben daha akıllıca bir adım attım.

Boğul, tatlı duygularım.

Bir adım daha attım.

Numara yap.

Ve sonra bir tane daha.

Çene düşük.

İçimden bir ses başımı çevirdi -belki de aptal kalbimi- ve işte oradaydı.

Omuzlar, kollar ve kafalar arasında ona göz atarken göğsüm ağrıyordu. Kambur duruyordu, başı eğikti, dirseklerini dizlerine dayamıştı ve iki parmaksız eldiven arasında tuttuğu kahvesinin arkasına saklanmıştı. Bir sigaranın arkasına saklanmıştı, gri yün bir palto ve kot pantolon giyyordu, artık antika bir parça değildi ama bu modern dünyada kendine bir yer bulmuştu.

Zephyr dışındaki Heathen'lar lanetin bozulmasından bu yana ilk kez gündüz vakti Kasaba Meydanı'nda bir arada görülmüşlerdi. Yorgun düzlük sakinleri kenardan onlara bakıyor, savunmasız canavarlarla aralarında on metrelik bir alan bırakıyorlardı.

Acımasız hakaretler sokaklara döküldü, boş kahve bardakları ve taşlar onlara çarptı. Düzlük sakinlerinin çoğu artık korkmuyordu. Korkanlar da kocalarının, ebeveynlerinin ya da komşularının arkasına saklanıp dışarı çıkmanın güvenli olup olmadığını kontrol ediyordu. Dinsizler onları görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyor, küçümseyen bakışları ve onaylamayan yorumları umursamayacak kadar meşgul bir şekilde sohbete dalıyorlardı.

Bir açıklama yapıyorlardı. Öyle olmak zorundaydılar.

Sanki buraya aitlermiş gibi devam ettiler. Sanki katil değil de, hayatlarını çaldıkları bir kasabada, korkunç soğuk bir sabahta vicdan azabı duymadan kahve keyfi yapan sıradan insanlarmış gibi. Weeping Hollow'un neredeyse her sakini onlar yüzünden sevdiği birini kaybetmişti. Başka bir gün olsa, Augustine'e yaptıkları bu cüretkâr saygısızlığı sineye çeker ve bir şeyler yapılmasını talep ederdim. Ama Stone'un çektiği onca eziyeti ve yalnızlığı öğrendikten sonra iki arada bir derede kalmıştım. Onlardan biri olduğu için onu öldürmek ve ona zarar verdikleri için komşularımı öldürmek istedim.

"Bir tane daha var!"

"Goody'nin oğlu nerede?"

"Onlar çocuktan başka bir şey değil."

"Sizi artık kasabamızda istemiyoruz." "Bize yaptıklarını onlara da yapın."

"Evet, onları Weeping Hollow tabelasına asın."

Stone başını kaldırdı, gözleri anında benimkileri buldu.

Bir zamanlar neredeyse hiç gülümsemeyen, kaşlarını çatmayan, neredeyse hiç yüz ifadesi göstermeyen bir adamdı ama beni burada dikilirken görmek onu fiziksel olarak etkiledi. Bu onu ayağa kaldırdı, sandalye gıcırdayarak geri çekildi, sigarasını tutan eli yanına düştü, neredeyse parmak uçlarından kayacaktı.

Paylaştıklarımız yüzünden okunuyordu.

Biliyorum, ona söylemek istedim. Ben de hissediyorum.

Bu sefer bir fincan göğsüne çarptı, kahve yüzüne sıçradı ama Stone bakışlarını hiç ayırmadı. Julian ona baktı, sonra gözüne çarpan şeyi takip etti ve beni sokağın ortasında dururken gördü.

Beck ve Phoenix'in dikkati de onları takip etti.

Bir şeyler yap, diye yalvardı kalbim, ama ne kadar bencilce bir yalvarış. Ben nişanlıyım. O bir Kâfirdi. Ben bir Kutsal Deniz cadısıyım. Her şey farklıydı. Bana doğru yürüse, düzlüktekileri bir kenara itse, beni kollarının arasına alsın ve beni ölesiye öpseydi, onu sadece tokatlar ve iterdim. Asla eskisi gibi olamazdı.

Julian sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri aramızda geziniyor, Stone'un da ne yapacağını görmek için bekliyordu. Sonra Phoenix dikkatini çekmek için elinin tersiyle Stone'un bacağına vurdu.

"İyi misin?" Phoenix Stone'a sorabilirdi. Onu duyamıyordum ama Phoenix'in dudaklarının kıpırdadığını görmüştüm ve söyleyeceği şeyin bu olduğunu hayal etmişim. Stone bakışlarını ayırdı ve yerine oturmadan önce kalabalığı taradı. Kahveyi dudaklarına götürdü, beni tekrar izledi, kilitli bakışlarımız arasında insanlar hareket ediyordu.

Uzaklaştıktan sonra bile gözlerinin sırtımı delip geçtiğini ve omurgamı yumrukladığını hissettim.

Blackwell Eczacısı'na kadar onu hissettim.

KAPIYI İTEREK AÇTIĞIMDA, YUKARIDA ASILI OLAN KÜÇÜK ZİL ÇALDI, ve alttaki lastik süpürge halıya takıldı. Ayakkabımın burnunu kullandım.

meyan kökü ve hindistan cevizi kokusu yüzümün etrafında dolanırken halının köşesini yerine çevirmek için.

Tezgâhın arkasında şarkı söyleyen Agatha'yı değil de Cyrus'un sapığını bulduğum için rahatlamış bir halde rafları sarsmamaya dikkat ederek kapıyı yavaşça kapattım. Jolie beni görür görmez soluk soluğa kaldı ve kulaklığındaki kulaklıkları çıkardı. "Adora."

Gözlerimde yemek artıkları gibi biriken duyguları onun görmesini istemiyordum. Döndüm ve mağazanın arka tarafına doğru yürümeye başladım, yerden tavana kadar dizilmiş ceviz raflardan oluşan duvarı takip ederek duygularımı göz kırparak uzaklaştırdım. Raflarda kehribar rengi kavanozlar sıralanmıştı, etiketleri solmuş, bazılarının mürekkebi yazıcıdan bulaşmıştı.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" diye sordu arkamdan.

Raflara bağlı tekerlekli merdiveni yuvarladım. Raftan bir şişe alıp etiketini okurken, "Evet, özellikle bir şey arıyorum," dedim. "Witherbane. Hiç duydunuz mu?"

"Ah, evet." Bana şaşkınlıkla baktı. "Annem ona Nethermind diyor çünkü insanlar için neredeyse ölümcül."

"Neredeyse ölümcül gibi mi?" Güldüm ve kavanozu rafa geri koydum. Odada bir sessizlik oluştu.

Hâlâ orada olduğundan emin olmak için döndüm.

Tezgâhın arkasında dudağını ısırtıyor ve kalçasına yaslanmış bana bakıyordu.

"Nethermind sanki çoktan ölmüşsün ama ruhun gitmeyi unutmuş gibi hissediyor. Neredeyse ölümcül. Karşılıksız aşk gibi."

Jolie çok güzel bir kızdı. Genç bir cilt, uzun bir boyun, kalın kaşlar, dumanlı kalkık gözler ve her kızın uğruna cinayet işleyeceği kalp şeklinde dudaklar. Bugün siyah saçları başının üstünde toplanmıştı ve boynuna kalın siyah bir gerdanlık dolanmıştı.

"Kulağa dramatik geliyor," diye fısıldadım, onun kasvetine kapılmıştım.

"Aşamalı olarak gerçekleşir. Önce diliniz şişer, sonra boğazınız kapanmadan önce kelimeleriniz kekelemeye ve bulanıklaşmaya başlar. Sonra kollarınız ve bacaklarınız yeraltı dünyasına çekiliyormuş gibi hissedersiniz. Sonra bir bakmışsın felç olmuşsun. Tek gördüğünüz o ve hiçbir şey üzerinde kontrolünüz yok."

Hala witherbane hakkında mı konuşuyorduk? "O mu?"

Gözleri büyüdü. Başını iki yana salladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gözlerimi kısarak ona doğru yürüdüm. "Witherbane'in nasıl bir his olduğunu nereden biliyorsun?"

"Annemin gece bahçesinde onu yuttuğumda altı yaşındaydım. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim." Kalçasını bıraktı ve yerine yerleşti. "Bu ne için? İsilik mi oldun?"

"İsilik mi?"

"Özür dilerim." Yüzü buruştu. "Çoğu cilt rahatsızlığına ve çatlaklara iyi geldiğinden, bu yüzden ihtiyacınız olduğunu düşündüm."

"Evet!" *Ne mükemmel bir mazeret ve kalın bir yalan.* "Alice bahsetmişti. Kalçamda benek benek şişlikler var ve düğünden önce onları temizletmek istedim."

"Düğün. Doğru." Sonra Jolie tezgâhtan bir dizi anahtar kaydırды. "Hemen döneceğim."

Sallanan kapıyı iterek arka odaya geçti.

Parmak uçlarımda durup kapıdaki küçük pencereden içeri baktım. Buzdolabı büyüklüğünde cam bir kutu duvar boyunca uzanıyordu. Bir akvaryuma benziyordu ama su yerine siyah ışık altında bir gece ormanı büyüyordu.

Jolie tankın kilidini açtı ve tekrar kilitlemeden önce bir şişe çıkardı.

Bana doğru dönmeye başladığında ayaklarımın üzerine çöktüm ve gözlerimi önüme diktim. "Vaktin var mı?" diye sordu, eczacı kavanozuna benzeyen küçük bir şişeyi parmaklarının arasına sıkıştırarak. "Topikal kullanım için karıştırmak için birkaç dakikaya ihtiyacım olacak. Elimde sadece sıvı halde saf olarak var."

"Oh, buna gerek yok," demek için acele ettim ve şişeye uzandım.

Jolie şişeyi kavradı ve kolunu geri çekti. "Bu şey tehlikeli olabilir."

Başımı yana eğdim. "Dikkatli olacağım."

"Unutmayın, bunu yutmayın. Kazara bile olsa. Annem beni öldürür."

"Jolie," dedim tatlı bir sesle, belki de ilk kez. "Ne yaptığımı biliyorum."

Tereddüt etti, sonra uzattı. "Eğer herhangi bir nedenle bunu yutarsanız, rahatlamaya çalışın ve panik yapmadan geçmesine izin verin. Panik yaparsanız, bu sadece durumu daha da kötüleştirir. Bir tür akıntıya kapılmak gibi."

"Tamam," dedim, banknotları tezgâhın üzerine iterek oradan çıkmaya hazırlandım.

Jolie parmağını şıklattı. "Antep fıstığı," diye ağzından kaçırdı.

Tek bir adım bile atamadım. "Affedersiniz?"

"Antep fıstığı," diye tekrarladı, yere düşüp tezgâhın arkasında kayboldu. "Bende bir kese var. Günde birkaç tane yiyin; demir açısından zengindir ve en kötü ihtimalle yan etkilere karşı koyacaktır." Tekrar ortaya çıktı. "Asla çok dikkatli olamazsın."

Bana kadife ipli bir kese uzattı ve eli yanlılıkla tezgâhın üzerinde duran çantasına çarptı. Kehribar rengi bir şişe cebinden yuvarlandı ve aramızdaki tezgâhın üzerinde durdu. Gözleri kocaman açıldı ve onu almak için acele etti, ama ben onu elinin altından kaptım.

"Düşündüğünüz gibi değil," dedi hemen.

Etiketini okudum. "*Desiderium*." Kehribar rengi şişeyi ters çevirdim ve içinde kıpkırmızı bir sıvı gördüm. "Nedir bu?"

"Bir şey yok," dedi ve ben de gözlerimi dik dik bakarak indirdim. İç çekti. "Bu bir deney, gerçekten. Bir tür aşk zehri, aşk iksiri gibi ama işe yaradığından bile şüpheliyim."

"Aşk zehri. *Hmm*." Gözlerimi kısmıştım. "Bunu nişanlığımın üzerinde kullanmayı mı planlıyordun?"

Jolie'nin çenesi düştü ve şaşkın bir kahkaha attı. "Hayır, tabii ki hayır."

"Nasıl çalışıyor?" Mantarı açtım ve kokladım.

Kokusu yoktu, ben de parmak ucuma bir damla damlattım.

Jolie beni inceledi, siyah tırnakları gergin bir şekilde tezgâha vuruyordu, saldırmaya ve onu benden geri almaya hazırды. "Bütün şişeyi içmeleri gerekir. Ve sonra sana aşık olmaları için onları öpmen gerekir. Ama dediğim gibi, işe yaramayacağına eminim."

Parmağımı yaladım ve kalın damlanın dilimde çözülmesine izin verdim. "Tadı aşka çok benziyor," dedim.

"Peki sence aşkın tadı neye benzer?" "Arsenik."

Jolie sırtarak başını eğdi. "Arseniğin tadı ya da kokusu yoktur."

"Kesinlikle." Mantarı tekrar yerine ittim ve şişeyi avucumun içine aldım. "Özel biri üzerinde kullanmayı planlamıyorsan bunu yanımda götürüyorum."

Hayal kırıklığı genç kızın yüzüne yerleşti. "Hayır, öyle bir şey yapmam."

"Güzel, çünkü eğer erkek kardeşin on beş yaşındaki kız kardeşinin çantasında *aşk iksiriyle* dolaşsaydı, Ağlayan Kovuk'taki herkesin Kutsal Deniz'den bir çocuğa karşı ne hissettiğini bildiğini düşünürsek, eminim mutlu olmazdı. Keşke iksiri ona daha önce vermiş olsaydın.

Düğün. Hayal edebiliyor musunuz? *Ah*, Weeping Hollow'un kötü skandalı." Eşyalarımı çantama topladım ve gülümsedim. "İyi günler, Jolie."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

OceanofPDF.com

ADORA

NE O L U R S A OLSUN, DENİZ FENERİNİN İŞİNİ AĞLAYAN KOVUK'UN
ETRAFINDA DÖNÜYORDU.

O gece yine.

Pencerenin önünde durmuş, saatin *tik takları* odada ürkütücü bir yankı yaparken cadı saatini bekliyordum. Fener pencereye limon ışıltısı yayıyordu ve yüzümün camdaki yansımasını görebiliyordum.

Stone'un bir dinsiz olduğunu düşündüm.

Ve aklımdan her geçtiğinde midem düğüm düğüm oluyordu.

Stone bir Kâfirdi ve bu yüzden dünyayı manipüle edebiliyordu. Ne kadar acı verse de, her şeye cevap veriyordu.

Daha önce birine zarar verip vermediğini merak ettim. Heathens'ın öldürdüğü gibi öldürüp öldürmediğini. Sevdiklerini de dünyadan almış mıydı? Annesinin onu zehirleyip tabuta hapsetmesinin sebebi bu muydu?

"Uyumalısın," dedi Alice esneyerek. Sandalyesinde oturmuş, esnemenin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu, gözleri sulanmıştı ve bu gecenin onun için zor geçeceğini söyleyebilirdim.

"Yeni bir ay geliyor." Şişe masanın rafından bana bağıırıyordu, mesajım içinde yüzüyor ve sabırla gelgiti bekliyordu. "Diğer tüm yeni ve dolunaylarda olduğu gibi, ben de bu gece kıyıya gideceğim. Çocukların yatak odalarından birine çekilmelisin. Başka bir hizmetçi sana göz kulak olsun, böylece biraz dinlenebilirsin."

"Emin misin?" diye sordu, gözleri umut doluydu.

Başımı salladım ve koşarak çıkması uzun sürmedi.

Onu kapıya kadar takip ettim ve tam bir tıklama sesi duyduğumda kapıyı kapattım.

Yatak odasına bir göz attım.

Oda loştu, sadece penceredeki fener ve her yedi saniyede bir odaya ışık saçarak dönen deniz feneri ışını vardı.

Bir *tık* daha ve pencereye doğru yürüyüp aşağıya baktım.

"Adora," diye seslendi Stone aşağıdan, sesi acıdan tükenmiş, kolları iki yanında, elleri çakıl taşlarıyla doluydu. "Aşağı gel, sevgilim Adora. Seni görmem gerek." Bir çakıl taşı daha fırlattı ve camda tıngırdadı. "Kafese tırmanıp o sefil pencereyi kırmamı tercih etmezsin herhalde."

Gözlerim yuvalarından fırladı. Kalbim hızla çarpıyordu.

İçimdeki ses boğazıma düğümленirken aceleyle pencereyi açtım.

Stone karla kaplı bahçenin ortasında duruyordu, siyah giyinmişti. Karın üzerine sıçramış mürekkep gibi görünüyordu.

"Ah, işte orada," dedi, çakıl taşlarının kapalı yumruklarından kaymasına izin vererek. "İlk seslendiğim pencerenin senin penceren olması ne kadar da yakışmış. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunun zor olacağını düşünmüştüm. Seni hissetmiş olmalıyım."

"Belli ki ölmek istiyorsun, yoksa burada dikiliyor olmazdın," diye fısıldadım.

O zaman tüm düşünceli hali gitmişti. "Aşağı gel prenses. Biraz sohbet etmemiz gerek."

Pervazı kavradım, parmak eklemlerim kesinlikle bembeyazdı. "Kalbimi bir ruh çağırma tahtası gibi kullanmayı bırak!"

Gözlerini kısmış, kaşlarını birbirine bastırmıştı. "1864 adına sizi temin ederim ki bunun ne olduğunu bilmiyoruz!" diye bağırdı ve ben de masadan bir şey kapıp ona fırlattım. Kağıt ağırlığından kurtuldu ve bana baktı. "Mükemmel. Şimdi de kendini bana fırlatabilir misin?"

"Seni bir daha görmek istemediğimi söylemiştim-"

Ama Stone eldivenlerini ve paltosunu çıkarıp her birini kara fırlatmadan ve dış duvara doğru yürümeden önce sözümü bitirmeme izin vermedi. Tırmanmaya başlamak için kafesi tuttuğunda geri sıçradım.

Tırnaklarımı dişlerimin arasına alarak odada volta atmaya başladığımda, "*Gerçekten geliyor,*" diye düşündüm. Ayaklarım parkeyi aşındırıyor, kalbim göğsümde taklalar atıyordu.

Dakikalar sonra, uzun bacaklarını penceremden içeri sallıyordu.

Sonra odamda öylece durup bana bakıyordu.

Nefesimi tutmak için dişlerimi dudağıma geçirdim.

Beni bir arada tutmaya çalışmak için. Ağlamamak için.

"Bu kasaba tam anlamıyla çıldırmış," dedi nefes nefese kalarak. "İnsanlar cansız nesnelerle anlaşmazlıklar yaşıyor. Weeping Hollow'daki *Ocean* adındaki en küçük adam, ironik bir şekilde, bir yüzyıl boyunca bir tanesinin içinde sıkışıp kaldıktan sonra benim koruyucum olduğunu iddia ediyor. Ve şu lanet olası sokakta oturup günün her saati saate bakan Jasper denen adam da neyin nesi?" Nefes verdi ve alnını sildi. "Sanırım bu kasaba sana dönüşmeden önce eve dönme vaktimiz geldi Adora."

Birbirimize bakarken odayı sessizlik kapladı.

Burun delikleri şişmiş, gğş kabarmıştı.

O da kendini tutmaya çalışıyordu.

"Henüz bana vurmadin," diye devam etti, belki de sessizliği doldurmak için daha nazikçe. "Burası normalde bana vurduğun kısım ve bedenim umutsuzca ellerini zlyor." Bir omzunu kaldırdı. "İster canımı yaksınlar, ister beni memnun etsinler, bana aitler."

enem sıkıştı ve dişlerimin gıcirtısını kulaklarımda duydum. Sonra hava için ilk yanma ciğerlerime çarptığında çenem sarsıldı.

"İnatılığın aptallık, sevgilim," diye fısıldadı Stone, bir zamanlar ona söylediğim sözleri aynen tekrarlayarak. "Sadece bir nefes al."

O buradaydı ve ben uzak durmak, onunla savaşmak ve umurumda değilmiş gibi davranmak için elimden geleni yapmıştım. *Ama o buradaydı*, bana ya da kederime saklanacak bir yer vermiyordu.

Yani, artık yapamazdım.

Gğşm çöktü, ciğerlerim açıldı ve içimden kalp ağrısı fişkırdı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü, burnumdan smkler fişkırdı ve her nefes nefese ağlayışımda gğşm kabardı. Görüşüm bulanıklaştı ama Stone'un orada öylece durduğunu seçebiliyordum; kaskatı kesilmişti ve bana bakıyordu.

Sonra alt dudağı titredi, kasları derisinin altında zıplıyor gibiydi. Sanki bana doğru koşmalı mıydı yoksa geride durup kendini kontrol m etmeliydi emin değildi çünkü bana bakmak onu da parçalıyordu. Bunu gizlemek için dudağını ıslattı, sonra bana sırtını döndü, başını eğdi ve parmaklarını boynunun arkasında birleştirdi.

"Ben kendimi zor tutarken sen ne cüretle buraya gelip şaka yaparsın?" diye bağırdım, duvarları delip geçmesini umursamadan. "Her şeyden sonra, şu anda nasıl iyisin?!"

Stone arkasını döndü ve bana doğru yaklaştı.

Bana doğru yaklaşırken gözleri kan çanağına dönmüş ve perişan haldeydi.

"Sana iyi görünüyor muyum Adora?" diye sordu, yüzümden birkaç santim uzakta durup parmağını göğsüne sapladı. "Bana baksana. Berbat durumdayım!"

Ve sonra kokusu etrafımı sardı.

Tıpkı ocak dumanı, kış havası ve ökseotu gibi.

Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Böylece artık acımayacaktı. Böylece bana ne yaptığını göremezdi.

Sağıma doğru adım attım ve Stone dirseklerimi tuttu.

"Adora, dur," dedi ve omurgam duvara çarpana kadar beni geriye doğru yürüttü. Hareket edemeyeyim diye kalçalarıyla beni oraya sabitledi.

Ama duramıyorum. Nefes alamıyorum.

Kırılmadan önce kaçmaya çalıştım ama işe yaramadı. İçimden bir hıçkırık dalgası daha geçti ve görmesini istemediğim her şeyi saklamak için yüzümü kapattım. Gömmek için çok uğraştığım gerçeği.

Stone bileklerimi tuttu ve ellerimi yüzümden ayırdı.

Ellerini sıkıca kavradı, gözleri benimkilere gelene kadar karanlık bakışları yüz hatlarımda bir yol izledi.

Ve o anda, benim sadece intikam hırsıyla yanıp tutuşan öfkeli bir kız, gözyaşlarında boğulmayı reddeden bir denizkızı, yüreği her yara aldığında cesur bir yüz takınan sert bir kadın, ailesini bir arada tutmak için elinden geleni yapan bir terzi, acısını acıyla saklayan bir kötü kadın ya da gerçekliğin çok zor geldiği durumlarda masal anlatmak daha kolay olduğu için bir masalın içinde yaşayan bir kız olmadığımı görebiliyordu. Şu anda gerçeği görebiliyordu. Ben bir Kâfire aşık bir kızdım.

Ve midem düğümlendi, kendimden tamamen iğrendim. Neden kalbim sadist bir kaçık olmak zorundaydı.

İşte Stone, diye bağırdı göğsümden. *İşte beni tamamen yok edecek tek şey.*

"Bu başımıza nasıl geldi?" diye sordu, kendini alçaltıp bakışlarımı tutarken sesi kederliydi. Islak yanaklarımdan saçlarımı çekip aşağıya ve kulaklarımin arkasına doğru düzeltti. Sonra başımı ellerinin arasına aldı, başparmaklarını çenemin altına koydu, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmadı. "Kaçmak istediğin başka bir şey olacağımı hiç düşünmemiştim."

Yumruklarım iki yanımda sıkılıyken donup kaldım, duygularımla savaştım, onlara direndim. Onları o kadar sert sıktım ki tırnaklarım avuç içlerime battı ve kabukları kırdı.

"Adora," dedi başparmaklarıyla gözlerimin altındaki maskarayı temizlerken. *Nazik, nazik.* "Tüm hayatımı kendimi bir canavar olmadığımı ikna ederek geçirdim. Lütfen, seni de ikna etmek zorunda bırakma beni."

Sıcak kan kapalı yumruğumun içine kaydı ve dudaklarım titredi. "Sen bir canavarsın."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Bunu kastetmiyorsun."

"Gitmeni istiyorum!"

Başını iki yana salladı. "Bir yere gitmiyorum."

Omuzlarını ittim ve göğsünü tokatlayarak avuçlarımdaki kanı gömleğine, kollarına ve boynuna bulaştırdım. Stone hareket etmedi. Gözlerini kapattı ve kollarını iki yanına sarkıtarak olduğu yerde kaldı. Başka hiçbir şey işe yaramayınca çığlık attım.

Sonra beni yakaladı, göğsüne doğru çekti ve elini ağzıma kapatarak çığlığımı yarıda kesti. Alnını benimkine çarptı. Sıkıdığı dişlerinin arasından

"Dur!" diye bağırdı, acısı sesini sarmıştı. Çenesini esnetti, avucunu dudaklarıma bastırdı, gözleri benimkilerin arasında gezindi. "Şu anda zavallı gibi davranıyorsun. Ben seni asla incitmem

sen."

Elinden sıyrıldım ve avuçlarımı göğsüne dayadım. Stone bir adım geriye düştü. Ben de yanağına vurdum.

Bir an için oda dönmeyi bıraktı.

Birbirimize bakarken aramızda on beş santim vardı.

Göğüslerimiz kabarıyor, dişlerimiz gıcırıyor, nefes almakta zorlanıyorduk.

Bir şey için çaresiz iki düşmandık. Değişim. Geri dönüp yeniden başlamak için. Farklı bir hikâye.

Görüşüm bulanıktı, kendimi kontrol edemiyordum.

Gözleri kapalıydı, azmi morarmıştı. "Sen bir kafirsin!" Tiksintiyle tükürdüm.

Günah şeklindeki dudakları sert bir çizgi halindeydi.

Başını salladı. "İronik olan şu ki, seninle tanışana kadar lanetli değildim."

"Stone," I ağladı, benim ses kaybetmek madde. "Sen a lanet olası kafir."

"Hayır, Adora," diye mırıldandı, cesareti kırılmıştı, gözlerini kısarak beni işaret etti. "Hayır, ben seninim."

Gözümün kenarından bir damla yaş daha düştü ve yanağımdan aşağı süzüldü.

Kenara çekildi ve kapıyı işaret etti. "O sıkıcı nişanlını uyandırıp beni öldürmesi için buraya getirmek için iki saniye var," dedi, boynunda mavi bir damar patlarken sesi yükseliyordu. "Eğer o iki saniye geçerse ve sen hâlâ orada durup benimmişsin gibi davranırsan, seni duvarın dibine atar, kıyafetlerini yırtar ve o mahrum kalmış küçük aklının, bedeninin ve ruhunun hayal bile edemeyeceği şekillerde sana sahip olurum." Göğsü kabarıyordu ve gözlerim ondan kapıya doğru kayıyordu. "Şu anda sahip olduğum tek kısıtlamalar saygı ve edep, Adora ve her ikisi de terk edilmekten iki saniye uzakta."

Zihnim tamamen bulanıktı. "Buna cesaret edemezsin." Bir saniye daha geçti.

Stone kolunu indirdi. "Zaman doldu."

Sonra beni kalçalarımın yakaladı ve duvara doğru fırlattı. Vücudu beni kovaladı, benimkine çarptı.

Elleri yüzüme indi ve dudakları acı verici ve cezalandırıcı bir şekilde ağzıma yapıştı. Ona karşı koymaya çalıştım ama sanki bizi birbirimize bağlamak ve asla ayrılmamamızı istiyormuş gibi bana çarptı.

Dişlerim dudağını kesene kadar ağzımı onunkine sertçe bastırdım ve başını geriye doğru eğdi.

Gözlerimi açtığımda, onunkiler umutsuzluk ve özlemle sıırılsıklamdı. Bana eskiz defterindeki bir sayfadan fırlamış bir kızmışım gibi bakıyordu ve gitmeme izin vermeyecekti. Bana sadece ona ait bir kızmışım gibi baktı. Bana, beni seviyormuş gibi baktı.

Boynunun arkasını tuttum ve ayak parmaklarımın üzerinde durdum, artık onu itmiyor, daha yakına çekiyordum. Dudaklarım ayrıldı, dillerimiz çarpıştı. İnledik, eridik.

Karınca olarak ve başım dönerek duvara yaslandım ve beline sarıldım, sıcaklığı sıcak bir battaniye gibi beni sarana kadar onu kendime çektim. Aramızda hiçbir şey kalmayana kadar. Boşluk. Hava yoktu. Deniz yoktu. Bir anlaşma değil. Verilen bir isim değil.

Kalp atışlarının göğüslerime çarptığını hissettim.

Kot pantolonunun üzerinden sikinin kalçalarımın arasına girdiğini hissettim.

Stone parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, öpücüğü derinleştirirken uçları kafa derimde gezindi. Onun her şeyini gerektiren öpücük. Nefesimi kesen öpücük. Ve bu öpücük kanıma işledi, kalbimi tırmıkladı ve göğüs kafesimin kemikleri arasında tatlı sözler fısıldadı.

Sonunda cam kırılmıştı ve biz camın tehlikeli yığınının içinde Fransız öpücüğü yapıyorduk.

"Beni defalarca incittin," diye itiraf etti, bileklerimi bir eliyle arkamda tutarken sözleri dudaklarıma döküldü. "Beni incittin, bana yalan söyledin ve gitmeme izin verdin ve uyanık olduğum her anı seni düşünerek geçirmem çok acınası." Diğer eliyle bir saniye bile kaybetmeden kalçalarımı duvardan kaldırdı, kotumun düğmesini açtı, fermuarını açtı ve avucunu külotumun içine, kotumun önünden aşağıya kaydırıldı.

Uzun parmakları sıırıslıkla olmuş yarığımı okşarken Stone'un dili benimkinin üzerinde geziniyordu. İkimiz de bunu hissedince inledik ve ben yeterince yaklaşmadım, inledim ve dudaklarını içime çekmek için ayak parmaklarıma tırmandım. Stone alçaldı, beni derinden öptü, parmak uçları klitorisimi ve kaygan açıklığımla okşadı.

İkimiz de nefes almadık. Bunu reddetme, durdurma ya da kaçma şansımız yoktu.

Ellerim kot pantolonunun düğmesine gitti ve Stone öne düştü, avuç içleri başımın yanındaki duvara yaslandı, beni içine hapsetti, ağzıma doğru nefes aldı.

Onu içimde hissetmek için titreyerek ve çaresizce düğmesini ve fermuarını kurcaladım. Onu özlemiştim. Bunu özledim. Bizi özledim. Zorluğu. Sarhoşluğu. Her şeyin çaresizliğini.

Sonra tamamen kalkmış siki elimde ağırlaştı ve zonklamaya başladı.

Parmaklarımla etrafına doladığımda, avucu duvardan aşağı kaydı, kaşları yukarı doğru eğildi, ağzı açık kaldı, coşku yüzüne kazındı. Benim dokunuşumla zayıf düşmüştü ve bunun onu çalmasını seviyordum. Bunu nasıl saklamadığını, saklayamadığını. Kılık değiştirmesi ve tamamen çaresiz hale gelmesi.

Ona böyle hissettirdim, kalbim şarkı söyledi. Sonra yerden havalandım.

"Seni arzuluyorum Adora ve seni her yerde öpmeye niyetliyim." Stone açık pencerenin yanındaki masayı temizledi, dolma kalemim uçtu, mürekkep döküldü ve saat yerinden fırlayıp parkeye çarptı. Beni kenara bıraktı ve sanki susamış, canı yanmış ve ölmek üzereymiş gibi kot pantolonumu sıyırdı.

Kış odaya giriyordu ve ben titremeye başladım.

Ayak bileklerimden tuttu, bacaklarımla ayırdı ve ayaklarımla düzleştirdi, ayak parmaklarımla masanın kenarına kıvrıldı.

Kalbim vahşi, çırpınan bir canavardı ve etime doğru esen soğuk bir cereyanla onun merhametine kalmıştım. Sonra sıcak elleri kalçalarımın üzerine geldi ve alçalarak yumuşak ağzını ve açgözlü dilini sırılsıklam olmuş yarığımdan yukarı doğru sürükledi -derinlemesine, yavaşça. Başımı arkaya atan şiddetli, tüylerimi diken diken eden bir sürünme.

"Stone," diye nefes nefese kaldım, klitorisimi ağzına alırken nefesim kesildi.

Yumuşak dudaklarını titreyen pembe etlerimin üzerinde gezdirip emdi ve kalçalarımın iç kısımlarını öptü. Sonra bacaklarımın arasında durdu, çenemi tuttu ve dilini ağzımın içine soktu. Ve...

I.

Öyleydi

.

Set.

Alev

alev.

"Seni özledim," diye fısıldadı kulağıma. Kalçaları dizlerimin arasına gömüldü, boğucu ve güvenli bir yerdi, sikinin kalın başı girişimi dürtüyordu. Sanki parçalarımız aniden birbirini bulmuş ve tekrar bağlanmayı talep etmiş gibiydi.

Stone üzerime eğildi, ellerini kığımın altına kaydırды, beni kavradı ve yayılmış amımı sıcak sikine doğru çekti. Bir nefes çektim, hisler delice, çıldırtıcıydı, sinir uçlarımla derisi yüzülmüş ve açığa çıkmıştı.

"Bu beni öldürecek," diye fısıldadım, tırnaklarım tenine batıyordu. "Bunu yapmaya devam edemem ve yarın uyandığımda seni düşünmeden uyanamam. Bunu yapmaya devam edip sonra da sensiz devam edemem."

"O zaman yapma." Başparmakları amımın kenarlarından aşağıya, açıklığıma doğru kaydı ve yoğurdu, siki klitorisimin üzerinde kayarken beni hazır hale getirmek için ağır daireler çizdi. Ne olacağını biliyordum ve aniden alt dudağını emiyor, gömleğini yumrukluyor, onu daha yakına çekiyor ve vücudum tırmanan bir orgazmı spazm geçirene kadar amımı çalıştırırken ellerine sürtünüyordum.

"Nefes al Adora," diye fısıldadı Stone bilerek ağzıma. Sikini yarığımdan geçirirken kalçalarımı geride tuttu, alt kısmı tomurcuğuma sürtünüyordu. Başparmağı alaycı bir şekilde içime daldı ve kenarı daire içine aldı ve bacaklarım titrerken başımı salladım.

Bırakmak istemedim. Sonsuza kadar tutunmak istedim.

Stone dudaklarıma sırtırırken, çengelli parmaklarını içimde sadece bir santim hareket ettirdi. Etimi okşayarak orgazmı kendisi tetikledi.

Şiddetli bir nefeste orgazm beni vurdu, tüm varlığımı ele geçirdi, beni felç etti, beni avucunun içinde titreyen bir karmaşaya dönüştürdü. Ellerinden biri başımın arkasını kavrarken diğeri bir diyapazon gibi orgazmımla flört ediyordu. Dudaklarının çene çizgimde, boğazımda gezindiğini hissederek sırtımda bir kavis çizdim, sonra derimin ince olduğu köprücük kemiğimi öptü.

Çapkın parmaklarını çıkardı ve sikini sıcak merkezimde sürükledi, doruk noktamı kendini kaplamak için kullandı. Tüm kanım bacaklarımla arasına hücum etmişti. Vücudum aşağı inmemişti, hala orgazmda kilitlenmişti, o açıklığımla dürttüğünde mutlak bir mutluluk kafesine hapsolmuştu.

Sıcak nefesinin tenimde dudaklarıma doğru ilerlediğini hissedebiliyordum. Çenesini kavradım ve tam kendini hizaya getirirken onu öptüm. Sonra avucu uyluğumun arkasına doğru kayd ve orada etimi sıkarak içime girdi.

Santim santim, beni dibime kadar doldurdu.

Stone bizi hissettiğinde küfretti ve dudakları tembelce boğazımdan aşağı kayd.

Her an Alice ya da Cyrus odaya dalabilir ve açılmış bacaklarımla arasında duran, kot pantolonu kışının yarısına kadar inmiş bir Heathen görebilirdi. Hayalimde, bu Cyrus'tu ve içeri girdi, ama onu duyamıyoruz, mutlak zevk fantezi dünyamızda kayboluyoruz. "Adora, ne yapıyorsun?" Cyrus, Stone ve benim yarattığımız bu beş metrelik mükemmellik alanının dışındaki bir dünyadan seslenerek soruyor. "Sen benim gerçek anlamda diğer yarımısın. Neden bir kâfirle yatıyorsun?" Ama inanılmaz derecede bencilim ve Stone tarafından tüketiliyorum. Tek duyduğum Stone'un kalbinin çarpması. Tek hissettiğim, her zaman olması gerektiği gibi birbirimize nasıl bağlı olduğumuz. Tek gördüğüm kozmik siyah gözler. Tek kokladığım keskin kış havası. Ve tattığım tek şey onun yumuşak, şiş dudakları. "Adora! ... Adora! ... Adora!" Cyrus çığlık atıyor ama *Stone*, *Stone*, *Stone*, kalbim yankılanıyor. Ayrıca, gecenin nefes aldığı için özür dilememesi gerektiği gibi kalpler de hissettikleri için asla özür dilememeli.

Bu düşünce beni Stone'un ağzından ayırdı ve nefes nefese bıraktı.

"Bunu yapmamalıyız." Kelimeleri zorla ağzımdan çıkarmak zorunda kaldım. "O benim Finneuma'm," diye itiraf ettim, böyle bir zamanda başka bir adamın adını söylemek istemiyordum. "Kaderimde onunla birlikte olmak var. O benim ruh eşim, Stone."

Stone öğütmenin ortasında durakladı.

Bana baktı, boynu büküktü, ter saç çizgisinden aşağı kayıyordu. "Ruh eşin mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Kapüşonlu gözlerindeki bakışla başa çıkamadım, ben de kendi gözlerimi kaçırdım.

"Ruh eşim," diye tekrarladı Stone, bakışlarımız tekrar kilitlenene kadar başparmağıyla çenemi yönlendirdi. Bana baktığında dudakları elma kırmızısı ve şişti. Başını salladı, benimkinin arkasından tuttu ve başlarımızı birbirine bastırdı. "Sana hiç söylemedim mi?"-içime girdi-"Ruh eşleri abartılıyor." Aletini kabzasına kadar içime sokarken eli kafa derimde bir yumruğa dönüştü, içimde gıcırıyor, onu her yerde hissetmek zorunda kalmam için bizi her şekilde birbirine bağlı tutuyordu.

Aç ve umutsuzca öpüştük, dişler teni sıyrıyor, ten terden kayganlaşıyordu. Elleri, göğsüm avucunun içinde olana kadar gömlekleri yırtıyordu, başparmağının pedi dik meme ucumu sıyrıyordu. Çenem açıldı ve ben kollarında titreyen bir okyanusa dönüşene kadar dilini ağzıma soktu.

Bir orgazm daha tırmanıyor, içime saldırıyordu. Stone dik durdu, elleri klitorisime doğru uçtu. Tutuşuna karşı kıpırdandım, zaten çok yoğun hissediyordum.

"Taş," diye bağırdım, meşe ağacını tırmalayarak.

Ama gözleri pembe merkezime tecavüz ediyordu, klitorisimi okşayan başparmağının pedinin görüntüsü tarafından tüketildi, yaralı horozunun içime girdiğini, dışarı sürüklendiğini ve sonra tekrar içeri ittiğini gördü. Klitorisimi tümseğine çarptı ve mutlak zevk beni ele geçirdi, tüm vücudum şarj oldu. Bir çığlığı bastırmak için yanağımın içini ısırdım.

Stone'un gözleri üzerime gelmeden önce benimkilere dikildi ve bizi birbirimize kenetledi. "Ruhlarımız sınır tanımıyor," diye fısıldadı, sikini içime gömüp gıcırdatarak. "Eğer o gerçekten senin ruh eşinse, neden şu anda burada o değil de ben varım? Neden sana böyle hissettiren benim?"

Başımı salladım, masa duvara çarparken ağzımdan yoğun bir çığlık döküldü, başka bir doruk eşiğe doğru koşuyordu. Denize atmam gereken şişe rafta sallandı, aynı şekilde bir dizi ışık kemiklerimi sardı, içime dolandı, karmakarışık bir karmaşa, her ampul açık ve parlak, beni uçurumun kenarına doğru sürükledi.

Bedenim serbest düşüşe geçip doruğa doğru ilerlerken şişemdeki mesajın düşüşünü izledim. Kan akıyor, kalp çarpıyor, zihin zayıflıyor, hepimiz düşüyorduk.

Sonra yere düştük, mesajım ve ben, patlamış bir sigorta, paramparça olduk ve dağıldık. Tüyler ürpertici bir karmaşa ve bir yığın kırık cam. Bir anda, cadı saatinin geldiğini gösteren çan sesi tüm şatoda duyuldu.

Stone kıcımın altına uzandı ve beni hiç bitmeyen bir coşku diyarında hapseden lezzetli bir eziyetle etimi sıktı.

Orgazmım sarsıldı ve Stone'un nefesini kesti.

Orgazm onu da ele geçirene kadar beni yavaşça, tutkuyla öptü.

Sonra alnı benimkinin üzerine düştü ve kalçalarını açlıkla yuvarlayarak siki içimde zonklamaya başladı ve dilinden bir küfür döküldü.

Gerildi, vücudu kaskatı kesildi. Sonra orgazm onu serbest bıraktığında, tüyleri diken diken oldu ve siyah gözleri üzerime düştü. Bırakmak istemiyorduk, terli alınlarımız birbirine yapışmış, nefes almak için çırpınırken birbirimize bakıyorduk.

"Cevap vermedin sevgilim," diye nefes nefese kaldı. "Cevabı bilmiyorum," diye fısıldadım. "O zaman ne biliyorsun?"

Bunu söyleyecek kadar cesur olmayı dileyerek başımı başka yöne çevirdim.

Tıraş olduktan sonra bacaklarımdaki ipek hissini sevdiğimi biliyordum. Bir elbisenin bir kadının vücuduna mükemmel bir şekilde oturmasını sevdiğimi biliyordum. Eski filmleri, vintage parçaları ve türünün tek örneği olan şeyleri sevdiğimi biliyordum. Ve bana dokunuşunu sevdiğimi de biliyordum, parmakları, dili, dudakları olsun. Elbette bunları yüksek sesle bile itiraf edebilirdim. Ama ona derinden, delicesine ve tutkuyla aşık olduğumu bildiğimi asla itiraf edemezdim.

Sonuçta, ikimizin de işine yaramaz.

"Gerçeği öğrendikten sonra benden sonsuza dek nefret edeceğini düşünmüştüm," dedim. "Senden nefret ediyorum." Sözcükleri dudaklarımda sıcak bir buhara dönüşürken

Beni yavaşça becerirken tutmam için elini ensesine götürdü. Ağzı dudaklarımin, yanağımin, kulağımin üzerinde depresif bulutlar gibi hareket ediyordu. "Deniz fenerinde bıraktığın mide bulandırıcı kokudan ve üzerimde bıraktığın izlerden nefret ediyorum. Gözlerinden, gülüşünden ve tadının berbatlığından nefret ediyorum. Ve bu iğrenç dudaklarından." Başparmağını alt dudağımin üzerinde gezdirdi. "İğrençler ve onları düşünmekten vazgeçmedim."

Gülümsedi, kolu sırtımda dolandı ve beni masadan kaldırdı, bacaklarım anında beline dolandı. Elleri kafa derimden omurgama doğru kayarak kıcımı sıktı, her iki avucu da beni sallarken yanaklarımı genişçe açtı, amım açlıkla onun yaralı şaftını okşadı. Dudaklarım tatmin edici bir iniltiyle boğazından aşağı indi ve boynuna yapıştım, göğüslerimi göğsüne bastırdım, tenindeki toprak ve tuzun tadını aldım.

Göz ucuyla baktığımda, mektup kırık bir cam yığınının içinde yerde duruyordu.

Sevgili Karadeniz'ime,

Sen benimsin, sen benimsin, sen benimsin, sen benimsin, sen benimsin, sen benimsin, sen benimsin, sen benimsin, sen benimsin, sen benimsin... ve sanırım seni seviyor olabilirim...

xx, a

ONUNLA TEKRAR YÜZLEŞTİM. "STONE?"

"Hmm?" diye mırıldandı.

"Tünelin mağaraya çıktığı yere yakın bir yerde boş bir oda var. Yarın gece, cadı saatinde benimle buluş."

"Nasıl bulabilirim?"

Sırıttım. "Sen toprak elementisin, Kâfir. Eminim bunu anlayabilirsin."

Beni öptüğünde gözleri kapalıydı ve ağırdı. Ve dudaklarımız tembelce birbirine değdi; uykulu, sarhoş, ayrılamayan dudaklar.

Dışarıda deniz fenerinin ışıkları dönerek kirli camlı pencereden içeri giriyordu. Işığını üzerimize tuttu, birbirine dolanmış, ayrılamayan iki beden.

Böylece, bırakmaya zorlanana kadar birbirimize sarıldık.

Kafir ve onun sireni, damarlarımızda isyanla.

OceanofPDF.com

SİREN VE SAFİR

ALEC & CIRCE

ALEC'IN TEKNESİ UZAKTA SALLANIRKEN, O ISSIZ BİR YERDE BEKLIYORDU. mağaranın dışındaki kıyı. Deniz feneri ışını her yedi saniyede bir göğsünden geçerken, korkunç ay gri bulutların arasından göz kırptıyordu.

Soğuk bir geceydi -belki de mevsimin en soğuk gecesi- ama Alec önüne çıkan her zorluğa katlandığı gibi soğuğa da katlandı.

Ben sadece bir deniz feneri bekçisiyim, diye düşündü Alec, bunun ötesinde bir amaç beklemiyordu. Sevmeyi hiç düşünmemişti. Bir gün bir ailesi olacağını hiç düşünmemişti. Günlerinin geri kalanını yalnız olmaktan daha fazlasına sahip olarak geçirmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemişti.

Elbette umut etmişti. Kendisi gibi zavallı bir bekçinin bu sade deniz fenerini sevgi ve kahkahalarla doldurmasını ummuştu. Ancak umutla birlikte hayal kırıklığı da gelirdi ve Alec kalbini paramparça olması için asla açmaması gerektiğini bilirdi. Ta ki Kirke'ye kadar. Ona ev diyebileceği uygun bir evi, başını sokabileceği zengin yatak çarşafı ya da istediği her şeyi satın alabileceği parası olmayabilirdi. Ama bir adası, bir teknesi, tüm kalbi ve ömür boyu sürecek bir macerası vardı.

Cadı saati geçmişti. Alec endişelenmeye başlamış, kumda adımlarını geri geri atıyordu ki, kıyı şeridinde üç ceset volta atmaya başladı

Uçurum boyunca ona doğru geliyorlardı. Yüzlerini görememesi için başlarına kukuleta geçirmişlerdi.

Alec mağaranın içine daldı ve davetsiz misafirlerin yüz hatlarını görebilmek için kıvrımın etrafından baktı. Bu pozisyon Circe'le ilk öpüştükleri anı hatırlattı.

Sonra ayın ışığı safirden yansıdı. "Circe," diye fısıldadı Alec.

İçini bir rahatlama kapladı ve ayakları kayarak ve havaya kum püskürterek aşkına doğru koşmaya başladı. Circe, Alec'i görünce eşyalarını soğuk kumsala bıraktı ve ona doğru koştu.

İkisi sanki muazzam bir şeymiş gibi, iki yıldızın birbirine çarpması gibi birbirlerine çarptılar. Saçları aşağıya ve etrafına dökülürken Alec onun kapüşonunu çıkardı. Yüzünü tutup onu öptü ve ikisi ayrıldığında Alec eşyalarını almak için geri çekildi. "Bir saniye daha geçerse seni bulmak için tüm kasabayı uyandırırım."

İşte o zaman diğer iki cesedi hatırladı. Biri hizmetçi Lacie'ydi.

Diğeri bir çocuktü.

Alec donakaldı, yüzünü şaşkın bir gülümseme kapladı. "Bu da kim?" Yüz hatlarını tam bir şok kaplarken gözleri tekrar Circe'e kaydı. "Neden yanında bir çocuk var?"

Kirke bir elini çocuğun omzuna koydu ve onu yanına çekti. "Bu benim kızım, Hedera Sotiras Cantini," dedi. "Hedera, ekşi suratını sil ve merhaba de."

Alec çömelirken bakışları Hedera ve Circe arasında gidip geliyordu.

Neden günlerce, bazen de haftalarca adadan ayrıldığı ortaya çıktı. Adada onunla birlikte yaşamakta neden bu kadar tereddüt ettiği ve bir adamın elinin içinden gelen tacize neden katlandığı anlaşıldı. Bir kızı vardı. Küçük, güzel bir kızıdan sorumluydu.

Bir anda, Kirke'nin tüm dünyası onun olmuştu.

Alec elini gece yarısı saçlı ve gözlerinde iki mavi ay bulunan çocuğa uzattı. "Bayan, benim adım Alec." Ama Hedera sadece baktı, yabancıнын elini tutmadı. Alec başparmağını teknesine doğru uzattı, Hedera'nın annesinden geçtiğini düşündüğü inatçılığı onu eğlendiriyordu. "Daha önce hiç tekneye bindin mi?"

Hedera sessiz kaldı, adamın yüzünü inceleyerek nazik olup olmadığına karar verdi.

Alec'in sesi fısıltıya dönüştü. Sanki ona en büyük sırrını söyleyecekti. "Atlantik'in ortasında sallanırken, yıldızlar gökyüzünden düşüp okyanusun üstünde uyumuş gibi görünür. Dalgaların içine sıkışmış ve deniz tarafından sallanan yıldızları izlemek çok güzel bir manzara. Ve eğer bana kalsaydı, tüm dünya uyurken saatlerce hayranlıkla izlemek için her zaman gece olmasını isterdim."

Hedera'nın kaşları birbirine çarptı. "Ama gece vakti canavarlar var."

Alec sırtarak başını salladı. "Canavarlar buna inanmanı istiyor," dedi. "Ama bahsettiğin bu canavarlar sadece sen uykunun derinliklerindeyken ortaya çıkabilir. Buna kabus diyorlar."

"Alec!" Circe çantasını omzuna vurarak, "Alec!" dedi. "Ne kadar da hayal gücün var. Daha iki saniye olmadı ama şimdiden onu korkutmaya başladın."

Alec kıkırdayarak kendini düzeltti. "Sorun değil, gizli bir silahım var."

"Gizli bir silah mı?" Hedera gözlerini kocaman açıp kaşlarını gökyüzüne kaldırarak sordu.

"Deniz feneri ışığını görüyor musun?" Deniz feneri ışını tekrar dönerken Alec sağına döndü. "Annen burada seninle birlikteyken onu düşündüğümü bilsin ve her zaman bana geri dönmenin yolunu bulabilsin diye onu açık tutuyorum. Ve şimdi aynı şey senin için de geçerli." Alec onun ellerini tuttu ve kendisine yaklaştırdı. Deniz fenerini işaret etti, yüzleri yan yanaydı. "Ağlayan Kovuk'un diğer tarafını görebilecek kadar sihirli ve güçlü bir fener bu ve senin kâbuslarında-"

"Ama ya zamanında yetişemezsem?"

Göğsünde beliren kara bulutlara rağmen Alec gülümsedi. "Başaramasan ve ruhun bu bedeni terk etse bile, uçumuz tekrar bir araya gelene kadar ışın senin için yanmaya devam edecek."

Hedera kollarını kavuşturdu. "Peki ya yüz yıl sürerse?"

Alec'in gülümsemesi ruhuna ulaştı. "O halde bu ışın yüz yıl boyunca parlayacak."

"Söz veriyor musun?"

Alec küçük kızın gözlerinin içine baktı, tutma gücüne sahip olduğundan emin olmadığı bir yemini etme fikrinden nefret ediyordu.

"Elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum" dedi.

Uzaktan bir adam bağırdı. Dört bakış da sesin geldiği yönü takip etti. Sahilin diğer ucunda, Cantini kalesinin altında,

Fenerlerin ve meşalelerin alevleri gecenin içinde ateşböcekleri gibi parlıyordu.

"Artık çok geç. Geliyorlar," dedi Lacie. "Yeterli zaman yok. Geri dönmeliyiz."

"Beni takip edin." Alec kumdan poşetleri aldı ve Hedera'nın küçük elini kavradı. Dördü mağaraya ulaşana kadar kumsalda koşturdular ve güvenli bir şekilde içeri girdiklerinde nefesleri mağaranın duvarlarında yankılandı. Alec Circe'e döndü. "Tekneye git ve beni Kemik Adası'nda bekle. Ben bu işi halledip seninle orada buluşacağım."

"Bu çıldırtıcı," diye bağırdı Kirke. "Onlardan çok fazla var ve senden sadece bir tane. Seni öldürecekler, Alec. Ve orada durmayacaklar. Kesinlikle tekneyi fark edip bizim için gelecekler. Hedera'yı benden almalarına izin veremem."

"Ve ikinizin de bir canavara dönmenize izin mi vereyim? Bunu benden nasıl beklersiniz, sonra da ikinizin de hayatının tehlikede olduğunu bile bile sizi bir adada bekleyeceğimi mi varsayarsınız?"

Circe gözlerini ona dikti. "Başka seçeneğimiz yok."

Başını ellerinin arasına aldı, kalbi küt küt atıyordu. Yanağını, dudaklarını öptü ve Hedera ile hizmetçinin duymaması için ağzını kulağına dayadı. "Seni seviyorum Kirke," dedi tutkuyla, neredeyse öfkeyle. "Bu yüzden Hedera'yı alıp tekneye binmeni ve Cantini'nin kalbini kanlı göğsünden söküp çıkarabilmem için Kemik Adası'na doğru yola çıkmanı talep etmek zorundayım."

Kirke arkasına yaslandı, bakışları birbirine düştü.

"Hiç kimse benim için savaşmadı," dedi, sesi paramparça olmuştu.

Yüzünü kavradı ve alnını onunkine bastırdı. "Senin için kaleyi yakarım, gerekirse tüm kasabayı yakarım." Kızın saçlarını yüzünden geriye doğru kaydırды. "Sana uzaktan aşık olmak için neredeyse dört yüz gün harcadım. Sonunda seni kollarıma aldım ve sonsuzluğa çok yakınız. Circe, çok yakınız," dedi sert, boğucu bir nefesle. "Bu benim için tek seçenek çünkü sensiz nefes alamıyorum. Eğer sana bir şey olursa-" Alec'in duyguları sözlerini çaldı.

Kirke'nin yanaklarından aşağı bir deniz dolusu gözyaşı süzüldü. Yapabileceği tek bir şey vardı.

Safiri yerinden söktü ve Alec'in avucunu yakaladı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, kafası karışmış ve paniklemiş bir halde.

Taşın sivri köşesini kullanarak Alec'in avucunu yardı, ardından Alec şok içinde donup kalırken kendi avucuna da aynısını yaptı. Kan dışarı sızdı, aşağı döküldü

avuçlarının kenarından ve bileklerinden damlıyordu.

"Anne!" Hedera genç gözlerinde beliren dehşetle ağladı. Lacie onu göğsüne bastırdı ve saçlarını okşadı. "Şşş, çocuğum."

"Circe, bunu neden yapıyorsun?" Alec Circe'in ensesini tutarak bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Cevap ver bana."

"Işın senin silahın ama bu taş benim," dedi Circe, onun elini tutup taşı açık avuçlarının arasına aldı. Circe'in gözleri onunkilere dikildi. "Deniz fenerine bensiz döneceksin, Alec." Bir gözyaşı diğerini kovaladı. "Mutlu ve tatmin edici bir hayat yaşamayı sağlayacağım. Acı nedir bilmeyeceksin. Keder nedir bilmeyeceksin. Rahat nefes alacaksın. Benim gibi."

"Hayır." Panik Alec'in üzerine çöktü. "Circe, lütfen bunu yapma!"

"Hayatını riske atmayacağım. Seni de kaybedemem. Ve ayrı kaldığımızda ikimizin de sefalet içinde yaşayacağını bilerek senden uzaklaşmam." Circe ağladı. "Sen huzuru ve mutluluğuna hak ediyorsun." Topuklarının üzerinde geriye düştü ve omuz silkti. "Sen benim sevdiğim adamsın, Alec. Tekrar bir araya gelmemiz ne kadar uzun sürerse sürsün, sonsuza dek seninim."

Duygu seline kapılan Alec'in boğazı düğümlendi ve gözlerinde yaşlar birikti. Konuşmak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Bu yüzden ensesini kavradı ve onu kendine çekti, ağzını kulağının kabuğuna bastırdı, gözlerini sıkarak kapattı. Gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldü.

"Ve ben sonsuza dek seninim, sevgili sirenim," diye fısıldadı nefes verirken. Bir nefes. Bir sır gibi. Ama hiç de sır değildi çünkü nazik itirafı içlerinde yüksek sesle ışıldıyordu.

Bir süre daha birbirlerine tutundular, sonra Circe gözlerini kapadı ve ruhlarını birbirine bağlayan bir büyü fısıldadı, safir onların bağıydı.

Ellerinin arasında parlayan safir, mağarayı mavinin sualtı dünyasına özgü bir tonuyla aydınlatıyordu. Kaleydoskopik spot ışıkları

HEDERA VE LACIE BU MANZARA KARŞISINDA HAYRETE DÜŞTÜLER.

Circe'in müzikal fısıltıları mağarayı doldurdu, bir sirenin çağrısı. Bu, Alec'i mümkün olduğunu hiç düşünmediği ve Kirke'nin sevdiği adam üzerinde kullanmayı hiç düşünmediği şekillerde büyüledi. "Conspirare. Perspire. Inspirare," diye şarkı söyleyerek tüm büyüünü taşa aktardı. "Birlikte nefes alın, nefes verin,

nefes al." Ayrıyken ruhen birlikte olmak, tekrar buluşana kadar tek yoldu. Böylece bir daha asla acı hissetmediler. Böylece bir daha asla acı çekmediler. "Ontil thy finneuma."

Bu, Alec'in Circe'in sesini son duyusu oldu.

Safir ışığı yuttuğunda ve her şey yeniden loşlaştığında, yönünü bulması bir an aldı. Gözleri alıştı, bacakları güçlendi ve uzanıp yaralı eliyle Kirke'nin yüzünü tuttu.

Sonra Circe onu sertçe, derinden öptü, sanki kalplerinde hayali bir iz bırakacakmış gibi. Alec de onu yavaşça, tutkuyla öptü. O, onun geçmişi, bugünü ve geleceğiydi.

"Anne!" Hedera bağırdı ve kızının sesi onu Alec'ten uzaklaştırdı.

"Artık gitmeliyiz!" Lacie ısrar etti, Circe'in safiri tekrar yerine yerleştirmesini izliyordu. "Bu taraftan, tüneldeki gizli geçitten."

Circe tekrar Alec'e döndü ve hiç bırakmak zorunda kalmamayı dileyerek gözlerinin içine baktı.

"Seni bekleyeceğim," dedi Alec, parmakları iç içe geçmiş, hiç ayrılmak istemiyordu. "Gerekirse sonsuza kadar kulenin tepesinde senin ışığınla beklerim." Bir söz. Bir yemin. Bir yemin. "Her gece ışığı gördüğünde beni düşün."

Ve bunlar Alec'in Circe'e söylediği son sözlerdi.

Aslında bunlar Alec'in söylediği son sözlerdi.

BÖLÜM 46

OceanofPDF.com

TAŞ

20 OCAK 2021

CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 11 GÜN KALA

UYKUDAKI WEEPING HOLLOW KASABASI KORKU İÇİNDE DONUP KALMIŞTI.

Kasaba Meydanı'nın ortasındaki çardağı kar bir kürk manto gibi kaplamıştı. Artık insanların dinlenebileceğı, kitap okuyabileceğı ya da istediklerini yapabileceğı bir yapı değildi. Acımasız bir kışın ortasında, çardak dört ayaklı bir yaratığa dönüşmüştü; beyaz, süt gibi gözleri, sivri dişleri ve kürkü kardan yapılmıştı, rüzgârın uluması onun hırıltısıydı. Kar, düzlükte yaşayanları içeriye, saçak altlarına ve yığınlar halinde bir araya topladıkları, soğuktan fısıltılarının sesinin kısıldığı ve her nefeslerinden ısılarının çalındığı merdiven altlarına itmişti. Bu kar, dolambaçlı Arnavut kaldırımli sokakları örtüyor ve uzun zamandır lambacılar tarafından terk edilmiş olan her gaz lambası direğini kaplıyordu.

Dördümüz meydanın derinliklerine doğru yürürken, mavi dudaklarımızı neredeyse şefkatle okşayıp omuzlarımızda dinlenmeden önce yüzümüze doğru sıçrayan, dönen ve piruet yapan baletik kar tanelerini destekliyorduk. Yürürken sessizdik, soğuk zihnimi yasak yerlere sürüklenmeye zorluyordu.

Onu düşünürken bakışlarım solumda, vitrinleri geçip doğu tarafındaki ufukta, gri bulutlu gökyüzüne doğru püfür püfür tüten bir dizi bacanın arasında, Cantini Malikânesi'nin korkunç bir şekilde gölgesini düşürdüğü yerde dolaştı.

Neredeyse bir hafta boyunca günlerim Zephyr'in Goody Malikânesi'ni yönetmesine yardım etmek, meclisle ilgilenmek ve kurucuların günlüklerinde Gölgele hakkında diğerlerinin gözden kaçırmış olabileceği herhangi bir şeyi araştırmakla geçti.

Gecelerimi Adora'yla tünellerde, ateşin yanında birbirimize sokulup Alec ve Circe'den bölümler okuyarak, o evlenmeyecekmiş ve ben de karşı meclisten bir Kâfir değilmişim gibi davranarak geçiriyordum.

Gecenin bu kadar hızlı geçmesine içerliyordum. Ne zaman sabah olsa, Goody malikânesindeki yatağında uyandım, sanki onunla geçirdiğim gece hiç yaşanmamış gibi kollarımdan kayıp gidiyordu. Düşün hızla yaklaşıyordu ve aramızdaki her şey değişmek üzereydi.

Gözlerimi Cantini Malikânesi'nden ayırıp Mina Mae'nin Lokantası'na girdim ve Julian, Phoenix ve Beck'i takip ederek arka köşedeki bir masaya oturdum. Neredeyse her masada parkalar, kaşmir atkılar ve bunlara uygun kulaklıklar vardı. Çatlamış yüzler dumanı tüten bir fincan kahvenin üzerinde erimişti, ben Julian'ın yanındaki kabine kayarken küçümseyen bakışlar bizi izliyordu.

"Artık Kansas'ta olmadığımız kesin," diye mırıldandı Beck karşımdaki köşede, ellerini zorlukla sıcak tutan yırtık pırtık pamuklu eldivenlerine sıcak hava üflüyor, sonra da eldivenlerini yüzüne yaklaştırarak birbirine sürtüyordu.

Mina Mae'ye, daha az şanslı olanlar için para toplamak amacıyla kapılarını açması için bir jeneratör verildi.

Julian bunun Mina'ya ve kasabaya desteğimizi göstermemiz için bir fırsat olacağı konusunda ısrar etmişti. Ancak yüzlerindeki gergin ifadeden bunun pek de akıllıca bir fikir olmadığını anlayabiliyordum.

Bir kız masaya yaklaştı. Ufak tefekti, boyu bir metreyi geçmiyordu ve kalem emiyordu. Kalçalarından üç beden büyük erkek kotu sarkıyor, koyu renk saçları beyzbol şapkasının altından göğsüne vuruyor ve gömleğinin göğsüne iliştilmiş emayede *Cleo* yazıyordu.

"Sen yenisin," dedi, ses tonundan çok daha nazik olan kahverengi gözleriyle bana bakarak. Kalemi ağzından çıkardı. "Ne istiyorsun?"

Julian onun çenesini dürtükledi. "Sadece dört kahve yeter."

Beck ona sert ve onaylamayan bir bakış attı. "Ne? Sıcak kek yok mu?"

Julian gözleriyle restorani tarayarak, "Sıcak kek yok," diye onayladı. "Onları yiyecek kadar uzun süre kalacağımızdan şüpheliyim."

Sonra Cleo yürüdü, kot pantolonundaki delikler bacaklarına kadar uzanıyordu.

"Hey, Romeo," diye bağırdı Phoenix karşımda, bir şeker paketini suratıma fırlatarak. "Mina seni ona öyle bakarken yakalarsa kışına tekme yi basar."

"Bakmıyordum," diye açıkladım ve paketi ona geri fırlattım. "Mina'nın kızı mı?"

"Hayır." Julian arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve ağzını parmaklarının arkasına sakladı. Beck ve Phoenix bakıştılar ve Julian devam etti, "Anne ve babası on iki yıl önce öldükten sonra Mina onu altı yaşındayken yanına aldı."

Uğursuz yüz ifadelerini taradım. "Ailesine ne oldu?" Julian elini masanın üzerine koydu ve parmaklarına baktı.

"Onları ben öldürdüm," dedi başparmağına vurarak.

Beck aceleyle, "Bilmiyor," dedi. "Kimse bilmiyor. Cleo her zaman huysuz bir baş belası olmuştur. Cleo'ya, Mina'ya ve diğer herkese göre, ailesi kasabadan kaçmış ve onu geride bırakmış."

"Herkesin şehri terk etmesi ya da ortadan kaybolması gibi," dedim, aradaki her boşlukta onaylamama vardı.

Julian eğildi. "On üç yaşındaydım. Babamın idamından kısa bir süre sonraydı. Onları öldürmek istemedim. Hiç kimseyi öldürmek istemedim. Bilmediğin ve burada olmadığın çok şey var."

Saçlarımı geriye taradım. "Bunların beşimiz arasında kalan sırlar olduğunu varsayıyorum."

Julian'ın ciddiyeti yüz hatlarını kaplamıştı. "Eğer kasaba yaptığımız şeylerin gerçeğini bilseydi, hepimiz onlar için yanardık."

"Gerçeği ballandıra ballandıra anlatmaktan bıktım, tamam mı?" Phoenix içinde kıpırdanan tedirginlikle eğildi. "Bunu annen yaptı," dedi başışlarcasına. "Julian'ın gölge kanını kontrol etmenin bir yolunu buldu ve onu bu insanları öldürmek için kullandı. Gerçek bu Romeo." Tekrar kabinin içine düştü.

Bunu günlükte okumuştum ve laneti kırmak için ne kadar uğraştığını unutmuştum. "Kemik Adası'na vardığımda beni ziyaret etti. Onu geri getirmenin bir yolunu bulmamı istedi."

Julian kıkırdadı. "Öbür dünyada huzur içinde yatmıyor, değil mi?" Kahve geldiğinde sesleri azaldı.

Şehirde, tavırları değişti. Rahattan rahatsızlığa.

Kasabada kimsenin yüzlerine uzun süre bakmasına izin vermezlerdi. Bunun bir alışkanlık mı yoksa görünüşlerine ya da başkalarının onları nasıl gördüğüne dair bir güvensizlik mi olduğuna karar veremiyordum. Sık sık kapüşonların altına, ceket yakalarının arkasına saklanırlardı.

Ellerinin ya da parmaklarının arkasında başka hiçbir şey yoktu. Tarikatın ve Kutsal Deniz'in önünde, güçleri ve güvenleri duygularından çok daha ağır basan dayanıklı, kararlı Kâfirler gibi davranmak zorunda kalıyorlardı. Görünüşe bakılırsa, artık ihtiyaç duymadıkları zamanlarda bile hâlâ maske takıyorlardı.

Ancak beşimiz Goody Malikânesi'nde yalnız kaldığımızda kendilerini rahat hissediyorlardı, sanki nefes alabiliyorlardı. Adora'nın bana hissettirdiği gibi.

Phoenix siyah kahvesini masaya koydu, altın rengi gözleri eğleniyordu. "Ee Romeo. Gecenin bir yarısı gizlice nereye gittiğin hakkında konuşacak mıyız?"

Başparmağımın içiyle alt dudağımı sildim. "Benim patavatsızlıklarım seni zerre kadar ilgilendirmiyor."

Julian kaşlarını kaldırdı. "Şu anda Cyrus ile birlikte yaşamıyor mu?"

"Ne kadar çok sahip olamayacağınızı söylerseniz, o kadar çok arzularsınız."

Bir şeker paketini salladı, yüzünde dehşete düşmüş bir sırıtış belirdi. "Ölmek istiyor olmalısın."

"Evet, bunu bana daha önce de söylemişlerdi."

Beck çenesini kaldırdı. "Ona aşık falan mısınız?" Üç çift göz de benim üzerimdeydi.

"Ya da başka bir şey," diye cevap verdim. "Düşünebildiğim tek şey o. Onunla birlikte olmadığımında, sanki bir çekiç sürekli göğsümdeki kemikleri eziyormuş gibi hissediyorum." Masadakileri taradım ve hepsinin yüzünün eğlenerek buruştuğunu gördüm. "Ne?"

"Evet, boku yedin." Phoenix güldü. "Aşık oldun ve bunun farkında bile değilsin. Hem de bir Sullivan'a?" diye ekledi avucunu göğsüne bastırarak. "Kendi kendine çektiirdiğin acının vahşetinden bahset."

"Bu aşk değil. Saplantı," diye düzelttim onu.

Phoenix omuz silkti ve kahveyi ağzına götürdü. "Ben buna aşk diyorum. Sen saplantı diyorsun. Hepsi aynı şey."

Eğildim ve dikkatini çekmek için parmağımın masaya vurdum. "Yirmi dört yılımı kafam bir çuvalın içinde sıcak, aletim pantolonumun içinde soğuk, neredeyse sıfır insan etkileşimiyle yalnız geçirdim. Bana zerre kadar ilgi gösteren tek kız o. Bu bir saplantı, aşk değil," diye tekrarladım, kabine geri çökerek. "Beni seçmeyen birini asla sevemem."

Phoenix başıyla onayladı. "Güzel, onu bir daha görme," dedi, tüm mizah masadan kalkarken. Sanki bunca zamandır beni test ediyorlarmış gibi. "Bana ne olduğunu gördün. Norse Ormanı'nda emrinde bir sürü kız var.

Cleo'yu ya da başka bir flatlander'ı mı istiyorsun? Tamam, ama Kutsal Deniz olmaz, dostum. Kafatasının ezilmesine ya da yanarak kül olmasına değmez."

"Pekâlâ, devam edelim," diye araya girdi Julian. "Dün gece Romeo düşmanla dostluk kurarken" -gözlerimi kapatıp başımı salladım- "Zeph ve ben beyin fırtınası yapıyorduk ve sanırım Gölgelerle iletişim kurmanın bir yolunu bulabiliriz."

Beck ön girişe doğru bakarak, "Şeytanın sözü," diye mırıldandı.

Dikkatim Adora'ya çarpana kadar onu takip etti.

Kapının yanında duruyordu, uzun sarı saçlarında minik örgüler vardı, kürk mantoya sarınmıştı ve aptalın kolu mantonun altında kayboluyordu. Adam ona yakın duruyordu, çok yakın, ağzı kulağına dayanmıştı. Ve kadın gülümsüyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Julian ve göz ucuyla beni izlediğini hissedebiliyordum. Ama sonra önemsiz aptal eğildi ve onun mükemmel ağzının köşesini öptü.

Birden midem bulandı.

Birden derimin altında bir şey yanmaya başladı. Birden parmaklarım gerildi ve yumruk haline geldi.

"Sakin aptalca bir şey yapma," diye tısladı Phoenix. "Burada çok fazla insan var."

Kanım kaynadı ve sesleri kulaklarımda atan nabzımın sesinin ardına düştü. "*Romeo.*" "*Danvers.*" "*Stone.*" Sonra zihnim beni kışkırtıyor, gerçek olamayacak şeyler görmemi sağlıyordu. *Oda, iğrenç gözlerin ve alaycı kahkahaların çılgınlığına kapılmış eğlenen yüzlerin girdabında dönüyor. Ve kahkahaları durmuyor. Kahkahaları daha da yükseliyor, parmaklarıyla benim oturduğum masayı işaret ediyorlar. İşaret ettikleri yere bakıyorum, katledilmiş kalbimin önümde yattığını, parçalandığını, ağladığını ve kanadığını görüyorum. "Görünüşe göre biri kalbini masadan kaldırmayı unutmuş," diyor Adora ustaca bir gülümsemeyle, karşımdaki kabine kayarak. Sonra hançerini çekip kalbime saplıyor, kan yanağıma fışkırıyor. "Hadi yiyelim."*

Ve sonra odadan hava emildi.

Phoenix eğilip beni gömleğimden göğsümden yakaladığı sırada paltomu kaptım. "Lanet olası beynini kullan," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Kendimi onun elinden kurtardım ve kapıya doğru yürüdüm, görüşüm sis içindeydi. Çekici çiftin yanından geçip avuç içlerim kapıya çarpana kadar durmadım.

kapıyı iterek açtım. Soğuk hava yüzüme hücum etti ve oksijen bulmaya çalışarak ellerimi başımın üstüne koydum. Lokantanın yan tarafına doğru yürüdüm ve sırtımı tuğlaya dayadım.

Üçü yanıma gelirken Julian, "Ona saldıracığından emindim," dedi. Adora değil. Asla Adora değil.

"Bir saniye daha kalsaydım, kalırdım." Phoenix'in gözlerinin içine bakmak için döndüm. "İki aydan fazladır benim kızım ve dün gece de benimdi. Onun üzerinde başka bir adamın ellerini görmek isteyeceğim son şey. Bu zehirdir ve iğrenç bir hayal gücüne yol açar." Bir nefes verdim ve başımı tuğlaya yasladım. "Weeping Hollow'u terk etmek zorundayım. Hayatta kalamayacağım."

Phoenix bir elini omzuma koydu. "Başka seçeneğin yok."

Ona sinirli ve şaşkın bir şekilde baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dünyayı bir daha görme şansın

İkinci olarak da donmuş kıçın yüz yıl önce Ağlayan Kovuk sınırını geçti. Eğer kurucuların soyundan geliyorsan, döndüğünde gidemezsin. Ben gidemem. Julian, Beck, Zeph gidemez. Kahretsin, Adora da gidemez. Hepimiz burada sıkışıp kaldık."

Julian omzunu yanımdaki tuğlaya dayadı. "Üzgünüm Stone, ama bu doğru."

"Eğer bu doğruysa, annem nasıl gidebildi?"

"Çünkü," dedi Beck, "annen kurucu bir ailenin soyundan gelmiyor, bu yüzden ayrılabilirdi ve sen doğmadan önce ayrıldı. Artık ait olduğun yerde olduğuna göre, kasaba sana sahip çıkacaktır."

Sanki koca bir okyanus boğazımdan aşağı dökülmüş, başımı, göğsümü ve ciğerlerimi boğuyormuş gibi hissettim. Döndüm, avuçlarımı tuğlanın üzerine koydum, çenemi gıcırdattım, bu öfke içimde demlenirken kaslarım etimin altında kasıldı.

Bir dünyalı için kapana kısılmak tam bir cehennemdi. Dünyanın geri kalanını, toprağı, dağ manzarasını bir daha asla görememekle kalmayıp, Adora ve onun gösterişli nişanlısının arasında yaşamaya zorlandım.

Bu düşünceyle bütün öfkem beni ele geçirdi ve ellerimi yumruk yaptım, boğazımdan vahşi bir inilti çıkarken tırnaklarım tuğlayı kazıyordu.

Sonra yumruğum geri çekildi ve tuğla duvara saplandı, altındaki kil parçalandı.

BÖLÜM 47

OceanofPDF.com

TAŞ

GOODY MALİKANESİ'NDE BÜTÜN BİR MALİKANE İÇİN YETERLİ ALAN VE ODA BULUNDUĞUNDAN

cadılar meclisi, burada kalıyordum ve kalıcı bir çözüm bulana kadar da çoğunlukla burada kalmaya devam edecektim. Eleanor kapılarını Ocean'a ve bana açacak kadar nazik olsa da, bu asla uzun sürmeyecekti. Özellikle de Eleanor ve Kioni'yi her gün göremiyor, Winta'nın canını alan kişinin ben olduğumu bilerek gözlerinin içine bakamıyordum.

Bir gece Clarence viskiyi fazla kaçırmış ve en değerli varlığı olan Goody Malikânesi'nin tarihini anlatmak için kulağımı çalmıştı. Yunan Uyanışı ve İtalyan tarzı malikanenin beyaz dış cephesi, siyah panjurları, siyah demir parmaklıkları, çok katlı sundurmaları ve elli küsur bin metrekaarelik evi çevreleyen devasa beyaz kare sütunları vardı. Ve ben evin sadece yüzde beşinden daha azına girebilmiş, zamanımın çoğunu kütüphanede geçirmiştım.

Dışarıda, çeşitli ağaçlar çimenleri, bahçeleri ve yaya köprüsü olan bir gölü kaplıyordu ve sonbahar mevsimindeki renk cümbüşünün bir sanat eseri olduğunu hayal ettim.

Julian, Beck ve Phoenix beni giriş holünde bıraktılar ve orijinal parkeden kanı uzak tutmak için elimden geleni yapmamı tavsiye ettiler. Pirinç avizenin altında elimi kucakladım, parmaklarımı esnetiyordum, derim her boğumdan yırtılmıştı.

Zephyr'in kız kardeşi Winnifred elinde bir mendil ve gazlı bezle bana doğru yürürken göründü. Adora'dan bir iki santim daha uzundu. Julian beni onun hakkında uyarmış, cinsel iştahı ve birçok kişiliği olan, karışık bir yaratık olduğunu söylemişti. Diğerleri bir kadın bulmaktan bahsetmişti.

Dikkatim dağılmıştı ama tek düşüncem, tek fantezim, tek arzum Adora'ydı. Görünüşe göre saplantı aletimi terk etmiş ve beynime gitmişti.

Winnifred elimi avuçlarının içine aldı ve parmak eklemlerimi sildi. "Ne oldu?" diye sordu şehvetli bir ses tonuyla.

"Bir kız."

Gülümsedi. "Her zaman bir kızdır." "Hikaye böyle devam ediyor."

Bandajımı sarmayı bitirdi, sonra kolumu beline doladı, göğüslerini göğsüme bastırırken avucumu kalçasına koydu. Diğer cesur eli sikime doğru bastırdı ve gözleri kocaman açıldı, ağzı açık kaldı. "Korkunç," diye mırıldanarak pantolonumun ön kısmına masaj yaptı. "Benim odam seninkinin yanında. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilirim, sana bakabilirim. Ne zaman istersen, neye ihtiyacın olursa."

Bileğini kavradım ve vücudu onunla birlikte hareket edene kadar döndüm. Bileğini sıkıca kavrayarak kulağına, "İstediğim kadının bir parçası bile değilsin, ihtiyacım olanı da karşılayamazsın," dedim. "Bana bir daha dokunursan teklifini kabul eder, bu aleti çeneni kırmak ve karnını yeniden düzenlemek için kullanır, sonra Fallon seni tekrar bir araya getirebilsin diye morga bırakırım." Onu serbest bıraktım ve kendimi düzelttim. Winnifred bana şaşkın şaşkın baktı, ben de yaralı elimi havaya kaldırdım. "Ah evet, bandaj için de en derin şükranlarımı sunarım."

Ben uzaklaşırken "Sen bir pisliksin," dedi.

Malikânedeki hemen hemen her kapı on bir ayak boyundaydı. Diğer Heathen'ların beklediği evin arka tarafındaki ağır meşe kapı da bir istisna değildi.

İçeri girdiğimizde, diğerleri dairesel bir masanın etrafındaki muhteşem Gotik tahtlarda otururken, tütün, eski deri ve sedir noir'in tatlı ve dumanlı aroması beni rahatlattı. Clarence bize arkasını dönmüş, arka duvardaki yuvalara yerleştirilmiş İspanyol sedirinden yapılmış ahşap puro kutularından oluşan kütüphaneye hayranlıkla bakıyordu. Bir santim bile boşa harcanmamıştı.

Clarence bir kutuyu kapatıp yerine koyarken, "O koltuğa en son baban oturdu, Danvers," dedi. "Haydi, otur oğlum."

Birkaç özellik dışında neredeyse birbirinin aynısı iki boş sandalye vardı.

Her ikisi de maun ağacına işlenmiş derin süslü el oymaları, püsküllü abanoz derisiyle döşenmiş minderli oturma yeri ve sırtıyla ortaçağ görünümündeydi.

Ancak sandalyelerden biri heykelsi örümcek kolçaklarla çevriliydi ve derinin üzerindeki ahşap arkalığa Dünya sembolü oyulmuştu. Yatay bir çizgiyle kesilmiş ters bir üçgen. Diğer sandalye baş rahip için tasarlanmıştı.

Oturdum, enerji içimde uğuldarken avuçlarımı kolçakların serin ahşabında kaydurdum. Başımı kaldırdım ve çemberin etrafına baktım.

Dördü de bana bakıyordu; Beck'in gözleri yaşlıydı, Phoenix gözyaşlarını gizlemeye çalışıyordu, Julian rahatlamış bir şekilde sırtıyordu, Zephyr ise başıyla onaylıyordu.

Hepimiz kendimizi rahat hissettik. Hepimizin kendi yöntemleriyle verdiği uzun ve yorucu bir savaşın sonuna gelmiştik. İkimiz de bunu saklayamıyor, inkâr edemiyor ya da bir kenara itemiyorduk.

"Hayatımız boyunca boş bir sandalyeye bakıp durduk," diye yutkunduk Beck, sonra gözlerinin kenarlarını kıstı. Julian eğildi ve omzunu tuttu. "Seni orada otururken görmek... *lanet olsun.*" Bir avucunu yüzüne sildi. "Hiçbirimiz bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştik ama bırakamadık. Neye tutunuyorduk bilmiyorum. Umuda. Boşluğa. Bilmiyorum ama bırakamadık."

"Ah, bebek Beck," diye mırıldandı Zephyr. "Seni duygusal yumuşacak."

"Beck haklı," dedi Julian. "Bu, size en çok ihtiyaç duyduğumuz bir zamanda bizim için büyük bir an. Stone'un çemberi tamamlamasıyla birlikte artık daha önce hiç erişemediğimiz büyüye erişme imkânına sahibiz."

Clarence yerine oturdu, düz beyaz saçları yüzünü perdeliyordu. "Devam et."

Julian çenesini Zephyr'e doğru itti. "Zeph, senin fikrin. Sıra sende."

Zephyr ayak bileğini dizine çaprazlamış, dirseklerini bir güve kanadının her iki yanına dayamış, parmak uçlarını görünen ağzının yanında birbirine bastırmıştı. "Bildiğimiz tek şey, Gölgelelerin insanları uykularında öldüren beş duman dalgası olduğu. Bir teorim var, rüyalarına erişiyorlar çünkü insan bilinçli olmadığında bu daha kolay oluyor. Bu da zayıf oldukları anlamına geliyor. Her iki durumda da, onları gölge halindeyken öldüremeyiz. Denedik. Taş, toprak elementi ve döner kapı ile daha önce hiç erişemediğimiz bir boyuta erişmemizin bir yolu olabileceğini düşünüyorum."

"İnsanların hayallerine erişmek mi istiyorsun? Kafalarının içine mi girmek istiyorsun?" Clarence eğlenerek arkasına yaslandı. "Evet, bu kesinlikle senin aklına gelebilecek bir fikir gibi görünüyor."

"Gölgeleleri aramak için bir rüya boyutundan diğerine geçebiliriz. Bu durumda, farklı şekillere bürünebilirler. Bir şey

bütün, elle tutulur. Kanlı ellerimi sarabileceğim bir şey," diye açıkladı Zephyr. "Bunun mümkün olduğunu biliyorum. Bunu daha önce kitaplardan birinde görmüştüm. Heathen Athenaeum'da ihtiyacımız olan şey olmalı."

157 yıl önce olsa bu fikrin saçma olduğunu düşünürdüm ama Adora'yı kasabanın çok korktuğu Gölgelerden korumanın bir yolu varsa her şeyi yapardım. "Herkes uyumayı reddederken, bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz. Ne kadar az zihne erişebilirsek o kadar iyi."

"Stone haklı," diye kabul etti Zephyr. "Bu seçenekleri daraltıyor."

Clarence ayağa kalktı. "Bunun mümkün olup olmadığını öğrenmenin tek bir yolu var." Diğerleri de onunla birlikte puro duvarına doğru yürüdüler.

Ben de takip ettim ve oda sessizleşti.

Clarence bir kutuya uzandı, parmağının ucunu bir yarığa soktu ve bir *klik* sesi duyulana kadar yavaşça çekti. "Çok sert çekersen alarm çalar."

Puro duvarının ortası kendi kendine geriye doğru itildi, ardından sola doğru kayarak gizli bir geçit ortaya çıktı.

Önce Clarence geçti, ben de en son geçtim, altımız tek sıra halinde geçitten geçip sarmal bir merdivenden indik.

Phoenix kafasını çevirdi, muzip sırıtışı giderek büyüyordu. "Heathen Athenaeum'a hoş geldiniz."

Phoenix karşı duvardaki devasa taş şöminede alevleri tutuştururken yeraltına gizlenmiş iki katlı odaya hayranlıkla baktım.

Koyu renkli, eskitilmiş tuğla ve ahşap detaylar duvarın bir tarafından diğerine uzanıyordu. Ocağın üzerinde erimiş şamdanlar ve fenerler yığılıydı.

Diğer tarafta, bizim indiğimiz yerde, tavandan yere kadar sıkıca yerleştirilmiş iki kat kitap rafı vardı. Üst kat boyunca demir korkuluklar vardı ve aynı tasarım her iki taraftaki eşleşen spiral merdivenlerden aşağıya doğru iniyordu.

Odanın ortasında, alt katta, birbirine bakan iki deri koltuk ve etraflarında kâğıtlar ve parşömenler serpiştirilmiş beş maun masa vardı.

Alt kata ulaştığımızda, sağ taraftaki duvarın içine bir eczane sıkıştırılmıştı. İçeride düzinelerce şişe, geçen yılların yıprattığı ve tarih attığı etiketlerle parlıyordu. Solumda, antika çerçeveler içinde portrelerden oluşan bir duvar vardı.

Portrelerden oluşan duvar beni içine çekti ve bu duvarda beş adam hariç hepsinin yüzü kapalıydı. Özellikle bir portre dikkatimi çekti. Bu adam maske takıyordu, gözleri gece gökyüzünün rengineydi. Portresinin altında Foster Danvers ve ardından 1836 yazan bir plaket vardı.

"Bu senin baban," dedi Zephyr, yanımda belirerek. "Ve bu maskesiz olan da senin büyükbaban. Weeping Hollow'da her şeyi başlatan beş adamdan biri."

"Babamın neye benzediğini hep merak etmişimdir," diye itiraf ettim. "Onun neye benzediğini bilirimsem belki kendimin de neye benzediğini bilirim diye düşündüm." Başımı eğdim ve kendimi kontrol etmek için duruşumu düzelttim, sonra bana hayat veren adama baktım. "Onun da lanetli olduğunu hiç düşünmemiştim. Görünüşe göre birbirimize benziyoruz." Zephyr'e döndüm. "Ona ne olduğunu biliyor musun?"

Kalça kemiklerini kavrayan Zephyr gözlerini bana çevirdi. "Bir atamızdan annenin laneti kırmak için çaresiz olduğunu duyduk." Tekrar babamın portresine baktı. "Sana hamile olduğunu ğrendiğinde Foster'ı terk etti. Sanırım onsuz devam edemezdi." İ ekti. "Onun hakkında bildiklerime göre, iyi bir adamdı."

Arkamızda, Julian'ın sesindeki volüm katlanarak arttı. "Bütün bu sihri sen mi çaldın?" diye sordu.

Zephyr ve ben neden bahsettiğini anlamak için geri çekilmeden önce bakiştık.

"Ben büyü almadım," diye karşı ıktı Clarence, çantayı kilitledi ve cebine bir anahtar bıraktı. "Bu benim sakladığım büyü ve senin her zaman tam erişimin oldu. Niyetimi sorgulama, Blackwell."

Julian diğer Heathen'ları işaret etti. "Drdmzden işkence yoluyla çıkarılan sihirdi. Peki ne için?"

Clarence'ın gözleri kısıldı. "Bana güvenmek zorundasın. Ben senin tarafındayım." "Ve ben de onların tarafındayım," dedi Julian, sesini kontrol etmeye çalışırken sakinleşerek duygularını. "Meclis bize nesne muamelesi yaparken, benim işim Dinsizlere insanlıklarını hatırlatmak. Lütfen, etini kemiklerinden ayırarak işkence ettiğin bana büyüklük taslama ve benim tarafımda olduğunu söyle." Parmaklarını saçlarında gezdirerek başını salladı. "Babamın da istediği gibi meclisi ön planda tuttuğun doğru ama benim işim Dinsizleri n planda tutmak."

Odada sessizlik hakim oldu.

Cadılar meclisinin dinamiklerini öğrenmeye başlamıştım. Clarence meclisin baş rahibi ve nihai karar mercii olmasına rağmen, Julian Dinsizlerin sesiydi. Her gün Beck, Zephyr, Phoenix ve beni kontrol eden oydu. Kendi güçleri zayıfladığında diğerlerinin başvurduğu güç oydu. Kaya gibiydi. Ruh oydu.

Beck kalbi olan kişiydi. Her biri diğerlerine eşit derecede korkutucu görünmesine ve kendi aralarında ne kadar sık kavga edip anlaşmazlığa düşmelerine rağmen, üçünün de en küçükleri olan Beck'e karşı zayıf bir noktası vardı. Onlarla birlikte yaşamaya başladığımdan beri hiçbirinin Beck'e sesini yükselttiğine, onunla alay ettiğine ya da onu aşağıladığına tanık olmadım. Sanki Beck'in bundan çok daha farklı etkileneceğini biliyorlardı.

Zihin olan Zephyr, her şey çok gürültülü ve kaotik olduğunda her zaman sakin ve mantıklı olandı. Tüm Heathen'lar arasında şaşırtıcı bir şekilde kendimi en rahat onun yanında hissettim. Belki de taktığı maske beni rahatlatıyordu. Belki de konuşma tarzı ve tartıştığımız konulardı. Bazen odada birbirimizin ne dediğini anlayan tek kişi biz olurduk.

Ve Phoenix de ruhun ta kendisiydi. Hayat, gerçek ve motivasyon getirdi.

Hiçbiri rolünün farkında olmadan hareket edişlerini izlemek büyüleyiciydi. Ama dördüne bakarken tek düşündüğüm, benim bu işin neresinde olduğumdu.

Julian nefes aldı. "Bilmek bizim hakkımız Clarence. Bize söylemediğin şey nedir?"

Clarence Beck'e baktı. "Devam et, Parish. Ona söylemenin zamanı geldi." Julian'ın kaşları çatılmış, kafa karışıklığı ifadesini bulanıklaştırmıştı.

Heathen Athenaeum'da sadece çıtırdayan ateş ve saat beklemeye aldırmiyordu. Geri kalanımız Beck'ten haber almak için saniyeleri sayıyorduk.

Beck isteksizce Julian'a döndü. "Son birkaç yıldır önsezilerim var."

Julian çenesini kaldırdı. "Ne tür önseziler?"

"Savaş," dedi Beck uğursuz bir ses tonuyla. "Ne zaman ve neden olacağını tam olarak bilmiyorum ama bir savaş yaklaşıyor. Ve şimdi lanet bozulduğuna göre, bunun sadece güç için bir savaş olacağını varsayabilirim." Julian donup kaldı, diğer Heathen'lar da öyle. Beck devam etti, "Tek bir karar domino etkisi yaratarak bu süreci başlatabilir, Julian. Eğer bu olursa, durduramayız. Ve korkarım bu domino etkisi Gölgeler'le başlayacak."

Julian Phoenix ve Zephyr'e döndü. "Siz ikinizin bundan haberi var mıydı?" İkisi de başlarını salladı ve odadaki enerji değişti. Julian tekrar Beck'le yüzleşti. "Neden bana söylemedin?" Julian incinmiş, morarmış görünüyordu. Ama sonra yüzünde bir bilinç belirdi ve başını geriye atıp tavana baktı. "Bana söyleyemedin çünkü değer verdiğim biri ölüyor," diye toparlandı, sonra tekrar Beck'e baktı. "Haksız mıyım?" Korku yavaşça Julian'ın yüzünü kapladı, gümüş gözleri ölümcül bir hal aldı. "Kim ölüyor, Beck? Fallon mu? Agatha mı? Jolie?"

Beck başını salladı. "Yapma bunu."

Julian çenesini esnetti ve kaşlarını kaldırdı. "Fallon mu?"

"Bir anlaşma yaptık, dostum."

"Fallon mu?" Julian, sesi giderek daha acil bir hal alarak başının etini yedi. Beck avuçlarını havaya kaldırdı. "Sakin ol, tamam mı?"

"Julian," diye seslendi Clarence, Julian'ın vızıltısının odadaki enerjiyi yükselttiğini hissediyordu.

"Söyle bana!" diye emretti ama Beck başını salladı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Julian Beck'i boğazından yakaladı ve şöminenin duvarına yaslanana kadar geriye doğru yürüttü. Gümüş rengi gözleri sulandı. Metalik gözyaşları. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez ağladığını görmüştüm.

Zephyr öne çıktı, elini Julian'ın omzuna koydu ve kulağına fısıldadı. Phoenix, Zeph'in hemen her durumu çözme gücüne sahip olduğunu bilerek bekledi.

Zephyr bir adım geri çekilir çekilmez Julian Beck'i bıraktı ve avucunu yüzüne sildi. Yanlarını kavradı. "Sadece söyle," diye fısıldadı, bir yalvarış gibiydi. "Ahlak kurallarını siktir et. Bana söylemek zorundasın kardeşim."

"Fallon değil, tamam mı?" Beck kelimeleri boğazında düğümlenerek söyledi. "Sorun sensin."

BÖLÜM 48

OceanofPDF.com

TAŞ

GECE, İSKANDINAV ORMANI'NI YIYIP BITİRDİ VE ONU ZIFIRI KARANLIĞA GÖMDÜ, Yukarıdaki gölgelikler ise çeyrek ayın ışığını dışarıda tutuyordu. Ormanda yolumuzu bulmak için sahip olduğumuz tek şey saf hafıza ve kararlılıktı.

Kar ayak seslerimizi bastırıyor, geriye sadece ağaçların arasında dolaşan gece hayaletlerinin fısıltıları kalıyordu.

Julian, Goody Malikânesi'nden ayrıldığımızdan beri bizimle konuşmamıştı. Yüzünü zar zor görebilsem de göğsündeki endişenin kıpırdadığını, tabanlarından süzüldüğünü ve ayaklarımın altında titreştiğini hissedebiliyordum. İnsan kendi ölümünün ayrıntılarıyla nasıl başa çıkar? Eğer o da benim gibiyse, Julian Blackwell Fallon'un öğreneceği düşüncesi yüzünden acı çekiyordu. Ona nasıl söyleyeceğini, söyleyip söylemeyeceğini, ona sonsuza dek söz vermişken bu dünyayı nasıl geride bırakacağını.

"Ona söyleme," diye cevap verdim, hiç sormamış olmasına rağmen, sesimi alçaltarak, ruhları rahatsız etmemeye dikkat ederek. "Ben olsaydım, ona söylemezdim."

Julian'ın gümüş gözleri karanlıkta benimkileri buldu.

"Hepimiz için olduğu gibi senin ölüm zamanın da hâlâ belirsiz Julian. Yarın ben ölebilirim ya da ondan sonraki gün Fallon. Her günümüzü başka bir gün olmayacakmış gibi geçirmeliyiz çünkü bu aptalca görünüyor, değil mi? Zamanı geri sayarak zamanımızı boşa harcamak?" Bir dalın altına eğildim. "Fallon'u tanıyorum. Onu küçüklüğünden beri tanırım. Hiç kimseyi seni önemseyi kadar önemsemedi. Günlerinin geri kalanını seni kurtarmanın yollarını arayarak geçirecek."

"Stone," dedi Julian, beni durdurmak için kolumdan tutarak. Diğerleri yürümeye devam etti ve Julian onlar duyma mesafesinden çıkana kadar bekledi. "Gittiğimde beni geri getirmeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum." O

Sırtları daha da alçalan adamlara bakmak için döndü. "Sizi neyle tehdit ederlerse etsinler, Fallon dizlerinin üzerine çökmüş olsa da beni geri getirmeyin. Hayatımı bir başkasınıkiyle değiştirmeyi reddediyorum. Kendimi asla affedemem. Anlıyor musun?"

Julian elini omzuma koydu ve sıktı. "Ve eğer beni geri getirirsen, Ağlayan Kovuk'tan çıkmanın bir yolunu bulsan iyi edersin çünkü senin için geleceğim Danvers. Senin için gelir, ellerini keser ve Kasaba Meydanı'ndaki çardağa asarım. Böylece onları bir daha asla kullanamayacaksın. Hayatlarla Rus ruleti oynamak için değil. Adora'ya dokunmayacaksın. Ve o pislikle evlendikten sonra etini dövmeyeceksin."

Julian'ın benimkini tuttuğu gibi ben de onun omzunu tuttum. "Benciliz, değil mi?" Omzunu sıkarken bakışlarım onunkilerin arasında kaydı. "Seni geri getirme düşüncesi aklımdan hiç geçmedi, Heathen'lar beni tehdit etse bile, Fallon dizlerinin üzerine çökse bile çünkü yaptığım seçimlerle yaşamak zorunda olan sen değilsin Julian. Onlarla yaşamak zorunda olan benim, tıpkı şu anda vicdanımda Winta'nın ölümüyle yaşadığım gibi."

"Bu olumsuzluk da ne böyle?" Beck yanımda belirerek sordu. "İşimize bakabilir miyiz? Kurtarmamız gereken hayatlar ve öldürmemiz gereken Gölgeler varken burada kışımızı dondurarak zamanımızı boşa harcıyoruz."

Julian ve ben birbirimizi bıraktık ve kilit ve zincirle kapatılmış demir bir kapının dışında bekleyen diğerlerine katıldık. Diğer tarafta Beck'in bir zamanlar karnaval dediği yer vardı. Buraya daha önce bir kez gelmiştim, Heathen'lar beni ahırdan ve ormandan sürüklediklerinde, çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Zephyr kapıyı iterek açtı. Kapı sallanırken gıcırdadı, rüzgâr onu yolun geri kalanına götürdü ve orman çoktan ölmüş olan köy benzeri bir alana açıldı.

Patikadan aşağı doğru yürümeye başladığımızda, çürüyen ahırlar bir mezarlık gibi yolun her iki yanında sıralanmıştı. Her kış esen rüzgâr yırtık muşambaları kapıp götürüyor, muşambalar dalgalanıyor ve ellerine ne geçerse tokatlıyordu; bir tıslama ve bir uğultu.

Bir açıklığa doğru yürüdük ve ortasında durduk. Kasvet burada uğursuz bir sis gibi dolaşıyordu, burada yalnız olmadığımızı söylüyordu. Tarih kendini bu topraklara, bu çevreye sıkıştırmış, hortlaklarını ve hayaletlerini çağrılana kadar uyumaya zorlamıştı.

Başımı geriye attım, bakışlarım yukarıda yükselen ve en az iki yüz fit uzunluğunda olması gereken büyük dairesel nesneyi takip ediyordu. Gördüğüm bir manzara

daha önce hiç görmedim.

"Bu bir dönme dolap," diye açıkladı Julian.

"Karnavala hoş geldin Stone." Phoenix kollarını iki yanına kaldırdı. "Tüm sihrin gerçekleştiği yere."

"Buna karnaval demek yanıltıcı olur," diye çıkıştı Zephyr. "Tanrılar biliyor ki bu topraklar neredeyse yüz yıldır eğlenceye tanık olmadı."

Phoenix ona, "Burası üç ay önce senin beyaz kışının o kabinde sevişmesine tanık oldu," diye hatırlattı. "Bunun bir yüzyıl yetecek kadar eğlence olduğunu söyleyebilirim."

Zephyr'in parlayan gözleri gökyüzüne doğru kaydı. "Evet, çünkü anlamsız seks hepimize büyük keyif veriyor."

Phoenix başını eğdi. "Zephyr Goody'nin başka türlü bir sekse düşkün olduğunu düşünemiyorum." Julian'a döndü. "Julian, Beck, sen yapabilir misin?"

Julian sırtarak başını salladı.

"Anamlı... Ze-ze-zeph..." Beck öksürdü. "Özür dilerim. Sanırım bu iki kelime bile aynı nefesi paylaşmayı reddediyor."

Zephyr nefes verdi. "Siz üç ahmağa kendimi haklı çıkarmak zorunda olduğumdan değil, ama beyni yerine siki olmayan her erkeğin kendi deliklerini seçmeyi tercih edeceğine inanıyorum." Zephyr kalça kemiklerini kavradı ve sanki o geceyi hatırlıyormuş gibi uzaklara baktı. "Francesca'yı becermenin işkence olduğundan bahsetmiyorum bile. Doruğa ulaşmak için bir dondurma hayal etmek zorundaydım. Çikolatalı dondurma, sıcak şekerleme, fındık ve hepsi."

Phoenix güldü, avuç içleri dizlerine düştü. "Bana o geceyi tatlıya olan düşkünlüğünün kurtardığını mı söylüyorsun?"

"Kafam karıştı." Kıkırdadım. "Dondurmayı düşünmek zorunda mıydın?"

Zephyr omuz silkti. "Taze pişmiş kurabiyelerin bu durum için uygun olmadığı ortaya çıktı."

Beş Heathen gecenin ortasında daire şeklinde dururken kahkahalar tüm alanda yankılandı. Yüzlerindeki gülümsemeye bakarken, *işte bu* diye düşündüm. Her zaman istediğim şey buydu. Keşke genç halim bunu görebilseydi de her şeyin daha iyi olacağını bilseydi.

"Pekâlâ, pekâlâ," diye araya girdi Julian. "Gölgelere geri dönebilir miyiz lütfen?" Bakışları çemberin etrafına yöneldi ve Beck parmağıyla çemberin içine bir pentagram çizerken kahkahalar azaldı, her bir nokta her birimizin durduğu yerde bitiyordu. "Neyse ki zevk ya da acıya ihtiyacımız yok.

..."

Talimatlar karmaşık değildi. Bir büyü söyleyecek, sonra da Heathen Athenaeum'dan aldığımız şişeyi içecektik. Her şişe, içinde bir tutam saç bulunan büyü içeriyordu. Kimin saçı olduğu önemli değildi, yeter ki ait olduğu kişi o anda uyuyor olsun. Diğer boyuta geçtikten sonra, bir kişinin rüyasından diğerine geçebiliyorduk.

Phoenix avucunu pentagramın üzerinde gezdirdi ve bir büyü fısıldadı.

Fısıltı etrafımızı sardı, kelimeler bir araya dizildi ve bir yılanın tıslaması gibi ortaya çıktı. Ayaklarının dibindeki pentagramın noktasında bir alev tutuştu. Sonra kayarak Beck'in çizdiği çizgileri takip etti, ta ki ateş her bir noktaya değene ve yıldızın tamamı yanana kadar.

Hepimiz yumruklarımızdaki şişeleri tutarak bakiştık. Vakit gelmişti.

"Aperi ianuam.

Liceat mihi intus.

Ad subconsciousiam.

Ego sum apud te."

Bu dizeleri beş kez tekrarladık, her bitirdiğimizde alevler daha da yükseliyordu. Son turda şişeyi yuttuk.

Gözlerimi tekrar açtığımda diğerlerinin gözleri hâlâ kapalıydı.

"Kitap çalışmaya başlamasının ne kadar süreceğini söylüyordu?" Sordum ama ikisi de cevap vermedi. "Zephyr?" "Zephyr?" diye seslendim, sonra arkamdan "Stone" diye bir ses duydum.

Göğsüm sesi anında tanıdı ve kalbim dörtlale attı.

Birden dalgaların sesini duymaya, tuzlu suyun kokusunu almaya ve okyanusun tadını almaya başladım. Döndüm ve arkamda Adora deniz fenerine doğru koşuyordu.

"Stone, orada dikilmiş ne yapıyorsun?" diye sordu elini sallayarak ve *Tanrım, çok güzeldi.* Onu bu adada bir kez gördüğümde, sadece benim olduğu zamanlara geri döndüm. "Buraya gel."

Güneş tepemizde ışıldıyordu ve onu daha iyi görebilmek için elimi gözlerime götürüp gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Adora kumda yalınayaktı, saçları açıktı ve üzerinde kırmızı bir elbise vardı.

Heathen'lara dönüp baktım. Hâlâ gözleri kapalı, donmuş bir halde arazinin ortasında duruyorlardı, pentagram hâlâ yanıyordu. Onlarla yüzleştüğimde, olması gerektiği gibi gece vaktiydi, ama baktığımda-"Taş!" Adora kahkaha attı ve bu ses vücuduma mutluluk yaydı, yüzümü ona döndüğümde hava aydınlık ve sıcaktı. "Eğer buraya gelmezsen-"

Ona bitirmesi için bir şans vermedim. Pentagram noktasından ayrıldım ve ayaklarımın altından kumlar havalanarak peşinden koştum. "Dünyada ziyaret etmeyi hayal ettiğin onca yer varken, Bone Adası'nda olmayı mı seçtin?" Sırtarak ve onu kollarımın arasına alarak sordum. "Neden, Adora?"

Başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Çünkü orası senin olduğun yer." Sonra parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek bana baktı.

Beni öpmek üzere olduğunu söyleyen bir bakış.

Arka planda bir çığlık yankılandı.

Girdiğim yere geri döndüm, kardeşlerimi alanda beni beklerken görmeyi umuyordum ama geriye sadece karanlık bir tünel kalmıştı.

Kardeşlerim, diye tekrarladı zihnim. Onları kardeşlerim olarak gördüm. Dudaklarıma yavaş bir gülümseme yerleşti.

Ama uzun sürmedi.

Bir çığlık daha yankılandı ve tünelden geliyordu. "O da neydi?" Adora sordu.

Yüzünü ona döndüm ve kaşlarının birbirine yapıştığını gördüm.

Her iki ayağı da güvenli bir şekilde kuma basana kadar onu indirdim. "Gitmem gerek," diye açıkladım, başparmağım elmacık kemiğini okşarken. "Neden uyuyorsun? Yakında benimle buluşman gerekiyordu."

Gülümseyerek başını salladı. "Sen neden bahsediyorsun?" Belki de burada, onun rüyasında, gizlice dolaşmak zorunda değildik.

Eğildim ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Uyan sevgilim," diye fısıldadım, parmak uçlarımı yanağına sürterek. Yutkundum, onu başka bir adamla görmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım ve göğsümdeki acı tekrar ortaya çıktı. "Seni görmek zorundayım, bu yüzden uyanman gerek."

Ve sonra kollarımda kayboldu, ben zifiri karanlıkta durana kadar tüm adayı da beraberinde götürdü.

Çığlık tekrar geldi. Tünel küçülmeye, kapanmaya başladı.

Ona doğru koştum, her adımda derin kumda yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Tünel kapanmadan hemen önce içeri daldım, bir zemin boyunca yuvarlandım ve sert bir yüzeye çarptım.

Gözlerim loş bir odada açıldı. Kendimi cızırtılı bordo bir halının üzerinden kaldırdım - darbeyi yumuşatan şey.

Duvarlar ahşap kaplamaydı ve halının üzerinde odadaki diğer tek şey olan tek bir fener duruyordu. Yaklaştım, alevin yükselişini izledim.

içinde titriyordu. Çok garip bir şekilde hareket ediyordu. Işığın odayı neredeyse eşit olarak aydınlatması gerekirken, aydınlatmıyordu. Işık sadece bir yönde parlıyordu. Bir deniz feneri ışını gibi.

Bakışlarım ışığı takip ederek ahşap bir kapının üzerine düştü. Diğer taraftan bir çığlık daha yükseldi.

Hiç vakit kaybetmeden kapıdan içeri daldım, merdivenlerden yukarı koştum ve sesi takip ederek bir koridordan aşağı indim. Ta ki başka bir kapının önünde durana kadar.

Nefes aldım, parmaklarımı topuzun etrafında kıvırdım, sonra kolu çevirerek kapıyı açtım. Odanın köşesinde bir kadın duruyordu, elleri iki yanında kenetlenmişti, beyzbol şapkasının altında kahverengi saçları vardı. Yüzünü göremesem de kot pantolonundaki deliklerden tanıdım. "Chloe?" Bir adım daha yaklaştım. "Hayır, ben Cleo, değil mi?"

"Uyan, uyan, uyan, uyan," diye mırıldandı alçak bir sesle, tüm bedenini odanın köşesine bastırdı, sanki kolları onu sara c a k m ı ş gibi.

Ona doğru yürüdüm. "Cleo," diye tekrarlardım, elimi omzuna koydum ve onu çevirdim.

Cleo'nun gözleri şapkasının kapağının altında iri ve parlaktı. Kollarımı pençeledi, beni daha yakına çekti ve omurgasını köşeye bastırdı, vücudu titriyordu. Parmakları beni o kadar sıkı kavramıştı ki tırnakları derimi parçaladı. Hiç bu kadar korkmuş birini görmemiştim.

Onu kendime çektim. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Beni öldürmeye çalışıyor," diye fısıldadı. "Ve şimdi burada olduğuna göre, seni de öldürecek."

Döndüm ve odanın boş

olduğunu gördüm. Ne bir yatak

ne de bir pencere vardı.

Kendi gölgelerimiz bile.

Cleo'yu bir kol boyu geride tuttum ve bakışlarını karşılamak için eğildim. "Cleo, ben bir şey göremiyorum," dedim hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ve omuzlarını sıkarak. Ellerimde çok küçük görünüyordu ve sanki onu kıracaktım gibi hissediyordum. "Orada hiçbir şey yok."

Cleo dondu kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ş-ş-ş-şu anda tam arkanda."

Tekrar geri döndüm, bu sefer daha önce orada olmayan açık bir kapı aralığında duran birini yakaladım. Sırtı bana dönüktü ama bir kadın olduğunu anlayabiliyordum. Saçları koyu sarıydı, sırılsıklamdı ve tenine yapışlıyordu. Kalçalarının etrafından yırtılmış bir elbise giymişti ve her yerinden su damlıyordu.

ayaklarının dibinde bir su birikintisine dönüştü. Titriyordu ama bunun kızgınlıktan mı yoksa üşümekten mi olduğunu anlayamadım.

Sonra omzunun üzerinden bakmak için hafifçe döndü.

Gözleri o kadar ürkütücüydü ki, bana bir şeyler hissettirdi.

Yüzü çok tanıdıktı, bana bir şeyler hissettirdi.

Yüzüne kazınmış her özellik bana bir şeyler hissettirdi.

Sonra nefes almaya, sesimi bulmaya çalışıyordum. "Adora?" Adora değildi. İsim dudaklarımdan çıkar çıkmaz anladım.

Adora'nın gözlerinin farklı bir tonda, daha kedigil olduğunu anlamak için kalbinin sıkışmasına neden olan ilk tepkiyle savaşmak bir saniye daha uzun sürdü. Adora'nın dudakları daha dolgun, daha yuvarlaktı. Aynı burnu paylaşıyorlardı ve başka biri onu Adora sanabilirdi ama ben öyle olmadığını biliyordum.

Adora'nın her santimine dokundum.

Dudaklarım Adora'nın her santimini tatmıştı. Hayatım boyunca Adora'yı çizdim.

Bu kadının o olmadığını bu şekilde anladım.

Ancak, tıpkı ona benzeyen biriydi ve boynunda Adora ile aynı zinciri takıyordu.

Cleo kolumu tuttu, neredeyse kulağıma bağıracaktı ama sesi sanki milyonlarca mil öteden geliyordu. "Anlamıyorum," diye fısıldadım başımı sallayarak. "Eğer o değilsen, o zaman kimsin?"

Dudakları kıpırdadı ama hiçbir şey çıkmadı. Sanki sesi ondan çalınmış gibiydi. Dudaklarını okumaya çalıştım ama sonra eşikten adımını atıp gözden kayboldu.

Cleo şimdi önümde duruyordu. "Ne gördün?" Ama onu kenara ittim ve kadının peşinden koştum.

Ayağım eşikten dışarı adım atar atmaz duvarlar çözüldü ve zemin altımdan kayıp gitti, yerçekimi beni bir kara deliğe doğru çekti. Düşerken, düşerken, midem çalkalandı ve kollarım ve bacaklarım çılgınca tutunacak bir şeyler aradı, düşüş durduğunda ne olacağından korktum.

Sonun yaklaştığını görebiliyordum. Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm.

Ama zaman tükeniyordu.

Ve dibe vurmadan hemen önce gözlerim açıldı.

Boğazıma bol miktarda oksijen hücum etti ve ciğerlerimi parçalıyormuş gibi hissettirecek kadar sert öksürerek arkamı döndüm, boğazım

yanıyor.

"Nefes al Stone," diye duydum, kimin söylediğini bilmeden. Kendimi avuç içlerime dayadığımda bir elin omurgamı ittiğini hissettim, sonra dirseklerime düştüm ve solunum yollarımı açmak için kıvrıldım. Öksürük hırıltıya dönüştü ve kalbim saniyede yüz kez atmaya başladı. "Derin bir nefes al."

Bu Zephyr'di ve parmakları tekrar omurgamı yukarı itti, kanımı dolaştırdı, her şeyin içimde olması gerektiği gibi hareket etmesini emretti. Bunu hissettim ve derin bir nefes aldım, sonra nefes verdim, her şeyin yeniden ritme girdiğini hissettim.

Döndüm ve sırt üstü uzandım.

Gözlerim sulanıyordu ve avuç içlerimi gözlerime bastırdım. "Ne oldu?"

Mırıldandım, sonra birkaç kez göz kırptım, Zephyr'i gördüm ve Beck beni çevreliyor.

Zephyr bana bir şişe su uzatarak, "Üç saattir baygındın," dedi.

Doğruldu, avucumu yüzümde gezdirdim ve kapağını açtım. "Üç saat mi? Peki ya siz dördünüz?"

Phoenix bir metre öteden, "Kendi saçımı içtim," diye homurdandı. "Yani, evet, garip bir deneyimden bahsediyoruz."

Zephyr'e baktım ve- "Bir rüyaya kapıldım," dedi. "Bir sonrakine giden yolu bulamadım. Ama biz zaten paylaşma işini yaptık. Sen ne gördün?"

Eğer üç saat geçmişse, o zaman ... "Cadı saati mi?" Julian saatine baktı. "Dokuz dakika kaldı."

Adora. "Gitmem gerekiyor." Ayağa fırladım ama Phoenix önüme atladı ve omzumu itti. "Hey, dostum. O kadar hızlı değil. Dökülme zamanı."

Adamlar etrafımı sardı, bir cevap bekliyorlardı.

"Gördüklerimden emin olmak benim için çok zor. Ve emin olmak istiyorum," diye itiraf ettim, onlara yalan söylemek istemiyordum ama her şeyi de anlatmak istemiyordum. "Bana güvenmek zorundasınız."

Phoenix tekrar omzumu itti. "Sana güveniyor muyum?"

"Beni kışkırtma," diye uyardım. "Seni incitmek istemiyorum, bu yüzden bana bir sebep verme."

"Bırak gitsin, Nix," diye seslendi Julian ve Phoenix kenara çekildi. "Bırak da halletmesi gereken her neyse onu halletsin. Eğer Stone bizden biriye, döndüğünde doğru olanı yapacaktır."

Dudaklarımda bir sırıtiş belirdi. "Senin doğru olanı yaptığın gibi doğru olanı yapmak mı?"

Julian cevap olarak başını salladı ve ben de arkamda onların kahkahalarını duyarak koşmaya başladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

OceanofPDF.com

ADORA

OKYANUSUN BİR KALP ATIŞI VARDI.

Mağaranın dışında, buz gibi rüzgârın altında dururken, okyanusun kalp atışlarının, hafif titreşimlerinin göğsümde kıpırdadığını hissettim. Stone'u beklerken, vanilyalı kolamı yudumlarken ve bakışlarımı Bone Adası'na doğru Atlantik'te sabit tutarken, kuma gömülü müzik setinden şarkımız kısık sesle çalıyor ve ateş çıtırdıyordu. Gece nefesimi içine çekti ve soğuğu dışarı verdi. Kar taneleri narin ve hülyalı bir şekilde süzülüyordu ve ben sonsuza dek burada kalmayı ve Cantini Şatosu'na dönmemeyi diledim.

En azından burada, deniz fenerinin büyüleyici manzarası vardı. En azından burada, sevgili karadenizimi hissedebiliyordum.

En azından burada, ışın bana dokunabilirdi.

Ve annemin, annelerin söylediği gibi, kızlarının aşta lanetleneceğini başından beri bilip bilmediğini merak ettim.

"Ve bir gün sen de boğulacaksın," demişti ve çenem sıkılmıştı. Yazdığı bu büyük aşk hikâyesi, katatoniden önce onu tüketen tekinsiz bir şey değildi. Boğulanlar için bir kaçış kapısıydı. Açgözlülük, korku ve nefret dolu bir kasabada, bu kitap istediğim zaman Ağlayan Kovuk'tan ayrılabilceğimi hatırlatıyordu. Narnia'ya giden bir gardırop. Harikalar Diyarı'na giden bir tavşan deliği. Kemik Adası'na açılan bir kapı.

Ama Stone'un olmasını beklediğine inanmıyordum.

Yıllarca okyanusta uyurgezerlik yaptıktan, kumda uyandıktan, sularında durduktan, sırlarımı paylaştıktan ve ona hayran olduktan sonra hayatımın en uygunsuz noktasında taş kıyıya vurdu. Ne de olsa en büyük hikâyeler böyle doğardı. Beklenmedik. Aniden. Kozmik.

Ama hep böyle olacaktık, değil mi?

Bir hikaye. Bir anı. Deniz fenerindeki toz.
Kızıl Ay Tutulması yedi gün içinde gerçekleşecekti.
Düğün on gün içindeydi.
Stone ile sadece on günüm kalmıştı.
Bir şekilde, hayatta kalamayacağıma gerçekten inanmıştım.
Onu arkamda hissedebiliyordum. Tenimdeki uğultuyu, göğsümdeki sarsıntıyı, ensemde kaynayan sıcaklığını.
O geldi, kalbim şarkı söyledi. Geldi.
Hiçbir şey söylemedi. Sadece nefesinin başımın tepesine vurduğunu, göğsünün sırtıma baskı yaptığını, karın kaslarının omurgama doğru hareket ettiğini, kalçalarının popoma dayandığını hissedene kadar yaklaştı. Ben geriye doğru eğilip ona doğru düşene kadar öylece durdu.
Başımı omzuna koydum.
Stone ellerini ceplerinden çıkarıp bana doladı ve okyanusun ötesindeki Kemik Adası'na bakarken beni kendisine bağladı.
Uzun bir süre sessiz kaldık, memnunduk.
Denizin esintisi, okyanusun dalgaları, kalbinin sırtımda attığı yumruklar.
O anda, saatin tik taklarını onun da hissettiğini biliyordum.
"On gün," diye fısıldadım.
Ve sonra beni kollarında döndürüyordu.
Stone'un üzerinde ödünç alınmış giysiler, siyah bir kot pantolon, Norse Ormanı'ndan kalma buzları hala oluklarında duran bir Heathen botu vardı ve yüzü boştu. Sanki ne düşündüğünü anlamayayım diye bilerek silmiş gibiydi.
Kolayı elimden aldı, birkaç yudum içti ve eğilerek kuma bıraktı. Geri dönerken köprücük kemiğimi, boğazımı, sırlarımızın saklandığı yerleri ve çenemi öptü. Sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu, dilinin tadı vanilyalı kola gibiydi.
Elleri kalçalarımı buldu ve beni mağaranın içine, sıcak bir yere sürükledi. Mağaranın bizi avuçlarında bir arada tuttuğu yere. Ateşin sıcaklığının tenimizi yaladığı yere. Şarkının tekrar tekrar çaldığı, sözlerinin bizimle alay ettiği yerde.
Battaniye yığınının üzerine düştü, beni üzerine aldı, dağınık, çaresiz eller vücudumdan aşağı kayıyor, kot pantolonumu, kırmızı külotumu, külüstür bir arabadaki iki genç gibi aşağı çekiyor, gömlekleri, ayakkabıları veya kot pantolonunu tamamen çıkarma zahmetine girmiyordu. Bunun için zaman yoktu.
Belden aşağım çıplak kaldığında ayağa kalktı ve beni hevesle kucağına çekti ve bacaklarımı beline doladı. Saçlarımı çekip

omzumu ve boynumu öptü. Boyunu kavradığımda dudakları yanağımda tembelce gezindi ve onu içime soktuğumda kulağımda inledi.

Yüzümü tuttu ve beni her zamankinden daha uzun ve derin öptü. Beni sıkıca kavrayan bir kalple öptü.

Bu sefer farklı hissettim.

Bu sefer veda ediyormuş gibi hissettim. Bu sefer temelli.

Yüzüne, gözlerinin içine bakmaya çalıştım ama bana izin vermedi.

Çabalarım sinirlenerek kolunu belime doladı ve ben sırtüstü yatana kadar bizi döndürdü. Parmaklarımızı boynunun arkasında birbirine kenetledi, başımı dirseklerinin arasına sıkıştırdı, beni öptü ve içime itti ve ben şimdiden onsuz yarını, ertesi günü ve ondan sonraki günü düşünüyordum. Göğsüm yanıyor ve boğazım düğümleniyordu çünkü yüzünü göremesem de, gözlerine bakamasam da öpüşünden, itişinden, tutuşundan onu *hissedebiliyordum*. Mutsuzluğu hissedebiliyordum çünkü o da bensiz bir hayatı düşünüyordu ve bu bizi ayırıyordu.

Bunu bana neden yaptığını, beni neden bu şekilde altında tuttuğunu, neden bu gece bizi bu şekilde bitirdiğini bilmiyordum, ama bu lanet kalbimi kırıyordu ve nefes alamıyordum. Hareketleri tutkuluydu, yavaşça öğütüyordu ve kendimi ağlarken buldum. Sonra gözyaşlarını siliyor, beni öpüyor ve benimle sevişiyordu ve ben daha fazla dayanamadım.

Gömleğini pençeledim ve yüzümü boynuna doğru ittim.

Stone başını omzumun kıvrımına bıraktı, kollarını bana doladı, durana kadar itişleri yavaşladı. Ve öylece kaldık, birbirimize sarıldık.

O gece ikimiz de gelmedik.

Ama bunun gerçekten önemli olduğunu hiç sanmıyorum.

Şarkı çalıyordu ve tek düşünebildiğim bu şarkının her zaman *o* şarkı olacağıydı. Hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak bir şarkı. Deniz fenerine ilk vardığımız andan, ben sallanırken tozlu zeminden beni izlediği ve vedalaştığımız ana kadar aşk hikayemizin arka planını oluşturan şarkı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Sonunda benden uzaklaştı, kot pantolonunun fermuarını çekti ve sırtını duvara dayayarak durdu.

mağaranın duvarı.

Ayağa kalktım ve kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden yukarı çektim, cebine uzanıp bir kutu ezilmiş sigara almasını izlerken kendimi boşlukta hissettim. Sonra bir tane yaktı, nefesini içine çekti, nefesi titriyordu.

"Ve hikâyemizin burada başladığını düşünmek," diye fısıldadı nefes verirken, kıyıya vuran dalgaların ve etrafımızda ağlayan rüzgârın sesi. "*Başladı* derdim ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Bu bir vedaydı.

Bu lanet bir vedaydı.

O anda kendimi hasta hissettim. Tıpkı bir merdivenden çıkarken, hiç düşünmediğiniz bir anda en tepeye varıp, hiç orada olmayan son basamağa adım attığınızda hissettiğiniz duygu gibi. İçimde yaşayan duygu buydu.

"Sen ve ben kül olmuşuz gibi hissediyorum," diye fısıldadım ve Stone'un gözleri benimkilere döndüğünde kan çanağına dönmüştü. Onları daha önce hiç kan çanağı görmemiştim. Mürekkep ve kan. "Biz külüz," diye tekrarlardım. "Biri bizi dürtünceye kadar şeklimizi koruruz. Yüzlerce yıl dayanırız. Çözülmeyiz ya da yüzmeyiz; batarız ve *ah*, batarız. Ama günün sonunda hâlâ külüz. Sadece kemiklerimizde trajediyle doğarız."

Aptal şarkı dışında yine sessizdi. Bir nefes daha. Bir nefes daha.

Ve sonra, "Adora, bu şekilde devam edemem." Ve sadece *Adora* deyişinden bile kalbimin yeniden kırıldığını hissedebiliyordum. "Seni onunla göremem. O sana dokunurken ve seni öperken arka planda var olamam. Bu beni öldürüyor ve buna daha fazla dayanamıyorum," dedi. "Sen benim saplantımsın ve eğer ikimiz de bırakmazsak, eylemlerimin sonuçlarına katlanacağın bir gün gelecek."

Bu şekilde devam edemem, diye tekrarladı zihnim, yavaşça, sanki anlam veremiyormuş gibi.

"Lütfen bunu bana yapma," diye fısıldadım, endişeliydim, içimde çok yer kaplayan bir şeyin yavaşça elimden kayıp gittiğini hissediyordum. "Seninle on günüm daha var. On gün daha dayan. *Bana on gün daha ver*. O zaman benden nefret edebilirsin. Sonra beni bir daha asla görmek istemeyebilirsin."

Stone şaşkınlıkla bana baktı. "Kesinlikle çaresizsin." Sigarasını ateşe attı ve başımı ellerinin arasına alarak bana doğru yürüdü. "Gitmeden önce bana tek bir şey söyle," dedi, gözleri gözlerimin arasında kayarak. "Tam burada, hemen şimdi. Dürüstlükten başka bir şey değil. Eğer gitme şansın olsaydı, o gün sana sorduğumda benimle gelir miydin?"

deniz feneri?" Başını iki yana salladı. "Eğer gidebilseydik benimle hemen şimdi gider miydin?"

"Fark etmez," dedim. "İkimizin de böyle bir seçeneği yok."

"Önemli!" Gözleri hiçbir zaman o zamanki kadar karanlık bakmamıştı; gece gökyüzünden bir kesit gibi. Sesini alçalttı, daha nazikti. "Benim için önemli."

"Neden?"

"Çünkü bu senin istediğin şey olacak. Kasabanın, meclisinin, nişanlının ya da babanın istediği değil. Kendin için seçim yapma gücüne sahip olsaydın, beni seçer miydin? Üç harfli bir peri masalı olsa bile mi?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Beni birazcık tanısaydı, cevabı zaten biliyor olurdu.

Kız kardeşlerim buradaydı. Augustine baş rahipken güvenliği ve adaleti sağlamak için burada olamazdım. Fable tekrar ağlayarak uykuya daldığında onu tutmak için orada olamazdım. Ya da düğün, yükselme töreni gibi özel anlarına tanıklık edemezdim. Bir de Ivy vardı ki onu daha önce pek çok kez hayal kırıklığına uğratmıştım. Onu yalnız bırakamazdım. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra olmazdı. En azından ben burada olsaydım, Ivy ve ben birlikte kırık kalpli ve yalnız olabilirdik.

Onlar için her şeyi feda edebilirdim, bu yüzden benden seçim yapmamı istemeye nasıl cüret eder. Aşksız bir hayata hazırlanmıştım.

Kız kardeşlerimin olmadığı bir hayata hiç hazırlanmamıştım. Sonunda "Hayır," dedim.

Stone gözlerini kaçırdı ve bir nefes verdi. "Bir de buraya zaman dolmadan önce seninle bir yerlere varmak için geldiğimi düşünürdüm." Çenesini sıktı ve bir adım geri çekildi. "Birçok şey gibi davranıyorsun Adora, ama bana karşı rol yaptığını sanmıyordum. Sen çok iyi bir oyuncusun."

"Numara

yapmıyordum." "O zaman korkuyorsun."

"Sen de korkuyorsun!"

"Hayır, Adora," dedi sırtarak. "Ne istediğimi itiraf etmekten korkmuyorum." "Ne istiyorsun o zaman?"

"Sadece sen, başka bir şey değil."

"O zaman beni sevdiğini söyle," dedim fısıltıyla, çaresizce. İki hafta içinde ya ölecektim ya da sevgisiz bir evliliğe hapsolacaktım. Bu muhtemelen son kez olabilirdi ve bunu ondan duymanın nasıl bir his

olduğunu bilmeden nasıl devam edebilirdim? "Sadece üç kelimelik bir masal olsa bile."

Vücudu kaskatı kesildi, ifadesi sersemlemişti. "İnanılmaz derecede bencilsin. Beni burada çürümeye terk etmek için başka bir adama bir ömür veriyorsun," dedi, hayal kırıklığı boğazında düğümleniyordu. "İki haftadan kısa bir süre içinde onun soyadını alacaksın, o sana beni hasta edecek şekilde sahip olacak ve ben de asla benim olmayacak bir kızı sonsuza dek arzulayacak lanetli bir Kâfir olacağım."

"Öyleyse, benim için savaş!"

"Senin için savaşmak mı?" Gözlerini kırıştırdı, gözleri kocaman olmuştu. "*Benim* için savaş! Bir kez olsun beni seç!" Nefes aldı, sesine acı kazınmıştı. "Adora, bu kasabaya senin için ayak bastım. Başka bir adamın mülküne izinsiz girdim, üç kat tırmanıp pencereye çıktım, istemediğim halde içeri girdim ve sikimi nişanlısının içine soktum. Bu gece burada olmak için Heathens'ı terk ettim. Beni seçmeyi reddeden ve eline geçen her fırsatta beni inciten bir kız olan senin için savunduğum tüm ahlaki kurallara ihanet ettim. Senin için savaşıyorum, sadece benim dudaklarımdan altı saat sonra onun bu dudakları öpmesini izlemek için. Ama çektiğim eziyet yeterli değil. Şimdi tanrıların kalbimin de senin olduğunu bilmesini istiyorsun, öyle mi? Sırada ne var, omurgam mı? Ruhum mu? Beni dizlerimin üzerine çöktürüp parçalamalarını ve daha önce bir kez olduğu gibi kanamamı seyretmelerini mi istiyorsun?" Gözleri öfkeliydi ve benimkiler arasında gidip geliyordu. "Bakın şimdi canavar kimmiş."

Başım titriyor, boğazım düğümleniyor ve her şey bulanıklaşıyordu.

Stone ensemden tutup başını gözlerime bakacak şekilde eğdiğinde gözleri kısıldı. "Bu bir daha gerçekleşmeden önce ciğerlerimin sökülmesi, son nefesimin çalınması gerekir."

Göğsü kabarak beni bıraktı.

"Kırılmışsın," diye fısıldadım. "Öfkeli ve kırılmışsın."

Stone başını geriye attı ve nefes verdi.

"Kırık, içimde düzeltilmesi gereken bir şey olduğunu ima ediyor. Ben kırık değilim, Adora. Sensiz bir bütün değilim." Gözlerini bana çevirdi. "Arada bir fark var."

"Fark etmez," dedim, şarkının tekrar çaldığını duyamadım. Şarkıyı kapattım ve vanilyalı kolaları, battaniyeleri, bizim için aptalca yarattığım randevuyu toplamaya başladım. "Hiçbirinin önemi yok. Bu kasabanın iyiliği için hâlâ onunla evlenmek zorundayım."

"Hayır, hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," dedi. "Yazar olan sensin. Ben sadece sırlarını fısıldadığın boş sayfalarım, sonra da ufalayıp bir kenara attığın şeyim. Ben senin avuçlarının içindeki kitabım. Sonunda, bu hikaye senin. Nasıl istersen öyle yazabilirsin."

Başımı salladım. "Bir şeyleri değiştirebilseydim değiştirirdim çünkü sensiz yaşamaktan korkuyorum."

Stone duvarı tekmeleyerek oradan ayrıldı. "Bugün mutlu görünüyordun. Yarın mutsuz değilmişsin gibi davranmak senin için kolay olmalı." Sonra tünele giden gizli geçide doğru yürürken sırtını gördüm. Kalbim bana bağıırıyordu. Kanım beni bırakıp ona koşmaya çalışıyordu.

Buraya kadarmış. Bu sondu. Ve ben bunu durduramadım. Bu sözlerin son sözlerimiz olmasına izin vermeyi reddettim.

"Hey, Stone," demek için acele ettim, bitkin ve yenilmiştim, ama bilmesi gerekiyordu. Arkasını döndü ve ben de ona baktım. Tüm detaylarıyla.

Kapüşonlu gözleri, uzun siyah kirpikleri, bir erkek için fazla hassas olan ağzı.

"Her zaman *sadece* seni isteyeceğim," dedim sonunda yüksek sesle, fısıltıyla değil. Hiç de fısıltı değildi. "Benim için her zaman *sadece* sen olacaksın. Ve bu asla değişmeyecek."

Korkuyla önce ben döndüm, battaniyeyi çantaya soktum, parmaklarım titriyordu, onun sırtını tekrar görmeye dayanamıyordum.

"Hey, Adora," diye seslendi.

Elimde değildi. Omurgamı dikleştirdim ve gözlerini tekrar yakalamak için döndüm.

"Her zaman seni seçeceğim. Her hikâyede," dedi yüksek sesle, fısıltıyla değil. Hiç de fısıltı değildi.

"Bu asla değişmeyecek."

BÖLÜM 50

OceanofPDF.com

TAŞ

26 OCAK 2021

CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 5 GÜN KALA

BUGÜNE KADAR BIZE BAHŞEDİLMİŞ EN BÜYÜK SANAT ESERLERİNDEN BAZILARI bir sanatçının hissedilme ya da duyulma ihtiyacından başka bir şey değildir.

Kendilerini toplumun onayladığı şekilde ifade edemeyenlerin uhrevi bir yeteneğe sahip olmalarının tesadüf olduğuna inanmayı reddediyorum. Yüzyıllar boyunca kitaplar, okuyucuyu sınırların ötesinde düşünmeye ve hayal kurmaya teşvik etmek için portallar, yol haritaları ve günlükler, siyah kanlı kalpler, kağıt odalar ve deri ciltli kemikler olarak hizmet etti. Bir şeyin iki insanı birbirine bağlayabilmesi, birinin diğerini kilometrelerce, bazen de ömür boyu uzakta hissetmesini ve duymasını sağlaması ne kadar inanılmaz. Ne kadar *inanılmaz*.

Gözlerin ruha açılan bir pencere olduğunu söylediler. Ben bunun sanat olduğuna ve gözlerin kalbe açılan bir pencere olduğuna inanıyordum.

Ve beş gece önce Adora'nın bana bakışı beni sevdiğini söylüyordu. Duyulmak için yalvaran gözlerle bana bakmıştı.

O zamandan beri yatakta yatıyorum, gece boyunca uyuyamıyorum, seviliyorum ve yalnızım.

Çünkü... aşk, ne yazık ki, yeterli değildi. Beş gün içinde, sonsuza dek başka birine ait olacaktı.

Sonunda biri tarafından sevilme ve ondan uzaklaşmaktan başka seçeneğin olmaması gerçekten bir trajedi. Sonunda, onun kaderi bir başkasına ait olmaktı ve ben de uzaktan izlemeye mahkum oldum.

Gün ışığı yatak odasını aydınlattığında daha sıcak tutan giysilerimi giydim ve Goody Malikânesi'nin birinci katında kahvenin kokusu yayılırken merdivenlerden indim. Diğer Heathen'lar çoktan uyanmış ve arka verandada toplanmışlardı, bu yüzden Ocean oturma odasından bana katıldığında ben de bir fincan yaptım.

"İyi haber," dedi gülümseyerek. "Clarence'ın Batı Yakası'nda bir mülkü var ve önceki kiracı Gölgele tarafından öldürüldüğü için benim taşınmama izin veriyor."

Tezgâha yaslandım. "Bu doğru mu?"

"Ne zamandır bir evim yok. Ne zamandır hatırlamıyorum. Bana şehirde bir iş de bulacağını söyledi. Bütün bunlar bittikten sonra belki yanıma taşınırsın diye düşünüyordum. Kim bilir," diye sırttı, "belki de şansım yaver gider ve şehirde bir kadın bulurum. O zaman bekçinin mirasını devam ettirebilirim."

"Sana güveniyorum kaleci," dedim ona. "Ama önce sakalını düzeltmen gerekecek. Güzel bir yüzün orada kaybolmasını istemezsin."

Dışarıdaki Heathen'lara katılmak için uzaklaşırken Ocean güldü.

Arkamdan Fransız kapılarını kapatırken Phoenix, "Berbat görünüyorsun," diye selam verdi. Verandanın basamaklarından birine oturmuş, dizlerinin arasına bir fincan sıkıştırmış, donmuş gölü çevreleyen ölü bahçeye bakıyordu. "Müstakbel Bayan Cantini nasıl? Dün gece üçlü yapmak için Cyrus'u da yanında getirdi mi?"

Onu beş gündür görmediğimi bilmiyordu. Onu ne kadar özlediğimi bilmiyordu.

"Bunun komik olması mı gerekiyor?" Kahvemi yudumlarken fincanın üzerinden ona baktım. "Bu kelimeleri geri yutup boğulmaktan çekinme."

Phoenix sırttı. "Vay canına, seni gerçekten çok etkilemiş."

Zephyr sallanan sandalyeden kıkırdadı. Her zamanki şık tarzında giyinmişti, bu on yılda sanırım vintage olarak görülebilirdi. Oxford gömlek, kazak, tüvit pantolon ve deri botlar. Çoğunlukla siyah giyen Julian'ın aksine, giydiği renkler her zaman sessiz ve sakinleştiriciydi.

Ancak Beck'in kirle lekelenmemiş bir kot pantolonu yoktu ve kot ceketinin altına her zaman kapüşonlu dedikleri bir şey giyerdi.

Phoenix, kolsuz gömleklerin üzerine kot pantolon ve deri ceket giyerdi. Kışın bile, sanki vücudu bir fırın gibiydi. Bu kadar sıkı örülmüş bir grup için tarzları çok farklıydı. Tek ortak noktaları boyunlarında asılı olan gümüş kolyelerdi. Heathens'a katıldığımdan beri tarzım dördünün karışımı haline geldi.

Omzumu bir sütuna dayadım ve karla ıslanmış ufka baktım. "Cantini'nin finneuma'sı, yani ruh eşi olduğundan bahsetti." Eldivensiz elimi cebime soktum. "Benim etrafımdaki davranışlarına bakılırsa, başka birine ait olduğuna inanmak çok zor." Neden onlarla Adora hakkında konuşuyordum ve neden duramıyordum?

Julian ve diğer Heathen'lar bakıştılar, sonra da kahve fincanlarına baktılar.

Acemi olmaktan nefret ediyordum. "Şimdi ne var?"

"Hiçbir şey," dedi Zephyr. "Sadece Cyrus onun *dengi* ama yine de senin için ona ihanet etti. Gerçekten çok şaşırdık. Onu gerçekten etkilemiş olmalısın." Yeşil gözleri benimkilere dikildi. "Kutsal Deniz söz konusu eşleşmeler olduğunda oyun oynamaz, sizi temin ederim."

Julian arkasına yaslandı, dizini büktü ve botunu dış duvara dayadı. "Eğer söylediklerin doğruysa ve kız onun eşiyse, beş gece sonra kendin göreceksin. Yatma törenlerinde gökyüzüne parlak bir ışık yükselecek. Ağlayan Kovuk'un neresinde olursanız olun onu görebilirsiniz. Meclisleri için oldukça büyük bir olay."

"Yatak töreni mi?"

Beck karşımda, diğer sütunun karşısında duruyordu. "Diğer ritüellerini de hesaba katarsak o kadar da garip değil. Ama evet, kurucu aileler de bunun bir parçası. Adora ve Cyrus birbirlerine çok uygun oldukları için büyü onlardan akacak ve cadılar meclisi de bunu emecek."

"Sanırım hasta olacağım." Başka bir adam onu becermekle kalmayacak, herkes onu izleyecek, çıplaklığını, göğüslerini, bir zamanlar ona verdiğim orgazm ifadelerini görecektir, bir zamanlar sadece onun ve benim olan her şeyi alacaktı.

Phoenix nazıkçe sallanmayı bıraktı. "Eğer istersen, o gece odana bir ya da iki kız göndererek *dikkatinin dağılmasını* sağlayabiliriz."

"Nafile bir sevişme teklifinizi takdir etsem de reddetmek zorundayım," dedim. "Sıradan alternatiflere bel bağlamak benim tarzım değil. İyilik istemek de öyle." Tüm benliğimi Adora'ya teslim ettikten sonra, kendimi güvende hissetmeyi hayal bile edemezdim.

ve başkasına açılacak kadar rahat. Ayrıca, hiç kimse onun kadar mükemmel olamazdı - benim eşsiz sirenim. Onsuz olmayı tercih ederim.

Bu konuyu değiştirmem gerekiyordu. "İskandinav Ormanı hakkında bilmem gereken ve bana henüz söylenmemiş bir şey var mı?"

Adamlar karşılıklı bakiştılar. "Şey..." Beck söze başladı ama Julian onun sözünü kesti. "Bunu zamanı geldiğinde düşünürüz çünkü şu anda sabırsızlanıyorum. Beş gün oldu. Sana yeterince zaman verdik ve bir başkasını riske atamayız. Rüya manzarası sırasında ne oldu?"

"Zephyr haklıydı. Cleo'nun rüyasındaydı. Farklı bir formda." Son beş günü elimden geldiğince çok araştırma yaparak geçirdikten sonra nihayet onlara söyledim.

Julian kaşlarını kaldırdı. "O mu? O kim?"

"Gölgeler. Bir insan şekline büründü." Kupamı verandanın korkuluğuna koydum. "O sırada Cleo'nun rüyasındaki kadın Adora'ya çok benzediği için konuşmakta tereddüt ettim." Düşüncelerini durdurmak için elimi uzattım. "Adora değildi, ama belki de bu kadın onun bir atası ya da yakın akrabasıydı. Boynuna Adora'ninkine benzer bir zincir takmış gibi görünüyordu. Aynı zinciri Adora'nın annesinin yazdığı bir kitapta da görmüştüm." Bu kadının dudaklarının kıpırdadığını hatırlıyordum, zihnimde tekrar eden bir görüntü gibiydi. *Circe*, demeye çalışmıştı.

Beck Julian'ın dikkatini çekti. "Marcelline Sullivan," dedi parmaklarını şıklatarak. "Kızlar küçüklüğünden beri koma benzeri bir durumdaydı. Ya Gölgelele bir ilgisi varsa?"

Eğer durum böyleyse, bu Adora'yı mahvederdi. "Adora'ya göre annesi Ağlayan Kovuk'tan kaçmaya çalıştığı için komadaydı."

"Adora inkâr ediyor gibi görünüyor," dedi Phoenix. "Marcelline o gün Adora'yı okyanusta boğuyordu. Sonunda onu yakalamadan önce Kemik Adası'na kadar yüzdü ve Adora'yı güvende tutmanın tek yolu cadılar meclisinin onu bir sebzeeye dönüştürmesiydi." Julian'ı işaret etti. "Bahse girerim Marcelline'in kafasının içinde bir yerde kilitli kalmıştır, kızgındır ve Ağlayan Kovuk'u inadına öldürüyordur."

"Sadece rüyalara erişebilmesinin nedeni," diye ekledi Zephyr.

"Bir kitaptan söz etmiştin," dedi Julian. "O kitaba ihtiyacımız var Danvers."

Konuşma o kadar hızlı değişiyordu ki, Phoenix'in Adora'nın annesinin onu boğmaya çalıştığından bahsetmesinin ilk şokunu atlatamamıştım. Parçaları bir araya getirmek, bunun bir anlam ifade etmesi için bir

Gelgit dalgaları birbiri ardına. "Annesi neden onu boğmaya çalışsın ki? Başka iki kızı daha var, değil mi? Peki, neden özellikle Adora?"

Veranda sessizliğe gömüldü.

Birkaç saniye sonra Julian, "Gerçekten bilmiyorum," dedi. "Sebepe ne olursa olsun, önemli değil. Kitaba hâlâ ihtiyacımız var."

"Kitap büyük ihtimalle Cantini Malikânesi'nde olacak ama geçen seferki gibi bir kız yüzünden başka bir Kâfirin haydutluk yapmasına ihtiyacımız yok." Zephyr çenesini Julian'a doğru kıvırdı. "Kâfir derken Julian Blackwell'i kastediyorum."

Julian'ın başı bir an için geriye düştü. "Laneti bozdum, değil mi?"

Phoenix ellerini birbirine sürttü. "Başka bir kitap çalma görevinin kokusunu mu alıyorum?"

"Göreve gerek yok," dedim ve dört çift göz bana çevrildi. "Beş gece önce ondan çaldım."

Günlerimin ve gecelerimin çoğunu kitabı sonuna kadar okuyarak, sonra tekrar okuyarak ve içinde saklı mesajları çözerek geçirdim. Önceleri, Alec ve Kirke'nin Adora'nın annesinin hayal gücüyle uydurulmuş kurgular mı olduğundan, yoksa hikâyelerinin gerçek olup olmadığından ve bu kitabın annesinin kafasında kendini gösterip göstermediğinden emin değildim. Ancak Cleo'nun rüyasında Kirke'yi görür görmez bunun gerçek olması gerektiğini anladım.

Bir saat sonra yuvarlak masanın etrafında toplanmıştık.

Julian kuzguni koltuğunda arkasına yaslanmış, ben diğer dinsizlere Alec ve Kirke'nin hikâyesini anlatırken kitabı karıştırıyordu.

"Marcelline'in burada ne yazdığına inanamayacaksın," diye mırıldandı Julian, kitabı Beck'e doğru çevirerek. "Yasaklı Kız'ın Laneti'nin tüm hikâyesi burada."

"Yasaklı Kızın Laneti nedir?"

Julian burnunu kitabın sırtına sokarak, "Uyarıcı bir hikâye," diye mırıldandı. "İhaneti önlemek için, gerçekten. Başka bir cadıyla evli olan ama bir ölümlüye aşık olan bir deniz cadısıymış. Tünelleri sevgilisini görmek için gizlice gidip gelmek için kullanıyormuş ama yakalanmış. Sonu iyi bitmedi diyelim." Kitabı kapatıp kucağına bıraktı ve kapağına vurdu. "Peki burada ipuçları var mı?"

Başımı salladım. "Gölgeler beş varlık değildir. Ben bunun tek olduğuna inanıyorum. Bu Circe ve bir şekilde onun ruhu beşe bölündü. İpuçları bizi safire ve kaynağa götürüyor, bu yüzden tahmin etmem gerekirse safirin bizi Yasak Mağaralar'daki kaynağın dibinde beklediğini söyleyebilirim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5 1

OceanofPDF.com

ADORA

27 OCAK 2021

KIZIL TUTULMADAN ÖNCEKİ GÜN
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 4 GÜN KALA

FABLE INLEDİ.

Fable'ın inlediğini daha önce hiç duymamıştım ama bu kasvetli, şekerli bir sesti. Fable'ın iniltisi bile iyimser kalbini ve pozitif doğasını söndüremedi. Büyük güneş gözlüklerinin arkasına ve büyük boy Voodoos kapüşonunun içine saklanmıştı. Ancak V harfinin üzerini örten maskeleye bandının üzerine kalın bir kalemle bir D harfi yazılmıştı.

"Ughh," diye inledi yine.

Ve *"Arggh," diye homurdandı* Ivy, gözleri başka bir masada oturan Cyrus'taydı. Solgun yüzü, kahvenin arkasına saklanırken mavi tonları varmış gibi görünen siyah saçlarıyla perdelenmişti, dolunay gözleri sarkıktı.

Kızıl Ay Tutulması ertesi gece gerçekleşecekti. Artık yıllar değil. Artık aylar değil. Artık haftalar değil.

Bunca zaman sonra, Kane'in ölümüne kırk sekiz saatten az bir süre kalmıştı.

İyi, diye düşündüm. Bu ağrı bende birini öldürme isteği uyandırdı.

Stone'u Şehir Meydanı'nda görebilmek umuduyla bir hafta boyunca soğukla mücadele etmişim. Planın ters gitmesi ihtimaline karşı, o aynı şeyi hissetmese bile, onun hakkında ne hissettiğimi bildiğinden emin olmak istedim. En sinir bozucu

Tüm bunların bir parçası da onun zaten bildiğine inanmamdı ve ben onu tekrar görmek için herhangi bir bahane bulabilecek kana susamış bir aptaldım. Onunla konuşmak için. Duygularımı itiraf etmek gibi.

Buzlu camlı pencereden dışarı, Kasaba Meydanı'na baktım.

Daha önce olduğu gibi, her geçen insan Taş değildi.

Kahvem ellerimde soğurken içimden "*Aggh*" diye bir ses çıktı. Tırnaklarım tırnak yataklarına kadar ısırılmıştı.

Altmış üç saniyeden fazla bir süredir gözümü kırpmamıştım.

Ve Sullivan kardeşler, aşk onları ısırp üç güçlü, cesur kadını sefil, anlaşılmaz zombilere dönüştürdükten sonra orada oturuyorlardı. Artık acımı kendimden ya da başkalarından saklayacak gücüm kalmamıştı. Güçlü olmak soğuk olmak anlamına gelmiyordu. Cesur, korkusuz demek değildi. Duygular zayıf anlamına gelmiyordu. Hâlâ tüm bunlar olabilir ve kalbim kırık olabilirdim.

Ben de ondan kaçamadım. Alec ve Circe'in kitabını kaybetmişim.

Kaçış kapım kayıptı.

"Üzerindeki Cyrus'un kapüşonlu tişörtü ve eşofman altı mı?" Ivy mırıldandı. Yarım saatten beri ilk kez konuşuyordu.

Ona asık suratlı bir bakış attım. "*Mmm.*"

"*Ughh.*" Alnını masaya koydu. Karşımızda

Cyrus ve Kane gitmek için ayağa kalktı.

Cyrus siyah paltosunun içine girdi; yüzü, kolları, elleri ve yontulmuş heykellerinden biri gibi görünen küçük karın kasları dikkat çekiyordu. Bir elini ön cebine soktu, cüzdanını çıkardı ve masanın üzerine birkaç banknot attı. Çıkarken bana öyle bir bakış attı ki, "*Neler olduğunu bilmiyorum ve sorma zahmetine bile girmiyorum*" dedi.

Kane lokantayı bir sonbahar mevsimi gibi süpürdü ve boş fincanını çöpe attı. *Son günlerinin tadını çıkar*, diye düşündüm soğuk kahveyi dudaklarıma götürürken. Sonra Stone'u tekrar görebilmek umuduyla bakışlarımı tekrar pencereden dışarı kaydırdım.

Buğulu camın diğer tarafında, arnavut kaldırımına saplanan bir baston belirdi. Bakışlarım bastonun bağlı olduğu eli, sonra da pencerenin önünden Norse Woods'a doğru topallayarak ilerleyen küçük evsiz adam Ocean'ın yüzünü takip etti.

Kalbim yerinden fırladı ve kulübeden dışarı fırlayıp peşinden koştum.

Kahve dükkanından çıkıp soğuğa doğru koşarken Bean'in zili çaldı. Ona doğru koşarken sıcak ciğerlerimden beyaz bulutlar döküldü.

bana garip bakışlar atıyorlardı. Onları görmezden geldim, göğsüm kabarak Ocean'ın yolunu kesene kadar durmadım.

"Stone nerede?" Nefes nefese kaldım. Ama adam boncuk gibi gözlerle bana baktı, uzun sakalı rüzgârda dalgalanıyordu. "Peki, o iyi mi?"

Ocean'ın yüzü düştü. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Etrafımdan dolandı ama ben tekrar önüne geçip kolunu tuttum. "Buraya nasıl olduğunu görmeye gelmişim gibi mi görünüyor? Stone nerede?"

"Bu seni ilgilendirmez, deniz cadısı," diye homurdandı.

Ona olması gerekenden daha sert bir şekilde tutundum ve yüzümün tanımadığım birine dönüştüğünü hissettim. "Bana nerede olduğunu söyle yoksa-"

"Ne yapacaksın?" Kahkahası kafamda yankılandı ve içimdeki öfkenin daha da kaynayıp taşmasına neden oldu. "Bir ipucu al. Stone senin yakınında olmak istemiyor ama senin sefaletini görmek bana büyük zevk veriyor."

Ondan sonra artık vücudumun kontrolü bende değildi.

Bir an onun küçük gözlerine bakıyordum, sonra evsiz adam tuğla duvardan aşağı kayıyor, bastonu kaldırım taşında takırdıyordu.

"Hey! Dur!"

Sese doğru döndüm, görüşüm düzeline kadar sallanıyordu.

Ayrılmış dudaklarımdan çıkan beyaz bulutların ortasında, Cyrus ve Kane bana doğru koşuyorlardı. Her şey yavaşça ve bir anda oldu. Sonra Cyrus'un ceketinin yanağıma değdiğini hissettim. Başımı göğsüne yakın tuttu. Etrafta toplanan düzlük sakinlerine bağırırken, yatıştırıcı, sıcak sesinin titreşimlerini duyabiliyor ve hissedebiliyordum. Burnum uyuşmuştu ama hâlâ onun kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Deniz, gül, meşe.

Ve sonra Cyrus'un iki okyanusuna bakıyordum, gözlerinde dalgalar oluşturan serulean mavisi sular. "Cyrus, ben-ben istemedim-bilmiyorum-" *üzerime gelen şey, öfke, kızgınlık ...*

"Sakın bir şey söyleme," diyerek kapüşonumu başımın üzerine çekti. Evsiz adama döndüm ama Cyrus çenemi tuttu. "Hey, bana bak." Gözlerim tekrar ona kaydı. "Biz gidiyoruz." Cyrus beni kolunun altına aldı ve kaldırımdan aşağıya doğru yönlendirdi. "Her şey yolunda," dedi izleyenlere, ama ben şaşkınlık içindeydim, sesi sanki suyun altındaymış gibi geliyordu. "Her ne yapıyorsanız ona geri dönün."

BÖLÜM 52

OceanofPDF.com

ADORA

28 OCAK 2021
KIZIL TUTULMA GÜNÜ
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 3 GÜN KALDI

PERŞEMBE GÜNÜYDÜ.

Gün ışığının gözlerini açmasını izlemek için masamı pencereye yaklaştırmıştım. Saatlerce, sabah öncesi karanlığında, sevgili karadenizime bir mektup yazdım. Bu sefer gelgit onu köpüklü parmaklarıyla yakalamayacaktı. Bir okyanus sırlarımı içmeyecekti. Bunun yerine mektubumu, Stone'a ulaşabilen tek tanıdığım olan Fallon Grimaldi'ye, ona ulaşması umuduyla elden teslim etmeyi planladım.

Mektubu en az dokuz kez okudum.

Bu mektup tanıdığım kızıdan gelmiş gibi görünmüyordu. Bu sözcükler, iflah olmaz bir romantik tarafından yazılmış, vinyl, duygusal cızırtılı şeylerdi. Parmak uçlarımdaki mürekkep lekelerini boş verin, çünkü bu kelimelerin güzel olmak gibi bir kaygısı yoktu. Sadece dürüst. Belki de kendimi aşktan bu kadar uzun süre korumamın nedeni buydu. Hepsi çirkindi. Hepsi acıtıyordu.

Bu kez mektubu yuvarlayıp boş bir içki şişesinin içine atmadım. Bu kez üçe katladım, bir zarfın içine koydum ve zarfı ceketimin cebine soktum.

Zihnim hayal kırıklığıyla nefes
verdi. Parmaklarım titredi,
korktum.

Kalbim ağrıyordu, boğuluyordum.

Ama bu gece o geceydi ve başka bir gün kalmamıştı.

The Bean açıldıktan hemen sonra Fallon'u yakalamayı umarak sabahın ilk ışıklarında Town Square'e yürüdüm. Rüzgâr bir korku filmi gibi uğulduyor, saçlarımı şiddetle yüzüme savuruyor, buzdan yapılmış hayalet parmaklar gözlerimi kapatmaya çalışıyordu.

Issız sokakta atılan her adıma, her çitle çevrili ağacın, her harap evin, her dikenli çalının arkasında gizlenen uğursuz bir şey eşlik ediyordu. Kederli hayaletler ya da kara kara düşünen gölgeler, her şey olabilirdi.

Town Square'in köşesini döndüğümde Fallon beyaz saçlarıyla bir kasırga gibi sokağın karşısındaki The Bean'den çıktı. Beresinden kar botlarına kadar tamamen siyahlar içinde yürüyen bir gölgeydi.

"Fallon!" Ama bu bir boşluğa bağırma gibiydi, bu yüzden başımı eğdim ve Ana Cadde'yi koşarak geçtim. Yolumun üzerinde ufalanmış gazeteler yuvarlanıyor ve örümcekler gibi sıçrayarak beyaz sokakları mürekkeple boyuyordu; *Freddy Yas Tutarken Nerede? Freddy'siz Üç Ay. Bloktaki Yeni Kâfir. Gölgeler Ne Zaman Tekrar Saldıracak?*

Yanına yaklaşp tekrar seslendim, "Fallon."

Döndü, ağızındaki saçları topladı, soluk mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Bu kulağa çılgınca gelecek," diye bağırdım rüzgâra doğru.

"Ne?" diye bağırdı, yükselen kar fırtınası seslerimizi çalıp hiçliğe savuruyordu. Kolundan tuttum ve uğultudan saklanmak için onu ara sokağa çektim.

"Stone Danvers'la tanıştın mı?" Ona sordum, sinirlerim omurgamın merdivenlerini tırmanıyordu.

"Evet." Bana şaşkınlıkla baktı. "Neler oluyor, Adora?"

Üzerime garip bir his çöktü. Karnımda başladı, artık Stone'un hayatındaki tek kişi olmadığım düşüncesiyle ipler düğümlendi. Arkadaşlar edinmişti. Başka kadınlarla tanışacaktı. Sonunda beni öptüğü gibi birini öpecekti. Birini yalnız yakalayacak ve eskiden beni becerdiği gibi becerecekti. Kadınlar ona aşık olurdu çünkü o *Stone*'du.

Bu asla değişmeyecek, demiştik. Ama her şey değişecekti.

Karnım zil çalmasına rağmen uyuşmuş bir halde duruyordum.

"Sen iyi misin?" Fallon dikkatimi çekmeye çalışarak sordu.

Sersemlemiş bir halde başımı salladım.

O uğursuz his yine üzerime çöktü. Yaklaşan bir kıyamet.

Fallon elini koluma koyarak dikkatimi çekmeye çalıştı. "İyi misin?" diye sordu.

Şaşkınlıkla başımı salladım.

Sonra üzerime bir deja vu hissi çöktü. Fallon da bunu hissedebiliyordu.

"Ona bir şey vermeni istiyorum," diye fısıldadım, korku enseme belirmişti. Daha yüksek sesle konuşmak için tıkanmış boğazımı temizledim. Böylece o da duyabilecekti. "Bunu bu gece alması çok önemli." Cebimden son mektubu çıkardım, neredeyse ondan ayrılmak istemiyordum. "Onu görecek misin?"

Fallon zarfı aldı ve inceledi. "Evet-"

Uğuldayan rüzgârı delemek kadar yüksek bir çığlık bizi böldü.

Gözlerimiz açıldı ve ara sokaktan geçerek cadde üzerinde aniden durduk. Kasaba halkı saat kulesine akın etti. "O ÖLDÜ!" diye bağırdı biri. Fallon ve ben endişeli bakışlar attık.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. Rüzgâr yüzümüze çarpıp savuruyordu, bu yüzden duymadım ama ağzının hareketini izledim. Sonra koşmaya başladı ve ben de onu takip ettim.

Fallon benden kısaydı ama kararlıydı. Ben onu kaybetmemek için ceketinin arkasına tutunurken o kalabalığın arasından insanları iterek geçti. İkimiz insan denizini yararak ilerlediğimizde, kendini benim elimden kurtardı ve adamın yanında yere yığıldı.

Fallon ona göğüs kompresyonu yapmaya başladığında başımı salladım, korku beni tüketiyordu. "Adora!" diye bağırdı, ama ben kilitlenmişim, donmuştum, sığ nefesimi, nefes alışımı, nefes verişimi duyuyordum. "ADORA!" "Biri Dr. Morley'i çağırırsın!"

Beni kenara ittiler.

Sonra kapı çalındı. *Güm... güm... güm.*

Önce alçak sesle başladı, sonra kulaklarımda mezar gibi bir gümbürtüye dönüştü. Vücudum kilitlendi, felç oldu.

Bakışlarım kalp masajına devam eden Fallon'dan, büyük ibresi üçü gösterirken titreyen saate ve Belediye Binasına kaydı.

Orada, fırtınalı gri bir günün ışığında, beş korkunç gölge, sanki beni izliyorlarmış gibi binaya çıkan merdivenleri takip ediyordu. Ve bana kendi mesajlarını gönderiyorlardı. *Aşk gölge düşürür.*

Gölgeler titreyerek uzaklaştı, gözlerim Fallon'a kaydı.

"Artık çok geç," diye mırıldandı, gözyaşları yanaklarını lekeliyordu.

"Ocean öldü."

O GECE, BELEDİYE BİNASI İNSANLARLA DOLUP TAŞTI, HER SANTİM VE

Köşe deri, kafa ve saçla kaplanmıştı. Augustine, Belediye Binasının bir tarafında Flatlanders, diğer tarafında Sacred Sea olmak üzere tüm gece tecrit emri verdi.

Amaç insanları güvende tutmaktı. Eğer hepimiz bir arada olursak, birbirimizi kollayabiliriz, bu yüzden kasabayı buna inandırdı. Ancak gerçek, daha bencilce niyetler içeriyordu. Herkes etrafına bakabilir ve görünürde bir İskandinav Ormanı üyesi göremezdi. Ne de tek bir Heathen. Augustine, sesi en çok çıkan insanlara Ağlayan Kovuk'un şefkatli babası rolünü oynadı. İnsanların, adım attığı, kapılarını açtığı, yemek verdiği, yatıştırdığı ve savaştığı geceyi hatırlamasını istiyordu.

Fable ve Ivy babamla birlikte kulübede kaldılar. Annemin durumu nedeniyle Augustine'in onları affettiğinden emindim ve bunun için minnettardım. Son birkaç saat diğerlerinin yerleşmesine, akşam yemeğini getirmesine ve daha fazla yer açmak için mobilyaları taşımasına yardım etmekle geçti. Sırt çantamı yanımdan hiç ayırmamıştım. İçinde büyü kitabı, mumlar, hançerim ve zerdeçal vardı. Cyrus defalarca çantamı omuzlarımdan almasını ve güvende tutacağını söylemişti ama her seferinde reddetmiştim.

Tutulma gecesinin böyle olacağını hayal etmemiştim.

Uzak duvardaki saat gücünü kaybetmiş, iki ibresi de on ikide donmuştu ama cadı saatinin yaklaştığını biliyordum. Pencerenin dışında, süper mavi ay gökyüzünde bir pusu aydınlatıyordu, bir tutulma eşiğindeydi.

Karantina haberini aldığımdan beri tek amacım Kane'i yalnız yakalamanın bir yolunu bulmak ve sonra da onu zerdeçal içmeye zorlamaktı. Etrafımı meraklı gözler sarmıştı, buna bayıldığımdan beri yanımdan ayrılmayan dikkatli nişanlım da dahildi. Tek umudum karanlıkta dışarı çıkmaktı. Kasaba Meydanı'nın tamamı boş olacaktı.

Kane odanın köşesinde Cyrus'la birlikteydi.

İkisi de gülümsüyordu, yüzlerinde eğlence vardı, gözlerinin parlamasına neden olan bir sohbete hapsolmuşlardı. Cyrus'un özgün bir gülümsemesi vardı. Yakışıklı, bulaşıcı ve onu olduğundan daha da güzel gösteren bir gülümseme. Kane'in gülümsemesi kurnaz ve seksiydi ve gözlerine yeşilin en derin tonunu getiriyordu.

O korkunç gece geri geldi ve öfke ölümden dirildi. Hep oradaydı, içimde bir gölgeydi. Ocean'a yaptıklarımın sonra

öfkenin daha da yoğunlaştığı açıktı. Doğru şeyi yapıp yapmadığımdan her şüphe duyduğumda, annemin orada yatarken çektiği günlük işkencelerin görüntüleri bana hatırlatmak için zihnimde dönüp duruyordu.

Stone'un sesi beni rahatsız ederken parmaklarım çantamın askısına dolandı. *"Bunun bir gün seni benden almasından korkuyorum."*

Ama Stone aile hakkında hiçbir şey bilmezdi ve Stone ve ben asla birlikte olamayacaktık, o halde hiçbir şey yapmamanın ne anlamı vardı? Kaybedeceğim her şeyi zaten kaybetmişim.

Ve sonra ayaklarım Cyrus'a doğru hareket etmeye başladı.

Yaklaştığımda bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım, o da sandalyesinden kalktı, parmaklarını dirseğimin altına koydu ve bizi kenara çekti. Yüzümü taradı, bir açıklama bekliyordu.

"Malikâneye geri dönmem gerekiyor. İlgilenmem gereken bir kadın meselesi var." Bir hafta daha adet görmeyecektim ama Cyrus'un-

"Hayır, sen burada kal, ben giderim." Bana bakıyor, sanki utandığım bir şeymiş gibi fısıldıyordu. "Yine de evi kontrol etmeliyim; her şeyin kilitli olduğundan emin olmalıyım. Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Her zaman bir centilmen.

Ona söyledikten sonra, Cyrus geri dönmek için geri çekildi. "Ama iki gün içinde evleniyoruz."

Omuz silktim, nereye gittiğinden emin değildim.

"Seyircilerimiz olacak. Döngünde olman umurumda değil ama yatağa girme töreni sırasında insanların seni izlemesinden utanmanı istemiyorum." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Unutmuştum. İçini çekti. "Sonra konuşuruz. Yakında döneceğim." Kane'i işaret etti. "Ona göz kulak ol."

Kane'in dizi zıpladı. Yoksunlukla mücadele ediyordu.

Yanında bir sandalyeye kaymadan önce Cyrus'un gidişini izledim.

"İyi misin?" Odaya bakarken sordum. Herkes yerleşmekle meşguldü.

Kane dizlerini bıraktı ve sandalyesine geri çöktü, bacaklarını uzatırken avuçlarını pantolonunun ön kısmına sildi. "Sadece yorgunum."

"Doğru." Hafifçe güldüm. "Seni uyandıracak bir şeyim olabilir."

Adora, ne yapıyorsun? Onu uyandıracak hiçbir şeyin yok.

Yukarı.

Kane mükemmel şekilli kahverengi kaşlarını kaldırdı. "Şimdi mi?" Etrafına bakındı. "Eğer benim düşündüğüm şeyden bahsediyorsan, şu anda kendimden geçmiş olmalıyım. Timsah derisine sarılmış bir hediye bile gelse MB'ye dokunmazsın."

Ama onu uzaklaştırmak için ona dokunabilirdim. "Cyrus'u neden buradan çıkardığımı sanıyorsun?" Fısıltıyla söyledim ve Kane'in ağzının köşesi kocaman aptal bir sırıtışa dönüştü. "Çardağa gidebiliriz."

Tarikat'ın diğer üyeleriyle konuşmakta olan babasına ters bir bakış fırlattı. "Donarak ölmemizi mi istiyorsun?"

"Seni koca bebek, ben seni sıcak tutarım," diyerek dizini ittim. "Ayrıca, ne zaman iyi bir zamanı geri çevirdin ki?"

"Cantini'yle yatmadan önce her şeyi yapmaya falan mı çalışıyorsun?" İnanmayarak göz kırptım ama Kane beni alt etti. "Yargılamıyorum Sullivan, ama şunu bilmeni isterim ki, bunu Cyrus'a yapamam. Eğer mesele buysa-"

"Oh, kafadaki havayı boşalt. Herkes bilir ki bir kez Aston Martin'e bindiniz mi bir daha Honda'ya dönemezsiniz."

"Ah," dedi yüzünü buruşturarak, sonra gözlerini kaçırarak göğsünü kaşıdı. "Acıyan yerime vur, neden yapmıyorsun?"

Kalçasını dürttüm. "Evet mi, hayır mı?" "Sende gerçekten denizkızı kanı var mı?"

"Evet." *Hayır, nereden bulacağımı bile bilmiyorum.*

Augustine'e bir bakış fırlatarak eğildi. "Ben kenardan sıvışacağım. Birkaç dakika bekleyin, sonra benimle çardakta buluşun."

Kane kapıdan çıkar çıkmaz bakışlarım odada uyuşturucuyu taşıyabilecek birini aradı. Odanın köşesinde Geneva ve arkadaşları bir araya toplanmıştı. Akademi'nin bir sonraki mezun sınıfı. Yarısı, kurucu aileler dışındaki Kutsal Deniz üyelerinin çocuklarıydı. Diğer yarısı ise düz araziliydi.

Augustine kulağını doldururken müstakbel kayıinvalidem kenardan beni izliyordu. Sağ tarafımda, Pazartesi patronundan ayrılıyor ve bana doğru geliyordu. Pazartesi bana yetişmeden yerimden ayrıldım ve Cenevre'ye yaklaştım.

"Geneva," diye seslendim ve başını kaldırdığında yüzü kızarmış, gözleri gamzeli bir gülümsemeyle hızla kırpıştıyordu.

"Bu düşünceni unutma, Adora Sullivan'ın bana ihtiyacı var," diye bağırdı arkadaşlarının üzerinden geçerken. "Hemen döneceğim."

Bizi birkaç adım öteye götürdüm ve bana hayran bakışlarla baktı.

"MB var mı?" Gözleri her kelimeyi takip ediyor gibi görünürken sordum ona, ben konuşurken başını dini bir şekilde sallıyordu. Kurucu ailelerin üyeleri hiçbir zaman doğrudan uyuşturucu satın almadığı için bu saçma bir soru değildi. "Tabii ki benim için değil, ama benim-"

Başını öne eğdi. "Oh, Kane Pruitt için mi?"

Anında şaşırılmışım. "Aslında, evet-"

Parmağını kaldırdı. Sonra ortadan kayboldu ve on saniyeden kısa bir süre içinde çantasıyla geri döndü. "Genelde bu tür şeyleri üzerimde taşımam ve kimsenin bunu bilmemesi gerekir, ama Kane Pruitt ve ben görüşüyoruz," dedi kızarmış bir sırıtişla ve çantasını karıştırdı. "Bana kimseye söylemememi söyledi, ben de Cyrus Cantini'yle evlendiğine göre" -neden *soyadlarımızı kullanmak zorundaydı ki-* "ikinizin ilişkisinin bittiğini söyledi, ben de sana söylemenin bir zararı olmayacağını düşündüm..."

"Bana ne söyleyeceksin?"

"Daha fazla bulabileceğimi sanmıyordum ve bu gece ona vermeyi planlıyordum." Şişeyi bana uzattı. "Ona benden olduğunu söyler misin?"

"Bekle," dedim, şaşkın gülümsememin etrafını eğlence sarmıştı. "Seninle seks mi yapıyor?"

"Tanrım, hayır. Bana saygı duyduğunu ve beklemek istediğini söyledi," diye açıkladı. "Umarım yakında herkese söyleyebiliriz. Sadece Gölgele gidene kadar beklemek istiyor."

Elimi omzuna koydum, gözlerim onunkilerin arasında gezindi. "Geneva, bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama Kane seni MB için kullanıyor."

Kız sinirlendi. "Beni kullanmıyor." Ama genç ve parlak gözlerinden aklının çalıştığını görebiliyordum. "Ama... I ..."

"Sadece incindiğini görmek istemiyorum." Umarım bana inanmıştır. "Yine de teşekkür ederim. Ona haber vereceğimden emin olabilirsiniz."

Dışarı çıktığımda binanın yan tarafına saklandım ve sırt çantamı yere bıraktım. Çömelerek kaldırımı taradım, görünürde kimseyi göremedim ve denizkızı kanının içine witherbane döktüm. Şişenin içinde anında ayrıldı, kıpkırmızı üstüne lavanta rengi. Çalkalamayı denedim ama yine ayrıldı. Tek umudum onun bunu fark etmemesiydi.

Çardakta Kane tahta kalasların üzerinde volta atıyor ve ellerine sıcak hava üflüyordu. "Zamanı gelmişti," diye kekeleyerek bana el salladı. "Buraya gel."

Sırt çantamı bankın üzerine bıraktım ve Kane kollarını bana doladı, beni göğsüne çekti ve yakınlığımızın sıcaklığını çıkarmaya çalıştı. Kış bizi sanki sıcak bir fincan kahve gibi avuçlarının içinde tutuyordu.

Uzaktaki Belediye Binası'nın ışıkları dışında ortalık tamamen karanlıktı. Sadece önümüzdekileri ve çardağa doğru esen beyaz taneleri görebiliyorduk.

"Burası çok sessiz," diye fısıldadı Kane. "Ağlayan Kovuk'u daha önce hiç bu kadar sessiz duyduğumu sanmıyorum." Beni daha yakın tuttu ve yanağının saçlarına değerken hafifçe titrediğini hissedebiliyordum. "Sanki dünyadaki son iki insan bizmişiz gibi geliyor."

Gözlerimi aydan ayırmadım, tutulmanın zirvesine yaklaştıkça yavaş yavaş kanamasını izledim ve gücümü kontrol altında tuttum.

"Çocukluğumuzu hatırlıyor musun, her dolunayda yedi kişi şuraya uzanırdık?" Bizi çardağın önündeki çimenliğe çevirdi. "Bütün gece kamp kurar, sırtımızı çimlere dayar, gökyüzüne bakar ve ayı içimize çekerdik çünkü bunun bizi daha güçlü yapacağını düşünürdük."

"Evet." Bir yığın olduğumuzu hayal ederek kıkırdadım. "Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

Kane'in kolları omuzlarımdan düştü. "Şuna bir bak," dedi çardakta yürürken. Eldivenli parmağı, üzerinde K+A yazan ahşap bir oymanın üzerinde gezindi. Geri döndü, pişmanlık dolu gözleri benimkilere takıldı. "Dürüst olmak gerekirse, sürekli onu düşünüyorum."

Bunu bana neden yapıyordu? Neden Adeline'den bahsetmek zorunda?

Kane güldü, kolumu tuttu ve beni tekrar kollarının arasına aldı. "Ciddiyim, her zaman evleneceğim kişinin o olacağını düşünmüştüm. O benim eşim. Bunu biliyorum." Durdu ve nefesini içine çekti. "Yaptıklarımı haklı çıkarmaya çalıştığımın değil, ama sana bok gibi davrandım çünkü onu özledim."

Yün paltosuna tutundum, gözlerim büyüdü. "Sorun yok," diye temin ettim onu, havayı bozabilecek bir şey duymak istemiyordum. Onu öldürmeden önce. İntikam dolu cinayetimin bu şekilde gelişmemesi gerekiyordu. "Aptaldık, üzgündük ve azmıştık."

"Bundan daha fazlası var. Hayatım cehennem gibi ve bunun acısını senden çıkardım çünkü hep geri döndün. Beni hiç uyarmadın ya da tehdit etmedin. Beni değiştirmeye çalışmadın, üstüme gelmedin ya da Cyrus'un her zaman yaptığı gibi örnek ve daha iyi bir adam olmakla ilgili saçma sapan konuşmalar yapmadın. Sanki her zaman

beni olduğum gibi kabul etti." Göğsü çöktü. "Sanırım tanrılar hiçbir zaman iyi bir şeyi hak etmediğimi biliyorlardı. Ne Addy, ne de sen."

"Oh, Kane. Sen her zaman kendi hikayenin kötü adamı oldun."

Kıkırdadı ama bunun gerginliği azaltmak için olduğunu söyleyebilirim. "Doğduğum andan itibaren lanetlendim diyelim. Bir Pruitt olmak için hiç umut yoktu."

Göğsümün sıkıştığını hissettim, bu yüzden onu sıkıp bıraktım. "Neler oluyor?"

Neden durup dururken böyle davranıyorsun?"

Kollarımız ısınmak için birbirimize sarılmış ve onun başı benimkinin tepesine yaslanmış bir şekilde olduğumuz yerde kalakalmıştık. "Bir Kâfir öldürdüm, Adora. İşim bitmişti. Babam kıcıımı kurtaramazdı ve bu benim için son olurdu. Augustine'in altından kurtulmak için her şeyi yapabileceğimi düşündüm, ölüm bile olsa. Ama onu öldürdükten sonraki o saatlerde ne düşünüyordum biliyor musunuz?"

Gözlerimi kapattım, sonra tekrar açtım. "Ne?"

"Ölmek istemiyorum."

Çok masumca geldi. Çocukça. Ve kalbim çok sert atıyordu.

Tüm duygularımı engellemeye çalışarak iç çekti.

"Yaşamak istiyorum." Beni salladı. "Sadece seni gerektiği gibi takdir edemediğim için üzgün olduğumu söylemek istedim. Ama Cyrus'u hiç şimdiki kadar mutlu görmemiştim, her şey olup biterken bile. Sana her zaman benden daha iyi davrandı."

"Evet." Çünkü daha fazla bir şey söyleyebileceğimi sanmıyordum.

"Yine de seni önemsiyorum. Sanırım bu hep böyle olacak. Her zaman birbirimizi önemseyeceğiz. Her zaman birbirimize göz kulak olacağız. Ne olursa olsun. Eğer Cyrus ölürse ve ben hala bekarsam, sen ve ben, A." Beni sıktı, sonra bıraktı. "Peki, denizkızı kanı nerede?"

Elimi cebime attım, sonra durakladım.

O bana bakıyordu, ben de ona bakıyordum, kıpırdamadan.

Arkasındaki karanlık tutulma kıpkırmızı parlıyordu.

Annem bir okyanusta sonsuza dek boğuluyordu ve işte o andı. Onu kurtarmanın zamanı gelmişti ve ben hareket edemiyordum.

Halsiz hissetmeye başladım. Başım dönüyordu. Gözlerim sulandı ve saklamak için başka tarafa baktım.

Kane'in sırtışı orantısızdı ve elleri kalçalarımı bularak bana yaklaştı.

"Beni buraya kadar sadece kalpten bir konuşma yapmak için getirmedin.

kalp." Elini hafifçe cebime sokarak şişeyi aldı ve aramızda tuttu. "Korkak olma."

Kalbim boğazıma fırladı ve midem bulandı. "Kane, hayır," dedim şişeye uzanmaya çalışarak.

Sanki bu bir oyunmuş gibi yüzüne yayılan kocaman bir sırtışıla şişeyi ulaşamayacağı kadar yükseğe kaldırdı. Sonra şişenin tıpasını açtı ve içindikileri ağzına boşalttı.

Denizkızı kanı diline değer değmez Kane'in parmakları sertleşerek kilitlendi ve şişe kıvrılmış elinden kaydı.

Bakışları bana kaydı ve baş harflerin kazılı olduğu ahşap direğe yaslandı. Kaşları çatıldı. "Witherbane?" diye fısıldadı boğuk bir sesle, yüz hatları solgun ve şaşkındı, boynunda mavi damarlar belirmişti. "Beni zehirlemek mi istedin?" Gözlerinde daha önce hiç bu kadar acı görmemiştim ve bu beni kırdı. Sonra konuşmadı ve kilitlenirken tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Titredim, bir damla gözyaşı elmacık kemiğimde dondu kaldı. "Çok özür dilerim."

Bacakları tutmadı ve bankın üzerine yığıldı, sırt çantamı çardak zeminine düşürdü.

İçindikiler dışarı çıktı; kitap, mumlar, hançer.

Tekrar Kane'e baktım. Omzunun üzerine uzanmış, bacakları banktan sarkmış, gözlerini kırpmadan onu öldürmek için her zaman kullanmayı planladığım eşyalara bakıyordu.

"Rahatla ve nefes almaya odaklan yoksa daha da kötüleştirirsin," diye bağırdım yere düşüp aceleyle kitabı ve mumları sırt çantasına geri sokarken. "Sanki bir akıntıya kapılmış gibiyim," diye kekeleyerek devam ettim, hançere uzanırken.

Elimin altından çekip aldılar.

Kim olduğunu görmek için dönmeme fırsat kalmadan boynumdan çekilerek yerden kaldırıldım ve omurgam sert bir göğse çarptı.

"Beni öldürmeye mi çalışıyordun?" Kane'in ağzından dökülen her kelimeyi bir yıkım sarıyordu. Hançerin kınından çıkarılışını duydum, çelik deriye karşı. Parmakları boğazımda sıkılaştı ve sıcak nefesini kulağımda hissettim.

Gözlerimi kısıtıp kapattım, boğazım tüylendi ve daraldı.

Konuşamıyordum. Elini pençeliyordum, gözlerim açıktı ve güneş tutulmasına sabitlenmişti.

"Herkesin dışında," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Neden, Adora? Beni önemseydiğini sanıyordum." Açıklamak istedim ama konuşamadım. Kane

devam etti, yüzü yanağıma karşı ıslaktı. "Ve eğer panzehiri ile zerbanı karıştırmasaydın beni öldürebilirdin."

Antep fıstığı. Jolie, bunun demir açısından zengin olduğunu ve yan etkileri önleyeceğini söylemişti.

"Zerdeçal ve kan." Kane hançer tutan elinin tersiyle burnunu sildi. Sonra hançerin kenarı yanağıma kaydı.

Onu öldürmeliydim, diye düşündüm. Ama Stone beni yumuşattı.

Kane Pruitt'i öldürmeye karar verdiğim gün, ister sıcak ve vahşi ister soğuk ve duygusuz olsun, istesek de istemesek de kalbi olan her şeyin, aşkın istediği gibi olması halinde bir gün bu dikenli sıkıntıların içinde kaybolacağına inanmaya kendimi zorladığım gündü. Eğer izin verirsem, aşkın dişlerini ben olana kadar içime geçireceğinden korkuyordum. Ve oldum da.

Aşık olmuştum ve Kane aşkın nasıl bir yalan olduğunu tartıştırdı.

Ben aşık olmuştum ve Cyrus aşkın bizi nasıl zayıflattığını tartıştırdı.

Aşık olmuştum ve eski benliğim aşkın nasıl bir peri masalı olduğunu tartıştırdı. Ben aşık olmuştum ve Stone muhtemelen buna sanat derdi.

"Lütfen, Kane," diye mırıldandım.

Kane yanağını başıma bastırdı. "Bu dünyada gerçekten yalnızım," diye fısıldadı acı içinde.

BÖLÜM 53

OceanofPDF.com

TAŞ

OKUDUĞUM TÜM KİTAPLARDA CADILARIN SAYISI ON ÜÇTÜ.

Cadılar Meclisi.

Heathenler, cadı olmalarına rağmen, İskandinav Ormanlarının toplam sayısında yer almamışlardır. Dinsizler İskandinav Ormanlarını, ruhu, kalbi, akli ve büyüü kişileştirmişlerdir. Kâfirler olmadan İskandinav Ormanları var olamazdı.

Zephyr'in evinde yer kaplayan sayı on üç değildi.

Yerlerde, ateşin önünde, koltuklarda düzinelerce ceset vardı. Cadılar Meclisi üyeleri, aileleri ve ailelerinin aileleri. Kendilerini savunamayacak kadar zayıf ve çelimsiz olan yaşlılar, çok küçük ve korkmuş olan çocuklar ve çırpınan, nefesleri güçlükle girip güçlükle çıkan hastalar. Ve son olarak, yalnız ve korumasız kalmasınlar diye kollarını açıp hepsini içeri alan Dinsizler. Hatta yıllarca onlara küçümseyen gözler ve sert bakışlar fırlatmış olan bazı düzlük sakinleri.

İçeride avizeler kısılmış, perdeler kapatılmış ve dolunay tüm gücüyle çatlakların arasından süzülüyordu.

Kocalar ateşin önünde toplandılar, uyuyamadılar, korkularını uzaklaştırmak umuduyla konyak içtiler, eşleri onlara yaslanabilsin diye cesarete yer açtılar. Anneler çocuklarına fısıldadı. "Şışt... sessiz ol... sakinleş." gibi şeyler.

Beck, kocalarıyla birlikte konyak yudumlayan ve ateşi harlı tutarak büyük odaya ısı pompalayan Phoenix'in yanında durdu.

Clarence meraklı gençlerle Norse Woods'un tarihi hakkında konuştu.

Winta'nın kızı Kioni, ağız anlatacak hikâyelerle dolu, sayfaları ve ciltleri dişlerinin arasına sıkışmış doksan üç yaşındaki Bay Barlow'la ilgileniyordu. Kioni aldırmadı. Onu kederinden uzaklaştıracak her şeyi yapardı çünkü annesi de böyle yapmasını isterdi.

Zephyr piyanonun önünde oturmuş, parmakları tuşların üzerinde zahmetsizce geziniyor, sakinleştirici ama umutsuz bir ritim geniş odaya süzülüp yayılıyordu.

Zephyr'in arkasındaki duvarın hemen diğer tarafında Julian, Jonah St. Christopher'la birlikte fuayede duruyordu. İkisi de alçak sesle, melodinin dikişlerinin hemen altında konuşuyor, pencereye bakıyor ve Fallon'un dönüşünü beklerken çorak ağaçların arasına bakıyorlardı. Neredeyse cadı saatiydi ve cevapları bulana kadar Ocean'ı morgda bırakmayı reddediyordu.

Tek başıma oturuyordum, bakıcısı olmayan bir kâfir.

Kadını olmayan bir adam.

Ocean'ın ölümü, Weeping Hollow'daki bu insanları önemsediğimi hatırlattı. Adora'nın bir sonraki kurban olabileceğinin farkına vardığımdan beri dikkatim dağılmıştı ve Gölgeleeri yok etmek tek hedefim haline gelmişti. Bu düşünce bedenimde bir endişe ve kaygı örgüsü oluşturdu.

O benim bir parçamdı. Ruhumun yarısı değilse bile, kanımın bir parçasıydı. Görebileceğiniz, hissedebileceğiniz, tadabileceğiniz, tutabileceğiniz somut bir şey.

Somut bir şey. İnanılacak bir şey.

Acaba o da bunu hissediyor muydu, bir şeylerin eksik olduğunu hissettiğim her anın adı *Adora* mıydı? Heathen değil.

Beck büyük salonda yürürken, Jolie ve annesi öldükten sonra bir sonraki bakıcısı olan Josephine'in üzerinden geçerken çizim defterimden başımı kaldırdım. Görünüşe göre bakıcısı Gölgeleeri'nin ilk kurbanıydı ve şimdi sorumluluklar yas tutan on beş yaşındaki bir kıza düşüyordu. Beck girişte Jonah ve Julian'a yaklaştı.

"Başaracak," diye ısrar etti Julian, daha çok kendisi için.

Birkaç saniye sonra Julian kapıdaydı, kilidi açtı ve kapı aralığında durdu, soğuk rüzgârlar içeri girdi.

Kışlık bir ceket ve atkıyla sarınmış olan Fallon, yanında beyaz bir kediyle, soğuktan yanakları kısılmış bir halde odaya girdi.

"Dışarısı çok soğuk," diye mırıldandı, sonra Julian kapıyı arkasından kapattığında, birbirlerini iffetli bir öpücükle selamladılar. Hızlı bir öpücükte bu ve başladığı gibi bitmişti, çünkü çift asla açık bir gösteriye yol vermemişti

uzun süre devam etti. İkili aşklarını kapalı kapılar ardında, gizli saklı, sadece ve sadece kendilerine ait olarak, kimseyle paylaşmak istemeden yaşadılar.

Adora ve ben asla bu seviyede bir kontrole sahip olmadık. Aramızda insanın kendini bırakacağı bir susuzluk vardı. Birbirimize dokunduğumuz sürece birbirimizi boğmak, memnun etmek ya da tutmak istememizin bir önemi yoktu. Sayılı günlerimize, ödünç alınmış saatlerimize ve çalınmış saniyelerimize kayıtsız umutsuz bir açlık. Tutkumuz asla zamandan yana olmadı, ama ona ihtiyacımız da yoktu. Dakik dudaklarımız, akılsız kalplerimiz ve saatlerin olmadığı bir adamız vardı.

Fallon Julian'dan uzaklaşırken beni fuayede buldu.

Gözlerimi hızla kaçırıp karalama defterime döndüm ve ne zaman yanıma gelse üzerimden kayıp gittiğini hissettiğim o kedi gözlerine baktım. Her geçen saniye onu görmeyi arzuluyordum ama pes edeceğimi biliyordum ve onu kollarıma alma dürtüsüne karşı koyamıyordum. Hareketlerim ona sadece zarar verirdi.

Sonra bir zarf resmimin ve Adora'nın dudaklarının üzerinden geçirildi.

Fallon başımda duruyordu. "Bunu sana vermem söylendi."

Zarfin üzerinde isim yazmıyordu ama parmaklarım zarfa dokunur dokunmaz kâğıda kazınmış olan anı, zarfın Adora'dan geldiğini anlamamı sağladı.

Julian, Beck ve Zephyr bana ters ters baktılar.

Onları görmezden geldim ve kapak muhafazasının mührünü kırdım.

Sevgili Karadeniz'ime,

Seninle buluşmak için kaleden gizlice çıktığımda hava tamamen kararmıştı.

O yırtık siyah kotu ve yeni arkadaşının botlarını giydin, ormandan gelen kar yağışı hala oluklarındaydı. Yeni kıyafetlerin içinde beceriksizce hareket ediyordun çünkü hala kendini yaratıyordun, tıpkı çizimlerinden biri gibi.

Cam şişelerden vanilyalı kola içtik ve gecenin ne kadar hızlı değiştiğini anlatan bir şarkıyı tekrar tekrar dinledik. Gençler gibi eğlenen iki yetişkin, kıştan saklanmak ve etrafımızda parçalanan kasabadan kendimizi uzaklaştırmak için gizlice Fransız öpücüğü. Birbirimize dokunma şeklimiz eşit derecede cezalandırıcı ve sanatsaldı, birbirimizin teninde birlikte olabileceğimiz bir dünya çiziyorduk.

Bir süre rol yaptık.

Bir süreliğine, kalbini verebileceğin türden bir kadındım ve sen kayıp, yasaklı Kâfir değildin. Sanırım bunun hiçbir zaman önemi olmadı.

Yine de yavaş yavaş ve aniden sana aşık oldum.

Hava almak için çıktığımda sen orada olmayana kadar ne kadar düştüğümü fark etmemiştim. Ama seni sevmeyi çok kolaylaştırdın, Stone Danvers.

Yine de haklıydın. Ben kendi trajedimin yazarıyım.

Sirenin kafirlere nasıl aşık olduğunun hikayesini yazdım, ama aşk onların üç kelimelik peri masalına sahip olmaları için asla yeterli olmadı. Sonuçlar her zaman yolumuza çıkacaktı ve sonunda aşk her zaman kan dökecekti.

Seni görmeyeli günler oldu. Uzun zaman önce karar verdim ve bu benim son mektubum. Sen gelmeden önce uğruna çok çalıştığım her şey, sanki birlikte geçirdiğimiz zaman hiç yaşanmamış gibi devam edecek.

Beni durdurmaya zahmet etme.

Daha önce de söylediğim gibi, aramızdaki sarsıntı sadece katliama yol açacaktır.

Ama bir zamanlar evlenmek istediğim adamın göğsüne bıçağı saplarken, rol yaptığımız tüm o aptal geceleri, Bone Adası'nda geçirdiğimiz zamanı, vanilyalı kolaları, aptal şarkımızı ve seni düşüneceğim.

Evet, benim sevgili

Karadeniz'im. Seni

düşüneceğim.

xx a

KALBİM SANKİ BİR ÇEKİÇ TARAFINDAN YUMRUKLANIYORMUŞ GIBI HISSETTİ.

Kelimelere bakarken hareket edemiyordum.

Zihnim dönüyor, mesajını çözmeye, parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum çünkü altı çizili altı kelimenin aklımda yer etmesini reddediyordum. Asla birlikte olamayacağımızı bile bana bunu yazmaya nasıl cüret ederdi?

Sonra siyah bir örümcek elimin üzerinde hareket etti ve mektubun üzerinde dondu.

Görüşüm daraldı, tünele girdi, sekiz yansıtıcı siyah göz tarafından hipnotize edildi. İçlerinde Kasaba Meydanı'nın kasvetli ve kışa özgü bir resmi belirdi. Gece kasvetli ve kasvetliydi. Kar, çelik grisi ve cansızdı.

Ayağa fırladım. Karalama defteri ve her şey yere düştü, ben de pencereye koştum.

Dışarıda, bir kan tutulması yakında gece gökyüzünde ağlayacaktı.

Kanlı mavi bir dolunay tutulmasının üzerinden 150 yıldan fazla zaman geçmişti. O sıcak yaz gecesinin anıları geri döndükçe beni uyuşturuyordu. Adora onu henüz öldürmediyse bile, tutulma zirveye ulaştığında öldürebilirdi.

Nabzım kulaklarımda atıyordu. Julian yanımda belirdi. "Neyin var?"

Kapıya doğru koşarken omzum onun omzuna çarptı. Kapıyı fırlatıp açtım ve merdivenlerden aşağı, tarlalara doğru koşmaya başladım. Ormana doğru her koşuşumda kar baldırlarıma kadar geliyor, pantolonumu ısılatıyordu. Palto giymekle uğraşacak vaktim olmamıştı ama soğuk beni hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Ben

Endişe ve korkuyla uyuşmuştum. Bu yüzden daha sert koştum, gövdelerin üzerinden atladım ve aēaēların arasından geētim.

Nabzım ve nefesim etrafımı sustursa da, Heathen'ların peşimden kořtuēunu biliyordum. Onların varlıēını hissedebiliyordum, doēanın görünmez bir gücü, her adımda bana yaklaşıyordu.

Kaldırımaya ulařtıēımda hızım arttı. Bacaklarımdaki his gitmişti. Zihnim bana durmamı söylemek iēin ēalıřmıyordu, zihnimin sık sık yaptıēı gibi. *Yapamazsın, yapmayacaksın, yapmamalısın, yapamazsın*, derdi, ama bu gece deēil. Kalbim beni gitmek istediēi yere götürdü.

Bir kalabalık ēardaēın etrafında dönüyordu. Baēırıyor ve aēlıyorlardı ve sanki kafaları suyun altındaymış gibi her şey sisle kaplıydı.

Kalabalıēa yaklařtıēımda koşum yavaşlayarak yürüyüşe dnşti. İnsanlar kenara ēekilip bana yol aēana kadar bedenlerin arasından ilerledim, tam o sırada iēimi burkan bir ēıēlık geceyi delip geēti ve beni iliklerime kadar ürpertti.

Adora'nın gözleri sımsıkı kenetlenmiş, dişleri kenetlenmişti. Merdivenlerin tepesindeki ēardaēın ahşap direēine tutunurken yüzü ıslaktı. Kane sırtına bir bıēak saplarken yanaēı direēe ēarptı. Bir başka travmatik ēıēlık cam parēaları gibi paramparēa oldu, havayı deldi ve beni kesti.

Adora'ya doēru koştum ama Kane onu direktten kaptı ve gēsne yaklaştırarak hanēeri boēazına dayadı.

Dondum kaldım, dehşete düşmüş yeşil gözlerine bakarken yzmdaki tüm rengin aktıēını hissettim. Gözyaşları yanaklarından ařaēı süzülüyor ve dudakları titriyordu.

"Geri ēekil," diye hırladı Kane, keskin kenarı tenine bastırarak. İēimdeki her şey kırıldı, ama öfke iēeri girerek beni bir arada tuttu.

Kaslarım derimin altında zıplıyordu ve kalabalık sessizleşmişti.

Tek duyduēum onun ēıēlıklarıydı. Tek grdēm bana bakan gözleriydi. "Geri ēekil lan!" diye baēırdı Kane.

Başım titriyordu ēnk başka hiēbir şey hareket etmiyordu.

"Hayır," diye sıkılmış ēenemle homurdandım. "Geri ēekilmiyorum. Burada kalıyorum." Adora onun kollarında titriyordu, dudaēını ısırđıēı iēin ēenesinden ařaēı kan süzülüyordu. "Ben buradayım," dedim tekrar. Bu sefer ona. Adora korkuyla bana baktı. şimdi ikimiz de titriyorduk. "Burada ya da hiēbir zaman bitmeyecek."

O daha düzenli bir nefes aldı ve ben de kendi nefesimi bulmak iēin gökyüzüne baktım.

Buraya daha önce bir kez gelmişim, güneş tutulması altında ciğerlerim göğsümden sökülüyormuş gibi hissediyordum. Geçen sefer yazın ölü zamanıydı ve bu sefer dondurucu rüzgârlar kemiklerimi yumrukluyordu. Daha önce kabile beni kesip açmış ve çuvalımı -kalbimi, onsuz hayatta kalamayacağım organımı- koparmıştı. Bu sefer Kane bıçağı boğazına dayamadan hemen önce onu kesip açıyordu -kalbimi, onsuz hayatta kalamayacağım organımı. Ve nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

Omzumda bir el hissettim.

Etrafımı saran Heathen'ları görmek için arkama baktım. Onlar buradaydı ve ben derin bir nefes almaya çalıştım.

"Bak, Adora, Heathens burada." Kane güldü. "Bu lanet kasabada seni kurtarmaya gelecekler arasında Heathen'lar listeye giremedi." O da benim gibi etrafına bakındı.

Cyrus sağ tarafımdaydı ve Kane'i ikna etmeye çalışıyordu. Heathen'ların arkamda fısıldaştıklarını duyabiliyordum.

Augustine şaşkın şaşkın duruyordu ve bir kadının kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

"Senin burada ne işin var?" Kane bana sordu. "Bu Kutsal Deniz'in işi."

Sonra Zephyr arkamdan yaklaştı ve kulağıma eğildi.

"Büyü işe yaramıyor," diye fısıldadı ve ben Augustine'e, sonra da tutulmaya baktım. "Zaman bugün birkaç saniye önce tersine döndü. Büyü kullanamayız kardeşim. Zaman kendini düzeltene kadar olmaz."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve gözlerim kapandı.

Çaresiz, herhangi bir şeye uzandım, herhangi bir şeye seslendim. Tanrılara. Toprağa. Toprağa.

Sessizlikten başka bir şey yoktu.

Vücudum titriyor, korkudan, endişeden ve soğuktan dişlerim takırdıyordu.

Bir adım daha yaklaştım. "Ona bir bak," dedim. "Çok korkmuş durumda. Bunu hak etmiyor. Eğer bu gece birinin boğazını kesmeye hevesliysen, onun yerini almama izin ver. Senden tek istediğim lütfen onu bırakman."

Gözlerin bana çevrildiğini hissettim. Tüm kalabalığın. Cyrus, Phoenix, Augustine, hatta.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Phoenix solumdan tısladı.

Sağ tarafımda, Cyrus şok olmuş bir şekilde duruyordu. "Hayatını onunkiyle mi takas edeceksin?" Bakışlarını Adora ve benim aramda gezdirdi.

Bir adım daha yaklaştım. "Bırak oraya geleyim." Kane başını salladı. "Sen delisin."

"Tutkulu olmayı tercih ederim."

Yüz hatlarında rahatsız edici bir şey dolaşıyordu. Gözlerindeki bakışı uğursuz bir şey dolduruyordu. Hançeri kavrayışı sıkılaştı ve bir uyarı olarak boğazındaki ince deriyi kırdı. Adora tısladı, kan boynundan aşağı akarken gözlerini kapadı.

"Onu incitmek en büyük pişmanlığın olacak," diye mırıldandım, ellerim titriyordu.

Kane'in bakışları kalabalığın üzerinde gezinerek babasına, Cyrus'a, Adora'ya ve tekrar bana baktı. "Onun ne yaptığını biliyor musun?"

"Umurumda değil. Her ne ise ona zarar vererek çözülemeyecek."

Yüzünde kurnaz bir sırıtış belirdi. "Kendi kasaba toplantımı yapmak istiyorum."

Kane tutuşunu sıkılaştırarak onu göğsüne sabitledi. Hançerin ucunu kadının şakağına sapladı. "Hepiniz Adora Sullivan'ın bir fahişe olduğunu bilmelisiniz," diye bağırdı, gözleri kızarmış ve yanakları titriyordu. "Kullanılmanın nasıl bir his olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Dokuz yıl boyunca ailedenmiş gibi davrandı." Gözleri yaşlarla doldu. "Dokuz yıl boyunca beni önemsiyormuş gibi davrandı. Dokuz lanet yıl boyunca bu kaltak beni becerdi!" Şimdi çılgılık atıyordu, elleri titriyordu. "Bunca zaman, sırf beni öldürmek için yakınlaştığını itiraf etti. Yapmadığım bir şey için."

"Adora'yı tanıyorsun," diye karşı çıktı Cyrus. "Annesini ve annesinin ne yapmaya çalıştığını biliyorsun. Adora bunu yapmak istemedi, dostum. O kendine engel olamaz, tıpkı senin ve benim ebeveynlerimizin kim olduğuna engel olamadığımız gibi. Onun yanında olmamıza *ihtiyacı var*."

"Onun için orada olmak mı?" Kane burnunu sildi. "Bu gece beni öldürmeye çalıştı." "Sevgilim, sana bunu yapmamamı söylemiştim," dedim, gözlerimi

merdivenlerden yukarı uçmaya hazırlanıyordu. Ve, "Yapamadım-" demeye başladı ama avucum önüme fırladı. "Tek kelime etme."

"Hayır, hayır, hayır." Hançerin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Bırakın o amcık son sözlerini söylesin."

Bunun üzerine bakışlarım tekrar Kane'e kaydı, gözeneklerimden bir öfke dalgası daha fişkırdı. "Onu öldürürsen, sen daha sözünü bitirmeden orada olur, boğazına uzanır ve bağırsaklarını çıkarırım." Artık soğuk değil, öfke dişlerimi sıkıyordu. "Bağırsaklarını ayakkabısının altından kazımdan zevk alacak bir kız için ölmeye hazır mısınız?"

"Benim yerimde bir gün geçirseydin, kendi boğazını keserdin." Kane ağzını onun kulağına bastırdı. "Bu kızın bir günlüğüne

Benim için lanet olsun. Beni kabul eden oydu. Sanırım benim kimsem yok." Adora'nın yüzü buruştu ve vücudu onun kollarında küçüldü.

"Özür dilerim," diye ağladı. İlk kez bir şey söylediğini duyuyordum ve dehşete kapılmış sesi kalbimi parçaladı.

Kane bıçağı tekrar boğazına götürerek onu düzeltti. "Senin yaşamana izin verdiğim için hayatımın geri kalanını arkamı kollayarak geçireceğimi mi sanıyorsun?"

Phoenix'i nasıl bulduğum sahnesi gözlerimin önünden geçti. Kane onu sadece öldürmekle kalmayıp, seyircilerin önünde parçalara ayırma yeteneğine de sahipti. İçimdeki korku her geçen saniye daha da arttı.

Ani bir hareket dikkatimi çekti. Cyrus

Kane'e doğru koşuyordu.

Cyrus'un geldiğini gören Kane'in gözlerinin yana kaymasını izlerken zaman yavaş ilerliyordu. Kane bıçağın ucunu Adora'nın köprücük kemiğine sapladı ve Adora bir çığlık attı. Cyrus merdivenlere ulaşmadan ceketinin arkasından yakaladım ve onu kaldırıma fırlattım.

"Kimse kımıldamasın!" Kane'in durduğunu görünce bağırdım. Avuçlarımı havaya kaldırdım. "Ölmek mi istiyorsun? Güzel, ama iki seçeneğin var ve her iki şekilde de öleceğini bilmek seni mutlu edecek. Soru şu: Bir kadını öldüren cadı olarak mı ölmeyi tercih edersin, yoksa bir Kâfiri öldüren cadı olarak mı?" Kollarımı açtım. "Bırak onu, seninle dövüşmeyeceğim. O hançeri kalbime saplayabilirsin."

"Whoa-ha-ho," diye şarkı söyledi Kane. "Şimdi, bunu neden yapmak isteyeyim ki? İçimde bir his var, yanılıyorsam beni düzeltin-"

Çenemi kaldırdım. "Ne?"

"Boğazının kesilmesi ikinizi de öldürür."

Çenem kapandı. Kalabalığı taradım.

Hepsi kızıl tutulmanın altında gözlerinde meşalelerle bana bakıyorlardı. Augustine kaşlarını çatmış, kızgın bir ifade takınmıştı. Cyrus sanki zaten biliyormuş gibi yenilmiş görünüyordu.

Bakışlarım Adora'nın üzerine düştü. Ve kalbim yerinden çıktı. Bana her baktığında çok şiddetli atıyordu.

O benim tek varlığımı.

O, ciğerlerimin dibindeki son nefesti.

Onu burada, sayısız yıldızın altında, sanki yalnızmışız gibi bakışlarımla tuttum. "Beni öldürmek mi?" Başımı salladım, dişlerim takırdıyordu. "Seni kaybetmek

ruhumu parçalayacaktı."

Gözünden bir damla yaş süzüldü ve içimden rahatlamış bir nefes verdim. Sanki omuzlarımdan bütün yük kalkmıştı.

Kollarımı iki yanıma kaldırarak Cyrus, Augustine ve Tarikat'a döndüm. "Beni öldürmek zorundasınız çünkü bu gece buradan onsuz ayrılmayacağım." Herkes şaşkınlıkla bana baktı. "Şimdi," dedim tekrar Kane'e dönerek ve onu işaret ederek. "O sivri dilini koparıp balık gibi bağırsaklarını deşmeden ve tüm kasabaya savaş açmadan önce onu bırakman için sana beş saniye veriyorum."

"Keskin dil mi? Ne kadar keskin?" Kane bıçağı omzunun arkasına götürerek sordu. "Bu kadar keskin mi?"-ve Adora yumruklarını sıktı, ayaklarının etrafında kan birikti, beni tekrar çatlatan bir çığlık attı.

Göğsümde bir ağırlık vardı, kaslarım etimin altında kasılıyordu, her an onu ondan koparmaya hazırdım.

Kane hançeri bana doğrulttu, kenarından kan damlıyordu. "Dizlerinin üzerine çökmen için sana beş saniye veriyorum, Kâfir, yoksa bu güzel küçük şeyin boynunu ikiye bölerim."

Soğuk, Adora'nın çığlıklarını çalarken gözyaşları akıp gidiyordu. Artık kalabalığın yüzüne bakamıyor, başını öne eğiyordu.

Tamamen güçsüz olduğum için gözlerimden sıcak yaşlar aktı. "Üç saniye!" Kane çığlık attı.

Çenemi sıktım. Sanki hâlâ çarpan bir kalbi yutmaya çalışıyormuşum gibi boğazım düğümlenerek ona bakıyordum. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Ve sonra bir tane daha. Etrafımdaki yabancılar beni izliyor, sanki ona zarar veren benmişim gibi gözleriyle beni lanetliyorlardı.

Kan tutulması koyu, kızıl bir parıltıyla yukarıya yayıldı.

O geceye ait görüntüler zihnimde tekrar tekrar canlanırken korku beni felç etti. Yaz sıcağı, acı ve derin bir halsizlik.

Güce olan susuzlukları ve önünde diz çökmüş savunmasız bedenim.

"İki saniye!"

Adora'nın bakışlarını yakaladığında, yeşil gözlerinin kenarlarına yaşlar sıçradı. Sonra onu kesmeye başladı ve gözleri kapandı.

"Dur! Tamam," diye bağırdım.

Görüş alanımı bir bulanıklık doldurdu. Nefesimi tutamadım.

Herkesin gözlerini üzerimde hissettim. Kalbim küt küt atıyordu. Ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Şimdi bırak onu." Yenilgi sözcüklerimi ve aralarındaki tüm boşlukları doldurdu. "Lütfen onu bana ver."

Kane'in kaşları kalktı ve içinden bir kıkırdama geldi. "Şimdi de geri kalanınız."

Ama tüm sesler boğuktu. Tüm bu sesler bir sis içindeydi çünkü nefesim kulaklarımdaydı ve gözlerimi her yerinden kanlar akarak duran Adora'dan alamıyordum. Avuç içleri, göğsü, köprücük kemiği, boynu, dudakları. Hatta sırtından bile emindim. Arkamda, Heathen'lar Kane'e küfrediyordu ve Kane'in yüzü çığlık atarken kıpkırmızı olmuştu.

"Julian," diye yalvardım, bunu yaparsa gerisinin geleceğini biliyordum. Sonra her şey sessizliğe gömüldü.

Etrafımdaki kalabalık şok içinde dondu kaldı. Kimse kılımı bile kıpırdatmadı. Sadece gece dönüyordu, soğuk bir kış uğultusu etrafımızı sarıyordu.

Sağıma ve soluma baktım. Diğerleri teslim olmuştu.

Beş Heathen da Adora için diz çökmüştü. Sonra yer sarsıldı. Belli belirsizdi ama hissettim. Kalabalığın nefesi kesildi ve ahşap kirişler titredi.

Çardağın üzerine yığılmış olan kar süzülerek yere indi.

Sonra insanlar yoldan çekildi ve Fallon'un yukarı doğru yürüdüğünü, gözlerinin kocaman ve süt beyazı olduğunu, irislerinin başının arkasına doğru yuvarlandığını ortaya çıkardı.

Bir dizi sesli ve sessiz harf dilinden yuvarlandı, anlamsız bir sözcükler zinciri fısıldadı. Kollarını kaldırdı, avuç içleri önünde yanardöner beyaz bir ışık yayıyordu.

Hançer hâlâ Adora'nın boğazındayken Kane gözlerini Fallon'a dikti, ne olduğundan emin değildi. Ve Fallon bileklerini büktüğünde, bıçağın keskin çeliği dondu, buza dönüştü, gümüşten beyaza, çatladı ve sonra parçalara ayrıldı.

Kane bıçaksız sapı düşürdü.

Ayağa fırladım ve merdivenleri koşarak çıktım.

Uzuvlarımı hissedemesem de onun kollarımda olduğunu biliyordum. Titriyor, bana yapıyor ve sanki kendini gömüp bir daha çıkmayacakmış gibi yüzünü göğsüme bastırıyordu.

"Her şey bitti," dedim ve hemen yaralarını kontrol ettim. Kane'in sırtını kestiği yere bakmak için tişörtünü sıyırdığımda içimi bir öfke dalgası daha kapladı. Bakışlarımı kaldırdığımda Kane'in banka doğru geri adım attığını gördüm. Başını ellerinin arasına alarak teslimiyet içinde oturdu.

Kendimi Adora'dan ayırdım, boğazını avucumun içine alana ve yumruğumu yüzüne indirene kadar durmadım. Tekrar tekrar yumrukladım, parmak eklemlerim Kane'in yüzüne değdi, elmacık kemiğinin üzerindeki deri yarılrken yanağıma kan sıçradı. Kendimden geçmiştim, geri çekilemiyordum.

Birisi "Dur! Onu öldürecek!" diye bağırdı ama ben bağırmadım.

Sonra ondan koparıldım. Dört Heathen'ı da aldı.

Yüzü yarılmış olan Kane'i işaret ederken gözlerimden öfkeli yaşlar döküldü. "Boğazını parçalamak istiyorum," diye kükredim sıkılmış çenemin arasından. "Ama ölüm sana hak ettiğinden daha fazla huzur veriyor."

Julian'ı üzerimden ittim ve Adora'ya

döndüm. Basamakta oturuyordu.

Avucumu yüzüme bastırdım ve çantasını, ceketini karıştırdım. Adora dişlerini gıcırdatarak bana baktı.

Sonra yavaşça ayağı kalktı, ayağı kalkarken acı içinde kıvranıyordu.

Başımı eğdim ve ağzımı kulağına dayadım. "Seni taşımayı reddediyorum. Bundan kurtulacaksın." Gerisini fısıldamak için kolumu beline doladım. "Kendi ayaklarının üzerinde, onurunla ve omurgan hâlâ sağlam bir şekilde yürüyüp gideceksin." Başını salladı ve ben de başının yan tarafını öptüm.

Biz geçerken kalabalık dağıldı.

Cyrus'a baktım.

Kılını bile kıpırdatmadı.

Tek kelime etmedi.

Sadece orada durdu.

Sadece orada durdu.

Ben asla orada öylece durmazdım.

Tekrar öne doğru döndüm, Ana Cadde'ye baktım ve onu yanıma yaklaştırdım.

"Dizlerinin üzerine çöktün," diye

fısıldadı. "Diz çöktüm. Bunu göstermeye

gerek yok." Adora'nın küçük kahkahası

hafif ve kırıkı.

şakağını öptüm. "Ciğerlerim göğsümden sökölüyormuş gibi hissettim." Çenemi sıkarak dişlerimin gıcırdamasını durdurmaya çalıştım. "Sana son nefesimi verirdim, Adora Danvers."

"Sullivan."

"şimdilik."

Arkama baktım. Heathens ve Fallon çok geride değillerdi.

"Taş." Titredi. "Sırtımın nesi var?"

"Bunu düzelteceğim," dedim ona. "Önemli olan tek şey senin hayatta olman."

"Taş," dedi tekrar, bu sefer daha sert bir sesle. "Sırtımın nesi var?"

Uzakta, Norse Ormanı solmakta olan bir güneş tutulmasının altında uzanıyordu. Bakışlarımı oraya sabitledim ve çantasını sıkıca kavradım.

"Adını kazıdı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 54

OceanofPDF.com

ADORA

29 OCAK 2021

KIZIL AY TUTULMASININ ERTESİ GÜNÜ
CANTINI-SULLIVAN DÜĞÜNÜNE 2 GÜN KALDI

ÖĞLEDEN SONRA BELEDİYE BİNASINDA ACIL BİR TOPLANTI DÜZENLENDİ.
Oda karantinadan sonra çoktan temizlenmişti, üzücü bir gece geçirildiğine dair hiçbir iz yoktu.

Kız kardeşlerimin arasına oturdum, Fable sağıma, Ivy de soluma.

Ivy sandalyesinin kenarında tedirgin bir şekilde oturmuş, dizlerini zıplattıyor ve gözlerini odanın ön tarafına dikiyordu. Kapı her açıldığında Stone'u görmeyi umarak arkama baktım ama kalbimi sadece boşluk dolduruyordu. Arkama yaslandım, yüzüğümü parmağında çeviriyordum, içimi bir endişe kaplamıştı.

Daha önce kız kardeşlerimle The Bean'de buluşmuş ve son birkaç saatimi onlara tutulma sırasında olan her şeyi anlatarak geçirmiştım. Tarikat'tan ya da başka birinden duymaktansa, doğrudan benden duymalarını tercih ettim. Kane'i öldürmeyi planladığımı öğrenmek Fable'ı hayal kırıklığına uğrattı. O zamandan beri benimle konuşmadı. Ivy'ye gelince, Kane'in yaptıklarından sonra öfkeden gözü dönmüştü.

Kürsünün çok gerisinde katlanır bir sandalyede oturuyordu, dirseklerini dizlerine dayamıştı ve başı öne eğikti. Belki bazıları o anda beni öldürmesi gerektiğine bile inanabilirdi. Bunu hak etmişim. Ve belki de haklıydılar. Ama yine de hayatta olması ve annemin

şu anda ve hayatının geri kalanında işkence görüyordu. Onu kurtarmak için yapabileceğim her şey geçmişti. Bir plan yapmak zorundaydım.

C. Onun acısına son vermek zorundaydım. Bir merhamet cinayeti. Lena için yaptığım gibi.

Düşüncesi bile kollarımda ve gözlerimin arkasında acıya neden oldu. Yüzleşmek zorunda kalacağımı düşünmediğim duygusal bir acı.

Onun için yapılacak en doğru şey buydu. Onun için yapılacak tek şey buydu.

Onu.

Odanın içinde etrafıma bakındım, acaba başka biri görebiliyor muydu? Kafamın içinde korkunç bir olay yaşanıyordu. Kasaba halkının endişeli ve gergin sesleri yankılanıyor ve çoğalıyordu. Onlar da battaniye gibi bakışlarla her hareketimi izliyorlardı.

Irene ve Augustine ön tarafta, kürsünün yanında tartışıyorlardı. Jasper Abbott arka köşede *AnonCon* ile kendi toplantısını yapıyordu; zamanın bozulması, politika ve Jasper'ın aklına gelebilecek diğer tüm saçmalıkları tartışmak için topladığı bir komplo grubu.

sıradışı beyni.

Cyrus, Viola'yla birlikte duvarın dibinde duruyordu, ikisi de gözle görülür biçimde üzgündü. Kapılar açıldığında yine inledi.

Geri döndüğümde boğazımda bir yumru oluştu.

Norse Woods'un beş Hollow Heathen'ı, meclislerinin geri kalanıyla birlikte arkalarından yürüyerek içeri girdi. Stone'un görüntüsü beni nefessiz bıraktı.

Farklı kıyafetler giymişti. Siyah bir kemerle kalçalarını saran koyu renk yıkanmış bir kot pantolon, gri ceketinin altında çelik grisi bir gömlek ve deri eldivenler. Floresan ışıkların altında gür saçları o kadar beyazdı ki gümüş tonları vardı.

O buradaydı ve ben sandalyemde rahatlamaya çalıştım.

Clarence, Augustine'e katılmak için odanın önüne doğru yürüdü ve Norse Woods'un geri kalanı da yerlerini aldı. Ancak toplantılarda hiç oturmayan Heathen'lar sol duvarın yanında durdular.

Kalabalık sakinleşirken Stone beni bulmak için odayı taradı. Ve sonra samur gözlerle karşılaştım.

Omuzları yumuşadı ve duvara yaslandı.

Selam, diye mırıldandı.

Bir anda yüzümde bir gülümseme belirdi. *Merhaba*.

Ve dudaklarında tembel, çocuksu bir sırıtış belirdi.

SEKİZ SAAT ÖNCE

"ONU H E M E N BURAYA GETİRMENİZ İYİ OLMUŞ," DEDI AGATHA. Blackwell gözleri sırtımı tararken nefesinin altında mırıldandı. "Yaralar taze ve açık, yani hâlâ bir şans var." Sanki ben burada değilmişim gibi Stone'a baktı. "Kimse yaygara koparmadan onu odana getir." Norse Woods'un şüpheli bakışları bana doğru yöneldi. Arkamı döndüm, büyük merdiveni çıkıyordum ki, derim parçalanıyormuş gibi sırtımda bir acı çığlık attı. Yakıcı sıcaklığı nefesimi kesti, ve durakladım, tırnaklarım avuçlarıma batarak nefesimi geri almak için savaştım.

Stone arkamdan yaklaştı ve elimi tuttu. "Sen varsın."

İkinci kata ulaştığımızda acıdan bayılmak istedim.

Stone sağdaki ilk kapıda durana kadar beni bir koridor boyunca yönlendirdi. "İşte." Eliyle işaret ederek, kendisinden bir metre daha uzun görünen devasa kapıyı iterek açtı. Beni yatağa doğru yönlendirirken odayı şöyle bir süzdüm.

Karanlık yatak odasının perdeleri açıktı. Balkon kapıları, yerden tavana kadar uzanan ve dolunayın ışığının içeri girmesine izin veren camlı pencereler gibi görünüyordu. Beyaz duvarları lambri süslüyordu ve sol tarafta pitoresk bir şömine beni karşıladı. Soğuk bir hava akımı tenimde oynaşıyor ve beni ürpertiyordu. Yatak derin, zengin bir ahşaptı ve şömineye bakıyordu. Odanın köşesinde bir ayna duruyordu. Komodinin üstünde birkaç kitabın yanında bir şamdan duruyordu.

Oda çıplak, minimal ve düzenliydi ama yine de şu anda kaldığım odadan daha rahatlatıcı hissettiriyordu. Belki de Stone'un başını koyduğu yer burası olduğu içindir.

"Zephyr ona güvenebileceğimi söylüyor," dedi sessizce, böylece arkamızdan gelen kimse duymayacaktı.

"Yapabilirsin."

"O Norse Ormanı'ndan. Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Rahatsız olmadım," diye onu rahatlattım. "Onu tüm hayatım boyunca tanıdım." Ona baktım ve gülümsemeye çalıştım ama zayıftı. "İskandinav ormanlarından nefret etmiyorum Stone. Benim sadece Heathen'larla bir sorunum oldu."

"Oh, güzel. Rahatladım" dedi, beni yatağa yatırırken eğlenerek. "Ama çarşaflarınıza kan bulaşmasını istemiyorum."

"Her şey yolunda." Dirseğimi tuttu ve yüzüstü yatmama yardım etti.

Agatha, Julian'la birlikte odaya girdi.

"Kitaba göz gezdirdim," dedi. "Bitkiler ve yağlar faydalı olabilir ama bu durumda hem iyileştirme hem de iz bırakma açısından büyü kadar etkili olmazlar."

Stone gömleğimi başımın üzerinden sıyırırken bakışları sırtımda gezindi. Pamuk sanki derimden bir katman daha koparıyormuş gibi hissettirdi ve gözlerimi sıkarak hızlı nefesler aldım.

Agatha'nın yüzü buruştu. "Eğer onun adını ondan silmek istiyorsan, büyüye ihtiyacın var."

Julian kollarını göğsünde kavuşturmuş, annesine bakıyordu. "Sihrimizi uygulayamayız ya da ortaya çıkaramayız. Bu... devre dışı."

Gözlerini benden ayırdı ve ona baktı. "Engelli mi?" Başını salladı. "Zaman bugün geriye doğru aktı."

Bana endişeyle baktı. "Bu olay olalı aylar oldu." Stone araya girerek, "Orada saklı saf büyü var," dedi.

Julian parmaklarını ağzına götürdü, başını sallayıp itiraz ederken gümüş gözleri Stone'a kaydı. "Belli bir amaç için saklanıyor." Gözleri bana kaydı. Gizemli davranıyordu çünkü bana güvenmiyordu ve söylediklerine dikkat etmesi gerekiyordu. "Onaylayamam. Özellikle de bir Kutsal Deniz kızı için."

Yanımda, Stone'un gözleri Julian'a bakarken kara bir heyecanla parlıyordu.

Başparmağı kolumu okşarken, "Bu şehirdeki nefret tutarlı değilse hiçbir şeydir," dedi. "İzin istemiyorum."

Julian kuşkulu bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "İzin istemiyor musun?"

"Büyü var. Onun buna ihtiyacı var. Kimin buna layık olduğuna neden sen karar veriyorsun?" "O Norse Woods değil."

Stone'un tedirginliği kök saldı.

Kolumu okşayışından bunu hissedebiliyordum. Daha derin, daha uzun vuruşlar.

Stone, "Burada durup sizinle tartışabilirim," dedi. "Ama zamanımızı boşa harcıyoruz. Bana şimdi söyleyin. Bu bir Kâfir oylaması mı, *Julian'ın her zaman herkes için karar verdiği* bir durum mu, yoksa kendi kardeşlerimden büyü çalmam gereken bir durum mu?"

Julian'ın yüzünde bıkkın bir ifade belirdi. "Benimle derdin ne senin?"

Stone'un kolumdaki eli durakladı. "Tanrım, kendine gel," diye öfkelenildi. "Adora burada sırtı parçalanmış halde yatıyor. Şu anda senin duygularını önemsemişime gerçekten inanıyor musun?"

"Ağzından bıktım usandım."

Stone başını salladı. "Sana karşı çıkan herkesten bıkmış ve usanmışsın."

Julian'ın yüzü bir anda kızgınlıktan öfkeye dönüştü ve Stone'un kolunu tutarak onu benden uzaklaştırdı, sonra da duvara doğru itti. "Ne söylemek istiyorsan söyle," diye öfkelenildi Julian.

Stone'un gözleri çılgına döndü. Sinir bozucu bakış Julian'ın onu bırakmasına neden oldu ve Stone ona baktı. "Öyle ya da böyle, Clarence sana ne yaptığımı gördükten sonra o büyü Athenaeum'u terk edecek, eğer beni bir daha ondan uzaklaştırırsan." Stone bir adım öne çıktı. "Senin hakkında ne düşündüğümü bilmek mi istiyorsun? İyi o zaman."

Julian'ın göğsü kabarıyordu ve bakışlarını ikisi arasında gidip geliyordu.

"Sen asil bir adamsın ama senin ve Fallon'un yararına olacaksa yanlış bir şey yapmaktan çekinmiyorsun. Diğer zamanlarda ise seni yalancı değilse bile bencil ve ikiyüzlü buluyorum. Bir nefeste sadakatinizin Fallon'a, bir sonraki de Heathens'a. Peki, hangisi?"

Julian tek kelime etmedi.

Sadece orada durdu.

"Annemi öldürdüğünden beri verdiğin her karar tamamen bencilceydi. Eğer laneti bozmasaydım, Fallon'a zarar verme *ihtimalim* yüzünden beni hayatımın sonuna kadar boğulmaya terk edeceğini söyleme cüretini gösterdin. Bana asla bir şans vermek istemedin. Doğruyu söylemek gerekirse, uçurumdan atlarken laneti bozmak niyetinde değildin. Ancak, sanki bunun için övülmen gerekiyormuş gibi, bu lanet Heathens'ın üzerinde tutuluyor. Sanki onlara bir iyilik yapmışsın gibi. Keşke onlara ne kadar çabuk sırt çevireceğini bilselerdi." Julian çenesini sıktı ve Stone bir adım daha öne çıktı. "Sonra seni ve Fallon'u her gün birlikte görüyorum, mutlu bir çift, yarın endişesi olmadan, ben Adora'nın elini bile tutamazken, her vedalaştığımda onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmek bir yana, ve bunun için senden nefret ediyorum. Bu mutluluğu başkalarına ihanet ederek elde ettiğin gerçeği beni hasta ediyor. Yani, evet, seninle bir sorunum var ama bunların hiçbirinin onu etkilemesine izin vermiyorum. Senden nefret etsem de, seni sevsem de, senden büyü alacağım."

Julian gömleğini yakaladı ve onu duvara fırlattı.

"Seni nankör piç," diye hırladı. "Bu gece ikiniz için hepimiz diz çöktük. Hiçbir Kâfir Kutsal Deniz için diz çökmemişti, hele ki benim kanımda yıkanmayı tercih eden bir kız için." Ön kolunu Stone'un göğsüne bastırdı. "Evet, bencilim, ikiyüzlüyüm ve Fallon'u Kâfirlerden üstün tuttuğum için yalancıyım. Bunun için beni istediğin kadar yargıla, ama Fallon'la bir hayatım var çünkü onunla birlikte olmak için deli gibi savaştım ve asla durmayacağım," diye tükürdü. "Sen bir Kâfirsın Danvers. Sana hiçbir şey verilmedi. Hiçbir şey borçlu değilsin. Eğer bir şey istiyorsan, onu elde etmek için kimi geçmen gerektiğinin önemi yok, onun için savaşmalısın. O yüzden sil şu lanet gözyaşlarını. İsteddiğiniz hayat için savaşmaya başlayın ve asla durmayın. Ben, bir Kâfir ya da bir başkası ne derse desin."

Stone Julian'ı üzerinden itti. "Erdemli bir lider bu, bir başkası için kardeşlerini çiğnemeye hazır." Stone başını salladı. "Gerçek bir lider asla kime ihanet edeceğini seçmek zorunda kalmaz. Ve gerçek bir kadın, ihanetin ortasında onun kendisini seçmesine izin vermez." Gözleri Agatha'ya takıldı. "Gurur duymalısın."

Stone odadan dışarı çıktı ve Julian da onu takip etti.

Sessizlik onların yerini aldı. Agatha ve ben bakıştık.

Ve sonra, "Oh, Heathens. Asla sıkıcı bir an olmaz." Kıkırdadı.

"Stone'u böyle görmüştüm ama Julian'ı hiç görmemiştim." Gülümsedim çünkü Stone sadece önemsemediğinde böyle davranırdı ve bu Stone'un burada yerini bulduğu anlamına geliyordu.

"Dörtlü kendilerini nasıl saklayacaklarını biliyor ve kendilerini iyi saklıyorlar. Bu yüzden onları böyle gördüğünüzde bunun tek nedeni sevgi olabilir. Hiç kimse Ağlayan Kovuk'un dört canavarının hem en çok acıya katlanan hem de en büyük kalplere sahip olduğunu düşünmez. Stone'un tam da onlara uyduğunu görüyorum." Sesi azaldı ve Agatha avucunu omzumda yumuşattı. "Kane sana bunu yaptığı için üzgünüm."

Hareket etmemeye çalışarak bir nefes verdim.

"Bunu hak ettim," dedim gözümü ondan kaçırarak. "Ben iyi bir insan değilim." Kane'in bana gerçekten ne kadar değer verdiğini ve bunun onu nasıl yıktığını duyduktan sonra, nefret ve çaresizlik yüzünden onu neredeyse öldürdüğüm için kendimden tiksindim. Ama her şey bitmemişti. Hayatına sonsuza kadar son vermemeyi seçersem annem yıllarca acı çekecekti. Ve yapmam gereken şey midemi bulandırıyor.

Agatha'nın anaç sesi düşüncelerime karıştı. "Bizler bazen kötülük bazen de iyilik yapan insanlarız. İyi ya da kötü olması önemli değil."

karar vermen için." Bana baktı. "Bir gün en saf kalplerin bile ahlaki olduğunu düşündükleri amaçlar uğruna karanlığı seçeceğini anlayacaksın, tabii eğer seçme şansları varsa."

Adeline zihninde belirirken bakışlarım ona doğru kaydı. "Masum insanları öldürdükten sonra kendilerini iyi hissetmeleri için kocana ve oğluna söylediğin şey bu mu?"

Agatha'nın ağzı kapandı.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca sessiz kaldı, oda rahatsızdı.

Çok geçmeden Stone elinde şişelerle geri döndü. Julian çok geride değildi ve ikisi odaya girer girmez Agatha sandalyesinden sıçradı.

Julian annesine ters ters baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Bir şişe içmesi gerekiyor," dedi onun gözlerinin içine bakmadan. "İçinizden biri küveti buz, su ve en azından diğer büyü şişesinden bir ons ile doldurabilir. Sıcaklığın donma noktasında olması gerekiyor. Su büyüü mühürleyene ve yara kapanana kadar küvetin içinde oturması gerekecek. Yarım saatten fazla değil." Dördümüz birden sessizleştik. "Kane'in adını sırtından atmak istiyorsan harekete geçsen iyi olur."

"Ben gidip buz getireyim," diye mırıldandı Julian nefesinin altından. Stone yanıma oturdu. "Agatha üzgün görünüyor."

"Öyle mi?"

"Birini bu şekilde kızdırabilecek tek kişi sensin," dedi ve oturmama yardım etti. Derim tekrar yarıldı ve bana bir şişe uzatırken acının yüzüme yansımaları engellemeye çalıştım. "Eğer seçme şansım olsaydı, senin içine sadece kendi sihrimi koyardım. Diğer dört adamın değil."

"Biri kıskandı mı?" Büyüyü bir kadeh likör gibi geri attım ve tadı şekerli ve pürüzsüzdü, kızarmış vanilya gibi.

"Kâfir büyüü içinizde kıpırdandığı sürece onlara karşı bir arzu duyacağınız söylendi. Umudum seni elimden geldiğince uzun süre onların her birinden uzak tutmak."

Elini tuttum ve parmaklarımı onunkilerin arasında dolaştırdım. "Ağına çok fazla takıldım Stone Danvers ve kurtulmaya hiç niyetim yok."

Birbirimize baktık ve dudaklarını küçük, memnun bir gülümseme kapladı.

Julian kapıda belirerek sözümüzü kesti. "Hazır." Termometreyi Stone'a fırlattı. "Dışarı çıktığında yakmak için bir ateş yakacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa gel beni al."

Stone beni dikkatle kucağına aldı ve loş banyoya götürüp kapıyı arkasından kapattı.

"Biri yalakalık yapıyor," diye fısıldadım.

Stone sırtıttı. "Artık bir anlayışımız var."

Beni küvetin kenarına oturttu ve çömelerek önce ayakkabılarımı ve çoraplarımı, sonra da kot pantolonumu çıkardı. Onları teker teker bir yığın halinde kenara fırlattı, sadece sütyenimi ve külotumu bıraktı.

Döndüm ve ayak parmaklarım buz gibi suya değer değmez içimi korkunç bir ürperti kapladı. Bunu düşünmemeye çalıştım ve yavaşça küvetin içine indim. Soğuk sudan cildim yanıyormuş gibi hissediyordum ve dişlerimin arasından hava emiyordum.

"Ne kadar süre dedi?" Sesim dağınıktı ve sakın kalmaya çalışıyordum ama içimde paniğin yükselmeye başladığını hissettim. Bedenim bana direniyor, tamamen suya dalmayı reddediyordu. Şok vücudumdaki her kası sarstı ve dizlerimden aşağıya doğru batmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Beni izlerken Stone'u sefalet tüketti. Sonra daha fazla dayanamayarak botlarının bağcıklarını çözdü ve tekmeleyerek çıkardı. Bir sonraki anda gömleğini ve pantolonunu çıkarıyordu.

"Ne... yapıyorsun?" Gıcırdayan dişlerimin arasından nefes darlığıyla sordum. Kaslarım seğiriyordu. Sanki onları kontrol edemiyordum.

Küvete adımını attı ve arkama oturmadan önce soluklanmak için bir an durakladı. Yüzünü göremiyordum ama durma şeklinden, hızlıdan yavaşa geçişinden bunun onun için de aynı derecede felç edici olduğunu anladım.

Beni bacaklarının arasına yan yatmam için yönlendirdi, başım üst uyluğuna yaslandı. "Soğuk şoku yaşıyorsun. Nefes alıp verişini kontrol etmelisin," dedi saçlarımı toplayıp buz gibi suyun dışında tutarak. "Kalp atışlarını sabit tutmalısın."

İçimden teşekkür ettim. Ağzımdan çıkamayacak kadar soğuktu.

Zaman böyle geçti, ben onun kollarında titriyordum. Ne düşündüğünü ya da düşünemeyecek kadar üşüyüp üşümediğini merak ederek kalçasını sıkıca kavradım. Sadece on dakika kadar olmuştu ve artık el ve ayak parmaklarımı hissetmiyordum.

"Adora," diye fısıldadı, nefesi benimkinden çok daha yumuşak çıkıyordu. "Ben seninim... ve sen de benimsin... ve sadece benimsin. Onun için kaderinde olamazsın. Buna inanmıyorum... sensiz geçen her gün, sanki benden kayboluyormuşsun gibi geliyor."

Taş titremeye başladı ve aramızda bir miktar sıcaklık yaratmak için avucunu kolumda gezdirdi.

"Seni düşünmeyi bırakmaya çalıştım. Ve yapamıyorum," diye devam etti, sesi yırtılmıştı, göğsü yükselip sertçe iniyordu. "Seni kaybetmemek için ne kadar ileri gidebileceğimden... ve seninle bir saniye daha yalnız kalabilmek için yapabileceğim şeylerden... ve konu sen olduğunda kendimi asla durduramayacağımdan korkuyorum."

BELEDİYE BİNASI TOPLANTISI

AUGUSTINE'IN TOKMAĞININ GÜMBÜRTÜSÜ BENİ STONE'DAN UZAKLAŞTIRDI.

Augustine, "Dün gece hepimiz için hayal kırıklığı oldu," dedi.

Ivy elini benimkinden çekerek ayağa kalktı. "Hayal kırıklığı mı?" diye sordu, tonu gergindi. "Kız kardeşim oğlun tarafından neredeyse öldürülüyordu. Bu hayal kırıklığı değil Augustine. Bu düpedüz kötülük."

Birkaç kişi onunla aynı fikirdeydi ve Augustine bu tepkiye sinirlendi.

"Dün gece orada değildin," diye karşı çıktı. "Olanlar hakkında tüm bilgilere sahip olmamalısın, yoksa oturur ve boş konuşmazdın." Augustine o gün özellikle sinirliydi. Büyük olasılıkla tartıştığımız kişi onun tek oğlu olduğu içindi. "Her halükarda, Kane'in akli dengesi yerinde değildi."

Oğlunun Phoenix'e yaptıklarına tanık olsaydı ne düşünürdü? "Bu bir mazeret değil. Hiçbirimizin akli başında değil," dedi Ivy. "Biz ama bu cinayete teşebbüsü haklı çıkarmaz. Ve eğer bir an için bile olsa kız kardeşimi Kane'in eylemleriyle suçluyorsanız, bilmelisiniz ki *o dedi bu dedi* vakası Tarikat'ın gözünde hiçbir zaman yeterli olmamıştır. Gerçekler dün gece insanların tanık olduklarına dayanmaktadır."

Kız kardeşime göz kırptım, şaşırmıştım. Benim için savaştığı için değil ama benim için baş rahibimize karşı durduğu için şaşırmıştım.

Etrafimdaki insanların anlaşmaları daha yüksek, daha dolu hale geldi.

Augustine parmakları podyumun üzerinde kıvrılan Kane'e baktı.

Stone ona saldırdığında Kane'in yüzü şişmişti.

Augustine, "Kane bugün konuşmayacak," diye duyurdu. "Gölgeler ortadan kaldırıldıktan sonra bu konuya geri döneceğiz. Bu arada, biz

tutulma sırasında neler olduğuna dair kanıt toplayacaktır."

Omurgam kaskatı kesildi ama çok geçmeden Ivy'nin sesi odayı doldurdu. "Cinayet girişimini ertelemek mi istiyorsun?" Şok olmuştu, karar karşısında kafası karışmıştı. "Peki ya Kane *travmatik* gecenin etkisinden kurtulmaya çalışırken kız kardeşimin güvenliği ne olacak?"

Kane Pruitt'ten korkmuyordum ama Augustine'den korkuyordum. Son anda fikrimi değiştirmiş olsam da bir şey fark etmemişti. Kane'i çardağa çekmiştim. Hançeri getirmiştim. Zerdeçal almıştım. Tüm bunlar yüzünden cezalandırılabilirdim.

Augustine hemen cevap vermeyince başka bir soru geldi. "Sullivan-Cantini düğünü hâlâ devam edecek mi? İki gün sonra ama dün gecedен sonra hepimizin kafası karıştı."

Bakışlarım Stone'a kaydı.

Odanın diğer ucundan bana baktı.

On saatten kısa bir süre önce kasabanın yarısının önünde başka bir adamla ayrıldıktan sonra Cyrus'u Belediye Binası'nda utandırmayacaklarına eminim.

"Düğün devam edecek," diye onayladı Viola ve Stone başını hafifçe salladı, keskin çenesi esnedi. "Hiçbir şey, *ama hiçbir şey* Kutsal Deniz'den ya da Ağlayan Kovuk'tan umudu ve geleceği söküp alamayacak."

Cevap verirken nabzım kulaklarımda hızla atıyordu.

Bir *güm güm güm*. Kapıya vurmak gibi. *Beni dışarı çıkar der* gibi.

Julian, Stone'un omzuna elini koymak için Phoenix'in yanından uzandı.

Stone dönüp onu onaylamayınca Julian eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Stone, Julian'ın söylediklerine tepki vermedi.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan öylece durdu.

ALTI SAAT ÖNCE

İÇİM ÇÖZÜLÜRKEN ATEŞİN SICAKLIğI YÜZÜMÜ ISITIYORDU.
Stone'un kolları.

Yatağın ayak ucunda yerdeydik, battaniyelere sarınmıştık, ter vücutlarımızın kenarlarını ıslatıyordu. Bu çıtırtı ve sıcaklıktı.

bizi bir süre sessizleştirdi.

Sihir işe yaramıştı ve artık kanamam, yaram ya da acım yoktu. Rahattım, gevşemiştim, memnundum. Ta ki Stone, "İki gün içinde evlenmen gerekiyor," diyene kadar. Parmak uçları gergin bir şekilde kollarımda geziniyordu ve kalbinin sırtıma çarpışını hissedebiliyordum. "Mektubunda söylediklerin gerçekten hissettiklerin mi?"

Kalbim boğazıma fırladı. "Hangi kısmı?"

"Hepsi." Nefes verdi. Nefesi boynuma çarptı. "Beni seviyor musun, Adora?"

Gözlerimi kırpmadan alevlere bakarken ve korkudan aklımı kaçıırken ortalık yine sessizleşti. Tüm hislerimi ve duygularımı kâğıt ve mürekkeple ifade etmek çok daha kolaydı. Kağıt beni bir sesle kesip açamazdı. Mürekkep beni incelemeye zehirleyemezdi. Tek başıma yazabilirdim, hissettiklerimden asla utanmazdım. O da tek başına okuyabilir, kelimelerin ona hissettirdiklerinden asla utanmazdı. Gerçekten mükemmeldi. Baskıya, korkuya ya da reddedilmeye yer yoktu.

"Daha önce kimse beni sevmedi, bu yüzden senden bunu duymaya ihtiyacım var," diye devam etti, parmak uçları kolumu hafifçe okşarken titriyordu. O çok gergindi; ben çok korkmuştum. "Arkanı dönmeni, gözlerimin içine bakmanı ve bana karşı ne hissettiğini söylemeni istiyorum."

Yavaşça bacaklarının arasına döndüm ve kucağına oturana kadar beni daha da yaklaştırdı. Yüz yüze gelmiştik. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Boğazındaki yumruyu yuttu, başını yatağın ayakucuna yasladı ve kirpiklerinin arasından beni dikkatle izledi.

Dünyanın geri kalanına karşı çok kopuk ve soğuk olabilirdi ama bana karşı çok nazik ve savunmasızdı. Yüzüne dokundum, parmağımla detaylarını izledim, dudaklarını okşadım, elmacık kemiklerini, çene çizgisini okşadım. Stone elimi kavradı ve yüzünü avucuma yasladı, bana dokunmaya ihtiyaç duyuyordu, onu bu şekilde tutmama izin veriyordu.

"Sana aşığım," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Seni seviyorum, sadece seni." Bakışlarını tuttum, gözlerinin yaşardığını gördüm, bu yüzden sınırlarımla savaşmak için omuz silktim. Bunu söylemeliydim ve o da bunu duymalıydı, karşılığında bir şey söyleyecek olsa bile. "Ve seninleyken olduğum kişiye seviyorum. Bunun önemli olduğuna inanıyorum. Aşık olmanın diğeri yarısı da kendine aşık olmaktır."

Bir damla gözyaşı yanağını yararken gözleri simsiyahtı. "O zaman evlen benimle."

"Ne?" Bakışlarım yüzünde gezindi. Ciddiydi.

"Evlen benimle Adora," diye tekrarladı, gözleri gözlerimin arasında geziniyordu. "Bir evim ya da param yok, bunu biliyorum, ama bizim için bir hayat kurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım-"

"Taş-"

"Hayır, lütfen, izin ver söyleyeyim," dedi elimi göğsüne götürerek.

"Sadece söylemem ve senin de dinlemen gerekiyor."

Başımı salladım, kalbi avucuma çarpıyordu. "Tamam."

Boğazındaki elma sallanıyordu. "Sana bir peri masalı anlatamam ama hayatın bir peri masalı olması gerekmiyor. Hayat her zaman mutlu olmak demek değildir. Hayatın deneyim dolu olması gerekir ve ben sana bunu verebilirim. Öğrenecek, büyüyecek ve birbirimizi yapabileceğimizi düşündüğümüz şeylerin ötesine iteceğiz. Ve bu sayede daha iyi insanlar olacağız. Her türlü acı olacak, ama daha derin olmasa bile aynı yoğunlukta zevk hissedeceğiz. *Çok fazla zevk*, sevgilim. Bazen birbirimizi inciteceğiz, hatalar yapacağız ve birbirimizi delirteceğiz. Sonra birbirimizden uzaklaşmadığımız, birbirimize bakamadığımız ve birbirimizin ihtiyacı olan her şey olamadığımız zamanlar olacak ve işte hayat bu. Mükemmel olmak için tasarlanmamıştır. Her şeyi yaşamamız, deneyimlememiz ve bu dünyayı bulduğumuzdan daha iyi bir şekilde terk etmemiz için tasarlandı."

Ağladığımı ancak o gözlerimin altındaki yaşları silerken fark ettim. Nefes verirken sırtıttı. "Hayal edebiliyor musun? Birlikte bir hayatımız olabilir, sen ve ben. Bir macera."

Kalbim bunun için acıyordu. Kalbim bunun için açlık çekiyordu. Bunu istedim. Umutsuzca. Ve tam buradaydı. "Ama... eğer evlenirsek, kasaba yanıp kül olacak ve hepimiz öleceğiz. Böyle bencil olmamı nasıl beklersin? Kendimi asla affedemeyeceğim."

"Bunu sana kim söyledi? O mu?" Gözlerini doğuya doğru çevirdi. "Adora, ağzından çıkanı kulağın duysun. Kararlarını henüz gerçekleştirmemiş bir olayın tahminleri belirliyor."

"Bu bir medyumun korsan versiyonundan değil. Geleceği kendi gözlerimle gördüm. Yanan derinin kokusunu alabiliyor ve çığlıkları duyabiliyordum."

"Pekâlâ," dedi saçlarını geriye tararken. "Belki de kasaba yanacak. Belki de bir savaş çıkacak ve eğer çıkarsa, bu son olmayacak." Gözleri benimkilerin arasında gezindi. "Savaşlar ve zorluklar olacak Adora, bu dünyada nefret eksik değil ama birlikte, aynı takımda, yan yana savaşabiliriz, sen ve ben."

Sinirlerim derimin altında titreşiyordu. Kasabanın ona ne yapacağını asla anlayamazdı. Burada hiç büyümemişti. Bir düzene karşı isyan edildiğinde neler olabileceğine hiç tanık olmamıştı. "Kutsal Deniz ve kasaba bunun olmasına izin vermez. Eğer evlenirsek, isyan ettiğimiz için ikimizi de öldürecekler. Cyrus ile bu düğün gerçekleşecek. Hiçbir şeyin bunu durdurmasına izin vermeyecekler, Stone."

Çenesi büküldü. "O zaman benimle gizlilik içinde evlen." Gözlerim büyüdü. "Gizlilik içinde mi?"

"Evet, eğer bu düğünü durduramazsam ve senin onun önünde duracağın an gelirse, orada karım olarak durmanı istiyorum. Eğer seni zorlarlarsa ve onu becermek zorunda kalırsan, benim adımı taşımanı ve onu bir Danvers olarak becermeni istiyorum. Ve eğer bu dünyadan ayrılmam gereken bir gün gelirse, senin kocan olarak ölmek istiyorum." Parmakları boynuma dolandı ve beni kendine çekti. "Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim, Adora. Tek istediğim birbirimize bağlı olmamız. Biz, başka bir şey değil."

Ellerim titriyordu. Gözlerim buğulanıyordu. "Ama düğün yarından sonraki gün."

"Sana bu gece benimle evlenmeni teklif ediyorum. Tanrıların altında, ruh bağıyla ve ruhla, böylece yarın ya da öbür gün ne olursa olsun, kimse bunu bizden alamaz. Bu şekilde, sadece birbirimize verdiğimiz yemin ve evliliğimiz geçerli ve gerçek olacak. Sonrasında gelebilecek diğer her şey hükümsüz ve geçersiz olacak," dedi ve kalbim çok hızlı atıyordu. "Adora, kimsenin bilmesine gerek yok. Ama eğer doğru söylüyorsan, sadece bu gecemiz var." Beni öptü ve dudaklarımda tuz tadı aldım. "Sonsuza dek birlikte olabiliriz, ister Ağlayan Kovuk'ta, ister öbür dünyada, ister bu dünyada."

"*Aman Tanrım,*" dedim içimden kırık bir fısıltıyla.

Stone saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak devam etti: "Aramıza yüz yıldan fazla zaman girdi ama ben yine de seni buldum ve bulmaya devam edeceğim. Seni *her zaman* bulacağım."

"Stone," dedim, ne diyeceğimi bilemediğim için başım titriyordu.

"Onlara meydan oku, sevgilim." Fısıltısı içime yayıldı ve bana doğru bir Kolunu sırtıma doladı ve beni kendine doğru çekti. "Sen sadece üzgün olduğunda ağladın. Bana bunların üzgün gözyaşları olmadığını söylemeni istiyorum."

Kelimeler bulmaya çalışarak burnumu çektim. "Ama sadece bir baş rahip bizi evlendirebilir." "Ve benim seninle doğru şekilde evlenmek gibi bir niyetim var, bu yüzden

Bunun senin evet versiyonun olup olmadığını bilmek istiyorum." Yüzümü

geriye doğru tuttu, kapüşonlu gözleri benimkilerin üzerine düştü. "Sen neyi seçiyorsun?"

Düşünmeme gerek yoktu. "Seni. Seni seçiyorum. Her zaman."

Bana bakarken, göğsü inip kalkarken, yüzünde rahatlama ve yoğun duygu karışımı bir tutulma gibi hareket etti. Ve sonra beni öpüyordu. Ve *beni öpüyordu*. Derinden, sonsuza dek.

On dakika geçmeden, mavi ay aramızdaki pencereden süzülürken, kitaplarla çevrili bir odada Clarence'ın karşısında sadece Stone ve ben duruyorduk.

Başka birinin eşofmanını ve tişörtünü giyiyordum. Stone beyaz bir tişört ve eşofman giyiyordu.

Saçlarım dağınıktı ve makyaj yapmamıştım.

Clarence bileklerimizin etrafına mavi bir kurdele bağlarken parmaklarımız birbirine dokunuyordu, gözlerimiz birbirimize derinden bağlıydı, aşktan çılgına dönmüştük. "Bu nedenle, ilk bağlama suyun sembolü olan koyu maviyle yapılır, aşkınız sizi derinlere kadar doldursun diye..." Stone'un bakışları sonsuza döndüğünde Clarence'ın sesi arka planda kayboldu, eli benim elimde döndü, böylece parmak uçlarım onun avucundaki yara izini sıyrıyordu.

Birden zihnimde bir görüntü belirdi.

Bu beni şaşırttı, irkilmeme neden oldu ve Stone bileğimi tutarak parmaklarımı avucunun içinde tutmam için bana rehberlik etti. Clarence'a hızlıca baktım, hâlâ kitap okuyordu. Stone'a döndüğümde dudaklarında küçük bir sırıtiş belirdi. Avucunu kaldırarak devam etmemi istedi, ben de devam ettim.

Avucunun üzerinde daireler çizdim ve görüntü tekrar geldi.

Bu Stone'un hafızasıydı, bu yüzden görüş alanımın köşesindeki bir projektörde bir film gibi kendime bakıyordum. Bu görüntü, bu fotoğraf koleksiyonunu hayata geçiren doğrusal bir dizi hareket halindeki bir dizi resimdi. Mağaradaki halimizi gösteren bir flip book.

Bu Stone'un anısı, diye tekrarladı zihnim ve boğazına bıçak dayadığım o anda hissettiği her şeyi hissetmemin nedeni buydu. Kalbim çok hızlı atıyor ve korkuyorum. Ölmekten değil ama kendimi bir arada tutamamaktan, sakın kalamamaktan korkuyorum çünkü... Bana bakıyor ve ben basitçe parçalanabilirim.

"İzliyor musun?" diye fısıldadı, ben de başımı salladım.

Stone dudaklarını ıslattı ve Clarence'a yan gözle bakarak hâlâ okuduğunu gördü. "Bu ikinci ciltte yeşil renk Dünya'yı temsil ediyor ve aşkınızın bilge ve besleyici olacağını ve mutluluğunuzun bol olacağını gösteriyor..." Sonra Stone gizlice serbest elime uzandı.

Yavaşça öne doğru bir adım attı ve elimi gömleğinin altından geçirip bir zamanlar camın içine saplandığı yan tarafındaki sıcak tenine değdirdi. Clarence gizlice ne yaptığımızı fark etmedi.

Stone'un eli benimkinin üzerine geldiğinde ve avucumu tenine bastırduğunda, başka bir görüntü geldi. Deniz fenerindeki ilk öpüşmemizdi *ve ben yine o'yum, nazik elleri, yumuşak dudakları ve kırık nefesleri hissediyorum; kalbim bunun için ağlıyor, sinirlerim nabzımı titretiyor çünkü bu anın durması için bir şey yapacağımdan korkuyorum ve durmasını istemiyorum; lütfen durmasın.* Stone'un maskesiz gözlerine baktım, o da benimkilere baktı. Beni içeri alırken gergin, savunmasız, gözlerinde kırılğanlık vardı. Ve zihnimizin köşelerinde, *bir dil ağzıma kayarken ilk öpücüğümüzü izliyoruz ve ben bizi tadıyorum. Bir duygu patlaması beni tüketiyor, sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor. Bir çılgınlık. Yarı terk, yarı sahiplenme.*

Daha fazla dayanamayan Stone elimi yanından çekti ve parmaklarımı yüzüne götürdü. Aramızdaki mesafeyi artık umursamadan bir adım daha yaklaştı. Başparmağımı elmacık kemiğini sıyırması için yönlendirdi. Gözyaşı damlası izi.

Bağlı bileklerimizizin etrafına Clarence kırmızı bir kurdele sardı. "Derin tutkulu aşkı sembolize etmek için üçüncü bir bağlama ateşin sembolü olan kırmızı ile yapılır..."

Stone ve ben birbirimizin gözlerinin içine baktık, avucumla yanağına vuruşumu izledik *ve bu yüzümü değil kalbimi acıttı. Acıdı ama görmemi ya da hissetmemi istediği şey bu değildi.* Daha sonra gelen şeydi *ve gözlerimiz birbirini yakalıyor, ten tene değişiyor, yüzümde sarı saç tutamları, aç, yeşil gözlerin parıltıları, birbiri ardına içime çarpan sıcaklık dalgaları, saf mutluluk, o kadar hafif ki beni dizlerimin üstüne çöktürebilir, o kadar ağır ki beni mezara götürebilir; Bana bağlı olduğunu hissetmek, dudaklarımdaki tadı, etrafımı saran kokusu, nefes alışının sesi, beni tutuş şekli, tüm benliğim, bu sadece bir zevkten daha derin, çünkü onun içindeki iyi bir şey yavaşça bağlandığımız yerden geçip bana doğru ilerliyor gibi geliyor; Kanım zonkluyor, uçurumun kenarındayım, kum gibi ufalanıyorum; beni yavaşça çalıyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum, çünkü o an geldi ve kendimi durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok ve dehşete düşüyorum; kağıt değil taş diye bağıryorum, ama artık çok geç; dağılmaya devam ediyorum; tekrar tekrar dağılıyorum.*

Clarence sözlerini şöyle tamamladı: "Bu nedenle dördüncü bağlama, aşkınızın sınırsızlığını ve ruhunu sembolize etmek için gökyüzünün rengi olan açık maviyle yapıldı."

bizi geri getiriyor.

Elim yüzünden kaydı ama anı beklediğim gibi yok olmadı. Binlerce parçaya bölündü ve zihnimin zeminine düştü.

Stone parmaklarını her iki kolumdaki bileklerime götürdü, Clarence'la yüzleşirken nabzımın hızlandığını hissettim. Sanki artık bana bakamıyormuş, utanmış gibiydi. Gözlerini Clarence'tan ayırmazken yüzünün yan tarafını inceledim, duygularından kurtulamıyordu. Orada öylece durdum, gözlerim hiçbir şey belli etmeyen profilini izliyordu, kendimi ham hissediyordum. Sanki kalbimde hiç deri kalmamıştı, bu yüzden her şey çok yoğundu.

Beni ilk kez becerirken böyle hissetmişti ve kalbim sakinleşemiyordu. Göğsüm daha hızlı inip kalkıyordu. Orada öylece durup nasıl böyle hissedebiliyordu?

"Yüzükleriniz var mı?" Clarence sordu.

Stone "Evet" derken gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımı salladım.

Eli elimi bıraktığında gözlerim ona kaydı.

Elini cebine attı, hâlâ bana bakmıyordu.

Avucunun içinde karmaşık oymaları olan iki ahşap halka vardı.

Küçük olanı avucundan aldım ve etrafında döndürdüm, bir deniz feneri gördüm, ışın, Stone'un adı, bir örümcek, bir çiçek, hepsi oradaydı. Aşk hikâyemizin ahşaba oyulmuş küçük bir duvar resmi. Diğerinde de benim adım dışında aynı desenler vardı.

Clarence törene devam etti.

Stone'un elini çekiştirdim, bana bakması için yalvardım. Sonra bir nefes aldı ve gözlerini benimkilere dikti.

Bunu yapar yapmaz, çenesini sıkarak, gözleri yaşararak mücadele etti.

Bana gösterdikleri için onu daha da çok sevdiğimi söylemek istedim ama Clarence konuşuyordu. Bu yüzden bakışlarını tuttum, avucunun içinde daireler çizdim ve ona küçük bir gülümseme verdim. Aynı anda bir nefes, bir gözyaşı ve bir gülümseme bıraktı.

Stone yüzüğümü taktığında beni göğsüne çekti ve ağzını kulağıma götürdü. Parmaklarımız aramızda sıkıca örülmüştü.

"Senin için hissettiklerim zaman ve mekân tanımıyor," diye fısıldadı, sıcak sözleri saçlarımı karıştırırken. "Sana olan aşkım ansızın uyandı, yavaşça ve bir anda, zonklayan bir kalp atışında, yanıp sönen tek bir anda... ve ben sana *her zaman* aşığım sevgilim... Beni duyuyor musun?"

Ondan uzun zamandır duymak istediğim şey buydu ve gözyaşlarına boğulana kadar dikişlerimin çözülmesine neden oldu. Ona daha sıkı sarıldım, boynuna doğru başımı salladım.

Stone'un eli etrafıma dolandı ve başımın arkasını tutarak beni kendine çekti. Şakağımı öptü ve beni yerimde salladı. "Seni seviyorum. Seni... ve bu sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz yok olup gidiyor ama Adora, umarım bana ne kadar derinden bağlı olduğunu hissediyorsundur. Seni sevmenin tek bir yolu var, o da tüm kalbimle ve son nefesimle sevmek. Yani bana tamamen sahiptin." Başımın yan tarafını öptü. Ve birbirimize sarıldık, yeminlerimizi fısıldadık, çevremizden rahatsız olmayacak kadar bunalmıştık. Çünkü bu bizdik.

Sonunda Stone geri adım attı. Yüzüm hıçkırıklara boğulmuş gibi görünüyor olmalıydı ama umurumda değildi. Az önce bana beni göstermiş ve sevdiğini söylemişti, peki önce gök gürültüsü mü yoksa şimşek mi çaktı? Çünkü o anda hem sarsılmış hem de çarpılmıştım.

Göz ucuyla Clarence bize baktı.

Clarence, "Stone ve Adora Danvers, artık birbirinize bağlısınız, karı koca, iki ruh, iki hayat, tek bir hayat." dediğinde Stone'un kalbinin çarptığını hissedebiliyordum.

BELEDİYE BINASI TOPLANTISI

YÜZÜĞÜMÜ TEKRAR PARMAĞIMA DOLADIM, YÜZÜMDE BİR GÜLÜMSEME BELİRDİ.
Dudaklar.

"Adalet ve eşitlikten bahsediyorsunuz. Bu Ağlayan Kovuk'un tüm insanları için geçerli. Oğlunuz da dahil, doğru mu?" Ivy sordu.

Augustine, "Kane gereken cezaya çarptırılacak," diye öfkeleni.

Ivy, "Ve Kane'in cezası açıklanana kadar Adora Cyrus'la evlenmeyecek," dedi. Bakışlarım ona kaydı, bunu söylediği için şok olmuştum ama içimi bir umut kaplamıştı. Bunun düğüne engel olmasını dileyerek koltuğumun kenarına geçtim. "Adalet yerini bulana kadar kutlama olmayacak." Ivy odaya baktı, alnında bir damar patlamıştı. "Kabul edenler 'evet' desin."

Oda topluca 'evet' dedi.

Augustine'in öfkeli bakışları üzerime dikildi ve endişe omurgamdan yukarı doğru süzüldü. Bu rahatlatıcı bir bakış değildi. Bu bir tehditti.

"Kane Pruitt altı ayını hücrede geçirecek," diye emretti, sanki ağzı acıyla doluymuş gibi. Kane'in başı ellerinin arasından fırladı ve korku ile dehşetin karışımı tüm yüzünü kapladı. "Tanrılar onunla olsun."

Bir dalgalanma etkisi gibi, kalabalığın nefesi kesildi. Bakışlarım Stone'a geri döndü.

Kulaklarımda ağır nefes alış verişlerimi duyabiliyordum. Ve sonra onun ağır nefesini.

Ve nefes nefese kalışımızın anısı aklıma geldi.

BEŞ SAAT ÖNCE

TUTKU VE UMUTSUZLUKTAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİK.

Duvar.

Stone dirseğinin üzerine çöküp bir elini gömleğimin altına daldırarak göğüs kafesimde gezdirip silüetimin izini sürerken ağır nefesleri kulaklarımda çınlıyordu. Sonra elini eşofmanımın içine soktu ve kıcıımı yumrukladı, sıcak, nefes nefese iniltisi boynuma çarparken ereksiyonunu içime sürttü. Kanım sıcak bir şekilde pompalanıyor, üzerime şiddetli bir karıncalanma hissi yağıyordu. Ve ben ... bitmişim ... için ...

Avuçlarımı göğsüne bastırdım ve onu yatağın kenarına oturana kadar geriye doğru yönlendirirken elleri benimkilerin üzerine geldi, yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. "Oh, beni becerecek misin, Adora? Bu mudur yani?"

Beni dizlerinin arasına çekmek için belime uzandı ama geri adım atarak ellerini bıraktım.

Gülümsememi hapsetmek için dudağımı ısırdım. "İstedğin bu mu?"

Stone dudaklarını ıslattı, hınzır bakışlarında bir parlama vardı. "Sen, o gözler, o gülümseme ve ben çözüldüm." Sırtışını engelleyemeyerek eğildi, kaşlarını kaldırdı ve iki parmağıyla "Şimdi buraya gel." diye işaret etti.

Ben yapmadım. G mleğimi çıkarıp yere bıraktım, altımda hiçbir Şey yoktu. Ardından, eşofman altım kalçalarımın aşağı kayarak ayaklarımın dibinde bir yığın oluşturdu. Stone'un bakışları vücudumda geziniyor, yüz ifadesi eriyordu.

"Adora," diye bağırdı içinden, nefes nefese, ihtiyaç içinde.

Yaklaştığımda, ellerini belime değmeden yakaladım. Onları ittim.

"Henüz değil," diye fısıldadım, eŐofmanına karşı gerilmiş horozunun ana hatlarını takdir ettim. Bu sırada kalçalarım birbirine sıkıca kenetlendiği için ağrıyordu, göğsüm kalbimin hızla çarpmasından dolayı ağrıyordu, amım ıslanmış, sıcak ve hazırđı. Ama dudaklarından dökülen her bakışın... tadın... hissin... kelimenin tadını çıkarmak istiyordum. Bana hissettirdiklerinin aynısını ona da hissettirmek istiyordum.

Bir adım daha yaklaştım, bir elimi kalçasında gezdirdim, diğer elimle de kafa derisinin arkasını taradım. Cildi ürperdi, tüyleri diken diken oldu, gözleri karardı. Yatağın kenarında kıpırdandı, kendini tutmak için çarŐafları yumrukladı. "Adora," diye uyardı.

Gülümseyerek boynundaki nabza öpücükler kondurdum. Sonra dudaklarım boğazına doğru ilerledi ve Stone inleyerek ellerine yaslandı, başı avucumun içine düştü.

"Beni çok azdırıyorsun," diye uzattı, nefesi hızlanmıştı. "Tanrım, lütfen, seni becermeme izin ver."

Çene çizgisini öperken kan dolaŐımına bir ürperti saldırdı.

Sanki dayanamamıŐ gibi dik oturdu, başını yavaşça çevirip bana baktı ve sıcak nefesinin yanağımda gezindiğini hissettim. Gözlerimiz birbirine çarptı ve onunkiler sırlısklam oldu. Ağzıma düştüler, sonra göğsü kabarırken tekrar gözlerimin içine girdiler.

"Böyle sessizken tehlikelisin," diye fısıldadı.

Tırnaklarımı tekrar kafa derisine geçirdim ve gülümsemem ağzını sıyırdı.

Bir an için dudaklarımız birbirine değmeden öylece durduk ve birbirimizin ağzından derin nefesler aldık. Birimiz daha fazla dayanamayana kadar böyle kaldık. Sonra Stone ilk hamleyi yaptı, ileri atıldı ama o beni yakalamadan ben geri çekildim.

Gülümsedi ve dudaklarını yaladı, alnı benimkiyle birleşti.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu, ağır gözleri siyah kirpiklerinin arasından benimkilere bakıyordu. Ağzını dudaklarıma dayadı. "Al beni. Seninim."

Sözleri içimdeki bu sıcak vızıltıyı yoğunlaştırdı ve kalbim yerinden fırladı. Saçlarını kavradım, başını geriye yatırdım ve ağzını aldım. Stone'un parmakları kalçamdaki ete saplandı ve dili dudaklarımın arasından kaydı. Sonra battım, ellerinin vücudumda kaydığını hissettim.

Diğer eliyle yukarı uzandı ve orta parmağını yavaşça am dudaklarımın üzerinden geçirdi. Başım geriye düştü ve ağzı boğazımdan aşağı indi. "Ve bu da benim," dedi parmak ucu yarığımın arasından kayarak ıslaklığımı yakalarken. İki parmağıyla beni ayırdı ve klitorisimi buldu, okşadı ve küçük daireler çizdi. Ağzım onunkine döndü ve gitmişim.

Yüzülmüş açık sinirler ve yanan kibritlerden oluşan bir yığındık.

Vücudumun her santimi onun her dokunuşuna duyarlıydı, parmaklarının değdiği her yer aydınlanıyordu. Tenimi onunkine değdirmek için çaresizce tişörtünü pençeledim ve Stone öpüşmemizden uzaklaşıp arkasına uzandı ve tişörtünü sırtından çıkardı. Göğüslerim göğsüne çarptı ve çenesini çaldım, sıcak ağzını öptüm, aramızda lezzetli bir inilti uğuldadı.

Elleri her yerdeydi, kalçalarımı kavıyor, beni kucağına çekiyordu. Ona sarıldım ve elimi eşofmanının içine daldırıp sikini çıkararak aramıza uzandım. Sırılsıklam olmuş amımı aletin uzunluğuna doğru sürtmeye başladığımda Stone'un öpücüğü boğuldu.

Saçlarından tuttum ve dudaklarının şiştiğini, gözlerinin sarhoş olduğunu görmek için onu geri çektim. "İzliyor musun?" Ona alaycı bir şekilde sordum, arkama yaslanıp kalçalarımı yuvarlarken avucumu dizine dayadım.

Stone destek için sırtımı tuttu, amımın onun şaftında yukarı ve aşağı kaymasını, onu okşamasını izledi. Ağır bir nefesle küfretti, diğer eli karnımda, göğüs kafesimde geziniyor, göğsümü avucunun içine alıyor, onu arzuluyordu.

"Sen şeytansın," diye nefes verdi. "Şu anda senin üzerinde patlamamak için kendimi zor tutuyorum."

Kalçalarımı döndürmeye devam ettim, bu sefer daha umutsuzca, tüm çıkıntılarının seksimde kaydığını hissediyordum. Klitorisim daha fazla sürtünme için yalvaran bir kalp atışıydı, bu yüzden daha yoğun bir şekilde öğütüyordum. Tüy gibi bir inilti dudaklarımı terk etti.

Gözleri bulanıklaştı. Nefesi kesildi. Boşalırken parmakları etime battı. Doruk noktası dışarı taşı, sikinden aşağı ve amımın üzerine sızdı. Durmadım ve o seğirip nabız atarken ona karşı sürtünmeye devam ettim. Stone, onun dölle ıslanmış sikinde, göğsünde ve amında aşağı yukarı kaymamı izledi.

Kasları geriliyor, karın kasları esniyor, ağzı tamamen boşalana kadar dağılıyordu.

Aç gözlerle ensemden tuttu ve beni bir kez öptü. İki kez.

Üç kez.

"Biz mükemmeliz," diye fısıldadı ağzımın içine ve birden gözlerim doldu. Ne söylediğinden mi yoksa nasıl söylediğinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Bilmiyordum ama tek düşünebildiğim yaralarımızdı. Onunki dışarıda, benimki içerideydi.

Ama kendisinden mükemmel olarak bahsetti, kalbim çılgık attı.

Sanırım o an Stone'un da kendine aşık olduğu andı. Kolu bana dolandı ve dönerek beni sırtüstü yatırdı.

Beni yatağın kenarına çekti, bir dizinin üzerine çökerken irileşmiş gözlerle bana bakıyordu. Bacağımı kaldırıp omzuna doladı ve dudaklarını uyluğumun iç kısmında hissettiğim anda başım geriye düştü. Her iki yanımı da öptü, sonra iki parmağıyla dudaklarımı ayırdı ve dilini sıırılsıklam etimde gezdirdi.

Bedenim titredi, ağzım açık kaldı. Yarı inilti, yarı iç çekiş.

Tam beni tekrar yaladığında dirseklerimin üzerinde doğruldum.

"Aman Tanrım, Stone," dedi kesik kesik bir nefesle.

Gözleri benimkilere dikildi ve amıma doğru gülümsedi.

Beni eritti ve tekrar sırtüstü yattım, dili klitorisimin üzerinde kayıyordu, yavaşça, tekrar tekrar, tekrar ve tekrar. Bir doruk noktası tırmanıyordu ve beni ağzına aldı. "Stone, lütfen," diye bağırdım, saçlarını yumruklayarak.

"Lütfen, ne?" diye sordu bana bakarak.

"Seni içimde istiyorum."

Stone kurnaz bir gülümsemeyle parladı. "Merak etme hayatım, seni becereceğim." Sonra dili etime bastırdı, uzunluğum boyunca sürükledi ve sonra mükemmel dudaklarını klitorisimin etrafına sardı. Parmak ucu açıklığıma kadar indi ve diliyle klitorisimi kazırken aynı anda parmak ucuyla da oynadı. Bunu bir orgazm beni çalana ve bana sahip olana kadar yaptı.

Stone'un ağzı nazikleşti ve ben orgazmdan inerken beni usulca yaladı, kalçalarımın iç kısımlarına öpücükler kondurdu.

Beni yatağın kenarına oturana kadar kaldırdı ve ben de onun üzerine oturdum. Onu öptüm ve dudaklarında kendimin tadını aldım.

sikini. Bizi aynı hizaya getirmek için bir dizimin üzerinde doğrulduğumda Stone ellerinin üzerinde geriye yaslandı, göğsü beklentiyle kabarmıştı. Gözlerimiz kilitlendi.

Sonra yavaşça, her şeyi hissedebilmem için kalın kafasını içime kaydurdım, vücudumu yırtan hisler ve ürpertiler. Bakışları alçaldı, ifadesi düştü, kaşları eğildi, ağzı yarıldı ve ıslak amımın içime girip beni tamamen gerene kadar sikinin üzerine batışını izledi.

Gözleri benimkilerle tekrar buluştuğunda vahşiydi.

Mesafeden nefret ederek, göğüslerim göğsüne çarpana kadar oturdu ve bacaklarımı beline doladı. Sonra ellerimi tuttu ve boynuna doladı. Başımı tutarken, diğer eli kıcımı yumruklayana kadar omurgamdan aşağı kaydı ve beni sikinin üzerinde öğütmeye yönlendirdi. "Çok iyi hissediyoruz," diye fısıldadı alnını alnıma bastırarak.

"Peki şu anda burada benimle olmak, tam şu anda evli olmak nasıl bir duygu?" Kalçalarımı yavaşça, şehvetli bir şekilde yuvarlayarak sikini sıkarak ona sordum. Klitorisim leğen kemiği boyunca sıyrıldı ve sıcak bir karıncalanma patlaması alevlendi. İnledim, kıcımdaki eli beni gıcırdatmaya devam etmem için yönlendirdi.

"Tanrım, Adora," dedi bir inilti üzerine, ne yaptığımı izleyebilmek için saçlarımı bir tarafa doğru hareket ettirdi. Hızım arttı, tüm kan klitorisime hücum etti ve bacaklarım zevkten titremeye başladı. Stone başını kaldırıp bana baktı. "Düşünemiyorum..." Ağır ağır nefes aldı. "Soru neydi?"

Güldüm. "Dedim ki... burada benimle olmak, şu anda, tam şu anda, sen ve ben, evli olmak nasıl bir duygu?"

Avucunu yan tarafıma doğru kaydırды, nefes nefese bir inilti daha çıkardı. "Sanki..." Karanlık bir bakış gözlerimin arasında gezindi. "Hayatımda ikinci kez doğru yerde... doğru zamanda... olduğumu hissediyorum."

Kaşlarımı kaldırdım ve amımı ona doğru bastırdım. "İlki ne zamandı?"

Stone sırttı ve çenemi tuttu.

Dudakları benimkileri dürttü. "İki ay önce, bir mağarada, senin kollarında." Saniyeler sonra yana doğru eğildi ve beyaz gömleğini yukarı kaldırdı. Gömleği aşağı çekti, başım yakadan dışarı fırladı.

Kollarımı kolların arasından geçirdim, kafam karışmıştı. "Ne yapıyorsun?" "Kimsenin seni görmesini istemiyorum," dedi, beni kollarının arasına alarak.

"Nereye gidiyoruz?"

Stone hıncır bir sırıtışla sessiz kaldı.

Arka kapının kilidini açtı ve kapıyı açtığında içimize bir kış rüzgârı doldu, ısınan tenimizi serinletti. Stone balkona çıktı. İkimiz de yukarı baktık ve lacivert gökyüzü kızıl aydan kanıyor gibi görünüyordu.

Omurgam kalın kare sütuna çarptı ve beni oraya çivileyerek içime girdi. "Aşkımızın ölümsüz olduğuna inanıyor musun?" diye soludu, derin ve ateşli hamlelerle içime dalarken boynunda mavi bir damar patladı.

"Evet," dedim inleyerek, kafa derisini pençeliyordum, zevk neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Stone cevabıma gülümsedi ve kendini derine sabitlerken parmaklarını kalçalarımın doğru kıvrıdı. Sanki daha da yaklaşabilirmiş, sanki içimde sürünebilirmiş gibi, her sürtünme daha da yaklaşmak için bir savaştı.

Küfrederek başını boynumun kıvrımına bıraktı ve ben ona sarıldım, orgazm oluyordum. Bir anda gece gündüze dönerken ufukta gri bir şafak söktü. Ve bu gün ışığı, güneş Norse Ormanı'nın arkasından doğarken üzerimizde hareket etti.

"Taş, güneş," diye nefes nefese omzuna vurdum.

Başını kaldırdı ve bana baktı; aşık bir adam.

Sonra yüzümün yan tarafını tuttu ve beni bir öpücüğe boğdu.

Stone ilk kez güneşin ışığı altında kendini bana bağladı. Kafir ve siren, damarlarında ölümsüz aşk.

BELEDİYE BİNASI TOPLANTISI

"ADORA."

Stone odanın diğer ucundan bana bakıyordu ve ben onun trajik siyah bakışlarına kilitlenmişim. Kulağımın dibindeki ağır nefes alışının anısı artık kalbimin çarpmasından başka bir şey değildi. *Stone... Stone ... Stone...*

"Adora?"

Gözlerimi ondan ayırdım ve Kane'in götürüldüğünü gördüm. "Senin için endişeleniyorum," dedi Ivy.

Stone'a dönüp baktığımda bana doğru bir adım atıyordu ama Julian onu yakaladı ve önüne geçti. Stone odayı taradı, yanından geçmek için ellerini Julian'ın omuzlarına koydu ama Julian kulağına alçak sesle konuşarak onu geride tuttu. Stone durakladı ve Augustine'in durduğu odanın önüne baktı. Sonra gözleri tekrar bana kaydı.

Julian ona kasabada halka açık olmanın henüz güvenli olmadığını söylemiş olmalıydı.

İnsanlar aklını kaçırdı.

Özellikle de Kutsal Deniz.

"Adora, beni duydun mu?" Ivy sordu. "Belki de birkaç saatliğine eve dönmelisin."

"Evet," dedim, içim bulanıyordu, annem için yapmam gereken son bir şey olduğunu biliyordum. "Evet, bu muhtemelen iyi bir fikir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 55

OceanofPDF.com

ADORA

BABAM VE FABLE NEREYE GİTTİ?"

Kulübeye daha yeni adım atmıştık.

Sadece birkaç hafta bile uzak kaldıktan sonra eve dönmek, bir süredir bakımsız bırakılmış bir bahçeye dönmek gibiydi - cansız, renksiz, korkunç.

Ivy ev anahtarlarını kapının yanındaki tabağa atarak, "Bakkaliye," dedi. "Bize biraz vanilyalı güllü ay sütü hazırlayacağım." O koridordan mutfağa doğru yürürken, ben de antredeki halıdan onu mutfağın açılır kapanır kapısının ardında kaybolana kadar izledim. Sonra dikkatim annemin kapısına yöneldi.

Eğer annemin canını alacaksam, bu tam şu anda olmalıydı.

Üç adım sonra parmaklarım pirinç kapı tokmağına son kez dokundu.

Yatak odasına girdiğimde gözlerimi kapattım ve kendimi zihnimde annemin yatağının üzerinde dururken gördüm. *Kırmızı elbiseyi giyiyorum ama askısı yine kopmuş ve yanımdan aşağı sarkıyor. Bu Adora tıpkı bana benziyor, tuzlu havayla taranmış sarı saçlarına karışmış örgüleriyle. Ama aşık, mutlu, üzgün ya da başka bir şey gibi görünmüyor.*

Orada öylece duruyor, boş, oda kararırken anneme bakıyor.

Benim de gözlerim anneme takıldı.

Bir varmış bir yokmuş gibi görünüyor.

Diğer benim gölgemde, annemin parmakları göğsünde kenetlenmiş, yorgan beline kadar çekilmiş. On yıldan uzun bir süredir güneş görmediği için solgunlaştı, ancak dudakları hala

Pembe. Korunmuş mükemmelliğine rağmen, zihnini saran karanlık, sadece kötücül şeylerin uyuduğu gizli bir oda gibidir.

Diğer ben elini annemin yanağına koyuyor ve sonra ben de onunla birlikte suya giriyorum, tekrar okyanusa çekiliyorum, tuzlu su boğazımı tıkıyor, ciğerlerimi dolduruyor. Bu kez annemle birlikte yüzeyin altındayım, korkmuş mavi gözlere bakıyorum ve onları o kadar uzun zamandır görmemiştim ki beni anında ağlatıyorlar. Beni tekrar altı yaşına götürüyorlar. Korkmuş olmasına rağmen beni hala kollarının arasında tutuyor, sanki küçük kızyımışım gibi parmaklarını saçlarıma geçiriyor. Bir anlığına, onun zihninde kaybolurken, ciğerlerimizde ve göğsümüzde bir panik ve önlenemez bir yanma bizi tamamen ele geçiriyor. Elini tutuyorum çünkü yapabileceğim tek şey bu. Dayan, çığlık atmak istiyorum ama sadece baloncuklar çıkıyor. Neredeyse bitti, sadece dayan. Okyanusta bir vuruş var, sanki bir nabız, bir kalp atışı varmış gibi. Bir vuruş. Bir güm... güm... güm. Kulaklarımda bir vuruş. Burası karanlık, soğuk, çok soğuk ve havamız tükeniyor.

O zayıflıyor ve ben nefes alamıyorum.

Diğer ben elini çekene kadar olmaz.

Gözyaşlarına boğulduğum anda temiz hava boğazımdan aşağı süzülüyor. Parmaklarım titriyor, ayaklarım bu noktaya çivilenmiş olsa da bacaklarım kararsız. Tek yapabildiğim, yastığı annemin başının altından kaydırırken izlemek. Hareketlerim robotik. Yüzüm boş.

Duraklamıyorum. Bir saniye bile.

Kendime dur, bekle, veda etmeme izin ver diye bağıriyorum. Bu hayal ettiğimden çok daha zor ve bırakıp bırakamayacağımı bilmiyorum. Ama bunun bir önemi yok çünkü diğer ben durmuyor. Diğer ben yastığı onun yüzüne bastırıyor ve o da nefes alışını pamukta hissedebildiğine yemin ediyor.

Odada benden iki tane var.

Biri hissiz, boş bir ifade, bir katil.

Diğeri çığlık atıyor, gözyaşları yüzünü ıslatıyor. Keşke ayaklarımı yerden kesebilseydim...

Sonra beni yakalayıp bir duvara fırlattılar.

Parlak mavi ay gözleri bana bakıyordu. Beni duvara yapıştıranın annem değil de Ivy olduğunu anlamam bir saniye sürdü. "Onu öldürebilirdin!" diye bağırdı. Onu duymadım ama bunu söylerken dudaklarının hareketini izledim. Ve saniyeler geçtikçe sis dağıldı ve onu duyabildim, ombre bir ses yükseliyordu.

"Adora!" diye bağırdı, kollarımı sıkarak. "Bunu neden yaptın?!"

Monitördeki kalp atışları odayı okyanustaki vuruşlar gibi doldurdu. Hâlâ yaşıyordu.

Ivy'nin kollarından kurtulmaya çalıştım. "Acı çekiyor!" Parmaklarını benden çekmeye çalışarak ağladım. "Onu bu şekilde bırakamayız. O bunu hak etmiyor."

YIRMI DAKIKA SONRA, IVY VE BEN MUTFAKTA DURUYORDUK.

İkimiz de en az on dakika boyunca konuşmamıştık.

Buz mutfak penceresini buzlandırmış, diğer taraftaki her şeyi eğlenceli bir ayna gibi bulanıklaştırmıştı.

Ivy bir fincan vanilyalı güllü ay sütünü önümdeki adaya doğru kaydırdı. "Önce Kane, şimdi de annem..." Tezgâha yaslandı. "Neden hayatını bir kenara atmaya bu kadar kararlısın?"

"Keşke sen de benim gördüklerimi görebilseydin." Sesim monotonu ve bunu söylerken ona bakmadım.

"Sana inanıyorum ama o kişi sen olmayacaksın," diye vurguladı ve tüm dikkatini bana verdi. Ağırdı, beni ona bakmaya zorluyordu. "Bana söz ver, Adora. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum." Çok kolay söyledim, kendime bile inanmadan.

İçini çektiğinde nefesi yanağına dökülen siyah saçlarını dalgalandırdı. "Tanrım, cinayet mi, Adora?" Yüz ifadesi sertleşti, gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Keşke benimle konuşsaydın."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Denedim," dedim, sonra durdum ve evin içinde babamı ya da Fable'ı dinledim. Sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Bende ciddi bir sorun var ve korkuyorum, tamam mı? Uyurgezerim, kafamın içinde kötü, duygusuz, iğrenç düşünceler var. Durmasını istiyorum. Sanki içimde bir nefret var ve nereden geldiğini bilmiyorum. Evet, annemin neler yaşadığını bilen biri varsa o da benim. O bunu hak etmiyor."

"Belki de cadılar meclisine gitmeliyiz."

Ve meclisime güvenebilmeyi diledim. Ancak Augustine Pruitt Kutsal Deniz'i yönettiği sürece bundan asla gurur duyamazdım. Meclisten ayrılmak da bir seçenek değildi. Kutsal Deniz benim ailemdi ve her şeyin daha iyiye gideceğinden emin olmanın tek yolu kalmaktı.

"Anneme ne yaptıklarına baksana. Öğrenirlerse bana ne yapacaklarını sanıyorsun? Özellikle de Augustine'in Kane'i

altı ay boyunca hücre. Benim hatam olduğunu öğrenirse, cezam daha da ağırlaşır."

"Cyrus sana bir şey olmasına asla izin vermez."

"Cinayette bile mi? Sence Ağlayan Kovuk'taki en onurlu adam olan Cyrus o zaman beni korur mu?" diye sordum ama cevap vermedi. "Ivy, dün gece benim için daha çok savaşabilirdi ama yapmadı. Benimle savaşması için ona ihtiyacım olduğundan değil, ama her şeyi yapacağını bilmek güzel olurdu. Ama yapmadı. Sanki donup kalmış gibiydi."

Ivy'nin kaşları birbirine çatıldı. "Bu Cyrus'un yapacağı bir şey değil." "Biliyorum."

"Ortaya çıkan ve senin için dizlerinin üzerine çöken Kâfirle bir ilgisi olabilir mi? Toplantıda sana her an odanın öbür ucuna fırlayacakmış gibi bakan kişi."

"Kâfir mi?"

"Çekinme, kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Kupasını yere bıraktı, gözleri içimde bir delik açıyordu. "Cyrus'tan duymak zorunda kaldığım aynı Kâfir ve onunla nasıl ayrıldığınız. Bu sabah bahsetmeyi unuttuğun kişi."

Ağzımı ay sütümün arkasına sakladım. "Oh, kocamı kastediyorsun."

Tavana baktı, dudaklarında şüpheli bir gülümseme belirdi. "Bu hiç komik değil." Ama sonra sessizleşti. Bunu fark ettiğinde tekrar bana baktı. "Adora?"

Oda ciddileşti. "Clarence dün gece töreni gerçekleştirdi." Bakışları parmağımdaki yüzüğe kaydı ve elimi tezgahdan çekip aldı. "Aman Tanrım.

Ne yaptın sen?" Yüzüğü çevirdi ve Stone'un adının yüzüğe kazınmış olduğunu gördü. Sesi ve parmakları titremeye başladı ve alnındaki damar patladı, gözlerinden dehşet dolu yaşlar aktı. "Adora," dedi ağladı. "Lütfen, bu hiç komik değil. Bana şaka yaptığını söyle."

"Yapamam," diye fısıldadım, artık gözlerinin içine bakamıyordum. "Stone'u sahilde yarı ölü buldum ve ikimiz de onun bir Kâfir olduğunu öğrenmeden önce neredeyse iki ay birlikte olduk. Ama artık çok geçti, Ivy. Ona çoktan aşık olmuştum."

Avuç içi yanağıma çarptı ve beni sersemletti. Geri adım atmama neden oldu.

Yüzümü avuçladım ve bakışlarım tekrar ona döndü.

Bana daha önce hiç vurmamıştı.

Gözlerimden sular akarken canımı yaktı.

Gözyaşları yüzünden aşağı
yağıyordu. Birbirimize öylece
baktık.

Ağzını kapattı. "Ne yaptın sen?" diye bağırdı başını sallayarak. "Bir kâfirle evlendin, Adora. Bunu neden yaptın?"

"Çünkü içimde öfke ve nefretten başka bir şey hissetmedim ve hayatımda ilk kez bir gelecek, bir evlilik, çocuklar, bir hayat hayal ettim. Ve bunu sadece onunla görüyorum... çünkü o beni çok mutlu ediyor," diye ağladım. "Ve ben de bunu istiyorum, Ivy. Bunu onunla çok istiyorum."

Kapı zili çaldı.

İkimiz de cevap vermek için hareket etmedik.

Ve sonra kapıya üç kez vuruldu.

"Her kimse gitmiyor," diye burnunu çekti Ivy, aceleyle gözyaşlarını sildi. "Hiçbir yere gitme." Ve sonra mutfaktan çıktı.

Kupamı ellerimin arasında sıkıca kavradım, parmaklarım bembeyaz kesildi, Ivy'ye söyleyerek korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Mutfak kapısı tekrar açıldığında Ivy kapıyı hızla kapatıp durdu, sonra da kocaman gözlerle bana döndü.

"Viola ve Augustine buradalar," diye fısıldadı. "Seni arıyorlar."

"Ne?" Kalbim göğsümün içinde çarpmaya başladı. "Ivy?"

"Dün gece olanlar hakkında seninle konuşmaları gerektiğini söylediler. Sadece konuşmak istediklerine söz verdiler." Ivy elimi tuttu. "Onlara Stone'dan ya da evlilikten bahsedemezsin, tamam mı? Hiç olmamış gibi davran."

Hiç olmamış gibi davranmak mı? "Ya Norse Woods beni koruyabilirse?" "Kahretsin, beni dinle," diye fısıldadı. "Sana emredildi Cyrus'la evlen. Şimdi çeneni kapalı tut ve bana yüzüğünü ver."

DENİZE ELVERİŞLİ ÖLÜM

ALEC & CIRCE

CIRCE, HEDERA'NIN YATAĞININ KENARINA OTURMUŞ, KIZININ SAÇLARINI
TARIYORDU.

Kucağındaki müzik kutusuyla şarkı söylerken ipeksi siyah saçlarını geriye attı.

Üç kız kimse fark etmeden kaleye geri dönmeyi başarmıştı. Circe istemese de, kıl payı kurtulduğu o gece hiç yaşanmamış gibi davranmak zorundaydı. Hedera Sotiras için müzik kutusuna bir şarkı söylerken, hayatta kalmanın tek yolunun kalbini terk etmek olduğunu düşündü.

"Ama anne, macera ne olacak?" Hedera sordu.

Kirke kızının görmemesi için gözyaşlarını sildi. "Sanırım tanrılar bunun doğru zaman olduğuna inanmıyor. En azından bu sefer değil."

Annesinin ağladığını fark eden Hedera doğruldu ve emekleyerek annesine yaklaştı. "Ağlama anne. Baban seni her maceraya götürebilir. Onun bir teknesi var."

Bu, Circe'nin bir gözyaşı daha dökerken başka tarafa bakmasına neden oldu. Hedera babasının zalimliğini bilmiyordu. Aslında, yeterince dikkatli bakmayan hiç kimse Circe'nin kocasının zalimliğini bilmiyordu. Hedera'ya göre bu adam onun parlak zırlı şövalyesiydi ve ona asla zarar vermezdi. Kirke içinse bu adam onu denizin dibine çeken bir çapaydı. Çoğu zaman, kendinden nefret ederek dışarıya baktı.

"Circe, konuşabilir miyiz?" dedi bir adam kızının odasının kapısında.

Kirke'nin kalbi küt küt atmaya başladı ve kızına baktı. "Hedera, uyku vakti geldi. Çabuk, çabuk, yorganın altına, güzel ve rahat," dedi, gülümsemeye zorlayarak, Hedera'yı yorganın içine sardı. Müzik kutusunu komodinin üzerine yerleştirdi ve düğmeyi çevirerek kendi sesinin odanın içine dolduğunu duydu.

"Ama uyuyamıyorum. O adam kabuslarda canavarlar olduğunu söyledi."

"Kabus görmeyeceksiniz. Rüyanda macera göreceksin." Kirke kızını alnından öptü. Bu kez öpücüğünü biraz daha uzun tuttu, kızının kokusunu içine çekti ve tenine işlemesini diledi. "Seni seviyorum, Sotiras'ım."

"Seni seviyorum anne." Hedera annesinin kolunu okşadı. "Üzülme, tamam mı?"

"Circe," diye sordu adam.

"Biraz uyu," diye bir kez daha fısıldadı Circe, sonra ayağa kalktı ve hazırladığı çantayı görünmeyecek şekilde yatağın altına itti. "Lacie," dedi odanın köşesinde oturan hizmetçisine. "Bana katıl."

Circe ve Lacie merdivenlerden inip evin içinden geçerek tünelin girişine ulaşana kadar adamı takip etti ve Lacie'yi korku sardı. "Burada ne işimiz var?"

"Sizi odada bekliyor," dedi adam.

İki kadın karşılıklı bakiştılar ve Lacie onun elini tuttu. "Her şey yoluna girecek, Circe. Yolun her adımında seninle olacağım."

Bir alev tüneldaki yollarını aydınlattı ve uzun bir aradan sonra Yasak Mağara'ya ulaştılar. Circe kocasının Yasak Pınar'ın kenarı boyunca yürüyüşünü izledi, parlak serulean mavisi mağara duvarına spot ışıkları gönderiyordu.

Korku onu rehin aldı ve nefesini tutarak öne doğru adım attı. Karanlık, dehşet verici bakışlar üzerinde gezindi. Onun yüzüne her baktığında, her gece nasıl rahatça uyuyabildiğini merak etti. Ona ölmeyi diletirse ne hissedeceğini merak ediyordu.

"Beni utandırdın," dedi yanardöner mavi pınarın etrafında dolaşırken. "Ne zamandır?"

"Anlamıyorum."

Muhafızlar aşağı indi ve üçümüzü yalnız bıraktı.

"Bana gerçeği söyle!" diye bağırdı ve Kirke ondan geri adım attı. "Ölümünü kanıtlamak için ona ait bir şey getirecektim ama

adamın hiçbir şeyi yok."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Onu adamlarım öldürdü."

O anda Circe'yi mutlak bir öfke kapladı ve kocasına saldırdı, yumrukları göğsüne doğru uçtu, kalbini sıkıştıran acı içinden taşarken onu dövdü. "Lütfen, hayır. Bana yapmadığını söyle!"

Onu boğazından yakaladı. "Görüyorsun, artık gerçeği biliyorum." Onu geri geri pınara doğru götürdü. "Zina yaptın, ihanet ettin ve kızımın kaçmaya çalıştın!"

Bay Cantini Circe'yi yere düşürdü ve Circe'nin omurgası kayaya çarptı. "Benim adım kullanarak fahişelik yapmaya nasıl cüret edersin?" diye tükürdü, tükürüğü yüzüne sıçradı. "Kızının seni hatırlamamasını sağlayacağım. Varlığın bu kasabadan silinecek. Adın unutulacak."

Kirke onun elini tırmaladı, sonra çenesini derisini bulana kadar aşağı itti ve onu ısırıldı. Kocasını geri çekildi ve kolyesini de yanında götürdü. Zincir kadının boynundan koptu ve adam onu taş duvara fırlattı.

Safir parçalara ayrılarak pınarın içine battı. Yıkım onun tüm varlığını çaldı.

"Beni silemezsin," diye bağırdı. "Hedera ve Alec'e olan aşkım senin kötülüğünden çok daha şiddetli. Aşkımız gölgeler saçıyor, görülmeyi talep ediyor. Kafanı çevirsen bile bu gölgeler soğuyacak, ta ki hissetmekten başka çaren kalmayana dek. Benim kanımı ellerinize alın, kimse bundan kaçamaz."

Kocasını bir hırıltıyla boğazını tekrar kavradı ve onu kayanın üzerinde sürükledi, kayanın sertliği omurgasına sürtünüyordu, ta ki yarısı havada asılı kalana kadar.

Circe'in gözleri irileşti ve Lacie'ye uzandı, orada durmaktan başka bir şey yapmamasını diledi. Ama Lacie, Bay Cantini'nin Circe'nin boğazını sıkmasını ve başını suyun altına sokup orada tutmasını izlemekten başka bir şey yapmadı.

Kirke suyun altında çığlık attı, baloncuklar etrafında yüzüyordu, kaynak ağzına doğru akıyor, boğazından aşağı yüzüyordu. Çığlık attı, ona duyduğu nefret göğsünü doldurdu. Bu nefret pençelerini içine batırdı, yapıştı, gömüldü. Yine de, küçük kızına ve Alec'e duyduğu sevgi de içinde huzurlu bir sıcaklık yarattı.

Sonsuza dek mutlu olmalarının çok yakın olduğunu düşündü. Çok yaklaşımlardı.

Kırık safirin parçaları pınarın zeminine çarptığında her şey hareketsiz kaldı.

Circe mücadele etmeyi bıraktı.

Kolları iki yanında gevşek duruyordu.

Saçları baharın hafif salınımıyla dalgalanıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 56

OceanofPDF.com

TAŞ

SON BİR NEFES.

Conspirare. Perspirare. Inspirare.

Birlikte nefes alın, içinize doğru nefes alın. Ontil
thy finneuma.

Kasabanın altındaki tünellerden, içi boş kemiklerden geçerken bu kelimeler zihnimde kanadı, beyaz kafatasıma mürekkep sıçradı, göz kapaklarımın arkasına damladı. İçerideki durgun hava yapış yapış ve gürdü.

Heathen'lar yürüyüş ile süzülüş arasında bir adımla yürüyorlardı. Hafif ayaklar üzerinde ağır adımlar, bir yankı, yavaşlamadıklarını anlatıyordu. Gazyağı lambasının titrek alevi yolumuzu aydınlatıyordu, tüm gözler önümüzü gösteriyordu. Beck hariç.

Başı öne eğik, elleri ceplerinde yürüyordu. Boynundaki yarasa dövmesi çenesini her sıktığında esniyor, zihnindeki sular bulanıyordu. Beşimiz arasında, Yasak Mağaralar'daki kaynağın dibinden safiri çıkaracak kadar nefesini tutabilen tek kişi Beck'ti.

Safir tekrar bir araya getirildikten sonra yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Alec & Circe'in kitabı elimden düşmedi. Bölümler sadece onların aşk hikâyesinin parçaları değil, aynı zamanda nesilden nesile aktarılan yoğun keder, yürek yakan acı ve öfke dolu boğazlardan doğan ölümcül bir gizemin parçalarıydı. Sonunda, her yere dağılmış ipuçlarını çözmüştüm. Gölgeleleri yenebilirsek, sadece kasabayı kurtarmakla kalmayacak, Adora'nın ruhunu da kendisinden önceki kadınların başına gelen dehşetten kurtaracaktık.

Son bir nefes, diye tekrarladı zihnim ve tünellerdeki aynı nemli soğukluk içimde sürünen şeydi. Trajik aşkta olduğu gibi, son bir nefes on yıllar önce büyüdü safiri kırmıştı ve ruhları serbest bırakmak için onu bir kez daha mühürlemek için gereken şey son bir nefesti.

Yasak Mağara'ya ulaştığımızda, tünelden çıkıp her yöne dağılırken ıslak kükürt esintisi yanımızdan hızla geçti. Altın ve gümüş damlataşlar duvarlardan avize gibi sarkarken mağara, yumuşak hayalet çığlıklarının gece hayaletlerinin vals yaptığı müzik olduğu kasvetli bir balo salonuna açıldı.

Julian birkaç adım öteden Beck'i inceledi. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Beck sırtarak çenesini ovuşturdu ve yayı inceledi. "Buna hazır mıyım?" diye kuşkuyla tekrarladı, botlarının bağını çözmek ve çıkarmak için eğildi. "Ne kadar aşağı indiğini bilen var mı?" Bir dizi '*Hayır*' ve baş sallama sesi duyuldu. Beck ceketini, gömleğini ve kot pantolonunu çıkarmaya devam etti, ta ki çekmecelerinin içinde durup avuçlarını birbirine sürtene kadar.

Alec ve Kirke'nin öyküsünde yazar suyu berrak, yanardöner bir mavi olarak betimlemişti; su hareket ettikçe parıltıyor, ışık her açıdan vuruyordu. Ancak mağaranın ortasındaki kaynak siyah ve bulutluydu; bir gece yarısı gökyüzüydü.

Beck beni işaret etti. "Eğer bu safir en alttaysa, sen lanet bir dahisin."

Bir kayanın üzerine oturdum ve kitabı dizime dayadım. "Unutma, bu kırık. Tahmin etmem gerekirse, beş parçaya ayrıldığını söyleyebilirim, bu yüzden yeri temizleyin."

"Bir ruh, beş gölge," diye mırıldandı Julian, mağara duvarına yaslanarak. "Circe çok sinirli bir cadıydı."

"Eğer bir yüzyıl boyunca yüzünün içinde kilitli kalsaydım, ben de öldürme çılgınlığına başlardım," diye alay etti Zephyr, yukarı bakıp mağaranın tavanından sarkan damlataşları inceleyerek.

Beck kollarını gerdi ve ellerini salladı. "Pekala, işte bir şey yok."

Bir sıçramanın ardından Beck kara suda kayboldu.

Zihnimde Adora'nın gülümsemesi, hiçbir şeye bakmadan dalıp gittim. "Sence Cantinis'in geri kalanı Kirke'nin kocasının ona yaptıklarını yapabilir mi?"

"Cantinis'in geri kalanı mı? Bu beni şaşırtmazdı. Ama Cyrus değil," dedi Zephyr, yanımda otururken, omurgası gözlerimle buluşmak için kıvrıldı. "Cyrus

vücudunda kötü bir kemik yok. Ondan daha zalim çiçekler var."

Phoenix birkaç adım öteden kıkırdadı. O da elleri cebinde damlataşlara hayranlıkla bakıyordu.

Julian'ın dikkati ona yöneldi. "Bütün gün sessizdin."

"Evet, şey..." Phoenix bize döndü, kıpır kıpırdı, yüzündeki kirli sakalı kaşıdı, sonra uzun saçlarını geriye itti. Uçları çene çizgisini keserek tekrar yerine düştü. "Ne zaman biri dünyayı kurtarmaya çalışsa, sonunda biri ölür."

"Evet," diye nefes verdi Julian, "büyük ihtimalle biri ölecek."

Phoenix önce Julian'ı, sonra Zephyr ve beni işaret etti. "O değil, orospu çocukları. Bu ay zaten bir kez öldüm ve bu çok acıttı. Sıra başkasında."

"Stone," diye seslendi Julian. "Sırada ne var? Bu plan nasıl işleyecek?"

Bana sormasını bekliyordum. "Bundan hoşlanmayacaksın." Julian ve Phoenix hepimiz birbirimize sokulana kadar yaklaştılar.

"Bak," dedim kitabı açarak. "İlk bakışta, hikayeyi okumaya başladığında, hiçbir şey fark etmiyorsun. Sadece bir aşk hikâyesi. Ama sonra Kirke'yi öğreniyorsun ve onun deliliğinin bir yöntemi olduğunu anlıyorsun. Senden kendini kanıtlamanı istediği için hem bunu istemelisin hem de söylediklerini dikkatle dinlemelisin. Önemsemelisin," diye tekrarladım, Circe bana Adora'yı ve şimdiye kadar yaşadığımız tüm denemeleri hatırlatıyordu. "İpuçlarının olduğunu fark ettiğimde *neyi* ve *nerede olduğunu* bulmak kolay oldu. Safirle ilgili ipucu buradaki ilk bölümdeydi, sonra başka bir bölümde safiri nerede bulacağımızı söylüyordu, bizi buraya getiren de buydu."

Julian parmaklarının arkasından, "Doğru, bütün bunları zaten konuşmuştuk," dedi.

"Şimdi," dedim, bölümü çevirerek. "Kemik Adası. Bu bölümde iki kez geçiyor. Burada ve burada," dedim, anagramı işaret ettim, sonra parmağımı sayfada gezdirdim. "Malzemelerin hepsi burada, ama *nasıl olduğunu* anlayamadım. Ta ki hikâyeye bir bütün olarak bakana kadar. Circe safiri kullanarak bir büyü yaptı, böylece ölüm durumunda onun ve Alec'in ruhları sonsuza dek birbirine bağlanacaktı."

"Ne kadar romantik," dedi Zephyr nefesinin altından.

Gülümsedim, başımı salladım ve devam ettim, "Cantini Kirke'yi öldürdüğünde, taş boynundan koptu ve beş parçaya ayrıldı.

kaynağın dibine batıyor."

Julian bana doğru işaret etti. "Beş Gölge."

"Yani, Circe öldüğünde, ruhunu Alec'e bağlayan şey kırıldığı için, ruhu nereye gideceğini bilmiyordu. Tüm bunlar, tam da o gece gerçekleşen ve lanetimizin onun ruhunu emmesine neden olan Hollow Heathens Laneti gerçeğiyle daha da tuhaf bir hal aldı."

"Bu yüzden Gölgeler, Kirke'nin ruhu, her neyse, lanet bozulana kadar ortaya çıkmadı, çok kızgındı," diye topladı Phoenix. "Ve hala gidecek bir yeri olmadığı için, intikamını gölgeler şeklinde almaya çalıştı."

"Doğru, Alec ertesi gün deniz fenerinden atladığında ruhunun da gidecek bir yeri yoktu. Kırık safir yüzünden, ölümünü tekrar tekrar canlandıran bir yankıya hapsedildi. Tüm bunları durdurmanın tek yolu taşı tekrar bir araya getirmek, Kemik Adası'na götürmek ve Kirke'nin yaptığı büyüü tekrarlamaktır. Bu onların ruhlarını öbür dünyaya gönderecektir. Bundan eminim."

Phoenix sırtımdan önce ıslık çaldı. "Tam bir ineksin, Romeo."

Julian çenesini kaldırdı. "Ee, olay nedir?"

"Bu büyüünün son nefeslerine kadar sürmesi gerekiyordu ve bunu yapamadan bozuldu. Tersinden bakarsak, yeniden başlatmak için son bir nefese ihtiyaç olacak," diye açıkladım ve kitabı kapattım.

Julian kaşlarını kaldırdı. "Ve sen bir teori uğruna hayatını riske atmaya hazırsın?"

Gözlerinin içine baktım. "Aylardır onların hikâyesini yaşıyor ve soluyorum. Bu hikâyeyi ezbere anlatabilirim. Her ayrıntıyı, her ipucunu biliyorum." Onlara söylemediklerimi bile. İşlerine yaramayacağını kanıtlamadıkça paylaşmadıklarım. "Circe ve Alec'i kendimi tanıdığım gibi tanıyorum. Gereken bu. Yanılmıyorum. Denize Saygılı Ölüm'ün mesajı *son bir nefestir*. Birimiz ölmeli."

"Birimiz ölmeli de ne demek?"

Hepimizin kafası kendini yaydan çıkarmakta olan Beck'e döndü. "Aldın mı?" Julian sordu.

Ayağa kalktım ve umutla ellerine baktım.

Beck iki ayağını da yere bastığında çekmecelerinden su yağdı ve kısa saçlarındaki damlacıkları avuçlarıyla sildi, buğular uçuştı. "Hayır, parçalar dibe yapıştırılmış gibi bir şeydi. Belki de sihir." Nefes alıp veriyor, neredeyse içiyordu. "Ve dört parçaya bölünmüş, beş değil."

Julian'ın gümüş gözleri bana çarptı. "Bunun için de bir mesaj var mı Einstein?" "Hayır, beş tane var," dedim, kafam karışmıştı. "Belki birini kaçırmışsındır."

"Özlemiyorum," dedi ıslak kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Dört tane var ve onları alması gereken kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

Phoenix'in kaşları havaya kalktı, bakışları bana kaydı. "Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerimi kapadım, nefes aldım ve onlara bilerek söylemediğim mesajın doğru olmak zorunda olmamasını diledim. Planın bir parçası olmak zorunda kalmamasını. "Bu, onları kaynaktan alabilecek tek bir kişi olduğu anlamına geliyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 57

OceanofPDF.com

ADORA

BU, İKİ YALNIZ VE UMUTSUZ RUHUN DÜŞÜŞÜNÜN HİKAYESİDİR.

İçten içe parçalanın zalim, gizli bir kasabada yanlış yerde, doğru zamanda birbirlerine çarptılar. Ve kaderin bir cilvesi olarak, Kâfir ve Siren her çarpıştığında, parçaları paramparça olur ve dağılır. Toz haline gelir, evrenin köşelerine savrulur, bu ikisinin birbirine ait olduğuna inanacak başka bir şey beklerler. Kalplerindeki inanç tek başına yeterli değildi.

Alnımı arabanın serin camına dayayıp camın diğer tarafından Ağlayan Kovuk'un geçişini izlerken düşüncelerim dönüp duruyordu. On dakika bile geçmemişti ve yüzüğüm olmadan parmağımın ne kadar boş hissettiğinden nefret ediyordum.

Pruitt malikânesinin garaj yoluna girdiğimizde yumruklarım gevşedi ve parmaklarım gerildi. Yolculuk tamamen boşa gitmemişti. Aklımda Stone ve benim aşk hikâyemin özetini oluşturmanın yanı sıra, yakında söyleyeceğim tüm yalanları da düşündüm.

Kısa bir süre içinde Pruitt'in devasa giriş kapısından geçtim ve Cyrus'un beklediği Augustine'in ofisine götürüldüm. Geldiğimde ayağa kalktı ve Viola'nın içeri girip kapıyı arkasından kapattığını görmek için arkama baktım.

"Adora, lütfen otur," diye ısrar etti Cyrus. Augustine'in maun masasının önünde duran iki sandalyeden birini arkasından tutarak dışarı çekti.

Tıpkı konaktaki diğer mobilyalar gibi, masa da kabriole ayakları ve top ve pençe ayaklarıyla Chippendale tarzına bürünmüştü. Lacivert desenli geleneksel bir halı adımlarımı sakinleştirdi ve etrafımı saran sıcak, toprak tonları ve ahşap detaylar beni bir kucak gibi hissettirdi. Arka duvar sıralanmıştı

kitaplarla doluydu, hiç yer ayrılmamıştı. Köşede ise on altıncı yüzyıldan kalma büyük bir yer küresi duruyordu.

Ben Cyrus'un yanındaki sandalyeye oturdum, Viola da arkamızda, odanın köşesinde oturuyordu. Onu istediğim zaman görememek beni rahatsız ediyordu.

"Dün gece... olaylıydı," diye yanıtladı Augustine, sandalyesine otururken kravatını geri çekerek.

İçime bir tedirginlik çöktü ama bunu gizlemek için daha uzun oturdum ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ivy'nin ya da... Bilmiyorum... babamın burada olması gerekmiyor mu?"

Augustine kravatını düzeltti ve gömleğini düzelterek sandalyesine yerleşti. "Nişanlınız hemen yanınızda oturuyor," dedi. "Neden başka birine ihtiyacımız olsun ki?"

"Görünüşe göre yenildim." Yalan değil. "Bu her neyse, içinizde gerçekten benim iyiliğimi düşünen var mı?"

"Evet." Cyrus bir dirseğini dizine dayadı ve uzanıp kalçamı tuttu. Yüzümü ona döndüğümde gözleri serulean mavisiydi. Güçlüydü, güçlüydü. "Güven bana, Adora."

"Sana güvenmek mi?" Alay ettim. "Neden benim için daha fazla mücadele etmedin?"

Augustine, "Dün gece Heathen'larla birlikte gittin," diye havaya fırlattı.

Bakışlarım ona kaydı. "Evet, Heathen'larla birlikte ayrıldım," diye açıkça itiraf ettim. "Şaşırtıcı bir şekilde, burada oturmamın nedeni Kâfirler ve Fallon. Sırtım oyulurken orada öylece durduğunuzu gördükten sonra herhangi birinize nasıl güvenebilirdim?" Cyrus'a baktım. "Augustine bilmiyor olabilir ama Kane'in Phoenix'e ne yaptığını gördün. Kane'in neler yapabileceğini biliyorsun. Ölebilirdim ve hiçbiriniz bir şey yapmadınız."

Augustine dirseklerini masasına dayayarak daha da yaklaştı, soğuk gözlerinden gözdağı sızıyordu. "Asıl soru şu: Dinsizler senin için neden diz çöksün ki?"

Öne doğru eğildim, sandalyenin kollarını kavradım. "Bilmiyorum. Bilmiyorum."

Çünkü Stone beni seviyor, diye haykırdı kalbim, sanki sınıfta cevabı bilen tek kişiymiş gibi.

Augustine arkasına yaslandı ve kravatını tekrar düzeltti. "Kane senin onu öldürmeye çalıştığına ve nefsi müdafaa yaptığına inanıyor."

İçimden güldüm. "Nefsi müdafaa mı? Özür dilerim ama dün gece Kane'in boğazına hançer dayayan benmişim gibi mi göründü?"

Augustine'in kaşlarının arasındaki kırışıklıklar derinleşti. Tedirgin olmaya başlamıştı. "Hançer *senin* hançerindi, değil mi?" diye sordu.

oda farkındaydı. "Oraya nasıl geldiğine dair bir açıklamanız var mı?"

Kucağıma baktım, gülümseyerek üzerimdeki tüyleri topladım. "Hançerim her zaman yanımdadır." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne zaman ihtiyacım olacağını asla bilemem."

"Her şeye bir cevabın var," dedi. "Yalan söylemezsen hiçbir şeyi unutmazsın" diye yanıtladım.

"Size dürüst olmanız için bir şans vermek istedim, ancak görünen o ki bu yalanlara dişinizle tırnağınızla tutunacaksınız. Dün gece bizi utandırdın. Bu yüzden bize daha fazla sürprizle karşılaşmamak için düğünü hızlandırmaktan başka çare bırakmadın. Yaptıkların yüzünden kasabayı tehlikeye atmayı reddediyorum ve bir gün daha beklemek bile bir risk gibi görünüyor. Almak istemediğim bir risk. Şu anda Cyrus'la evleniyorsun. Bu odada."

Tek söylediğim "Hayır," oldu, başım titriyor, onu ikna edecek sözcükleri bulmaya çalışıyordum. "Kasabayı kurtaracak şeyin bu düğün olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliriz? Ya Gölgeler gibi başka bir şeyse? Neden onlara odaklanmıyoruz?"

"Cyrus sizin denginiz. İkinizin toplayacağı ve cadılar meclisine geri yayacağı büyü, Gölgeleeri yok etmek için bize güç verecek." Augustine'in yüzünde muzaffer bir ifade belirdi. Sanki hiç oynamak istemediğim bir oyunu kazanmış gibiydi. "Bugün ya bir evlilik olacak ya da bir idam. Tek seçeneğiniz bunlar."

"İnfaz mı?" Gözlerim Cyrus'u buldu. O da aynı derecede korkmuş görünüyordu. "Ne için?!"

"Cinayete teşebbüs, haneye tecavüz, ihanet... sadakatsizlik. Seç birini." "Vay..." Cyrus avucunu kaldırdı. "Bir saniye bekle."

"Bunların hiçbirini ben yapmadım!" Bir yalan daha, bir şok kahkaha daha. "Beni idam etmeyeceksin. Bu kasabayı kurtarmanın tek yolunun Cyrus'la evlenmek olduğuna inanıyorsun. Neden bunu emredip beni ölümle tehdit ediyorsun?"

Augustine sırtıttı.

Yüzüne bir tokat atabilirdim. "Sen değil," dedi. "Stone Danvers." Ve işte kalbim gitti.

Ve nefesim.

Ve sesimi.

Benim gücüm.

Sadece küller.

Gözlerimde yaşlar birikti ama içimdeki öfke onları geri tuttu.

"Dün gece benim hayatımı kurtardı ve sen bu yüzden onunkini tehdit etmek mi istiyorsun?" Yanan bakışlarımı Cyrus'a, sonra tekrar Augustine'e çevirdim, parmaklarım sandalyenin kolunda kıvrılmıştı. "İkimiz de bu suçlamaların saçma olduğunu ve kanıtlanamayacağını biliyoruz ama yine de masum bir adamı inadına yakacak mısınız?"

Kapı çalındı.

Augustine çenesini kaldırdı. "Mükemmel zamanlama." Ve sonra, "Neden içeri gelmiyorsun," diye seslendi.

Kapı açıldı.

Sandalyemde döndüm.

Alice kapı aralığında durdu.

"Lütfen oturun. Biz de tam Adora'nın patavatsızlıklarının üzerinden geçiyorduk."

Yere baktım, nefes almaya çalışıyordum ama alamıyordum. Göğsüm kabarıyordu. Köşeye sıkışmıştım. Oynayacak kartım kalmamıştı. Ne yapacaktım? Alice'e yalancı mı diyecektim? Herkesin yalan söylediğini mi söyleyecektim?

"Adora, ne diyordun?"

Zihnimde bir ada vardı.

Üzerinde uzun ve güçlü bir deniz feneri vardı.

Deniz fenerinin içinde kocam, ben ve ellerimi tutan çocuklarımız vardı. Hepimizin yüzünde gülümseme vardı. Hepimiz mutluyduk, etrafımızda aile portreleri, sıcak bir ateş, yüzlerce kez okuduğumuz hikayeler, oynadığımız oyunlar, altına kıvrıldığımız battaniyeler vardı ve odanın köşesinde hiçbirimizin ayrılamadığı bir örümcek vardı.

Ama sonra örümcek kayboldu. Sanki hiç orada olmamış

gibi. Battaniyeler, masa oyunları, kitaplar da öyle.

Deniz fenerindeki her şey teker teker yok oluyordu.

Sonra ellerim soğudu. Orada kimse yoktu. Çocuklarım gitmişti. Ve zihnimde, kaybolurken Stone'un gözlerine bakıyordum.

Konuşmak için ağzımı açtım ama duygularım kaçmakla tehdit ediyordu. Bu yüzden ağzımı tekrar kapattım ve derin bir nefes alarak bu zayıflığın geçmesini bekledim.

"Cyrus'la ancak Stone'u tüm suçlamalardan kurtarırsan evlenirim, yazılı olarak, kitaplara geçecek şekilde." Bir nefes daha çektim, sesim titriyordu. "Eğer onu serbest bırakmazsan, ben de onunla birlikte yanarım. Seçenekleriniz bunlar."

ODADA SADECE DÖRDÜMÜZ VARDIK. BEN ODADA DURUYORDUM.

Cyrus solumda, Augustine'in ofisinin ortasıındaydım. Augustine'in görücü usulü evlenmemizi ilk emrettiğı zaman çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Cyrus o gün ellerimi tutarken kot mavisi gözlerini takınmıştı.

Böyle olmasını istememişti ve ben de yüzümdeki boş ifadeye engel olabilmeyi diledim ama yapamadım. Ya tüm duygularımı yansıtacıktım ya da hiç yansıtmayacıktım. Bu yüzden tüm tören boyunca dalgındım.

Bir bulanıklık gibi geçti ve bittiğinde yüzük parmağımda soğuk ve ağır hissettirdi. Augustine karı koca dedi ama beynim bunu algılayamadı. Kalbim bunu kabullenemedi.

Viola, gözlerinde hayal kırıklığıyla Cyrus'un yanında duruyordu.

Haftalar süren planlamadan sonra ilk doğan çocuğı böyle evleniyordu.

Ona annemin şu anda acı çektiğini söylemek istedim. Onun için daha kötü olabileceğini. Ve bunu aşmasını.

Cyrus beni öpmek için eğildi, ben de başımı yana çevirdim. Bir an durakladı, çenesini göğsüne indirdi, sonra yanağıımı öpmeye karar verdi.

"Konuşmamız gerek," dedi sessizce, sonra çekildi.

Başımı salladım.

YIRMI DAKIKA SONRA İKİMİZ DE KÜTÜPHANEDEYDİK.

"Adora, sana bu kadar korkunç ne yaptım ben?" diye sordu bıkkınlıkla, kravatını gevşetip yakasının düğmelerini açarak. Sanki kendini bir arada tutuyordu ve her şey içinden taşı. "Neden bir kâfir senin için dizlerinin üzerine çöktü ve sen neden onunla gittin? Onca yıl Ivy ile seks yaptığım için mi? Bu bir isyan mı yoksa intikam mı?" Cyrus'u hiç bu kadar incinmiş görmemiştim, kütüphanede volta atıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor, kollarını yukarı itiyordu. "Bir şey söyle!"

"Hayır, bunun seninle bir ilgisi yok."

Durakladı, şüpheli bir kaşını kaldırdı. "O zaman ne?" diye sordu, bakışları yüzümde geziniyordu. Saniyeler geçti ve yüzündeki ifade aydınlanırken gözlerinin rengi karanlığa dönüştü.

Sonra yüzünde tam bir yıkım belirdi. "Tanrım, ona aşıksın."

Gözleri kapandı ve burnunun kenarını sıktı.

"Onu seviyorsun," diye tekrarladı.

Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu ama daha sert nefes alıyor, çenesi gıcırdayordu.

Sonra döndü ve arkasındaki masayı ters çevirerek kitaplığa doğru fırlattı. Arkasını döndüğünde irkildim. "Ona nasıl aşık olabilirsin? Kaderinde benimle olmak var Adora! Başka birine aşık olman bile mümkün değil."

"Lütfen sakın ol," diye fısıldadım.

Cyrus kanepeye oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. "Başka bir adama aşıksın." Başını kaldırıp bana baktı, simsiyah kirpiklerinin arasından sular süzülüyordu. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Derin, titrek bir nefes aldım. "Cyrus, sana bir şey söylemek zorundayım."

"Ne?" Gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Ne var Adora?"

Ona söylemek zorundaydım. Bilmeye hakkı vardı. Yapılacak en doğru şey buydu. Söylediğim onca yalan arasında bunu Cyrus'tan saklayamazdım.

"Ben onunla evliyim. Clarence dün gece bizi bağladı."

"Sen onun karısı mısın?" diye sordu ve ben dudağımı ısırarak başımı salladım, nasıl tepki vereceğinden korkuyordum. Beni ensemden tutup yaptıklarımı itiraf etmem için Augustine'le yüzleşmeye zorlar mıydı? Beni bizzat Hasır Adam'a mı sürükleyecekti? Tarikatı ve meclisi onurlandırmak için bana ihanet eder miydi?

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi, beni işaret ederken eli titriyordu. "Bu dünyada benim için yaratılmış, benim her şeyim olan tek kişi, başka bir adamla evli olmakla kalmadı, beni başka bir adamın karısıyla seks yapmak zorunda kalacağım bir konuma soktu." Başını salladı, siyah çerçeveli gözünden parlak mavi bir damla yaş süzüldü. "Adora, sen sadece biriyle koca olma, haklı olarak birine bağlanma şansımı elimden almakla kalmadın, aynı zamanda olmak için çok çabaladığım saygın adamı da yok ettin."

"Cyrus, ben-"

"Hayır, bir şeyi bilmek istiyorum. Sen onu becermekle, ona aşık olmakla ve onunla evlenmekle meşgulken ve ben de bizim için bir hayat kurmakla meşgulken, bunun ne kadar bencilce olduğu hiç aklına geldi mi? Bunun bana ne yapacağını hiç düşündün mü?"

Konuşamadım. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Çünkü yaptığım şeyden pişman değildim. Tekrar tekrar yapacağım bir şey için üzgün olamazdım. Ama sonuçta, onu bu şekilde görmek hala göğsümü acıtıyordu.

Stone'a olan aşkım Cyrus'a çok acı veriyordu.

"Benden haberi var mıydı?" diye sordu.

"Duyuruya kadar olmaz," dedim; sorduğuna pişman olmuş ve cevabı bilmek istemiyormuş gibi başını sallıyordu. "Cyrus, o zamana kadar zaten çok derine inmiştik."

"Şu anda seni görmeye bile dayanamazken iki saat içinde seni nasıl becereceğim?" Cyrus ayağa kalktı, kolunu yan masaya çarptı, lamba yere düştü. "Siktir!"

Gözlerim kapandı.

Cyrus başını geriye attı. "Ne kadar aptalım," diye duygularını dışa vurdu. "Ben senin avucunun içini yiyordum ve sen bunca zamandır başka bir adamla birlikteydin." Avucunu yüzünden aşağı doğru kaydırıp ve bana baktı. "Malikâneye dönüp bir duş almalısın; temizlen ve hazırlan."

"G E R G İ N M İ S İ N ?" FABLE BANA SORDU.

Ivy, anlaşılır bir şekilde, gelmek istemedi.

"Yani, burada seksten bahsediyoruz. Birçok kez seks yaptınız. Ama birkaç dakika içinde herkes izliyor olacak ve ben yapamam-"

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye inledim, başımı eğmiş, bornozumun saten kravatını parmağımın etrafında döndürüyordum. Aynada kendime bakamamıştım. "Gergin olduğum tek şey ışık. Sadece seks büyüünden değil, finneuma ışığından da. Gökyüzüne dokunan ışık. Eğer görünürse, kitabın söylediği doğru demektir." Cyrus gerçekten benim dengimdi.

Fable'ın kaşları birbirine çarptı. "Yani, ışığı istemiyoruz."

"Hayır, ışığı istemiyoruz."

"Işık, kötü. Anladım," dedi, kafası karışmıştı.

Kapı çalındı, sonra Viola görüldü. Siyah saçları sıkıca arkaya toplanmıştı. Yakası boğazına kadar uzanan, dantel süslemeli ve A kesim etekli siyah bir elbise giymişti. Bu durum için giyinmişti. Oğluyla seks yapmamı izlemek için. Midem dibe vurdu.

"Sizin için hazırız," dedi.

İçimdeki patlama öfkeliendiriyor ve taşlaştırıyordu. Ve hasta olacaktım gibi hissediyordum. "Bir saniye yalnız kalabilir miyim?"

Alaycı gözleri sabırsızlıkla titriyordu.

"Pencereden atlamayacağım, Viola. Lütfen, sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Kaşlarını çatarak ofladı. "Bir dakika."

Fable yanağıma bir öpücük kondurdu. "Karanlığı desteklemek için orada olacağım," diye fısıldadı destekleyici bir gülümsemeyle. Sonra gülümsemesi soldu. "Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim kelimeler var."

Sonra da gitti.

Beş saniye bekledim, altı, yedi... aynada kendime bakacak gücü buldum. Sonra çenem kalktı.

Bunların hepsi beni buraya getiren kararlardı. Bu kendi yaptığım bir karmaşaydı. Ben... *sevdim* ve sevginin beni götürdüğü her yön acı verdi ve yanılttı. Annemi sevdiğim için bunca yıl Kane'i onunla seks yaparak manipüle ettim ve bu beni kendimden iğrendirdi. Lena'yı sevdiğim için, onun yaşamına son verilmesine yardım etmişim ve her öldüğünde gözlerindeki bakışı zihnimde taşıması gereken kişi bendim. Cyrus'u sevdiğim için Stone'u sevmek acı veriyordu ve Stone'u sevdiğim için kimse ona zarar vermesin diye bu sandalyede oturuyordum. Belki de başından beri yanlış sevmiştim.

"Bu hayatı sensiz geçirebilecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum," diye fısıldadım, sanki Stone da benimle odadaymış gibi. "Ama bak," diye fısıldadım ve omuz silktim. "Daha yirmi dört saat bile olmadı ve ben dağılıyorum. Bir altmış yıl daha nasıl dayanabilirim ki?" Elime baktım. "Zayıf olduğumu düşüneceksiniz. Kolay yolu seçtiğimi düşüneceksiniz ve öyleyim. Bu benim nefesimi tutuşum. Umarım bir gün bunun için beni affedersin." Kapağı çıkardım, başımı arkaya eğdim ve aşk iksirini yudum yudum içtim. Jolie'den aldığım şişeyi.

"*Bütün şişeyi içmeleri gerekir. Sonra da sana aşık olmaları için onları öpmen gerekecek*" demişti. Ben de içtiğime göre, Cyrus'a aşık olmak için tek yapmam gereken onu öpmekti.

İksir kan gibi kıvamlıydı ama tadı hiçbir şeye benzemiyordu.

Ağlamamı engellemek için elimin tersini ağzıma bastırdım.

Daha sonra Viola beni bir kapıya götürdü. "Bizi göremeyeceksiniz," dedi. "Duvarlar aynaya benziyor ve hepsi tek taraflı, ama büyü meclisinize nüfuz edebilir." Başımı salladım. "Baban ve Ivy orada olmayacak."

Tekrar başımı salladım. "Biliyorum."

Son birkaç kelime söyledi, ama şaşkınlıktan onları yakalayamadım, ama değersiz kelimeler olduklarını biliyordum. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak sözler.

yapmak üzereydim.

Kapıyı açtım.

Oda elmas şeklindeydi, aynalar beni çevreliyordu. Gölgeleli bir yatak odanın ortasını kaplıyordu, çarşafklar çerçeveyi tepeden tırnağa sarıyor ve aşağıya doğru iniyordu, perdeler çepeçevre sarıyordu.

Cyrus karyolaya yaslanmıştı, üzerinde beyaz pamuklu bir gömlek ve beyaz keten bir şort vardı, parmak uçları alt dudağına vuruyordu. Odaya girdiğimde duruşunu düzeltti ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Bizi duyabilirler mi bilmiyorum," diye atıldı ve bana doğru yürüdü. "Orada kal, seninle konuşmam gerek."

Kapıya doğru geri çekildim ve odayı tekrar taradım.

Cyrus yakınımnda durarak beni dirseklerinin arasına hapsetti. Sanki hem seslerimizi hem de dudaklarımızı kimsenin okuyamayacağı şekilde gizlemeye çalışıyormuş gibi ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bir saatliğine," diye fısıldadı, "bu odanın dışında başka hiçbir şey yokmuş gibi davranabilir miyiz? Çok şey istediğimi biliyorum ama Adora, sana tecavüz ediyormuşum gibi hissetmektense Wicker Man'de yanmayı tercih ederim."

Başımı salladım, sadece son adımı tamamlamak ve midemdeki bu rahatsızlığı durdurmak için onu öpmeyi diledim. Sadece bu geceyi ve hayatımın geri kalanını atlatmak istiyordum. Böylece ayak parmaklarımın ucuna kalktım, başının arkasını tuttum ve onu öptüm.

Geri çekildiğimde Cyrus rahatlamış görünüyordu. Elleri yanlarımdan kaydı ve alnı benimkine düştü. "Teşekkür ederim."

Gerisi bir bulanıklık içinde oldu.

Cyrus elimi tuttu ve beni yatağa götürdü. Aynalara bakmaktan kaçındık. Siyah görmek istediğimde gördüğüm tek şey kutup mavisiydi. Cyrus gömleğini sırtından çıkardı.

Sonra üzerime geliyordu. Buraya

bir öpücük. Oraya bir öpücük.

İkimiz de yere bakmadık.

Ama tenin tene değdiğini hissettim, şortu gitmişti.

Ve avucunun iç uyluğumdan aşağı kaydığını hissettim.

Göğsüm çatırdıyordu ve nefes almak acı veriyordu.

İşe yaramadı, işe yaramadı, işe yaramadı, çılgılık atmak istedim.

Kendini hizaladı ve ben artık onun yüzüne bakmak istemiyordum.

İçime girdi. Başım yana düştü.

Ve yanağımdan aşağı ılık bir gözyaşı süzüldü.

TAŞ

KIŞ ODUN DUMANI VE KAR GIBİ KOKUYORDU VE SICAKLIK serinleticiden dondurucuya düşmüştü. Tünelden Goody arazisine çıkarken kadife bir gece yarısı görmeyi bekliyorduk, ancak gece gökyüzü fırtına grisinin tek renkli tonlarındaydı.

Zephyr koluma dirsek atarak başımızın üzerini işaret etti. "Bak."

Gözler yukarıdaydı, bir meteor yağmuru gökyüzünü kesiyordu, ışık çizgileri. Beşimiz birbirimize sokulmuş, yukarıdaki mucizeyi izliyorduk.

Kış kulaklarımızda *uğuldarken* güzelliği bizi sessizliğe zorladı. "Bir dilek tut," dedi Phoenix sessizce. "Ölmek gibi."

Gözlerimi kapattığımda, tam olarak bunu yaptım.

Ve gözlerimi tekrar açtığımda, kar taneleri memnun gülümsememin üzerine düştü.

Adora yanımda olmadığında, aklımı başımda tutan şey bu manzaraydı. Hiçbir şey yüz yıl önceki gibi değildi. Galaksiye bakmak eski bir dostla karşılaşmak gibiydi.

Anka dönüp doğuya baktı. "O da ne?" "Bekle, bu Cantinis'ten mi geliyor?"

Sonra ağır bakışlar üzerime düştü, acıma dolu gözler.

O noktadan sonra her şey yavaş yavaş oldu.

Bakışlarını takip ederek döndüm. Doğudan gelen parlak beyaz bir ışık geceye doğru hızla yükseliyordu. Bakışlarım tekrar Heathen'lara kaydı. "*Eğer söyledikleriniz doğruysa ve kız onun eşiyse... gökyüzüne parlak bir ışık yükselecek.*" Julian'ın sözleri zihnimde yankılanıyordu. Ve kalbim her çarptığında, sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu. Julian başını sallıyor, bana doğru uzanıyordu.

"Her ne düşünüyorsanız, durun," dedi içlerinden biri. "Seni öldürecekler." Ama ben geri çekildiğim için daha da uzaklaşıyorlardı. Sadece ruh ikizi değillerdi, kadın tam şu anda onu beceriyordu. Başım dönüyordu, döndüm, öne doğru yalpaladım, kustum, gözlerim yaşardı. İçimdeki bu hastalık beni çaldı, dudaklarımın titremesine neden oldu.

Sonra çöktüm, dizlerimin üzerine düştüm, kar pantolonumu ıslattı. Küfrettim, tekrar zayıf bacaklarımın üzerinde durdum ve saçlarımı avuçladım.

Sonra biri ceketimin arkasını tuttu ve beni bakmaya zorladı. "O başkasına ait. Bu ışın yalan söylemez." Julian'dı. "Kız onun ruh eşi. Ve şu anda onu beceriyor."

Döndüm, göğsünü ittim, sonra yumruğumu savurdum, parmak eklemlerim yüzüne değdi. Niyetim ona vurmak değildi. Tek istediğim durması ve nefes alabilmem için beni yalnız bırakmasıydı.

Bir kez daha geriye doğru savruldu. "Sakin olmalısın." "Ama ben onu seviyorum," diye boğazımı tıkayan duyguların arasından sıyrıldım, Sempatik yüzleri bulanıklaşarak dördüne bakıyorlardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 58

OceanofPDF.com

ADORA

O GECE, KUTSAL RÜZGAR BENİ UYANDIRDI.

Gözlerimi kırık bir balkon kapısı ve yavaş bir gıcırtyla açtım ama kapıyı hiç açık bırakmadığımı hatırlıyordum.

Soğuk, Cyrus'un odasının içinde girdap gibi dönerek tenimde geziniyordu. Bu esinti, kırılğan göğsümün içinde biriken örümcek ağlarını temizlemeye çalışıyor, bu acı bana ölüm gibi gelse de hayatın devam ettiğini hatırlatıyordu.

Cyrus'un odası deniz fenerine bakıyordu. Işın kapının buğulu camını kesiyor, beni uykuya geri döndürmek isteyen bir anne eli gibi yatağa uzanıyor ve artık acımadığı bir yere götürüyordu.

Sadece saatler önce Cyrus ve ben Kutsal Deniz'in gözünde evliliğimizi onaylamış, aynı zamanda cadılar meclisine birbirimize uygun olduğumuzu kanıtlamıştık. O gece yaşananlar zihnimde her canlandığında, Stone'un yüzü bir deniz feneri ışını gibi zihnimin tam ortasında belirliyordu.

Stone'u istiyorum, diye haykırdı soğuk kalbim.

Kocamı istiyorum. Hemen şimdi. Hemen şimdi.

Hemen şimdi.

Ve benden bir çığlık kaçtı. Yumuşayana, solana ve yok olana kadar boğmak için yüzümü yastığa gömdüm. Arkamda, Cyrus yüzüstü yatmış, yüzü diğer tarafa dönük, mışıl mışıl uyuyordu. Ayaklarım yere değdi ve kapatmak için arka kapıya doğru yürüdüm. Ama Cyrus'un gözcüsü neredeydi?

Yavaşça döndüm ve odanın karşı tarafından gelen geniş, korku dolu gözlerle karşılaştım. Cyrus'un gözcüsü sandalyesine bağlanmıştı, ağzında bir tıkaç vardı, etrafında karanlık figürler duruyordu. Cyrus'a doğru koştum ama kollar beni sardı, geriye doğru çekti ve bir sandığa sabitledi.

Bir el ağzımı kapattı.

"Selam, sevgilim." Kulağıma bir fısıltı.

Gözlerim kapandı, içim rahatladı. Onu itmek yerine kollarını göğsüme bastırıyordum.

"Sessiz olacak mısın?" Stone sordu. Elinin karşısında başımı salladım.

Siyah gözlerine bakana kadar beni döndürdü. Onun siyah gözlerine baktığım bu anlarda kendimi hiç bu kadar bütün hissetmemiştim.

Elleri anında yüzüme geldi. "İyi misin?" Başımı salladım, her nefesim sığıdı ve yüzü düştü. "Benimle gelmek ister misin?"

"Başka seçeneği yok. Yakala onu ve gidelim," diye fısıldadı odanın köşesinden bir figür.

Stone çenemi tutarak beni tekrar onunla yüzleşmeye zorladı. "Benimle gelmek ister misin?"

"Evet," diye fısıldadım, ceketine yapıştım ve başımı salladım.

"Pekala, gitmeden önce bir şey daha..." Stone kendini elimden kurtarıken sözleri havada uçtu. Yerimde döndüm ve yatağın etrafından dolanıp diğer tarafa geçerken arkasını izledim. Sonra Cyrus'u uykusundan yakaladı ve bir resim çerçevesi gibi boğazından duvara sabitledi. Sanki aynı boyda olmalarına rağmen Cyrus'un hiçbir ağırlığı yoktu.

"Uyan," dedi Stone, kolundaki damarlar patlıyor ve kaslar esniyordu. Cyrus'un gözleri çoktan açılmış, elleri Stone'un ellerini boğazından kavramıştı.

Bana baktı, sonra tekrar Stone'a döndü.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Stone sordu.

Cyrus başını salladı.

"Güzel." Ve Stone boğazını serbest bırakıp Cyrus'un çenesinin yan tarafına bir sağ kroşe savurarak onu yere düşürdü.

"Ah, lanet olsun. Ona bunu yapmamasını söylemiştim," diye inledi Beck. Elim ağzıma gitti.

Cyrus kendini kaldırdı, sırtını duvara dayadı ve dudağı kanayarak bana baktı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece gömleksiz ve atletik bir şortla bana baktı. Stone'un beni paltosuna sarmasını, elimi tutmasını ve beni bir çantanın beklediği balkona götürmesini izledi.

Dışarı çıkıp sağlam bir zemine geri döndüğümüzde Stone sessizdi, bir eli cebinin derinliklerindeydi, diğeri çantayı taşıyordu. Sokağın aşağısına kadar beni araziden uzaklaştırdı.

Heathen'ların geri kalanı önümüzde yürüyordu ama Stone durdu, çantayı sokağa bıraktı ve fermuarını açtı.

"Stone, neler oluyor?" Cyrus'un odasından ayrıldığımızdan beri ondan tek kelime duymadığım için sordum.

Hâlâ cevap vermiyor, bana ayakkabı, eşofman üstü, eşofman altı ve ceket uzatıyordu. Onları bana uzattığı kadar hızlı bir şekilde pijamalarımın üzerine geçirmeye çalışıyordum. Sessizliği beni korkutuyordu.

"Konuş benimle," diye yalvardım.

Ayağa fırladı ve yüzüme birkaç santim yaklaştı. "Yapamam!" diye fısıldadı. "O kadar hastayım ki konuşmaya korkuyorum, Adora. Seni incitmekten korkuyorum. Seni kaybetmekten korkuyorum. Gözümü kırpmandan korkuyorum çünkü öyle olursa her şey içime çökebilir ve etrafımda patlayabilir ve eğer bu olursa seni sonsuza dek korkutup kaçırırım diye korkuyorum." Nefes alışıni sakinleştirmeye çalışırken gözlerini kaçırdı. Saniyeler geçti ve sonra, "Gölgeleri nasıl yeneceğimizi biliyoruz ve yardımınıza ihtiyacımız var, o yüzden devam edelim."

"Bu adil değil. İkimiz de bunun olabileceğini biliyorduk."

Bana inanamayarak baktı. "Bu oldukça basit, sevgilim. Olabilecekler ile *olanlar* arasındaki acı, insanın hayal edebileceğinden çok daha büyük. Yarın bir parmağımı kaybedebilirim. Ölebilirim. Sikişebilirim..." Ya sözünü bitirememişti ya da yanlış olduğunu biliyordu. "İstediğin kadar hazırlanabilirsin ama şu anda hissettiklerim *olabilecek* bir olaydan kaynaklanmıyor."

Nefes alış verişlerimiz düzene girene kadar birbirimize baktık. Sonra gözlerini başka yöne çevirdi.

"Beni tehdit ettiler," dedim fısıltıyla. "Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorlar ve bunu bana karşı kullanıyorlar çünkü... sen benim zayıf noktamsın." Stone ters yöne bakıyor, kalça kemiklerini sıkıyor ve başını öne eğiyordu ama beni dinlediğini biliyordum. "Stone, yatağa girme töreninden önce Cyrus'a bizden bahsettim. O biliyor. Ona her şeyi anlattım ve senin benim kocam olduğunu söyledim. O da buna elinden geldiğince saygı gösterdi ve göstermeye de devam edecek çünkü o iyi bir adam."

Stone döndü, bakışları bana kaydı. Şaşırmıştı. "Ona söyledin mi?"

"Evet."

Nefes verdi, kolu yanına düşerken yüz hatları rahatlamıştı. "Teşekkür ederim," dedi.

Bu onun için önemliydi.

Cyrus'un benim kime a i t olduğumu bilmesini istediğinden değildi. Stone dürüst olmamı, daha iyi olmamı, bu sefer işleri doğru yapmamı istiyordu.

Duruşu biraz gevşedi. "Şimdi ısındın mı?" "Evet.

Teşekkür ederim."

Stone çantayı kaptı ve sessizce yürümeye devam ettik.

YARIM SAAT SONRA, BİR YERALTI KAYNAĞINA BAKIYORDUK.

Yasak Mağara. Mağaranın içi şaşırtıcı derecede sıcaktı ve kaynak siyah ve iç karartıcıydı. Gaz lambasının ışığı tavandan sarkan çivilerden yansıyor ve uçlarından su damlacıkları damlıyordu. Bir *plop plop*.

"Burada ne işimiz var?"

Beck ceketini silkmeye başladı ve arkamda duran Stone'a bir bakış attı. "Kaynağın dibinde kırık bir safir var. Romeo onu alabilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyor."

Stone'un yüzüne döndüm. "Romeo neden böyle düşünsün ki?"

"Çünkü," diye kafasının arkasını kaşdı Stone, "annenin kitabında öyle yazıyor."

Ağzım açık kaldı. "Annemin kitabını mı çaldın?"

"Hırsızlığımı başka bir zaman tartışalım, olur mu?"

Kaybetmediğime sevinmişim. En azından kitabı tekrar elime alma şansım vardı. "Peki bu kırık safiri aldıktan sonra ne yapacağız?"

Stone'un gözleri Zephyr'e kaydı. Ben de Zephyr'e döndüm.

Zephyr yanımdan geçip Stone'a bakıyordu, sonra parlak neon yeşili bakışları bana sıçradı. "Phoenix onu tekrar erittikten sonra zincirine takacağız ve ait olduğu yere, Kemik Adası'na geri götüreceğiz."

İnanmayan bir gülümseme yüzümü süsledi. "Bu kadar basit olamaz."

Stone'un eli omzuma geldi. "Kasabana yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu ve *tabii ki kasabaya yardım etmek istiyorum*.

Pınara bir göz attım. "Ne kadar aşağıda?"

Beck omuz silkti. "Yaklaşık on-on beş dakika aşağı, bir on dakika da geri." Panik içimde birikmeye başladı. "Nefesimi hiç bu kadar uzun tutmamıştım."

Belki en fazla on üç dakika," dedim başımı sallayarak. Sonra Stone'a döndüm, sesim bir fısıltıya dönüştü. "Bunu yapamam."

Çenesini göğsüne indirdi. "Bu çok saçma. Tabii ki yapabilirsin."

Annemin kâbusu zihnimde canlandı. Boğulmanın, ciğerlerimin suyla dolmasının ve bir daha nefes alamama korkusunun nasıl bir his olduğunu hatırladım. "Taş..."

Bakışları Heathens'ın etrafında dönüyordu. "Beni dinle," dedi beni tutup kenara çekerek. "Bunu yapabilirsin, tamam mı? Sen bunu yapmak için doğmuşsun." Elleri başımın üzerine geldi ve saçlarımı düzeltti, gözleri yüzümde gezindi. "Sana en ufak bir şey olma ihtimaline karşı gitmene izin vereceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Bana çok fazla güveniyorsun."

"Ben de ne kadar sürerse sürsün dayanabileceğini sanıyordum." Stone sırtı ve kaşlarını kaldırarak ceketimi çıkardı. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Adora Danvers."

"Sadece dümdüz yüz," diye araya girdi Beck. "Hiçbir şey göremeyeceksin, o yüzden kafanı çarpmamak için yere ulaşana kadar kollarını önünde birleştirerek dümdüz yüz. Duvarın hemen yanındaki kayanın yanından girersen, kırık safirin dağıldığı yer orasıdır."

Saniyeler içinde ayakkabılarımı, eşofman üstümü ve eşofman altımı çıkarıp altıma giydiğim pijamaları giydim. Diğer Heathen'lar kenarda durmuş, sıkılmış bir şekilde izliyorlardı. Ben çıldırırken onlar nasıl sıkılmıştı? "Peki parçalara ulaştığımda ne yapacağım?"

Beck bana döndü, ifadesi bomboştu. "Onları sen topla."

Başımı yana eğdim. "Bu kadar mı?"

"O zaman onları zirveye çıkarırsın," diye cevap verdi alaycı bir gülümsemeyle.

Kayanın üzerinde durdum ve yansımamı barındırmayan siyah sulara baktım. Pınarın yanındaki diğer tüm zamanlarda olduğu gibi, göğsüm bana ait olmayan bir kederle ağrımaya başladı. İçim kıpır kıpır oldu ve kendimi üzgün ve tam olarak anlamlandıramadığım bir şeyin özlemini çekerken buldum.

Stone arkamdan geldi. "Burada seni bekliyor olacağım. Hem de sabırsızlıkla." Sersemlemiş bir halde başımı salladım. "Adora," dedi beni çevirerek. Diğer Heathen'lar ikimize meraklı bakışlarla bakıyorlardı. "Onları görmezden gel ve bana bak," dedi. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Sana inanan tek kişi ben değilim. Annen de bunu yapabileceğine inanıyordu. Kitaptaki mesajı buldum. Sen tek kişinin sevgili ve eğer bir şey olursa seni almaya geleceğim."

"Sen mi? Boğulacaksın."

"Tamam, Beck'i gönderirim."

"Beni öpecek misin?"

"Hayır," dedi. "Bana geri dönmek için savaşıacak bir şeye ihtiyacın var."

Ve bahara dalmadan önce gördüğüm son şeyin Stone'un gülümsemesi olduğundan emin oldum.

Su şaşırtıcı derecede sıcaktı ve o kadar siyahtı ki gözlerimin açık ya da kapalı olması fark etmiyordu. Beck'in söylediği gibi, ellerimi önümde tutarak gittikçe daha derine indim.

Ve derinlere indikçe, Kirke beni daha çok tüketti.

Kocasının onu baharın altında tuttuğunu görünce ne kadar korktuğunu hissettim. Ona zarar vermeyeceğine güvenmesi gereken bir adam. Onu koruması gereken bir adam. *Bu şekilde öldü*, kalbim ağladı. Onu bu pınarda boğdu.

Bu kara suların, kocasının sıkı tutuşuna karşı mücadele eden, nefes almak için savaşıran Circe'den, cadı saatinde ayın altında, Hedera'nın eli onun elinde kıyıdan aşağı koştuğu ana dönüşmesi uzun sürmedi. Sadece o ve Hedera, her zaman olması gerektiği gibi. Ve sonra ben de onun hissettiklerini hissediyordum. Onun gibi duruyordum, karşımda Alec'i görüyordum ve yüzümde sıcak, umutlu bir gülümsemenin yayıldığını hissediyordum.

Ve bu gülümseme çok erken ve henüz orada olmamalı, çünkü her şey olabilir. Her şey elimden alınabilir, ama gülümsemeyi bırakamıyorum çünkü o gülümsüyor ve neredeyse oradayız.

Daha derine yüzdüm, Alec'e ayak uydurmaya çalıştım, bu ana tutunmaya çalıştım. *Ve koşuyoruz, kalp atışlarım kulağımda bir saat gibi, benimle alay ediyor, beni acele ettiriyor. Ta ki onun kollarına çarpana kadar.*

"Oh, Circe," diye fısıldıyor, beni kendine yakın tutuyor, ağzı benimkinin üzerine geliyor. Onun tadını alıyorum ve sıcaklığı bedenime yayılıyor. Sadece Hedera'yı kollarının arasına almak için geri çekiliyor. Yüzü bana dönük olana kadar dönüyor, sonra elimi tutuyor ve kalbimi eriten bir gülümsemeyle geriye doğru yürüyor. "Bir maceraya hazır mısınız?" diye soruyor. Ve bu böyle olmadı ama böyle olmalıydı. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan Wistoragic'e tırmanıyoruz, yıldızlar okyanus dalgalarından yansıyor, Kemik Adası'na doğru yol alıyoruz.

Bu onların aşk hikayesi değildi.

Kirke'nin ölürken hayal ettiği son buydu, bu sularda bir iz. Sonsuza dek mutlu sonları. Bu onun düşündüğü şeydi ve ben de

O bayılana ve parmaklarım dibe değene kadar onu izledim.

Parmaklarım küçük bir kayaya çarpana kadar dibini kazıdı. Yerden kolayca aldım. Sonra bir sonrakini, bulabildiğim tüm parçaları topladım, geride hiçbir şey bırakmamak için ileri geri süpürdüm. Ayaklarım yerde düz duruyordu ve kendimi yukarıya doğru ittim.

Beni suda yukarı doğru hareket ettirmek için sadece bir elim boştayken daha zordu. Yaklaşık yarı yolda ciğerlerim oksijen için yanmaya başladı ve hızım yavaşladı. Hiçlikle boğuşurken kalbim panikle çarpmaya başladı. Safir parçalarını düşürmemeye çalışarak daha hızlı yüzdüm.

Kaynak bir tabuta dönüştü, altı fit aşağıda ve boğucu, toprak gibi mürekkepli sular.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ve görebildiğim tek şey siyahtı. Tek hissedebildiğim bu yanık, içimi sıkıştıran bu basınçtı.

Stone'un gülümsemesi aklımdan geçti.

"Kesinlikle çok vahşisin," diye fısıldadı.

Daha hızlı tekmeledim. Daha sert. Ve kara uçurum beni almadan hemen önce, iki el kollarımın altından tuttu ve beni sudan çıkarıp bir kayanın üzerine yatırdı. Ağzımdan su döküldü ve öksürdüm, saçlarımı yüzümden çekerken gözlerimi kısarak baktım.

"Sana söyledim, değil mi?"

Ve sonra ayağa kalktım, kollarımı Stone'un boynuna doladım, onu kendime çektim, göğsüm kontrolsüz bir şekilde çöktü ve yükseldi. Kirke sonsuza dek mutlu olamamıştı ama belki, sadece belki, bizim için hâlâ umut vardı.

Stone önce yanağımı, sonra dudaklarımı öptü. Alnını benimkine yaklaştırdı ve ıslak saçlarımı okşadı. "Seninle gurur duyuyorum," dedi gülümseyerek. *Ah*, o gülümseme.

"Dört parça vardı." Onları avucunun içine bıraktım. Anka yaklaştı ve Stone onları uzattı.

"Sana söyledim dostum," dedi Beck. "Beşinci bir tane olduğunu sanmıyorum."

Phoenix onları avucunun içinde oynatırken hepimiz merakla saçlarımdan su çekişimi izledik.

"Hayır, biri kayıp," diye fısıldadı Phoenix, hayal kırıklığı her kelimenin etrafında kıvrılıyordu. Altın rengi gözlerini kaldırdı. "Bir yerlerde bir beşinci var."

Julian olduğu yerde dönerek mağarayı taradı. "Dağılın ve aramaya başlayın. Burada olmalı."

Titreyerek, eşofman üstümü başıma, eşofman altımı da pijama şortumun üzerine geçirmeden önce kıyafetlerimdeki suyu olabildiğince sıktım. Hepimiz dağıldık ve ben beşinci parçayı aramaya yardım etmeye başladığımda, virajın yakınındaki gölgelerden bir figür belirdi.

Kim olduğunu anlamam bir saniye sürdü. "Alice mi?" Sonra bana nasıl ihanet ettiğini hatırladım ve öfkenin sıcak nefesi derimin altında kaynar gibi patladı. "Beni takip edecek kadar yüzüsüsün."

Alice bir adım daha yaklaşarak, "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama bu senin iyiliğın içindi," dedi. Etrafıma bakındım, Heathen'lar etrafımı sarmıştı, dikkatle izliyorlardı, yüzlerinden dikkat ve şaşkınlık geçiyordu. "Stone'la birlikte gitmene izin veremezdim," diye devam etti. "Norse Ormanı'na gitmene izin veremezdim. Bana yakın kalmana ihtiyacım vardı Adora. Kaynaktaki kırık parçaları sadece sen toplayabilirdin."

Stone'a baktım. Kıza bakıyordu, öfkeyle ona doğru yürüyordu.

Be

n. Bir eli koluma sarılmış halde yanıma gelene kadar durmadı. "Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," dedi. "O taş çok özel. O taş çok özel.

anneni kurtarabilir." Çenem kapandı ve gözlerim kurşun gibi onunkilerin arasında gezinerek cümlesinde bir delik buldu. Doğru olsa da olmasa da. "Evet, Adora. O safir, bir araya getirildiğinde anneni geri getirebilir. Ama bana güvenmeni ve kırık parçaları bana vermeni istiyorum."

Bir adım daha geri atıp Stone'a yaklaştım. "Kırık parçalar bende değil."

"Sullivan, bu kim?" Julian başını eğerek sordu. "Hizmetçim.

Alice."

Stone hâlâ düşünüyormuş gibi, "Kim olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. "Bunu görmeliydim."

"Neyi gördün?" Phoenix sordu. "Stone, ne oluyor lan?"

"Adın Alice değil, değil mi?" Stone, omurgası öfkeyle kaskatı kesilmiş bir halde konuştu. "Bir zamanlar Celia'ydın. Başından beri bu safir için buraya gelmek istedin. Ve bu safiri biliyorsun çünkü senin adın da Celia değil." Beni yanına çekti, sanki biri beni ondan koparmak üzereymiş gibi kolumu sıkıca kavradı. "Sana gerçek adınla hitap edilmeyeli ne kadar oldu Lacie? Kesinlikle benim hayatta olduğumdan çok daha uzun süredir. Ya da ölü olduğumdan. Hangisini söylemek istersen."

Kadın gülümsedi ve içimi bir korku kapladı.

Donup kalmıştım, ona bakıyordum, onun Alec ve Kirke'nin hikâyesindeki kadın olduğunu anlayamıyordum. Bunca yıldan sonra...

Stone'un ifadesi kapandı, sertleşti. "Lacie. Celia. Alice. Çok zekiler. Circe'e anagramları öğreten sen miydin?"

Ağzı seğirdi. "Kendine bir bak Stone. Tamamen farklı bir insansın."

"Ve sen benimle konuşacak cesareti buldun. Tahıl çuvalından mı korkuyoruz?"

"Neler oluyor..." Phoenix nefesinin altında fısıldadı.

Kadın elini uzattı. "Adora, eşyalarını al da yola koyulalım."

Stone'un eli benimkinin içine kayd ve bana doğru döndü. "Annemi kurtarmak istediğini biliyorum. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama ölen tüm insanları ve bu işi bitirmezsek ölebilecek tüm insanları bir düşün."

Alice, "Bu senin son umudun," diye karşı çıktı.

"Biri eksik. Son parça olmadan onu kurtaramayız," diye meydan okudum. "Son parça bende." Boynunda asılı duran kolyeyi havaya kaldırdı.

boynuna takılı kolye. "İhtiyacımız olan her şeye sahibiz."

Julian güldü. "Beş Heathen'ın o taşı boynundan söküp alıp gitmesini engelleyen şey tam olarak nedir?" diye sordu. "Sadece sayıca değil, kas olarak da üstün olduğunun farkındasın değil mi? Her şeyden... üstünsün."

"Bundan o kadar emin misin?" Alice kolyesini sıkıca kavradı. "Doğru hatırlıyorsam, sizin büyü kaynağınız durdu ama benimki hayatınızı yavaş ve acı verici bir şekilde teker teker sona erdirebilir."

Zephyr Julian'a baktı. "Safirin beşte biri bunu yapabilir mi?"

"Evet," diye onayladı Stone. "Evet, o safir bunu kesinlikle yapabilir."

Onu öldürebilirim diye düşündüm. "Eğer onlardan birine zarar verirsen, seni kendim öldürürüm."

"Ben ölümsüzüm çocuğum," dedi Alice, kolyeyi ovmaya başladı ve bir büyü fısıldadı.

Hepimiz baktık, hepimizin yüzünde endişe vardı.

Sonra Beck'ten gırtlaktan bir tıslama çıktı ve karnını tutarak yana düştü. Avuç içi mağara duvarına yapıştı ve acı içinde inerken ağırlığını desteklemek için onu kullandı.

"Dur!" Julian, Phoenix'le birlikte ona doğru koşarken havladı ve Zephyr, Beck dizlerinin üzerine çöküp haykırırken yüzünde ıstırap dalgaları gezinirken Alice'e doğru ilerledi. İri mavi gözleri yuvalarında kocaman açılmış, içlerindeki kan damarları patlamıştı.

"Alice, lütfen!" Ağladım.

Beck'in çılgınlıkları, Heathen'ların küfürleri, hepsi devam edip gidiyor gibiydi. Ve tam Beck'in dünyadan koparılmak üzere olduğunu düşündüğüm anda, o an soğuk bir sonbahar gecesindeki sis gibi dağıldı.

Beş gölge belirmiş ve Alice'in etrafını sarmıştı.

Dalgalar gibi hareket ederek ona doğru yaklaşıyorlardı.

"Hayır," diye bağırdı Alice, geri adım atıp onlardan uzaklaşmaya çalışarak. Stone da bizi bir adım geriye, Gölgeler'den uzağa götürdü.

Sonra Alice'in yüz ifadesi parçalandı, tüm rengi uçup gitti. Gözleri açık, ağzı bir karış açık, sanki yüzünün derisi asılmış gibiydi. Çılgılık atmak yerine, tek çıkan şey guruldayan bir sestti.

Bir saniye bile geçmeden yere yığıldı.

O anda, Gölgelelerin bana bakmak için geri döndüğüne yemin edebilirdim. Siyahlığın şeffaf tonlarında Circe'i gördüm. Parçalanmış bir ayna gibi beşinin de içindeydi, hareketleri gecikmişti.

Ve sonra Gölgeler süzülerek uzaklaştı.

Arkamda, Julian ve Phoenix Beck'in ayağa kalkmasına yardım ettiler.

Gözlerimi kırıştırdım ve Stone'a baktım. "Gölgeler... Onun bizi durdurmasını istemediler. Bu işi bitirmemizi istediler."

Ve Stone bir ayağını onun göğsüne koyarak boynundaki zinciri kopardı.

KATLEDİLMİŞ KALPLER

ALEC & CIRCE

ALEC O GECE KIYIDA OTURMUŞ, KIRKE VE HEDERA'YI BEKLIYORDU. O onun gelmesini beklemiyordu ama umuyordu. Ve beklerken, acı yavaşça onunla alay etti. İlk başta kaşıntı gibiydi. Sonra endişe onu tüketene ve göğsü anlayamadığı bir özlemle ağrıyana kadar derinleşti. Ama Kirke bir büyü yapmıştı ve böyle acı çekmemeliydi, diye düşündü.

Sonra uzaktaki küçük bir tekneden gelen ışıklar ona doğru ilerledi.

Ayağa kalktı, gözlerini kısıarak geceye baktı, kalbi boğazındaydı.

Ama sonra tekne görebileceği kadar yakın, kum yığınınından kaçabileceği kadar uzakta durdu.

Circe'in kocası içeride durmuş, Alec'e bakıyordu.

İçini bir ürperti kapladı ve nefesi ciğerlerinde sıkışarak bekledi.

Circe'in kocası teknenin yanına yaklaştı ve bir çantayı suyun üzerinde ters çevirerek içindekileri okyanusa döktü. Alec'in nefesi kesildi. Sonra, Kirke'nin kocası siyah incileri fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı. Alec'in kalbi göğsünü delip geçti. Sonra Circe'in kocası büyük bir sandığı teknenin kenarına kaydırıldı. Ve onu itti. Ağır şey sıçradı ve anında battı. "Bu senin hatan," diye seslendi kocası.

Alec onun direksiyona geçip tekrar Ağlayan Kovuk'a doğru dönüşünü izlerken zihni uyuşmuştu.

Bu senin hatan, bu senin hatan, bu senin hatan ...

Alec'i korku sardı ve okyanus tabanına dokunamayana kadar suya doğru koştu. Sonra suya daldı, yüzebildiği kadar sert, yüzebildiği kadar derin yüzdü. İnişin basıncı kafasına baskı yaptı ve kulakları patladı. Yine de mücadele etti, tuzlu su gözlerini yakıyordu ve sandığı bulana kadar teknenin olduğu yerin hemen altında yüzdü.

Sapını tuttu ve kumdan kaldırmaya çalıştı ama çok ağırdı. Üç kadar saydı ve sahip olduğu her şeyi kullanarak tekrar denedi ama yeterli olmadı.

Sonra kapı çalındı.

Bir güüm... güüm... güüm...

Ses sandığın içinden geliyordu ve okyanusta yankılanıyordu.

Circe içerideydi. Yaşıyordu.

Alec panikledi, topuklarını kuma gömdü ve sadece bir santim hareket etmesi için varını yoğunu kullandı. Kum tekrar yere düştüğünde etrafında kum bulutları patladı. Okyanus gözyaşlarını yuttu, o ağladıkça, gövdeye yapıştı, onu bırakmak istemedi.

Ve çarpıntı durana kadar onun yanında kaldı.

Circe'in son nefesini verdiği sırada, iki mil ötedeki İskandinav Ormanı'nda bir ay kızı büyü yaptı. Safir beş parçaya bölündüğü için Circe'nin ruhunun gidebileceği hiçbir yer kalmamıştı. Sonuç olarak, ruhu süpürüldü ve Hollow Heathens adı verilen beş adamın korkunç yüzlerinin içine hapsedildi. Ruhu, Heathen'lar lanetten kurtulana kadar orada kalacaktı.

Ertesi sabah Alec kıyıya vurmuş bir halde uyandı, güneş parlıyordu ve gözlerini açması için onu zorluyordu. Yuvarlandı, içinden yürek parçalayan bir çığlık koptu, hayatta olmak istemiyordu.

Tanrıların ona bu yüzden bir gün daha verdiğine inanarak günü işlerini düzene koyarak geçirdi.

Ona bir ağacın yanında bir mezar taşı yaptı, bir çizgi kazıdı.

Bir mektup yazdı, zarfa koydu ve masasının üzerine bıraktı. Bay Ambrose ayda bir kez mal teslim etmeye gelirdi. Bir sonraki gelişinde feneri kontrol edecek ve zarfı bulacaktı.

O akşam, kalbinde hayatının aşkının gittiğini bilse de, söz verdiği gibi Kirke ve Hedera için ışığın parlaması için deniz fenerinin tepesindeki mumları yakmaya devam etti.

Sonra gözetleme kulesine yürüdü ve güneş batarken Ağlayan Kovuk'un ufkuna baktı, tüm kasabanın göğsündeki delik kadar soğuk ve karanlık hissetmesini diledi. Korkuluklara tutunmuş, kayaların üzerinde asılı, gözlerinde yaşlarla son gün batımını izlerken bunları düşünüyordu.

Korkmamıştı.

Sonra kendini bıraktı ve düşerek öldü.

Ancak safir kırılmıştı. Böylece, safirin tekrar bir araya getirileceği güne kadar ruhu bir yankının içinde hapsedildi.

On yıllar boyunca, bir zamanlar sevgi, gülümseme ve kahkahalarla dolu sıcak ve rahatlatıcı bir yuva olan Kemik Adası korkunç bir yer haline geldi. Alec ve Circe'in teknesi Wistoragic, onlarca yıl boyunca keskin kayalara çarparak parçalara ayrıldı ve bir gemi enkazına dönüştü. Ağaçlar canlılığını yitirdi ve deniz fenerinin boyası soldu. Ama ışın sanki sihirli bir değnek değmiş gibi her gece dönmeye devam etti.

Bir asırdan fazla bir süre geçtikten sonra deniz fenerinin tozu dumana karışacak, duvarların içinden fısıltılar duyulacak ve Kemik Adası yeniden bir yuva haline gelecekti. Wistoragic unutulmayacak, gemi enkazı daha sonra ölümsüz aşıkların yüzük parmaklarını saran bantlara dönüşecek, maceraları ahşaba kazınacaktı. Sıcaklık, gülümsemeler, gözyaşları ve kahkahalar, farklı bir son umuduyla tekrarlanan hikaye.

BÖLÜM 59

OceanofPDF.com

TAŞ

ADORA!" BABASININ ARABASINA BINDIĞIMIZDE İVY BIZE DOĞRU KOŞARAK
SESLENDİ.

tekne.

Bana dönüp baktığında Adora'nın yüzü aydınlanmış, yeşil gözleri ışıldamıştı. Kalçalarından tutarak onu tekneden dışarı çektim ve o da kız kardeşiyle buluşmak için rıhtımdan aşağıya doğru koşmaya başladı. Teknenin sancak tarafında, altımda motor gürlerken bir direği tutarak bir klemensin üzerine çıktım. Onu gözden kaybetmek istemiyordum.

İkili birbirlerine sarıldıktan sonra Ivy ona bir şey uzattı ve bu yoldan geri yürüdüler.

"Ivy bizimle geliyor," diye duyurdu Adora, direği kapıp tekneye geri tırmanarak. "Sen de kullanabilirsin," dedi kız kardeşine. Sonra, gümüş bir ayın ışığı altında Finneuma Kemik Adası'na doğru yelken açtı.

Teknenin pruvasında, soğuk yüzlerimize iğne ucu gibi batarken Adora kollarımda oturuyordu. Ivy'nin iade ettiği evlilik yüzüğünü ait olduğu yerde parmağına doladığımda göğsüme gömülmüş, paltomun içine saklanmıştı. Bunca yıl sonra safir eritilmiş ve Adora'nın ceketinin cebinde tehlikeli bir şekilde saklanmış olan yerine yerleştirilmişti.

Phoenix ve Zephyr karşımızda oturuyordu. Gece dalgaları ve gelecek olanlar bizi sessiz tutuyordu. Yukarıda, uçsuz bucaksız, mermer gökyüzü sonsuza kadar kıvrılıyordu ve etrafımızda kar taneleri yuvarlanıp uçuşuyordu. Deniz fenerinin ışıkları dönüyor, kasvetli ama memnun yüzlerimizde kayıyordu. Her rüzgâr Adora'nın vanilya kokulu saçlarını yüzüme savuruyordu ve ben bu anı avuçlarımın içine almak istiyordum.

"Bu teknede dünyanın en çılgın ucubelerinden bazılarına binme alışkanlığımız vardı," dedim, bakışlarımı sırtarak Zephyr'e kaydırarak.

"Eddy P.," diye yankılandı Zephyr.

Teknenin kış tarafında Julian, Fallon ve Beck toplanmıştı. Ivy kaptan koltuğunda oturuyordu. Fallon'un burada olmasının bir nedeni vardı, henüz Adora'ya söylemediğim bir neden. Julian'ın Fallon'a karşı dürüst olup olmadığından da tam olarak emin değildim.

"Stone," diye seslendi Ivy.

Döndüm ve karanlıkta başını salladı, teknenin küçük konsol ışıkları yüzüne vuruyordu ve ona katılmam gerektiğini gösteriyordu.

"Geri döneceğim." Adora'ya ceketimi bıraktım ve kokpitte Ivy'ye katıldım.

Yanında durup çerçeveyi kavradım, titriyordum ve rüzgara karşı gözlerimi kısıyordum.

"Kız kardeşimi gerçekten seviyorsun," dedi Ivy. Cesur ve açık sözlü.

"Evet," diye cevap verdim, yüzünü deniz fenerine dönmüş olan Adora'ya bakarak. Ensemi sıktım, başımı hafifçe eğerek ona baktım ve endişeyle sırttım. "Ne olacağını bilmiyorum, hayatının geri kalanında onunla birlikte mi olacak yoksa bir mucize eseri birlikte olabilir miyiz? Bilmiyorum, ama ne olursa olsun, söz veriyorum, bu dünyada yürüdüğüm sürece ona hiçbir şeyin zarar vermemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Sana inanıyorum," dedi gülümseyerek ve bana bir bakış attı. "Adora'nın elbise tasarladığını biliyorsun, değil mi?" Başımı salladım, sorusunun nereye varacağından emin değildim. "Önce defterine bir tasarım çizerek başlıyor. Sonra tüm kumaşı toplayıp kendini saatlerce kilitlediği saplantılı kısım geliyor. Yemek yemiyor. Uyumaz. Parmakları kanayana ve tasarım bitene kadar diker de diker." Bir parmağını kaldırdı. "Ama bu elbise bir bedenin üzerinde olana ve Adora ilk bakışı deneyimleyene kadar olmaz. Bu gerçekleştiğinde, bir anlığına içindeki çocuğu görebilirsiniz. Sanki yeniden beş yaşındaymış ve omuzlarında acı, endişe ya da dünyanın ağırlığı yokmuş gibi. Kızgın ya da üzgün değildir. Bir an için gözlerinde saf bir mutluluk var." Ivy dümdüz karşıya bakarken yüzünün yan tarafına bakıyordum, yanağından bir damla yaş süzülüyordu. "Bana senden bahsettiğinde de böyle bakıyordu." Yüzünü sildi.

Soğuğa rağmen göğsüm onun sözleriyle ısındı. Sinirli bir şekilde kıkırdadım, gözlerimdeki suyu kırıştırdım ve avucumu göğsüme dayadım. Bir şeyler söylemek istiyordum ama kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

Ivy başını sallayarak bana sessizce güldü.

"Benim hiç babam olmadı, annem de pek olmadı," dedim ona. "Ama hayatımda senin gibi biri olsaydı nasıl biri olurdu merak ediyorum." Kırılan bir dalgada kendimi yakalamak için konsolun üzerinde öne doğru eğildim. "Rehberlik, istikrar ve sevgi için sana bakıyor ve sen ona bunları verdin. Sana teşekkür ediyorum çünkü senin sayende olağanüstü bir kadın oldu."

Bana baktığında Ivy'nin yüzü düştü. "Bunu neden söylüyorsun?"

"Bilmelisin ve yeterince hatırlatılmadığını hissediyorum." Gözleri kısıldı. "Bunlar son sözler gibi geliyor."

Dudaklarımı ıslattım, Atlantik'in ortasında yıldızlarla dolu gökyüzünün altında paltoma sarınmış oturan Adora'ya bir bakış attım. "Kıyıya vardığımızda dinsizler kura çekecek," dedim, rüzgârın ve denizin sözlerimi bastırıldığını, Adora'nın onları duyamayacağını biliyordum. "Birinin o kolyeyi takması ve Kirke'nin yıllar önce yaptığı büyüü söylemesi gerekiyor. Ne yazık ki, son bir nefes gerektiriyor, bu yüzden birimizin gitmesi gerekiyor."

"Neden bir Kâfir olmak zorunda?"

Deniz feneri ışını tekrar döndü ve burnumdan bir nefes üflendi. "Etrafına bak, Ivy. Burada başka birini görüyor musun?" Önemli değildi. Ne olursa olsun burada olacaktım. Circe'in ruhunu kurtarmak Adora'nın ruhunu kurtarmak demektir. Eğer Circe'i özgür bırakabilirsem, Adora'nın mücadele ettiği deliliğe daha fazla katlanmasına gerek kalmayacaktı. O da özgür kalabilirdi.

"Çıldırarak."

Nefesimi içime çektim.

"Biliyorum." "Fallon da bilmiyor olmalı."

Arkamızda, Julian onun boynuna bir köpek yavrusu gibi sokuluyor, Fallon da onun başını okşuyordu. Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü solgun gözleri beni buldu. Tuhaf bir bakış. "Yapmamalı," diye fısıldadım.

Ivy yüksek sesle düşünerek, "Eğer Phoenix ise, Fable'ın asla veda etme şansı olmayacak," dedi.

Dikkatim Phoenix'e yöneldi ve onun Fable'la ilgili anılarını ve Fable'ın onun için ne kadar önemli olduğunu hatırladım. "Julian ona bir fırsat verdi. Phoenix incinmiş ve inatçı, kırık kalbini mezara kadar yanında götürmek istiyor."

"Sanırım Beck ya da Zephyr olmasını umuyoruz."

"Zephyr bariz bir seçim olurdu," diye sırtarak kaydım. "Lanetli olduğu için."

Zephyr bana kötü kötü baktı, ben de ona parmaklarımı salladım.

Teknenin pruvasına döndüğümde, Adora'nın yanındaki yerime oturmadan önce Zephyr'in bacağına bir tokat attım. "Kız kardeşini sevdim."

"Bu çok garip," diye cevap verdi. "Kimse kız kardeşimi sevmez."

Bone Adası'nın kıyılarına vardığımızda, karşıt dalgalara kapıldım. Anılar, endişe, korku. Birbiri ardına bana çarptılar. Bir zamanlar evim dediğim bir yerden ayrılmanın verdiği hüznün, bilinmeyeninin verdiği endişe, gelecek korkusu. Kemik Adası, kitabımızı açmak ve kendimi daha önce yazdığımız bölümleri yeniden okumaya zorlamak, sonra da kitabımızı yarım bırakmak gibiydi.

Ben korkmuş bir şekilde dururken Adora'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Eve geldik," dedi, bana bakarken gözleri parlıyordu.

Evim, diye düşündüm, gece bizi birbirimize yakın tutarken onu kendime çektim ve başının üstünü öptüm. Fallon'la birlikte tekneden çıkarken Julian'ın bakışlarını üzerimde hissettim.

Zamanı gelmişti.

Sekizimiz deniz fenerinin altındaki kıyıda durduk.

Adora'yı inlettığım tüm yerleri sayarak adayı inceledim. Bu kumsalda, ormanda, deniz fenerinde birlikte geçirdiğimiz zamanları, fısıldaştığımız, bağırdığımız, öpüştüğümüz ya da ağladığımız anları anlattım.

"Stone," diye seslendi Julian, gözlerini Adora'ya doğru çevirerek.

Ona döndüm. "Pekâlâ Adora, safire ihtiyacım var."

Adora kat kat giyinmiş, çok küçük görünüyordu. Zinciri cebinden çıkarıp eldivenli avucuma yerleştirirken endişeyle bana baktı.

Safiri Julian'a verdim.

Julian Fallon'a bir bakış attı, sonra safiri Phoenix'e uzattı. Phoenix safiri deri ceketinin cebine soktu.

Buz gibi rüzgârlar her yönden üzerimize doğru eserken beş Heathen bir daire şeklinde toplandı. Karşılıklı bakışırken sinirlerimin uçlara ayrıldığını hissettim. Adora'yı arkamda hissedebiliyordum ve sanki göğsüme dolu yağıyor, göğüs kafesime buzlar çarpıyor, buzlu rüzgârlar kemiklerime hücum ediyordu.

"Hey." Adora tişörtümü çekiştirdi. "Neler oluyor?"

Beck elini ceketinin içine soktu ve pipetleri çıkardı.

Onları yumruğunda kilitli tutarak çemberin ortasına doğru uzattı.

"Dur bir saniye," dedi Adora, kafası karışmış bir halde. "Neler olduğunu anlamıyorum."

Heathen'lar sessiz kaldı ve Beck önce Phoenix'e baktı.

"Stone, neler oluyor?" Adora yanlarımı tutarak arkamdan yalvardı. Kışın uğultusu sesini bastırıyordu ama yine de her kelimesini duyabiliyordum ve bu beni parçalıyordu.

"Sorun değil," dedim ona, Phoenix elini sallayıp yanaklarının arasından hava üflerken onu rahatlatmak için bir kolumu arkama attım.

"Tamam," dedi, yerinde

kıpırdanarak. Sonra ilk çöpü çekti.

Güvendeydi.

Uzun bir nefes verirken göğsü çöktü.

İşte o zaman Adora neler olduğunu anladı.

Ellerini sırtıma bastırdı. Öne doğru sarsıldım ama tökezlemedim. Sırtımı ona dönerek, kollarımı tokatlamaya ve avuçlarını omuzlarıma, sırtıma, kollarıma sokmaya devam ederken kendimi kontrol etmek ve hareketsiz kalmak için yanağımın içini ısırđım. "Dur!" diye bağırdı, bana tekrar tekrar vurarak. "Lütfen, Stone. Dur!"

Sırada Zephyr vardı.

Sağımda, pipet çekerken yeşil gözleri benimkileri buldu. Sanki güç için bana ihtiyacı varmış gibi. Bakışlarımız birbirini bırakıp elindeki kamışa kaydı. Güvendeydi.

Beck yumruğunu bana doğru kaydıldı.

Sıra bana gelmişti ve Adora kolumu kavradı, beni çekiştirerek döndürmeye çalıştı. Küfrediyor ve ağlıyordu, bense kendimi tutabilmek için çok çabalıyordum. *Kağıt değil taş*, diye bağırdım, yumruğumu sıkarak bunu atlatacak iradeyi bulmaya çalıştım.

Gözlerimi karşımda duran Julian'a kaldırdım. O olması için tanrılara dua ediyordum.

Tanrılara benim olmam için dua ediyordu.

İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk.

Onun arkasında Fallon duruyordu, yüzünün sadece yarısı görünüyordu. Ama sessiz duruyordu ve yüzünde görebildiğim kadarıyla hiç endişe yoktu. Julian onu bu kadar sakın ve kendinden emin kılmak için duyması gereken her şeyi söylemiş olmalıydı. O olmayacağına söz vermiş olabilirdi ve belki de bunun doğru olduğundan emin olmak için bir yolu bile vardı.

Elimi uzattım, Adora'nın her çığlığı göğsüme bir darbe gibi inerken elim karanlıkta beyaz pipetlerin üzerinde geziniyordu. Ve bir pipeti sıkıştırdığımda Julian göz kırptı. Hızlı bir nefes alma.

Yüz ifadesini izleyerek diğerine geçtim.

Gözleri zihnimi kesen iki hançer gibiydi. Gözlerim kapandı ve Beck'in yumruğundan bir pipet çıktım.

Saniyeler orada asılı kaldı.

Gözlerimi açacak cesareti bulamadan Adora'nın çılgılığı beni milyonlarca parçaya ayırdı. Onun tepkisinden zaten biliyordum ve başımı öne eğdim. *Ne yaptın sen?* diye sordum kendime, Zephyr'in elinin omzuma geldiğini hissederek.

Gözlerimi tekrar açtığımda gece bulanıktı.

Julian çoktan benden uzaklaşmış ve Fallon'a sarılmıştı, yüzlerinde gülümsemeler vardı. Ve yine, her şeye sahipti. Onunla bir ömür geçirecekti ve ben ondan nefret ediyordum.

Başımı geriye atarak gece gökyüzüne baktım, gözyaşlarımı içime akıtarak Adora'yla yüzleşecek gücü toplamaya çalıştım. Ölümünden korkmuyordum, çünkü binlerce kez ölmüştüm. Ölüm beni hiç umursamamıştı, öyleyse neden Ölüm'e korkumun zevkini tattırayım? Eğer ölmek zorunda kalırsam, metanetle ölecektim.

Ancak acı çekecek olan Adora'ydı.

Ve arkamda bıraktığım karmaşanın içinde acı çekecekti.

Zephyr başımın arkasından tuttu ve beni kendine çekti. "Kimse ona zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum," diye kulağıma söz verdi. Başımı salladım, bir damla gözyaşının kaçmasına engel olamadım. Maskesinin üzerine düştü. "Seni ağlarken görmelerine izin verme." Tekrar başımı salladım. "Onun için güçlü ol." Başımı sallayarak dağınık bir nefes aldım.

Kısa bir süre sonra birbirimizin gözlerine bakamayarak ayrıldık. Çok zordu.

Ve Adora arkamda histerikti.

Acısını sırtımdaki yumruklar gibi hissedebiliyordum.

Yavaşça döndüm, parlak ve yeşil gözlerini yakaladım.

Burnunun ucu ve elmacık kemikleri pembeleşmişti ve gözyaşları yüzünü lekelemiş, yanaklarında izler bırakmıştı. Geriye doğru yürürken dudakları ıslaktı ve titriyordu, beni engellemek için elini önüne uzatmıştı.

"Hayır!" Geri adım atarak bağırdı, sesi kesilmişti. "Böyle bir şey olmayacak." Sonra titreyen parmağını bana doğrulttu. "Sen bunu hak etmiyorsun! Neden Julian değil?!" diye bağırdı, gözleri Julian'a odaklanmış bir şekilde yanımdan geçip gitti. Arkamdaki Heathen'lar hiçbir şey söylemeden ona bakıyorlardı. Julian gözlerini kaçırıp Fallon'a doğru döndü. Bu Adora'yı daha da sinirlendirdi. "Eğer

ölmesi gereken biri varsa o da sensin, Stone değil!" Julian'a saldırdı, ben de önünü kesip onu yakaladım.

Küçük yumruklarıyla göğsüme vurdu.

Her darbe kalbimi parçaladı.

"Adora, lütfen." Onu sakinleştirmeye çalıştım ama sanki hiç veda etmezse ölmeyecekmişim gibi çırpındı. "Bu zamanı bana vurmak ya da küfretmek için kullanmaman için sana yalvarıyorum." Vücudu güçsüzleşti ve kollarıma yığıldı. Dalgalar yatıştırıcıydı. Çığlıkları ise acı veriyordu. Soğuk yüzümü kesiyordu. Tüm bunlar beni ürpertti. "Doğru hissettiriyor," dedim ona, onu göğsümde sallayarak. "Benimle başladı, benimle bitecek."

Başını salladı, gömleğim gözyaşlarını ıslatıyordu.

"Kendimize karşı dürüst olalım. Sana planı anlatsaydım, bugün buraya gelmeme izin vermezdin." İçimi çektim. "*Tanrım*, bunun için seni seviyorum."

"Başka bir yolu olmalı," diye bağırdı. "Bunu onsuz yapamam-"

"Evet, yapabilirsin." Gözlerinin içine bakmak için arkama yaslandım. "Evet, yapabilirsin. Hayat böyle geçip gidiyor," dedim parmağımı şıklatarak. "Zaman çok hızlı akıyor, Adora. Bu yüzden zamanını en iyi şekilde değerlendireceksin." Saçlarını geriye doğru ittim. "Sana söz veriyorum, seni ele geçiren bu öfke seni terk edecek. Artık onun yükünü taşımak zorunda kalmayacaksın." Yüzümü sildim. "Bir keresinde beni kıracağını söylemiştin." Duygularımın arasından kıkırdadım. "Bunu hatırlıyor musun? Bugün ya da yarın hissetmeyeceğimi, hiç beklemediğim bir anda geleceğini?"

Adora başını salladı ve ben de gülümsedim. "Bunun mutluluk için de geçerli olduğuna inanıyorum. Belki bugün, yarın ya da ondan sonraki gün hissetmeyeceksin ama hiç beklemediğin bir anda seni vuracak. Ve o an geldiğinde, bunun için suçluluk duymanızı istemiyorum. Bunun olmasına izin vermenizi istiyorum. Çünkü ne kadar çok güzel anınız, mutlu hatıranız ve gülümsemeniz olursa, acınızın azalması da o kadar kolay olacaktır. Sonra bir sabah uyanacaksın, beni düşüneceksin ve artık canın yanmayacak. Beni düşünüp gülümseyeceksin, ağlamayacaksın.

"Sizin de çocuk sahibi olmanız gerekiyor," diye devam ettim. "Bu sefer unutulmak istemiyorum. Bu yüzden çocuk sahibi olmanı istiyorum, böylece onlara bizi ve nasıl aşık olduğumuzu anlatabilirsin, tamam mı? Sonsuzlukta yankılanacak ibretlik bir hikâye."

Yanaklarımı üfleyerek nefes verdim. Bu sefer bir kahraman olarak ölüyordum, belki de bir canavar yerine bir kahraman olarak yeniden doğacaktım.

"Ve benim için bir cenaze töreni düzenleyeceksin," sözlerim boğazımda

düğümlendi. "Ben hiç cenaze töreni yapmadım ve sen benim karımsın, bu yüzden yapmalısın. Sen benim karımsın.

sahip olduğumuz şeyi kutlayacağız ve sen de o kırmızı elbiseyi giyeceksin, tamam mı?"

Gözlerinin altındaki yaşları silerken gözleri yemyeşildi.

"Seni bulacağım Adora Danvers," diye fısıldadım, her şey bulanıktı. Onu daha iyi görebilmek için yüzümü sildim, sonra tekrar sarıldım ve bana yaslanmasını sağladım. "Zamanı geldiğinde, hangi yıl olduğu ya da ruh eşinin kim olduğu umurumda değil, senin için geleceğim."

Adora kollarını boynuma doladı ve beni kıyılarımızdan öptü.

Tadı son nefesim gibiydi ve öpücüğün içinde boğuldum, onu daha yakına çektim -yüzlerimiz ıslak, kalplerimiz ağrıyor, dudaklarımız çaresiz.

Geri çekilecek cesareti bulduğumda, Adora'nın gözleri önce arkama kaydı. Dehşetin yavaşça yüzünü kaplamasını izledim ve sonra kendini kollarımdan kopardı.

Arkamı döndüğümde Adora, ayın aydınlattığı kumsalda koşuyor, kayalıkların yakınındaki kıyı şeridinde duran Ivy için çığlık atıyordu.

Safir Ivy'nin boynunda asılı duruyordu.

Her şey sanki adanın bir köşesinden bir film izliyormuşum gibi oldu. Sanki hepsi bir hikâyeymiş ve durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi.

Safir parlak mavi renkte parlıyordu ve gecenin içinde onu bir aurora çevreliyordu. Bu ışık, vücudunun etrafında yılan gibi kıvrılan gölgeleri gösteriyordu. Ayaklarından başına doğru, sanki ruhunu dışarı çıkaracakmış gibi kıvrılıyordu. Sonra bu gölgeler teker teker safirin içine doğru kayarak kayboldu.

Felçli duruşumu bozdum ve kum arkamdan yırtılırken Adora'nın peşinden koştum.

"Adora!" Çığlık attım, onu duymadım ama çığlığın boğazımı tırmaladığını hissettim.

Ama artık çok geçti.

Ivy Sullivan son nefesini verdikten sonra kayaların üzerine yığıldı.

Adora onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, çığlıkları hepimizi delip geçti. Durdum, ellerim başımın üstüne uçtu, zihnim uyuşmuştu.

"Biri bana yardım etsin!" Adora dizlerinin üzerinde acı dolu bir çığlık atarak Ivy'nin ceketini yumrukladı, yüzü ay ışığı altında ıslanmıştı. "Stone! Yardım edin bana!"

Birdenbire Kirke sıklıkta belirdi. Tıpkı rüyamdan hatırladığım gibi görünüyordu, uzun, ıslak saçları omuzlarına yapışmış, sıırılsıklam ıslak elbisesinden su yağıyordu.

Sonunda Alec ölüm yankısından kurtulmuş ve onun yanında durmuş, ona bakıyordu. Sonra onun elini tuttu. Donmuş bir şekilde izledim, gözlerimi ayıramadım, Adora'nın çığlıklarını duydum, sanki o ve ben Alec ve Circe'nin aşk hikâyesinin arka planındaymışız gibi.

Ivy'nin yattığı yerden küçük bir kız çocuğu çıktı ve onlara katıldı. Alec bana doğru dönerken, "Hedera," diye fısıldadım.

Aramızdaki su hattının ötesinde, deniz fenerinin ışıkları kıyıya vuran bir şeyden yansıyor.

Yaklaştım ve kumdan aldım.

Ambrose'un yıllar önce bana verdiği zarfın içinde bulunduğu puro kutusuydu bu. Elimde teneke kutuyla Alec'e baktım. Bakışları kıpırdadı, deniz fenerinin ışığına bakıyordu. Ve deniz feneri ışığının dönmeyi bırakıp ışığın sönmesiyle birlikte üçü de gecenin içinde kayboldu.

Şafak Atlantik boyunca yayıldı ve sonunda güneş doğdu.

"GÜNAYDIN, AĞLAYAN KOVUK. BUGÜN PAZARTESİ, 1 ŞUBAT, ST

Yeni bir ayın başlangıcı, bazı son dakika haberleriyle birlikte. Gölgele yenildi ve kaynaklarım gizemli bir grup kahramanın bu sabah gün doğarken Bone Adası'ndan geri döndüğünü ve yüzyılı aşkın bir süredir ilk kez deniz fenerinin ışığının nihayet söndüğünü söylüyor. Şimdilik tüm bildiklerimiz bunlar, ama sanırım bu Avicii'den Wake Me Up'ı çağırıyor. Ben Freddy, Hollow Headlines'ınızla birlikte Mournin'deyim. Unutmayın, saat 3'ten sonra kimse güvende değildir. Owweeeeee."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 60

OceanofPDF.com

ADORA

SONLAR KAÇINILMAZDIR.

Sanki bir lanetmiş gibi, kimse onlardan bahsetmiyor ve onlarla yüzleşmekten korkuyoruz ve her geldiklerinde onları kabul etmek istemiyoruz. Sevdiğimiz her şey ve teselli bulduğumuz basit zevkler asla sonsuza dek sürmeyecek.

Kolları sizi her sardığında sizi eve getiren bir ablanın sarılışı değil. Sevdiğiniz çocukla tozlu bir deniz fenerinde bakışları, fısıltıları ve iniltileri topladığınız anlar değil. Hasta annenize bakarken kalbinizdeki umut değil.

Kahvenin son yudumu vardır. Bir şarkının son notası vardır. Harika bir hikayenin son sayfası vardır. Hiçbir şey onu durduramaz. Güneş batar, insanlar ölür, son bölümü okursunuz, veda edersiniz. Yolunuza devam edersiniz. Ama yeterince yüksek sesle söylenirse, yeterince derinden hissedilirse, bu an ya da kişi çok önemliyse ve hayatınızı değiştirmişse, sizin bir parçanız olurlar. Onları bir melodide süzülürken, bir esintide dikilirken, bir kokuya karışırken ya da bir sayfadaki kelimelerle hayat bulurken hissedersiniz. Kimsenin onları hatırlamak ya da hissetmek için sihre ihtiyacı yoktur. Onlar zaten kendilerini damgalamışlardır. Bizi ayakta tutan nostaljik damgalar. İlerlememizi sağlayan deniz feneri ışınlarımız.

Ne de olsa aşk sonsuzdur.

STONE KIZ KARDEŞİMİN CESEDİNİ FINNEUMA'YA TAŞIDI VE BEN

Onu eve getirdiğim Ağlayan Kovuk'a dönüş yolu boyunca sessizdi. Teknenin pruvasında huzur içinde yatan kız kardeşimle birlikte kayalıklara bakarken duyduğum tek şey dalgalar ve kendi çığlıklarımı.

Bunu neden yaptığını asla kesin olarak anlayamayacaktım. Ivy özveriliydi, evet, ama sadece Fable ve ben söz konusu olduğunda.

Sırf ben onsuz yaşayamadığım için, hiç tanımadığı bir adam için kendini feda etmiş olma ihtimaliyle nasıl devam edebilirdim?

Aynı sabah, biz Bone Adası'ndayken, annem son nefesini verdi. Hiç kimse beni aynı gün içinde bir kız kardeş ve bir annenin ölümüne hazırlayamazdı. Artık kızgın değildim ya da öfkeyle dolup taşmıyordum. Tüm nefretim o sabah Kemik Adası kıyılarında beni terk etmişti. Ve bu nefretin asla bana ait olmadığını fark ettim. Circe'e aitti. Bu yüzden zaman zaman öfkeyi çok özlüyordum çünkü öfkeli olmak kederle dolmaktan çok daha kolaydı.

Ivy ve annemin toprağa verilmesinin üzerinden iki hafta geçmişti.

Karlar erimiş, güneş parlamış, hayat geri dönmüştü; altın rengi, ateşli bir sonbahar.

Bu haftaları Fable ve babamla geçirdim.

Günler boyunca boş odaları temizledik, anılarla dolu eski kutuları karıştırdık, ağladık, güldük ve Ivy ile annem hakkında hikayeler anlattık. Üçümüzün aynı odada olduğu ve bir beden eksildiği zamanlar oldu. Başvurabileceğimiz sadece iki kişi kalmıştı ve hepimiz bunu hissediyorduk, tamamlanmamışlığı ve bu acı vermeye devam ediyordu.

Gecelerim balkonda tek başıma, karanlık ufka, eskisi gibi göremesem de deniz fenerinin durduğu Bone Adası'na doğru bakarak geçiyordu. Işın artık Ağlayan Kovuk'a ışık vermiyordu. Adaya ve deniz fenerine sahip olan büyü her neyse, Gölgeler'le birlikte yok olmuştu. Öfkemle birlikte. Soğukla birlikte. Uzun karanlık nöbetleriyle birlikte. Ivy ile birlikte.

Gökyüzünü sadece ay ve yıldızlar aydınlatıyordu. Ve her gece, bir Kâfir ile bir Siren'in el ele yürüyebileceği bir dünya için aya dua fısıldadım.

Stone ve Kâfirler Ivy ve annemin cenazesine katılmışlardı. Tören sırasında kocam Stone yanımda duramamıştı, çünkü Kâfirler uçurumun tepesine atılmış ve uzaktan izlemek zorunda kalmışlardı. Ama Stone ona çok ihtiyaç duyduğum bir anda hala yanımdaydı ve onu sanki yanımdaymış gibi hissediyordum. Bu onu son görüşümdü.

O Norse Woods'u, ben de Sacred Sea'yi bırakıp gitmiştim. İkimizin de başka seçeneği yoktu.

Bizim için böyle biteceğini hep biliyorduk. Hayatımızın geri kalanını zar zor yakaladığımız bakışlarla geçirecektik ama bu bakışlar için çok minnettardım. Birlikte olana kadar onu görmek yeterli olacaktı.

Ne de olsa kötü adam olduk. Kendi kalplerimizin kötülerini.

Fable ve babamla yemek yedikten sonra, Cyrus çantalarımı arabasına taşıırken onları sıkıca kavradım.

Cantini Malikânesi'nden ayrılalı iki hafta olmuştu ve artık Cyrus'a ve Cantini ailesinin geri kalanına dönme vakti gelmişti. Sabah gözlerim açıldığında, Cyrus ile sahte bir evlilik hayatının başlangıcı olacaktı. Birbirlerine asla küsmeyeceklerini umduğum iki iyi arkadaş.

Sürücü koltuğuna kaydı. "Hazır mısın?"

Malikâneye giden yol boyunca annemin kitabını göğsüme bastırdım ve Stone'un yüzüğünü yüzük parmağında döndürdüm. Vardığımızda Camora, Viola ve çocuklar beni fuayede karşıladılar. Cyrus çantaları doğruca odasına taşıdı ve ben de bir hayalet gibi hareket ederek onu akılsızca takip ettim.

O anda Kirke'yi düşündüm. Daha kötüsü de olabilirdi. Benim en iyi arkadaşım ile bir hayatım olacaktı ve Circe onunkini bir canavarın yanında geçirdi. Sanırım bu beni şanslı yapıyordu.

Cyrus'un odasına adım atar atmaz önce perdeleri, sonra da balkon kapısını açtım, havayı solumak, okyanusu görmek istiyordum.

Cyrus yanıma geldi. "Döndüğün için mutluyum. Aynı şey değildi."

Hiçbir şey söylemedim. Aslında, beni aldığından beri tek kelime etmedim.

Fark edip etmediğini merak ettim.

Cyrus arka cebinden bir zarf çıkardı.

Gözümün ucuyla zarfı iki eliyle tutmuş, kapağına bakıyordu. "Bu dün teslim edildi." Bu sırada tüm dikkatim ondaydı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu sana verip vermemekte tereddüt ettim." Omuz silkti. "Ama bu şekilde başlamak istemiyorum. Senden bir şeyler saklamak istemiyorum Adora."

Mektubu bana uzattı ve ellerimde çok ağırlaştığını hissettim.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. Kulaklarımda duyabiliyordum. Nefesim bile sığlaştı. Sanki zaten biliyordum gibi.

Sonra göğsümden parlak bir ışık geçti.

Yukarı baktım, bir adım öne çıktım.

Deniz fenerinin ışıkları her zamankinden daha parlaktı ve ufukta eriyen güneşi kesiyordu. Mektuba tekrar bakarken parmaklarım titredi. Sonra hevesle kapağını açtım.

Sevgili sirenime,

Beni kollarına ilk aldığında keskin, kış gibi bir şafak vaktiydi.

Beni sıcak tutmak için kıyafetlerini çıkardın, ateş tüm soğuk ve sert parçalarımızı eritti.

Gözlerimi açmadan önce sana sarılmış olmak ne kadar da uygun. Sesini duymadan önce kalbinin atışını hissetmek. O zaman uyanık olduğumu sana söyleyebilirdim, ama görünüşe göre ilk günden beri beni bırakmandan hep korkmuşum.

Bana asla tek başına okuyamayacağın kitabı okudun, ki bu benim yüzüncü kitabım oldu, ve ben senin pişmanlık duymamakla ilgili bir şarkıda tekrar tekrar dans etmeni izledim. İki yabancı sevgili gibi oynuyor, sırlar fısıldıyor, hikayeler anlatıyor, gecenin içinde kaynaşılıyor, etrafımızı saran acımasız gerçeklerden kaçmak için her şekilde birbirimize kök salıyorduk. Sen bana gülüşümü ve kahkahamı verdin, ben de sana elimde kalan her şeyi verdim. Ve bana dokunma şeklin aynı derecede tutkulu ve nazikti, tenime benim gibi yaralı bir canavarın senin gibi bir kadın tarafından sevilebileceği bir hikaye yazdın.

Bir süre rol yaptık. Bir süreliğine, sonunda seçebileceğin türden bir adamdım ve sen kızgın, yasaklı kız değildin. Acı gerçeklerden saklanmak için merhametli yalanlara sarıldık. Karanlık taraflarımızı serbest bıraktık, acımızı haykırdık ve diğerinin içeri girmesine izin vermek için derimizi yüzdük. O zaman korkutucuydu çünkü düşmeyeceğimizi söylediğimiz halde düşüyorduk ve yolumuza çıkan herkesi, hatta birbirimizi bile incitiyorduk. Tüm inançlara direndik, kaderi baştan çıkardık ve aşk adına günah işledik. Kalplerimiz asla masada değildi sevgilim, çünkü onları birbirimize fırlatmıştık -sen öfkeyle, ben umutsuzca.

Tüm bu zaman boyunca, acı sonumuzu değiştirmek için umutsuzca trajik hikayemizi yeniden yazmaya devam ettik. Peki bizi ne kurtardı? Kalplerimiz o kadar birbirine karışmıştı ki kimin kimi çok sıkı tuttuğunu bilmek zordu.

Bizde sevgiyi aşan bir aşk var.

Kader hiçbir zaman bizim yanımızda olmadı, ama

ona ihtiyacımız da yoktu. Zaman yolumuza çıktı,

biz de kendi zamanımızı yarattık.

Poe'nun dediği gibi, hiçbir şey ruhumu senin ruhundan ayıramaz. Sen benim aşkımsın, hayatımsın, karımsın.

Ama seni görmeyeli haftalar oldu ve bilmen gereken bir şey var. On yaşındayken, Maryland'de sokakta bir adam bana yaklaştı. Bana bir zarf verdi ama yüzüncü kitabımı okuyana kadar zarfı açamayacağımı söyledi. Bu adam ve onun meydan okumasının beni en zor yıllarımdan kurtardığına inanıyorum.

Kaybolduktan sonra, bu zarf bana geri dönmenin yolunu buldu.

Sevgili Adora, Alec ve Kirke'nin hikâyesi benim yüzüncü kitabımdı ve zarfı açtım. İçinde Kemik Adası'nın tapusu vardı ve sen Kirke'nin yaşayan bir sonraki torunu olduğun için deniz feneri, Kemik Adası ve üzerindeki her şey senindir. Görünüşe göre Alec ölürken her şeyini Hedera'ya vermiş.

Sen bu mektubu aldığında, ben çoktan deniz fenerinde seni bekliyor olacağım. Biz tekrar bir araya gelene kadar ışık yanacak. Gerekirse sonsuza kadar.

*Eğer şimdilik orada kalmayı seçersen, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Kemik Adası'nın anısına tutunmanı istiyorum. Ve her gece ışığı gördüğünde beni **d ü ş ü n** .*

Ama eve gelmene ihtiyacım olduğunu da bil.

Sana tekrar kollarımda ihtiyacım var, çünkü sen benim nefes

alma sebebimsin. O yüzden lütfen çok uzun sürmesin.

Sensizlik beni öldürüyor.

Sonsuza dek

seninim, Stone

CYRUS'A BAKTIĞIMDA GÖZLERİM BULANIKTI.

Orada durmuş, deniz fenerinin ışığına bakıyor ve onun dönüşünü izliyordu.

"Seni seviyorum Adora," dedi Cyrus sonunda ilk kez, yerinde kıpırdanırken ayaklarına baktı. Tekrar ışığa baktı. "Seni her zaman sevdim, her zaman seveceğim ve bu yüzden sana bir seçim hakkı vermek zorundayım."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "BEN-BEN-"

"Beni duymadın mı? Sana bir seçenek sunuyorum," dedi, bana dönerken gözleri parlıyordu. "Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım çünkü ruh eşleri bunun içindir, değil mi? Birbirimize göz kulak oluruz. Gerisini ben hallederim çünkü seni mutlu eden şeyin o olduğunu biliyorum," dedi, duyguları kırılmanın eşiğindeydi. "Ve sen mutlu olmayı hak ediyorsun, Adora. O yüzden lütfen git."

"Cyrus," diye bağırdım.

Çenesi yukarı doğru eğildi.

"Git." Bir saniye bile

kaybetmedim.

Odadan hızla geçtim, merdivenlerden indim ve durmadan ön kapıdan çıktım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefes alıp almadığımı anlamakta güçlük çekiyordum. Ve sonra ayaklarım kuma değdi. İçinde tekne anahtarları ve Alec & Circe kitabı olan çantamla rıhtıma doğru hızla ilerlerken kendimi pekmezin içinde ilerliyormuş gibi hissediyordum.

Güneş yavaş yavaş alçalıyor, renkleri gökyüzüne yayılıyordu.

Tekneye ulaştığımda bacaklarımın titrediğini hissettim.

Finneuma'nın içine atladım.

Kontağı çalıştırıp geri vites taktığımda parmaklarım donmuştu.

Pruva alacakaranlık gökyüzünü işaret ediyordu ve ben de ahşap korsan dümenini Bone Adası'na bakana kadar çevirdim. Gün kararıyordu ve ayın ışığı her dalganın tepesinden yansıyarak okyanusu tüm yıldızları barındırıyormuş gibi gösteriyordu.

Stone'un silueti kıyıda belirdi. Beni bekliyor olmalıydı.

Vitesi boşa alıp çapayı indirdiğimde ve kontağı kapattığımda kalbim titredi. Yaklaştı ama yüz hatlarını göremiyordum.

Suya atlamadan önce ayaklarım teknenin iskele tarafında sallanıyordu.

Her serbest kulaçta aramızdaki mesafe azalıyordu.

Yaklaştıkça yüz hatlarına kazınmış rahatlamayı fark ettim. Yüzünde bir gülümseme ışıldıyordu.

"Taş," diye bağırdım, su göğsüme kadar geliyordu.

Beni geri çeken gece gelgitine karşı yürüdüm.

Stone sisi yararak suya girdi ve dalgaların dizlerine vurduğu yerde benimle buluştu. Çaresiz bakışlarını sırlıslam olmuş yüzümün iki yanını tutana kadar yüzümde tuttu. Konuşacak zaman yoktu.

Beni zaten avuçlarının içine almıştı, ama sonra beni avuçlarının *içine aldı*, dudakları birbirine çarptı.

Beni *derinden* öptü, ruhum ruhuma değdi.

Beni, uğruna son nefesinizi feda edebileceğiniz türden bir öpücükle öptü.

Sonra öpücüğü bir kucaklaşmaya dönüştü ve kollarını bana doladı, yüzümü boynunun kıvrımına yaslayarak beni kendine yakın tuttu.

Stone güldü ve beni tekrar yere yatırmadan önce döndürdü.

Ellerimi tuttu. "Gel sevgilim, zaten yanan bir ateş var ve sana bir hikâye anlatmak istiyorum."

Gülümseyerek bir gözümü kısıtım. "Ne tür bir hikâye?"

"Bir aşk hikayesi. Bir macera." Deniz fenerine doğru geri geri yürürken dudaklarında bir sırıtiş belirdi, ışın başımızın üzerinde dönüyordu. "Bizim hikâyemiz."

WISTORAGIC

STONE & ADORA

2013'ÜN KASIM AYINDA SERIN BIR KIŞ GECESININ CADI SAATINDE, Adora Sullivan dolunay altında yatağından çıktı. Penceresinin dışında, ıssız kıyı şeridinde sert okyanus rüzgârları tıslıyor ve uğulduyordu. Bu esinti, sallanırken *gıcırdayan* ve *takırdayan*, açılıp kilide çarparak kapanan yıpranmış kapıyı aldı. Ama onu uyandıran şey bu değildi. Çoğu zaman bu saatlerde içini yoğun bir özlem duygusu kaplardı. İster uyanıkken ister uyurgezer halde olsun, kendini her zaman okyanusun kıyısında olma arzusuyla yanıp tutuşurken bulurdu.

Denizi nefes almak için ihtiyaç duyduğu kadar arzuluyordu.

Adora'nın gözlerini açtığı sırada, kilometrelerce ötede, Atlantik'in ötesinde, Kemik Adası denilen bir adanın altında, Stone Danvers monoton bir nefes daha aldı. Denizin dibindeki mezarından, gece yarısı sularının arasından süzülen dolunaya bakmaktan ve *Ölüm'ün* onu bir kez daha almasını beklemekten başka bir şey yapamıyordu.

Adora gecenin karanlığına karışırken ayaklarının altındaki kum buz gibiydi. Her adım Stone'un çaresizce atan kalbinin ritmine uyuyor, ikisi de aralarında bir okyanus varken gece işkencesiyle birbirlerine bağlanıyordu.

Adora gözlerini kapadı ve altı yaşında bir çocuk olduğu zamanları hatırladı. Kemik Adası'na ulaşmaya çalışmış ama başını suyun üstünde tutmak için mücadele etmişti. Adora'nın annesi onun peşinden yüzmüş, ona ulaşmaya çalışmıştı.

Zamanında. "Adora!" diye bağırmıştı annesi ve o sırada Adora neden onca yolu yüzmeye kararlı olduğunu bilmiyordu. Ama gözlerini her kapadığında, boğazından aşağı kayan tuzlu suyun tadını ve tutunacak bir şey bulmak için her sıçradığında gözlerindeki yanmayı hatırlıyordu.

Ve aynı anda Stone gözlerini kapadı, ciğerlerindeki yanma geri dönerken eskiz defterindeki çizimleri hatırladı. Yüzden fazla kez ölmüştü, artık bir ağrı sadece bir ağrıydı. Ama her seferinde, çizim aletini parmaklarının arasında tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. Avucunun kâğıt üzerinde kaydığını, ona tutunacak bir şey vermek için rahatlatıcı gözler çizdiğini hissedebiliyordu.

Gece sessizdi, Adora kıyı boyunca yürürken dalgalar hafif bir vınlama sesi çıkarıyordu, deniz fenerinin ışıkları her yedi saniyede bir ipek geceliğinin üzerinden geçiyordu. Mağaraya ulaştığında, su kenarındaki kumların üzerine yan yattı. Kulağını toprağa bastırırken her hafif esinti tenini serinletiyordu. Eğer dikkatle dinlenirse, okyanustan gelen neredeyse kısık sesin yumuşak bir kalp atışına benzediğine inanıyordu.

Yavaş bir ritimden başka bir şey değildi, inişli çıkışlı, solan ve geri dönen.

Bu çaresiz ses ruhunda bir delik açtı ve uzanıp avucunu kuma dayayarak parmaklarını açtı.

Gelgit, elini tutarak kıyıya doğru ilerledi.

Ve bu kez, denizin dibindeki tabutun içinde, Stone'un yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü, ölümün huzurunu hissederek. Sonra bir kez daha son nefesini verdi.

ANNABEL LEE
YAZAN: EDGAR ALLAN POE

*Çok çok uzun yıllar önceydi, Deniz
kıyısındaki bir krallıkta,
Orada Annabel Lee adında bir genç kız
yaşarmış; -
Ve bu genç kız beni sevmekten ve benim
tarafımdan sevmekten başka bir şey
düşünmeden yaşadı.*

*O bir çocuktuk, ben de bir çocuk,
Deniz kıyısındaki bu krallıkta,
Ama aşktan öte bir sevgiyle sevdik - ben ve Annabel
Lee'm-
Cennetin kanatlı seraplarının onu ve beni
sevdiği bir aşkla.*

*İşte bu yüzden, uzun zaman önce, deniz
kıyısındaki bu krallıkta,
Geceleyin bir rüzgar bir bulutu
uçurdu, Annabel Lee'mi üşüttü;
Böylece yüksek soylu akrabaları geldi
ve onu benden uzaklaştırdı,
Onu deniz kıyısındaki bu
krallıkta bir mezara kapatmak
için.*

*Cennette pek de mutlu olmayan melekler,
Onu ve beni kıskanıyorlardı:-
Evet! Nedeni buydu (herkesin bildiği gibi,
Deniz kıyısındaki bu krallıkta)
Rüzgar buluttan çıktı, Annabel Lee'mi üşüttü
ve öldürdü.*

*Ama bizim sevgimiz, bizden daha yaşlı olanların
sevgisinden çok daha güçlüydü.
Bizden çok daha bilge-
Ve ne gökteki melekler ne de denizin
altındaki şeytanlar ruhumu güzel
Annabel Lee'nin ruhundan ayırabilir.*

*Çünkü ay bana güzel Annabel Lee'nin hayallerini
getirmeden asla ıııldamaz;
Ve yıldızlar hiç doğmuyor ama ben parlak gözleri görüyorum*

*Güzel Annabel Lee'nin;
Ve böylece, bütün gece boyunca, sevgilimin,
sevgilimin, hayatımın ve gelinimin yanına
uzandım, deniz kıyısındaki mezarına-
Deniz kenarındaki mezarında.*

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bir sır bilmek ister misin? Şu an çok korkuyorum.

Kitap iki haftadan kısa bir süre içinde çıkacak ve ben çok korkuyorum.

Ama Stone'un dediği gibi, bence korkmak normal. Bence korkmak biraz riskli, biraz kişisel, biraz da gerçek bir şey yaptığım anlamına geliyor. Bence bu, kendimi bu kitaba verdim, sahip olduğum her şeyi verdim ve belki de insanların nefret etmesinden korkuyorum çünkü içinde benden bir parça var, bu da belki de doğru bir şey yaptığım anlamına geliyor.

Şu anda saat 1:35, "Slaughtered Hearts "ı muhtemelen son kez (bir süreliğine) okudum, arka planda Grey's Anatomy açık (çünkü Liza James'in Facebook'ta ağlaması beni tamamen ikna etti) ve uyuyamıyorum. Çünkü korkuyorum. Aşağıdaki cümleler bu yazıyı yazarken tekrarladığım cümleler: *"Ne yapıyorum ben?" "Aklımı kaçırdığımı düşünecekler." "Bu kitap çok uzun." "Bunu yapamam." "Neler oluyor?" "Bu çok zor." "Neyim var benim?" "Bu çok zor."*

Birisi bana Kemik Adası ile ilgili en çok ne için heyecanlandığımı sormuştu. Onlara en çok bu kitabın okunacak olmasından heyecan duyduğumu söyledim. Bu kitabın raflarda, komodinlerde, yataklarda, kindle'larda ve ekranlarda yanıyor olması beni heyecanlandırıyor. Bu kitabın altı çizilsin, yer imlerine eklensin, kulağı çınlasın, sekilensin, altı çizilsin, istismar edilsin ve sevilsin diye. Bu kitap gecenin bir yarısı, ders aralarında, çalınan dakikalar arasında, kıyafetlerin kurumasını beklerken, akşam yemeğinin fırında bitmesini beklerken, sevgiliniz uyuduktan sonra, tüm *ben* zamanlarınızda yutulsun diye. Bu kitabın yarım bırakılması, parçalara ayrılması, fikirler ve yargılarla nefret edilmesi için, çünkü her halükarda bir noktada sizin tarafınızdan okunmuş olması için. Bu kitabın sizin kaçış kapınız, bir sonraki maceranız ya da uyuyacağınız kaya olması için; size rahatlık sağlaması ya da son iki yıldır benim için yaptığı gibi tüm duygularınızı sıkması için.

Ve artık sona geldiğimize göre, umarım bunu sizin için yapmışımdır.

Bu hikayeye sadece bir yuva vermekle kalmayıp bir şans verdiğiniz için, özellikle de bana her zaman güvenen, Weeping Hollow'a ve bu karakterlere bayılan NF Gang'e ve sadece bana değil, etrafınızdakilere de nazik davrandığınız için teşekkür ederim. Stone'un da dediği gibi, belki ben bu topluluğun beyniyim ama NF Çetesi kalbi ve ruhudur.

Her teşekkür yazısında, kitabın ortaya çıkmasında emeği geçen insanları düşünürüm. Bu kitapta da minnettar olmam gereken pek çok insan var.

Her şeyden önce, NF Shop ve tüm gangster okuyucularımızın siparişleriyle ilgilendiğin ve onları fazlasıyla mutlu ettiğin için teşekkür ederim Michael. NF Gang okurlarını önemsiyor ve onları benim kadar seviyorsun ve bu benim için her şey demek. Ben kitaba odaklanırken sevgili menajerim ve tüccarlarımla olan yurt dışı anlaşmalarım ve tüm zor ve idari işlerle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Kitap kutusuyla ilgili tüm yardımların ve her şeyin sığıdığından emin olmak için tüm garajı yeniden düzenlemen için teşekkür ederim. Her akşam yemek pişirdiğin, buzdolabını Red Bull ile doldurduğun, Starbucks getirdiğin ve bana yemek yemem ve duş almam gerektiğini hatırlattığın için teşekkür ederim. Ameliyatlarım sırasında benimle ilgilendiğin ve korktuğumda cesur olan kişi olduğun için teşekkür ederim. Ama en önemlisi, bu kitabı yazarken tüm duygularımın körelmesine katlandığın, asla pes etmediğin ve 'un gitmesine asla izin vermediğin için teşekkür ederim. Seni *ölene kadar* seviyorum.

Güzel Sokak Ekibime teşekkür ederim. İki yıldır bu kitabı beklerken Benimle Kal ve İçi Boş Dinsizler hakkında konuştunuz. Bana inandığınız, benden asla vazgeçmediğiniz ve bu karakterleri en az benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim. Devam etmemi sağlayan ve (aynı zamanda) kendime iyi bakmam gerektiğini hatırlatan tüm nazik mesajlarınız ve motivasyon konuşmalarınız için teşekkür ederim. Sizler bir Sokak Takımı'ndan çok daha fazlasısınız. Sizler benim de ailemsiniz ve hepimizi deli gibi seviyorum. İşte başlıyoruz (ve belirli bir sıraya göre değil): Amy Silbernagel | Christina Lane | Brianna Wickham | Kilyn Payne | Megan Eppinger | Sabina Domenicano | Liz Buchanan | Alisha Proctor | Fabienne Martens | Edel Walsh | Muskan Ali | Amanda Kussin | Dinithi Amunugama | Jordan Ausilio | Savanna Gongloff | Samantha McCallum | Kalisa Boyd | Samah Laasri | Kay Ramjohn | Amber Brennan | Ljubica

StamenKovska | Gabby Vivas | Michele O'Neal | Gracienne Standen | Claudia Navarro | Ashley Tapia | Thalia Homrich | Mercedes Velez | Stephanie Meyers | Anna Mendoz | Nicole Kapbardhi | Alyssa Brigiotta | Abby Herrington | Aubrey Erskine | Remi Svedberg | Klaudia Drozdalska | Gia Mendes | Julia Ponce | Janae Snook (aslında sadece tabutunu göm÷lmek istediği kitaplarla doldurmak için varım) | Karen Hendy | Nicki Sabella xx

Olduğun ve yaptığın her şey için teşekkürler K. Dosal. Sen, Kassy, en karanlık anımda benim deniz fenerimsin. Seni seviyorum.

Jenny Hickman'a iyi bir arkadaş olduğu ve Kemik Adası'nın ilk yarısının beta okumasını yaptığı için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bu kitap bugünkü haline gelemezdi.

Gülümsemeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmediğin zamanlarda bana rastgele gönderdiğin Starbucks hediye çekleri için teşekkür ederim Julia Ponce. Mesele hiçbir zaman hediye çekleri ya da benim için bulduğun SK kitapları değildi, mesele bu duygusal, kan emici kitabı yazarken bir anlık mutluluk getirmek için yaptığın basit şeyler ve en çok ihtiyacım olduğunu bile fark etmediğin zamanlarda ne zaman ortaya çıkacağını bilmen. Sadece benim için değil, Sokak Takımı'ndaki pek çok kadın için de harika bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Sen harikasın.

Liza James, bizi konuşturan şey tamamen alışılmadık bir şeydi ve hepsi senin sayende oldu. Üç yıl önce bir kase mısır gevreği yerken içki içtiğin o gece (sana seslendiğim için özür dilerim) bana ulaştığın için çok mutluyum. Senin kadar anlayışlı, sevecen ve samimi biriyle daha önce hiç tanışmamıştım. Beyninin ve kalbinin aynı anda çalışması beni hayrete düşürüyor çünkü herkesi ve her şeyi eşit görüyor ve her durumu tüm açılardan değerlendiriyorsun. Bunu söylüyorum çünkü sen sadece çok yetenekli değilsin, aynı zamanda *o kadar* inanılmaz bir insansın ki zalimlerin bile içindeki iyi niyeti her zaman buluyorsun. Başkaları körken sen insanlığı görüyorsun ki bu da başlı başına bir nadirlik. Hayatımda olduğun ve sana arkadaşım diyebildiğim için çok şanslıyım. Yanımda olduğun için teşekkür ederim.

TRC Designs'dan Cat'e sadece bomba gibi kapaklar yapmakla kalmayıp, aynı zamanda taze bir nefes olduğu için teşekkür ederim. Bana karşı her zaman sabırlı olduğun için teşekkür ederim ve Bone Island özel baskı kapağı için neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum!

Menajerim Bethany Weaver'a her şey için teşekkür ederim. Müşterinizin çalışmalarının gerçek bir hayranı olan bir menajer hakkında söylenecek bir şey var ve bu hikayelere bayıldığınız ve bana inandığınız için, size duyduğum güven şüphesiz çok büyük. Weeping Hollow kasabasını dünyanın dört bir yanındaki insanlarla buluşturduğunuz için teşekkür ederim.

Okay Creations'dan Sarah'ya bu orijinal kapaklar ve her seferinde inanılmaz bir iş çıkardığı için teşekkür ederim. İlk kitaptaki konsepti alıp Kemik Adası'nı tamamen farklı ama aynı zamanda uyumlu hale getirmen dahice. Beynine ve yaratıcılığına bayılıyorum. Diğer kitaplarla neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum!

Siobhan'a her zaman güzel illüstrasyonlar yaptığı için teşekkür ederim.

SIC Yazı Grubu'na bana kahkahalar, gece geç saatler ve ilerlemeye devam etme dürtüsü kazandırdıkları için teşekkür ederim. Özellikle, kitap çok fazla olduğunda artık bir grup ortamında yazamadığımda beni kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim. Siz yetenekli hanımlardan çok şey öğrendim ve bir sonraki kitabı sizinle birlikte yazmak için sabırsızlanıyorum!

Christian ve Gracie, ben bunu yazarken en çok fedakârlık yapanlar. Siz ikiniz benim tüm dünyamsınız. Siz ikiniz benim adamsınız. Bunu asla unutmayın.

Winston, benim Danua'm. Son yıllarını bu kitabın yazımı sırasında geçirdin. Masamdayken başını kucağıma koyduğün küçük anları ve hatta gecenin bir yarısı sırf aynı odada olabilmemiz için yatağını bana yaklaştırmamı istediğin için beni uyandırdığın zamanları özleyeceğim. İşim bitene kadar bana katlandığın için teşekkür ederim. Artık rahat uyuyabilirsin, Winnie. R.I.P.

Beni bu hikâneyi yazabilecek bir yürek ve yetenekle doğurduğun için teşekkürler annem ve onu sevdiğin için teşekkürler Stacey. İkiniz de bana inandınız ve beni desteklediniz ve bu her zaman yeterli.

Teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

NICOLE FIORINA TARAFINDAN DA

BENİMLE KAL ÜÇLEMESİ

Bu üçleme *şiiir severler*, hayalperestler, duygusal iniş çıkışları ve gerilimi sevenler için. Mia ve Ollie'nin aşk hikayesi, karanlık, kırık ve güzel temalarla (#passthetissues) göz yaşartıcı olarak bilinir. Üç kitap da tamamlandı ve Amazon KindleUnlimited'da ücretsiz olarak ve Audible'da sesli kitap olarak mevcut! Aşağıdaki okuma sırasına göz atın:

Gittiğimde Bile
Benimle Kal Şimdi Aç
Gözlerini

AĞLAYAN KOVUK HİKAYELERİ

Yüzyıllık lanetlere, gece yarısı masallarına ve büyüye bayılan okuyucular için Ağlayan Hollow kasabasında geçen tek kişilik bir koleksiyon. Klasik korku romanlarından, gotik romantizmden ve doğaüstünden esinlenilmiştir. Zamansız, yasak ve unutulmaz. Amazon'da KindleUnlimited ve Audible'da sesli kitap olarak mevcut!

Hollow Heathens
Kemik Adası
(sonraki kitap çok yakında!)

HENDRIX KARDEŞLER LINC &

LO

Dibe vurmuş bir rock yıldızı, kötü şöhretli bir parti kızı ve bir Chevy C10. İki yıldız çarpışırsa ne olur?

Los Angeles'ta geçen bu rockstar romantizmi, dudak yüzüğü olan gitaristlere, tekme atan kadın kahramanlara ve tacolara bayılan okurlar için. Going Going Gone tutkulu bir roman ve *şimdilik mutlu* olan City of Angeles'ın n bölümü. Aşğıdaki okuma sırasına göz atın:

Going Going Gone: Bir Roman

Melekler Şehri: tam uzunlukta bir roman yakında geliyor!

TY & KATE

Rap Tanrısı ve SoHo Hayali.

İşkence görmüş müzisyenleri, buharı ve imparatorluk ruh haline sahip karakterleri seven okurlar için. New York'un nostaljik bir parçası. Romantik ve duygusal bir romana sarılmış 12 saatlik bir ruh arayışı yolculuğ olan What If'te Rap Tanrısı Ty Hendrix ve onun SoHo hayaliyle tanışın. What If tek başına okunabilir, tam uzunluktaki roman ise yakında çıkacak. Aşğıdaki okuma sırasına göz atın:

Ya Olsaydı? Bir Roman

In Too Deep: tam uzunlukta bir roman yakında geliyor!

BİR SONRAKİ OKUMANIZI ŞURADA BULABİLİRSİNİZ:

nfgang.com veya nicolefiorina.com

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Nicole Fiorina, ilk üçlemesi Stay with Me ile Şiir dalında 1 numaralı En Çok Satan Yazar ve Hollow Heathens ile Gotik Romantizm dalında Amazon'un 1 numaralı En Çok Satan Yazarıdır. Hepsi birden fazla dile çevrilmiş, yayınlanmış beş uzun metrajlı kitabı bulunmaktadır.

Yazım tarzı ve öyküleri, binlerce hayatı yaşama tutkusu nedeniyle tüm alt türlere, ortamlara ve zaman dilimlerine göre değişen imgeler ve duygular uyandırmasıyla bilinir. Yazma mağarasında olduğu zamanlar hariç, bir kutuya hapsedilemeyen bir kural kırıcıdır. Bu durumda, zamanın nasıl geçtiğini anlamayacak ve sürüklenerek götürülmesi gerekecektir. Yazmadığı zamanlarda ilham almakla, seyahat etmekle ya da bir sonraki kitabını planlamakla meşguldür - bir eli dizüstü bilgisayarında, diğeri lattesini dengelemektedir.

YOLCULUĞUMU TAKIP EDİN

- Facebook: [/nicolefiorinabooks](#)
- Instagram: [@authornicolefiorina](#)
- Facebook Okuyucu Grubu: NF Çetesi; [/groups/nfgang](#)

Resmi Web Sitesi, Bülten, NF Mağazası ve Daha Fazlası:
[nicolefiorina.com](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.